

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HOMERI

CARMINA.

Homer

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΛΕΙΨΑΝΑ.

HOMERI CARMINA

ET CYCLI EPICI RELIQUIÆ.

GRÆCE ET LATINE

CUM INDICE

NOMINUM ET RERUM.

Karl Leubner

PARISIIS,

EDITORE AMBROS. FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI REGII FRANCIE TYPOGRAPHO,

VENIT APUD FIRMIN DIDOT FRATRES.

•••••

M DCCC XXXVII.

782691-C.

PRÆFATIO.

INCEPTUM nostrum, quo primi in Gallia Græcos scriptores in unius corporis æquabilitatem redigere aggressi sumus, commendatione et notis præfationum artibus egere non videtur; sed paucis dicendum est, unde ea quam elegimus edendi ratio pendeat. Dudum ægre tuleramus quod tot scriptorum editiones veteribus inquinatæ vitiis vulgo circumferrentur atque adeo sæpius repeterentur, dum exstarent eorundem scriptorum emendatæ et a summis criticis antiquo nitori restitutæ: annon oportuit illorum ingeniorum, quæ optimi quique nostratium laudibus et imitatione celebrarunt, opera popularibus nostris exhiberi pura, emendata, quantum fieri potest libera a depravatione barbariæ quam transierant? Hoc igitur primum et præcipue curamus, ut non solum ex optimis quæ exstant editionibus scriptorum quisque exprimat, sed harum etiam multas criticis celeberrimis tradidimus denuo examinandas et emendandas; præterea, ubicumque res videtur postulare, Regiæ Bibliothecæ manuscriptos imus consultum. Altera cura est, ut ad intelligentiam quoque scriptorum in Collectione nostra præstamus quod prosit unicuique: quum enim adnotatio vel præstantissima ex arbitrio denique pendeat commentatoris, cui plana nonnunquam videbuntur quæ aliis obscura, *interpretationes latinas* e regione græcorum ponere decrevimus, utpote quæ prorsus omnia reddant, non locos selectos illustrent. Has vero, antequam tradantur typothetis, doctissimi viri severo examini subjectas accurate corrigunt; nonnullorum scriptorum plane novæ parantur. Denique multum augeri putavimus editionumstrarum utilitatem, si boni *rerum nominumque indices* adderentur; nam vel ii qui scriptorem aliquem sæpe legerunt, nonnunquam haud satis meminere quo in libro ejus quove versu vel capite narretur res qua opus habent. Ceterum de cura unicuique scriptori impensa referetur in præfationibus.

HOMERI, ut nunc res sunt, *Wolfiana* dari debebat recensio, quam ex Gulielmi Dindorfii editione accurate expressimus. Interpretationes latinæ, bono ut nobis videtur consilio, in hoc antiquissimo poeta verbum verbo reddunt, nisi quod sæpe comtas posteriorum more periodos ingerunt, oppositionibus distinentes, causalibus particulis vincientes, quæ apud illum ingenue et libere procedunt. Præterea ipsis inhaerent

veteris textus græci vitia, et alia quædam ex vertentium incuria nata, plurima denique in iis vocabulis commissa, quæ recentiorum demum criticorum et interpretum sollertia explicuit. In postremis ita versati sumus, ut, quæ dubitatione carere et firmis niti testimoniis viderentur, ea haud cunctanter repræsentaremus; at ubi dubitationis aliquid superesset, sequeremur potius antiquorum interpretationem eam quæ sententiæ aptissima esset. Hoc autem præsertim enisi sumus ut quam proxime posset latina lingua Græcorum vestigia legeremus, quo patris poetarum membra et motus omnes, quantum per latinam vestem licebat, conspiciendi præberentur; sed in tali incepto non potuit impediri, quin nonnulla quæ rarissime sibi indulserunt Latini, hæc translatio offerat frequentissime; nonnulla etiam quæ argenteam ætatem egrediuntur, recipi necesse erat: a barbaris tamen verbis et locutionibus sedulo cavimus. Ita, veteribus licet superstructa, hæc interpretatio pro nova esse possit.

Hymnis et Epigrammatibus Homeri nomine inscriptis subjecimus *Cycli epici fragmenta*: in quibus varie erratum erat, antequam F. G. WELCKERI doctrina et poetarum veterum mythicæque historiæ cognitio eximia Cyclum quoque ab omni parte illustraret, in libro germanice scripto, *Cyclus epicus sive Homericæ poetæ*, Bonnæ 1835. Ibi videas exposita argumenta nostri carminum et fragmentorum ordinis, qui longe differt a priore Collectione C. G. Mülleri (Lips. 1829); præterea plus viginti fragmenta apud nos invenias, quæ in illa desiderantur. Thebaidem ex E. L. Leutschii, Cypria carmina ex R. J. F. Henrichsenii Collectionibus (Gottingæ 1830, et Havniæ 1828) recognitis expressimus.

Denique indices Homericos quum circumspiceremus, nullum potuimus invenire qui nostris usibus responderet; solus Dammius in «parte reali» idem fere nobis consilium secutus erat: at quam incondita hæc farrago! quam longis et insulsis disputationibus in immensum aucta! nihilominus, quod in tanta mole vix credas, desunt nonnunquam ea ipsa quæ in indice Homérico quæras; præterea res in Hymnis et Epigrammatibus memoratas consulto omiserat. Quæ quum ita essent, prorsus novum indicem non sine magno labore condidimus ipsi, cui ea quoque inserta leges quæ ex Cyclo nobis servata sunt.

Reliquum est, ut Tu, benevole Lector, operam huic volumini impensam æquo animo boni consulas. Vale nobisque fave.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Θεῶν ἀγορά. Ἀθηνᾶς παραίνεσις πρὸς
Τηλέμαχον.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, δὲ μαλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτελίεθρον ἔπερσεν·
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω·
πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα δν κατὰ θυμόν,
ἀρνύμενος ἣν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων.
Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐτάρους ἐρδύσατο, ἰέμενός περ·
αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἥελιοιο
ἥσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
10 τῶν ἀμόθεν γε, θεᾶ, θύγατερ Διός, εἰπὲ καὶ ἡμῖν.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν Ὀλῆθρον,
οἴκοι ἔσαν, πολέμον τε πεφευγότες ἦδ' Ὀάλασσαν·
τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἦδ' ὀϊναικός,
Νύμφη πότνι· ἔρυκε Καλυψώ, δῖα θεάων,
15 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένον ἐνιαυτῶν,
τῷ οἳ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἴκονδε νέεσθαι
εἰς Ἴθάκην· οὐδ' ἐνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
καὶ μετὰ ὅσι φιλοῖσι. Θεοὶ δ' ἑλέαιρον ἅπαντες,
20 νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχές μενέαινε
ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.
Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίθε τληθὲν ἰόντας —
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαΐαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἳ μὲν δυσομένους Ὑπερίονος, οἳ δ' ἀνιόντος —
25 ἀντιῶν ταύρων τε καὶ ἀρνεῶν ἐκατόμβης.
Ἔνθ' ὅγε τέρπετο δαίτῃ παρημένος· οἳ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζητὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθροοὶ ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μῦθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
μνήσαστο γὰρ κατὰ θυμόν ἀμύμονος Αἰγισθοιο,
30 τὸν β' Ἀγαμέμνονιδος τηκελκυτὸς ἔκταν· Ὀρέστης
τοῦ δ' ἐπιμνησθεὶς ἔπε· ἀθανάτοισι μετήυδα·
Ἵ πόποι, ὅϊον δὴ νῦ θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται.
Ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ κακ' ἔμμεναι· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπέρμορον ἄλγε' ἔχουσιν.
35 Ὡς καὶ νῦν Αἰγισθος ὑπέρμορον Ἀτρεΐδαο
γῆμ' ἀλογον μνηστῆρ, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
εἰδὼς αἰπὺν Ὀλῆθρον· ἐπεὶ πρό οἳ εἴπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες, εὖσκοπον Ἀργεϊφρόντην,
μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάσθαι ἄκοιτιν·
40 ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαο,
δοππύ· ἂν ἡδύσῃ τε καὶ ἡς ἡμεῖραται αἴης.
Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἄλλ' οὐ φρένας Αἰγισθοιο
πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισεν.
Τὸν δ' ἡμέιβες· ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
45 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπάτε κραιόντων,
καὶ λίην καίνος γε εὐκοτὶ κεῖται Ὀλῆθρῳ·
ὥς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαυτὰ γε βέζοι.

ODYSSEÆ I.

Dearum concilium. Minerva adhortatur
Telemachum.

Virum dic mihi, Musa, versutum, qui valde multum
erravit, postquam Trojæ sacram urbem evertit;
multorumque hominum vidit urbes, et mores cognovit:
plurimos autem ille in mari passus est dolores suo in animo,
quærens servare suamque animam et reditum sociorum.
Sed neque sic socios servavit, cupiens licet;
sua enim ipsorum insipientia perierunt;
stulti, qui boves Hyperionis filii, Solis,
comederunt: sed hic iis abstulit reditum diem.
Ex his partim certe, dea, filia Jovis, dic et nobis.

Tum alii quidem omnes, quotquot effugerant gravem per-
niciem, domi erant, belloque elapsi atque mari;
hunc vero solum, reditus indigentem atque uxoris,
Nympha veneranda detinebat Calypso, divina inter-deas,
in specubus cavis, cupiens sibi maritum esse.
Sed quando jam tempus venit, circumvolventibus annis,
quo ei destinatur dii domum redire
in Ithacam: ne tum quidem elapsus erat ærumnis,
vel domi apud suos amicos. Dii autem miserebantur omnes,
præter Neptunum: is vero indesinenter irascebatur
divino Ulyssi, antequam is suam in terram pervenisset.

Sed ille quidem Æthiopus adierat longe semotos,
(Æthiopus, qui bifariam divisi sunt, ultimi hominum,
alii quidem ad occidentem solem, alii vero ad orientem)
accepturus taurorumque et agnorum hecatombam.
Ibi ille delectabatur convivio assidens: at dii ceteri jam
Jovis in ædibus Olympii frequentes erant.
His autem sermones orsus est pater hominumque deumque;
recordabatur enim in animo eximii Ægisthi,
quem Agamemnonides inclytus occiderat Orestes:
hujus ille recordatus, verba inter-immortales fecit:

Dii boni! quantum scilicet deos mortales culpant!
Ex nobis enim ajunt mala esse; ii vero etiam ipsi
sua stultitia præter-faturn calamitates patiuntur.
Quemadmodum et nunc Ægisthus præter-faturn Atridæ
duxit uxorem sponsam, ipsumque occidit reversum,
sciens grave exitium ipsi imminens: quoniam ei prædiximus
nos, Mercurio misso, speculatore Argicida:
ut neque ipsum occideret, neque ambiret ejus uxorem:
ex Oreste enim ultio erit Atridæ,
postquam puberitque et suam desiderarit ditionem.
Sic dixerat Mercurius; sed non menti Ægisthi
persuasit bona consulens: nunc vero cumulate omnia luit.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
o pater noster, Saturnie, summe regnantum,
etiam valde ille quidem merita jacet morte:
sic pereat et alius, quicunque talia fecerit!

Ἄλλὰ μοι ἄμφ' Ὀδυσσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ,
 δυσμώρῳ, δς δὴ δηθὰ φίλων ἀποπήματα πάσχει
 50 νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, θηί τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης·
 νῆσος δενδρήσσσα, θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει,
 Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅς τε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 μακράς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν.
 65 Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει,
 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν
 θάλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
 ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρῶσκοντα νοῆσαι
 ἥς γαίης, θανέειν ἱμείρεται. Οὐδέ νυ σοὶ περ
 80 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε. Οὐ νύ τ' Ὀδυσσεύς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ βῆζων
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὀδύσαιο, Ζεῦ;
 Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 85 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
 δς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πέρι δ' ἱερὰ θεοῖσιν
 ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 ἀλλὰ Ποσειδάων γαῖήτοχος ἀσκέλης αἰεὶ
 Κύλιντος κεχλωταί, δν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
 90 ἀντίθεον Πολύφημον, δου κράτος ἐστὶ μέγιστον
 πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θούσα δέ μιν τέκε Νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἄλδος ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
 Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχλων
 95 οὔτε κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
 Ἄλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 νόστον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μελήσει
 δν χόλον οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμενος οἷος.
 100 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
 νοστήσαι Ὀδυσσῆα δαΐφρονα ἐνδὲ δόμονδε·
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα, διάκτορον Ἀργεῖφόντην,
 105 νῆσον ἐς Ὀγυγίην ὀτρύνομεν, ὅρρα τάχιστα
 Νύμφη ἑυπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλήν,
 νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὅς κε νῆγται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην ἐξελεύσομαι, ὅρρα οἱ υἱὸν
 μέλλον ἐποτρύνω, καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θεῶν,
 110 εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηκοιμόντας Ἀχαιοὺς
 πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπόμεν, οἷτε οἱ αἰεὶ
 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς.
 Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσῃ,
 115 ἥδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔγῃσιν.
 Ὡς εἰποῦσ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἐὐλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον δέει χαλκῷ,
 120 βριθὺ, μέγα, σιθιβαρὸν, τῷ δαίμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἥρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀδριμοπάτρη.

Verum mihi de Ulysse prudenti cruciatur cor,
 infelice; qui jam diu procul ab amicis calamitales patitur
 insula in circumflua, ubi et umbilicus (*medium*) est maris:
 insula est silvosa; dea vero in ea domos habitat,
 Atlantis filia perniciose cogitantis, qui maris
 omnes fundos novit, sustinetque columnas ipse
 longas, quæ terramque et cælum distinent.
 Hujus filia infortunatum lugentem detinet,
 semperque mollibus et blandis sermonibus
 demulcet, ut Ithacæ obliviscatur; verum Ulysses,
 cupiens vel fumum exsiliemem videre
 suæ terræ, mori desiderat. Neque tibi tandem
 commovetur carum cor, Olympie. Nonne tibi Ulysses
 Argivorum apud naves gratificabatur sacra faciendo
 Troja in lata? quid illi tantum irascersis, Jupiter?

Hanc autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi verbum excidit septo dentium!
 Quomodo subinde Ulyssis ego divini obliviscerer?
 qui mente quidem superat mortales, abunde vero sacra diis
 immortalibus dedit, qui cælum latum tenent?
 verum Neptunus terram-continens ei assiduo semper
 ob-Cycloper irascitur, quem oculo privavit,
 parem-deo Polyphemum, cujus robur est maximum
 inter-omnes Cyclopas: Thoosa vero eum peperit nympha,
 Phorcynis filia, maris infructuosi principis,
 in specubus cavis Neptuno mixta.

Ex eo nempe Ulyssem Neptunus terræ-concussor
 non occidit, sed errabundum-arcet a patria terra.
 Verum agite, nos ipsi dispiciamus omnes
 de-redditu ejus, ut revertatur; Neptunus autem remittat
 suam iram: neque enim quicquam poterit contra omnes
 immortales deos, iis invitis contendere solus.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
 o pater noster, Saturnie, supreme regnantium,
 si quidem nunc hoc gratum est beatis diis,
 redire Ulyssem prudentem suam domum,
 Mercurium quidem inde, internuntium Argicidam,
 insulam in Ogygiam jubeamus ire, ut celerrime
 Nymphæ pulcris-comis edicat certam nostram sententiam,
 reditum Ulyssis audentis-animi, uti redeat.
 Atque ego in-Ithacam proficiscar, ut ei filium
 magis excitem, et huic robur in mente ponam,
 ut-in concionem votatis capite-comantibus Achivis,
 cunctis procis interdicat, qui ei semper
 pecora plurima mactant et pedes-trahentes camuros boves.
 Mittam autem eum in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturum patris dilecti, siubi audierit,
 atque ut ipsum gloria proba inter homines habeat.

Sic fata, pedibus subligavit pulcra talaria,
 immortalia, aurea, quæ ipsam ferebant tam super mare,
 quam super immensam terram, simul-cum flatibus venti.
 Sumsit et validam hastam, præfixam acuto ære,
 gravem, magnam, solidam, qua domat acies virorum
 heroum, quibus quidem irascitur forti-patre-nata.

Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῶνων αἴξασα·
 στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
 οὐδοῦ ἐπ' αὐλείῳ παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 106 εἰδομένη ξείνῳ, Ταρῶν ἡγήτορι, Μέντῃ.
 Εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 πᾶσσοις προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 ἤμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρῆροι θεράποντες
 110 οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
 οἱ δ' αὐτὲ σπόγγοις πολυτρήτοισι τραπέζας
 νίξον καὶ προτίθεντο, ἰδὲ χρέα πολλὰ δατεῦντο.
 Τῇν δὲ πολλὸν πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 ἦστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι, φίλον τετιμῆμενος ἦτορ,
 115 δασόμενος πατέρ' ἑσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἶποθεν ἔλθων
 μνηστήρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείῃ,
 τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἰς δ' Ἀθήνην.
 Βῆ δ' ἰδὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 120 ξείνονε δητὰ θυρήσιν ἐφρεσάμεν· ἐγγυῖτι δὲ σπᾶς
 χεῖρ' ἔλε δεξιτερῇ καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἅμῃ φιλήσαιο· αὐτὰρ ἔπειτα
 δαίπνου πασάμενος μυθήσαιο δτεῦτ' σε χρή.
 125 Ὡς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἡ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ β' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
 ἔγχος μὲν β' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 δουροδόχης ἔντοσθεν εὐξέου, ἐνθα περ ἄλλα
 ἔρχε' Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἵστατο πολλά·
 130 αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσας
 καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ βρῆγυς ποσὶν ἦεν.
 Πᾶρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 μνηστήρων· μὴ ξείνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ,
 δαίπνῳ ἀδδῆσαιεν, ὑπερπύλοισι μετελθὼν,
 135 ἡδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο.
 Χέρνιβα δ' ἀμπίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα,
 καλῇ, χρυσεῖῃ, ὑπὲρ ἀργυροῖο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 140 εἶδατα πολλ' ἐπιθείσα, χαρίζομένη παρεόντων·
 [δαιτὸς δὲ κρεῖων πίνακας παρέθηκεν αἰέρας
 παντοίων, παρὰ δὲ σφί τίθει χρύσεια κύπελλα·]
 κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπύχετο οἶνοχοεύων.
 Ἔς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· αἱ μὲν ἔπειτα
 145 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
 σίτον δὲ δμῶαί παρεννέον ἐν κανέοισιν·
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστῆψαντο ποτοῖο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνειᾶθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 150 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο
 μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλαι,
 μολπή τ' ὀρχηστὺς τε· τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν
 Φημίῳ, ὃς β' ἤειδε παρὰ μνηστῆροισιν ἀνάγκη·
 155 ἦτοι δ' ὀφρμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀεΐειν.

Descendit autem ab Olympi verticibus concita :
 stetitque Ithacæ in populo ad vestibulum Ulyssis,
 limine in aulæ; manu vero tenebat æream hastam,
 similis hospiti, Taphiorum ductori, Mentæ.
 Invenitque inde procos superbos : hi quidem tum
 talis ante januam animum oblectabant,
 sedentes in pellibus boum, quos occiderant ipsi.
 Præcones vero ipsis et seduli famuli,
 alii quidem vinum miscebant in crateribus et aquam,
 alii autem spongiis multiformis ruensas
 abstergebant, et apponebant, et carnes multas distribuebant.

Hanc vero longe primus vidit Telemachus deo-similis;
 sedebat enim inter procos, caro mæstus corde,
 cernens patrem strenuum in mente, si alicunde veniens
 procorum quidem dispersionem per ædes faceret,
 honorem autem ipse haberet, et bonis suis imperaret.
 Hæc cogitans, procis assidens, aspexit Minervam;
 ivitque recta ad-vestibulum; indignabatur vero in animo,
 hospitem diu ad januam stare : prope autem stans,
 manum prehendit dextram, et accepit æream hastam,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

Salve hospes; a nobis amice-excipieris : ac deinde
 cœna relectus loqueris, quid tibi opus-sit.

Sic fatus præibat, sequebaturque Pallas Minerva.
 Illi vero quum jam intra domum essent excelsam,
 hastam quidem *Telemachus* statuit ferens ad columnam lon-
 gam,] intra armarium bene-politum; ubi quidem aliæ
 hastæ Ulyssis audentis-animi stabant multæ;
 ipsam vero ad sellam ducens sedere-fecit, stragulo subtrato,
 pulcro, artificioso : sub pedibusque scabellum erat.
 Juxta autem ipse sibi sedile posuit varium, seorsum ab-aliis
 procis; ne hospitem, offensum tumultu,
 convivii tæderet, cum-insolentibus congressum,
 atque ut ipsum de patre absente interrogaret.
 Aquam vero ancilla ex gutturnio profundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam stravit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus (*repositis*);
 [coquus autem carniū lances apposuit elevatas
 omnigenarum, atque ipsis apponebat aurea pocula :]
 præco vero eos sedulo obibat vinum-infundens.

Ingressi-sunt autem proci superbi; qui quidem deinde
 ordine sedebant per scdilia sellasque.

His vero præcones quidem aquam in manus fuderunt;
 panemque ancillæ accumulabant in canistris :
 juvenes autem crateras coronarunt potu.

Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant
 proci, ipsis quidem in mente alia curæ-erant,
 cantus saltatioque : hæc enim sunt ornamenta convivii.
 Præco autem in manibus citharam perpulcrum posuit
 Phemio, qui canebat inter procos necessitate :
 atque is citharam-pulsans orsus-est pulcre canere.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
 ἄγχι σχῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοῖαί' οἱ ἄλλοι·
 Ξεῖνε φίλ', ἦ καὶ μοι νηυσθήσεται ὅττι κεν εἴπω;
 τοῦτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ αἰοῖδῃ,
 180 ρεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίον νήποιον ἔδουσιν,
 ἀνέρος, οὗ δὴ που λεύκ' ὁστέα πύθεται ὀμβρῶ,
 κείμεν' ἐπ' ἡπείρου, ἥ εἰν ἄλλ' κῦμα κυλίνδει.
 Εἰ κείνόν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα,
 πάντες κ' ἄρησάιατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι
 185 ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖο τε ἐσθλῆτος τε.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλωλε κακὸν μόνον, οὐδέ τις ἡμῖν
 θαλπωρὴ, εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 φησὶν ἐλευσέσθαι· τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 170 τίς ποθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἦδὲ τοκῆς;
 ὁποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὁδομαί ἐνθάδ' ἴκασθαι.
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ·
 175 ἡὲ νέον μεθέπεις, ἥ καὶ πατρώϊός ἐσσι
 ξείνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλα' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 180 Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι
 υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
 Νῦν δ' ὧδε ξύν νηὶ κατήλυθον ἡδ' ἐτάροισιν,
 πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
 ἐς Τεμέσσην μετὰ χαλκόν, ἄγω δ' αἰθωνα σίδηρον.
 185 Νηῦς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλως,
 ἐν λιμένι Ῥεῖθρῳ, ὑπὸ Νηῶν ὠλήεντι.
 Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεν' εἶναι
 ἐξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἰρήαι ἐπελθὼν
 Λαέρτην ἦρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
 190 ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν,
 γρη῏ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἥ οἱ βρώσιν τε πόσιν τε
 παρτιθεῖ, εὖτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβησιν,
 ἐρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο·
 νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφραντ' ἐπιδημίον εἶναι,
 195 σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νῦ τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 νήσῳ ἐν ἀμυρύντῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 ἄγριοι, οἳ που κείνον ἐρυκανόσω' ἀέκοντα.
 200 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὥς τελέεσθαι οἶω,
 οὔτε τι μάντις ἐὼν οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
 οὔτοι ἔτι δῆρ' ὄν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης
 ἔσσεται, οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσιν·
 205 φράσσεται ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος παῖς εἰς Ὀδυσσος.
 Αἰνῶς γὰρ κεφαλῇ τε καὶ ὀμμάτω καλὰ ἔοικας
 κείνῳ· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμογομέθ' ἀλλήλοισιν,

Verum Telemachus allocutus est cæcis oculis Minervam
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :

Hospes care, num etiam mihi irasceris, *ὅδ' id quod dixero?*
 his quidem hæc curæ sunt, cithara et cantus,
 facile : quoniam alienum cibum impune absumunt,
 viri, cujus jam alicubi alba ossa putrescunt imbre,
vel jacentia in continenti, vel illa in mari fluctus volvit.
 Si illum utique in Ithacam viderint reversum,
 omnes optarint celeriores pedibus esse,
 quam ditiores auroque vestibusque.

Nunc vero ille sic periit malo fato, neque ulla nobis
 recreatio est, etiamsi quis terrestrium hominum
 dicat rediturum-esse; ejus vero periit reditus dies.
 Sed age, mihi hoc dic et vere enarra :
 quis *et* unde es hominum? ubi tibi urbs, ac parentes?
 quali autem in navi advenisti? quo-pacto te nautæ
 duxerunt in Ithacam? quosnam se esse prædicant?
 neutiquam enim te pedibus existimo huc venisse.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam :
 utrum recens adveneris, an etiam paternus sis
 hospes? quoniam multi adibant viri nostram domum
 alii; quippe etiam ille adire-solitus erat homines.

Hunc autem rursus allocuta est dea cæcisi oculis Minerva :
 enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.

Mentem Anchiali bellicosi me-profiteor esse
 filium, ceterum Taphiis navigandi-studiosis impero.
 Nunc vero huc cum navi deveni atque sociis,
 navigans super nigrum pontum ad alienæ-linguæ homines,
 in Temesen ad-quærendum æs : fero autem splendidum fer-
 rum. Navis vero mihi illic stat ad agrum, seorsum ab-urbe,
 in portu Rhetro, sub Neio silvoso.

Hospites autem invicem paternos nos-ferimus esse
 ab initio, siquidem senem interrogos congressus
 Laerten heroem; quem non-amplius aiunt in-urbem
 venire, sed seorsum in agro dolores pati,
 vetula cum ancilla, quæ illi cibumque potumque
 apponit, quoties ipsi defatigatio membra invaserit,
 reptanti per fertile-solum aræa vitibus-consilæ.

Nunc autem veni; jam enim ipsum ajebant apud-suos esse
 tuum patrem : verum hunc dii fallunt de-via.

Nondum enim mortuus-est in terra divinus Ulysses;
 sed adhuc alicubi vivus detinetur in-lato ponto,
 insula in circumflua; sævi autem ipsum viri tenent,
 feri, qui alicubi illum detinent invitum.

Sed nunc tibi ego vaticinabor, quemadmodum animo meo
 immortales injiciunt et quemadmodum perfectum-iri puto,
 neutiquam vates licet-sim, neque auguriorum clare sciens :
 nequaquam adhuc diu cara a patria terra
 aberit, ne si ferrea quidem vincula cum detinerent;
 excogitabit *nempe*, quomodo redeat, quia sollertissimus est.
 Sed age mihi hoc dic, et vere enarrato,
 num vere ex ipso tantus filius sis Ulysse.

Vehementer enim capiteque et oculis pulcris similitis-
 illi : quippe frequenter ita nos-invisabamus invicem,

210 πρὶν γε τὸν ἔς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔθαν κολῆς ἐπὶ νηυσὶν·
 ἐκ τοῦδ' οὐτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον οὐτ' ἐμὲ κείνους.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 τοιγάρ ἐγώ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 215 Μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησὶ τοῦ ἐμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγε
 οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἐδὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
 Ὡς δὲ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἐμμεναι υἱὸς
 ἀνέρος, δν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτετμεν·
 νῦν δ' ὅς ἀποτιμώτατος γένητο θνητῶν ἀνθρώπων,
 220 τοῦ μ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεεῖνεις.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 οὐ μέν τοι γενεήν γε θεοὶ νῶννοντο ὅπισσ' αὖ
 ὄηκαν, ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγένετο Πηνελόπεια.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον·
 225 τίς δαίς, τίς δὲ θυμὸς δδ' ἐπλετο; τίτις δέ σε χρεώ;
 εἰλαπίνην ἢ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.
 Ὡς τε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν
 δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσασί τοι κεν ἀνὴρ
 αἰσῆα πολλὰ ὀρώων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.
 230 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ξεῖν' ἐπεὶ ἄρ δὲ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾶς·
 μέλλεν μὲν ποτε οἶκος δδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
 ἐμμεναι, ὅφρ' ἐτὶ κείνος ἀνὴρ ἐπιδημιὸς ᾔεν·
 νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες,
 235 οἱ καί νιν μὲν αἴστον ἐποίησαν περὶ πάντων
 ἀνθρώπων. Ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀχαρομένην,
 εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
 ἢ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πολέμονι τολύπευσεν·
 τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
 240 ἠδὲ κε καὶ ἱὸ παιδί μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω.
 Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαι ἀνῃρέψαντο·
 ὄγχετ' αἴστος, ἄπυστος, ἔμοι δ' δδύνας τε γούους τε
 κάλλιπεν· οὐδ' ἐτι κείνον οὐδύρομένος στεναχίζω
 οἶον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.
 245 Ὅσσοι γάρ νῆσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ Ἰθάγεντι Ζακύνθῳ,
 ἠδ' ὅσσοι κρανατὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἥ δ' οὐτ' ἀρνείται συγερὸν γάμον οὔτε τελευτήν
 250 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
 οἶκον ἐμόν· τάχα δὲ με διαβράϊσουςι καὶ αὐτόν.
 Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήυδα Παλλὰς Ἀθήνη·
 ὦ πόποι, ἣ δὴ πολλὸν ἀποικοιμένον Ὀδυσῆος
 δεῦν, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναϊδέσι χεῖρας ἐρείη.
 255 Εἰ γὰρ νῦν ἑλθὼν δόμου ἐν πρῶτῃσι θυρήσιν
 σταίη, ἔχων πηληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
 τοίος ἔων, οἷον μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα,
 οἶκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
 ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο·
 260 ὅφρετο γὰρ καὶ κείσε θοῆς ἐπὶ νῆος Ὀδυσσεύς,
 φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη
 ἰοὺς χρῆσθαι χαλκῆρας· ἀλλ' ὃ μὲν οὐ οἱ
 δῶκεν, ἐπεὶ βῆ θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας·

antequam ille in-Trojam ascendisset; quo utique alii
 Argivorum principes ierunt cavis in navibus :
 ex hoc neque Ulysssem ego vidi, nec me ille.

Hanc autem rursus Telemachus prudens allocutus est :
 enimvero ego tibi, hospes, valde vere enarrabo.
 Mater quidem me ait ejus esse, at ego
 nescio; nondum enim quisquam suum parentem ipse con-
 gnovit.] Utinam sane ego felicitis potius alicujus essem filius
 viri, quem in bonis suis senectus deprehendisset :
 nunc vero, qui infelicissimus est mortalium hominum,
 ex hoc me dicunt natum-essē : quoniam tu me hoc interrogas.

Hunc autem rursus allocuta est dea cressi-oculis Minerva :
 non sane tibi genus dii ignobile in-posterum
 dederunt, quum te talem peperit Penelope.
 Sed age mihi hoc dic et vere enarrato :
 quodnam epulum, quæve turba hæc est? quid vero te opus
 tenet? convivium, an nuptiæ? quoniam haud symbola hæc
 sunt.] Ita mihi superbientes contumeliose videntur
 convivari per domum : indignaretur vir
 hæc turpia multa videns, quicunque cordatus intervenisset.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] hospes : quandoquidem me hæc interrogas ac percontaris :
] debebat quidem aliquando domus hæc locuples et integra
 esse, quamdiu adhuc ille vir in-populo suo erat :
 nunc vero aliter statuerunt dii mala meditantes,
 qui illum quidem ignarum reddiderunt supra omnes
 homines. Nam ne ob mortuum quidem sic lugerem,
 si inter suos socios interfectus-fuisset Trojanorum in populo ;
 aut amicorum in manibus, postquam bellum confecisset :
 tunc ei tumulum quidem fecissent universi-Achivi,
 atque etiam suo filio magnam gloriam parasset in-posterum.
 Nunc vero ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt :
 periit nulli-visus, nulli-auditus, mihi vero dolores fletusque
 reliquit ; neque amplius illum lugens desleo
 solum, quoniam mihi alias dii malas curas struxerunt.
 Quotquot enim insulis dominantur optimates,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
 et quotquot per asperam Ithacam imperant,
 tot matrem meam ambiunt, destruuntque domum.
 Hæc autem neque abnuat odiosas nuptias, nec finem
 facere potest : hi vero dilapidant epulantes
 domum meam ; brevi certe me male-perdent et ipsum.

Hunc autem commiserata alloquebatur Pallas Minerva :
 dii boni ! profecto multum absentis Ulyssis
 indiges, qui procis impudentibus manus injiciat.
 Si enim nunc veniens, domus in primis foribus
 staret, habens galeam et scutum et duo hastilia,
 talis, qualem ipsum ego primum vidi,
 domo in nostra bibentemque seque-oblectantem,
 ex Ephyra reversum ab Ilo Mermerida :
 profectus erat enim et illuc celeri in navi Ulysses,
 venenum mortiferum quærens, ut ipsi esset
 ad-sagittas ungendas æratas : sed ille quidem non ei
 dedit, quoniam deos verebatur sempiternos :

ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἑμός· φιλέσκει γὰρ αἰνῶς·
 286 τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν διμλήσειεν Ὀδυσσεύς,
 πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενόιατο πικρόγαμοί τε.
 Ἄλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 ἥ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἥ δὲ καὶ οὐκί,
 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 270 ὅπως κε μνηστῆρας ἀπόσσει ἐκ μεγάροιο.
 Εἰ δ', ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων·
 αὐρίον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοῦς,
 μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκιδνάσθαι ἄνωγθι·
 275 μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
 ἂψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρός· μέγα δυναμένοιο·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἐξόνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἐπεσθαι.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἶ κε πίθῃαι·
 280 νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν εἰκόσιν, ἥτις ἀρίστη,
 ἔρχεο πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἡ ὅσων ἀκούσης
 ἐκ Διὸς, ἥ τε μάλιστα φέρεי κλέος ἀνθρώποισιν.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθ' καὶ εἰρεο Νέστορα Διον·
 285 κείθην δὲ Σπάρτηνδε παρὴ ξανθὸν Μενέλαον·
 ὃς γὰρ δευτάτος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Εἰ μὲν κεν πατὴρ βίον καὶ νόστον ἀκούσης,
 ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλᾶις ἐνιαυτὸν·
 εἰ δὲ κε τεθνηὼτος ἀκούσης μὲρ' ἐπ' ἔόντος,
 290 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
 σῆμά τέ οἱ γεῦναι καὶ ἐπὶ κτέρεια κτερεῖσθαι
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 295 ὅπως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
 κτείνης, ἥ δὲ δόλῳ ἢ ἀμφιδόν' οὐδὲ τί σε χρὴ
 νηπιᾶς ὀχρεῖν, ἐπεὶ οὐκέτι τῆλίκος ἐσσί.
 Ἥ οὐκ αἰεὶς, ὅλον κλέος ἔλλαβε Διὸς Ὀρέστης
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατρογονῆα,
 300 Αἰγισθον δολόμητιν, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα·
 καὶ σὺ, φίλος — μάλα γὰρ σ' ὀρώω καλὸν τε μέγαν
 ἀλκιμος ἐσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀφινῶνων εὖ εἴπῃ. [τε —
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἦδη
 ἡδ' ἑτάρους, οἳ πού με μάλ' ἀσφαλῶσι μένοντες·
 305 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' α·
 ξεῖν, ἥτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 ὥς τε πατὴρ ᾧ παιδὶ, καὶ οὐποτε λήσομαι αὐτῶν.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπείγομένός περ ὁδοῖο,
 310 ὅρα λοιπασσάμενός τε, τετραπτόμενός τε φίλον κῆρ,
 δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίχης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 τιμῆεν, μάλα καλὸν, ὃ τοι κειμήλιον ἔσται
 ἐξ ἐμεῦ· οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσιν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 315 μὴ μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιομένον περ ὁδοῖο.
 Δῶρον δ', ὅττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει,
 αὐτίς ἀνερχομένῳ δόμεναι οἰκόνδε φέρεσθαι,

at pater illi dedit meus; amabat enim *eum* vehementer :
 talis inter preces si versaretur Ulysses ,
 omnes et brevis-fati fierent et anaris-nuptiis.
 Verum enimvero hæc deorum in genibus posita-sunt ,
 utrum reversus eos ulciscatur, an etiam non ,
 suis in ædibus : te vero considerare jubeo ,
 quomodo procos expellas ex ædibus.
 Verum age nunc attende et meam adverte orationem :
 cras in concionem ubi-vocaveris herooas Achivos ,
 orationem edisserere omnibus ; dii vero testes adsint.
 Procos quidem ad sua *quemque* discedere jube ;
 matrem autem , si ei animus appetit nubere ,
 ea redeat in domum patris divitiis-præpotentis :
 illi vero nuptias conficient et apparabunt dotem
 amplam admodum , quantam par-est caram filiam comitari.
 Tibi autem ipsi prudenter consulam , siquidem parueris :
 nave instructa remigibus viginti , quæ sit optima ,
 proficiscere sciscitaturus de-patre diu absente :
 si quis tibi dicat mortalium , aut rumorem audiveris
 ex Jove , qui potissimum fert famam hominibus.
 Primum quidem in Pylum abi , et interroga Nestorem divi-
 num ;] illinc autem Spartam ad flavum Menelaum :
 hic enim novissimus venit Achivorum ære-licicatorum.
 Si quidem patris vitam et reditum audieris ,
 tum sane , vexatus licet , adhuc perduraveris annum ;
 sin vero mortuum audieris , neque amplius supersitum ,
 reversus jam deinde caram in patriam terram ,
 tumulum illi aggere et parentalia perlice
 magna valde , qualia decet ; et viro matrem dato.
 Atque ubi jam hæc finieris et perfeceris ,
 considera deinde in mente et in animo ,
 quo-pacto procos in ædibus tuis
 interficias , sive dolo , sive palam : neutiquam te decet
 puerilia consecrari , quoniam non-amplius ea-ætate es.
 An non audis qualem gloriam consecutus-est divinus Orestes
 omnes apud homines , postquam interfecit patris-occisorem ,
 Aegisthum dolosum , qui illi patrem inclytum interemerat ?
 et tu, amice (admodum enim te video pulcrumque magnum-
 que), strenuus esto ; ut aliquis te etiam posterorum laudet.
 At ego ad navem celerem descendam jam ,
 atque ad socios , qui me fortasse peragere-ferunt expectantes :
 tibi vero ipsi *istud* curæ-sit , et meos observa sermones.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] hospes , profecto quidem hæc amico animo dicis ,
 sicut pater suo filio ; et nunquam obliviscar eorum.
 Sed age nunc mane , accelerans licet iter ,
 ut lotusque oblectatusque caro corde
 donum habens ad navem eas , gaudens in animo ,
 pretiosum , valde-pulcrum , quod tibi munus-reponendum erit
 ex me , qualia amici hospites hospitibus dant.
 Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 ne me amplius nunc detine , cupidum quidem itineris.
 Donum vero , quodcunque te mihi dare tuum cor jubet ,
 rursus redeunti da , domum ferendum ,

καὶ μάλα καλὸν εἶναι· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἶποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 320 ὄρνις δ' ὡς ἀνοπαιὰ διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
 θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ ἐ πατὴρ
 μάλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν. Ὁ δέ, φρεσὶν ἤσι νοήσας,
 θάμβησεν κατὰ θυμόν· οἶσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο ἰσόθεος Ζῷς.
 325 Τοῖσι δ' αἰδοῖς αἶδε περικλυτὸς, οἳ δὲ σιωπῇ
 εἶατ' ἀκούοντες· ὃ δ' Ἀγαιῶν νόστον αἶδεν
 λυγρόν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰδοῖαν
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια·
 330 κλισμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο,
 οὐκ οἶη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμυρίποιοι δὲ ἔποντο.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 ἄντα πρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 335 ἀμυρίπολος δ' ἄρα οἰ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.
 Δακρύασα δ' ἔπειτα προσήυδα θεῖον αἰδόν·
 Φῆμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτῆρια οἶδας,
 ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τάτε κλείουσιν αἰδοί·
 τῶν ἐν γέ σφιν αἶδε παρήμιος, οἳ δὲ σιωπῇ
 340 οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' αἰδοῖης
 λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 τεύρει· ἔπει με μάλιστα καθέκετο πένθος ἄλυστον.
 Γοῖην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ
 ἀνδρὸς, τοῦ κλέος εὐρύ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
 345 Τῇν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ῥῦδα·
 μῆτερ ἐμῇ, τί τ' ἄρα φρονέεις ἐρήρουν αἰδὼν
 τέρπειν, ὅππῃ οἱ νόος ὀρνυται; οὐ νύ τ' αἰδοί
 αἵτιοι, ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς αἴτιος ὅσπερ δίδωσιν
 ἀνδράσιν ἀλγῆσθῃσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω.
 350 Τοῦτω δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον αἶδειν·
 τὴν γὰρ αἰδοῖαν μάλλον ἐπικλείουσ' ἀνθρωποί,
 ἥτις ἀκούοντεςσι νειωτῇ ἀμυρίτελῃται.
 Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
 οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
 355 ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι ρῶτες θύοντο.
 Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἰστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμυρίπολοισι κέλευε
 ἔργον ἐπείχεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρῶσσι μελήτει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
 360 Ἡ μὲν θαμδῆσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνεθεο θυμῷ.
 Ἐς δ' ὑπερὶ ἀναβῆσας συν ἀμυρίπολοισι γυναῖξιν,
 κλαίεν ἔπειτ' Ἰδυσσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οὐ ὕπνον
 ἤδῃ ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 365 Μνηστῆρες δ' ἐμάθησαν ἀνὰ μέγαρσιν σκιδέντα·
 πάντες δ' ἤρῃσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·
 Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕδριν ἔχοντες,
 νῦν μὲν δαινόμενοι τερπώμεθα, μὴ δὲ βοητὴς
 370 ἔστω· ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκούμεν ἔστιν αἰδοῦ
 τοιοῦτ', οἷος δδ' ἔστι, θεοὺς ἐναλίγκιος αὐδῆν.

etiam valde pulcrum eligens : tibi vero dignum erit retributi-
 one.] Sic quidem locuta abiit cæsis-oculis Minerva :
 avis autem ut Anoptra avolavit ; huic vero in animo
 indidit robur et audaciam, recordarique eum fecit patris
 magis adhuc quam antea. Hic autem, mente sua considerans,
 obstupuit in animo ; suspicatus est enim deum esse.
 Continuo vero procos adibat deo-similis vir.

Illis autem cantor cantabat inclytus : ipsi vero tacite
 sedebant audientes ; ille autem Achivorum reditum canebat
 gravem, quem ex Troja iis decreverat Pallas Minerva.

Hujus autem e-superiore-parte-domus animo advertit divi-
 num cantum] filia Icarii, prudens Penelope :
 scalamque altam descendit suæ domus,
 non sola, simul eam et ancillæ duæ sequebantur.
 Hæc vero quando jam ad-procos pervenerat, divina inter
 mulieres] stetit juxta postem domus affabre structæ,
 Genis prætendens tenuia capitis-redimicula :
 ancilla vero ei proba utrinque astabat.

Lacrimans autem deinde alloquebatur divinum cantorem :

Phemie, multa enim alia mortalium oblectamenta nosti,
 gesta hominumque deorumque, quæ celebrant cantores :
 horum unum ipsis cane assidens ; illi autem silentio
 vinum bibant : ab-hoc vero desine cantu
 tristi, qui mihi perpetuo in pectoribus carum cor
 affligit ; quippe me inprimis invasit luctus immensus.
 Tale enim caput desidero, memor semper
 viri, cujus gloria lata est per Helladem et medium Argos.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] mater mea, quid igitur moleste-fers, jucundum canto-
 rem] oblectare, utcunque illi mens impellitur? non sane canto-
 res] in-causa sunt, sed fere Jupiter in causa est, qui dat
 dona viris ingeniosis ita, ut vult, unicuique.

Huic vero non reprehensio est Danaorum malam sortem ca-
 nere:] eum enim cantum magis celebrant homines,
 quicunque auditoribus novissimus adsit.

Tibi vero sustineat cor et animus audire ;
 non enim Ulysses solus perdidit reditus diem
 in Troja : multi vero et alii viri perierunt.

Sed in thalamum profecta, tua ipsius opera administra,
 telamque et colum, et ancillis impera
 opus suum ut-obeant : sermo vero viris curæ-erit
 omnibus, maxime vero mihi; hujus (mei) enim imperium est
 in-domo.] Illa quidem attonita, rursus in-thalamum ivit ;
 filii enim dictum prudens posuit-in animo.

Ad superiorem autem domum ubi-ascenderat cum ancillis
 mulieribus,] flebat deinde Ulysem, carum maritum, donec ip-
 si somnum] dulcem palpebris immisit cæsis-oculis Minerva.

Proci vero tumultuabantur per ædes umbrasas ;
 omnes autem optabant juxta eam in lectis recumbere.
 Illis vero Telemachus prudens incepit sermonem ;

Matris meæ proci, superba contumelia instructi,
 nunc quidem convivantes delectemur, neque clamor
 adsit : nam hoc honestum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis assimilis voce.

Ἦῳθεν δ' ἀγορήνδε καθίζομεσθα χιόντες
πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπληγέως ἀποείπω,
ἐξέινα μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαΐτας,
375 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Ἐὶ δ' ὑμῖν δοκεῖ τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντι νήποιον ὀλέσθαι,
καίρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιδύσομαι αἰὲν ἑόντας,
αἶ κ' ἐποῖ Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
380 νήποινοι κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὀλοισθε.
Ῥς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶν ἐν χεῖλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, δ' θαρσαλέως ἀγόρευεν.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπίθεος υἱός·
Τηλέμαχ', ἦ μάλα δή σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
385 ὑψαγόρην τ' ἔμμεναι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν·
μὴ σέγ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
ποιήσῃεν· ὅ τοι γενεῇ πατρῴων ἔστιν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
Ἄντινο', ἦ καὶ μοι νειμῶσθεαι ὅττι κεν εἴπω;
390 καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλωμι, Διὸς γε δίδοντας, ἀρέσθαι.
Ἥ φης τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευμένῳ αἰψὰ τέ οἱ δῶ
ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμῆστερος αὐτός.
Ἄλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
395 πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἦδ' παλαιοί·
τῶν κέν τις τὸδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς·
αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἀναξ' ἔσομ' ἡμετέριοιο
καὶ δμῶων, οὓς μοι ληίσσατο διὸς Ὀδυσσεύς. [δα·
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύδου παῖς, ἀντίον ἤ-
400 Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι καίεται,
ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν·
κτῆματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις.
Μὴ γάρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἄεκοντα βίησιν
κτῆματ' ἀπορράσει, Ἰθάκης ἔτι ναιεταύωσης.
405 Ἄλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἐρέσθαι·
ὀππόθεν οὗτος ἀνὴρ, πόλιν δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
γαίης· ποῦ δέ νύ οἱ γενεή καὶ πατὴρ ἄρουρα·
ἦέ τιν' ἀγγελίην πατρός φέρει ἐρχομένοιο,
ἦ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τὸδ' ἰκάνει;
410 οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν
γνώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὥπα ἔωκει.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
Εὐρύμαχ', ἦτοι νόστος ἀπώλετο πατρός ἐμοῖο·
οὔτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἵποθεν ἔλθοι,
415 οὔτε θεοπροπίης ἐμιάζομαι, ἦντινα μήτηρ
ἐμὲ γαρὼν καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέχεται.
Ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρῴϊος ἐκ Τάφου ἐστίν·
Μέντης δ' Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι
υἱὸς, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει. [νω.
420 Ῥς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγ-
Οἱ δ' εἰς ὀρχηστῶν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοδὴν
τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθεῖν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν·
δὴ τότε κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
425 Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς

Mane vero in-concionem considemus euntes
omnes : ut vobis sermonem audenter renuntiem,
exire ex-aedibus ; alias vero parate dapes,
vestra bona edentes, alternantes per domos.
Si vero vobis videtur hoc satius et melius
esse, viri unius victum impune perdere,
absumite ; ego vero deos invocabo sempiternos,
si quando Jupiter dederit vindicatum facta hæc iri ;
inulti forte deinde intra aedes perituri-sitis.

Sic ait : illi vero omnes mordicus in labiis hærentes
Telemachum admirabantur, quod audacter loqueretur.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupithei filius :
Telemache, certe admodum te docuerunt dii ipsi
et grandiloquum esse, et audenter concionari :
ne te utique in circumflua Ithaca regem Saturnius
constituit ; quod tibi genere paternum est.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est : Antinoe, an mihi irasceris, ob id quod dixero ?
Et hoc vellem, Jove utique dante, accipere.
An putas hoc pessimum inter homines esse ?
neutiquam enim malum est, regem-esse ? statimque ei domus
dives fit, et honoratior ipse.

Sed certe reges Achivorum sunt etiam alii
multi in circumflua Ithaca, juvenes et senes ;
horum aliquis hoc munus habeat, siquidem mortuus-est divi-
nus Ulysses :] at ego domus dominus ero nostræ
ac servorum, quos mihi bello-acquisivit divinus Ulysses.

Hunc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allo-
cutus-est : Telemache, nempe hæc deorum in genibus posita-
sunt,] quisnam in circumflua Ithaca dominabitur Achivorum :
bona vero ipse habeas, et aedibus tuis imperes.
Ne enim talis veniat vir, qui te invitum violentia
bonis spoliaturus-sit, Ithaca adhuc habitata.
Sed volo te, optime, de hospite interrogare,
unde venerit ille vir, quali autem se-profiteatur esse
e-terra ; ubinam ei genus et patrium solum ;
an tibi nuntium patris affert venientis ?
an suum ipsius debitum expetens huc venit ?

ut exsiliens statim abiit, nec sustinuit,
ut-cognosceremus ; nequaquam enim vilis hominis vultum
ferebat.] Hunc autem rursus Telemachus prudens contra
allocutus-est : Eurymache, certe reditus periit patris mei :
neque itaque nuntio amplius credo, sicunde venerit :
nec vaticinium curo, si-quod mater
in domum vocato ex-vale sciscitetur.

Hospes vero hic meus paternus e Tapbo est ;
Menten Anchiali bellicosus se-profitetur esse
filium ; ac Taphiis navigandi-studiosus imperat.

Sic dixit Telemachus ; mente vero immortalē deam agno-
vit.] Hi autem ad saltationem et suavem cantum
conversi oblectabantur ; exspectabantque vesperum advenire.
His autem se-oblectantibus, niger vesper supervenit ;
tunc vero dormituri iverunt domum quisque.
Telemachus autem, ubi ei thalamus perpulcræ aulae

ὕψηλός δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει', ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 430 τὴν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν,
 πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν, εἰκοσάβοια δ' ἔδωκεν·
 ἴσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν,
 εὐνῇ δ' οὔ ποτ' ἔμικτο· γόλον δ' ἄλλεϊνε γυναϊκός·
 ἥ οἱ ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἐμάλιστα
 435 δμωάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα.
 ὦξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
 ἔξετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἐκδύνε χιτῶνα·
 καὶ τὸν μὲν γραίης πυκιμηδέος ἐμβαλε χερσίν.
 Ἦ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
 440 πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖς λεγέσσιν,
 βῆ ῥ' ἱμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπίρυσσε κορώνῃ
 ἀργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνουσεν ἱμάντι.
 Ἔνθ' ὄγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἶος ἄνωγ',
 βούλευε φρεσὶν ἥσιν ὀδὸν, τὴν πέπραδ' Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β.

Ἰθακησίων ἀγορά. Τηλεμάχου
 ἀποδημία.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὦρνυτ' ἔρ' ἐξ εὐνῆριν Ὀδυσσεύος φίλος υἱός,
 εἵματα ἐσάμενος· παρὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων·
 5 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 βῆ δ' ἱμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῷ ἐν ἀλγίχιος ἄντην.
 Αἵψα δὲ κηρύκεσσι λιγυρθόγγοισι κέλευσεν
 κηρύσσειν ἀγορὴνδε κερηχαμόωντας Ἀχαιοὺς·
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν δημηγέριες τ' ἐγένοντο,
 10 βῆ ῥ' ἱμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 οὐκ οἷος, ἥμα τῶγε χύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο·
 θεσπεσίην δ' ἄρα τῶγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεύοντο·
 ἔξετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἷξαν δὲ γέροντες.
 15 Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἦρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν,
 δε δὴ γῆράτ' κυρὸς ἔην καὶ μυρία ἦδη.
 Καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἄμ' ἀντιθέω Ὀδυσσεῖ
 ἴλιον εἰς εὐπωλὸν ἔβη κοιλίης ἐνὶ νηυσὶν,
 Ἄντιφος αἰχμητής· τὸν δ' ἀγριος ἔκτανε Κύκλωψ
 20 ἐν σπητὶ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὀπλίσσατο δόρπον.
 Τρεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἔσαν· καὶ ὁ μὲν μνηστῆρσιν ὀμίλει,
 Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ λήθετ', ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων.
 Τοῖς ὄγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 25 Κέλυστε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅτι κεν εἴπω·
 οὔτε ποδ' ἡμετέρῃ ἀγορῇ γένετ' οὔτε θώκοος

sublimis ædificatus erat, conspicuo in loco,
 illic lectum conscendit, multa mente reputans.
 Simulque cum eo ardentes faces ferebat proba sciens
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ :
 quam olim Laertes emerat facultatibus suis,
 primum pubescentem, pretiumque-viginti-boum dederat;
 æque autem ipsam ac-pudicam uxorem honorabat in ædibus;
 lecto vero nunquam ei mixtus est; sed iram vitabat uxoris :
 hæc cum-eo-simul ardentes faces ferebat, et ipsum maxime
 ancillarum amabat, et enutrierat parvulum.
 Aperuit autem januas thalami firmiter structi :
 sedebat vero in lecto, mollemque exuebat tunicam ;
 et eam quidem aniculæ prudentis injectis manibus.
 Hæc quidem, plicata et aptata tunica,
 ad-paxillum suspensa juxta tornatos lectos,
 profecta-est ire e thalamo ; januam autem attraxit annulo
 argenteo : in eoque pessulum obtendit loro.
 Hinc ille per-totam-noctem, tectus ovis florida-lana,
 meditabatur mente sua iter, quod ipsi designaverat Minerva.

ODYSSEÆ II.

Ithacensium concio. Telemachi
 profectio.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit inde e lecto Ulyssis dilectus filius, et
 vestes sibi-induit : ac gladium acutum suspendit ab-humero,
 pedibus autem sub nitidis ligavit pulcra calceamenta ;
 profectusque-est ire e cubiculo, deo similis coram.
 Continuo autem præcones argutos jussit
 convocare ad-concionem capite-comantes Achivos.
 Hi quidem convocabant : illi vero congregabantur perceleri-
 ter.] Ac postquam convenerant, in-unumque-congregati-erant,
 profectus-est ire in concionem; manu autem tenebat æream ha-
 stam;] non solus, simul eum canes pedibus veloces sequeban-
 tur :] divinam autem in-eum gratiam defundeat Minerva.
 Ipsum vero omnes cives advenientem admirabantur :
 consedit autem in patris sella ; cesserunt que ei senes.
 His vero deinde heros Ægyptius cœpit concionari,
 qui jam senio incurvus erat et plurima norat.
 etenim hujus dilectus filius cum divino Ulysse
 ad illum generosis-equis-fecundam ierat cavis in navibus,
 Antiplus bellator : illum vero sævus interfecit Cyclops
 in spelunca cava, ultimam-que sibi paravit cenam.
 Tres vero ei alii erant : et unus quidem inter-procos versa-
 batur,] Eurynomus ; duo autem curabant paterna opera :
 sed neque sic illius oblitus-erat, lugens et dolens.
 His ille lacrimans concionatus-est, et dixit :
 Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerò ;
 neque unquam a-nobis concillium factum-est, nec concessus,

- ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς διὸς ἔθη κοιλῆς ἐνὶ νηυσίν.
 Νῦν δὲ τίς ᾧδ' ἡγείρε; τίνα χρεῖω τόσσον ἔκει
 ἡδὲ νέων ἀνδρῶν, ἢ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 30 ἢ τίς τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,
 ἦν γ' ἡμῖν σάφα εἶποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;
 ἢ τίς τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκεται ἢδ' ἀγορεύει;
 ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὄνήμενος. Εἶθε οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ἀγχιὸν τελέσειεν, ὅτι φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 35 Ὡς φάτο· χαιρε δὲ φήμη Ὀδυσσεύος φίλος υἱός,
 οὐδ' ἄρ' ἐτι δὴν ἦστο, μενοίνηνσεν δ' ἀγορεύειν·
 στῆ δὲ μέση ἀγορῇ· σκῆπτρον δέ οἱ ἐμβάλε χεῖρ
 κ' ῥυσ' Πεισιφύωρ, πεπνυμένα μῆδεα εἰδοῖς.
 Πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθάπτόμενος προσέειπεν·
 40 ὦ γέρον, οὐ γὰρ ἔκας οὗτος ἀνὴρ (τάχα δ' εἴσαι αὐ-
 δὲ λαὸν ἡγείρε·)· ἀλλ' οὐκ ἄλγος ἰκάνει. [τός],
 οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
 ἦν γ' ὑμῖν σάφα εἶπω, ὅτε πρότερός γε πυθοίμην,
 οὔτε τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 45 ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ ἥριος, ὃ μοι κκχὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
 δοῖά· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὃς ποτ' ἐν ὑμῖν
 τοῖςδεσσιν βασιλεῦε, πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν·
 νῦν δ' αὖ καὶ πολλὸν μείζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
 πάγχυ διαρράσει, βίτον δ' ἀπὸ πάντων ὀλέσσει.
 50 Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέγραον οὐκ ἐβελούση,
 τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱές, οἱ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἀριστοί·
 οἱ πατρός μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασιν νέεσθαι,
 Ἰκαρίου, ὃς κ' αὐτὸς ἐδιδνώσαιο θύγατρα,
 δοίη δ' ὅ κ' ἐθέλοι καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι.
 55 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεῦμενοι ἤμπα πάντα,
 βοῦς ἱερεύοντες καὶ οἰς καὶ πίονας αἰγας,
 εἰλαπινάουσι πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον
 μαφιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ,
 ὅς οἱ Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.
 60 Ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοιοῖο ἀμυνόμεν — ἡ καὶ ἔπειτα
 λευγαλῆοι τ' ἐσόμεσθα καὶ οὐ δεδαιχτοὶς ἀλκὴν —
 ἢ τ' ἂν ἀμυννέμεν, εἰ μοι δυνάμεις γε παρείη.
 Οὐ γὰρ ἐτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἐτι καλῶς
 οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νειμεσθήητε καὶ αὐτοί,
 65 ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτιόνας ἀνθρώπους,
 οἱ περιναίεταόουσι θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 μή τι μεταστρέψωσιν, ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 Λίσσομαι ἡμῖν Ζητὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος,
 ἦτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμῖν λυεῖ ἠδὲ καθίξει·
 70 σθένος, φίλοι, καὶ μ' οἶον ἐάσατε πένθει λυγρῷ
 τεῖρεσθ'· εἰ μή πού τι πατὴρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς,
 δυσμενέων κακ' ἔρξεν εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς·
 τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες,
 τούτους ὀτρύνοντες. Ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἴη
 75 ὑμέας ἐσθήμεναι καὶ μηλίαν τε πρόβασιν τε·
 εἰ γ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη.
 Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ δότῃ ποτιπυτσοίμεθα μῦθῳ,
 χρῆματ' ἀπατίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη·
 νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ.
 80 Ὡς φάτο χυδόμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίη,

ex quo Ulysses divinus abiit cavis in navibus.
 Nunc vero quis huc congregavit? quem necessitas tantum in-
 cessit] sive juniorum virorum sive eorum qui seniores sunt?
 an aliquem nuntium de exercitu audivit veniente,
 quem nobis clare enarraret, quum prior audiverit?
 an quippiam publicum aliud declarat et concionatur?
 probus mihi videtur esse, utilis civis. Utinam et ipsi
 Jupiter bonum perficiat, quodcumque mente sua cogitat!
 Sic ait: gaudebat autem omine Ulyssis carus filius,
 nec inde diu sedit, sed cepit impetum concionandi;
 stetitque in-media concione; sceptrum autem ei imposuit in-
 manum] præco Pisenor, prudentia consilia sciens.
 Primum deinde senem alloquens dixit:
 O senex, non procul hic est vir (statim autem cognoscet ipse),
 qui populum congregavi; potissimum autem me dolor in-
 cessit.] Neque ullum nuntium de exercitu audivi veniente,
 quem vobis clare enarrare, quum prior audiverim:
 neque quicquam publicum aliud declaro nec concionor;
 sed meum ipsius negotium: quod mihi malum incidit domui,
 duplex: unum, quod patrem strenuum perdidit, qui olim inter
 vos] ipsos imperabat, paterque velut, mitis erat;
 nunc autem etiam longe majus, quod jam brevi domum om-
 nem] prorsus evertet, victumque nostrum plane disperdet.
 Matri meae proci ingruerunt nolenti,
 eorum virorum cari filii, qui hic quidem sunt principes:
 qui patris ipsius in domum reformidant ire
 Icarii, ut ipse dotet filiam,
 detque cui voluerit et qui ipsi gratus venerit.
 Illi vero in nostram domum commeantes diebus omnibus,
 boves mactantes, et oves, et pingues capras,
 splendide-convivantur, bibuntque nigrum vinum
 temere: nostra vero plurima absumuntur. Non enim adest
 vir,] qualis Ulysses erat, qui malum a domo arceat.
 Nos vero neutiquam sumus tales qui-arceamus: (profecto
 inde] ignavie reperiemus, ac non periti roboris:)
 aliter certe malum arcerem, siquidem mihi vis adesset.
 Non enim jam tolerabilia facinora patrata sunt, neque honeste
 domus mea periit; indignemini et ipsi,
 aliosque revereamini vicinos homines,
 qui circumhabitant: deorum vero timete iram,
 ne-quid rependant, irati propter-mala facinora.
 Oro et per-Jovem Olympium, et per Themidem,
 quæ hominum concilia et solvit et cogit:
 abstinete, amici, et me solum sinite dolore mesto
 affligi: nisi forte quippiam pater meus, probus Ulysses,
 infensus malis affecit bene-ocreatos Achivos;
 quæ mihi rependentes, malis me afficite infensi,
 istos incitantes. Mihi vero satius esset,
 vos absumere opesque-reconditas proventumque:
 si vos comedissetis, fortasse olim etiam retributio foret.
 Tandiu enim per urbem vos insectarem verbis,
 bona repentes, donec omnia reddita-essent:
 nunc vero mihi insanabiles dolores injicitis animo.
 Sic ait iratus, ac sceptrum projecit in-terram,

δάκρυ' ἀναπρήσας οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὐδὲ τις ἔτλη
 Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν·
 Ἀντίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 85 Τηλέμαχ' ὕψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες,
 ἡμέας αἰσχύνων ἐθέλοισι δέ κε μῶμον ἀνάψαι.
 Σοὶ δ' οὔτι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἰτίοι εἰσιν,
 ἀλλὰ φῶλη μήτηρ, ἥ τοι περί κέρδεα οἶδεν.
 Ἦδ' ἡ γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἰσι τέταρτον,
 90 ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει, καὶ ὑπὸ στήθεσσι κρύπτει
 ἀγγελίας προίεσσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
 Ἦ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·
 στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 95 λεπτόν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διος Ὀδυσσεύς,
 μέινετε· ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰς ὅκε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνία νήματ' ὀλῆται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφήϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
 100 Μοῖρ' ὅλοη καθέλῃσι τανηλεγὸς θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶν νειμασθήσῃ,
 αἶ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὡς ἔραβ' ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Ἐνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφάινεσκεν μέγαν ἱστὸν,
 105 νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὶ δὲ δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς τρίτες μὲν ἔλθε δόλῳ καὶ ἐπειθεν Ἀχαιοῦς·
 ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπῆλυθον ὄραι,
 καὶ τότε δὴ τις εἶπε γυναικῶν, ἥ σάφα ἦδη,
 καὶ τήγ' ἀλλύουσαν ἐφρεύρομεν ἀγλαὸν ἱστὸν·
 110 Ὡς τὸ μὲν ἐξέτελεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης.
 Σοὶ δ' ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἴν' εἰδῇς
 αὐτὸς σῶν θυμῶν, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Μητέρα σὴν ἀπόσπεμψον, ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι
 τῷ ὅσῃ καὶ πατὴρ κέλεται καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.
 115 Εἰ δ' ἔτ' ἀνιήσει γε πολὺν χρόνον υἴας Ἀχαιῶν,
 τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν ἅ οἱ περί δῶκεν Ἀθήνη,
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλάς,
 κέρδεά θ', οἷ' οὐπω τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
 τῶν αἰ πάρος ἦσαν εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 120 Τυρώ τ' Ἀλκμήνη τε εὐστέφανός τε Μυκλήνη·
 τῶν οὐτὶς ὁμοῖα νοήματα Πηνελόπειη
 ᾔδ'· ἀτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν·
 τόφρα γὰρ οὖν βιοτόν τε τὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,
 ὄφρα κε κείνη τοῦτον ἔχη νόον, ὄντιν' αἰ οἶν
 125 ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
 ποιεῖτ', αὐτὰρ σοί γε πολὺν πολέος βίοτοιο·
 ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πῃ ἄλλῃ,
 πρὶν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν ᾧ κ' ἐθέλῃσιν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 130 Ἀντίνο', οὐπῶς ἐστὶ δόμων ἀέκουσιν ἀπώσαι
 ἥ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης,
 ζῶει ὅγ' ἡ τέθηκε· κακὸν δέ με πόλλ' ἀποτίνειν
 Ἰκαρίῳ, αἶ κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
 Ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων

HOMERUS.

lacrimas profundens : commiseratio autem cepit populum
 omnem.] Tunc ceteri quidem omnes taciti erant, nec quis-
 quam ausus est] Telemacho verbis respondere asperis ;
 Antinous vero ipsum solus respondens allocutus est :

Telemache altiloque, animi impotens, quid locutus es,
 nos dedecorans ! vis vero nobis maculam inferre.

Tibi autem neutiquam proci Achivorum in-causa sunt,
 sed cara mater, quæ sane perquam versutias callet.
 Jam enim tertius est annus, citoque aderit quartus,
 ex quo eludit animum in pectoribus Achivorum.

Omnes quidem sperare facit, et promittit viris singulis,
 nuntios mittens ; mens autem ei alia cogitat.

Ipsa vero dolum hunc alium in mente excogitavit :
 exorsa magnam telam in ædibus texebat,
 subtilem et immensam ; continuoque nos allocuta est :
 juvenes, mei proci, quandoquidem obiit divinus Ulysses,
 manete, urgentes meas nuptias, donec vestem
 perfecero (ne mihi vana fila pereant)

Laerti heroi sepulcralem ; in tempus quo ipsum
 fatum triste abstulerit longum-sternentis mortis ;
 ne-quæ me in populo mulierum-Achivarum culpet,
 si absque tegumento jaceat, multa qui-possedit.

Sic ait ; nobis vero inde ei obsecutus est animus generosus.

Atque ibi interdium quidem texebat magnam telam,
 per-noctes vero dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat.
 Sic triennio quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis :
 sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ,
 tum vero demum aliqua dixit mulierum, quæ bene norat,
 et ipsam dissolventem invenimus pulcræ telam.

Sic eam quidem perfecit, etiam nolens, per necessitatem.

Tibi vero sic proci respondent, ut scias
 ipse tuo animo, sciantque omnes Achivi.

Matrem tuam dimitte ; jube autem ipsam nubere
 illi, cuicumque pater jusserit, et qui placuerit ipsi.

Si vero adhuc vexabit multo tempore filios Achivorum,
 ea cogitans in animo, quæ ei abunde dedit Minerva,
 operaque scire præpulcra, et mentem bonam,
 et versutias, quales nondum ullam audivimus nec veterum,
 earum quæ olim fuerunt pulcris-comis Achivæ,

Tyroque, Alcменеque, pulcræque-coronam-gerens Myce-
 ne :] harum nulla similia commenta Penelopæ

norat : at hoc quidem probum non cogitavit :
 tamdiu igitur victumque tuum et bona edent,
 quamdiu illa hunc habebit animum, quem illi nunc
 in pectoribus posuere dii : magnam quidem gloriam sibi
 comparat, at tibi desiderium multi victus (divitiarum) :
 nos vero nec ad negotia nostra prius ibimus, nec usquam alio,
 antequam ipsa nupserit Achivorum cuicumque voluerit.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Antinoe, nullo-modo fas est ex-ædibus invitam expellere
 quæ me peperit, quæ me enutrivit ; pater autem meus alibi
 terræ,] vivit ille, vel mortuus est : durum vero me multa red-
 dere] Icario, si ipse volens matrem dimiserō.

Ex patre enim mala patiar, aliaque deus

135 δώσει· ἐπεὶ μήτηρ στυγεράς ἀρήσεται· Ἐρινύς,
οἴκου ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
ἔσσεται· ὡς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω.
Ἰμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεται αὐτῶν,
ἔτιτέ μοι μεγάρων, ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαΐτας,
140 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειδόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὑμῖν δοκεῖ τόδε λωϊτερον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντι νήποιον ὀλέσθαι,
καίρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβόσσομαι αἰὲν ἔοντας,
αἱ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
145 νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἐντοσθεν ὀλοισθε.
Ὡς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετῷ εὐρύοπα Ζεὺς
ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
Τῷ δ' ἔως μὲν β' ἐπέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο,
πλησύνε ἀλλήλοισι τιτανομένοιο πετερυγέσσιν·
150 ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορῇν πολύφρμον ἰέσθην,
ἐπὶ ἐπιδιγνέοντε τιναζάσθην πετρά πολλὰ,
ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὅσσοντο δ' ὀλεθρον·
δρυφαμένοιο δ' ὀνύχεσι παρειάς, ἀμφὶ τε δειράς,
δεξιὴν ἦξαν διὰ τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν.
155 Θάμιδῃσαν δ' ὀρνίθας, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν·
ὥρμησαν δ' ἀνὰ θυμὸν ἄπερ τελέεσθαι ἔμελλον.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἦρωρ Ἀλιθέρτης
Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἶος ὀμηλικίην ἐκέκαστο
ὀρνίθας γνῶναι καὶ ἐναΐσιμα μυθήσασθαι·
160 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅτι κεν εἴπω·
μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιπρυσκόμενος τάδε εἰρω.
Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλινδεται· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
δὴν ἀπάνευθε φίλων ὦν ἔσσεται, ἀλλὰ που ἤδη
165 ἐγγὺς ἔων τοῖςδεσσι φόνον καὶ Κῆρα φυτεύει
πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται,
οἱ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείελον. Ἀλλὰ πολὺ πρὶν
φραζώμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
παυέσθων· καὶ γὰρ σφιν ἄρκα τόδε λῳόν ἐστιν.
170 Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς·
καὶ γὰρ ἐκείνῳ φημι τελευτηθῆναι ἅπαντα,
ὥς οἱ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἴλιον εἰσανέδεικνον
Ἀργεῖοι, μετὰ δὲ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
φῆν, κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἀπο πάντας ἐταί-
175 ἄγνωστον πάντεσσιν εἰκοστῷ ἐνιαυτῷ [ρουε,
οἶκαδ' ἔλευσεσθαι· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤ-
ῶ γέρον, εἰ δ' ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσι, [δα·
οἶκαδ' ἰὼν, μή τοι τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσω·
180 ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.
Ὀρνίθας δὲ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς Ἥελιοιο
φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναΐσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἔλετο τῇλ' ὥς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ
ὄφρατες οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,
185 οὐδέ κας Τηλέμαχον κεχολωμένον ὥδ' ἀνιέης,
σὺ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἱ κε πόρησιν.
Ἄλλ' ἐκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
αἱ κε νεώτερον ἀνδρῶ, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς,

dabit; quippe mater odiosas imprecabitur Furias,
a-domo discedens; reprehensio vero mihi ex hominibus
erit: itaque nunquam hunc ego sermonem dicam.
Vester vero siquidem animus indignatur ipsorum,
exite mihi domo, aliasque parate dapes,
vestra bona comedentes, alternantes per domos.
Si vero vobis videtur hoc satius et mollus
esse, viri unius victum impune perdere,
absumite; ego vero deos invoco sempiternos,
si unquam Jupiter dederit vindictæ opera fieri:
inulti forte deinde intra domos perieritis.

Sic ait Telemachus: huic vero duas-aquilas lato-conans Jupi-
ter] ex-alto a vertice montis demisit volantes.
Hæ autem aliquamdiu quidem volabant cum flatibus venti,
propinquæ invicem, contententes alis:
sed quum jam ad-mediā concionem clamosam perveniscent,
ibi in-gyrum-flexæ concusserunt alas densas,
aspexeruntque omnium capita, portendebantque mortem:
atque ut-se-laniarant unguibus circa malas et colla,
ad-dextram volarunt perque sedes et per urbem ipsorum.
Admirati-sunt autem aves, postquam viderunt oculis,
agitaruntque in animo, quæ perfectum-iri imminabat.
Inter-hos vero et locutus-est senex heros Halithereses
Mastorides: hic enim solus æquales superabat
auguria dijudicando et fatalia edicendo:
hic ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit:

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō:
procis vero potissimum significans hæc dico.
Illis enim ingens periculum imminet: non enim Ulysses
dū seorsum ab-amicis suis aberit; sed alicubi jam,
prope quum-sit, his cædem et fatum struit
omnibus; pluribus vero etiam aliis malum erit,
qui habitamus Ithacam undique-conspiciam. Sed longe ante
consideremus, quomodo ipsos compescamus: ii vero etiam
per-se] quiescant: etenim ipsis continuo hoc utilius est.
Non enim inexpertus vaticinor, sed bene sciens:
etenim illi dico perfecta-esse omnia,
ut ei narraveram, quando ad-Ilium ascendeabant
Argivi, cumque ipsis abiit ingeniosus Ulysses:
dixi, cum mala multa passum, amissisque omnibus sociis,
incognitum omnibus, vicesimo anno
domum venturum: hæc jam nunc omnia perficiuntur.

Hunc rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocutus-
est:] o senex, eia age nunc vaticinare tuis liberis,
domum profectus, ne forte quid mali patienter in-posterum:
hæc autem ego te longe sum prestantior vaticinata.
Aves vero multæ sub radiis solis
volitant, neque omnes sunt fatales; ceteram Ulysses
perit procul: utinam etiam tu periisse cum illo
deberes: non tanta vaticinans concionareris,
nec Telemachum iratum sic incitares,
tuæ domui donum expectans, si quod præbeat.
Sed tibi edico, quod et perfectum erit:
si juniorem virum, veteraque multa sciens,

παρράμνος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 190 αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιρρῶτερον ἔσται·
 [πρῶτ' αὖτ' ἐμπης οὐτὶ δυνήσεται εἵνεκα τῶνδε·]
 σοὶ δὲ, γέρον, θωγὴν ἐπιθήσομεν ἥν κ' ἐν θυμῷ
 τίνων ἀσφαλῆς· χαλεπὸν δὲ τοι ἔσεται ἄλγος.
 Τηλέμαχ' δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός·
 195 μητέρ' ἔην ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι οἴομαι υἱᾶς Ἀχαιῶν
 μνηστῶς ἀργαλέης· ἐπεὶ οὐτίνα δεῖδιμεν ἐμπης,
 200 οὗτ' οὖν Τηλέμαχον, μάλα περ πολύμυθον ἔόντα·
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἣν σὺ, γεραιέ,
 μυθέαι ἀκράαντον, ἀπερχόμεναι δ' ἔτι μᾶλλον.
 Χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεβρώσεται, οὐδὲ ποτ' ἴσα
 ἔσεται, ὅρα κεν ἦγε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
 205 ὃν γάμον ἡμεῖς δ' αὖ κοτιδέμενοι ἤματα πάντα,
 εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδοίνομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
 ἐρχόμεθ' ἅς ἐπιεικὲς ὀπυιέμεν ἐστὶν ἐκάστω.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Εὐρύμαχ' ἡδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 210 ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἐτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 ἡδὴ γὰρ τὰ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκὸς ἑταίρους,
 οἳ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ εἰς Πύλον ἡμαθόεντα,
 215 νόστον πευσόμενος πατρός δὴν ὀχομένοιο·
 ἦν τίς μοι εἴπησι βροτῶν, ἢ ὅσων ἐκίωσω
 ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέροι κλέος ἀνθρώποισιν.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βίοντα καὶ νόστον ἀκούσω,
 ἦ τ' ἂν, τρυχόμενος περ, ἐτι τλαίην ἐνιαυτόν·
 220 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσω μηδ' ἔτ' ἔόντος,
 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
 σῆμά τέ οἱ χεύω καὶ ἐπὶ κτῆρεα κτερεῖω
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δῖος.

Ἦτοι ὅγ' ὡς εἶπων κατ' ἄρ' ἔλετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
 225 Μέντωρ, ὃς β' Ὀδυσσῆος ἀμύμονος ἦεν ἑταῖρος,
 καὶ οἱ ἰδὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 πείθεσθαι τε γέροντι καὶ ἐμπεδα πάντα φυλάσσειν
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
 230 μή τις ἐτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτέρῳ βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσιμα εἰδὼς,
 ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσὺλα βέζοι.
 Ὡς οὕτως μέμνηται Ὀδυσσῆος θελοῖο
 λαῶν, οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν.
 235 Ἄλλ' ἦτοι μνηστῆρας ἀγῆνορας οὗτι μεγαίρω
 ἔρδειν ἔργα βίαια κακοβράβηθι νόοιο·
 σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς κατέδουσι βιαίως
 οἶκον Ὀδυσσῆος, τὸν δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
 Νῦν δ' ἄλλω δῆμῳ νεμεσιζομαι, οἷον ἅπαντας
 240 ἦσθ' ἀνείρ, ἀτὰρ οὗτι καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν
 παύρους μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ἔόντες.

Τὸν δ' Εὐηνόριδης Λεωκρέτης ἀντίον ἤυδα·

deceptum verbis incitaveris ad-irascendum,
 ei quidem ipsi primum perniciosius erit ;
 [efficere autem omnino nihil poteris illorum gratia :]
 tibi vero, senex, multam infligemus, quam in animo
 luens ægre-feras : gravisque tibi erit dolor.
 Telemacho autem in primis ego suadebo ipse :
 matrem suam ad patris domum jubeat redire ;
 ei vero ibi nuptias facient, et parabunt dotem
 amplam valde, quantam convenit earam filiam comitari.
 Non enim antea quieturos puto filios Achivorum
 a-conjugii-ambitu molesto ; quia neminem timemus omnino,
 nec sane Telemachum, valde licet multiloquus sit :
 neque vaticinium curamus, quod tu, senex,
 loqueris irritum ; odio-eris autem adhuc magis.
 Bona vero rursus male absumentur, neque unquam paria
 erunt, dum hæc (Penelope) differat Achivos
 suis nuptiis ; nos vero rursus, exspectantes diebus omnibus,
 propter virtutem contendimus, neque ad alias
 imus, quas conveniens ducere est unicuique.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Eurymache atque alii quotquot proci estis generosi,
 de-istis quidem non vos amplius oro, neque concionor :
 jamjam enim hæc sciunt dii et omnes Achivi.
 Sed age mihi date navem celerem, et viginti socios,
 qui mihi hinc et illinc pertranseant viam maris.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris diu absentis,
 si quis mihi dicat mortalium, aut rumore audiam
 ex Jove, quæ potissimum fert famam hominibus.
 Si quidem patris vitam et reditum audivero,
 sane, vexatus licet, adhuc perduraverim in-annum :
 si vero mortuum audivero, neque amplius superstitem,
 reversus jam inde earam in patriam terram,
 tumultum illi aggeram, et parentalia perficiam
 plurima, quanta decet, et viro matrem dabo,

Ille quidem sic locutus consedit. His autem surrexit
 Mentor, qui Ulyssis eximii erat sodalis ;
 et is ei proficiscens in navibus, commisit domum totam,
 utque-paterent seni, et ipse firme omnia custodiret :
 qui-ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō :
 ne quis amplius benignus, mansuetus et mitis sit
 sceptriger rex, neque mente justa sciens,
 sed semper difficilisque sit, et injusta faciat.
 Adeo nullus recordatur Ulyssis divini
 civium, quibus præfuit, paterque velut mitis erat.
 Verum enimvero procos superbos nequaquam invideo
 committere facinora violenta malis-consiliis mentis :
 sua enim objectantes capita comedunt violenter
 domum Ulyssis, quem non-amplius putant rediturum-esse.
 Nunc autem cetero populo succenseo, quod-adeo omnes
 sedeatis muti, ac neuliquam adorientes verbis
 pauciores procos compescatis, multi quum-sitis.

Hunc autem Euenorides Leocritus contra allocutus-est :

Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἤλει, ποῖον ξειπες,
 ἡμέας ὀτρύνων καταπαυμένον. Ἀργαλέον δὲ
 245 ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχῆσασθαι περὶ δαιτί.
 Εἴπερ γάρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος αὐτὸς ἐπελθὼν
 δαινυμένους κατὰ δῶμα ἐὼν μνηστῆρας ἀγαυοὺς
 ἐξελάσαι μεγάρου μενοινήσει' ἐνὶ θυμῷ,
 οὐ κέν οἱ κεχάροίτο γυνή, μάλα περ χατέουσα,
 250 ἐλθόντ'. ἀλλὰ κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ἐπίσποι,
 εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν ξειπες.
 Ἄλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκίδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος·
 τοῦτω δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἡδ' Ἀλιθέρης,
 ὅτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι εἰσιν ἑταῖροι.
 255 Ἄλλ', ὅτω, καὶ δηθὰ καθήμενος, ἀγγελιάων
 πύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελείε δ' ὁδὸν οὔποτε ταύτην.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰθηρήν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὰν πρὸς δῶμαθ' ἕκαστος
 μνηστῆρες δ' ἐς δῶματ' ἴσαν θεοῦ Ὀδυσῆος.
 260 Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 χεῖρας νηφάμενος πολιτῆς ἄλλος, εὐχετ' Ἀθήνη·
 Κλυθὲ μοι, θεὸς ἡλυθες ἡμέτερον δῶ,
 καὶ μ' ἐν νηὶ κέλευσας ἐπ' ἡεροειδέα πόντον,
 νόστον πευσόμενον πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,
 265 ἐρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί,
 μνηστῆρες δὲ μάλιστα, κακῶς ὑπερνηρόντες.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδήν·
 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπειτα πτερρόντα προσγύδα·
 270 Τηλέμαχ', οὐδ' ὅτιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων.
 Εἰ δὴ τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἧθ',
 ὅσος ἐκείνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
 οὐ τοι ἔπειθ' ἄλλη δόδς ἔσσεια οὐδ' ἀτέλεστος·
 εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσι γόνος καὶ Πηνελοπείης,
 275 οὐ σέγ' ἔπειτα ἔολπα τελευτήσῃν ἂ μνοιναῖς.
 Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται·
 οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δὲ τε πατρὸς ἀρείους.
 Ἄλλ' ἔπει οὐδ' ὅτιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων,
 οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσῆος προέλοιπεν,
 280 ἐλπωρῇ τοι ἔπειτα τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
 Τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἔα βουλὴν τε νόον τε
 ἀφραδέων, ἔπει οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι·
 οὐδέ τι ἴσασι θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν,
 δς δὴ σφι σχεδὸν ἔστιν, ἐπ' ἡματι πάντας ὀλέσθαι.
 285 Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεια ἦν σὺ μνοιναῖς.
 Τοῖος γάρ τοι ἐταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι,
 δς τοι νῆα θοὴν στελέω καὶ ἄμ' ἐφομαι αὐτός.
 Ἄλλὰ σὺ μὲν πρὸς δῶματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει,
 ἐπαισσόν τ' ἥϊα καὶ ἀγγεσιν ἄρσον ἅπαντα,
 290 ὅϊνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιστα, μυελὸν ἀνδρῶν,
 δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἐταίρους
 αἰψ' ἐβελοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
 πολλὰν ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέαι ἡδὲ παλαιαί·
 τῶν μὲν τοι ἐγὼν ἐπιόφθομαι ἥτις ἀρίστη,
 295 ὥκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρεῖ πόντῳ.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη, κούρη Διὸς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

Mentor noxie, ingenio stolidæ, quale locutus-es,
 nos adhortans ut-compescant! Difficile vero erit
 245 viris etiam pluribus pugnare nobiscum de convivio.
 Etenim si Ulysses Ithacensis ipse adveniens
 convivantes per domum suam procos illustres
 expellere domo cogitaret in animo,
 non ipso lætaretur uxor, quantumvis valde desiderans,
 veniente; sed is ibi sævam mortem obiret,
 si cum-pluribus pugnaret; tu vero non recte locutus-es.
 Sed age, cives quidem dispergamini ad opera unusquisque;
 huic autem properabit Mentor iter, et Halitherses,
 qui ei a principio paterni sunt amici.
 Sed, puto, etiam diu sedens, nuntios
 percontabitur in Ithaca; perficiet vero iter hoc nunquam.
 Sic igitur locutus-est, solvitque concionem celerem.
 Atque hi quidem dispergebantur suam ad domum quisque:
 proci vero ad ædes iverunt divini Ulyssis.

Telemachus autem seorsum profectus ad litus maris,
 manus quum-lavisset e-cano mari, supplicabat Minervæ:
 Audi me, qui heri deus venisti nostram domum,
 et me in navi jussisti per obscurum pontum,
 reditum sciscitaturum patris diu absentis,
 proficisci: hæc vero omnia impediunt Achivi,
 proci autem potissimum, male superbientes.

Sic ait precans: prope autem illum venit Minerva,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce;
 et eum compellans verbis alatis allocuta-est:

Telemache, neque in-posterum ignavus eris, nec impru-
 dens. Si quidem tibi tui patris instillatus-est animus fortis,
 qualis ille erat ad-perficiendum opusque dictumque,
 non tibi deinde vanum iter erit, neque irritum:

si vero non illius es filius et Penelopes,
 non te-quidem deinde spero perfecturum-esse quæ moliris.

Pauci etenim filii similes patri sunt;
 plerique pejores, pauci vero patre meliores.

Sed quoniam neque in-posterum ignavus eris nec imprudens,
 nec te penitus prudentia Ulyssis reliquit,
 spes tibi deinceps est te perfecturum hæc opera.

Ideo nunc procorum quidem sine consiliumque mentemque
 insipientium, quoniam nequitiam prudentes, nec justii sunt;
 neque omnino sciunt mortem, ac fatum atrum,
 quæ jam illis imminet, die uno omnes ut-pereant.

Tibi vero profectio non-amplius longe aberit quam tu moliris.

Talis enim tibi amicus ego paternus sum,
 qui tibi navem celerem parabo, et simul comitabor ipse.

Sed tu quidem ad domos profectus procis intersis,
 apparaque viatica et vasis conde singula,
 vinum in amphoris, et farinam, medullam hominum,
 utribus in densis; ego vero per populum socios
 statim voluntarios colligam: sunt autem naves
 multæ in circumflua Ithaca, novæ et veteres:
 harum quidem tibi ego providebo eam quæ optima sit;
 statimque instructam deducemus in-latum mare.

Sic dixit Minerva, filia Jovis: neque amplius diu

Τηλέμαχος παρέμεινεν, ἔπει θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν.
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ·
 εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν,
 300 αἶγας ἀνιέμενους, σιάλους θ' εὖντας ἐν αὐλῇ.
 Ἀντίνοος δ' ἰθὺς γέλασας κίε Τηλεμάχιο·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ' ὑφαγόρη, μένος ἄσχετε, μή τι τοι ἄλλο
 ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
 305 ἀλλὰ μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
 νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας, ἵνα θάσσον ἵκηαι
 ἐς Πύλον ἡγαθέην μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκούην.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδ' α·
 310 Ἀντίνο', οὐτως ἔστιν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὁμῶν
 δαίνυσθαι τ' ἀκέοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκληον.
 Ἦ οὐχ ἔτις ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρτε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 κτήματ' ἐμὰ, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νῆπιος ἦα;
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμι καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων
 315 πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέξεται ἐνδοθι θυμὸς,
 πειρήσω ὧς κ' ὕμμι κακὰς ἐπὶ Κῆρας ἱήλω,
 ἥδ' Πύλονδ' ἐλθὼν, ἣ αὐτοῦ τῶνδ' ἐνὶ δήμῳ.
 Εἴμι μὲν — οὐδ' ἄλῃ δόδς ἔσσεται ἡν ἀγορεύω —
 ἔμπορος· οὐ γὰρ νῆδς ἐπὶ ἥβολος οὐδ' ἐρετῶν
 320 γίγνεται· ὥς νύ που ὕμμι ἐείσατο κέρδιον εἶναι.
 Ἦ βρ, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσας· Ἀντινόοιο
 βεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κατὰ δαῖτα πένοντα.
 Οἱ δ' ἐπελώθευσαν καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν·
 ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηγορόντων·
 325 Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
 ἦ τινας ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἡμαθέντος,
 ἦ οὔγε καὶ Σπάρτηθεν· ἐπεὶ νύ περ ἵεται αἰνῶς·
 ἦδ' καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει, πείραν ἄρουραν,
 ἐλθεῖν, ὅρρ' ἐνθεν θυμοφθόρα φάρμακα· ἐνείκη,
 330 ἐν δὲ βάλῃ χρητῆρι καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσει.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηγορόντων·
 τίς δ' οἶδ' εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίτης ἐπὶ νῆδς
 τῆλε φίλων ἀπόληται, ἀλώμενος, ὥς περ Ὀδυσσεύς;
 οὕτω κεν καὶ μέλλον ὀφελλείεν πόνον ἄμμι·
 335 κτήματα γάρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε
 τούτου μητέρι δοῖμεν ἔχειν ἢδ' ὅστις ὀπυίοι.
 Ὡς φάν' ὁ δ' ὑπόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρός,
 εὐρύν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο
 ἐσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν ἔλις τ' εὐῶδες ἔλαιον·
 340 ἐν δὲ πίθοι οἰνοῖο παλαίου ἡδυπότοιο
 ἔστασαν, ἄκρητον θείον ποτὸς ἐντὸς ἔγοντες,
 ἐξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες· εἶπον· Ὀδυσσεύς
 οἴκαδ' εὖ νοστήσει καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας.
 Κληίσται δ' ἔπесαν σάνιδες πυκινῶς ἀραρυῖαι,
 345 δυολίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἡμαρ
 ἔσχ', ἣ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυιδρεῖσιν,
 Εὐρύκλει', Ὡπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο.
 Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θάλαμόνδε καλέσας·
 Μαί, ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορέουσιν ἄφυσσον
 350 ἥδ' ὅν, ὅτις μετὰ τὸν λαρώτατος δν σὺ φυλάσσεις,

Telemachus morabatur, postquam deæ audiverat vocem.
 Profectusque est ire ad domum, suo maestus animo :
 invenit autem procos superbos in ædibus,
 capras excoriantes, porcosque assantes in aula.
 Antinous autem ridens obviam ivit Telemacho ;
 inque ejus hæsit manu, verbumque dixit et elocutus est :
 Telemache altoïque, animi impotens, ne-quid tibi aliud
 in pectoribus malum sit-curæ opusque verbumque,
 sed mihi ede, et bibe, sicut antea quidem.
 Ista autem tibi plane omnia perficient Achivi,
 navem, et delectos remiges, ut ocyus pervenias
 in Pylum divinam, ad-quærendam inclyti patris famam.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Antinoe, nequaquam licet insolentibus cum vobis
 convivarique invitum, et lætari quietum.
 An non satis est, quod antea absumsisti multas et eximias
 possessiones meas, proci; ego autem adhuc infans eram?
 Nunc vero quum jam adultus sum, et aliorum orationem
 audiens] percipio, et jam mihi augecit intus animus,
 tentabo, quomodo vobis malum fatum immittam,
 sive Pylum profectus, sive hic, hoc in populo.
 Proficiscar quidem (neque vanum iter erit, quod dico),
 in-aliena-navi; neque enim navi compos, nec remigum
 fio : sic utique vobis visum-est melius esse.
 Dixit, et ex manu manum traxit Antinoi
 facile : proci autem per domum convivium apparabant.
 Hi vero cavillabantur et illudebant ei verbis :
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :
 Profecto magnopere Telemachus cædem nobis molitur :
 aut aliquos ex Pylo ducet auxiliores arehosa,
 aut ille etiam ex Sparta; quandoquidem sane cupit vehem-
 enter;] aut etiam in Ephyrum vult, pinguem terram,
 proficisci, ut inde mortifera venena afferat,
 injiciatque crateri, et nos omnes perdat.
 Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :
 quis vera scit, an non et ipse profectus cava in navi,
 longe ab-amiricis pereat, errans, sicut Ulysses?
 Sic etiam magis augeret laborem nobis :
 bona enim omnia divideremus, domum vero tum
 illius matri daremus habendam, atque ei, qui illam duxerit.
 Sic dixere : ille vero in-alte-tectum penum descendit pa-
 tris,] amplum, ubi cumulatam aurum et res jacebat,
 vestisque in cistis, abundeque odoriferum oleum :
 ibique dolia vini veteris dulcis-potu
 stabant, merum divinum potum in-se continentia,
 ordine ad murum aptata : si-quando Ulysses
 domum reverteretur, etiam dolores multos passus.
 Clausiles vero impositæ-erant fores accurate aptatæ,
 bifores : intus autem mulier proma noctesque diesque
 erat, quæ omnia asservabat mentis magna-prudentia,
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ.
 Hanc tum Telemachus allocutus-est, in-penum vocatam :
 Nutrix, age jam mihi vinum in amphoris hauri
 suave, quale post illud dulcissimum est, quod tu servas,

κείνον οἰομένη τὸν κάμμορον εἴποθεν ἔλθοι
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύζας.
 Δωδέκα δ' ἐμπλησον καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας.
 Ἐν δέ μοι ἄλφιστα χεῦον εὐρβάφεσσι δοροῖσιν·
 355 εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς.
 Αὐτὴ δ' οἷη ἴσθι· τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω·
 ἐσπερίος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, ὅππότε κεν δὴ
 μήτηρ εἰς ὑπερὶ' ἀναβῇ κοῖτον τε μέδῃται.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 360 νόστον πευσόμενος πατρὸς φίλου, ᾗν που ἀκούσω.
 Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια,
 καὶ β' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἔπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἵεναι πολλὴν ἐπὶ γαίαν,
 365 μούνος ἥων ἀγαπητός; ὃ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἄλλογνώτω ἐνὶ δήμῳ.
 Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὅπισσω,
 ὥς κε δόλῳ φθίης· τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσονται.
 Ἀλλὰ μὲν' αὐθ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος· οὐδέ τί σε χρὴ
 370 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλησθαι.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
 θάρσει, μαί'· ἐπεὶ οὕτω ἀνευ θεοῦ ᾗδε γε βουλῇ.
 Ἀλλ' ὁμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται,
 375 ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκούσαι·
 ὥς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροά καλὸν ἰάπτῃ.
 Ὡς ἄρ' ἔρη· γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμυν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὁμοσέν τε τελευτήσέν τε τὸν ὄρκον,
 αὐτίκ' ἔπειτά οἱ ὄϊνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσαν,
 380 ἐν δέ οἱ ἄλφιστα χεῦον εὐρβάφεσσι δοροῖσιν·
 Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστήρσιν ὁμίλει.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλεμάχῳ δ' εἰκυία κατὰ πτόλιν ὄχετο πάντῃ,
 καὶ ῥα ἑκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 385 ἐσπερίου δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγει.
 Ἥ δ' αὖτε Φρονόιο Νοήμονα φαίδιμον υἷον
 ᾗτε νῆα θοήν· ὃ δὲ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Δυσέτο τ' ἥελιος σκιδωνόντο τε πᾶσαι ἀγυαίαι.
 Καὶ τότε νῆα θοὴν ἔλαδ' εἵρυσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
 390 ὅπλ' ἐτίθει, τάτε νῆες εὐσσελμοι φορέουσιν.
 Στήσε δ' ἐπ' ἐσχατῇ λιμένος, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι
 ἀθρόοι ἠγέρεθοντο· θεὰ δ' ὠτρυνεν ἕκαστον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θαῖοιο·
 395 ἐνθα μνηστήρσιν ἐπὶ γλυκύν ὕπνον ἔχευεν,
 πᾶζε δὲ πίνοντας· χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα.
 Οἱ δ' εὐδεν ὠρνυτον κατὰ πτόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 εἶατ', ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάρουσιν ἔπιπτεν.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 400 ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὐναιεταῶντων,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν·
 Τηλέμαχ', ᾗδε μὲν τοι εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 εἶατ' ἐπήρετμοι, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμήν·
 ἄλλ' ἵομεν, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.

illum exspectans infelicem, siquando venerit
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.
 Duodecim vero imple, et operculis apta omnes
 Ac mihi farinam infunde bene-consutis utribus :
 viginti autem sint mensurae molitae frumenti farinae.
 Ipsa vero sola scias : haec autem conferta omnia alsint :
 sub-noctem enim ego ea accipiam, quando jam
 mater in superna-conclavia ascenderit, somnumque cogitarit.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris cari, sicubi audiero.

Sic dixit; ejulavit vero cara nutrix Euryclea,
 et lugens, verbis alatis eum allocuta est :

Cur vero tibi, care fili, in mente haec cogitatio
 est? quonam autem vis ire multam per terram,
 solus quum-sis filius dilectus? ille vero peritit longe a-patria,
 generosus Ulysses, alieno in populo.
 Hi vero tibi statim profecto mala machinabuntur posthac,
 ut dolo pereas; haec vero ipsi omnia dividunt.
 Verum mane hic, tuis insidens; neque omnino te oportet
 per pontum infructuosum mala pati, neque errare.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] confide, nutrix : quippe nequaquam sine deo hoc consili-
 um est.] Sed jura, te non matri carae haec dicturam,
 priusquam quando undecimaque duodecimaque dies affuerit,
 aut ipsa desiderarit, et me-discessisse resciverit :
 ut ne flets corpus pulcrum laedat.

Sic igitur dixit; anus vero deorum magnum jusjurandum
 juravit.] Ac postquam juraverat, perfeceratque jusjurandum,
 statim inde illi vinum in amphoris hausit;
 atque ei farinam infudit bene-consutis utribus ;
 Telemachus vero domos ingressus, cum-procis versabatur.

Tum rursus aliud cogitavit dea caesiis-oculis Minerva ;
 Telemachoque assimilata urbem obibat quaquaversum,
 et singulis viris astans dicebat sermonem :
 vesperi vero ad navem celerem congregari jubebat.
 Ipsa autem porro Noemonem, Phronii clarum filium,
 poscebat navem celerem; ille vero ipsi lubens promissit.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae.
 Et tunc navem celerem in-mare protraxit, omniaque in ipsa
 armamenta posuit, quae naves bene tabulae ferunt ;
 statuitque in extremitate portus; circum autem strenui socii
 frequentes congregabantur : deaque hortabatur singulos.

Tunc rursus aliud cogitavit dea caesiis-oculis Minerva :
 festinavit ire ad aedes Ulyssis divini;
 ibi procis dulcem somnum infudit,
 fallebatque bibentes; e-manibusque ipsis excutiebat pocula.
 Hi autem dormitum festinabant in urbem, neque amplius diu
 sedebant, quia ipsis somnus palpebris incidebat.
 Sed Telemachum allocuta-est caesiis-oculis Minerva,
 evocatum ex-aedibus bene-habitatis,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce :

Telemache, jam quidem tibi bene-ocreati socii
 sedent ad-remigium, tuum exspectantes impulsam :
 sed carnus, ne diutius differamus iter.

- 408 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγγαστο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἔγχια βαίνει θεοίο.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρπηκομόωντας ἑταίρους.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ Ἴς Τηλεμάχιοι·
- 410 Δεῦτε, φίλοι, ἥϊα φερώμεθα· πάντα γὰρ ᾗδῃ
ἄθρο' ἐνὶ μεγάρωι μήτηρ δ' ἐμοὶ οὔτι πέπυσται,
οὐδ' ἄλλαι ὁμωαί, μίᾳ δ' ὅλη μῦθον ἀκούσεν.
- Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγγαστο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
Οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες εὖσσελμω ἐπὶ νηὶ
κάτθεσαν, ὡς ἐκέλευσεν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός.
- 415 Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἤρχε δ' Ἀθήνη,
νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔζετο· ἄγγι δ' ἄρ' αὐτῆς
ἔζετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν·
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
- 420 Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἴει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ἄκραν Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
ἑπλων ἅπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἄκουσαν.
Ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίλῃς ἐντοσθε μεσόδμης
- 425 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοιον ἔδωσαν·
ἔλκον δ' ἰστία λευκὰ εὖστρέπτοισι βοεῦσιν.
Ἐπέρησεν δ' ἀνεμὸς μέσον ἱστῖον, ἄμφι δὲ κύμα
στέρη πορφυρεὸν μεγάλ' ἰαχε νηὸς ἰούσης·
ἥ δ' ἔθεεν κατὰ κύμα διαπρήσσοуса κέλευθον.
- 430 Δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν
στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφάας οἶνοιο·
λαΐδον θ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰγιγενέτησιν,
ἐκ πάντων δὲ μέλιστα Διὸς γλαυκῶπιδι κούρη.
Παννυχὴ μὲν β' ἦγε καὶ ἡῶ πείρα κέλευθον.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Γ.

Τὰ ἐν Πύλῳ.

- Ἥελιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἔν' ἀθανάτοισι φανείη
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζεῖδιωρον ἄρουραν·
οἱ δὲ Πύλον, Νηληῖος εὐκτίμενον πτολίεθρον,
- 5 ἴζον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον,
ταύρους παμμελιδανας, Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτη.
Ἐννέα δ' ἔδραι ἔσαν, πεντηχόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ
εἶατο, καὶ προὔχοντο ἑκάστοθι ἑννέα ταύρους.
Ἐὖθ' οἱ σπλάγχν' ἐπάσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μηρὶ ἔκταν,
- 10 οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο, ἰδ' ἰστία νηὸς εἵσης
στεῖλαν ἀείραντες, τὴν δ' ὥρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί·
ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν'· ἤρχε δ' Ἀθήνη.
Τὸν προτέρη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χρὴ ἔν' αἰδοῦς οὐδ' ἡδαιόν·
- 15 τούνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλωες, ὅρα πύθῃαι
πατρός, ὅπου κύβε γαῖα καὶ ὄντινα πότμον ἐπέσπεν.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος ἱπποδάμοιο·

Sic igitur locuta præcessit Pallas Minerva
celeriter; ille autem continuo post vestigia ibat dem.
Ac postquam ad navem devenierant et mare,
invenierunt deinde in litore capite-comantes socios.
Hos vero allocuta est divina vis Telemachi:

Adeste, amici, viatica afferamus: omnia enim jam
conferata sunt in domo: mater vero mea neutiquam scit,
neque aliae ancillae; una autem sola rem audivit.

Sic igitur locutus præcessit: illique simul sequebantur.
Ipsi vero iade omnia ferentes bene-tabulata in navi
deposuerunt, ut præcepit Ulyssis carus filius.
Inde Telemachus navem conscendit, præibat autem Minerva,
navisque in puppe consedit; prope autem eam
sedebat Telemachus: illi vero retinacula solverunt;
atque etiam ipsi nave conscensa in transtris considerabant.
His vero secundum ventum misit caesis-oculis Minerva,
acrem Zephyrum, sonantem per obscurum pontum.
Telemachus autem socios ad hortatus jussit
armamenta tractare: hi vero adhortanti auscultarunt.
Malum autem abiectum cavam intra basem
statuerunt elevatum, et rudentibus colligarunt:
trahebantque vela alba bene-tortis loris-bubulis.
Flata autem implevit ventus medium velum; ac fluctus circa
carinam ater valde resonabat, nave eunte:
haec vero currebat per fluctum conficiens viam.
Quumque ligassent inde armamenta celerem per navem ni-
gram, statuerunt crateras, coronatos vino:
libabantque immortalibus diis sempiternis;
ex omnibus vero potissimum Jovis oculis-caesiae filiae.
Per-totam-noctem quidem illa et mane consolebat iter.

ODYSSEÆ III.

Quæ in Pylo facta.

Sol autem prorupit, relicto pulcro lacu,
celum in æreum, ut immortalibus luceret,
et mortalibus hominibus super almam terram:
illi autem ad-Pylum, Nelei bene-ædificatum oppidum,
pervenerunt; hi vero (Pylii) in litore maris sacra faciebant,
tauros totos-nigros, Neptuno cæruleis-capillis.
Novem autem consessus erant, quingeni vero in unoquoque
sedebant, et porriciebant in-singulis novem boves.
Quum hi viscera gustarunt, deoque femora incenderunt,
illi recta appellebant, atque vela navis æqualis
legerunt tollentes, ipsamque in-portu-statuerunt, egressique-
sunt ipsi:] ac Telemachus nave egrediebatur: præibat autem
Minerva.] Illum prior allocuta est dea cæsis-oculis Minerva:
Telemache, non tibi opus jam pudoris ne tantillum quidem:
ideo enim et pontum pernavigasti, ut audires
de-patre, ubi eum occultet terra, et quodnam fatum adierit.
Verum age nunc recta vade ad-Nestorem equum-demitorem:

εἶδομεν ἦντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν.
 Αἰσσεσθαι δέ μιν αὐτόν, ὅπως νημερτέα εἴπῃ·
 20 ψεύδος δ' οὐκ ἔρκει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω πῶς τ' ἄρ' προσπιτίζομαι αὐτόν;
 οὐδέ τί μοι μύθοισι πετεῖρῃμαι πυκινοῖσιν·
 αἰδώς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.
 25 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις,
 ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ οἶω
 οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας· ἤγησάτο Παλλὰς Ἀθήνη
 30 κερπαλλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' Ἴχνια βαίνει θεοῖο.
 Ἴσον δ' ἐς Πυλίων ἄνδρῶν ἀγυρίν τε καὶ ἔδρας.
 Ἐνθ' ἄρα Νέστωρ ἦστο σὺν υἱάσιν ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 δαίτ' ἐντυνόμενοι χρέα ὥπτων ἄλλα τ' ἐπειρον.
 Οἱ δ' ὥς οὖν ξείνους ἴδον, ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες,
 35 χερσίν τ' ἡσπάζοντο καὶ ἐδριάσθαι ἄνωγον.
 Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατον ἐγγύθεν ἐλθὼν
 ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα καὶ ἵδρυσεν παρὰ δαίτῃ,
 κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἄλισιν,
 πὰρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδει καὶ πατέρϊ ᾧ.
 40 Δῶκε δ' ἄρα σπλάγχχνον μοῖρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
 χρυσεῖω δέπαϊ· δειδισκόμενος δὲ προσήδα
 Παλλάδ' Ἀθηναίην, κόρην Διὸς αἰγιόχοιο·
 Εὐχεο νῦν, ὦ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἀνακτι-
 τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δαῦρο μολόντες.
 45 Αὐτὰρ ἐπὶν στείσης τε καὶ εὐξαι, ἥ θέμις ἐστίν,
 δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιτηδέος οἴνου
 σπείσαι· ἐπεὶ καὶ τούτων οἶομαι ἀθανάτοισιν
 εὐχέσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι.
 Ἄλλα νεώτερός ἐστιν, δημοκλήδ' ὃ μοι αὐτῶ·
 50 τούνεκα σοὶ προτέρω δώσω χρυσεῖον ἄλειςον.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἡδέος οἴνου·
 χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένη ἄνδρϊ δικαίῳ,
 οὐνεκά οἱ προτέρῃ δῶκε χρυσεῖον ἄλειςον.
 Αὐτίκα δ' εὐχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι-
 55 Κλυθί, Ποσειδάων γαιήοχε, μηδὲ μεγάρης
 ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
 Νέστορι μὲν πρῶτιστα καὶ υἱάσι κῦδος ὅπαζε·
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβήν
 σύμπασιν Πυλίοισιν ἀγακλειτῆς ἐκατόμβης.
 60 Δὸς δ' ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι,
 οὐνεκα δεῦρ' ἐκόμεσθα θοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἄρ' ἔπειτ' ἤρᾱτο καὶ αὕτῃ πάντα τελεῦτα·
 δῶκε δὲ Τηλέμαχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.
 Ὡς δ' αὐτὸς ἤρᾱτο Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός.
 65 Οἱ δ' ἐπεὶ ὥπτησαν κρῆ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 μοῖρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Νῦν δὴ καλλίων ἐσσι μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 70 ξείνους οἵτινές εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.
 Ὡ ξεῖνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρα κέλευθα;

videamus, quodnam consilium in praeordiis absconditum habeat.] Ora autem eum ipsum, ut vera dicat: mendacium vero non dicet; valde enim prudens est.

Huic autem rursus Telemachus prudens contra locutus est: Mentor, quonam modo jam accedam, quoque modo salutabo ipsum? neutiquam adhuc sermonum peritus sum prudentium; pudor vero est, juvenem virum seniore interrogare.

Hunc vero rursus allocuta est dea caesiis oculis Minerva: Telemache, alia quidem ipse in mente tua dispicies, alia vero et deus suggeret; non enim puto te diis invitis natumque esse enutritumque.

Sic igitur locuta praevit Pallas Minerva celeriter: ille vero continuo post vestigia ibat deae. Venere autem in Pyliorum virorum congregationemque et consessus.] Ibi Nestor sedebat cum filiis; circumque socii convivium apparantes, carnes assabant, aliasque transfigbant.] Hi vero, ut hospites viderunt, conferti venerunt omnes, manibusque prehensabant, et considerare jubebant.

Primus Nestorides Pisiistratus prope accedens, utrorumque prehendit manum ipsosque collocavit ad epulas, pellibus in mollibus, super arenas marinas, juxtaque fratrem Thrasymedem, et patrem suum.

Præbuit autem inde viscerum partes, infundebatque vinum aureo poculo: propinans vero allocutus est Palladem Minervam, filiam Jovis ægidem-tenentis:

Supplica nunc, o hospes, Neptuno regi; hujus enim in epulas incidistis, huc profecti. Ac postquam libaveris et supplicaveris, qua fas est, da et huic deinde poculum dulcis vini ad libandum; quoniam et hunc puto immortalibus supplicare: omnes enim diis indigent homines. Sed junior est, ætasque ejus eadem mecum ipso: propterea tibi priori dabo aureum poculum.

Sic locutus in manibus deae posuit poculum dulcis vini: gaudebat autem Minerva prudenti viro justo, eo quod ipsi priori præbuerat aureum poculum. Statimque supplicavit multa Neptuno regi:

Audi, Neptune terram-continens, neu dedigneris nobis supplicantibus perficere hæc opera. Nestori quidem omnium-primò et filiis gloriam præbe: ac deinde ceteris da gratam remunerationem, cunctis Pyliis, ob-inclutam hecatombam.

Da vero etiam Telemachum et me re-confecta redire, cujus gratia huc venimus celeri cum nave nigra.

Sic igitur jam precabatur, et ipsa omnia perficiebat; dedit vero Telemacho pulcrum poculum duplex. Eodemque ipso modo supplicavit Ulyssis carus filius. Hi autem ut assarant carnes superiores et igni extraxerant partibus distributis, epulabantur splendidas epulas. Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant, illis inde sermonem exorsus est Gerenius eques Nestor:

Nunc jam decentius est inquirere et interrogare hospites quinam sint, postquam saturati sunt cibo. O hospites, quinam estis? unde navigatis humidus vias?

ἤ τι κατὰ πρῆξιν ἢ μαψιδίως ἀλάληθε,
οἳά τε ληστήηρες, ὅτερι δαλα, τοίτ' ἀλῶνται
ψυχὰς παρθέμενοι, καχὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
75 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα
θαράσας· αὐτὴ γάρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
θηχ', ἵνα μιν περὶ πατρός ἀποτιμῶνιο ἔροιτο·
[ἤδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.]
Ὡ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
80 εἶραι δὴπὸθεν εἰμέν· ἐγὼ δέ κε τοι καταλέξω.
Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης Ὑπνοῦ τοῦ ἐλῆλουθμεν·
πρῆξις δ' ἤδ' ἰδίη, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύω.
Πατὴρ δ' ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἦν που ἀκούσω,
δίου Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὃν ποτὲ φασιν
85 σὺν σοὶ μαρναμένον Τρώων πόλιν ἐξαπατάσαι.
Ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρωσὶν πολέμιζον,
πευθόμεθ', ἤχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ δλέθρῳ·
κείνου δ' αὖ καὶ δλεθρον ἀπυθέα ὅττι Κρονίων.
Οὐ γάρ τις δύναται σάρκα εἰπέμεν, δὴπὸθ' Ὀδυσσεὺς
90 εἶθ' ὅγ' ἐπ' ἡπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέσσιν,
εἴτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
Τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθα
κείνου λυγρὸν δλεθρον ἐνισπείν, εἰ που ὅπως
ἀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκούσας
95 πλαζόμενον· περὶ γάρ μιν διζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδὲ τί μ' αἰδόμενος μελίσσαιο μὴδ' ἐλεάριον,
ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς. [σεύς,
Ἀίσσομαι, εἰποτέ τοί τι πατὴρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσ-
ῆ ἔπος ἔτι τὸ ἔργον ὑποστάς ἐξετέλεσεν
100 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καὶ μοι νημερτέες ἐνίσπε.
Τὸν δ' ἡμέριβ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
ὦ φίλ', ἐπεὶ μ' ἐμνησας οἴκους, ἦν ἐν ἐκείνῳ
δῆμῳ ἀνέτλημεν μένος ἀσχετοὺς ὕβρις Ἀχαιῶν,
105 ἡ μὲν ὅσα ζῆν νηυσὶν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον
πλαζόμενοι κατὰ ληϊδ' ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς,
ἡδ' ὅσα καὶ περὶ ἄστῳ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
μαρναμέθ'· ἐνθα δ' ἔπειτα κατέκταθεν δόσοι ἄριστοι·
ἐνθα μὲν Αἴας κείται Ἀρήϊος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,
110 ἐνθα δὲ Πάτροκλος, θεοφῖν μῆστορ ἀτάλαντος·
ἐνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,
Ἀντίλοχος, πέρι μὲν θέειν ταχὺς ἡδὲ μαχητής —
ἄλλα τε πολλὰ ἐπὶ τοῖς πάθοιεν κακὰ· τίς κεν ἐκεῖνα
πάντα γε μυθήσαιο καταβιητῶν ἀνθρώπων;
115 οὐδ' εἰ πεντάετες γε καὶ ἐξαέτες παραμυμνων
ἐξερέοις ὅσα κείθι πάθον κακὰ δίοι Ἀχαιοί·
πρὶν κεν ἀνηθείς σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκοιο.
Εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ βράπτομεν ἀμφιέποντες
παντοίοισι δόλοισιν· μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.
120 Ἔνθ' οὐτὶς ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἀντὶν
ἤθελ', ἐπεὶ μᾶλα πολλὸν ἐνίκαι δῖος Ὀδυσσεὺς
παντοίοισι δόλοισιν, πατὴρ τεός· εἰ ἐτεόν γε
κείνου ἐκγονός ἐστι· σέβας μ' ἔχει εἰσρόωντα.
Ἦτοι γὰρ μῦθοί γε εἰκοτάες, οὐδέ κε φαίης
125 ἀνδρα νεώτερον ὧδε εἰκοτάτα μυθήσασθαι.

utrum ob aliquod negotium, an temere vagamini,
tanquam prædones, per mare; qui-quidem errant,
animas objectantes, malum alienis ferentes?

Hunc rursus Telemachus prudens contra allocutus est,
confidens: ipsa enim ei in animo confidentiam Minerva
posuit, ut illum de patre absente interrogaret:
[et ut ipsum gloria insignis inter homines haberet:]

O Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
interrogas, unde sinus; ego vero tibi enarrabo.
Nos ex Iliaca sub-Neio sita venimus;

negotium autem hoc privatum est, non publicum, quod dico.
Patris mei famam latam inquiri, sicubi audiero,
divini Ulyssis audientis animi; quem pridem ajunt,
una tecum pugnantem, Trojanorum urbem evertisse.

Alios enim omnes, quotquot cum-Trojanis pugnarunt,
audivimus, quo-in-loco unusquisque perierit sæva morte:
illius vero etiam mortem incognitam reddidit Saturnius.
Non enim quisquam potest clare dicere, ubinam perierit;
utrum ille in continenti domitus-sit a-viris infestis,
an etiam in pelago inter fluctus Amphitritæ.

Ideo nunc ad-tua genua venio, si velis
illius tristem mortem enarrare, sicubi videris
oculis tuis, aut alius orationem si-audiveris
errantis; valde enim ipsum ærurnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiaris, neu miseresceus;
sed probe mihi narres, utcumque tibi-contigit videre.

Oro, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
sive dictum, sive aliquod factum pollicitus perfecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis detrimenta Achivi:
horum nunc mihi memor-sis, et mihi verum dicas.

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:
o amice: quoniam me recordari-facis calamitatis, quam in illo
populo passi-sumus robore indomiti filii Achivorum;
sive quanta cum navibus per obscurum pontum
errantes ad prædam, quacunque duceret Achilles;
sive quanta etiam circa urbem magnam Priami regis
prælia-fecimus; ibi vero inde occisi-sunt, quotquot optimi:
illic quidem Ajax jacet Mavortius, illic vero Achilles,
illic et Patroclus, diis belli auctor similis;
illic et meus dilectus filius, simul fortis et eximius,
Antilochus, supra-modum currendo velox ac pugnator;
aliaque multa præter hæc passi-sumus mala; quis illa
omnia enarraret mortalium hominum?

neque si vel quinquennio et sexennio hic-permanens
interrogaveris, quæ illic passi-sunt mala divini Achivi:
prius tædio-affectus tuam ad-patriam terram perveneris.
Novennio enim ipsis mala machinati-sumus circumvenientes
omnigenis dolis: vix tandem finem-dedit Saturnius.

Ibi nullus unquam prudentia comparari contra
voluit, quippe valde multum eos superabat divinus Ulysses
omnigenis dolis, pater tuus; siquidem revera
illius gnatus es; admiratio me tenet aspicientem.
Profecto enim sermones quidem similes, nec putares
virum juniorem tantopere ipsi similiter loqui.

- Ἐνθ' ἦτοι εἴως μὲν ἐγὼ καὶ Δίος Ὀδυσσεύς
οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δόχ' ἐδάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
ἀλλ' ἕνα θυμὸν ἔχοντε, νόψ καὶ ἐπιφρονὶ βουλῇ
φραζόμεθ', Ἀργεῖοισιν ὅπως δχ' ἀρίστα γένοιτο.
- 130 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρασμεν αἰπλήν,
βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιούς·
καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μῆδετο νόστον
Ἀργεῖοις· ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
πάντες ἔσαν· τῷ σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
- 135 μῆνιος ἐξ ὀλοῆς Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης,
ἧτ' ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
Τῷ δὲ καλῆσσαν μὲν ἀγορῇ ἐς πάντας Ἀχαιοὺς,
μῆψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα —
οἱ δ' ἦλλον οἴνῳ βεβαρηότες ὕϊες Ἀχαιῶν —
- 140 μῦθον μυθείσθη, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἀγειραν.
Ἐνὶ ἦτοι Μενέλαος ἀνύγει πάντας Ἀχαιοὺς
νόστου μιν μνήσκεισθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐνὶ νῆαυι βούλετο γάρ βα
λαὸν ἐρυκαίνειν, ῥέξαι θ' ἱερὰς ἑκατόμβας,
- 145 ὥς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν γόλον ἐξακέσαιοτο·
νήπιον, οὐδὲ τὸ ἦδη, θ' οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἰόντων.
Ὡς τὼ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένῳ ἐπέεσσιν
ἔστασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
- 150 ἤχῃ θεσπεσίῃ· δόξα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλῇ.
Νύκτα μὲν ἀέσαμεν, χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντας
ἀλλήλοισι· ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο.
Ἦῶθεν δ' οἱ μὲν νέας ἔλκομεν εἰς ἄλῃα διαν,
κτῆματά τ' ἐντιθέμεσθα, βαθυζώνων τε γυναῖκας.
- 155 Ἡμῖστές δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο νέμεντες
αὐθὶ παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
ἡμίσεες δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν· αἱ δὲ μάλ' ὤκα
ἔπλεον· ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακλήτεα πόντον.
Ἐς Τένεδον δ' ἔλθοντας ἐρέξαμεν ἱρὰ θεοῖσιν,
- 160 οἴκαδε ἰέμενοι· Ζεὺς δ' οὕτως μῆδετο νόστον·
σχέτλιος, ὅς β' ἔριν ὥρσε κακὴν ἐτι δεύτερον αὐτίς.
Οἱ μὲν ἀποστρέφαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας
ἀμρ' Ὀδυσῆα ἀνακτα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
αὐτίς ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.
- 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀλλέεσσιν, αἶ μοι ἔποντο,
φεύγον, ἐπεὶ γίγνωσκον, θ' ὅη κακὰ μῆδετο daίμων.
Φεῦγε δὲ Τυδεὸς υἱὸς Ἀρήϊος, ὥρσε δ' ἐταίρους·
ὁψὲ δὲ δὴ μετὰ νῶϊ χεῖρ ἑανθὸς Μενέλαος,
ἐν Λέσβῳ δ' ἔκτεν δολιχὸν πλόνον ὀρμαίνοντας·
- 170 ἢ καθύπερθε Χίοιο νεοῖμεθα παιπαλοέσσης,
νῆσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστερὴν ἔχοντες,
ἢ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἡνέμόντα Μίμαντα.
Ἠτέροισι δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ δχ' ἡμῖν
δείξε, καὶ ἡνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν
- 175 τέμνειν, ὅρα τάχιστα ὑπὲκ κακότητος φύγοιμεν.
Ὡρτο δ' ἐπὶ λιγύς οὖρος ἀήμεναι· αἱ δὲ μάλ' ὤκα
ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον· ἐς δὲ Γεραιστὸν
ἐννύχια κατὰγοντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες.

Ibi nempe usque quidem ego et divinus Ulysses,
neque unquam in concione diverse dicebamus, nec in consilio,
sed eundem animum habentes, mente et prudenti consilio
consultabamus, Argivis ut quam optima fierent.

At postquam Priami urbem destruximus excelsam,
abivimusque in navibus, deusque dispersit Achivos :
tunc sane Jupiter tristem in mente moliebatur reditum
Argivis : quia nequaquam prudentes neque justii
omnes erant ; ideoque ipsorum multi malum fatum consecuti-sunt,] ira ex pernicio Minervæ forti-patre-natæ,
quæ contentionem Atridas inter ambos posuit.

Hi vero convocatis ad concionem omnibus Achivis,
temere, at non ut decuerat, sub solem occidentem, *post cænam*,] (ac venerant vino gravati filii Achivorum)
sermonem proferebant, cujus gratia populum congregarant.

Ibi nempe Menelaus jubebat omnes Achivos
reditus meminisse super lata dorsa maris :
nec tamen Agamemnoni omnino placebat : volebat enim is
populum detinere, facereque sacras hecatombas,
ut illam Minervæ vehementem iram placaret ;
stultus, neque istud noverat, quod iis non persuasurus esset.

Non enim subito deorum vertitur mens sempiternorum.
Sic hi quidem asperis sibi-vicissim-respondentes verbis
stabant : ac surrexere bene-ocreati Achivi,
clamore ingenti : bifariam autem ipsis placebat consilium.

Per-noctem quidem dormivimus, pernicioosa mentibus cogitantes] mutuo : in nos enim Jupiter parabat damnum mali.

Mane autem alii quidem naves deduximus in mare divinum,
resque imposuimus, profundeque-cinctas mulieres.

Dimidia vero inde pars-populi se-continuebat manens
illic, apud Atriden Agamemnonem, pastorem virorum :
dimidia autem conscensis navibus vela-dabamus ; hæ autem
valde cito] navigabant ; stravit autem deus vastum pontum.

In Tenedum inde quum-venissemus, fecimus sacra diis,
domum festinantes ; Jupiter vero nondum meditabatur reditum:] infestus, qui contentionem concitavit malam secundo iterum.] Alii quidem aversis iverunt navibus utrinque-recursis,] qui circa Ulyssem erant regem prudentem, variis consiliis-instructum,] rursus Atridæ Agamemnoni gratificantes.

Sed ego cum navibus confertis, quæ me sequebantur,
fugi, quoniam cognoscebam, quod jam mala meditabatur deus.] Fugit porro Tydei filius Mavortius, excivitque socios ;
sero vero tandem ad nos venit flavus Menelaus,
in Lesbo autem invenit de-longa navigatione deliberantes :
utrum supra Chium iremus asperam,
insulam versus Psyriam, ipsam a sinistris habentes ;
an infra Chium, propter ventosum Mimatem.

Rogabamus autem deum, ut-ostenderet signum ; atque nobis ostendit, et jussit pelagus medium in Eubœam
secare, ut quam-celerissime infortunium effugeremus.

Ortus-est autem stridulus ventus spirare : naves vero valde cito] piscosas vias percurrerunt, ad Geræstumque nocturnæ deductæ-sunt : Neptuno autem taurorum
multa femora igni imposuimus, pelagus magnum emensi.

160 Τέτρατον ἤμαρ ἦν, ὅτ' ἐν Ἀργεῖ νῆας εἰσας
 Τυδείδew ἔταροι Διομῆδες ἱπποδάμοιο
 ἔστασαν· αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ' ἔχον· οὐδὲ ποτ' ἔσθην
 οὔρος, ἐπεὶ δὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἀῖναι.
 185 ὧς ἦλθον, φίλε τέκνον, ἀπειυθής· οὐδὲ τι οἶδα,
 καίνων οἱ τ' ἑσάωθεν Ἀχαιῶν οἱ τ' ἀπολόντα.
 Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν
 πεύθομαι, ἥ θέμις ἐστὶ, δαΐσαι οὐδὲ σε κεῦσω.
 Εὖ μὲν Μυρμιδόνas φάσ' ἐλθέμεν ἐγχεσιμῶρους,
 οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός·
 190 εὖ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν·
 πάντας δ' Ἴδομενεὺς Κρήτην εἰσγάγ' ἑταίρους,
 οἱ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ οὖτιν' ἀπηῦρα.
 Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἑόντες,
 ὥς τ' ἦλθ' ὥς τ' Αἰγισθος ἐμήσατο λυγρὸν δλεθρον.
 198 Ἀλλ' ἦτοι καί νυν ἐπισμυγεῖς ἀπέτισεν.
 Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
 ἀνδρός· ἐπεὶ καὶ καί νυν ἐτίσατο πατροφονῆα,
 Αἰγισθὸν δολομήτην, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Καὶ σὺ, φίλος—μᾶλα γάρ σ' ὁρώω καλὸν τε μέγαν τε—
 200 ἀλκιμος ἔσσι, ἵνα τίς σε καὶ ὀφινῶν εὖ εἴπῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὦ Νέστορ Νηληιάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 καὶ λίην καί νυν ἐτίσατο, καὶ οἱ Ἀχαιοὶ
 οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 208 Αἶ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύνανται παραθεῖεν,
 τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,
 ὅτε μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώνονται.
 Ἀλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον,
 πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοὶ· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης.
 210 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱπτότα Νέστωρ·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ δὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ ἔειπας·
 φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλοὺς
 ἐν μεγάροισι, ἀέκητι σέθεν, κακὰ μηχανάσθαι.
 Εἰπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἥ σῆγε λαοὶ
 218 ἔχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπιπόλομενοι θεοῦ ὀμφῇ;
 τίς δ' οἶδ' εἰ κέ ποτέ σφι βίαις ἀποτίσεται ἐλθῶν,
 ἥ γε μούνοισιν ἴων, ἥ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
 εἰ γάρ σ' ὥς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥς τότ' Ὀδυσσεὺς περικλυτὸς κυδαλίμοιο
 220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί—
 οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
 εἰς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη—
 εἰ σ' οὕτως ἐθέλοι φιλέειν κηδοῖτό τε θυμῷ,
 τῷ κέν τις καίνων γε καὶ ἐκλεάθοιτο γάμοιο.
 225 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὦ γέρον, οὕτω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι ὁῶ·
 λίην γάρ μέγα εἶπες· ἀγῇ μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἐμοί γε
 ἐλπομένοιο τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὥς ἐθέλοιεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 230 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σῶσαι.
 Βουλοῖμην δ' ἂν ἔγωγε, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
 οἰκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νοστήμιον ἤμαρ ἰδέσθαι,

Quartus dies erat, quando in Argo naves æquales
 Tydidæ socii Diomedis equum-domitoris
 statuere : atque ego Pylum versus *cursum* tenui ; nec unquam
 desiit] ventus, postquam primum deus dimisit *saturum*.
 Sic veni, dilecte fili, inscius ; nec quicquam scio
 de illis, et qui servati sint Achivorum, quique perierint.
 Quæcunque autem in ædibus sedens nostris
 audiui, qua fas est, doceberis, nec te celabo.
 Bene quidem Myrmidonas dicunt rediisse hastis-exercitatos,
 quos ducebat Achilles magnanimi præclarus filius :
 bene etiam Philocteten, Pæantis illustrem filium :
 omnes porro Idomeneus in-Cretam duxit socios,
 qui fugerunt ex bello, pontusque ei nullum abstulit.
 Atriden vero et ipsi auditis, procul quanquam estis,
 utque venit, utque Ægisthus ei molitus est tristem interitum.
 Sed sane ille quidem graviter luit.
 Adeo bonum est, et filium interemti relictum-esse
 viri ; quoniam et ille ultus est patris-occisorem
 Ægisthum dolosum, qui ei patrem inclytum interfecerat.
 Et tu, amice, (valde enim te video pulcrumque magnumque)
 fortis esto, ut aliquis tibi et posterorum bene dicat.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] o Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
 et abunde ille quidem ultus est, et ei Achivi
 deferent gloriam amplam, *quæ* et posteris innotescat.
 Utinam enim mihi tantam dii potentiam dedissent,
 ut-ulciscerer procos de-injuria molesta,
 qui mihi contumeliose-agentes, improbissima machinantur.
 Sed non mihi hujusmodi destinaverunt dii felicitatem,
 patrique meo et mihi : nunc vero opus est pati omnino.
 Huic autem respondit deinde Gerenius Nestor :
 o amice : quandoquidem hæc me recordari-fecisti et protu-
 listi :] aiunt procos tuæ matris gratia multos
 in ædibus, invito te, mala machinari.
 Dic mihi, num lubens subigeris, an-te quidem cives
 odio-habent in populo, sequentes dei vocem?
 Quis vero scit, an non aliquando eorum violentiam ulciscatur
 reversus,] sive ipse solus, sive et universi Achivi?
 Si enim te sic vellet amare cæsiis-oculis Minerva,
 quemadmodum tunc Ulyssis curam gerebat gloriosi,
 populo in Trojanorum, ubi passi-sumus dolores Achivi
 (non enim unquam vidi usque-adeo deos manifeste amantes,
 quemadmodum illi manifeste astitit Pallas Minerva) :
 si te adeo vellet amare, curaretque animo,
 tum aliquis (*quivis*) illorum utique oblivisceretur nuptiarum.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] o senex, nunquam hanc rem perfectum-iri existimo :
 nimis enim magnum dixisti ; stupor me tenet ; non mihi-certe
 speranti ea contingerent, ne si quidem dii sic vellent.
 Hunc vero rursus allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva :
 Telemache, quale tibi dictum effugit septum dentium !
 Facile deus, volens, etiam e-longinquo virum servavit.
 Malim vero ego, etiam dolores multos passus,
 domumque redire, et reditus diem videre,

ἢ ἐλθὼν ἀπολέσθαι ἐφέστιος, ὥς Ἀγαμέμνων
 235 ὤλεθ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἥς ἀλόχοιο.
 Ἄλλ' ἦτοι θάνατον μὲν ὁμοῖον οὐδὲ θεοὶ περ
 καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλχέμεν, ὅπποτέ κεν δὴ
 Μοῖρ' ὅλῃ καθέλῃσι ταηλεγέος θανάτοιο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδ' α
 240 Μέντορ, μῆκετι ταῦτα λεγόμεθα κηδόμενοι περ'
 κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἤδη
 φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 Νέστορ· ἐπεὶ περιόιδε δίκας ἡδὲ φρόνιν ἄλλων.
 245 Τρὶς γὰρ δὴ μιν φασὶν ἀνάσσειν γένε' ἀνδρῶν·
 ὥστε μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰς ὁράσθαι.
 ὦ Νέστορ Νηληιάδῃ, σὺ δ' ἀλγῆες ἐνίσπε·
 πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης εὐρυκρεῖων Ἀγαμέμνων;
 πῶς Μενέλαος ἦν; τίνα δ' αὐτῷ μῆσατ' ὀλεθρον
 250 Αἰγίσθος δολόμητις; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείῳ.
 Ἦ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιῶκυ, ἀλλὰ πῇ ἄλλῃ
 πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους, ὃ δὲ θαρσύνει κατέπεφνεν;
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερηνίος ἱππότα Νέστωρ·
 τοίγαρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθείᾳ πάντ' ἀγορεύσω.
 255 Ἦτοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς οἶεαι, ὥς περ ἐτύγχευ.
 Εἰ ζῶοντ' Αἰγίσθον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτετμεν
 Ἀτρεΐδης Τροίηνεν ἴων, ξανθὸς Μενέλαος·
 τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαίαν ἔχευαν,
 ἀλλ' ἄρα τόνγε κύνες τε καὶ οἰῶναι κατέδαψαν,
 260 κείμενον ἐν πεδίῳ ἑκάς Ἀργεος· οὐδὲ κέ τις μιν
 κλαῦσεν Ἀχαιῶδων· μάλα γὰρ μέγα μῆσατο ἔργον.
 Ἥμεῖς μὲν γὰρ κείθι πολέας τελέοντες ἀέθλους
 ἤμεθ'· ὃ δ' εὐκῆλος μυγῶ Ἀργεος ἱπποπόδοιο
 πολλὰ Ἀγαμέμνονένῃ ἀλοχον θέλγεσσι· ἐπέεσσιν.
 265 Ἦ δ' ἦτοι τὸ πρὶν μὲν ἀναίετο ἔργον εἰκῆς,
 διὰ Κλυταίμνηστρῃ φρεσὶ γὰρ κέρχετ' ἀγαθῆσιν·
 παρ δ' ἄρ' ἦν καὶ αἰδοῖς ἀνὴρ, ᾧ πολλὰ ἐπέτελλεν
 Ἀτρεΐδης, Τροίηνδες κίων, εἰρῆσθαι ἄχοιτιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν Μοῖρα θεῶν ἐπέδωκε δαμῆναι,
 270 δὴ τότε τὸν μὲν αἰδοῦν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην
 κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι·
 τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδε,
 πολλὰ δὲ μνηρ' ἔκχε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε χρυσόν τε,
 275 ἐκτελέσας μέγα ἔργον, δ' οὔποτε ἔλπετο θυμῷ.
 Ἥμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν, Τροίηνεν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης καὶ ἐγὼ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄχρον Ἀθηνῶν,
 ἐνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
 280 οἷς ἀγαναῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν,
 πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεοῦσης νῆδς ἔχοντα,
 Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ἐκάλυντο πῦλ' ἀνθρώπων
 νῆα κυβερνήσαι, ὅπote σπερχοῖατ' ἄελλαι.
 Ὡς δ' ἐνθα κατέσχετ', ἐπιειγόμενός περ δδοῖο,
 285 ὅφρ' ἔταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρειά κτερίσειεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος, ἴων ἐπὶ οἶνοπα πόντον
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλειῶν δ' ὅρος αἰτῶ

quam, reversus, perire ad-focum *meum*, ut Agamemno perit sub Ægisthi dolo et suæ uxoris.

Verum enimvero mortem omnibus-aque-gravem ne dii quidem ipsi] etiam ab-amato viro possunt arcere, quando *eum* fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est:] Mentor, ne-amplius hæc inter-nos-disseramus, mæsti quidem:] illi vero non-amplius reditus *virus*, sed ei jam moliti-sunt immortales mortem et fatum atrum.

Nunc vero volo rem aliam inquirere et interrogare Nestorem: quoniam novit jura et prudentiam præ-aliiis.

Ter enim jam ipsum dicunt imperasse ævis virorum: adeo mihi immortalis velut-videtur aspectu.

O Nestor Nelide, tu vero verum dic:

quomodo mortuus-est Atrides late-imperans Agamemno? ubi Menelaus erat? quam vero illi machinatus-est mortem Ægisthus dolosus? quoniam occidit *se* multo præstantiorem. An non in-Argo erat Achaico *Menelaus*, sed alicubi alibi errabat apud homines, ille vero sumto-animo interfecit?

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor: profecto ego tibi, fili, vera omnia narrabo.

Nempe hoc ipse fere suspicaris, quemadmodum evenit.

Si viventem Ægisthum in ædibus deprehendisset

Atrides, a-Troja profectus, flavus Menelaus: sane ei nec mortuo superfusam terram injecissent, sed certe hunc canesque et aves dilanlassent, jacentem in campo procul ab-Argo; neque ulla ipsum deplorasset Achivarum: valde enim magnum molitus-erat facinus.] Nos enim illic multa obeuntes certamina, sedebamus; ille vero securus in-secessu Argi equos-pascentis multum Agamemnoniam uxorem demulcebat verbis.

Hæc vero primo quidem abnuebat facinus indignum,

divina Clytemnestra; mente enim utebatur bona:

atque aderat etiam cantor vir, cui plurimum mandarat Atrides, ad-Trojam proficiscens, ut-servet uxorem.

Sed quum jam ipsum fatum deorum irretivit ut-domaretur, tum vero hunc quidem cantorem ducens in insulam desertam, dereliquit avibus capturam et prædam futurum:

ipsam vero volens volentem duxit suam in-domum;

multa autem femora adolebat deorum sacris super aris, multaque donaria suspendit, textiliaque, aurumque,

perfecto magno opere, quod nunquam sperasset animo.

Nos quidem enim simul navigabamus, a-Troja profecti, Atrides *Menelaus* et ego, amice affecti invicem.

Sed quum ad-Sunium sacrum pervenissemus, promontorium Athenarum,] illic gubernatorem Menelai Phœbus Apollo suis mitibus telis aggrediens occidit,

clavum in manibus currentis navis tenentem,

Phrontin Onetoriden; qui vincebat gentes hominum nave gubernanda, quoties ingruerant procellæ.

Sic ille quidem illic detentus-est, deproperans licet iter, ut socium sepeliret, et inferias faceret.

Sed quando jam et ille, profectus super obscurum pontum in navibus cavis, Malearum ad-montem excelsum

ἔξε θέων· τότε δὴ στυγερὴν δόδον εὐρύσκα Ζεὺς
 ἐφράσατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' αὐτμένα χεῦεν,
 290 κύματα τέ τροφόντα, πελώρια, ἴσα ὄρεσσιν.
 Ἐνθα διατμήσας, τὰς μὲν Κρήτην ἐπέλασσαν,
 ἤχι Κύδωνες ἔναιον, Ἰαρδάνου ἀμφὶ βέεθρα.
 Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπειὰ τε εἰς ἄλα πέτρῃ,
 ἔσχατῇ Γόρτυνος, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ·
 295 ἔνθα Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαῖον ῥίον ὠθεῖ,
 ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κύμῃ ἀποέργει.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἦλθον, σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὄλεθρον
 ἄνδρες, ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν
 κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωρέους
 300 Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέριον ἀνέμος τε καὶ ὕδωρ.
 Ὡς δ' ἐνθα πολλὸν βίον καὶ χρυσὸν ἀγείρων
 ἤλατο ἔνν νηυσὶ κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
 Τόρρα δὲ ταῦτ' Αἰγισθος ἐμήσατο οἰκοθὶ λυγρὰ,
 κτείνας Ἀτρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
 305 Ἐπτάετας δ' ἤνασσε πολυχρῆσοιο Μυκήνης·
 τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε διος Ὀρέστης
 ἅψ' ἅπ' Ἀθηνάων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἰγισθον δολόμητιν, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Ἦτοι δ' τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν
 310 μητρός τε στυγερῆς καὶ ἀνάλκιδος Αἰγίσθοιο·
 αὐτῆμαρ δέ οἱ ἤλθε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν.
 Καὶ σὺ, φίλος, μὴ δῆθ' ἀδόμῳ ἀπο τῆλ' ἀλάλῃσθαι,
 κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 315 οὔτω ὑπερβιάλους· μὴ τοι κατὰ πάντα φάγῃσιν
 κτήματα θασσάμενοι, σὺ δὲ τηυσίην δόδον ἔλθῃς.
 Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
 ἔλθειν· κείνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν
 ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἔλποιστό γε θυμῷ
 320 ἔλθέμεν, ὅτινα πρῶτον ἀποσφίλωσιν ἄελλαι
 ἐς πέλαγος μέγα τοῖον· ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ
 αὐτότετες οἰχνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε δεινόν τε.
 Ἀλλ' ἴθι νῦν σὺν νηϊ τε σῇ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
 εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, πάρα τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι,
 325 πὰρ δέ τοι ὕψος ἔμοι, οἳ τοι πομπῆς ἔσονται
 ἐς Λακεδαιμόνα διαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
 Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτόν, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ·
 ψεῦδος δ' οὐκ ἔρεει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Ὡς ἔφατ'· ἥλιος δ' ἄρ' ἔδου καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 330 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
 ἀλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράσασθε δὲ οἶνον,
 ὅρρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 σπέλαισαντες κοῖτοιο μεδώμεθα· τοιοῦτο γὰρ ὥρη.
 335 Ἦδ' ἔτι γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζῶφον· οὐδὲ ἔοικεν
 δῆθ' ἀεὶ ἐν δαίτῃ θαλασσεμένῳ, ἀλλὰ νέεσθαι.
 Ἦ β' αὖ Διὸς θυγάτηρ· τοὶ δ' ἔκλυον αὐδῆσάσης.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχεναν,
 κοῦροι δὲ χρητῆρας ἐπεστέφανον ποτοῖο·
 340 νόμῃσαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπᾶσαι·
 γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειπον.

pervenit properans : tum vero invisum iter late-sonans Jupiter
 ei destinavit, stridorumque ventorum flatum immisit,
 fluctusque tumidos, ingentes, aequales montibus.
 Illic disjunctis *navibus*, has quidem Crete admovit;
 ubi Cydones habitabant, Iardani circa fluenta.
 Est autem quædam lævis excelsaque in mare *procurrans*
 petra,] ad-fines Gortynis, in obscuro ponto;
 hic Notus ingentem fluctum ad sinistrum promontorium pel-
 lebat,] in Phaestum; parvulus autem lapis magnum fluctum
 inhihet.] Hæc quidem eo venere : vix autem effugerunt mortem
 viri : at naves ad saxa *allisas* fregerunt
 fluctus : sed quinque naves cæruleis-proris
 Ægypto admovit færens ventusque et unda.
 Sic ille quidem ibi plurimum victum et aurum congregans
 errabat cum navibus apud alius-linguæ homines.
 Interea vero ista Ægisthus molitus-est domi tristia,
 occidens Atriden : subactus-est autem populus sub illo.
 Septennium vero *is* imperavit divitibus Mycenis;
 at octavo *anno* ei in-perniciem venit divinus Orestes
 retro ab-Athenis; atque interfecit patris-occisorem,
 Ægisthum dolosum; qui illi patrem inclytum interfecerat.
 Atque hic quum hunc occidisset, dedit cœnam-sepulcralem
 Argivis] matrisque invisæ et imbellis Ægisthi :
 eodemque-die ei supervenit bello strenuus Menelaus,
 plurima bona vehens, quantum ei naves onus ferre-poterant.
 Et tu, amice, ne diutius a domo procul erres,
 bonisque relictis virisque in tuis ædibus
 adeo insolentibus : ne tibi omnia devorent
 bona, inter-se-divisa, tu vero vanum iter feceris.
 Sed ad Menelaum quidem ego adhortor et jubeo *te*
 proficisci; ille enim nuper aliunde venit
 ex iis hominibus, unde non speraret animo
 se rediturum, quemcunque primum abegerint procellæ
 in pelagus vastum tantum : unde utique nec aves
 intra-annum venire-possunt, quoniam magnumque horren-
 dumque.] Sed ito nunc cum nave tua et tuis sociis :
 sin vero velis terrestri-itinere, aderit tibi currusque et equi,
 aderuntque tibi filii mei, qui tibi duces erunt
 in Lacedæmonem divinam, ubi *est* flavus Menelaus.
 Ora autem eum ipsum, ut vera *tibi* dicat :
 mendacium vero non dicet : valde enim prudens est.
 Sic dixit : sol autem occidit et tenebræ supervenerunt.
 Inter-hos vero et dixit dea cæsiis-oculis Minerva :
 O senex, profecto hæc recte dixisti :
 sed agite, secate quidem linguas, miscete autem vinum,
 ut Neptuno et aliis immortalibus
 ubi-libaverimus, de-cubitu cogitemus; ejus enim hora *adest*.
 Jam enim lumen ivit sub occasum; nec decet
 diu deorum in epulo sedere, sed abire.
 Dixit Jovis filia; hi vero auscultaunt locutæ.
 Ipsis autem præcones aquam manibus infuderunt;
 juvenes vero crateras coronarunt potu;
 distribueruntque inde omnibus, auspicantes poculis;
 linguas autem in igne conjecerunt, surgentesque libarunt.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 δὴ τότε Ἀθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδὴς
 ἀμφω ἰέσθην κοίλῃ ἐπὶ νῆα νέεσθαι.
 346 Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καθαπτόμενος ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσειε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὥς ὑμεῖς παρ' ἐμείοιο ἐπὶ νῆα κίοντε,
 ὅς τε τὴν ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἢ πενιχροῦ,
 ᾧ οὔτε γλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλ' ἐνὶ οἴκῳ,
 350 οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν γλαῖναι καὶ ῥήγεα καλὰ.
 Οὐ θὴν δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσεύος φίλος υἱὸς
 νῆος ἐπ' ἱκρίοφιν καταλέγεται, ὅρ' ἂν ἔγωγε
 ζῶω, ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπονται,
 355 ξείνους ξεινίζειν, ὅστις κ' ἐμὰ δώμαθ' ἵκηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εὖ δὴ ταῦτά γ' ἔφησα, γέρον φιλεῖ σοὶ δὲ εἰκεν
 Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολλὸν κάλλιον οὕτω.
 Ἄλλ' οὗτος μὲν νῦν σοι ἄμ' ἔψεται, ὅρα κεν εὐδῇ
 360 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μέλαιναν
 εἴμ', ἵνα θρασύνω θ' ἐτάρους εἴπω τε ἔκαστα.
 Οἷός γάρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃτι νεώτεροι ἄνδρες ἔπονται,
 πάντες ὁμηλικίῃ μεγαθύμου Τηλεμάχοιο.
 365 Ἐνθα κε λαξαίμεν κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 νῦν ἀτὰρ ᾗωθεν μετὰ Καυκύνιας μεγαθύμους
 εἴμ', ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, οὔτι νέον γε,
 οὔδ' ὀλίγον· σὺ δὲ τοῦτον, ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα,
 πέμψον σὺν δῖφρῳ τε καὶ υἱεῖ· δὸς δέ οἱ ἵππους,
 370 οἱ τοι ἐλαφρότατοι θεῖιν καὶ χάρτος ἄριστοι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 φήνῃ ἐειδομένη· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας.
 Θαύμαζεν δ' ὁ γεραίος, ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα ἔπος τ' ἔρατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 375 ὦ φίλος, οὐ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀναλκιν εἶσεσθαι,
 εἰ δὴ τοι νῶϊ ὦδε θεοὶ πομπῆς ἔπονται.
 Οὐ μὲν γάρ τις δδ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
 ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,
 ἥ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.
 380 Ἀλλὰ, ἄνασσ', ἴληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλὸν,
 αὐτῷ καὶ παῖδεσσι καὶ αἰδοίῃ παρακοίτι·
 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βουὴν ἥνιν, εὐρυμέτωπον,
 ἀδμήτην, ἣν οὐπὺν ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·
 τήν τοι ἐγὼ ῥέξω χρυσὸν κέρασιν περιχέυας.
 385 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Πάλλας Ἀθήνη.
 Τοῖσιν δ' ἠγεμόνευε Γερηνίος ἱππότα Νέστωρ,
 υἱάσι καὶ γαμβροῖσιν, ἐὰ πρὸς δώματα καλὰ.
 Ἄλλ' ὅτε δώμαθ' ἵκοντο ἀγακλυτὰ τοιοῦ ἀνακτος,
 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 390 Τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέραςσεν
 οἴνου ἡδυπότοιο, τὸν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ
 ὤϊξεν ταμῖν καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν·
 τοῦ δ' γέρων κρητῆρα κέραςσατο πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὐχέτ' ἀποσπένδων, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.
 395 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,

Ac postquam libarant, biberantque quantum cupiebat animus,] tum vero Minerva et Telemachus deo-similis ambo volebant cavam ad navem redire.

Nestor autem detinebat eos incessens verbis :

Jupiter hoc prohibeat, et immortales dii ceteri, ut vos a me celerem ad navem eatis, tanquam ab aliquo vel prorsus vestis-carenti, aut pauper-cuko, cui nec lænæ nec stragula multa *sint* in domo, quibus neque ipse mollior, neque hospites indormiant. At mihi sunt lænæ et stragula pulcra.

Nunquam certe hujus viri Ulyssis carus filius navis in tabulatis cubaverit, dum equidem vixero, deinde vero liberi *mihi* in ædibus relinquantur, hospites qui-excipient, quicumque meam domum venerit.

Hunc autem rursus allocuta-est dea caesiis-oculis Minerva : bene sane hæc dixisti, senex amice : tibi vero decet Telemachum parere, quoniam longe melius sic. Verum hic quidem nunc te sequetur, ut dormiat tuis in ædibus ; ego autem ad navem nigram ibo, ut confirmemque socios præcipiamque singula. Solum enim inter illos seniore me-profiteor esse ; at ceteri ob-amicitiam juniores viri *nos* comitantur, omnes æquales-ætate magnanimo Telemacho.

Illic cubaverim cava in nave nigra, nunc : sed mane ad Cauconas magnanimos ibo, ubi debitum mihi debetur, non-sane recens, neque exiguum : tu vero hunc, quoniam tuam venit domum, deduc cum curru et filio : daque ei equos, qui tibi celerrimi *sint* currendo et robore fortissimi.

Sic igitur locuta abiit caesiis-oculis Minerva, aquilæ similis : stupor vero cepit omnes videntes. Admirabatur autem senex, ut vidit oculis ; Telemachique prendit manum, verbumque dixit et elocutus-est :] O amice, haud te opinor ignavum et imbellem fore, siquidem te juvenem sic dii ductores comitantur. Non enim quisquam hic alius cœlestes domos habitantium, sed Jovis filia, augustissima Tritogenia, quæ tibi et patrem strenuum inter Argivos honorabat. At, regina, propitia-sis ; daque mihi gloriam eximiam, ipsi, et filiis, et venerandæ uxori : tibi autem ego sacrificabo bovem anniculam, lata-fronte, indomitam, quam nondum sub jugum duxit vir : hanc tibi ego sacrificabo, auro cornibus circumfuso.

Sic dixit supplicans ; hunc vero audivit Pallas Minerva. Illos autem præibat Gerenius eques Nestor, filios et generos, suas ad aedes pulcras. Sed postquam ad-aedes venerant inclityas regis, ordine sedebant per sediliaque sellasque. His vero senex, ubi-advenerant, craterem miscuit vini dulcis-potu, quod undecimo anno aperuit proma, et operculum demisit : hujus senex craterem miscuit ; plurimum vero Minervæ supplicabat libans, filie Jovis ægidem-tenentis.

Sed ut libarant, biberantque quantum volebat animus,

οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος·
 τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Τηλέμαχον, φίλον υἱὸν Ὀδυσσεύος θεοίοιο,
 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῃ·
 400 πᾶρ δ' ἄρ' εὐμμελίην Πεισίστρατον, δρχαίμον ἀνδρῶν,
 ὃς οἱ ἐτ' ἡΐθεος παῖδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
 Αὐτὸς δ' αὖτε καθεῦδε μυγῶ δόμου ὑψηλοῖο·
 τῷ δ' ἄλογος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.
 Ἥμος δ' ἰριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 405 ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Ἐκ δ' ἑλθὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ ἔστοισι λίθοισιν,
 οἳ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυράων διηλαίων,
 λευκοί, ἀποστιλβόντες ἀλείφατος οἷς ἐπὶ μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ῥέσκεν, θεῶν μὴστωρ ἀτάλαντος·
 410 ἄλλ' ὁ μὲν ᾗδῃ Κηρὶ δαμνέει Ἀἰδῶδες βεβήκει·
 Νέστωρ αὖ τὸτ' ἐφίξε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
 σκῆπτρον ἔχων. Περὶ δ' υἷες ἀολλέες ἡγερέθοντο,
 ἐκ θαλάμων ἐλθόντες, Ἐγέφρων τε Στρατιάς τε
 Περσεύς τ' Ἀρητιάς τε καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης·
 415 τοῖσι δ' ἔπειθ' ἕκτος Πεισίστρατος ἦλυθεν ἥρως·
 πᾶρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοείκελον εἶσαν ἄγοντες.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Καρπαλίμως μοι, τέκνα φίλα, κρηῖνατ' ἐέλδωρ,
 ὅφρ' ἦτοι πρῶτιστα θεῶν ἱάσσομαι Ἀθήνην,
 420 ἥ μοι ἐναργὴς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλασσαν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν πεδίοδ' ἐπὶ βοῶν ἴτω, ὅρα τάχιστα
 ἐλθῇσιν, ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουχόλος ἀνὴρ·
 εἷς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν
 πάντας ἰὼν ἐτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δῦ οἴους·
 425 εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεα δεῦρο κελéstῳ
 ἔλθῃν, ὅρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιγυῖν.
 Οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀολλέες εἵπατε δ' εἰσὼ
 δμῶσιν κατὰ δώματ' ἀγακλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
 ἔδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ. [βοῦς
 430 ὡς ἐφ' ὅθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποιπνυνον ἦλθε μὲν ἄρ'
 ἐκ πεδίου, ἦλθον δὲ βοῆς παρὰ νῆος εἰσὼς
 Τηλεμάχου ἑταροὶ μεγάλῃτορος ἦλθε δὲ χαλκεὺς,
 ἐπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκῆϊα, πείρατα τέχνης,
 ἄκμονά τε σφυρὰν τ' εὐποιήτορ τε πυράγρην,
 435 οἷσιντε χρυσὸν εἰργάζετο ἦλθε δ' Ἀθήνη,
 ἱρῶν ἀντιόωσα· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 χρυσὸν ἔδωκε· ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν περιγυῖεν
 ἀσκήσας, ἵν' ἀγαλμα θεὰ κεχάροιο ἰδοῦσα.
 Βοῦν δ' ἀγέτην κερῶν Στρατιάς καὶ διὸς Ἐγέφρων.
 440 Χέρνιβα δὲ σ' Ἀρητιάς ἐν ἀνθεμόεντι λῆθῃ
 ἦλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, ἐτέρῃ δ' ἔχεν οὐλὰς
 ἐν κανέῳ· πέλεκυν δὲ μενεπολεμος Θρασυμήδης
 ὄξιν ἔχων ἐν χερσὶ παρίστατο, βοῦν ἐπιχόβων.
 Περσεύς δ' ἀμνίον εἶχε· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 445 χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὔχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὗσαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 αὐτίκα Νέστωρος υἱὸς, ὑπέρθυμος Θρασυμήδης,
 ἤλασεν ἄγχι στάς· πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας

alii quidem decubitori abierunt domum quisque :
 hunc vero illic decumbere-fecit Gerenius eques Nestor,
 Telemachum, carum filium Ulyssis divini,
 tectatis in lectis, sub porticu sonora :
 juxta eum vero bellicosum Pisistratum, ducem virorum,
 qui ei adhuc cælebs filiorum erat in ædibus.
 Ipse autem dormivit in-recessu domus excelsæ :
 huic vero uxor regina lectum paravit et cubile.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto Gerenius eques Nestor.
 Egressusque consedit super politos lapides,
 qui illi erant ante fores excelsas,
 albi, resplendentes unguento ; quibus quidem antea
 Neleus insidebat, diis consiliarius par ;
 at ille quidem jam fato domitus ad-Orcum descenderat,
 Nestor autem tum insidebat Gerenius, custos Achivorum,
 sceptrum tenens ; circum autem filii frequentes congregaban-
 tur,] e thalamis egressi, Echephroneque, Stratiaseque,
 Perseusque, Aretusque, et deo-par Thrasyamedes :
 his vero deinceps sextus Pisistratus venit heros :
 juxta autem Telemachum deo-similem collocarunt ducentes.
 Illis vero sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :

Celeriter mihi, filii cari, perficite voluntatem,
 ut scilicet omnium-primam inter-deos propitiem Minervam,
 quæ mihi manifesta venit dei ad convivium opiparum.
 Verum age, alius quidem rus ad-quærendam bovem eat, ut
 celerrime] veniat, adducatque eam boum bubulcus vir ;
 unus autem ad Telemachi magnanimi navem nigram
 profectus, omnes socios adducat, relinquat vero duos solos :
 unus porro aurificem Laerceum huc jubeat
 venire, ut auram bovis cornibus circumfundat.
 At ceteri manete hic simul-omnes ; mandate autem intus
 ancillis per domum inclytam convivium apparare,
 ædiliaque lignaque undique, et limpidam asferre aquam.

Sic dixit ; illi autem omnes properabant : venit quidem bos
 ex agro, veneruntque celeri a nave æquali
 Telemachi socii magnanimi : venit porro faber,
 arma in manibus tenens fabrilis, instrumenta artis,
 incudemque, malleumque, bene-factamque forcipem,
 quibus-quidem aurum elaborabat ; venit vero Minerva,
 sacris adfutura : senex autem eques Nestor
 aurum dedit : ille vero deinde bovis cornibus circumfudit,
 ubi-elaborarat, ut ornatum dea gauderet intuitu.
 Bovem autem ducebant cornibus Stratus et divinus Eche-
 phron.] Aquam vero ipsis Aretus in floribus-cælati-ornato le-
 bete] venit e thalamo ferens ; alteraque gestabat molas
 in canistro ; securim autem bellicosus Thrasymedes
 acutam tenens in manibus astabat, bovem cæsurus.
 Perseus vero vas tenebat : senex autem eques Nestor
 aquamque molasque prælibabat : multumque Minervæ
 supplicabat primitias-offerens, e-capite pilos in ignem conjici-
 ens.] Ac postquam precati-sunt, et molas projecerunt,
 statim Nestoris filius, magnanimus Thrasymedes,
 ferit bovem prope stans : securis autem abscondit nervos

450 αὐγενίους, λῦσεν δὲ βοδὸς μένος· αἱ δ' ὀλόλυσαν
 θυγατέρες τε νοοί τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις
 Νέστορος, Εὐρυδίκη, πρέσβα Κλυμένηο θυγατρῶν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ γθονὸς εὐρυοδείης
 ἔσχον· ἀτὰρ σφάζεν Πεισίστρατος, δρχαμος ἀνδρῶν.
 455 Τῆς δ' ἔπει ἐκ μέλαν αἶμα ρύη, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς,
 αἰψ' ἄρα μιν διέγχευαν· ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον
 πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίση ἐκάλυσαν,
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καίε δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρον, ἐπὶ δ' αἰθοπα ὄνον
 460 λείδε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπύβοια χερσίν.
 Αὐτὰρ ἔπει κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὥππων δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσίν ἔχοντες.
 Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λοῦσεν καλὴ Πολυκάστη,
 465 Νέστορος ὀπλοτάτη θυγάτηρ Νηληιάδα.
 Αὐτὰρ ἔπει λοῦσέν τε καὶ ἔγρυσεν λίπ' ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἡδὲ γιτῶνα,
 ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 παρ' ὃ γγε Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, ποιμένι λαῶν.
 470 Οἱ δ' ἔπει ὥπτησαν κρεῖ ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 δαίνυντο· ἐξόμενοι ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο,
 ὄνον ἐνοικοχοεῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδοτύος ἔξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 475 Παιδὲς ἐμοί, ἄγε, Τηλεμάχῳ καλλιτρίχας ἵππους
 ζεύξαθ' ὑφ' ἄρματ' ἀγοντες, ἵνα πρήσσησιν ὁδοῖο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλ' ἀμείνων ἡδ' ἐπίθοντο·
 καρπαλίμως δ' ἔξευσαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους.
 Ἐν δὲ γυνὴ ταμὴν σίτον καὶ οἶνον ἔθηκεν,
 480 ὅσα τε οἷα ἐδοῦσι Διοτρεφέες βασιλῆες.
 Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βῆσατο δίφρον·
 παρ' ὃ ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος, δρχαμος ἀν-
 ἔς δίφρον τ' ἀνέβαινε καὶ ἡνία λάζετο χερσίν· [δρῶν,
 μάστιγεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 485 ἐς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιδώντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἐς Φηράς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱέος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
 490 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' ξείνια ὄηκεν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματ' ἀποικίλ' ἔβαινον·
 [ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·]
 μάστιγεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 495 Ἰξον δ' ἐς πεδίον πυρρηφόρον· ἔνθα δ' ἔπειτα
 ἦγον ὁδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκείας ἵπποι.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιδώντο τε πᾶσαι ἀγυαί.

cervicales, solvitque bovis robur : et alte-precatae sunt
 filiaeque nurusque, et pudica uxor

Nestoris, Eurydice, maxima-natu Clymeni filiarum.

Hi quidem deinde tollentes bovem a terra spatiosa
 tenebant : at mactavit Pisistratus, dux virorum.

Ex-illa autem ut niger sanguis fluxerat, reliqueratque ossa
 animus,] cito dein ipsam divisere; statimque femora excide-
 runt] omnia rite, et adipe cooperuerunt,
 hanc duplicantes; super ea vero frusta-cruda-imposuere.
 Adolebatque in lignis-fissis senex, insuperque nigrum vinum
 libabat; juvenes vero juxta eum tenebant verua-quinque-cu-
 spidum manibus.] Sed ubi femora exusta-erant, et viscera gu-
 starant,] minutatim-secuere cetera, et verubus transfixere,
 assabantque, acuta verua in manibus tenentes.

Interea vero Telemachum lavit pulcra Polycaste,
 Nestoris minima-natu filia Nelidae.

Ac postquam laverat, et unxerat pingui oleo,
 eique indusium pulcrum circumjecerat et tunicam,
 ipse e lavacro exiit, corpore immortalibus similis :
 juxtaque Nestorem consedit, pastorem virorum.

Hi vero postquam assarant carnes superiores, et igni extra-
 xerant,] epulabantur sedentes; deinde viri praestantes sur-
 gebant,] vinum infundentes in aureis poculis.

Ac quum potus et cibi desiderium exemissent,
 illis dein sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :

Filii mei, agite, Telemacho pulcris-jubis equos
 jungite sub currum ducentes, ut conficiat iter.

Sic dixit; hi vero ei statim auscullarunt ac paruerunt :
 celeriterque junxere sub currum veloces equos.

Ac mulier proma panem et vinum imposuit,
 obsoniaque, qualia edunt Jovis-alumni reges.

Inde Telemachus perpulcrum conscendit currum :

juxta eum vero Nestorides Pisistratus, dux virorum,
 in currumque conscendit, et habenas cepit manu :
 scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti
 volarunt] in campum,] reliqueruntque Pyli excelsam urbem;
 ac per-totum-diem quatiebant jugum utrinque habentes.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae :

ad Pheras autem venerunt, Dioclis ad domum,
 filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.

Ibi vero noctem dormiverunt : illeque iis hospitalia apposuit.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 equosque junxerunt, et currum varium conscenderunt;

[eque vestibulo agitarunt, et e-porticu sonora :]

scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti vo-
 larunt.] Venerunt autem in campum frugiferum; ibi vero inde
 conficiebant iter : tantopere enim eos extulere veloces equi.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Δ.

ODYSSEÆ IV.

Τὰ ἐν Λακεδαίμονι.

Quæ in Lacedæmone facta.

Οἱ δ' ἔξον κοίλῃν Λακεδαίμονα κητώεσσαν·
 πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Τὸν δ' εὗρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν
 υἷος ἡδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος ὃ ἐνὶ οἴκῳ.
 5 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος υἷϊ πέμπεν·
 ἐν Τροίῃ γάρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
 δωσέμεναι τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
 Τὴν ἄρ' ὄγ' ἐνθ' ἔπποισι καὶ ἄρμασι πέμπε νέεσθαι
 Μυρμιδόνων προτὶ ἄστῳ περικλυτὸν, οἷσιν ἄνασσεν.
 10 Υἱὸς δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἦγετο κούρην,
 ὅς οἱ τηλύγετος γένητο κρατερὸς Μεγαπένθης
 ἐκ δούλης· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον,
 ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγέναιτο παῖδ' ἑρατεινὴν.
 Ἑρμιόνην, ἥ εἶδος ἔχε χρυσῆς Ἀφροδίτης.
 15 [Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑπερέφες μέγα δῶμα
 γείτονες ἡδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο,
 τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλλετο θεῖος ἀοιδός,
 φορμίζων· δοῖω δὲ κυδιστήτῃρε κατ' αὐτοὺς
 μολπῆς ἐξάργοντος ἐδίδνεον κατὰ μέσσην.]
 20 Τῷ δ' αὖτ' ἐν προθύροισι δόμον αὐτῷ τε καὶ ἔππω,
 Τηλέμαχος θ' ἥρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἷος,
 στήσαν· ὁ δὲ προμολὼν ἴδετο κρείων Ἑτεονεύς,
 ὀτρηνρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Βῆ δ' ἱμεν ἀγγελέων διὰ δώματα ποιμένι λαῶν,
 25 ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνον δὴ τινε τῷδε, Διοτρεφὲς ὦ Μενελαε,
 ἀνδρε δῶω, γενεῇ δὲ Διδὸς μεγάλοιο ἔικτον.
 Ἄλλ' εἰπ', εἴ σφοῖν καταλύσομεν ὠκέας ἔππους,
 ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὅς κε φιλήσῃ.
 30 Τὸν δὲ μέγ' ὀγήθησας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὐ μὲν νῆπιος ἦσθα, Βοηθοῖδ' Ἑτεονεῦ,
 τὸ πρίν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε παῖς ὥς νήπια βάζεις.
 Ἦ μὲν δὴ νοῦϊ ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε
 ἄλλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἰχόμεθ' — αἱ κέ ποθι Ζεὺς
 35 ἐξοπίσω περ παύσῃ οἴζυος. Ἄλλὰ λυ' ἔππους
 ξείνων, ἐς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι.
 Ὡς φάτο· ὁ δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, κέκλετο δ' ἄλλους
 ὀτρηνρὸς θεράποντας αἶμ' ἐσπέσθαι ἐοῖ αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἔππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγῷ ἰδρώοντας·
 40 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἵππεϊσιν κάπησιν,
 πᾶρ δ' ἔβαλον ζεῖας, ἀνὰ δὲ κρὶ λευχὸν ἔμιξαν
 ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανώνοντα·
 αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
 θαύμαζον κατὰ δῶμα Διοτρεφὸς βασιλῆος.
 45 Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἴγλῃ πέλεν ἡ δὲ σελήνης,
 δῶμα καθ' ὑπερέφες Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες εὐξέστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν ὀμωὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,

HOMERUS.

Hi autem pervenere in-cavam Lacedæmonem cavernosam;
 ad aedes vero agebant Menelai gloriosi.
 Hunc invenere præbentem-epulum nuptiale multis sodalibus,
 filii atque filiae eximiae, sua in domo.
 Hanc quidem Achillis perrumpentis-agmina-virorum filio mit-
 tebat :] in Troja enim primum spononderat et annuerat se
 eam daturum : illis vero dii nuptias perficiebant.
 Hanc igitur ipse illuc cum-equis et curribus mittebat , ut-iret
 Myrmidonum in urbem inclytam, quibus ille imperabat.
 Filio autem e-Sparta Alectoris nuptum-dabat filiam ,
 qui ei sero-natus erat, fortis Megapenthes ,
 e serva : Helenæ autem dii prolem non-amplius dabant ,
 ex-quo semel pepererat filiam amabilem ,
 Hermionen , quæ speciem habebat aureæ Veneris.
 [Sic hi quidem epulabantur per altam magnam domum ,
 vicini atque amici Menelai gloriosi ,
 oblectantes-se : inter eos vero cantabat divinus cantor ,
 citharam-pulsans ; duoque saltatores inter eos ,
 illo cantum auspicante , saltabant in medio.]
 Hi autem in vestibulo ædium , ipsique et equi ,
 Telemachusque heros , et Nestoris inclytus filius ,
 steterunt : ac progressus vidit eos præstans Eteoneus ,
 sedulus famulus Menelai gloriosi.
 Ivit autem annuntiaturus per aedes pastori virorum ,
 propeque stans verbis alatis eum allocutus-est :
 Hospites en quidam isti adsunt , Jovis-alumne o Menelae ,
 viri duo , soboli vero Jovis magni similes-sunt.
 Sed dic , utrum ipsis solvamus veloces equos ,
 an ad-alium dimittamus ut-eant , qui eos amice-excipiat.
 Hunc autem valde indignatus allocutus-est flavus Mene-
 laus :] non quidem stultus eras , Boethide Eteoneu ,
 antea : at nunc quidem , veluti puer , puerilia loqueris.
 Profecto jam nos , hospitalia multa postquam-comedimus
 aliorum hominum , hunc venimus : utinam Jupiter
 alio-posterum quidem liberarit ab-ærumna. Sed solve equos
 hospitum , atque ipsos introduc ad-epulandum.
 Sic dixit : ille vero e domo proruit , vocabatque alios
 sedulos famulos , una ut-sequerentur se ipsum.
 Hi vero equos quidem solverunt sub jugo sudantes :
 et eos quidem alligarunt ad equina præsepia ,
 apponebantque far , et hordeum album admiscuerunt :
 currus autem inclinarunt ad parietes colluentes :
 ipsos vero duxerunt-in augustam domum ; hi autem videntes
 admirabantur euntes per domum Jovis-alumni regis.
 Instar enim solis splendor erat , sive lunæ ,
 domum per excelsam Menelai gloriosi.
 At postquam satiati-sunt videndo oculis ,
 ad labra descendentes perpolita , laverunt.
 Hos vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo ,

- 60 ἄμφι δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλλον ἡδὲ χιτῶνας,
 ἔς βα θρόνους ἔχοντο παρ' Ἀτρείδην Μενέλαον.
 Χέρνιβα δ' ἄμφιπολος προχώρ' ἐπέειπε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖη, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεσπὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
- 65 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκεν φέρουσα,
 εἶδατα πολλ' ἐπιθείσα, χαρίζομένη παρεόντων.
 [Δαιτὺρ δὲ κραιῶν πίνακας παρέθηκεν αἰέρας
 παντοίων· παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.]
 Τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
- 66 Σίτου θ' ἄπτεσθον καὶ χαίρετον. Αὐτὰρ ἔπειτα
 δείπνου πασσαμένω εἰρησόμεθ' ὅτινές ἐστον
 ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπολώλε τοκῆων,
 ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὶ Διοτρεφῶν βασιλῆων
 σκηπτούχων· ἐπεὶ οὐ κα κακοὶ τοιούδε τέκοιεν.
- 68 Ὡς φάτο· καὶ σφιν νῦτα βοὸς παρὰ πίονα θῆκεν
 ὄπι' ἐν χειρὶν ἑλὼν, τὰ βὰ οἱ γέρα πάρεθσαν αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χειράς ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
- 70 ἄγχι σῶν κεφαλῇ, ἵνα μὴ πειθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Φράξο, Νεστορίδην, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 χαλκοῦ τε στεροπῇ καὶ δώματα ἤχηντα,
 χρυσοῦ τ' ἡλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἡδ' ἐλέφαντος.
 Ζηνὸς που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή.
- 75 Ὅσα ταδ' ἄσπετα πολλὰ σέβας μ' ἔχει εἰςορόωντα.
 Τῷ δ' ἀγορεύοντος ζύντο ξανθὸς Μενέλαος,
 καὶ σφεας φωνήσας ἔπειτα πετόεντα προσεύδα·
 Τέκνα φίλ', ἦτοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἄν τις ἐρίζοι·
 ἀθάνατοι γὰρ τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν·
- 80 ἀνδρῶν δ' ἡ κέν τις μοι ἐρίσσεται, ἥ καὶ οὐκί,
 κτήμασιν· ἦ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ πολλὰ ἔπαλθθεις
 ἡγαγόμεν ἐν νηυσὶ καὶ ὀδοάτῳ ἔτει ἦλθον·
 Κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίους ἐπαλθθεις,
 Αἰθιοπίας θ' ἱκόμην καὶ Σιδονίους καὶ Ἰερμβούς
- 85 καὶ Αἰθύνην, ἵνα τ' ἄρνες ἄραρ χειραὶ τελέθουσιν.
 Τρεῖς γὰρ τίχτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἐνθα μὲν οὔτε ἀναξ ἐπιδευὴς οὔτε τι ποιμὴν
 τυροῦ καὶ κραιῶν, οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος·
 ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπιτητάνον γάλα θῆσθαι.
- 90 Ὅως ἐγὼ περὶ κεῖνα πολὺν βίον συναιεῖν
 ἡλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπερνεν,
 λάθρῃ, ἀνωῖσι, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο·
 ὅς οὔτι χαίρων τοῖδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
 Καὶ πατέρων τάδε μέλλετ' ἀκούμεν, οἵτινες ὑμῖν
- 95 εἰσὶν· ἐπεὶ μάλα πολλ' ἔπαθον, καὶ ἀπώλεσα σῖκον,
 εὖ μάλα ναιετάοντα, κεχαυδῶτα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 Ὡν ὄφελον τριτάτην περ ἔχον ἐν δώμασι μοῖραν
 ναιεῖν, οἱ δ' ἀνδρες σοοὶ ἐμμεναι, οἱ τὸτ' ὄλοντο
 Τροίην ἐν εὐρείῃ, ἐκάς Ἀργεὺς ἵπποδόσιοι.
- 100 Ἀλλ' ἐμπης πάντας μὲν δουρόμενος καὶ ἀχεύων —
 πολλάκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν,
 ἄλλοτε μὲν τε γῶν φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 παύομαι· αἰψήρως δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο —

et lænas villosas circumjecerant *ipsis* atque tunicas :
 in sellis consederunt *hi* juxta Atriden Menelaum.
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteo lebele,
 ad-lavandum : juxtāque politam extendit mensam.
 cibum vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa imponens, largiens de-præsentibus.
 [Coquus autem carnum lances apposuit elevatas
 diversarum : et eis apposuit aurea pocula.]
 Hosque dextera-prehendens allocutus-est flavus Menelaus :
 Cibumque gustate et gaudete. Ac deinde,
 cœnam quum-gustaveritis, interrogabimus, quinam sitis
 hominum : non enim vestrorum genus *oblivione* periiit pa-
 rentum,] sed virorum genus estis Jovis-alumnorum regum,
 sceptriferrorum : quippe nequaquam ignavi tales genuerint.
 Sic dixit; atque ipsis terga bovis pinguis apposuit,
 assata, manibus prehensa, quæ ei in-honorem apposuerant
 ipsi.] Hi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus alloquebatur Nestoris filium,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :
 Considera, Nestoride, meo carissime animo,
 arisque splendorem per domum sonorā,
 aurique, electricique, et argenti, atque eboris.
 Jovis utique talis est Olympii intus aula.
 Quanta hæc infinita multa ! admiratio me tenet intuentem.
 Hunc autem loquentem intellexit flavus Menelaus,
 et ipsos compellans, verbis alatis allocutus-est :
 Filii cari, cum-Jove quidem mortalium haud ullus con-
 tenderit :] immortales enim hujus ædes et possessiones sunt :
 hominum vero aut aliquis mihi contendat, aut etiam non,
 opibus : certe enim multa passus et multum vagatus
 adduxi hæc in navibus, et octavo *denum* anno veni :
 ad-Cyprum, Phœnicenque, et Ægyptios vagatus,
 Æthiopasque adii, et Sidonios, et Erembos,
 et Libyam, ubi agni protinus cornuti sunt.
 Ter enim *tibi* pariunt oves integrum per annum.
 Ibi quidem neque herus indigens *est*, neque omnino pastor,
 casei et carnum, neque dulcis lactis :
 sed semper præbent per-totum-annum lac mulgendum.
 Dum ego circa illa multas facultates colligens
 errabam, interea mihi fratrem alius interfecit,
 clam, ex-improviso, dolo perniciosæ uxoris :
 adeo nequaquam gaudens hucce facultatibus impero.
 Et e-patribus ista debetis audivisse, quicumque vobis
 sunt : quandoquidem valde multa passus-sum, et perdidī
 domum,] perquam habitantibus-commodam, continentem
 multa et pretiosa.] Quorum utinam vel tertiam habens in ædi-
 bus partem] habitarem, at viri salvi essent, qui tum periere
 Troja in laeta, longe ab-Argo equos pascente.
 Sed tamen omnes quidem lugens et deflens,
 (crebro in ædibus desidens nostris,
 modo quidem luctu montem oblector, modo autem rursus
 quiesco : cita vero *venit* satietas tremendi luctus)

τῶν πάντων οὐ τόσσον οὐδύρουμαι, ἀγνύμενός περ,
 105 ὡς ἐνός, ὅτε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν
 μνωσμένῳ· ἐπεὶ οὕτως Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν,
 δόσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο· τῷ δ' ἄρ' ἐμελλεν
 αὐτῷ κήδε' ἐσεσθαι, ἔμοι δ' ἄχος αἰὲν ἀλαστον
 κείνου, ὅπως δὴ δῆρὸν ἀποίχεται· οὐδέ τι ἴδμεν
 110 ζῶει δγ' ἐθνήρχεν· οὐδύρονται νύ που αὐτὸν
 Λαέρτης θ' ὁ γέρον καὶ ἐγέρων Πηνελόπεια,
 Τηλέμαχος θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ἦς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατὴρ ὕφ' ἱμερον ὤρσα· γόοιο.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατὴρ ἀκού-
 115 χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών [σας,
 ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ· νόσσε δέ μιν Μενέλαος·
 μερμήριζε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥέ μιν αὐτὸν πατὴρ ἐάσειε μνηστῆρῃναι,
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἑκαστὰ τε πειρήσαιο.
 120 Ὅπως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑφορόφοιο
 ἦλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα.
 Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' Ἀδρήστη κλισίῃν εὐτυκτον ἐθῆκεν·
 Ἀλκιππῇ δὲ τάπητα φέρον μαλακῶν ἔριον·
 125 Φυλῷ δ' ἀργύρεον τάλανον φέρε, τὸν οἱ ἔδωκεν
 Ἀλκάνδρῃ, Πολύβοιο δάμωρ, ὃς ἔναι· ἐνὶ Θήβης
 Αἰγυπτίῃς, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
 ὃς Μενελάῳ δῶκε δὴ ἀργυρέας ἀσαμίνθους,
 δοιούς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.
 130 Χωρὶς δ' αὐτῷ Ἑλένῃ ἀλοχὸς πόρε κάλλιμα δῶρα·
 χρυσῆν τ' ἡλακάτην τάλανόν θ' ὑπόκυκλον ὅπασσεν
 ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χειλεα κεκράαντο.
 Τὸν βὰ οἱ ἀμφίπολος Φυλῷ παρῆθηκε φέρουσα,
 νῆματος ἀσχητοιο βεθυμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 135 ἡλακάτῃ τετάνυστο, ἰοδνεφές ἔϊρος ἔχουσα.
 Ἐζετο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρήνυς ποσὶν ἦεν.
 Αὐτίκα δ' ἦγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἑκαστα·
 Ἴδμεν δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅτινες οἶδε
 ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 140 ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἔρεω; κέλεται δέ με θυμός.
 Οὐ γάρ πώ τινά φημι ἑοικότα ὧδε ἰδέσθαι,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα — σέβας μ' ἔχει εἰς ὁρώσαν —
 ὡς δὲ Ὀδυσσῆος μεγαλήτορος ὕψι ἑοικεν,
 Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
 145 κείνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμείο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ
 ἦλθεθ' ὑπὸ Τροίην, πολεμον θρασὺν βρμαινόντες.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὡς σὺ εἰσεκίς·
 κείνου γὰρ τοιοῦδε πόδες τοιαῖδε τε χεῖρες,
 150 ὀφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλῇ τ' ἐφύπερθέ τε χαῖται.
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἄμφ' Ὀδυσσῆϊ
 μυθεόμην ὅσα κείνος οἰζύσας ἐμόγησεν
 ἀμφ' ἐμοὶ, αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν,
 χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών.
 155 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἦδδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 κείνου μέντοι δὲ υἱὸς ἐτήτυμον, ὡς ἀγορεύεις·

horum omnium-*causa* non tantum lugeo, dolens licet,
 ut unius-gratia, qui mihi somnum invisum-facit et cibum,
 recordanti : quoniam nullus Achivorum tanta molitus-est,
 quanta Ulysses molitus-est et pertulit : huic autem destina-
 tum-erat] ipsi dolores ut-forent, mihi vero mæror semper gra-
 vissimus] de-eo, quoniam diu longe-abest ; nec quicquam
 scimus,] vivatne ille, an mortuus-sit : deslent certe illum
 Laertesque senex, et prudens Penelope,
 Telemachusque, quem reliquit recens natum in domo.

Sic dixit : huic autem ob-patrem desiderium excitavit fle-
 tus.] Lacrimam vero a palpebris humi demisit, de-patre au-
 diens,] lænam purpuream oculis prætendens
 utraque manu : animadvertit autem ipsum Menelaus ;
 deliberavitque deinde in mente et in animo,
 utrum eum ipsum patris sineret meminisse,
 an prior interrogaret, singulaque exploraret.

Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 Helena ex thalamo odorifero alte-tecto
 egressa-est, Dianæ aureum-arcum-habenti similis.
 Huic autem ilico Adrasta sellam bene-factam posuit :
 Alcippe vero tapetem ferebat mollis lænæ :
 Phylo autem argenteum calathum ferebat, quem illi dedit
 Alcandra, Polybi uxor, qui habitabat in Thebis
 Ægyptiis, ubi plurimæ in ædibus possessiones jacent :
 qui Menelao dedit duo argentea labra,
 geminosque tripodas, decemque auri talenta.
 Seorsum vero rursus Helenæ uxor ejus dedit pulera dona ;
 aureamque colum, calathumque infra-circinatum præbuit,
 argenteum, auro vero superius labia munita-erant.
 Hunc igitur ei ancilla Phylo apposuit ferens,
 filo elaborato repletum : ac super eum
 colus extensa-erat, violaceam lænam habens.
 Sedit autem in sella, et scabellum sub pedibus erat.
 Continuo vero hæc verbis maritum interrogabat singula :

Scimusne jam, Menelæe Jovis-alumne, quosnam hi
 hominum se-profiteantur venisse nostram domum ?
 Mentiar, an verum dicam ? jubet autem me animus.
 Non enim me ullum puto similem adeo vidisse
 nec virum nec mulierem, (admiratione me tenet adspicientem ;)
 ut hic Ulyssis magnanimi filio similis-est,
 Telemacho, quem reliquit recens natum in domo
 ille vir, quando mei impudentis gratia Achivi
 venistis sub Trojam, bellum sævum excitantes.

Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus :
 sic nunc et ego existimo, uxor, ut tu conjicis :
 illius enim ejusmodi sunt pedes, ejusmodique manus :
 oculorumque jactus, caputque, et superne comæ.
 Et nunc sane ego recordatus de Ulyse
 loquebar, quanta ille, ærumnas-patens, toleraverit
 pro me : atque hic amaram sub palpebris lacrimam stillabat,
 lænam purpuream oculis obtendens.

Hunc vero rursus Nestorides Pisistratus contra allocutus-
 est] : Atride Menelæe, Jovis-alumne, dux virorum,
 illius quidem hic filius est vere, quemadmodum dicis ;

ἀλλὰ σάοφρων ἐστί, νειμεσσάται δ' ἐνὶ θυμῷ,
 ὅδ' ἔλθον τὸ πρῶτον, ἐπεσβολίας ἀναφαινεῖν
 180 ἄντα σέθεν, τοῦ νῦν θεοῦ ὡς τερπόμεν' αὐδῇ.
 Αὐτὰρ ἐμὲ πρόεξε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 τῷ ἅμα πομπὸν ἐπεσθαι· ἐέλδeto γὰρ σε ἰδέσθαι,
 ὅφρα οἱ ἦ τι ἔπος ὑποθῆσαι ἡέ τι ἔργον.
 Πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατὴρ παῖς οἰχομένοιο
 185 ἐν μεγάροις, ὃ μὴ ἄλλοι ἀσσητῆρες ἔωσιν,
 ὡς νῦν Τηλεμάχῳ ὁ μὲν οἴχεται, οὐδὲ οἱ ἄλλοι
 εἰς, οἳ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλοισιν κακότητα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
 170 ἵκεθ', ὃς εἵνεκ' ἐμεῖο πολέας ἐμογῆσεν ἀέθλους·
 καί μιν ἔφην ἑλθόντα φιλησέμεν ἕξορον ἄλλων
 Ἀργείων, εἰ νῶϊν ὑπεῖρ ἅλα νόστον ἔδωκεν
 νηυσὶ θεῶσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύσπα Ζεὺς.
 Καί κ' οἱ Ἀργεῖ νάσσα πόλιν, καὶ δώματ' ἔτευξα,
 175 ἔξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ὦ
 καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
 αἱ περιναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Καί κε θάμ' ἐνθάδ' ἔόντες ἐμισγομεθ'. οὐδέ κεν ἡμέας
 ἄλλο διέκρινεν φιλέοντέ τε τερπομένῳ τε,
 180 πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμπεκάλυψεν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτός,
 ὃς κείνον δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκεν.
 ὧς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕψ' ἤμερον ὥρσε γόοιο.
 Κλαίει μὲν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 185 κλαίει δὲ Τηλέμαχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
 οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε.
 Μνήσαστο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 τὸν β' Ἡοῦς ἔκτεινε φαιεινῆς ἀγλαὸς υἱός·
 τοῦ δ' γ' ἐπιμνησθεὶς ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 190 Ἀτρεΐδῃ, περὶ μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
 Νέστωρ φάσθ' ὁ γέρονι, ὃς ἐπιμνησαίμεθα σείο·
 [οἷσιν ἐνὶ μεγάροις, καὶ ἀλλήλους ἐρέοιμεν·]
 καὶ νῦν, εἰ τί που ἔστι, πίθοίό μοι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 τέπορ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος· ἀλλὰ καὶ Ἥως
 195 ἔσσεται ἡριγένεια· νειμεσσώμαί γε μὲν οὐδὲν
 κλαίειν, ὃς κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 Τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον οἷζυροῖσι βροτοῖσιν,
 κείρασθαι τε κομῇν βάλειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὔτι κακίστος
 200 Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἰδόμεναι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἦντησ' οὐδὲ ἶδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
 Ἀντιλοχόν, περὶ μὲν θείειν ταχὺν ἡδὲ μαχητὴν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ φίλ'· ἐπεὶ τόσα εἶπες, ὃς ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
 205 εἴποι καὶ βέξειε, καὶ ὃς προγενέστερος εἴη —
 τοῖου γὰρ καὶ πατὴρ, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις·
 βεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ὅτε Κρονίων
 ὄλβον ἐπικλώσει γαμέοντί τε, γεινομένῳ τε,
 ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερὲς ἤματα πάντα,
 210 αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροιςιν,
 υἱέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔχουσιν εἶναι ἀρίστους —

sed modestus est, indignumque-putat in animo,
 huc profectus primum, interpellationes proferre
 coram te, cujus nos, dei tanquam, delectamur voce.
 Ceterum me misit Gerenius eques Nestor,
 hunc simul comes ut-sequerer; cupiebat enim te videre,
 ut ei aut sermonem aliquem suggereres, aut aliquid opus.
 Plurimos enim dolores habet de-patre filius absente
 in domo sua, cui non alii auxiliares sunt;
 sicut nunc Telemacho hic quidem (pater) abest, neque ei alii
 sunt, qui in populo avertant ab eo calamitatem.

Hunc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus:
 dii boni, certe perquam amici viri filius meam domum
 venit, qui mea gratia plurima exanclavit certamina:
 atque ipsum cogitabam huc profectum me amice-excepturum
 prae aliis] Argivis, si nobis super mare reditum dedisset
 navibus velocibus fieri Olympius late-sonans Jupiter.
 Et sane ei in Argo condidisset urbem, et aedes extruxissem,
 ex Ithaca advecto cum facultatibus et filio suo
 et omnibus civibus, una urbe evacuata,
 earum quae circumhabitantur regunturque a-me ipso.
 Et crebro, hic si-essemus, una-versaremur: nec nos
 aliud quicquam dimisisset amantesque oblectantesque-nos,
 antequam tandem mortis nigra nebula nos obtexisset.
 Sed haec quidem futurum-erat ut-invideret deus ipse,
 qui illum infelicem non-reducem solum reddidit.

Sic dixit: his vero omnibus desiderium excitavit fletus.
 Flebat quidem Argiva Helena, Jove enata;
 flebat etiam Telemachusque et Atrides Menelaus;
 neque Nestoris filius absque-lacrimis habebat oculos.
 Recordabatur enim in animo eximii Antilochi,
 quem Aurorae interfecit splendidae inclytus filius:
 huius ille recordatus verba alata dixit:

Atride, supra quidem alios te mortales prudentem esse
 Nestor dicebat senex, quando mentionem-faceremus tui:
 [ipsius in aedibus, et nos-mutuo alloqueremur:]
 atque nunc, si qua licet, pareas mihi; non enim ego
 delector flens inter-œnandum: sed et Aurora
 aderit mane-genita: gravor quidem neutiquam
 deslere eum, quicumque mortuus-fuerit mortalium et fatum
 obierit.] Hic nimirum et honor solus est miseris mortalibus,
 comam tondere amicos de mortuis, profundereque lacrimas
 de-genis.] Etenim meus obiit frater, neutiquam ignavissimus
 Argivorum: debes autem tu nosse: non enim ego
 congressus-sum, nec vidi: supra autem alios dicunt fuisse
 Antilochum, supra quidem alios currendo velocem ac bellato-
 rem.] Hunc autem respondens affatus-est flavus Menelaus:
 o amice: quandoquidem tanta dixisti, quanta prudens vir
 diceret et faceret, etiam qui major-natu esset:
 (talís enim et patris es, quare etiam prudenter loqueris:
 facile autem conspicua est proles viri, cui Saturnius
 felicitatem destinaverit et uxorem-ducenti et nascenti,
 quemadmodum nunc Nestori dedit perpetua diebus omnibus,
 ipsum quidem molliter senescere in aedibus,
 filios porro prudentesque et hastis (bello) esse optimos)

ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἔασομεν, δὲ πρὶν ἐτύχθῃ
 δόρπου δ' ἐξαυτίς μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
 χευάντων· μῦθοι δὲ καὶ ἡῶθέν περ ἔσονται
 215 Τηλεμάχῳ καὶ ἔμοι, διαειπόμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀσφαλίην δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
 ὀτρυνὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Ἐνὸς αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 220 αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἐνθεν ἔπινον,
 νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπιλήθον ἀπάντων.
 Ὅς τὸ καταδρόζειεν, ἔπην χρητῆρι μιγείη,
 οὐ κεν ἐφημέριος γε βάλαι κατὰ δάχρυ παρεῶν,
 οὐδ' εἰ οἱ κατατεθναῖη μήτηρ τε πατήρ τε,
 225 οὐδ' εἰ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἦ φίλον υἱὸν
 χαλκῷ δηϊόων, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν δρῶτο.
 Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα,
 ἐσθλά, τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρην, Θῶινος παράκοιτις,
 Αἰγυπτίῃ· τῇ πλείστα φέρει ζεῖδωρος ἀρούρα
 230 φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλά μεμιγμένα, πολλὰ δὲ
 ἱητροῦς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων [λυγρά·
 ἀνθρώπων· ἡ γὰρ Παιήνονος εἰσι γενέθλης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐνέγκη κελυσεῖ τε οἶνοχοῦσαι,
 ἔξαυτίς μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 235 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές ἦδὲ καὶ οἶδε
 ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες — ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλω
 Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε διδοῖ· δύναται γὰρ ἅπαντα —
 ἦτοι νῦν δαίνυσθε, καθήμενοι ἐν μεγάροισιν,
 καὶ μύθοις τέρπεσθε· εὐκόστα γὰρ καταλέξω.
 240 Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσοι Ὀδυσσεύς ταλασφόρος εἰσιν ἄεθλοι·
 ἄλλ' ὅσιν τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 δῆμῳ ἐν Τρώων, θοὶ πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.
 Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικέλησι δαμάσσας,
 245 σπείρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκῇσι εὐκόσας,
 ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδω πολὺν εὐρυάγχιαν·
 ἄλλω δ' αὐτὸν φοιτὶ κατακρύπτων ῥῖσεν,
 δέκτῃ, δὲ οὐδὲν τοῖος ἔην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν·
 τῷ ἱελὸς κατέδω Τρώων πολὺν. Οἱ δ' ἀβάκησαν
 250 πάντες· ἐγὼ δὲ μιν οἷ᾽ ἀνέγκων τοῖον ἰόντα,
 καὶ μιν ἀνθρώπων· ὃ δὲ κερδοσύνην ἀλείπειν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼ λῶσον καὶ χρίον ἑλαίῳ,
 ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσσα, καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὄρκον,
 μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναρῆναι,
 255 πρὶν γε τὸν ἐς νῆας τε θαλάς κλισίας τ' ἀφικέσθαι·
 καὶ τότε δὴ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
 Πολλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναήκει χαλκῷ,
 ἦλθε μετ' Ἀργεῖους· κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν.
 Ἐνθ' ἄλλαι Γραιὶ λίγ' ἐκώκουν· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 260 χαῖρ', ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι
 ἀψ' οἰκόνδ'· ἄτην δὲ μετέστενον, ἣν Ἀφροδίτῃ
 δοῖχ', ὅτε μ' ἤγαγε κείσε φίλῃς ἀπὸ πατρίδος αἴης,
 παιδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένην, θάλαμῳν τε πόσιν τε,
 οὐ τευ δευόμενον, οὐτ' ἄρ' φρένας οὔτε τι εἶδος.
 265 Τὴν δ' ἀπزمειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

nos vero fletum quidem sinamus, qui prius incidit :
 cenæ autem rursus memores-simus, manibusque aquam
 infundant : sermones autem etiam mane erunt
 Telemacho et mihi, ut-colloquamur inter-nos.

Sic dixit : Asphalion vero aquam manibus infundebat,
 sedulus famulus Menelai gloriosi.

Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Tum vero aliud cogitavit Helena, Jove enata :
 protinus inde in vinum misit medicamen, unde bibebant,
 luctui-iræque-adversum, malorum oblivionem-inducens
 omnium.] Qui illud biberit, postquam crateri mixtum-fuerit,
 non tota-die profuderit lacrimam de genis,
 ne si quidem ei mortui-fuerint materque paterque ;
 ne si quidem ei coram fratre, aut carum filium
 ferro trucidarint, ipse vero oculis videret.

Talia Jovis filia habebat medicamina sollerter-excogitata,
 bona, quæ ei Polydamna præbuerat, Thonis uxor,
 Ægyptia ; ubi plurima profudit alma terra
 medicamina, multa quidem bona mixta, multa autem perni-
 ciosa :] medicus vero ibi unusquisque est peritus supra
 omnes] homines : sane enim Pæonis sunt ex-genere.
 Ac postquam inniserat, jusseratque vinum-infundi,
 denuo verbis excipiens maritum allocuta-est :

Atride Menelae, Jovis-alumne, atque etiam hi
 virorum fortium filii, (enimvero deus alias alii
 Jupiter bonumque malumque dat : potest enim omnia)
 sane nunc convivamini, sedentes in ædibus,
 et sermonibus delectamini : convenientia enim narrabo.
 Omnia quidem non ego enarrare-queam, nec nominare,
 quot Ulyssis audentis-animi sunt certamina :
 sed qualiter istud fecit, et sustinuit fortis vir
 populo in Trojanorum, ubi passi-estis ærumnas Achivi.
 Se ipsum plagis indecoris domans,
 pannos-viles circumjiciens humeris, servo similis,
 virorum hostium ingressus-est urbem latis-viis :
 alii vero se-ipsam viro celans assimilabat,
 mendico, qui neutiquam talis erat apud naves Achivorum :
 huic similis ingressus-est Trojanorum urbem. Illi eum igno-
 rabant] omnes : ego vero ipsum sola agnovi, talis licet-esset,
 et ipsum interrogabam : ille tamen astutia tergiversabatur.
 Sed quum jam hysum ego lavissem et unxissem oleo,
 vestibusque induissem, et juravissem firmum josurandum,
 non prius me Ulyssem inter Trojanos prodituram,
 quam ipse ad naves veloces tentoriaque pervenisset :
 tum demum mihi omnem mentem aperuit Achivorum.
 Plurimos autem Trojanorum quum-interfecisset longo ære,
 ivit ad Argivos : atque astutiæ famam reportavit multam.
 Ibi aliæ Trojanæ stridule ejulabantur : sed meum pectus
 gaudebat : quippe jam mihi cor versum-erat ut-redirem
 rursus domum : noxam vero deslebam, quam Venus
 dederat, quando me duxit illuc cara a patria terra,
 filiamque meam post-me-relinquentem, thalamumque, inari-
 tumque,] nulla re mancum, nec mente, nec forma.

Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus :

ναι δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν εἵπες.
 Ἥδη μὲν πολέων ἐδάην βουλὴν τε νόον τε
 ἀνδρῶν ἥρώων, πολλὴν δ' ἐπαλήθυα γαῖαν·
 ἀλλ' οὐπω τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 270 ὅον Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ.
 Οἶον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 ἔπερ ἐνὶ ξστῶ, ἐν' ἐνήμαθα πάντας ἀρίστοι
 Ἀργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἥλθες ἔπειτα σὺ καίσει· κελυστέμεναι δέ σ' ἐμελλεν
 275 δαίμων, δὲ Τρώεσσι ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι·
 καὶ τοὶ Διφροβὸς θεοεικέλος ἔσπετ' ἰούση.
 Τρις δὲ περιστάξας κοῖλον λόγον ἀμφοφώσας,
 ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν δνόμαζες ἀρίστους,
 πάντων Ἀργείων φωνὴν ἰσχοῦσ' ἀλόχοισιν.
 280 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδείδης καὶ Δίος Ὀδυσσεύς,
 ἥμενοι ἐν μέσσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἐδόησας.
 Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὀρμηθέντε
 ἢ ἐξελεθέμεναι, ἢ ἐνδοθεν αἰψ' ὑπακοῦσαι·
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἐσχεθεν ἱεμένω περ.
 285 [Ἐνὸ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν υἱὲς Ἀχαιῶν·
 Ἀντίκλος δὲ σέγ' οἷος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 ἤθελεν· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μαστάκα χερσὶ πίεζεν
 νωλεμῶς κρατερῆσι, σώσε δὲ πάντας Ἀχαιοὺς·
 τόφρα δ' ἔχ', ὅφρα σε νόσφι ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.]
 290 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφῆς, ὄργαμε λαῶν,
 ἀλγίον· οὐ γάρ οἱ τι τάγ' ἤρκεσε λυγρὸν ὀλεθρον,
 οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρῇ ἐνδοθεν ἦεν.
 Ἀλλ' ἄγετ', εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας, ὅφρα καὶ ἦδη
 295 ὑπνω ὑπο γλυκερῶν ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖη δ' Ἑλένη διωχτῆσι κέλευσεν
 δέμναι ὑπ' αἰθοῦσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγας καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλεῖν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 χλαῖνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑσασθαι.
 300 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι,
 δέμνια δὲ στορέσαν· ἐκ δὲ ξείνους ἄγε κῆρυξ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Τηλέμαχος θ' ἦρωα καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἀτρεΐδης δὲ καθεῦθε μυχρῷ δόμῳ ὑψηλοῖο,
 305 πὰρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο διὰ γυναικῶν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 εἴματα ἑσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὦμῳ,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 310 βῆ δ' ἱμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην,
 Τηλεμάχῳ δὲ παρίζεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε δέ σε κρειῶν δεῦρ' ἦγαγε, Τηλέμαχ' ἦρωα,
 ἐς Ακαδημόνα διαν, ἐπ' εὐρέα νῦκτα θαλάσσης;
 δῆμιον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι νημερτές ἐνίσπε.
 315 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφῆς, ὄργαμε λαῶν,
 ἦλυθον, εἰ τινά μοι κληιδόνα πατρός ἐνίσποις.
 Ἐσθιέται μοι οἶκος, δλωλε δὲ πόνονα ἔργα·
 δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλείους δόμος, οἷτε μοι αἰεὶ

sane hæc utique omnia, uxor, recte dixisti.
 Jam quidem multorum cognovi consiliumque mentemque
 virorum heroum, multamque peragravi terram :
 sed nondum talem ego vidi oculis,
 quale Ulyssis audente-animo erat carum cor
 Quale etiam hoc fecit et ausus-est fortis vir
 equo in polito, ubi insidebamus omnes optimi
 Argivorum, Trojanis eadem et fatum ferentes.
 Venisti deinde tu illuc : jussisse autem te videbatur
 deus, qui Trojanis volebat gloriam præbere ;
 et te Deiphobus deo-similis sequebatur profectam.
 Ter autem circumlustrasti cavas insidias attrectans,
 et nominatim Danaorum appellabas optimos,
 omnium Argivorum vocem tuam assimilans uxoribus (*uxo-
rum vocibus*).] At ego et Diomedes et divinus Ulysses,
 sedentes inter medios, audivimus ut vocastis.
 Nos quidem ambo prompti-eramus exsistentes
 aut exire, aut intus protinus respondere :
 at Ulysses prohibuit et continuit quantumvis cupidos.
 [Ibi ceteri quidem omnes tacebant filii Achivorum :
 Anticlus vero te solus excipere verbis
 volebat ; sed Ulysses os manibus comprimebat
 indesidenter robustis, servavitque omnes Achivos : *quem*
 tamdiu tenuit, donec te seorsum abduxisset Pallas Minerva.]
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Atride Menelæe, Jovis-alumne, dux virorum,
 durius est : nequaquam enim ei ista depulere tristem interi-
 tum,] ne si ei cor quidem ferreum intus esset.
 Sed agite, ad cubile dimittite nos, ut jam
 somno sub dulci delectemur cubantes.
 Sic dixit : Argiva autem Helena ancillis præcepit
 cubilia sub porticu ut-ponerent, et stragula pulcra
 purpurea injicerent, sternerentque supra tapetas,
 lænasque imponerent villosas superne quibus-integerentur.
 Illæ vero iverunt ex acedibus, facem in manibus habentes :
 cubiliaque stravere ; sed hospites ducebat præco.
 Atque hi quidem in vestibulo domus illic cubarunt,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius ;
 Atrides vero dormiebat in-recessu domus exelsa ;
 juxtaque Helena sinuoso-peplo cubavit divina inter-mulieres.
 Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto bello strenuus Menelaus,
 vestesque sibi-induit, et gladium acutum suspendit-ab hu-
 mero,] pedibusque nitidis subligavit pulcros calceos :
 progressus-est autem e thalamo, deo similis coram :
 Telemachoque assidebat, verbumque dixit et elocutus-est :
 Quenam vero te necessitas huc duxit, Telemache heros,
 ad Lacedæmonem divinam, per lata dorsa maris?
 publicane-res, an privata? hoc mihi vere dic.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] Atride Menelæe, Jovis-alumne, dux virorum,
 veni, si quam mihi famam de-patre diceres.
 Comeditur mihi domus, perieruntque pingua opera :
 hostilium autem virorum plena est domus, qui mihi perpetuo

320 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς,
μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
Τοῦνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἰχάνομαι, αἶ κ' ἐθέλησθα
κείνου λυγρὸν δλεθρον ἐνίσπειν, εἴ που θῶπας
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκούσας
325 πλαζομένου· περί γάρ μιν διζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μῆδ' ἐγὼ μ' αἰδόμενος μειλίσσοο μῆδ' ἑλεάριον,
ἀλλ' εὖ μοι κατὰλεξον θῶπας ἤντησας ὅπωπῃς.
Λίσσομαι, εἰποτέ τοι τι πατήρ ἐμός, ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς,
ἢ ἔπος ἡέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσεν
330 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, οἷσι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καὶ μοι νημερτές ἐνίσπε.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
ὦ πόποι, ἢ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
ἤθελον εὐνήθῃναι, ἀνάκτιδες αὐτοὶ ὄντες.
335 Ὡς δ' ὅπote ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
νεβροῦς κοιμήσασα νεηνεῖας γαλαθηνούς,
κνημοὺς ἐξερέσῃ καὶ ἄρχεα ποιεῖντα
βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὺν ἐξήλυθεν εὐνὴν,
ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
340 ὥς Ὀδυσσεύς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσει.
Αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
τοῖος ἔων, οἷός ποτ' εὐκτιμένην ἐνὶ Λέσῳ
ἐξ ἑρίδος Φιλομηλεῖδ' ἐπάλασεν ἀναστής,
καθ' ὃ ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
345 τοῖος ἔων μνηστῆρσιν διμλήσειεν Ὀδυσσεύς·
πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενότατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
ἄλλα παρ' ἐγὼ μοι παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσῃ·
ἀλλὰ τὰ μὲν μοι ἔειπε γέρον ἄλιος νημερτής,
350 τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπιειεύσω.
Αἰγύπτῳ μ' ἐτι δεῦρο θεοὶ μεμνῶντα νέεσθαι
ἔσχον, ἐπεὶ οὐ σφιν ἔρεξα τελέεσσας ἐκατόμβας.
[οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφετμένων.]
Νῆσος ἔπειτά τις ἐστὶ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
355 Αἰγύπτου προπάροιθε — Φάρον δ' ἐξ κυκλήσκουσιν —
τόσσον ἀνευθ', ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νῆς
ἤνυσεν, ἢ λιγὺς οὖρος ἐπιπνεῖσιν ὅπισθεν·
ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, θένε τ' ἀπὸ νῆας εἰσας
ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀρυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
360 Ἐνθα μ' εἰκόσιν ἤματ' ἔχον θεοὶ, οὐδέ ποτ' οὖροι
πνεύοντες φαίνονθ' ἄλιατές, οἳ βρά τε νῆσιν
πομπῆς γίγνονται ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
Καὶ νῦν κεν ἦτα πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν,
εἰ μή τις με θεῶν ὀλοφύρατο, καὶ μ' ἐσάωσεν,
365 Πρωτέος ἱσθίου θυγάτηρ, ἀλίοιο γέροντος,
Εἰδοθέη· τῇ γάρ βα μάλιστά γε θυμὸν ὄρινα,
ἢ μ' οἶω ἔρροντι συνήντετο νόσφιν ἑταίρων.
Αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσων ἀλώμενοι ἰχθυόασπον
γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἕτερε δὲ γαστέρα λιμός.
370 Ἦ δ' ἐμεῦ ἄγχι σῆσ' ἔπος φάτο φώνησέν τε·
Νῆπιός εἰς, ὃ ξεῖνε, λίην τόσον, ἢ χαλῖφρων;
ἡέ ἔκων μεθίεις, καὶ τέρπειαι ἀλγεα πάσχων,
ὥς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι, οὐδέ τι τέκμωρ

pecora alia-post-alia mactant, et trahentes-pedes camuros bo-
ves,] matris mese proci, superbam contumeliam exercentes.
Propterea nunc ad-tua genua veni, si forte velis
illius sævam perniciem narrare, sicubi vidisti
oculis tuis, sive de ea alius sermonem audivisti
errantis : valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiaris, neu miserescens,
sed plane mihi enarra, quemadmodum tibi-contigit videre.
Precor, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
aut dictum, aut aliquod factum pollicitus effecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis ærumnas Achivi :
horum nunc mihi memento, et mihi verum dic.

Hunc autem graviter ingemiscens allocutus-est flavus Me-
nelaus :] dii boni ! profecto perquam fortis viri in cubili
volebant cubare, imbelles ipsi quum-sint.
Ut vero quando in lustris cerva fortis leonis
hinnulos ubi-collocarit recens-genitos, lactentes,
saltus investigat, et valles herbosas
pascens; ille vero deinde suum ingressus-est cubile,
utrisque autem illis duram mortem infert :
ita Ulysses illis durum fatum inferet.
Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
talibus, qualis olim bene-condita in Lesbo
e contentione cum-Philomelide luctatus-est assurgens,
prostravitque eum fortiter, gavisus-est autem omnes Aclivi,
talibus cum-procis quoque congrederetur Ulysses :
omnes brevique-vitæ fierent amarisque-nuptiis.
De-istis vero quæ me interrogas et petis, non equidem
alia præter verum dixerim declinando, nec te decipiam :
sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax,
horum nullum tibi ego celabo dictum, neque occultabo.

In-Ægypto me etiamnum dii huc cupientem redire
detinebant, quoniam non ipsis feceram perfectas hecatombas.
[sed semper volebant dii nos meminisse præceptorum.]
Insula autem quædam est undoso in ponto,
Ægyptum ante, (Pharum autem ipsam vocant)
tantum senota, quantum spatii toto-die cava navis
confecerit, cui stridulus ventus aspiret a-puppi :
in ea autem portus est opportunus, unde naves æquales
in pontum deducunt, postquam-hauserunt nigram aquam.
Illic me per-viginti dies detinebant dii, neque unquam venti-
secundi] spirantes apparebant in-mare-flantes, qui navium
ductores sunt super lata dorsa maris.
Et jam vaticata omnia consumta-fuissent, et animi virorum,
nisi me aliqua dearum miserata-fuisset, et me servasset,
Protei potentis filia, marini senis,
Idothea : huic enim maxime sane animum commovi ;
quæ mihi soli reptanti occurrit, seorsum a-sociis.
Semper enim circa insulam vagantes piscabantur
curvis hamis : urgebat vero ventrem fames.
Hæc autem me prope stans, verbum dixit, locutæque-est :
Stultus es, o hospes, tantopere, an despiens ?
aut sponte cessas, et delectaris dolores ferens,
quod adeo diu in insula detineris, neque ullum finem

εὐρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἑταίρων ;
 375 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἄμειβόμενος προσέειπον·
 ἐκ μὲν τοι ἔρέω, ἥτις σύ πέρ ἐσσι θεῶν,
 ὥς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν κατερύχομαι, ἀλλὰ νυ μέλλω
 ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —

380 ὅστις μ' ἀθανάτων πεδῶ καὶ ἔδῃς κελεύθου,
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.

Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δια θεῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Πωλεῖται τις δεῦρο γέρον ἄλιος νημερτῆς,
 385 ἀθάνατος Πρωτεύς Αἰγυπτίος, ὅτε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδωμῶς·
 τόνδε τ' ἐμόν φασιν πατέρ' ἐμμεναι ἡδὲ τεκέσθαι.
 Τόνγ' εἴ πως σὺ δύνααι λογησάμενος λελαθέσθαι,
 ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου,
 390 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσειαι ἰχθυόεντα·
 καὶ δέ κέ τοι εἴπῃσι, Διοτρεφές, αἳ κ' ἐθέλῃσθα,
 ὅτι τοι ἐν μεγάροισι κακὸν τ' ἀγαθὸν τε τέτυκται,
 οἴγμονος σέθεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἄμειβόμενος προσέειπον·
 395 αὐτὴ νῦν φράξου σὺ λόγον θεοῖο γέροντος,
 μὴ πῶς με προῖδων ἡε προδαιὲς ἀλέηται·
 ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶν ἀνδρὶ δαμῆναι.

Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δια θεῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

400 Ἦμος δ' ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 τῆμος ἄρ' ἐξ ἁλὸς εἰσι γέρον ἄλιος νημερτῆς,
 πνοιῇ ὑπο Ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικτὴ καλυφθεὶς·
 ἐκ δ' ἐλθὼν κοιμάται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν·
 ἀμφὶ δέ μιν πῶκαι νέποδες καλῆς Ἀλοσύδνης
 405 ἀθρόαι εὐδουσιν, πολιτῆς ἁλὸς ἐξανασταῖ,
 πικρὸν ἀποπνεύουσαι ἁλὸς πολυθενέος ὁδμήν.
 Ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγῶσα, ἄμ' ἡοὶ φαινομένην·
 εὐνάσω ἐξεῖς· σὺ δ' εὐ κρίνασθα ἑταίρους
 τρεῖς, οἱ τοι παρὰ νηυσὶν εὐστέλμοισιν ἀρίστοι.

410 Πάντα δέ τοι ἔρέω ὀλοφύῳα τοῖο γέροντος.
 Φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν·
 αὐτὰρ ἐπὶν πάσας πεμπάσσειται ἡδὲ ἴδηται,
 λέξεται ἐν μέσσησι, νομῆς δὲ πῶσαι μῆλων.
 Τὸν μὲν ἐπὶν δὴ πρῶτα κατεννηθέντα ἴδῃσθε,
 415 καὶ τότε ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε·
 αὐθι δ' ἔχῃν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι.
 Πάντα δὲ γιγνώμενος πειρήσεται, ὅσ' ἐπὶ γαίαν
 ἐρπετὰ γίγνονται καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδαῆς πῦρ·
 ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν μᾶλλον τε πιζέειν.

420 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ σ' αὐτὸς ἀνείρῃται ἐπέεσσιν,
 τοῖος ἔων, οἷόν κε κατεννηθέντα ἴδῃσθε,
 καὶ τότε δὴ σέσθαι τε βίης λῦσαι τε γέροντα,
 ἥρως εἶρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλῆπτει,
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσειαι ἰχθυόεντα.

425 Ὡς εἰποῖσ' ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθ' ἔστασαν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἥϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.

invenire potes; deficit autem tibi cor sociorum.

Sic dixit: sed ego ipsam respondens allocutus-sum:
 eloquar tibi, quæcumque tandem es dearum,
 quomodo ego neutiquam volens detinear, sed videor
 immortales offendisse, qui celum latum habitant.

Sed tu quidem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium impedit, et arceat ab-itinere,
 reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.

Sic dicebam: illa autem statim respondit, præstantissima
 dearum:] enimvero tibi, hospes, hæc valde vere enarrabo.

Versatur quidam hic senex marinus verax,
 immortalis Proteus Ægyptius, qui-utique maris
 totius fundos novit, Neptuno subserviens:

huncce meum aiunt patrem esse, ac me genuisse.
 Quem si quo-pacto tu possis insidiatus prendere,
 ille tibi dicat viam et mensuras itineris,
 reditumque, ut per mare proficiscaris piscosum;
 ac præterea tibi dicat, Jovis-alumne, si velis,
 quodcumque tibi in ædibus malumque bonumque acciderit,
 absente te per-longam viam difficilemque.

Sic dixit: at ego ipsam vicissim allocutus-sum:
 ipsa nunc explica tu insidias divini senis,
 ne quo-pacto me prævidens, aut præsciens, effugiat:
 difficilis etenim est deus mortali homini domitu.

Sic dicebam; illa vero continuo respondit, præstantissima
 dearum:] enimvero ego tibi, hospes, hæc valde vere enarrabo.

Quando sol in-medium cælum ascenderit,
 tunc e mari emergit senex marinus verax,
 flatu sub Zephyri, nigra superficie-horrescentis-maris obte-
 ctus:] egressusque decumbit sub specubus cavis:
 circa ipsum vero phocæ, progenies (s. pisces) pulcræ Halosyd-
 næ,] confertæ dormiunt, e cano mari egressæ,
 acerbum exspirantes maris perprofundi odorem.

Illuc te ego ducens, simul cum aurora illucescente,
 collocabo vos ex-ordine: tu vero diligenter elige socios
 tres, qui tibi apud naves bene-tabulatas optimi sunt.
 Omnes autem tibi enarrabo malas-astutias hujus senis.

Phocas quidem primum numerabit, et obibit:
 ac postquam omnes per-quinos-numerarit et inspexerit,
 cubabit in mediis, pastor veluti in-gregibus ovium.

Hunc quidem ubi primum decubuisse videritis,
 tum deinde vobis curæ-sit roburque visque:
 illic vero tenete obluctantem et nitentem licet elabi.
 Omnia vero ut-flat, tentabit, quæcumque in terra
 reptilia oriuntur, et aqua, et immane-ardens ignis:
 vos autem firmiter tenete, magisque premitte.

Sed quando deum te ipse interrogaverit verbis,
 talis apparens, qualem decubuisse videritis,
 tum vero desiste a-vi, solveque senem,
 heros: interroga vero, deorum quisnam te affligat;
 reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.

Sic locuta, pontum subiit fluctuantem.

At ego ad naves, ubi stabant in arenis,
 ibam: multa vero mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
 δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίῃ νύξ·
 430 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε δὴ παρὰ θίνα θαλάσσης εὐρύποροιο
 ἦϊα, πολλὰ θεοὺς γονοῦμενος· αὐτὰρ ἑταίρους
 τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πάσαν ἐπ' ἰθύν.
 435 Τόφρα δ' ἄρ' ἦγ' ὑποδύσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 τέσσαρα φωκάων ἐκ πόντου δέρματ' ἔνεικεν·
 πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα· δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 Εὐνὰς δ' ἐν φαμάθοισι διαγλάψατο· ἀλῆσιν
 ἦστο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα σφεδρὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
 440 ἐξείης δ' εὖνῃσε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἑκάστω.
 Κεῖθι δὴ αἰνόςτατος λόγος ἔπλετο· τεῖρε γὰρ αἰνῶς
 φωκάων ἄλιотρεφῶν δλοούτατος δόμη·
 τίς γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κήτει κοιμηθεῖη;
 ἀλλ' αὐτὴ ἑσάωσε καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ·
 445 ἀμβροσίην ὑπὸ ῥίνα ἑκάστω ὅῃχε φέρουσα,
 ἡδὺ μάλα πνέουσιν, ὀλεσσε δὲ κήτεος ὀμῆν.
 Πᾶσαν δ' ἡοίην μένομεν τετληῖται θυμῷ·
 φῶκαι δ' ἐξ ἄλλος ἤλθον ἀλλέες· αἱ μὲν ἔπειτα
 ἐξῆς εὐνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 450 Ἐνδοῖος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἄλλος, εὖρε δὲ φώκας
 ῥατρεφῆας· πάσας δ' ἄρ' ἐπώγχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.
 Ἐν δ' ἡμέας πρῶτους λέγε κήτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ὠίσθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.
 Ἥμεῖς δὲ ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ'· ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 455 βάλλομεν· οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης·
 ἀλλ' ἦτοι πρῶτιστα λέων γένετ' ἡϋγένης,
 αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πόρδαλις ἡδὲ μέγας σῦς·
 γίγνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ καὶ δένδρεον ὑψηπέτηλον.
 Ἥμεῖς δ' ἀστεμάρεως ἔχομεν τετληῖται θυμῷ.
 460 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίαζ' ὁ γέρων, δλοφώϊα εἰδώς,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνειρόμενος προσέειπεν·
 Τίς νύ τοι, Ἀτρεὺς υἱέ, θεῶν συμμράσσατο βουλὰς,
 ὄφρα μ' ἔλῃος ἀέκοντα λοχησάμενος; τέο σε γρή;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 465 οἶσθα, γέρον — τί με ταῦτα παρατροπέουν ἀγορεύ-
 ῶς δὴ δὴθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύχομαι, οὐδέ τι τέκνωρ[εις] —
 εὐρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἐνδοθεν ἦτορ.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 ὅστις μ' ἀθανάτων πεδᾶ καὶ ἔδῃσε κελεύθου,
 470 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ἀλλὰ μάλ' ὤρελλες Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν
 βέξας ἱερὰ κάλ' ἀναβαινέμεν, ὄφρα τὰχιστα
 τὴν ἐς πατρίδ' ἴκωιο, πλέων ἐπὶ οἴοντα πόντον.
 475 Οὐ γάρ μοι πρὶν μοῖρα φιλοῦς τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σπὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτῳ, Διιπετέος ποταμοῖο,
 αὐτίς ὕψωρ ἔλθῃς βέξῃς θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 ἀπανάτοισι θεοῖσι, τοῖ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 480 καὶ τότε τοι δώσουσιν ὁδὸν θεοί, ἣν σύ μενοινᾷς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλήσθη φίλον ἦτορ,

Ac postquam ad navem deveneram ac mare,
 cenamque apparavimus, et supervenit divina nox;
 tum vero dormivimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ad litus maris late-patentis
 ivi, multum diis supplicans: atque socios
 tres ducebam, quibus potissimum confidebam omnem ad in-
 petum.] Interea autem illa ingressa maris latum sinum,
 quatuor phocarum e ponto pelles attulit;
 omnes vero erant recens-detractæ: dolum autem struebat
 patri.] Cubilia vero in arenis quum-exsculpisset marinis,
 sedebat exspectans; nos autem valde prope venimus ipsam:
 ex-ordineque ea nos collocavit, injecitque corium unicuique.
 Illic sane molestissimæ insidiæ erant: affligebat enim graviter
 phocarum in-mari-nutritarum teterrimus odor:
 quis enim marinum apud cetum cubare-possent?
 sed ipsa nos servavit et excogitavit magnum auxilium:
 ambrosiam naribus unicuique supposuit afferens,
 dulce admodum spirantem, sustulitque ceti odorem.
 Totum autem mane exspectabamus patienti animo:
 phocæ vero e mari venere confertæ: eæ quidem deinde
 ordine cubabant juxta litus maris.
 Meridianus autem senex exiit e mari, invenitque phocas
 obesas: omnes vero obibat, recensuitque numerum.
 Ac nos primos recensuit inter-cetos, neque omnino animo
 suspicabatur dolum esse: deinde autem decubuit et ipse.
 Nos vero vociferantes irruimus; circumque eum manus
 jecimus; nec senex dolosæ obliviscabatur artis:
 sed primum quidem leo factus-est bene-jubatus,
 ac deinde draco, et panthera, atque ingens sus;
 factus-est etiam liquida aqua, et arbor alto-vertice-comans.
 Nos vero firmiter eum tenebamus constanti animo.
 Sed quum jamangebatur senex, malas-versutias sciens,
 tum vero me verbis interrogans allocutus-est:
 Quisnam tibi, Atrei filii, deorum contulit consilia,
 ut me caperes invitum insidiatus? cujus-rei tibi est-opus?
 Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus-sum:
 scis, senex, (quid me ista decipiens interrogas?)
 quomodo jam diu in insula detineor, neque aliquem finem
 invenire queo, conficitur autem mihi intus cor.
 Sed tu saltem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalum detineat, et arceat ab-itinere,
 reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.
 Sic dicebam; ille vero me statim respondens allocutus-est:
 atqui omnino debebas Jovique aliisque diis
 facere sacra pulcra et naves conscendere, ut citissime
 tuam in patriam venires, navigans per nigrum pontum.
 Non enim tibi prius fatum est amicosque videre et venire
 ad-domum bene-a-dificatam, et tuam in patriam terram,
 quam quando Ægypti, a-Jove-fluentis fluvii,
 rursus ad-aquas redieris, fecerisque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent:
 et tunc tibi dabunt viam dii, quam tu cupis.
 Sic dixit; at mihi confractum-est carum cor,

οὐνεκά μ' αὖτις ἄνωγεν ἐπ' ἡεροιδέα πόντον
 Αἴγυπτόνδ' ἰέναι, δολιγὴν ὁδὸν ἀργαλήν τε.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσον ἀμειβόμενος προσέειπον·
 485 Τὰῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω, γέρον, ὥς σὺ κελεύεις.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί,
 οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίηνθεν ἰόντες,
 ἥε τις ὦλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ ἥς ἐπὶ νηὸς,
 490 ἥε φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.
 Ὡς ἐφάρμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με τὰῦτα διείρσαι; οὐδέ τί σε χρὴ
 ἰδμεναι, οὐδὲ δαῖτ' ἔμῳ νόον· οὐδέ σέ φημι
 δὴν ἄκλαυτον ἔσεσθαι, ἐπὶν εὖ πάντα πύθῃαι.
 495 Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶνγε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο·
 ἀργοὶ δ' αὖ δύο μούνοι Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 ἐν νόστῳ ἀπόλοντο· μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρήχθῃα.
 Εἷς δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρεῖ πόντῳ.
 Αἶας μὲν μετὰ νηυσὶ δαμῇ δολιχῇρέτμοισιν.
 500 Γυρῆσιν μιν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασεν,
 πέτρῃσιν μεγάλῃσι, καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης·
 καὶ νύ κεν ἔκφυγε Κῆρα, καὶ ἐχθόμενος περ Ἀθήνῃ,
 εἰ μὴ ὑπερβίαλον ἔπος ἐκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη·
 φῆ ῥ' ἀέκῃτι θεῶν φυγεῖν μέγα λαΐτμα θαλάσσης.
 505 Τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδῆσαντος·
 αὐτίκ' ἔπειτα τρίαῖναν ἐλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν
 ἤλασε Γυραῖν πέτρῃν, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν·
 καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μεῖνε, τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσσε πόντῳ,
 τῷ ῥ' Αἶας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ' ἀάσθη·
 510 τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα.
 [Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἀπόλοιεν, ἐπεὶ πῖεν ἄλμυρον ὕδωρ.]
 Σὸς δὲ που ἔκφυγε Κῆρας ἀδελφεὸς ἡδ' ὑπάλυξεν
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι· σώσας δὲ πόντιον Ἥρη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε Μαλειῶν ὄρος αἰπὸ
 515 ἵξεσθαι, τότε δὴ μιν ἀναρπάξασα θύελλα
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρον, μέγ' ἄλ' στενάχοντα,
 ἀγροῦ ἐπ' ἔσχατῇν· διτὰ δώματα ναῖε Θυέστης
 τὸ πρῖν, ἀτὰρ τότε ἔναϊε Θυεστιάδης Αἰγισθοῦς.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων,
 520 ἄψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν, καὶ οἶκαδ' ἵκοντο·
 ἥτοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσεται πατρίδος αἰῆς,
 καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
 δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν.
 Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, ὃν ῥα καθεῖπεν
 525 Αἰγισθος δολόμητις ἄγων· ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν,
 χρυσοῦ δοῖα τάλαντα· φύλασσε δ' ὄγ' εἰς ἐνιαυτὸν,
 μὴ ἔλθοι παριῶν, μνήσαιο δὲ θυρίδος ἀλκῆς.
 Βῆ δ' ἵμεν ἄγγελόν πρὸς δώματα ποιμένι λαῶν.
 Αὐτίκα δ' Αἰγισθος δολὴν ἐφράσσατο τέχνην·
 530 κρινάμενος κατὰ δῆμον ἐείκοσιφῶτας ἀρίστους
 εἶσε λόχον, ἐτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 ἱπποῖσιν καὶ ὄγεσιν, ἀεκέα μερμηρίζων.
 Ἦν δ' οὐκ εἰδὸτ' ὄλεθρον ἀνήγαγε, καὶ κατέπερνε
 535 δειπνίσσας, ὅς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ.

eo-quod me rursus jubebat per obscurum pontum
 in-Ægyptum ire, longum iter difficileque.

Verum etiam sic ipsum verbis respondens allocutus-sum :

Hæc quidem sic plane perficiam, senex, ut tu præcipis.

Sed age mihi hoc dic et vere enarra,
 si omnes cum navibus incolumes redierint Achivi,
 quos Nestor et ego reliquimus, a-Troja profecti,
 an aliquis periit morte inopinata, sua in nave,
 aut amicorum in manibus, postquam bellum confecerit.

Sic dicebam : ille vero me statim respondens allocutus-est :

Atride, quid me hæc interrogas? nec quicquam te oportet
 scire, neque explorare meum animum; nec te puto
 diu absque-lacrimis fore, postquam bene omnia audieris.
 Multi enim illorum domiti-sunt, multi vero relict;

duces autem duo soli Achivorum are-loricorum
 in reditu periere : pugnae vero etiam tu interfuisti.

Unus autem adhuc alicubi vivus detinetur lato in-ponto.

Ajax quidem apud naves domitus-est longis-remis-instructas.

Gyrus eum primum Neptunus admovit,
 petris magnis, et salvum-eduxit e-mari :

et sane effugisset mortem, etiamsi invisus Minervæ,
 nisi superbum dictum protulisset, et in-magnum incidisset
 peccatum : dixit *vel* invitis diis se evitaturum magnos fluctus maris.] Hunc vero Neptunus magna audivit jactantem :

statim deinde, tridente sumto, manibus validis
 percussit Gyream petram, et abscondit ipsam :

et unum quidem illic manebat, alterum vero frustum incidit
 mari : cui Ajax primum insidens valde percussus erat ;
 eum autem ferebat in mare infinitum, undosum.

[Sic ille quidem ibi periit, postquam biberat salsam aquam.]

Tuus vero utcumque effugit mortem frater et evitavit
 in navibus cavis : servavit enim eum veneranda Juno.

Sed quando jam statim erat ad-Malearum montem arduum

perventurus, tum vero ipsum abreptum procella
 pόντον per piscosum tulit, valde ingemiscentem,

agri ad extremam-oram; ubi ædes habitabat Thyestes
 prius, at tunc habitabat Thyestiades Ægisthus.

Sed quum jam et illinc appareret reditus incolumis,
 retro vero dii ventum verterunt, et illi domum venerunt :

sane ille quidem gaudens ingressus-est patriam terram,
 et osculabatur tangens suam patriam : multæ vero ab ipso
 lacrimæ calidæ fundebantur, quia lubenter vidit terram.

Hunc autem e specula conspexit speculator, quem constitue-
 rat] Ægisthus dolosus eo duicens : promisit autem mercedem,

auri duo talenta : observabat vero hic in annum,
 ne ipsum lateret prætervehens, recordareturque Agamemno

strenuæ fortitudinis.] Ivit autem nuntiaturs ad ædes pasto-
 ri virorum.] Statim vero Ægisthus dolosam excogitavit ma-
 chinam :] electis per populum viginti viris optimis

constituit insidias, et ab-altera-parte jussit convivium appa-
 rari.] At ipse ivit invitans Agamemnonem, pastorem virorum,
 cum-equis et curribus, nefanda animo-agitans.

Hunc autem ignarum perniciæ reduxit, et trucidavit
 convivio-exceptum, ut aliquis interfecerit bovem ad præsepe.

Οὐδέ τις Ἀτρεΐδω ἐτάρων λίπεθ', οἳ οἱ ἔποντο,
οὐδέ τις Αἰγίσθου· ἄλλ' ἐκταθεν ἐν μεγάροισιν.

ᾧς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος· οὐδέ νύ μοι κῆρ
510 ἦβελ' ἔτι ζῶειν καὶ δρᾶν φάος ἡελίοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαῖων τε κυλινδόμενος τ' ἐκορέσθην,
δὴ τότε με προσέειπε γέρων ἄλιος νημερτής·

Μηκέτι, Ἀτρός υἱέ, πολλὸν χρόνον ἀσκελὲς οὕτω
κλαῖ', ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δῶμεν· ἀλλὰ τάχιστα
545 πείρα, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἔκηαι.

Ἦ γάρ μιν ζῶον γε κιχῆσαι, ἥ κεν Ὀρέστης
κτεῖνεν ὑποφθάμενος· σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβόλῃσαι.

ᾧς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοι κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
αὖτις ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἄχνημένω περ, ἰάνθη·
560 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δέ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε,
ὅστις ἔτι ζωὸς κατερύκεται εὐρεῖ πόντῳ.

[ἢ δὲ θανών· ἐθέλω δέ, καὶ ἄχνημένος περ, ἀκοῦσαι.]

ᾧς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
555 υἱὸς Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·

τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκῆσθαι.

Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
560 οὐ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
Ἄργει ἐν ἱπποδότῳ θανέειν καὶ πτόμον ἐπισπεῖν·

ἀλλὰ σ' ἐς Ἥλυσιον πεδῖον καὶ πείρατα γαίης
ἀθάνατοι πέμπουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθους·

565 τῇ περ βῆϊσθη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν·
οὐ νιφετός, οὔτ' ἄρ χειμὼν πολὺς οὔτε ποτ' ὄμβρος,
ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνείνοντας ἀήτας

Ἰκεανὸς ἀνίσιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους·
οὐνεκ' ἔχεις Ἑλένην, καὶ σπιν γαμβρὸς Διὸς ἐσσι.

570 ᾧς εἶπων, ὑπὸ πόντον ἐόυσσαςτο κυμαίνοντα.

Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄμ' ἀντιθίοις ἐτάρουσιν
ῆϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἡδὲ θάλασσαν,
δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·

575 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βῆγμινι θαλάσσης.

Ἦμος δ' ἤριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆας μὲν πᾶμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα διᾶν,

ἐν δ' ἱστοὺς τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηυσὶν ἕλσας·
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζον·

580 ἔξῃς δ' ἐξάμενοι πολιῶν ἄλα τύπον ἑρემοῖς.

Ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτου, Διυπετέος ποταμοῖο,
στῆσα νέας, καὶ ἔρεξα τελέεσσας ἑκατόμβας.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν γόλον αἰὲν ἔόντων,
γεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἔν' ἀσβεστον κλέος εἶη.

585 Γαῦτα τελευτήσας νέομην· δίδωσαν δέ μοι οὔρον
ἀθάνατοι, τοί μ' ὥκα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.

Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμοισιν,
ὅρρα κεν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γέννηται·

καὶ τότε σ' εὖ κέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,

Nec quisquam Atridae sociorum relictus est, qui eum seque-
bantur,] nec quisquam Aegisthi; sed strati sunt in aedibus.

Sic dixit; at mihi concontractum est carum cor;

flebam autem in arenis sedens; nec mihi cor
volebat amplius vivere, et videre lumen solis.

At postquam flendoque volutandoque saturatus-eram,
tum vero me allocutus est senex marinus verax:

Ne amplius, Atræi fili, longo tempore indesinenter sic
fleas, quoniam non remedium aliquod inveniemus: sed ci-
tissime] tenta, quo jam tuam in-patriam terram pervenias.

Aut enim ipsum vivum deprehendes, aut Orestes
interfecit præveniens: tu vero sepulturæ occurreris.

Sic dixit: at mihi cor et animus generosus
rursus intra pectus, etiamsi mæsto, lætabatur:
et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum:

Hos quidem jam novi: tu vero tertium virum nomina,
qui adhuc vivus detinetur in-lato mari.

[aut mortuus: volo autem, etiamsi mæsto, audire.]

Sic dicebam: ille vero me statim respondens allocutus est:

filius Laertæ, in Ithacæ aedes habitans:

hunc vero vidi in insula uberes lacrimas fundentem,
Nymphæ in aedibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
detinet: illeque non potest in-suam patriam terram pervenire.

Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,
qui ipsum debeant per lata dorsa maris.

Tibi vero non a-fato-decretum est, Jovis-alumne o Menelæe,
in Argo equos pascente mori et fulum obire:

sed te in Elysium campum et fines terræ
immortales mittent, ubi flavus Rhadamanthus est:

ubi quidem facillima vita est hominibus:
non nix, neque hiems multa, neque unquam imber,

sed semper Zephyri argute-spirantes auras
Oceanus emittit, ad-refrigerandum homines:

quoniam habes Helenam, et ipsis Jovis gener es.

Sic locutus, pontum subiit fluctuosum.

At ego ad naves simul cum divinis sociis
ivi; multa autem mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Ac postquam ad navem devenimus et mare,
cœnamque apparavimus, supervenitque divina nox:

tum denique dormivimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
naves quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,

et malos imposuimus et vela navibus æqualibus:

et ipsi porro ingressi in transtria condescerunt;

ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.

Rursus autem ad Aegypti regionem, a-Jove-fluentis fluvii,
constitui naves, et feci perfectas hecatombas.

Ac postquam sedaveram deorum iram sempiternorum,
aggessi Agamemnoni tumultum, ut inextincta ei gloria esset.

His peractis, redii: dederuntque mihi ventum-secundum
dii, qui me celeriter caram in patriam deduxerunt.

Verum age nunc mane in aedibus meis,
donec undecimaque duodecimaque fuerit dies;

et tunc te bene dimittam, dabique tibi splendida dona,

500 τρεῖς ἵππους καὶ δίδρον εὐζοον· αὐτὰρ ἔπειτα
δύσω καλὸν ἄλειςον, ἵνα σπένδῃσθαι θεοῖσιν
ἀθανάτοισι, ἐμέθεν μεμνημένος ἥματα πάντα.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
Ἄτρεϊδῃ, μὴ δὴ με πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε.

515 Καὶ γάρ κ' εἰς ἑνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοίγ' ἀνεχοίμην
ἥμενος, οὐδὲ κέ μ' οἴκου ἔλοι πόθος οὐδὲ τοκῆων —
αἰνῶς γάρ μοι μῦθοισιν ἔπασσι τε σοῖσιν ἀκούων
τέρπομαι — ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἐταῖροι
ἐν Πύλῳ ἡγαθέῃ· σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἔρύκεις.

600 Δῶρον δ' ὅτι κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω·
ἵππους δ' εἰς Ἴθάκην οὐκ ἄξιμαι, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
ἐνθάδε λείψω ἀγαλμα· σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις
εὐρέος, ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολλὺς, ἐν δὲ κύπειρον,
πυροὶ τε ζεαί τ' ἥδ' εὐρυφύες κρεῖ λευκόν.

605 Ἐν δ' Ἴθάκῃ οὐτ' ἄρ' ὀρόμοι εὐρέες οὔτε τι λειμῶν·
αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἵπποβοτοιο.
Οὐ γάρ τις νῆσων ἱππηλάτος οὐδ' εὐλείμων,
αἶθ' ἄλλ' κεκλιᾶται· Ἴθάκῃ δέ τε καὶ περὶ πασέων.

Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
610 χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔρπ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἀἷματός εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναμαι γάρ.
Διόρων δ', ὅσ' ἔν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κείται,
δύσω δ' ἀλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστιν.

615 Δύσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράνεται·
ἔργον δ' Ἡφαιστίοιο πόρον δέ εἰ Φαίδιμος ἦρως,
Σιδωνίων βασιλεὺς, θθ' ἐὸς δόμος ἀμυκαλύφεν
κεισέ με νοστήσαντα· τειν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.

620 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Δαιτυμόνες δ' ἐς δῖματ' ἴσαν θεῖο βασιλῆος.
Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐθύνορα οἶνον·
σίτον δὲ σφ' ἄλογοι καλλικρήδεμνοι ἐπεμπον.
Ὡς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο. —

625 Μνηστήρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,
ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, θθὶ περ πάρος ὕβριν ἔχουσιν.
Ἀντίνοος δὲ καθῆστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
ἄρχοι μνηστήρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.

630 Τοῖς δ' υἱὸς Φρονόιο Νοήμων ἐγγύθεν ἔλθων
Ἀντίνοον μῦθοισιν ἀνειρόμενος προσέειπεν·

Ἀντίνο', ἥ βρά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν, ἥ καὶ οὐκί,
ὅππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος;
ἠἴ μοι οἴγεται ἄγων· ἐμέ δὲ χρεὼ γίγνεται αὐτῆς,
635 ἥλιδ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι, ἔνθα μοι ἵπποι
δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ
ἀδμητῆες τῶν κέν τιν' ἑλασσάμενος δαμασαίμην.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἔφαντο
ἐς Πύλον οἴχεσθαι Νηληΐων, ἀλλὰ που αὐτοῦ
640 ἀγρῶν ἢ μῆλῳσι παρέμμεναι, ἥ τε σὺβώτῃ.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
νημερτές μοι ἔνισπε, πότε ᾤχετο καὶ τίνες αὐτῷ
κῶυροι ἔποντ'; Ἴθάκης ἐξαίρετοι ἢ ἐοὶ αὐτοῦ

tres equos et currum bene-politum : ac deinde
dabo pulcrum poculum, ut libes diis
immortalibus, mei memor per-dies omnes.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est :] Atreide, ne sane me multo tempore hic detine.

Etenim in annum ego apud te certe perdurarem
sedens, nec me domus caperet desiderium, nec parentum :
vehementer enim sermonibus verbisque tuis auscultans,
oblector : sed jam mihi tædio-afficiuntur socii
in Pylo divina : tu vero me in-tempus hic detines.

Donum autem, quodcumque mihi dederis, sit quod-recondi-
possit :] equos vero in Ithacam non ducam, sed tibi ipsi eos
hic relinquam oblectamentum : tu enim campo imperas
lato, in quo quidem lotus multus, in quo cyperus,
triticumque, et far, ac late-germinans hordeum album.

In Ithaca autem nec sane curricula lata, nec omnino pratium :
capris-pascendis-apla est ; et magis ardua solo equos-pa-
scente.] Nulla enim insularum equis-agendis-idonea nec-bo-
nis-pratis-instructa,] quæ mari incumbunt ; Ithaca vero etiam
supra omnes.] Sic dixit : risit vero bello strenuus Menelaus,
manuque eum demulsit, verbumque dixit et elocutus est :

Sanguinis es boni, care fili, quippe-talia loqueris :
atqui ego tibi hæc dona commutabo ; possum enim.
Donorum autem, quæ-cunque in mea domo recondita jacent,
dabo, quod pulcerrimum et pretiosissimum est.

Dabo tibi craterem elaboratum ; argenteus vero
est totus, auro autem labra supra-munita-sunt ;
opus vero est Vulcani : donavit autem eum mihi Phædi-
mus heros.] Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
illuc me in-redditum-profectum : tibi autem volo id præbere.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Convivatores autem in ædes ierunt divini regis :
illique adducebant quidem oves, afferebantque validum vi-
num :] panem vero ipsis uxores pulcris-vittis-in-capite-intu-
lerunt.] Sic illi quidem circa cœnam in ædibus occupabantur.

Proci vero ante Ulyssis domum
discis delectabantur et hastilibus jaculantes ;
in facto-arte pavimento, ubi antea insolentiam exercebant.
Antinous vero consederat et Eurymachus divinæ-formæ,
principes procorum ; virtute autem erant longe optimi.

His autem filius Phronii Noemon prope accedens,
Antinorum verbis interrogans allocutus-est :

Antinoe, numquid scimus in mente nostra, an etiam non,
quando Telemachus redeat e Pylo arenosa ?
navem mihi abiti abducens ; mihi vero opus est illa,
Elidem in spatiosis ut-trajiciam, ubi mihi equæ
duodecim feminae, subius autem muli patientes-operis
indomiti : ex-quibus aliquem adigens domarem.

Sic ait : illi vero in animo obstupescebant ; non enim pu-
tabant] in Pylum eum abisse Neleiam, sed alicubi illic
in-agris, aut apud-oves esse, aut cum-subulco.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheï fi-
lius :] vere mihi dic ; quando abiti, et quinam illum
juvenes sunt-secuti ? ex-Ithacane electi, an sui ipsius

θῆτάς τε δμῶές τε; δύναϊτό καί τὸ τελέσσαι.
 646 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·
 ἥ σε βίη ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα μελαιναν,
 ἥ ἐκὼν οἱ δῶικας, ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ;
 Τὸν δ' υἱὸς Φρονόιο Νότημων ἀντίον ἤδα·
 αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶικα· τί κεν βέξειε καὶ ἄλλος,
 650 ὅππότε· ἀνὴρ τοιοῦτος, ἔχων μελεδήματα θυμῷ,
 αἰτίζῃ; χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη.
 Κούροι δ' οἱ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας,
 οἱ οἱ ἔποντ'· ἐν δ' ἀρχὸν ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα
 Μέντορα, ἥ ἐθεὸν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἐώκει.
 655 Ἄλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα διὸν
 χθιζὸν ὑπηϊόν· τότε δ' ἔμβη νηὶ Πύλονδε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός.
 Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσατο θυμὸς ἀγήνωρ,
 μνηστῆρες δ' ἄμυδις κάλισαν καὶ παῖσαν ἀέθλων.
 660 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός,
 ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
 πίμπλαντ', ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετώντι ἐίχτην·
 Ὡ πόποι, ἦ μέγα ἔργον υπερφιάλως ἐτέλεσθη
 Τηλεμάχῳ, δδὸς ἦδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 665 Ἐκ τόσσων δ' ἀέκητι νέος παῖς οἴχεται αὐτῶς,
 νῆα ἐρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
 Ἄρξει καὶ προτέρῳ κακὸν ἐμμεναι· ἄλλὰ οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ὀλέσειε βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῖσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκος' ἐταίρους,
 670 ὅφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχίσσομαι ἠδὲ φυλάξω
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης·
 ὥς ἂν ἐπισμυγεῶς ναυτιλλεταί εἵνεκα πατρός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἠδ' ἐκέλευον·
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνσταντές ἔθαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.
 675 Οὐδ' ἄρα Πηνελόπειά πολλὸν χρόνον ἦεν ἄπυστος
 μύθων, οὗς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον·
 κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, δς ἐπεύθετο βουλάς,
 αὐλῆς ἐκτὸς ὦν· οἱ δ' ἐνδοτὴ μῆτιν ὕφαινον.
 Βῆ δ' ἔμην ἀγγελέων διὰ δώματα Πηνελόπειῃ·
 680 τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσήυδα Πηνελόπειᾶ·
 Κῆρυξ, τίπτε δέ σε πρόσθεν μνηστῆρες ἀγαυοί;
 ἦ εἰπέμεναι δμῶῃσιν Ὀδυσῆος θείοιο,
 ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
 Μὴ μνηστεύσαντες μὴδ' ἄλλοθ' ὀμιλήσαντες
 685 ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειςιν.
 Οἱ θάμ' ἀγειρόμενοι, βίοντον κατακείρετε πολλὸν,
 κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος. Οὐδέ τι πατρῶν
 ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἰόντες,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν,
 690 οὔτε τινὰ βέξας ἐξάισιον οὔτε τι εἰπὼν
 ἐν δῆμῳ; ἦ· τ' ἐστὶ δίκη θεῶν βασιλῆων,
 ἄλλον κ' ἐχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοῖη.
 Κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει·
 ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ αἰκία ἔργα
 695 φαίνεται, οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 αἶ γάρ δὴ, βασιλεια, τὸδε πλείστον κακὸν εἴη.

mercenariique servique? potuerit etiam hoc perficere.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
 utrum tibi vi invito abstulit navem nigram,
 an lubens ei dedisti, postquam adortus-est te sermone?

Hunc autem filius Phronii Noemon contra allocutus-est :
 ipse lubens ei dedi : quid fecerit etiam alius,
 quando vir talis, habens curas in-animo,
 petat? difficile negare præbitionem foret.

Juvenes autem, qui in populo excellunt apud nos,
 illi eum secuti-sunt; ac ducem ego conscendentem vidi
 Mentorem, aut deum; illi vero ipsi in-omnibus similis-erat.
 Sed hoc miror : vidi hic Mentorem divinum
 heri sub-auroram; tunc autem conscendit navem in-Pylum.

Sic igitur locutus abiit ad domos patris.

His vero utrisque percussus-est animus generosus;
 proci autem simul consedere, et cessarunt a-certaminibus.
 Inter-eos vero Antinous fatus-est, Eupitheii filius,
 dolens : furore autem multum præcordia circumfusa-nigro
 sanguine] implebantur, oculi vero ei igni splendenti similes-
 erant:] Dii boni! certe magnum facinus superbe patratum-
 est] Telemacho, profectio hæc! dicebamus autem ei non
 perfectum-iri.] Tot vero invitis juvenculus puer abiit sic,
 nave deducta, electisque per populum optimis.
 Incipiet et ulterius malum esse : sed ei ipsi
 Jupiter perdat vim, antequam nobis malum severit.
 Verum agite, mihi date navem celerem et viginti socios,
 ut eum ipsum venientem insidiis-excipiam, et observem,
 in freto Ithacæque Samique asperæ :
 ut cum-sua-perniciæ naviget propter patrem.

Sic dixit; illi vero omnes laudabant atque hortabantur :
 statim deinde exsurgentes ibant in domum Ulyssis.

Neque inde Penelope per-longum tempus fuit inscia
 sermonum, quos proci in mente profunde-cogitabant;
 præco enim illi dixit Medon, qui audiebat consilia,
 extra aulam quum-esset : illi vero intus consilium texebant.
 Ivit autem annuntiaturus per domos Penelopæ :
 hunc autem in limine venientem allocuta-est Penelope ;

Præco, cur vero te miserunt proci inclyti?
 an ut-dicas ancillis Ulyssis divini,
 a-labore ut-cessent, illisque ipsis convivium apparent?
 Ne ambientes me neque alio decedentes,
 ultimum et postremum nunc hic cœnent !

Qui frequenter congregati, victum absumitis multum,
 possessionem Telemachi prudentis. Nec quisquam a-patribus
 vestris pridem audistis, pueri quum-essetis,
 qualis Ulysses erat inter vestros parentes,
 neque ulli faciens injuriam, nec quicquam tale locutus
 in populo? qui-utique est mos potentium regum,
 alium ut-oderit quis mortalium, alium amet.

Ille vero nunquam omnino malo quemquam affecit :
 sed vester quidem animus et indigna facinora
 apparent, neque ulla est in vobis gratia postea beneficiorum.

Hanc autem rursus allocutus-est Medon, prudentia sciens :
 utinam enim sane, regina, hoc maximum malum esset.

- Ἄλλα πολὺ μείζον τε καὶ ἀργαλέωτερον ἄλλο
μνηστῆρες φράζονται, δ' μὴ τελέσειε Κρονίων·
700 Τηλέμαχον μεμάασι κατακτάμεν ὀξεί χαλκῷ,
οἰκαδὲ νισσόμενον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκούην
ἐς Πύλον ἡγαθὴν ἥδ' ἐς Λακεδαίμονα διᾶν.
Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
δὴν δέ μιν ἀμρασίη ἐπέων λάβε· τῷ δέ οἱ ὅσσε
705 δακρυόφι πλησθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Ὅψ' ἐδὲ δὴ μιν ἔπεσσαν ἀμειβομένη προσέειπεν·
Κῆρυξ, τίπτε δέ μοι παῖς οἴγεται; οὐδέ τι μιν χρεῶ
νῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν, αἰθ' ἄλλος ἵπποι
ἀνδράσι γίγνονται, περὶ οὗσι δὲ πούλυν ἐφ' ὑγρῆν.
710 Ἥ ἴνα μὴ δ' ὄνοα' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λήπεται;
Τῆν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·
οὐκ οἶδ' εἰ τίς μιν θεὸς ὥρορεν, ἥ καὶ αὐτοῦ
θυμὸς ἐφωρμύθη [μεν ἐς Πύλον, ὅρα πύθηται
πατρὸς ἐοῦ ἢ νόστον, ἢ θύτινα πότμον ἐπέσπεν.
715 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμα' Ὀδυσσεύς.
Τῆν δ' ἄγος ἀμφ' ἑσθλὴ θυμορρόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἐτλη
δίζρω ἐφ' ἔζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἰόντων·
ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἴξε πολυκμήτου θαλάμοιο,
οἴκτρ' ὀλοφυρομένη· περὶ δὲ δμῶαι μινύριζον
720 πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δῶματ' ἔσαν νέαι ἡδὲ παλαιαί.
Τῆς δ' ἀδινὸν γούσσα μετ' ἑσθλὰ Πηνελόπεια·
Κλύτε, φίλαι· περί γάρ μοι Ὀλύμπιος ἄλγε' ἔδωκεν
ἐκ πασέων, ὅσσαι μοι δμῶυ τράζεν ἡδ' ἐγένοντο·
ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσθα θυμολέοντα,
725 παντοίως ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν· [γος']
[ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀντρεΐψαντο θύελλαι
ἀκλῆα ἐκ μεγάρων, οὐδ' ὀρυζάντης ἀκούσα.
Σχετλιαί, οὐδ' ἕμεις περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκάστη
730 ἐκ λεγέων μ' ἀνεγείρει ἐπιστάμενα σάρα θυμῷ,
ὅπποτ' ἐκείνος ἔβη κοίλῃ ἐπὶ νῆα μέλαινα.
Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὀρμαίνοντα,
τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο·
ἢ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν εἴλεπεν.
735 Ἄλλὰ τις ὀτρηνῶς Δολιὸν καλέσειε γέροντα,
δμῶ' ἔμον, ὃν μοι ἔδωκε πατὴρ ἐπὶ δεῦρο κίουση,
καὶ μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον· ὅρα τάχιστα
Λαέρτη τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ·
εἰ δὲ πού τις κεῖνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑψήνας
740 ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται, οἱ μεμάασιν
ὃν καὶ Ὀδυσσεὺς φῆσαι γόνον ἀντιθέοιο.
Τῆν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
νύμφα φίλη, σὺ μὲν ἄρ' με κατὰ κτανε νηλεὶ χαλκῷ,
ἢ ἔα ἐν μεγάρῳ μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω.
745 Ἥ ἔγωγε τάδε πάντα· πόρον δέ οἱ ὅσσ' ἐκέλευεν,
σίτον καὶ μέθυ ἥδ' ἔμεϋ δ' ἔλετο μέγαν ὄρχον,
μὴ πρὶν σοὶ ἔρεειν, πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι,
ἢ σ' αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι·
ὥς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροά καλὸν ἰάπτῃς.
750 Ἄλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροὶ εἵμαθ' ἐλοῦσα,
εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,

Sed multo majusque et gravius aliud
proci meditantur, quod ne perficiat Saturnius :
Telemachum cogitant interficere acuto aere,
domum revertentem; ille vero profectus est ad quaerendam
patris famam] in Pylum sacram et in Lacedaemonem divi-
nam.] Sic ait; illi vero ibi soluta sunt genua et carum cor :
diu autem ipsam inopia-vocis tenuit; atque ei oculi
lacrimis impleti sunt, clara autem ei detenta est vox.
Tandem vero ipsum verbis respondens allocuta est :
Præco, cur vero mihi filius abiit? nec quicquam ipsum
oportebat] naves celeres conscendere, quæ maris equi
hominibus sunt, trajiciuntque immensum humidum.
An ut ne nomen quidem ejus inter homines relinquantur?
Huic autem respondit deinde Medon, prudentia sciens :
haud scio an aliquis ipsum deus impulerit, an et ipsius
animus impetum ceperit ire in Pylum, ut audiat
patris sui aut reditum aut quodnam fatum obierit.
Sic igitur locutus abiit per domum Ulyssis.
Illam autem dolor circumfudit animum crucians, neque am-
plius sustinuit] in-sella sedere, multæ in domo quæ erant :
verum super limine sedebat elaborati thalami,
miserabiliter lamentans : circum autem ancillæ ejulabant
omnes, quotquot in domibus erant juniores atque vetulæ.
Illas vehementer flens alloquebatur Penelope :
Audite, amicæ; nimios enim mihi Olympius dolores dedit
præ omnibus, quotquot una mecum nutritæ ac natæ sunt :
quæ antea quidem maritum bonum amisi magnanimum,
omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
[eximium, cujus gloria lata per Helladem et medium Argos:]
nunc rursus filium dilectum abriperunt procellæ
inglorium ex arlibus, nec deabeunte audiui.
Infelices, ne vos quidem in animum induxistis unaquæque
electo me suscitare, bene scientes animo,
quando ille conscendit cavam navem nigram.
Si enim ego intellexissem istud iter molientem,
sane certe aut mansisset, quantumvis cupidus itineris;
aut me mortuam in arlibus reliquisset.
Sed aliquis famulus Dolium vocet senem,
ministrum meum, quem mihi dedit jam pater huc eunti,
et mihi hortum servat arboriferum: ut celerrime
Laertæ hæc omnia assidens enarret :
si forte aliquod ille in mente consilium texens
progressus inter-cives deploret, qui cupiunt
ipsius et Ulyssis perdere prolem deo-paris.
Hanc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea :
puella cara, tu quidem me interface sævo aere,
vel sine in domo; sermonem vero te non celabo.
Noveram ego ista omnia; præbui autem illi, quæcumque ju-
bebat,] panem et vinum dulce: a-me autem exegit magnum
jusjurandum.] non prius tibi me dicturam, quam duodecima
adesset dies,] aut tu ipsa desiderares, et abissi se rescivisses;
quo ne flens corpus pulcrum læderes.
Verum tu quando-lavaris, puris corpori vestibus sumtis,
in supernam-domum conscendens cum ancillis mulieribus,

εὔχε' Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο·
 ἡ γὰρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σῶσαι.
 Μηδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον· οὐ γὰρ ὅτω
 755 πάγχυ θεοὶς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκεσιάδαο
 ἐγθέσθ'· ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπίσσεται, ὃς κεν ἔχῃσιν
 δώματά θ' ὑπερφέα καὶ ἀπόπροθι πίνοντας ἀγρούς.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' εὐνῆσε γόνον, σγέθε δ' ὄσσε γόοιο.
 Ἥ δ' ὑδρηνάμενῃ, καθαρὰ χροὶ εἰμαθ' ἐλοῦσα,
 780 εἰς ὑπερῶν' ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
 ἐν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέω, ἥρᾳτο δ' Ἀθήνη·
 Κλυθὶ μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 εἰποτέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεὺς
 ἡ βοδὴ ἡ δῖος κατὰ πῖονα μηρὶ ἔκην,
 785 τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καὶ μοι φίλον υἷα σῶωσον·
 μνηστῆρας δ' ἀπάλλαξε κακῶς ὑπερνηορόντας.
 Ὡς εἰποῦσ' ὀλόλυξε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς.
 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνὰ μέγαρα σκίονετα·
 ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερνηορέοντων·
 790 Ἥ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμήνησσι βασιλείᾳ
 ἀρτύνει· οὐδὲ τι οἶδεν, ὃ οἱ φόνος υἱὶ τέτυκται.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερβιάλους ἀλέασθε
 795 πᾶντας ὁμῶς, μή πού τις ἐπαγγέληται καὶ εἰσω.
 Ἄλλ' ἄγε, σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν
 μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἥραρεν ἤμιν.
 Ὡς εἰπὼν ἐκρίνατ' εἰέκοσι φῶτας ἀρίστους·
 βᾶν δ' ἔναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.
 780 Νῆα μὲν οὖν πᾶμπρωτον ἄλδος βένθοδσε ἐρύσαν·
 ἐν δ' ἴστων τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ,
 ῥητύναντο δ' ἔρετμὰ τροποῖς ἐν δερματινοῖσιν·
 [πάντα κατὰ μοῖραν, ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασαν·]
 τεύχεα δέ σφ' ἤνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 785 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνγ' ὥρμισαν, ἐν δ' ἔβαν αὐτοί·
 ἐνθα δὲ δόρπον ἔλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
 Ἥ δ' ὑπερωῖω αὖθι περίφρων Πηνελόπεια
 κεῖτ' ἀρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἐδὴτύος ἡδὲ ποτῆτος,
 δρυαίνουσ', εἰ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,
 790 ἡ δ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερβιάλοισι δαμείη.
 Ὅσσα δὲ μερμήριζε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ,
 δείσας, ὅππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσιν·
 τόσσα μιν ὁρμαίνουσιν ἐπὶ λυθε νήδυμος ὕπνος·
 εὔδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λυθεὶν δέ οἱ ἄψφα πάντα.
 795 Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εἰδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί,
 Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο,
 τὴν Εὐμήλος δούπει, Φερῆς ἐνὶ οἰκίᾳ ναῖων.
 Πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 800 εἷως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γοώωσαν,
 παύσειε κλαυμοῖο, γοοῖό τε δακρυόεντος.
 Ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληίδος ἱμάντα,
 στήθ' ἀρ' ὑπὲρ κεφαλῆς· καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδεις, Πηνελόπεια, φίλον τετιμμένη ἦτορ;
 805 οὐ μὲν σ' οὐδὲ ἔωσι θεοὶ βρεῖα ζῶντες

supplica Minerva, filiae Jovis ægidem-tenentis :
 hæc enim ipsum deinde et e morte ereptum- servaverit.
 Neu senem afflige afflictum : non enim existimo
 penitus diis beatis sobolem Arceksiadæ
 invisam-esse : sed adhuc fere aliquis supererit, qui habeat
 domos excelsas, et procul sitos pingues agros.
 Sic dixit ; illiusque sedavit fletum, cohibuitque oculos a-
 fletu.] Ipsa vero lota, puris corpori vestibus sumtis,
 in supernam-domum conscendit cum ancillis mulieribus ;
 imposuitque molas canistro, supplicavitque Minervæ :
 Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita,
 si-unquam tibi ingeniosus in ædibus Ulysses
 aut bovis aut ovis pinguis femora adolevit :
 horum nunc mihi memento, et mihi carum filium serva ;
 procos vero averte male superbientes.
 Sic locuta, ululavit ; dea autem ejus audivit preces.
 Proci vero tumultuabantur per ædes obscuras :
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :
 Profecto jam nuptias nobis multum-ambita regina
 apparat ; neque omnino novit, quod suo cades filio parata-est.
 Sic igitur aliquis dicebat ; ea vero nesciebant, ut acta-erant.
 Inter-eos autem Antinous concionatus-est et dixit :
 Mirifici, sermones quidem insolentes fugite
 omnes pariter, ne forte quis annuntiet etiam intus.
 Sed age, silentio talem exsurgentes perficiamus
 sermonem, qui jam etiam omnibus in mente placuit nobis.
 Sic locutus, elegit viginti viros optimos :
 profectique-sunt ire ad navem velocem et litus maris.
 Navem quidem omnium-primum maris in-altum traxerunt :
 ac malum imposuere et vela navi nigrae :
 aptaruntque remos vertebis in coriaceis ;
 [omnia, ut oportebat ; ac vela alba expanderunt ;]
 arma autem ipsis tulerunt animosi famuli.
 Alte vero in humido hanc stiterunt ; ingressique-sunt ipsi :
 illic autem cornam sumserunt, expectabantque vesperem su-
 pervenientem.] Illa vero in superna-domo, prudens Penelo-
 pe,] jacebat jejuna, non-gustans cibum, nec potum,
 cogitans, si sibi mortem effligeret filius eximius,
 an ille a procis insolentibus domaretur.
 Quanta autem cogitat leo virorum in turba,
 timens, quum ipsi dolosum circulum circumdant :
 tanta ipsam agitantem corripuit dulcis somnus :
 dormiebat vero recumbens ; solutique-sunt ei artus omnes.
 Ibi autem aliud cogitavit dea cressis-oculis Minerva ;
 simulacrum efflinxit, corpore autem assimilatum-erat mulieri,
 Iphthimæ, filiaæ magnanimi Icarî :
 quam Eumelus duxerat, in Pheris ædes habitans.
 Misit vero hanc ad domum Ulyssis divini,
 dum Penelopen lamentantem, fletentem,
 compesceret a-fletu, ploratuque lacrimoso.
 In thalamum vero ingressa-est ad seræ forum ;
 stetitque ei supra caput, et ipsam sermone allocuta-est :
 Dormis, Penelope, caro afflictæ corde ?
 nequaquam te sinunt dii facile viventes

κλαίειν, οὐδ' ἀνάχθαι· ἐπεὶ ῥ' ἐτι νόστιμός ἐστιν
 σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτῆμένος ἐστιν.
 Τὴν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα περιφρῶν Πηνελόπεια,
 ἥδ' ὁ μάλα κνώσσοις ἐν ὀνειρέησι πύλῃσιν·
 810 Τίπτε, κασιγνήτη, δέυρ' ἤλυθες; οὐτὶ πάρος γε
 πωλὲ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροι δώματα ναίεις·
 καί με χέλεαι πύσασθαι διζῦος ἡδ' ὀδυνάων
 πολλέων, αἳ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
 815 παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν·
 [ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
 νῦν αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔζη κοίτης ἐπὶ νῆος, [γος·]
 νήπιος, οὔτε πόνων εὐ εἰδὸς οὐτ' ἀγοράων.
 Τοῦ δὴ ἐγὼ καὶ μάλλον ὀδυρόμαι ἥπερ ἐκείνου·
 820 τοῦ δ' ἀμυτρομέω καὶ δαΐδια, μήτι πάθῃσιν,
 ἢ ὅγε τῶν ἐνὶ δήμῳ, ἵν' οἴγεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ.
 Δυσμενέες γάρ πολλοὶ ἐπ' αὐτοῦ μηχανῶνται,
 ἰέμενοι κτείνειν, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν Ἀμαυρόν·
 825 θάρσει, μηδὲ τι πάγῳ μετὰ φρεσὶ δαΐδιθι λίην.
 Τοίη γάρ οἱ πομπὸς ἔμ' ἔσπεται, ἦντε καὶ ἄλλοι
 ἀνέρες ἡρήσαντο παρυστάμεναι — δύναται γάρ —
 Παιλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ' ὀδυρομένην ἑλαίρει·
 ἢ νῦν με προέηκε, τὲν τάδε μυθήσασθαι.
 830 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἰ μὲν δὴ θεός ἐσσι, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς,
 εἰ δ', ἄγε μοι καὶ κείνον διζυρὸν κατὰλεξον,
 εἰπου ἐτι ζῶει καὶ ὄρᾳ φῶς ἡελίοιο,
 ἢ ἥδ' ἔθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.
 835 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν Ἀμαυρόν·
 οὐ μὲν τοι κείνῳ γε διηνεκῶς ἀγορεύσω,
 ζῶει ὃγ' ἢ ἔθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμῶλια βάζειν.
 Ὡς εἰπόν, σταθμοῖο παρὰ κληΐδα λιάνῃ
 ἐς πνοιάς ἀνέμων· ἢ δ' ἐξ ὕπνου ἀνόρουσεν
 840 κόουρη Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
 ὥς οἱ ἐναργὲς ὀνειρόν ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῇ.
 Μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
 Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὀρμαίνοντες.
 Ἔστι δέ τις νῆσος μέσση ἀλλὶ πετρῆεσσα,
 845 μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιο τε παιπαλοέσσης,
 Ἀστερίς, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
 ἀμφίδυμοι· τῇ τόνγε μένον λοχῶντες Ἀχαιοί.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσεὺς σχεδία.

Ἦώς δ' ἐκ λεγέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
 ὄρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἥδ' ἐβροτοῖσιν·
 οἱ δὲ θεοὶ θῶκοδὲ καθίζανον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὔτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 5 Τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κῆδεα πολλὰ Ὀδυσῆος,

fere, neque afflictari : quoniam adhuc rediturus est
 tuus filius : nequaquam enim diis peccato-obnoxius est.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope,
 suaviter admodum dormiens in somniorum portis :

Cur, soror, huc venisti? nequaquam ante quidem
 ventitabas, quandoquidem valde procul ædes habitas :
 et me jubes cessare ab-ærumna ac doloribus
 multis, qui me irritant in mente et in animo :
 quæ ante quidem maritum bonum amisi magnanimum,
 omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
 [eximium; cujus gloria lata per Helladem et medium Argos :]
 nunc rursus filius dilectus abiit cava in nave,
 puer, nec laborum probe gnarus, nec negotiorum.
 Hujus-causa jam ego etiam magis lugeo, quam illius :
 et ob-hunc contrenisco et timeo, ne-quid patiatur,
 sive is eorum in populo, quo abiit, sive in ponto.
 Hostes enim multi in ipsum *mala* machinantur,
 cupientes occidere, antequam in-patriam terram pervenerit.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscu-
 rum :] confide, nec omnino in mente timeas tantopere.
 Talis enim eum comes una sequitur, quam etiam alii
 viri optarint sibi adesse (pollet enim),
 Pallas Minerva : te vero lamentantem miseratur :
 quæ nunc me demisit, tibi hæc ut-dicerem.

Hanc vero rursus allocuta-est prudens Penelope :
 siquidem vere tu dea es, deæque audivisti vocem,
 eia age mihi et de-illo ærumnoso enarra,
 sicubi adhuc vivat et videat lumen solis,
 an jam mortuus-sit, et in Plutonis ædibus.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscu-
 rum :] non tibi de-illo quidem continuo dicam,
 vivatne is, an mortuus-sit : malum vero vana loqui.

Sic locutum, januæ apud seram evanuit
 in flatus ventorum : illa vero e somno exsiliit,
 filia Icarii; carum autem ei cor exsultavit,
 ut ipsi manifestum somnium supervenerat noctis conticinio.

Proci vero conscensa *nave* navigabant humidas vias,
 Telemacho cædem gravem in mente meditantes.
 Est autem quædam insula medio in-mari petrosa,
 media-inter Ithacamque Samumque asperam,
 Asteris, non magna; portus vero navibus-apti insunt ipsi
 utriusque-accessi : ibi hunc manebant insidiantes Achivi.

ODYSSEÆ V.

Ulyssis ratis.

Aurora autem ex lectis ab eximio Tiethono
 surgebat, ut immortalibus lucem ferret et mortalibus :
 ac dii ad-conessum considebant; inter illos vero
 Jupiter altitonans, cujus potentia est maxima.
 Illis autem Pallas recensebat ærumnas multas Ulyssis,

μνησαμένη· μέλε γάρ οἱ ἐὼν ἐν δώμασι Νύμφης·
 Ζεῦ πάτερ, ἥδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
 μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσιμα εἰδώς·
 10 ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσὺλα βέζοι.
 Ὡς οὕτως μέμνηται Ὀδυσσεύς θείοιο
 λαῶν, οἷσιν ἀνάσσει, πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυφούς, ἥ μιν ἀνάγκη
 15 ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαίαν ἰδέσθαι.
 Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπ' ἡρέμετοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτείνει μεμάασιν,
 οἴκαδε νισσομένον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκουήν
 20 ἐς Πύλον ἡγαθήν ἥδ' ἐς Λακεδαίμονα διαν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·
 οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
 ὥς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἐλθὼν· [γάρ —
 25 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένους — δύναται
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαίαν ἵκηται,
 μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετέες ἀπονέωνται.
 Ἥ ῥα, καὶ Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἦδα·
 Ἑρμεία· σὺ γὰρ αὐτὲ τὰ τ' ἄλλα περ ἀγγελὸς ἔσσι·
 30 Νύμφη ἔυπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλὴν,
 νόστον Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὥς κε νήται,
 οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμοι πῆματα πάσχων
 ἤματι χ' εἰκοστῇ Σχερίην ἐρίβωλον ἵκοιτο,
 35 Φαιήκων ἐς γαίαν, οἳ ἀγγίθεοι γεγάασιν·
 οἳ κέν μιν πέρα κῆρι θεῶν ὥς τιμήσουσιν,
 πέμψουσιν δ' ἐν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλλας ἐσθῆτάς τε δόντες,
 πολλ', ὅς ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 40 εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληϊδὸς αἴσαν.
 Ὡς γὰρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰέσθαι
 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ εἶν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπῆλθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Αὐτίκα ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 45 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 ἥδ' ἐπ' ἀπείρονα γαίαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιοι.
 Ἐβλετο δὲ ῥάβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 τῇ μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης.
 50 Πιερίην δ' ἐπιβάς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ·
 σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κύμα, λάρῳ ὄρνιθι δοικῶς,
 δευτε κατὰ δεινοῦς κόλπους ἄλως ἀτρογέτοιο
 ἰχθύος ἀγρώσσω, πικινὰ πετὰ δέυεται ἄλμυ·
 τῷ ἱκελὸς πολέεσσιν ὀχῆσατο κύμασιν Ἑρμῆς·
 55 ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν,
 ἐνθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος ἥπειρόνδε,
 ἦεν, ὅφρα μέγα σπῆος ἔκτεο, τῷ ἐνὶ Νύμφῃ
 ναῖεν ἔυπλόκαμος· τὴν δ' ἐνδοθὶ τέτμεν ἐοῦσαν.
 Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀδμή

recordata; curæ-erat enim illi morans in domo Nymphæ :

Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni,
 nullus amplius benignus, mitis, et mansuetus sit
 scepterifer rex, neque animo justa sentiens;
 sed semper durus sit, et injusta faciat.

Adeo nemo memor-est Ulyssis divini,
 civium quibus præfuit, et quibus pater velut mitis erat;
 sed ille quidem in insula jacet graves dolores patiens,
 Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
 detinet; is vero non potest suam in-patriam terram venire.
 Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,
 qui ipsum deducant super lata dorsa maris.
 Nunc rursus filium dilectum occidere cupiunt,
 domum revertentem : ille vero abiit ad-quærendam patris fa-
 mam] in Pylum sacram atque in Lacedæmonem divinam.

Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi dictum excidit septo dentium !
 nonne enim hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
 ut scilicet illos Ulysses ulciscatur reversus?
 Telemachum autem tu deduc prudenter (potes enim),
 ut plane incolumis suam in-patriam terram veniat,
 proci vero in nave retro iter-relegant.

Dixit, et Mercurium, carum filium, contra allocutus-est :
 Mercuri : tu enim itidem et in-aliiis nuntius es :
 Nymphæ comis-pulcris dicito firmum nostrum consilium,
 reditum Ulyssis audenti-animo, ut redeat,
 nec deorum ductu, nec mortalium hominum;
 sed is in rate multis-compacta-vinculis ærumnas patiens
 die vicesima ad-Scheriam glebosam perveniat,
 Phæacum ad terram, qui propinqui-diis sunt;
 qui ipsum ex animo, veluti deum, honorabunt,
 deducenque in nave caram in patriam terram,
 æsque aurumque abunde, vestemque ipsi quum-dederint,
 plurima, quanta nunquam e-Troja sustulisset Ulysses,
 etiam-si sine-detrimento venisset, sortitus e præda portio-
 nem.] Sic enim ei fatale est amicosque videre, et pervenire
 domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit; nec non-obsecutus-est internuntius Argicida.
 Statim deinde pedibus subligavit pulcros calceos,
 immortales, aureos, qui ipsum ferebant sive per mare,
 sive per immensam terram, una-cum flatibus venti.
 Cepit etiam virgam, qua virorum oculos demulcet,
 quorumcunque vult, alios autem et dormientes excitat :
 hanc in manibus tenens volabat fortis Argicida.
 Pieriæ autem insistens, ex æthere incidit in-mare :
 festinabat deinde super fluctus, gaviæ avi similis,
 quæ circum magnos sinus maris infructuosi
 pisces venans, crebro alas sibi-mergit salsugine :
 huic similis multis supervectus-est fluctibus Mercurius :
 sed quando jam ad-insulam pervenit procul sitam,
 tum ex ponto egressus violaceo ad-litus,
 vadebat, donec ad-magnam specum pervenit, in qua Nym-
 pha] habitabat pulcris-comis; hanc vero intus invenit.
 Ignis quidem in fociis magnus ardebat, procul vero odor

60 κέδρου τ' ἐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον δῶόδει,
 δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσι· ὅπῃ καλῇ,
 ἰστὸν ἐποιοχόμενην, χρυσεὶν κερκίδ' ὕφαινεν.
 Ὡς δὲ σπέος ἀμφὶ περὶ καὶ εὐώδης κυπαρίσσο·
 65 ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 σκῶπές τ' ἱρηκές τε, τανύλγωσσοί τε κορῶναι
 εἰνάλαι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.
 Ἦδ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο
 ἡμερὶς ἡδύοσσα, τεθῆλαι δὲ σταφυλῆσιν·
 70 κρῆναι δ' ἐξέλης πίσυρες βέον ὕδατι λευκῷ,
 πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἀλλυδὶς ἀλλῃ.
 Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες τελαχκοὶ ἴου ἡδὲ σείλινου
 θήλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατος περ ἐπελθὼν
 θηήσαιο ἰδὼν καὶ τερφθεῖη φρεσὶν ᾗσιν.
 75 Ἔνθα στὰς θηεῖτο διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Αὐτὰρ ἔπειδ' ἅπαντα ἔω θηήσαιο θυμῷ,
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὸν σπέος ἤλυθεν· οὐδέ μιν ἄντην
 ἡγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψώ, διὰ θεάων —
 οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 80 ἀθάνατοι, οὐδ' εἰ τις ἀπόπροθι δώματα ναιεῖ —
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
 ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαίει καθήμενος· ἔνθα πάρος περ,
 δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἀλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείδων.
 85 Ἑρμείαν δ' ἐρέεειν Καλυψὼ, διὰ θεάων,
 ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα φαινῷ, σιγαλόεντι·
 Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόβραπι, εἰλήλουθας,
 αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμῆλεις.
 Αὐδὰ δ' τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἀνωγεν,
 90 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 [Ἄλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα τοι παρ' ξείνια θείω.]
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
 ἀμβροσίης πλήσασα, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
 Αὐτὰρ ὅ πινε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 95 Αὐτὰρ ἐπεὶ δειπνήσασα καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδώδῃ,
 καὶ τότε δέ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα, θεᾶ, θεόν· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπῆσω· κέλεαι γάρ·
 Ζεὺς ἐμέγ' ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
 100 τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἄλμυρόν ὕδωρ
 ἄσπετον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἷτε θεοῖσιν
 ἱερά τε βέζουσι καὶ ἐξαίτους ἐκατόμβας.
 Ἀλλὰ καλ' οὕτως ἐσσι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐθ' ἀλιῶσαι.
 105 Φησὶ τοι ἄνδρα παρῖνα διζυρότατον ἄλλον
 τῶν ἀνδρῶν, οἱ ἄστυ πέρι Πριάμοιο μάχοντο
 εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν
 οἰκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλόντο,
 ἥ σιν ἐπῴρα· ἀνεμὸν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
 110 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφριθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμὸς τε φέρων καὶ κύμα πέλαισεν.]
 Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅτι τάχιστα·
 οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἶσα φίλων ἀπονόσφιν ὀλέσθαι·

cedrique fissilis thyiaque per insulam redolebat,
 ardentium : ipsa vero intus cantillans voce pulcra,
 telam obiens, aureo radio texebat.
 Silva autem circa specum creverat virescens,
 alnusque, populusque, et bene-odorata cypressus :
 ibi vero et aves extensas-alas-habentes nidulabantur,
 bubones, accipitresque, lataeque-linguas-habentes cornices
 marinæ, quibus-quidem marina opera curæ-sunt.
 Atque ibidem extensa-erat circa speluncam cavam
 vitis pubescens, florebat vero uvis :
 fontes autem ex-ordine quatuor fluebant aqua limpida,
 vicini inter-se versi alio alius.
 Circum vero prata mollia violis atque apio
 virescebant : ibi subinde etiam immortalis si-accessisset,
 admiratus-esset intuens, et oblectatus-esset animo suo.
 Illic stans hæc admirabatur internuntius Argicida.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 statim in amplam speluncam intravit : neque ipsum coram
 ignoravit conspicata Calypso, nobilissima dearum,
 (non enim igniti dii sibi-invicem sunt
 immortales, nec si quis longe procul aedes habitat) ;
 neque Ulyssem magnanimum intus invenit,
 sed is in litore flebat sedens ; ubi antea etiam,
 lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,
 pontum in infructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.
 Mercurium autem interrogabat Calypso, nobilissima dea-
 rum,] in sella collocatum splendida, admiranda :
 Cur ad-me, Mercuri aureo-caduceo, venisti,
 venerandusque carusque? ante quidem nequitquam frequen-
 tabas.] Dic quod cogitas ; perficere autem me animus jubet,
 si possum quidem perficere, et si perfectum est.
 [Verum sequere ulterius, ut tibi hospitalia apponam.]
 Sic igitur locuta dea apposuit mensam,
 ambrosia repletam, miscuitque nectar rubrum.
 Atque ille bibebat et edebat, internuntius Argicida.
 Et postquam cœnaverat, et refecerat animum cibo,
 tum vero ipsam verbis respondens allocutus-est :
 Interrogas me huc profectum, dea, deum : atque ego tibi
 vere eum sermonem enarrabo ; jubes enim :
 Jupiter me jussit huc ire invitum :
 quis enim volens tantam percurreret salsam aquam,
 immensam? neque ulla prope est mortalium urbs, qui diis
 sacraque faciunt, et eximias hecatombas.
 Sed prorsus non est Jovis mentem ægidem-tenentis
 nec prætergredi alium deum, neque irritam-facere.
 Ait, tibi virum adesce ærumnosissimum præ-ceteris
 illis viris, qui circa urbem Priami pugnabant
 novennio ; decimo vero anno urbe excisa abierunt
 domum : at in reditu Minervam offenderunt,
 quæ ipsis excitavit ventumque malum et fluctus ingentes.
 [Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii,
 ipsum autem huc ventusque ferens et fluctus appulit.]
 Eum nunc te jubet dimittere quam celerrime :
 non enim ei hic sors est ab-amicis seorsum perire ;

- ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 113 οἶκον ἐς ὑπόροφον καὶ ἐλθ' ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ Κάλυψ' ὅ, διὰ θεάων,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτλιοι ἔστε, θεοὶ, ζηλλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
 οἷτε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάεσθαι
 120 ἀμυραδίην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην.
 Ὡς μὲν, δὲ Ὀρίων' ἔλειτο βοδινόδακτυλος Ἥως,
 τόφρα οἱ ἡγάασθε θεοὶ βρεῖα ζώνοντες,
 ἔως μιν ἐν Ὀρτυγίᾳ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἀγνὴ
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιρομένη κατέπεργεν.
 125 Ὡς δ' ὀπότε Ἰασιῶνι εὐπλόκαμος Δημήτηρ,
 ᾧ θυμῷ εἴξασα, μίγην φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, δὲ μιν κατέπεργε βαλὼν ἀργῇτι κεραυνῷ.
 Ὡς δ' αὖνῦν μοι ἀγᾶσθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
 130 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπος βεβαῶτα
 οἶον, ἐπεὶ οἱ νῆα δοῆν ἀργῇτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλασσε ἐμέσω ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀτέρπειθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δαῦρ' ἀνεμότες φέρον καὶ χῆμα πύλασσαν.]
 135 Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεπον, ἡδὲ ἐφρασκον
 θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὕτως ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐθ' ἀλώσιαι
 ἔρβρω, εἰ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 140 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον πέμψω δέ μιν οὕτῃ ἔγωγε.
 Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπὶ ῥητμοὶ καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαίαν ἱκῆται.
 145 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεῖφόντης·
 οὕτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
 μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χολεπύην.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὶς Ἀργεῖφόντης·
 ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα πότνια Νύμφη
 150 ἦϊ', ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὔρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὄσσε
 δακρυόφιν τέρποντο· κατέβητο δὲ γλυκὺς αἰὼν
 νόστον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ οὐκέτι ἦν δανε Νύμφη.
 Ἄλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἱαύεσκεν καὶ ἀνάγκη
 155 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων εὐελούσῃ·
 ἥματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡϊόνεσσι καθίζων,
 [δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,]
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσεφώνεε διὰ θεάων·
 160 Κάμμορε, μή μοι ἐτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδὲ τοι αἰὼν
 φθινέτω· ἥδη γάρ σε μάλα πρόρρασσα' ἀποπέμψω.
 Ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἄριμόζεο χαλκῷ
 εὐρεῖαν σχεδίην· ἀτὰρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῆς
 ὑψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον.
 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σίτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρόν
 ἐνθήσω μενοικέ, ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·
 εἰματὰ τ' ἀμυρίσω· πέμψω δέ τοι οὖρον ὄπισθεν,

sed adhuc ei fatale est amicosque videre, et pervenire domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit : exhorruit vero Calypso, nobilissima dearum, et ipsum compellens verbis alatis allocuta est :

Improbi estis, dii, invidi prae aliis!

qui-quidem deabus invidetis cum viris dormire palam, si qua *aliquem* carum sibi fecerit maritum.

Sic quidem, quando Orionem cepit roseis-digitis *Aurora*, tamdiu illi invidebatis dii facile viventes, donec ipsum in Ortygia aureum-solium-habens *Diana* casta suis mitibus sagittis aggrediens occidit.

Sic etiam, quando cum-lasione pulcras-comas-habens *Ceres*, suo animo obsecuta, commixta-est amore et cubili, novali in tertiato; neque diu fuit ignarus

Jupiter, qui ipsum occidit percussus corusco *fulmine*.

Sic rursus nunc mihi invidetis, dii, mortalem virum adesse.

Illum quidem ego servavi navis carinae innavigantem solum; quoniam ei navem celerem corusco fulmine *Jupiter* percussam diffuderat medio in nigro ponto.

[*Ibi huic* alli quidem omnes perierunt strenui socii, ipsum vero huc ventusque ferens et fluctus appulit.]

Hunc quidem ego amice-exicipbam et nutriebam, ac dicebam *me* facturam immortalem, et senii-expertem per-dies omnes. Verum quandoquidem nequaquam est *Jovis* mentem argidentem-tenentis nec praetergredi alium deum, neque irritam-facere; valeat, si eum ille impellit et *ire* jubet

pontum per infructuosum : dimittam vero ipsum nusquam ego.] Non enim mihi adsunt naves remigio-instructae, et socii, qui ipsum deducant super lata dorsa maris.

At ei lubens consulam, neque celabo,

quomodo plane incolumis suam in-patriam perveniat.

Hanc autem rursus allocutus-est internuntius *Argicida* :

sic nunc dimitte, *Jovisque* respice iram, ne-foris tibi in-posterum iratus succensuerit.

Sic igitur locutus abiit fortis *Argicida* :

ipsa vero ad *Ulyssem* magnanimum, veneranda *Nympha*, ibat, postquam *Jovis* audierat mandata.

Illum autem in litore invenit sedentem : neque unquam oculi a-lacrimis siccabantur; consumebaturque ei dulcis aetas ob-redditum lugenti, quoniam non-amplius placebat *Nympha*.

At sane nocte quidem dormiebat etiam necessitate

in specubus cavis, nolens apud volentem :

die vero in petris et litoribus sedens,

[lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,]

pontum in fructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.

Prope autem astans *eum* allocuta-est nobilissima dearum :

Infelix, ne mihi amplius hic lugeas, neu tibi aetas consumatur; jam enim te perquam lubens dimittam.

Verum age, lignis longis abscissis, compinge-tibi aere latam ratem : ac tabulata fige in ea alte, ut te ferat super obscurum pontum.

Atque ego panem et aquam, et vinum rubrum imponam animo-gratum, quae tibi famem arceant :

vestesque induam; mittamque tibi ventum a-tergo,

ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκηαι,
αἶ κε θεοὶ γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
170 οἳ μιν φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε κρῆναι τε.
Ἦς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολὺτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσεϋδά·
Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεά, τόδε μῆδεαι οὐδέ τι πομπήν,
ἥ με κέλειαι σχεδὶν περὰν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
175 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἴσαι
ὠκύποροι περώσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρῳ.
Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σθένει, σχεδὶν ἐπιβείην,
εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
μήτι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
180 Ἦς φάτο· μείδῃσεν δὲ Καλυψὼ, διὰ θεῶν,
χερὶ τέ μιν κατέρεζεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἡ δὲ ἀλιτρός γ' ἔσοι καὶ οὐκ ἀποφύλια εἰδώς·
οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθη ἀγορεύσαι.
Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεῖν,
185 καὶ τὸ κατεβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅτε μέγιστος
ὄρκος δεινότητος τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
μήτι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ἄλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσπ' ἂν ἐμοὶ περ
αὐτῇ μηδοίμην, σὺ με χρεῖω τόσον ἴκοι.
190 Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐνάσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.
Ἦς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο διὰ θεῶν
καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴγναι βαίνει θεοῖο.
Ἴδον δὲ σπείος γλαφυρὸν θεὸς ἦδ' ἐκαὶ ἀνὴρ·
195 καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας· Νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἑδωδὴν,
ἔσθαι καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἐδουσιν.
Αὐτὴ δ' ἀντίον ἔξεν Ὀδυσσεύς θεοῖο·
τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῶαι καὶ νέκταρ ἔθικαν.
200 Οἱ δ' ἐπ' ὀνειᾶθ' ἐτόιμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Καλυψὼ, διὰ θεῶν·
Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
οὕτω δὲ οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
205 αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἵεναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης.
Εἶγε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἴσα
κῆδε' ἀναπλῆσαι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
ἐνθάδε κ' αὖθις μένων παρ' ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσεις,
ἀθάνατος τ' εἴης ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι
210 σὴν ἄλογον, τῆς αἰὲν ἐέλδαι ἤματα πάντα.
Οὐ μὲν σὴν κείνης γε χερσὶν εὐχομαι εἶναι,
οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν· ἐπεὶ οὕτως οὐδὲ ζοικεν
θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. [σεύς·
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
215 πόντα θεά, μὴ μοι τόδε χυεῖο· οἶδα καὶ αὐτὸς
πάντα μάλ', οὐνεκα σείο περίφρων Πηνελόπεια
εἶδος ἀκιδνοτέρῃ μέγεός τ' εἰς ἀντα ἰδέσθαι·
ἥ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρω.
Ἄλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἤματα πάντα
220 οἰκάδε τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.
Εἰ δ' αὖ τις βράνθῃσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,

ut plane incolumis tuam in-patriam terram pervenias,
si modo dii voluerint, qui cælum latum habitant,
qui me potiores sunt in-cognoscendoque judicandoque.

Sic ait : cohorrui autem audens divinus Ulysses,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :

Aliud quid jam tu, dea, in-hoc moliris, neutiquam dimissionem :] quæ me jubes rate trajicere ingentem voraginem maris,] horrendamque difficilemque; quam neque naves æquales veloces trajiciunt, gaudentes Jovis vento-secundo.

Neque ego, invita te, ratem conscenderim, nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare, nullum mihi ipsi damnum malum structuram te aliud.

Sic ait; risit vero Calypso, nobilissima dearum, manumque ipsum demulsit, verbumque dixit et elocuta est :

Profecto improbus es, et non incallida sciens; qualem jam hunc sermonem induxisti-in-animum proloqui. Sciat nunc hoc Terra et Cælum latum superne, et delabens Stygis aqua : quod quidem maximum jusjurandum gravissimumque est beatis diis : non ullum tibi ipsi damnum malum me structuram aliud.

Sed ea quidem cogito, et suadebo, quæcunque mihi quidem ipsi suaderem, si-quando me necessitas tanta incesceret. Etenim mihi mens est æqua, neque mihi ipsi animus in-præcordiis ferreus, sed misericors.

Sic igitur locuta, prævit augustissima dearum celeriter; ille vero deinde post vestigia ibat deæ. Pervenerunt autem ad-speluncam cavam, dea atque vir : et ille quidem ibi resedit in solio, unde surrexerat Mercurius : Nympha vero apposuit ei omnem cibum, ad-edendum et bibendum, qualia mortales viri edunt. Ipsa vero e-regione sedit Ulysses divini;

ipsique ambrosiam ancillæ et nectar apposuerunt. Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant. Ac postquam saturati-sunt cibo et potu, inter-eos inde sermones exorsa-est Calypso, nobilissima dearum :] Generosissime Laertiade, sollers Ulysse, siccine vero domum caram in patriam terram protinus nunc vis proficisci? tu autem vale nihilominus. Siquidem scires tua mente, quantos tibi fatale est dolores implere, priusquam in-patriam terram pervenias, certe hic manens apud me hanc domum custodires, immortalisque esses, quantumvis cupidos sis videndi tuam uxorem, cujus usque desiderio-teneris dies omnes. Nequaquam certe illa inferiorem me-profitore esse, nec corpore, neque habitu : quandoquidem minime decet mortales cum-immortalibus corpore et forma contendere.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses : veneranda dea, ne mihi ob-hoc succenseas; scio etiam ipse omnia omnino, quod te prudens Penelope forma deterior est, et magnitudine, coram aspectu : illa enim mortalis est, tu vero immortalis et senii-expers. Sed etiam sic volo, et desidero diebus omnibus, domumque redire, et reditus diem videre.

Si quis autem me pessumdet deorum in nigro ponto,

τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
 ἥδη γάρ μάλα πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἔμογησα
 κυμᾶσι καὶ πολέμοι· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.
 225 Ὀδς ἔφατ'· ἥλιος δ' ἄρ' ἔδυν, καὶ ἐπὶ νυφας ἤλθεν·
 Ἀθόντες δ' ἄρα τῷγε μυχῶ στελούς γλαφυροῖο,
 τερπέσθην φιλότῃ, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 αὐτίχ' ὃ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυν Ὀδυσσεύς·
 230 αὐτὴ δ' ἀργύφρον φᾶρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
 λεπτόν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱζυῖ
 καλὴν, χρυσεῖν· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
 κατ' Ὀδυσσῇ μεγαλήτορι μῆδετο πομπήν.
 Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν,
 235 χαλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 στελεῖον περικαλλές ἐλαῖνον, εὖ ἐναρηρός·
 δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον εὖζοον· ἦρχε δ' ὁδοῖο
 νήσου ἐπ' ἐγκατιγῆς, θοὶ δένδρεα μακρὰ περύκει,
 κλήθρη τ' αἰγιερός τ', ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανομήκης,
 240 αὖα πάλοι, περίκλῃα, τὰ οἱ πλώιοιεν ἐλαφροῦς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ δειξ', θοὶ δένδρεα μακρὰ περύκει,
 ἣ μὲν ἔθρη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, διὰ θεάων.
 Αὐτὰρ δὲ τάνεμο δοῦρα· θοὸς δέ οἱ ἦνυτο ἔργον.
 Εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκῃσιν δ' ἄρα χαλκῶ,
 245 ξέσσε δ' ἐπισταμένους, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν.
 Τόφρα δ' ἔνευκε τέρετρα Καλυψῶ, διὰ θεάων·
 τέτρηθεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἤρμωσεν ἀλλήλοισιν·
 γόμοισιν δ' ἄρα τήγχε καὶ ἄρμονήσιν ἄρηνεν.
 Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νῆος τορνῶσεται ἀνὴρ
 250 φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
 τόσσον ἐπ' εὐρείαν σχεδὴν ποιήσας Ὀδυσσεύς.
 Ἴκρια δὲ στήσας, ἀραρὸν θαμέσι σταμίνεσσιν,
 ποιεῖ· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγχεῖδεσσι τελεύτα.
 Ἐν δ' ἴστων ποιεῖ καὶ ἐπὶ κριον ἄρμενον αὐτῷ·
 255 πρὸς δ' ἄρα, πηδάλιον ποιήσας, ὄφρ' ἰθύνει.
 Φάσξε δὲ μιν ῥίπεσσι διαμπερές οἰσύνῃσιν,
 κύματος εἰλαρ ἔμεν· πολλὴν δ' ἐπεγεύατο ὕλην.
 Τόφρα δὲ φάρε' ἔνευκε Καλυψῶ, διὰ θεάων,
 ἱστία ποιήσασθαι· ὃ δ' εὖ τεχνήσαςτο καὶ τά.
 260 Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέθεσεν ἐν αὐτῇ·
 μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήγχε κατέρυσεν εἰς ἅλα διαν.
 Τέτρατον ἤμαρ ἦν, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα·
 τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου διὰ Καλυψῶ,
 εἴματά τ' ἀμφέσασα θυῶδα, καὶ λούσασα.
 265 Ἐν δὲ οἱ ἀσχὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἶνοιο
 τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἥια
 κωρύκῳ· ἐν δὲ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλὰ·
 οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λαρόν τε.
 Γηθόσυνος δ' οὖρον πέταα ἱστία διος Ὀδυσσεύς.
 270 Αὐτὰρ δὲ πηδάλιῳ ἰθύνετο τεχνήντους,
 ἤμενος· οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν,
 Πηϊάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὄψε δύνοντα Βοώτην,
 Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαζαν ἐπὶ κλήσιν καλέουσιν,
 ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται καί τ' Ὀρίωνα δοκεύει,
 275 οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοστρῶν Ὀκεανοῖο.

patiar, in pectore habens sustinentem-aerumnarum animum :
 jam enim valde multa passus-sum, et multa pertuli
 fluctibus et bello : post illa et hoc quoque fiat.

Sic dixit ; sol vero occidit et tenebrae supervenerunt :
 profecti autem hi in-secessu speluncæ cavæ
 oblectabantur amore, prope invicem manentes.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 continuo quidem lænamque tunicamque induit Ulysses :
 ipsa vero candidam stolam magnam induit Nympha,
 tenuem et venustam, et zonam circumposuit lumbis
 pulcram, auream : capitiq̃ue imposuit calyptram :
 et tum Ulyssi magnanimo parabat dimissionem.

Dedit quidem ei securim magnam, habilem in manibus,
 æream, utrinque acutam : atque in ipsa erat
 manubrium perpulcrum, oleaginum, bene adaptatum :
 dedit vero deinde asciam perpolitam ; duxque-erat viæ
 insulæ ad extremam-oram, ubi arbores proceræ creverant,
 alnusque, populusque, abiesque erat in-cælum-pertingens,
 aridæ dudum, valde-siccæ, quæ ei natarent leviter.

Ac postquam ostenderit, ubi arbores proceræ creverint,
 ipsa quidem rediit ad domum, Calypso, nobilissima dearum.

At ille cædebat ligna ; celeriterque ei perficiebatur opus.
 Viginti autem dejecit arbores omnes, dolavitque inde ære,
 lævigavitque scite, et ad normam direxit.

Interea autem attulit terebras Calypso, nobilissima dearum :
 terebravit vero ille omnia, et composuit inter-se ;
 clavis autem eam (ratem) et compagibus coagmentavit.

Quantum aliquis fundum navis tornaverit vir
 onerariæ latæ, bene sciens fabrilis-artis,
 in tantum latam ratem fecit Ulysses.

Tabulata vero erigens, coaptans densis trabibus,
 faciebat ; sed longis asseribus perstruebat.

In ea autem malum fecit, et antennam congruentem ei :
 prætereaque gubernaculum fecit, ut dirigeret.

Communivit quoque ipsam cratibus undique vimineis,
 fluctuum propugnaculum ut-essent ; multamque ingessit ma-
 teriam.] Interea vero lintea attulit Calypso, nobilissima dea-
 rum,] ad-vela conficienda ; ille autem scite confecit et hanc.
 Illigavit autem funes que rudentesque, pedesque in ea,
 vectibusque deinde eam deduxit in mare divinum.

Quartus dies erat, et ei perfecta-erant omnia :
 ac quinto dimisit eum ab insula divina Calypso,
 vestibisque indutum odoratis, et lavatum.

Imposuit autem ei utrem dea nigri vini,
 alterum, alterum vero aquæ magnum ; atque etiam viaticā
 in-pera ; imposuitque ei obsonia animo-grata multa :
 ventum autem immisit innocuumque placidumque.

Lætus vero vento-secundo extendit vela divinus Ulysses.

Atque is gubernaculo dirigebat artificiose,
 sedens : neque ei somnus palpebris incidebat,
 Pleiadasque contemplanti, et sero occidentem Booten,
 Ursamque, quam et Currum vulgari-appellatione vocant,
 quæ ibidem-usque vertitur, atque Orionem observat :
 sola vero experts est lotionum Oceani.

Τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψώ, δῖα θεάων,
ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἄριστερὰ χεῖρας ἔχοντα.
Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων,

ὅκτωκαὶδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιόεντα
280 γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῷ·
εἶσατο δ', ὡς δτε ρινὸν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.

Τὸν δ' ἐξ Αἰθιοπῶν ἀνὼν κρείων Ἑνὸστῆθων
τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν· εἶσατο γάρ οἱ
πόντον ἐπιπλῶων· ὃ δ' ἐχώσατο κηρόθι μᾶλλον,
285 κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν·

Ἦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβόλευσαν θεοὶ ἄλλως
ἄμπ' Ὀδυσῆϊ, ἐμείο μετ' Αἰθιοπέσσιιν ἐόντος·
καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδὸν, ἔνθα οἱ αἶσα
ἐκφυγέειν μέγα πείραρ οἷζυος, ἦ μιν ἱκάνει·
290 ἀλλ' ἔτι μὲν μὴν φημι ἄδῃν ἑλάν ακόχτης.

Ὡς εἰπὼν σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
χερσὶ τρίαῖναν ἑλών· πάσας δ' ὀρόθουνεν ἀέλλας
παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσι κάλυψεν
γαίαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.

Σὺν δ' Εὐρύς τε Νότος τ' ἔπεσε Ζέφυρος τε δυσάχης
295 καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.
Καὶ τότε Ὀδυσσεύς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

Ἦ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μῆχιστα γένηται.

300 Δεῖδω μὴ δὴ πάντα θεάνημερτέα εἶπεν,
ἦ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαίαν ἱκέσθαι,
ἄλγε' ἀναπλήσειν· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.

Οἷοισιν νεφέεσι περιστῆφει οὐρανὸν εὐρὺν
Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι
305 παντοίων ἀνέμων. Νῦν μοι σὺς αἰπὺς δαίηρος.

Τρισμακάρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἱ τότε ὄλοντο
Τροίην ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.

Ὡς δὴ ἔγων' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
ἡματι τῷ, ὅτε μοι πλείστοι χαλκήρεα δοῦρα

310 Τρῶες ἐπέβριψαν περὶ Πηλεΐωνι θανόντι.
Τῷ κ' ἔλαγον κτερέων καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι.

Ἦ ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,
δεινὸν ἐπασσύμενον, περὶ δὲ σχεδὴν ἐλέλιξεν.

315 Τῇλε δ' ἀπὸ σχεδῆς αὐτὸς πῆσε· περὶ δ' αἶον δὲ
ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δὲ οἱ ἱστόν ἔαζεν
δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα.

Τηλοῦ δὲ σπείρον καὶ ἐπίχριον ἔμπεσε πόντῳ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα ὅηκε πολλὸν χρόνον, οὐδ' ἐδυνάσθη
320 αἶψα μάλ' ἀνσχεῖσθαι μεγάλῳ ὑπὸ κύματος ὀρμῆς.

Εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πόρε δῖα Καλυψώ.
Ὅφ' ἐδὲ δὴ ῥ' ἀνέδω, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
πικρὴν, ἣ οἱ πολλὰ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν.

Ἀλλ' οὐδ' ὡς σχεδὸς ἐπελήθητο, τειρομένός περ,

325 ἀλλὰ μεθορηθεὶς ἐνὶ κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς·
ἐν μέσῃ δὲ κάθιζε, τέλος θανάτου ἀλείων.

Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἐνθα καὶ ἐνθα.

Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέησιν ἀκάνθας
αἰ πεδίων, πυκινὰ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται·

Hanc etenim eum jussit Calypso, nobilissima dearum,
ponto-navigare ad sinistram manum habentem.

Septemdecim vero navigabat dies in-mari-iter-faciens,
decima octava autem apparuerunt montes umbrosi
terrae Phaeacum, quae proximum erat illi :
apparebat autem, veluti scutum in obscuro ponto.

Hunc vero ex Aethiopibus reversus potens Neptanus
procul e Solymorum montibus conspexit; visus-est enim ei
in-ponto navigans; ille vero iratus-est in-animo magis :
quassansque caput ad suum dixit animum :

Dii boni! profecto jam statuerunt dii aliter
de Ulysse, me apud Aethiopas absente :
et jam Phaeacum terrae prope est, ubi ei fatale
effugere magnam metam ærumnarum, quæ ipsum occupant :
sed adhuc quidem eum puto abunde miseriarum subitum.

Sic fatus collegit nubes, turbavitque pontum,
manibus tridente sumto; omnesque concitavit procellas
omnigenorum ventorum; ac nubibus operuit
terram simul et pontum; ingruit autem a-cælo nox.

Una vero Eurusque Notusque ruit, Zephyrusque vehemens,
et Boreas serenus, magnum fluctum provolvens.

Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor :
ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum .

Heu me miserum, quid mihi in-futurum erit?

Vereor, ne jam omnia dea vera dixerit :

quæ me dicebat in mari, priusquam in-patriam terram perve-
nerim,] dolores impleturum-esse; ea jam nunc omnia perfi-
ciuntur.] Qualibus nubibus circumlegit cælum latum
Jupiter, turbavitque mare; ingruunt vero procellæ
omnigenorum ventorum. Nunc mihi certum est grave exi-
tium.] Ter-beati Danaï et quater, qui tunc perierunt
Troja in lata, Atridis gratificantes.

Utinam ego mortuus fuisset, et fatum obiissem,
die illo, quando mihi plurimæ æratas hastas

Trojani injecerunt circa Peliden mortuum.

Tum sortitus-essem parentalia, et meam gloriam celebra-
sent Achivi:] nunc vero me misera morte decretum-est perire.

Sic igitur ipsum locutum pepulit magnus fluctus a vertice,
horrendum irruens, et ratem circumrotavit.

Longe vero a rate ipse excidit; clavum autem
e manibus dimisit; medium vero ei malum fregit
horrenda commixtorum ventorum irruens procella.

Longe autem velum et antenna inciderunt ponto.

Ipsum vero sub-aqua detinuit, fluctus longo tempore; nec po-
tuit] cito admodum emergere, magni sub fluctus impetu.

Vestes enim eum gravabant, quas illi dederat divina Cypræ.
Sero vero tandem emersit, et ore emouit salsuginem
amaram, quæ ei multa a capite defluebat.

Sed ne sic quidem ratis oblitus-est, tametsi afflictus,
sed impetu-facto in fluctibus, apprehendit eam :
in medio autem consedit, finem mortis evitans.

Hanc autem ferebat magnus fluctus secundum cursum-aqua-
rum huc et illuc.] Ut vero quum autumnalis Boreas fert spinas
per campum, densæ autem inter se coherent :

330 ὣς τὴν ἄμ πελαγος ἀνεμοὶ φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα·
 ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορρῇ προβάλεσκε φέρεσθαι,
 ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὐρὸς Ζεφύρῳ εἴλασκε δῶκειν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν Κάδμου θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνώ,
 Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα,
 335 νῦν δ' ἄλδς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.
 Ἥ β' Ὀδυσσῇ ἐλέησεν ἀλῶμενον, ἀλγέ' ἔχοντα·
 [αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα, ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης,]
 ἴς δ' ἐπὶ σχεδίσῃς πολυδέσμου εἰπέ τε μῦθον·
 Κάμμορε, τίπτε τοι ὦδε Ποσειδάων ἐνοστήθων
 340 ὠδύσας ἐκπάγλως, ὅτε σοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
 οὐ μὲν δὴ σε καταφθίσει, μάλα περ μενεαίνων.
 Ἀλλὰ μάλ' ὦδ' ἔρξαι, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπνύσσειν·
 εἴματα ταῦτ' ἀποδὺς, σχεδὴν ἀνέμοισι φέρεσθαι
 κάλλιπ'· ἀτὰρ χεῖρεςσι νέων ἐπιμαίεο νόστου
 345 γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μῶρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
 Τῇ δὲ, τόδε κρήδεμον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι
 ἐμβροτον· οὐδέ τί τοι παθῆιν δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἔπην χεῖρεςσιν ἐφάψαι ἡπείροιο,
 ἃς ἀποδυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνοπα πόντον,
 350 πολλὸν ἀπ' ἡπείρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμον ἔδωκεν·
 αὐτὴ δ' ἅψ' ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα,
 αἰθυίῃ εἰκυῖα· μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυπεν.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριξε πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 355 ὅχθησας δ' ἄρα εἶπε πρὸς θν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ, μή τις μοι ὑφαίνῃσιν δόλον αὐτε
 ἀθανάτων, ὅτε με σχεδίσῃς ἀποθῆναι ἀνώγει.
 Ἀλλὰ μάλ' οὕτω πείσομαι· ἐπεὶ ἐκάς θρῆνα μοῖσιν
 γαῖαν ἐγὼν ἰδύμην, ὅθι μοι φάτο φυζιμον εἶναι.
 360 Ἀλλὰ μάλ' ὦδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον·
 ὅρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἄρμονίῃσιν ἀρήρῃ,
 τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσων·
 αὐτὰρ ἔπην δὴ μοι σχεδὴν διὰ κῦμα τινάξῃ,
 νῆσοι· ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοήσιν ἄμεινον.
 365 Ὡς ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ὥρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοστήθων,
 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε, κατηρεφές· ἤλασε δ' αὐτόν.
 Ὡς δ' ἀνεμος ζαῆς ἦϊων θημῶνα τινάξει
 καρφαλέον, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἀλλυδὶς ἄλλῃ·
 370 ὣς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἄμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὥς ἵππον ἐλαύνων·
 εἴματα δ' ἐξαπέδυσε, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψοῖ.
 Αὐτίκα δὲ κρήδεμον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσεν·
 αὐτὸς δὲ πρηγῆς ἅλῃ κάππεσε, χεῖρε πετάσας,
 375 νηχόμεναι μεμαώς· ἴδε δὲ κρεῖων Ἐνοστήθων,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ θν μυθήσατο θυμόν·
 Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἀλῶ κατὰ πόντον,
 εἰκόθεν ἀνθρώποισι Διοτρεφέεσι μισγίης·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα δνόσσεσθαι κακότητος.
 380 Ὡς ἄρα φωνήσας ἔμασεν καλλίτριχας ἵππους,
 ἵκετο δ' εἰς Αἰγὰς, ὅθι οἱ κλυτὰ δώματα ἔασιν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόυρη Διὸς, ἅλ' ἐνόησεν·
 ἥτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδρησε κελεύθους,

sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc :
 interdum quidem Notus Boreæ objectavit ferendum,
 interdum vero rursus Eurus Zephyro cessit persequendam.

Hunc autem vidit Cadmi filia, pulcros-talos habens Ino,
 Leucothea, quæ ante quidem erat mortalis loquens ;
 nunc vero maris in æquoribus deorum sortita erat honorem.
 Hæc Ulyssem miserata est vagantem, dolores habentem :
 [mergo vero assimilata, volatu emersit e-gurgite,]
 seditque in rate multis-vinculis-compacta, dixitque verba :

Infelix, quid tibi sic Neptunus, terræ concussor,
 iratus est vehementer, quod tibi mala multa struat ?
 nequaquam quidem te perdet, valde licet cupiens.
 Sed omnino sic fac ; videris autem mihi non desipere :
 vestes has exue-et ratem ventis ferendam
 relinque ; at manibus natans quære reditum
 ad-terram Phæacum, ubi tibi fatale est effugere.
 Accipe autem hanc vittam, et sub pectore extendas
 immortalē : haud tibi ne-quid-patiaris timendum, nec, ne-
 pereas.] At postquam manibus contigeris litus,
 rursus exuens projice in nigrum pontum,
 longe a continente, ipse autem seorsum te-avertas.

Sic igitur locuta dea vittam ei dedit :
 ipsa vero rursus pontum ingressa est fluctuantem,
 mergo assimilata : niger vero ipsam fluctus obtexit.
 Ac deliberavit audens divinus Ulysses,
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :

Heu mihi, ne-quis mihi struat dolum iterum atius
 immortalium, quando me a-rate discedere jubet !
 Sed omnino nondum parebo ; quoniam procul oculis
 terram ego vidi, ubi mihi dixit effugium esse.
 Sed omnino sic faciam, videturque mihi hoc esse optimum :
 quandiu quidem ligna in compagibus coheserint,
 tandiu hic manebo et sustinebo dolores patiens :
 at posteaquam mihi ratem fluctus discusserit,
 natabo ; quandoquidem nihil adest prospectu melius.

Dum ille hæc cogitabat in mente et in animo,
 immisit magnum fluctum Neptunus terræ-concussor,
 horrendumque, gravemque, excelsum : impulit autem ipsum.
 Ut vero quum ventus vehementer-spirans palearum acervum
 dissipat] aridarum, quas quidem dispergit alias alio :
 sic ipsius tabulata longa dispersit : verum Ulysses
 in unum lignum conscenderat, desultorium ut equum impel-
 lens ;] vestes vero exuit, quas ei dederat divina Calypso ;
 statimque vittam sub pectore extendit :
 ipse autem pronus in-mare cecidit, manibus extensis,
 natare paratus ; vidit vero potens-rex Neptunus,
 quassansque caput ad suum locutus est animum :

Sic nunc mala plurima passus erra per mare,
 donec hominibus Jovis-alumnis miscearis :
 sed neque sic te spero parvi-pensuram malum.

Sic igitur locutus, impulit palcris-jubis equos ;
 pervenitque ad Ægæas, ubi ei incluta ædes sunt.

Ac Minerva, filia Jovis, aliud excogitavit :
 nempe ceterorum ventorum obstruxit vias

παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι πάντας·
 285 ὥρσε δ' ἐπὶ κραϊπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαζεν,
 ἕως ὅγε Φαιήκεσσι φιληρέτοισιν μιγείῃ
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 "Ενθα δύο νύκτας δύο τ' ἡμέτα κύματι πηγῇ
 πλάζετο· πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτίσσειτ' ὀλεθρον.
 390 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ εὐπλόκαμος τέλεισ' ἦώς,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη
 ἔπλετο νημεμία· ὃ δ' ἄρα σχεδὸν εἰσίδε γαίαν,
 δξύ μάλᾳ προϊδὼν, μεγάλοιο ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίος βίωτος παίδεσσι φανήη
 395 πατρός, ὃς ἐν νοῦσφω καίται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 δηρὸν τρηχόμενος, στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων,
 ἀσπασίον δ' ἄρα τόνγε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 ὥς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν ἔεισατο γαῖα καὶ ὕλη.
 Νῆχε δ', ἐπειγόμενος ποσὶν ἡπείρου ἐπιβῆναι·
 400 ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπλιάδεσσι θαλάσσης.
 Ῥόχθῃ γάρ μέγα κύμα, ποτὶ ξερὸν ἡπείροιο
 δεῖνόν ἐρευγόμενον· εἰλυτο δὲ πάνθ' ἄλως ἄχρη.
 Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νῆών ὄχθοι, οὐδ' ἐπιωγαί,
 405 ἀλλ' ἄκται προβλήτες ἔσαν σπλιάδες τε πάγοι τε,
 καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 "ὦ μοι, ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπτέα δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τότε λαΐψμα διατμήξας ἐτέλεσσα,
 410 ἔκθασιν οὐπὴ φαίνεθ' ἄλδς πολιοῖο οὐραζε·
 ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ἀμφὶ δὲ κύμα
 βέβρυχεν ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ·
 ἀγγιβάθης δὲ θάλασσα, καὶ οὐπὺς ἔστι πόδεσσιν
 στήμεναι ἀμφοτέροισι καὶ ἐκφυγέειν κακότητα·
 415 μήπως μ' ἐκθαίνοντα βάλλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ
 κύμα μέγ' ἀρπάξαν, μελέῃ δέ μοι ἔσσεται ὀρυή.
 Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήσομαι, ἣν που ἐφεύρω
 ἡϊόνας τε παραπλήξας λιμένας τε θαλάσσης·
 δεῖδω μὴ μ' ἔξαυτις ἀναρπάξασα θύελλα
 420 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ, βαρέα στενάχοντα·
 ἦ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσέυῃ μέγα δαίμων
 ἐξ ἄλδς, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτης·
 οἶδα γὰρ ὥς μοι ὀδώδυσται κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 "Εὖς δ' ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 425 τόφρα δέ μιν μέγα κύμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτίν.
 "Ενθα κ' ἀπὸ ρινοῦς δρύφθη, σὺν δ' ὅστέ' ἀράχθη,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπείσσύμενος λάβε πέτρης,
 τῆς ἔχτορ στενάχων, εἰως μέγα κύμα παρῆλθεν.
 430 Καὶ τὸ μὲν ὥς ὑπάλυξε· παλιβρόθιον δέ μιν αὔτις
 πλῆξεν ἐπείσσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντω.
 Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος, θαλάμης ἐξελομένουιο,
 πρὸς κοτυληδονόφιν πυκινὰι λαΐγρες ἔχονται·
 ὥς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 435 ῥινοὶ ἀπέδρμυρθεν· τὸν δὲ μέγα κύμα κάλυψεν.
 "Ενθα κε δὴ δύστηνος ἠπέρμορον ὤλετ' Ὀδυσσεύς,
 εἰ μὴ ἐπιπροσσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

et quiescere jussit, et consopitos-esse omnes
 incitavit autem velocem Boream, fluctusque præfregit,
 donec ille Phæacibus remigii-studiosis misceretur,
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.

Hic duas noctes, duosque dies in fluctu denso
 errabat : sæpe vero ei cor præsagebat mortem.
 Sed quando jam tertiam diem comis-pulcris fecit Aurora,
 tum deinde ventus quidem quievit, atque serenitas
 erat tranquilla; ipse vero inde prope conspexit terram,
 acute admodum prospiciens, magno a fluctu levatus.
 Ut autem quum grata vita filiis apparet
 patris, qui in morbo decumbit ingentes dolores patiens,
 diu contabescens, infestus autem ei ingruerat deus;
 grate vero inde hunc dii a-malo liberarunt :
 sic Ulyssi grate apparuit terra et silva.

Natabat vero, nitens pedibus continentem ut-conscenderet :
 sed quum tantum abesset, quantum exauditur vociferatus,
 tum vero sonitum audivit ad scopulos maris.
 Murmurabat enim magnus fluctus, ad aridam continentis
 horrendum eructans; obducta vero erant omnia maris asper-
 gine.] Non enim erant portus, navium capaces, neque acces-
 sus; sed litora projecta erant, scopulique, saxaque;
 et tunc Ulyssi soluta-sunt genua et carum cor;
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :

Heu mihi, postquam terram insperatam dedit videre
 Jupiter, et jam has undas sulcatas penetravi,
 egressus nusquam apparet e-mari cano foras :
 extra enim *stant* saxa acuta, circumque fluctus
 fremit impetuosus, lævisque se-attollit petra;
 prope autem profundum mare : et nullo-modo licet pedibus
 consistere ambobus, et effugere malum :
 ne-forte me egredientem jactet lapidosam ad petram
 fluctus magnus abripiens; vanus vero mihi erit conatus.
 Sin vero adhuc ulterius præternatabo, sicubi inveniam
 litora-que obliqua, portusque maris,
 vereor, ne me rursus abripiens procella
 pontum in piscosum ferat, graviter gementem;
 aut etiam mihi et cetum immittat magnum deus
 ex mari, qualia multa nutrit inclyta Amphitrite :
 novi enim, ut mihi infensus-sit inclytus Neptunus.

Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 interea ipsum magnus æstus tulit asperum ad litus.
 Ibi cutisque lacerata-, simulque ei ossa confracta-fuissent,
 nisi in mentem *ei hoc* indidisset dea cæsiis-oculis Minerva :
 ambabus vero manibus irruens prehendit petram,
 cui adhærebat ingemiscens, donec magnus fluctus præteritis.
 set.] Et hunc quidem sic effugit: refluus autem *fluctus* ipsum
 rursus] percussit irruens, longèque ipsum injecit ponto.
 Sicut vero quum polypi, e-cubili extracti,
 acetabulis multi calculi adhaerescunt :
 sic hujus ad saxa fortibus a manibus
 cutis-partes direptæ-sunt : ipsum vero magnus fluctus obtexit.
 Ibi-jam infelix præter-fatum periisset Ulysses,
 nisi prudentiam ei dedisset cæsiis-oculis Minerva.

Κύματος ξεναδὺς, τὰτ' ἐρεύγεται ἡπειρόνδε,
 νῆχε παρῆ, ἐς γαίαν δρώμενος, εἰ που ἐφεύροι
 440 ἦϊόνας τε παραπληγας, λιμένας τε θαλάσσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο
 ἔξε νέων, τῇ δὴ οἱ εἴεσται χῶρος ἄριστος,
 λειὸς πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο·
 ἔγνω δὲ προρέοντα, καὶ εὖξάτο δν κατὰ θυμόν·
 445 Κλυθὶ, ἀναξ, ὅτις ἐσσι· πολὺλλιστον δέ σ' ἰκάνω,
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπᾶς.
 Αἰδοῖός μὲν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἀνδρῶν ὅστις ἱκνᾶται ἀλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 σὸν τε ῥόον, σά τε γούναθ' ἰκάνω, πολλὰ μογήσας.
 450 Ἄλλ' ἑλέαιρε, ἀναξ· ἱκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐδὸν ῥόον, ἔσχε δὲ κύμα·
 πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσε
 ἐς ποταμοῦ προχόας· ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν,
 χεῖράς τε στιβαράς· ἄλλ' ἄρ' ἀδέμῃτο φίλον κῆρ.
 455 Ὡδε δὲ χροᾶ πάντα· θάλασσα δὲ κῆκίη πολλή
 ἂν στόμα τε ῥινᾶς θ'· ὁ δ' ἄρ' ἀπνευστος καὶ ἀναυδος
 κείτ' ὀλιγητελέων, κάματος δέ μιν αἰνὸς ἱκάνεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἑο λῦσε θεοῖο·
 460 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήντα μετήχεν·
 ἀψ' δ' ἔφερεν μέγα κύμα κατὰ ῥόον. Αἶψα δ' ἄρ' Ἴνώ
 δέξαστο χερσὶ φίλῃσιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
 σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζειδιῶρον ἄρουραν·
 ὄχθησας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγάλητορα θυμόν·
 465 Ὡ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τί νύ μοι μῆκιστα γένηται.
 Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω,
 μή μ' ἄμυδις στίβῃ τε κακῇ καὶ θῆλῳ ξέρῃ
 ἐξ ὀλιγητελέως δαμάσῃ κεκαφῆότα θυμόν·
 αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρῇ πνέει ἡῶδι πρό.
 470 Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβᾷς καὶ δάσκιον ὕλην,
 θάμνοισι ἐν πυκινοῖσι καταδράθω, εἰ με μεδίη
 δῖγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 δεῖδω μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.
 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δόασσάτο κέρδιον εἶναι·
 475 βῆ ῥ' ἵμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν
 ἐν περιφαινομένῳ· δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπὲρλυθε θάμνοους,
 ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.
 Τοὺς μὲν ἄρ' οὕτ' ἀνέμων διᾶει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 οὐδέ ποτ' Ἥλιος φαέθων ἀκτίσιν ἔβαλλεν,
 480 οὕτ' ὁμότροπος περάσασκε διχμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ
 ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμειβαδῖς· οὐς ὑπ' Ὀδυσσεὺς
 δύσσετ'· ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμῆσται χερσὶ φίλῃσιν
 εὐρεῖαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἡλιθα πολλή,
 ὅσσον τ' ἤε δύο ἢε τρεῖς ἀνδρες ἔρουσαι
 485 ὥρῃ χειμερῇ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνου.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, γύσιν δ' ἐπεχέυετα φύλλων.
 Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατῆς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
 490 σπέρμα πυρὸς σῶζων, ἵνα μὴ ποθεν ἀλλοθεν αὔοι·
 ὥς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύφατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

E-fluctu ubi-emerserat, qua is eructatur ad-litus,
 ibi præternatabat, in terram spectans, sicubi inveniret
 litoraque obliqua, portusque maris.

Sed quando jam fluvii ad ostia pulcre-fluentis
 pervenerat natans, ibi demum ei visus-est locus optimus,
 lævis scopulorum, et receptus inerat a-vento;
 agnovit autem profluentem, et supplicavit suo in animo:

Audi, rex, quisquis es; exoptatissimum autem ad-te venio,
 fugiens ex ponto Neptuni minas.

Venerabilis quidem est etiam immortalibus diis,
 hominum quicunque venerit errans, quemadmodum ego nunc
 ad-tuum fluentum, tuaque genua accedo, plurima passus.
 Sed miserere, rex; supplicem vero tibi me profiteor esse.

Sic ait: ille vero continuo sedavit suum fluentum, continu-
 itque fluctum;] et ante ei fecit tranquillitatem, ipsumque ser-
 vavit] ad fluvii ostia: ille vero deinde ambo genua flexit,
 manusque validas; mari enim afflictus-erat caro corde.

Tumebat vero corpore toto; mare autem manabat copiosum
 per osque, naresque; ipse vero absque-anelitu et -voce
 jacebat viribus-defectus: defatigatio autem eum vehementer
 incessit.] Sed quando jam respiravit et in mente animus col-
 lectus-est,] tum vero vittam a se solvit deæ,
 et ipsam in fluvium mari-se-miscentem immisit;
 retro autem illam ferebat magnus fluctus per fluentum. Illico
 vero Ino] suscepit eam manibus caris; ille autem ex fluvio
 secedens] juncu incubuit, osculatusque est almam terram:
 ingemiscens autem inde dixit ad suum magnum animum:

Heu mihi, quid patiar? quid mihi in-futurum etiam fiet?

Si quidem in fluvio gravem per noctem excubavero,
 timeo, ne me simul frigusque malum et floridus ros
 præ imbecillitate conficiant expirantem animum:
 aura vero ex fluvio frigida spirat ante auroram.

Si vero in clivum ascendens et umbrasam silvam,
 arbustis in densis dormiero, si me sineret
 frigus et lassitudo, jucundus autem mihi somnus obreperet:
 vereor, ne feris captura et præda fiam.

Sic igitur ei deliberanti visum-est utilius esse:

profectusque-est ire in silvam; hanc autem prope aquam inve-
 nit] in conspicuo-loco; duo autem inde subiti arbusta,
 ex uno-loco enata, hoc quidem oleastri, illud autem oleæ.

Hæc quidem nec ventorum perflat vis humidum spirantium,
 neque unquam Sol lucidus radiis percutiebat,
 neque imber penetrabat penitus: sic sane densa
 invicem creverunt alterum-alteri-intertextum; quæ Ulysses
 subiit; statimque cubile congressit manibus caris
 latum: foliorum enim erat lapsarum-copia satis magna,
 quantum vel duos, vel tres viros tegeret
 tempestate hiberna, etiamsi vel admodum ea sæviret.

Ille quidem conspecta gavius-est audens divinus Ulysses:
 in medio autem decubuit, copiamque superingessit foliorum.

Ut autem quum aliquis torrem in-cinere absconderit nigro,
 agri in extremitate, cui non adsunt vicini alii,
 semen ignis servans, ut ne qua aliunde incendat:

sic Ulysses foliis se-obtexit: huic autem Minerva

ὑπνον ἐπ' ὁμασι χυῖ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
δυσπνέος καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ζ.

Ὀδυσσεώς ἀφιζίς εἰς Φαίακας.

- Ἦς δ' μὲν ἔνθα καθυῦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ὑπνῶν καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
βῆ β' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
οἱ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυγόρῳ Ὑπερείῃ,
5 ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορέοντων,
οἳ σφεας σινέσκοντο, βίῃφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
Ἐνθεν ἀναστήσας ἄγε Νausithoos θεοειδής,
εἶπεν δ' ἐν Σχερίῃ, ἐκὰς ἀνδρῶν ἀλφειστάων·
ἀμρὶ δὲ τείγος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους,
10 καὶ νηὸς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας.
Ἄλλ' ὁ μὲν ἦδ' ἡ Κηρὶ δαμείς· Ἀιδόσδε βεβήκει·
Ἀλκίνοος δὲ τότε ἦρξε, θεῶν ἀπο μήδεα εἰδώς.
Τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιόουσα.
15 Βῆ δ' ἔμην ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ὅς ἐνι κούρῃ
κοιμᾷτ', ἀθανάτῃσι φυτὴν καὶ εἶδος ὁμοίῃ,
Νausicaά, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
πάρ δὲ δὴ ἀμρίπολοι, Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσαι,
σταθμοῖν ἐκάτερθε· θύραι δ' ἐπέκειντο φαιναί.
20 Ἦ δ' ἀνέμου ὡς πνοὴ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
εἰδομένη κούρῃ ναυσικλειτοῖο Δύμαντος,
ἥ οἱ δηληκίχῃ μὲν ἦν, κεχάριστο δὲ θυμῷ·
τῇ μιν εἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
25 Νausicaά, τί νύ σ' ὥδε μεθέμονα γείνατο μήτηρ;
εἴματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα·
σοὶ δὲ γάμος σγεδὸν ἔστιν, ἵνα γρὴ καλὰ μὲν αὐτῇν
ἐννυσθαί, τὰ δὲ τοῖσι παρασχύνῃ οἳ σ' ἄγωνται.
Ἔκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
30 ἐσθλή· χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἄλλ' ἵομεν πλυνέουσαι ἅμ' ἥρι φανομένηριν·
καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἔψομαι, ὅτ' ἀτάχιστα
ἐντύνει· ἐπεὶ οὗτοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσεαι.
Ἦδ' ἡ γάρ σε μνύνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
35 πάντων Φαιήκων, θοὶ τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ.
Ἄλλ' ἄγ', ἐπότηρυνον πατέρα κλυτὸν ἡῶθι πρὸ,
ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐροπλίσαι, ἥ κεν ἄγρῃσιν
ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
Καὶ δέ σοι ὦδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον ἢ ἐπὶ πόδεσσιν
40 ἔργεσθαι· πολλὸν γάρ ἀπὸ πλυνούῃσι πόλ' ἔσται.
Ἦ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀνέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὀλύμπῳ δ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλές αἰεὶ
ἔμμεναι· οὐτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ' ὁμῶς
δεύεται οὔτε χιῶν ἐπιπίλνεται, ἀλλὰ μάλ' αἰὲρ ἄβρη
45 πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη·

somnum in oculis fudit, ut is ipsum cessare-faceret citissime
a-difficili labore, caras palpebras obtogens.

ODYSSEÆ VI.

Ulyssis adventus ad Phæacas.

Sic is quidem illuc dormiebat, audens divinus Ulysses,
somno et labore oppressus : verum Minerva
ivit ad Phæacum virorum populumque urbemque;
qui olim quidem aliquando habitabant in spatiosa Hyperæa,
prope Cyclopa, viros superbientes,
qui ipsos infestabant, viribusque potiores erant.
Inde excitos illos deduxit Nausithous deo-similis,
collocavitque in Scheria, procul ab-hominibus sollertibus;
ac murum circumduxit urbi, et edificavit domos,
et templa fecit deorum, et divisit agros.
Sed hic quidem jam fato domitus, ad-Orcum descenderat :
Alcinous vero tunc imperabat, a-diis consilia doctus.
Hujus quidem ivit ad domum dea cæsiis-oculis Minerva,
reditum Ulyssi magnanimo moliens.
Profecta-est autem ire ad thalamum multa-arte-factum, in quo
puella] cubabat, immortalibus habitu et forma similis,
Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi;
juxta autem duæ ancillæ, a Gratiis pulcritudinem habentes,
ad-postem-forium utrinque; fores vero clausæ-erant splendide.] Illa vero venti veluti flatus accessit ad-cubile puellæ :
stetitque supra caput, et ipsam sermone allocuta-est,
assimilans-se filiæ nautæ-celebris Dymantis,
quæ ei æqualis quidem erat, grataque animo;
huic se-quum-assimilasset, illam affata-est cæsiis oculis Mi-
nerva :] Nausicaa, quid te sic negligentem peperit mater?
vestes quidem tibi jacent neglectæ splendide;
tibi vero nuptiæ propinquæ sunt, ubi oportet pulcras quidem
te ipsam] induere, alias autem illis præbere, qui te ducant.
Etenim ex his fama apud-homines oritur
bona; gaudent vero pater et veneranda mater.
At eamus loturæ cum aurora illucescente :
et te ego adjutrix una comitabor, ut celerrime
hæc instruas; quoniam non amplius diu virgo eris.
Jam enim te ambiunt optimi in populo
omnium Phæacum, ubi tibi clarum genus est et ipsi.
Verum age, hortare patrem inclytum sub auroram
mulos et currum ut-apparet, qui vehat
cingulaque, et peplos, et pallia splendida.
Et vero tibi sic ipsi multo honestius est, quam pedibus
ire; multum enim absunt labra ab-urbe.
Hæc quidem sic locuta abiit, cæsiis-oculis Minerva,
ad-Olympum, ubi aiunt deorum sedem firmam semper
esse : nec ventis concutitur, neque unquam imbre
rigatur, nec nix ingruit; sed omnino serenitas
panditur innubis, candidusque ambit splendor :

τῷ ἐνὶ τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἡματα πάντα.

Ἐνθ' ἀπέθη Γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέρφαδε κούρη.

Αὐτίκα δ' ἦώς ἦλθεν εὐθρονος, ἥ μιν ἔγειρεν
Ναυσικάαν εὐπεπλον· ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον.
50 Βῆ δ' ἵμεναι κατὰ δώμαθ', ἵν' ἀγγεῖλιε τοκεῦσιν,
πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ· κίχῃσάτο δ' ἔνδον ἐόντας.
Ἥ μὲν ἐπ' ἐσχάρη ἥστο, σὺν ἀμφιπολοῖσι γυναιξίν,
ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα· τῷ δὲ θύραζε
ἐρχομένῳ ξυμβλήτο μετὰ κλειτοῦς βασιλῆας
55 ἐς βουλὴν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί.

Ἥ δὲ μάλ' ἀγχι στᾶσα φίλον πατέρα προσέειπεν·

Πάπτα φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοι ἐροπλίσσεαις ἀπήνην
ὕψηλὴν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἴματ' ἀγῶμαι
ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τὰ μοι βέρυτωμένα κεῖται;
60 καὶ δέ σοι αὐτῷ ἔοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντα
βουλὰς βουλευεῖν καθαρὰ χροῖ εἴματ' ἔχοντα.
Πέντε δέ τοι φίλοι υἱέες ἐνὶ μεγάροισι γεγάσιν,
οἱ δὲ ὀπνύοντες, τρεῖς δ' ἡἴθειοι θαλθόντες·
οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἴματ' ἔχοντες
65 ἐς χορὸν ἔρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρονὶ πάντα μέμηλεν.

Ὡς ἔφατ'· αἰδέτο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι
πατρὶ φίλῳ· ὃ δὲ πάντα νόει καὶ ἀμείβετο μύθῳ·

Οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω, τέκος, οὔτε τευ ἄλλου.

Ἔρχε·ν· ἀτὰρ τοι δμῶδες ἐροπλίσσουσιν ἀπήνην
70 ὕψηλὴν, εὐκυκλον, ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν.

Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἐπίθοντο.

Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἀμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖην
ᾤπλεον, ἡμιόνους θ' ὑπαγον· ζευξάν θ' ὑπ' ἀπήνη·
κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαεινὴν,
75 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν εὐξέστῳ ἐπ' ἀπήνη·
μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδὴν
παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
ἄσκη ἐν αἰγείῳ — κούρη δ' ἐπεβήσεται ἀπήνης —
δῶκεν δὲ χρυσήν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
80 εἰως χυτλώσαιντο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.

Ἥ δ' ἔλαβεν μᾶστιγα καὶ ἥνια σιγαλόεντα,
μᾶστιξεν δ' ἑλάν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιϊν·
αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο, φέρον δ' ἐσθῆτα, καὶ αὐτῇν,
οὐκ οἶν· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφιπόλοι κίων ἄλλαι.

85 Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο βόον περικαλλέ' ἔκοντο,
ἐνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ, πολλὸν δ' ὕδωρ
καλὸν ὑπεκπρορέει, μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι·
ἐνθ' αἶψ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης.

Καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πάρα δινύμεντα,
90 τρώγειν ἄγρωσιν μελιτῆσιν· ταῖ δ' ἀπ' ἀπήνης
εἴματα χερσὶν ἔλυντο, καὶ ἐξφόρεον μέλαν ὕδωρ·
στεῖβον δ' ἐν βόθροισι, θοῶς ἔριδα προφέρουσαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε καθῆράν τε ῥύπα πάντα,
ἔξεις πέτασαν παρὰ θιν' ἄλδος, ἥχι μάλιστα

95 λαίγγκας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.

Αἱ δὲ λουσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἔλαιῳ,
δεῖπνον ἔπειθ' ἔλυντο παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο·
εἴματα δ' ἡελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμῶαί τε καὶ αὐτῇ,

in quo delectantur beati dii diebus omnibus.

Eo abiit Minerva, postquam hæc suaserat puellæ.

Statim vero Aurora advenit in-pulcro-solio, suæ eam exci-
tabat,] Nausicaam pulcro-peplo; continuoque ea admirata-est
somnia. Ivit autem per ades, ut nuntiaret parentibus,
patri caro et matri: deprehenditque eos, intus dum-essent.
Illa quidem ad focum sedebat, cum ancillis mulieribus,
pensa versans marina-purpura-tincta: ipsum autem foras
egredientem convenit ad inclitos reges
in consilium, quo ipsum vocabant Phæaces nobiles.

Hæc autem valde prope stans carum patrem allocuta-est:

Pater care, non jam mihi apparaveris currum
excelsum, agilem-rotis, ut pulcras vestes agam
ad flumen, lotura, quæ mihi sorditata jacent?

Et vero te ipsum decet inter primores versantem
consilia consulere, puras in-corpore vestes habentem.

Quinque autem tibi cari filii in ædibus sunt,
duo in-matrimonio, tres autem celibes florentes:
hi vero semper volunt, recens-lotas vestes habentes,
ad choream ire; hæc autem meæ menti omnia curæ-sunt.

Sic dixit: verebatur enim floridas nuptias nominare
patri caro; ille vero omnia intelligebat, et respondit sermone:

Neuquaquam tibi mulos invideo, filia, nec quicquam aliud.

Abi: ceterum tibi famuli apparabunt currum
altum, agilem rotis, sirpea instructum.

Sic locutus, servis præcepit; hi vero paruerunt.

Hi quidem foras currum agilem-rotis mulinum
instruebant, mulosque submiserunt, junxeruntque sub curru:
virgo autem e thalamo ferebat vestes pulcras;
et eas quidem deposuit bene-polito in curru;
mater vero in cista collocabat animo-gratum cibum,
varium, et obsonia imposuit, et vinum infudit
utre in caprino; (puella vero conscendit currum:)
dedit etiam aurea in ampulla humidum oleum,
ut ungeretur cum ancillis mulieribus.

Illa vero accepit scuticam et habenas pulcras,
percussitque, ut-inirent-cursum; strepitus autem erat mulo-
rum;] hi vero impigre contendebant, ferebantque vestes, et
ipsam,] non solam; una cum-ea etiam ancillæ proficiscebantur
aliæ.] Hæc vero quum jam fluvii ad-alveum perpulcrum per-
venere,] ubi quidem labra erant perennia, multaue aqua
pulcra profluebat, etiam admodum sordidata quæ-purget:
ibi illæ mulos quidem solverunt-a curru.

Et eos quidem egerunt fluvium propter vorticosum,
ut-carperent gramen dulce: ipse vero a curru
vestes manibus sumserunt, et inferebant in-nigram aquam:
constipabantque in scrobibus, celeriter certamen proferentes.
Sed postquam lavarantque, purgarantque sordes omnes,
ordine eas explicuerunt ad litus maris, ubi potissimum
lapillos ad litus abluebat mare.

Ipsæ porro lotæ, et unctæ pingui oleo,

prandium inde sumserunt ad ripas fluvii:
vestes autem solis manebant dum-siccarentur splendore.

Ac postquam cibo saturatæ sunt ancillæque et ipsa,

- 100 σφαίρῃ ταίτ' ἄρ' ἔπαιζον, ἀπὸ κρήδευμα βαλοῦσαι·
τῇσι δὲ Ναυσικαὰ λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
Οὕτῃ δ' Ἄρτεμις εἴσι κατ' οὖρεος ἰοχέαιρα,
ἥ κατὰ Τηγύετον περιμήχετον ἢ Ἐρύμανθον,
τερπομένη κάπροισι καὶ ὤκειῃς ἐλάφοισιν·
105 τῇ δὲ θ' ἅμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
ἄγρονόμοι παῖζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
πασάνων δ' ὑπὲρ ἤγε κάρη ἔχει ἡδὲ μέτωπα,
ῤεῖά τ' ἀριγνώτῃ πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
ὥς ἤγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδομής.
110 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι,
ζεύξασ' ἡμίονους, πτύξασά τε εἴματα καλὰ·
ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ὥς Ὀδυσσεὺς ἔγροίτο, ἴδοι τ' εὐνόπιδά κούρην,
ἥ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσαιοτο.
115 Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλειαν·
ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθεῖη δ' ἔμβαλε δῖνῃ·
αἰδ' ἐπὶ μακρὸν αὔσαν.—Ὅ δ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς·
ἐξόμενος δ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάνω;
120 ἦ ῤ' οἷγ' ὕβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
ἡδὲ φιλοξεῖνοι, καὶ σπὴν νόος ἐστί θεοῦδής;
ὥστε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτῇ,
Νυμφάων, αἱ ἔχουσ' ὄρεων αἰπεινὰ κάρηνα,
καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πῖσαα ποιήεντα.
125 Ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδήντων;
Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἡδὲ ἰδῶμαι.
ὦς εἰπὼν, θάμνωι ὑπεδύστετο διὸς Ὀδυσσεύς·
ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσσε χειρὶ παχείῃ
φύλλων, ὥς ῥύσαιτο περὶ χροῖ μῆδεα φωτός.
130 Βῆ δ' ἔμεν, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλλὰ πεποιθὼς,
δοτ' εἶσ' ὕμενος καὶ ἀήμενος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
δαλεται· αὐτὰρ ὁ βουσί μετέρχεται ἡ ὀίσσιν,
ἡδὲ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· χέλεται δέ ἑ γαστήρ,
μῆλων πειρήσονται καὶ ἐς πυκνὸν δομον ἔλθειν·
135 ὅς Ὀδυσσεὺς κούρῃσιν εὐπλοκάμοισιν ἔμελλεν
μίξεσθαι, γυμνός περ ἑὼν· χρεῖω γὰρ ἔκανε.
Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη, κεκαχωμένος ἄλμῃ·
τρέσσαν δ' ἀλλυδὶς ἄλλη ἐπ' ἡϊόνας προῦχούσας·
οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη·
140 θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυῖων.
Στῆ δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ μερμηρίζεν Ὀδυσσεύς,
ἥ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐνόπιδά κούρην,
ἥ αὖτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχίοισιν
λίσσοιτ', εἰ δαίξειε πόλιν, καὶ εἴματα δοίη.
145 ὦς ἄρα οἱ φρονέοντι δόασσάτο κέρδιον εἶναι,
λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχίοισιν,
μὴ οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιο φρένα κούρη.
Αὐτίκα μελιχίον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
Γουνοῦμαί σε, ἄνασσα· θεός νύ τις ἢ βροτὸς ἐσσι.
150 Εἰ μὲν τις θεός ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ἄρτέμιδι σε ἔγωγε, Διὸς κούρη μέγαλοιο,
εἰδὸς τε μέγεθός τε φῶν τ' ἄγγιστα ἔσσω·
εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ γῆσιν ναιετάουσιν,

pila hæc inde ludebant, capitum-redimiculis depositis :
illis vero Nausicaa pulcris-ulnis exordiebatur ludum.
Qualis autem Diana incedit per montem sagittis-gaudens,
aut per Taygetum arduum, aut Erymanthum,
oblectans-se apris, et velocibus cervis;
cum-illa autem simul Nymphæ, filię Jovis ægidem-tenentis,
agrestes ludunt; gaudet vero mente Latona;
omnes autem ipsa capite supereminet ac fronte,
facileque conspicua est, pulcræ vero omnes :
sic illa inter-ancillas excelebat virgo indomita.

Sed quum jam esset rursus domum reditura,
junctis mulis, plicatisque vestibus pulcris :
tunc iterum aliud excogitavit dea cæsiiis-oculis Minerva,
ut Ulysses excitaretur, videretque pulcram-oculis puellam,
quæ ipsum Phæacum virorum ad urbem duceret.
Pilam deinde jecit in ancillam regina;
ab-ancilla quidem aberravit, profundum autem incidit in-
vorticem :] illæ vero alte clamant. Atque expectatus-est
divinus Ulysses,] sedensque cogitabat in mente et in animo :

Heu mihi, quorum demum hominum in terram deveni?
anne hi injuri sunt et feroces, nec justī?
an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens?
ut me puellarum circumvenit femineus clamor,
Nympharum, quæ habitant montium altos vertices,
et fontes fluviorum, et palustria-loca herbosa.
An jam alicubi homines sum prope vocales?
Verum age, ego ipse experiar ac videbo.

Sic locutus, arbustis egrediebatur divinus Ulysses :
ex densa autem silva ramum fregit manu robusta,
cum-foliis, ut tegeret circa corpus pudenda viri.
Profectus-est autem ire, veluti leo in-montibus-nutritus, ro-
bore confusus,] qui incedit complutus et ventos-passus; in-
tus vero ei oculi] ardent : atque is boves invadit, aut oves,
aut agrestes cervas; jubet vero eum venter,
pecudes tentanturum, etiā in densam domum ire :
ita Ulysses puellis pulcras-comas-habentibus erat
congressurus, nudus licet esset: necessitas enim urgebat.
Horribilis vero ipsis apparuit, deturpatus salsugine :
diffugerunt autem, alio alia, per ripas prominentes :
sola vero Alcinoi filia mansit; ei enim Minerva
audaciam in mente posuit, et metum exemit e-membris.
Stetit vero contra, continens-se : at deliberabat Ulysses,
utrum genubis prehensis supplicaret pulcræ-oculis puellæ :
an sic *ut erat* verbis eminus-stans blandis
eam precaretur, si ostenderet urbem, et vestes daret.
Sic igitur ei deliberanti visum-est melius esse,
precari verbis eminus-stantem blandis,
ne ei genua prehendenti irasceret mente puella.
Protinus blandum et sollerem dixit sermonem :

Supplex-oro te, regina; deane tu aliqua, an mortalis sis.
Si quidem aliqua dea es, *eorum* qui cælum latum incolunt,
Dianæ te ego, Jovis filiæ magni,
formaque, statureque, orisque-habitu, quam-proxime assi-
milo:] sin aliqua es ex-hominibus, qui super terram habitant,

τριμέακαρες μὲν σοίγε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 155 τριμέακαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
 αἰὲν εὐφροσύνησιν λαίνεται εἵνεκα σείο,
 λευσσόντων τοῖνδ' ἄλῃος χορὸν εἰσιγινεύσαν.
 Κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔσχον ἄλλων,
 ὅς κ' ἐ' ἐέδνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγηται.
 160 Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἶδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 Δῆλ' ὃν δὴ ποτε τοῖον Ἀπολλώνιος παρὰ βωμῷ
 φοίνικας νέον ἔρνος ἀνεργόμενον ἐνόησα —
 ἦλθον γὰρ καὶ κείσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 165 τῇν δδόν, ἥ δὲ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσσεσθαι —
 ὡς δ' αὐτὸς καὶ κεῖνο ἰδὼν, ἐτεθήπεα θυμῷ
 δῆν'· ἐπεὶ οὕτω τοῖον ἀνῆλυθεν ἐκ δόρου γαίης·
 ὡς σε, γύναι, ἀγαμαί τε τέθηπά τε δεῖδιά τ' αἰνῶς
 γούνων ἀψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 170 Χθιζὸς ἔεικοστῷ φύγον ἤματι οἶνοπα πόντον·
 τόρρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φέροι, κραίπναι τε θέλλαι,
 νήσου ἀπ' Ὠκυγῆς· νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων,
 ὄφρ' ἔτι που καὶ τῆδε πάθω κακόν. Οὐ γὰρ οἷω
 παύσεσθ'· ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.
 175 Ἀλλὰ, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σὲ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἐς πρώτην ἰκόμεν· τῶν δ' ἄλλων οὕτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἱ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.
 Ἄστυ δέ μοι δεῖξον, ὅς δὲ βράχος ἀμφιβαλέσθαι,
 εἰ τί που εἴλωμα σπείρων ἔχει ἐνθάδ' ἰούσα.
 180 Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μεινιῇς·
 ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ δημοφροσύνην ὁπάσειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦγε κρείσσον καὶ ἄρειον,
 ἢ δὴ δημορρόνοντε νοήμασιν οἶκον ἔχοντες
 ἀνὴρ ἢ δὲ γυνή· πολλὰ ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
 185 χάριματά δ' εὐμενέτησι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.
 Τὸν δ' αὖ Νηυσικαῖα λευκώλενος ἀντίον ἤδα·
 ξεῖν· ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας —
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὀδον· Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἡσθλοῖς ἢ δὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλησιν, ἐκαστῷ·
 190 καὶ πού σοι τάγ' ἔδωκε, σὺ δὲ χρὴ τετλάμεν ἐμπης —
 νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαῖαν ἰκάνεις,
 οὔτ' οὖν ἐσθλὸς δευῆσαι οὔτε τευ ἄλλου,
 ὃν ἐπέοιχ' ἰκέτην ταλαπείριον ἀντίασαντα.
 Ἄστυ δέ τοι δεῖξω, ἔρῳ δέ τοι οὖνομα λαῶν.
 195 Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔγεται κάρτος τε βίη τε.
 Ἦ βῆ, καὶ ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι κέλευσεν·
 στήτ' ἐ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσαι;
 200 ἦ μή πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἐμμεναι ἀνδρῶν;
 Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερός βροτὸς, οὐδὲ γένηται,
 ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἰκηται,
 δημοτῆτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε, πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 205 ἔσχατοι, οὐδὲ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
 Ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλόμενος ἐνθάδ' ἰκάνει,
 τὸν νῦν χρὴ κομέειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὶν ἅπαντες

ter-beati quidem tibi pater et veneranda mater,
 ter-beati et fratres; valde, credo, ipsis animus
 semper lætitia perfunditur, tui gratia,
 videntibus te tale germen choream ingredientem.
 Ille vero rursus in animo felicissimus præter ceteris,
 quicumque te, sponsalibus-donis præponderans, domum du-
 xerit.] Nondum enim aliqua talem vidi mortalem oculis,
 nec virum nec mulierem; admiratio me tenet aspicientem.
 In-Delo sane aliquando tale, Apollinis juxta aram,
 palmæ recens germen succrescens vidi:
 (profectus enim eram etiam illuc, multusque me sequebatur
 populus[in-ea profectione quæ demum erat mihi malum dam-
 num futura:]) eodem autem ipso-modo et illud conspiciatus,
 obstupui animo] diu; quandoquidem nunquam tale succrevit
 lignum e terra:] ita te mulier admirorque, obstupeoque, ve-
 reorque admodum] genua prehendere: gravis autem me dolor
 occupat.] Heri vigesimo effugi die nigrum pontum:
 eosque vero me perpetuo fluctus ferebat, celeresque procel-
 læ,] insula ab Ogygia: nunc tamen huc me conjecit deus,
 ut adhuc fortasse et hic patiar malum. Non enim puto
 cessaturum; sed adhuc multa dii efficient prius.
 Verum, regina, miserere: te enim mala multa passus
 primam accessi; at ceterorum neminem novi
 hominum qui hanc urbem et terram incolunt.
 Urbem vero mihi ostende daque pannum circumjiciendum,
 si quod forte involucrum pannorum habes, huc profecta.
 Tibi vero dii tanta dent, quanta animo tuo concupiscis;
 maritumque et familiam, et concordiam præbeant
 bonam: non enim hoc *quicquam* præstantius et melius est,
 quam quando concordēs animis domum teneant
 vir et uxor: *tum oriuntur* multi dolores malevolis,
 gaudia autem benevolis; maxime vero sentiunt ipsi.

Hunc autem rursus Nausicaa candidis-ulnis contra allocuta-
 est:] hospes: quandoquidem neque ignavo, nec stulto viro
 similis es:] Jupiter vero ipse distribuit felicitatem Olympius
 hominibus,] bonis atque malis prout voluerit, unicuique:
 et fere tibi istæc dedit te autem oportet pati omnino:
 nunc vero, quum ad nostramque urbem et terram venisti,
 nec jam vestium indigebis nec cujusquam alius rei,
 quarum decet supplicem miserum compotem fieri.
 Urbem autem tibi monstrabo, dicamque tibi nomen civium.
 Phæaces quidem hanc urbem et terram habitant:
 sum autem ego filia magnanimi Alcinoi;
 ex-quo Phæacum pendet et imperium et potentia.

Dixit, et ancillis comas-pulcras-habentibus imperavit:
 sistite-gradum mihi ancillæ: quo fugitis, virum conspicatæ?
 an forte aliquem hostilium putatis esse virorum?
 Non est ille vir vegetus homo, nec fere-nascetur,
 qui Phæacum virorum in terram veniat,
 hostilia inferens; valde enim cari sunt hi immortalibus.
 Habitamus autem seorsum, undoso in mari,
 extremi, nec quisquam nobiscum mortalium commercium-
 habet alius.] Sed hic aliquis infelix errans huc venit,
 quem nunc oportet curare: a Jove enim sunt omnes

ξεινοί τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.
 Ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρώσιν τε πόσιν τε·
 210 λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ, θύ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο.
 Ὡς ἔραθ'· αἱ δ' ἔσταν τε καὶ ἀλλήλῃσι χέλευσαν·
 καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὡς ἐκέλευσεν
 Ναυσικαά, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 παρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔθηκαν·
 215 ὄωκαν δὲ χρυσῇ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 ἥνων δ' ἄρα μιν λούσθαι ποταμοῖο ῥῆσιν.
 Δὴ ῥα τότε ἀμφίπολοι μετηύδα διος Ὀδυσσεύς·
 Ἀμφίπολοι, στήθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ὅρρ' ἐγὼ αὐτὸς
 ἔλμην ὁμοῖν ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἐλαίῳ
 220 χρίσομαι· ἥ γὰρ δὴρὸν ἀπὸ γροῶς ἐστὶν ἀλοιρῇ.
 Ἄντην δ' οὐκ ἂν ἐγώ γε λοέσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 γυμνοῦσθαι, κούρησιν εὐπλοκάμοισι μετελθών.
 Ὡς ἔραθ'· αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρη.
 Αὐτὰρ ἐκ ποταμοῦ χροᾶ νίετο διος Ὀδυσσεὺς
 225 ἔλμην, ἥ οἱ νότα καὶ εὐρέας ἀμπεγεν ὁμοῦς·
 ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηγεν ἄλδος χνόον ἀτρυγέτοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν,
 ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσσαθ', ἃ οἱ πόρε παρθένος ἀδμής·
 τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 230 μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καὶ δὲ κάρητος
 οὐλας ἔχε κόμας, ὑακινθίνῳ ἀνθει ὁμοίαις.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχέυεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 ἰδρὶς, θν' Ἡφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέγγην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·
 235 ὅς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὁμοῖς.
 Ἔζετ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 κάλλιε καὶ χάρισι στίλβων· θεῖτο δὲ κούρη·
 δὴ ῥα τότε ἀμφίπολοισιν εὐπλοκάμοισι μετηύδα·
 Κλυτέ μιν, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὅρα τι εἶπω·
 240 οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 Φαιήκεσσ' ὅδ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισιν.
 Πρόσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι αἰεκέλιος δέατ' εἶναι,
 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοῖ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοῖόςδε πόσις κεκλημένος εἴη,
 245 ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μῖμνεν.
 Ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρώσιν τε πόσιν τε. [το.
 Ὡς ἔραθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπίουον·
 παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ ἔβσαν βρώσιν τε πόσιν τε.
 Ἦτοι β πῖνε καὶ ἤσθε πολύτλας διος Ὀδυσσεύς
 250 ἀρπαλέως· δὴρὸν γὰρ ἐδότης ἦεν ἄσπαστος.
 Αὐτὰρ Ναυσικαά λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·
 εἵματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,
 ζευῖξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας· ἂν δ' ἔβη αὐτή.
 ὤτρυνεν δ' Ὀδυσσῆα, ἔπος τ' ἔρατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 255 Ὅρσοο δὴ νῦν, ξεῖνε, πολὺνδ' ἔμεν, ὅρα σε πέμψω
 πατρός ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἐνθά σε φημι
 πάντων Φαιήκων εἰδορσέμεν ὅσοι ἄριστοι.
 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρδειν· δοκεῖς δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 ὅρρ' ἂν μὲν κ' ἀγροὺς ἴομεν καὶ ἐργ' ἀνθρώπων,
 260 τόφρα σὺν ἀμφίπολοισι μεθ' ἡμιόνους καὶ ἅμαζαν
 καρπαλίμως ἐρχέσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.

hospitesque et egeni : donum autem *ipsis* exiguumque gra-
 tumque est.] Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potum-
 que,] et lavate *eum* in fluvio, ubi receptus est a-vento.

Sic dixit; illæ vero steterunt, et se-invicem hortatæ sunt :
 atque Ulyssem collocarunt in receptu, uti jusserat
 Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ;
 atque ei palliumque tunicamque vestes apposuerunt :
 dederunt porro ei aurea in ampulla liquidum oleum ,
 jusseruntque dein ipsum lavare-se fluvii in-fluento.
 Ac tum ancillas allocutus-est divinus Ulysses :

Ancillæ, state ita eminus, dum ego ipse
 salsuginem ab-humeris abluiam, circumque oleo
 ungam-me : jam enim diu a corpore abest unctio.
 Coram vero haud ego lavero ; vereor enim
 nudari, inter-puellas pulcris-comis versans.

Sic dixit ; illæ vero secesserunt, narraruntque inde puellæ.

At ex flumine a-corpore abluebat divinus Ulysses
 salsuginem, quæ ei terga et latos obtegebat humeros :
 e capite autem eluebat maris sordes infructuosi.

Ac postquam usquequaque lavarat-se, et oleo unxerat,
 vestesque induerat, quas ei præbebat virgo indomita :
 illum quidem Minerva reddidit, Jove enata,
 majoremque aspectu, et crassiorem : a capite vero
 crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.

Ut autem quum quis aurum circumfundit argento vir
 sollers, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva
 artem omnigenam ; pulcra vero is opera perficit :
 sic in-hunc defudit gratiam in-capiteque et humeris.

Considebat deinde, seorsum profectus ad litus maris,
 pulcritudine et gratia resplendens : admirabatur autem puella :
 ac tunc ancillas pulcris-comis allocuta-est :

Audite me, ancillæ candidis-ulis, ut aliquid dicam ;
 non omnibus invitis diis, qui Olympum tenent,
 ad-Phæacas hic vir pervenit similes-diis.

Quippe antea quidem mihi indecoros videbatur esse,
 nunc vero diis similis-est, qui cælum latum habitant.

Utinam mihi talis maritus appellatus esset,
 hic habitans, et ipsi placeret hic manere.

Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potumque.

Sic dixit ; illæ vero huic diligenter ausculta-runt et parue-
 runt :] et subinde Ulyssi apposuerunt cibumque potumque.
 Atque is bibebat et edebat, audens divinus Ulysses,
 rapaciter ; diu enim cibum non-gustaverat.

Sed Nausicaa candidis-ulis aliud cogitavit ;
 vestes jam plicatas posuit pulcrum in currum,
 junxitque mulos fortibus-ungulis, atque inscendit ipsa.
 Adhortata-est autem Ulyssem, verbumque dixit, et elocuta-
 est :] Surge nunc jam, hospes, ad-urbem eamus, ut te de-
 ducam] patris mei in domum prudentis ; ubi te puto
 omnium Phæacum visurum-esse quotquot sunt optimi.

Sed omnino sic facito ; videris vero mihi non desipere :
 donec quidem per agros iverimus et culta hominum,
 tamdiu cum ancillis, post mulos et currum,
 celeriter ito ; ego autem viæ dux-ero.

Αὐτὰρ ἐπὴν πολλοὺς ἐπιβόιοιεν — ἦν πέρι πύργος
 ὑψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἑκάτερθε πολλῶς,
 λεπτὴ δ' εἰς(θμῇ) νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιελίσσαι
 265 εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστω.
 Ἔνθα δέ τέ σφ' ἀγορὴ καλὸν Ποσειδῆϊον ἀμφίς,
 ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυγέεσσ' ἀραρυῖα.
 Ἔνθα δὲ νηῶν ὄπλα μελαινάων ἀλέγουσιν,
 πείσματα καὶ σπείρα καὶ ἀποζύνουσιν ἑρετμά.
 270 Οὐ γὰρ Φαίηκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρη,
 ἀλλ' ἴστοι καὶ ἑρετμά νεῶν καὶ νῆες εἴσαι,
 ᾗσιν ἀγαλλόμενοι πολιτὴν περὶ ὡς θάλασσαν —
 τῶν ἀλείνω φῆμιν ἀδευκέα, μή τις ὅπισσώ
 μωμυή — μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφύλοιοι κατὰ δῆμον —
 275 καὶ νύ τις ὧδ' εἴπησι κακώτερος ἀντιβολήσας·
 τίς δ' ὅδε Ναυσικάα ἔπεται καλὸς τε μέγας τε,
 ξείνος; ποῦ δέ μιν εὖρε; πόσις νύ οἱ ἔσεται αὐτῇ.
 Ἥ τινά που πλαγχθέντα κομίσασατο ἥς ἀπὸ νηὸς
 ἀνδρῶν τηλεδαπῶν· ἐπεὶ οὐτινες ἐγγύθεν εἰσὶν·
 280 ἢ τίς οἱ εὐξαμένη πολυάρτης θεὸς ἦλθεν,
 οὐρανὸν καταβάς, ἔξει δέ μιν ἥματα πάντα.
 Βέλτερον, εἰ χ' αὐτῇ περ ἐποιοχόμενη πόσιν εὔρεν
 ἄλλοθεν· ἦ γὰρ τοῦδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοῖ μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἑσθλοί.
 285 Ὡς ἐρέουσιν, ἐμοὶ δέ κ' ὀνειδέα ταῦτα γένοιτο.
 Καὶ δ' ἄλλῃ νειμεσῷ, ἥ τις τοιαῦτα γε βέζοι,
 ἦτ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἰόντων
 ἀνδράσι μίσσηται πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἔλθειν.
 Ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ζυνίει ἔπος, ὄφρα τάχιστα
 290 πομπῆς καὶ νόστοιο τύχης παρὰ πατρὸς ἐμοῖο.
 Δῆεις ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης ἄγχῃ κελεύθου,
 αἰγείρων· ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λειμῶν·
 ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τέμος τεθαλυῖά τ' ἄλωη,
 τόσσον ἀπὸ πόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
 295 ἔνθα καθεζόμενος μείναι χρόνον, εἰςόκεν ἡμεῖς
 ἀστυδεῖ ἔλθωμεν καὶ ἰκώμεθα δώματα πατρὸς.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἡμέας ἔλπη ποτὶ δώματ' ἀφίχθαι,
 καὶ τότε Φαιήκων ἔμεν ἐς πόλιν ἦδ' ἐρέεσθαι
 δώματα πατρὸς ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 300 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἀν παῖς ἡγήσασατο
 νῆπιος· οὐ μὲν γὰρ τι δοικότα τοῖσι τέτυκται
 δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 ἥρωος· Ἄλλ' ὅπότ' ἂν σε δόμοι κεκυῶσι καὶ αὐλῇ,
 ὧκα μάλα μεγάροιο διελθέμεν, ὄφρ' ἂν ἔκηαι
 305 μητέρ' ἐμήν· ἡ δ' ᾗσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 ἡλάκτα στρωγῶσ' ἀλιπόρφυρα, θαυμά ἰδεῖσθαι,
 κλόνει κεκλιμένη· δμῶαί δέ οἱ εἴτα ὀπισθεν.
 Ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῖο ὕρνος ποτικέχλιται αὐγῇ,
 τῷ γε οἰνοποτάζει ἐφήμενος ἀθάνατος ὦς.
 310 Τὸν παραμειψάμενος μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας
 βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδῃαι
 χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.
 [Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἔλπωρὴ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 315 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σῆν ἐς πατρίδα γαῖαν.]

At postquam ad urbem ascenderimus : circa quam murus
 altus, pulcer vero portus ab-utraq[ue]-parte urbis,
 arctus autem introitus; naves vero per-viam utrinque-recurvæ
 subductæ sunt : omnibus enim *navitis ibi statio* est singulis.
 Ibi porro et ipsis forum *est* pulcrum Neptunium circa *tem-*
plum,] vectitiis lapidibus profunde-immissis exstructum.
 Ibi vero navium armanenta nigrarum curant,
 rudentes, et spiras : et acuunt remos.
 Non enim Phaëacibus curæ-est arcus, nec pharetra,
 sed mali, et remi navium, et naves æquales,
 quibus læti canum trajiciunt mare.
 Horum evito famam amaram, ne-quis id-tergo
me carpat : valde enim sunt insolentes per vulgus :
 et fortasse quis sic dicat vilior obviam-factus :
 Quis vero ille *qui* Nausicaam sequitur, pulcerque magnusque,
 hospes? ubi illum nacta-est? maritus utique ei erit ipsi.
 Aut aliquem forte vagatum excepit sua a navi
 virorum longinquorum : quippe nulli prope sunt :
 aut aliquis ei supplicanti multum-exoptatus deus advenit,
 e-cælo delapsus; habebit vero ipsum dies omnes.
 Rectius *fecit*, si etiam ipsa quærens maritum invenit
 aliunde : certe enim hos quidem spernit in populo
 Phaëacas, qui ipsam ambiunt multique et nobiles.
 Sic dicent; mihi vero probra hæc essent.
 Et vero alii succensuerim, quæcunque talia quidem fecerit,
 quæ invitis caris patre et matre viventibus,
 viris misceatur, priusquam palam nuptiæ advenierint.
 Hospes, tu vero ita meum observa verbum, ut celerime
 deductione et reditu potiaris a patre meo.
 Invenies pulcrum lucum Minervæ, prope viam,
 ex-populis; ibi autem fons effluit, circa vero *est pratum* :
 ibi vero patris mei *est* prædium, et florentes horti,
 tantum ab urbe, quantum *aliquis* auditur clamans :
 ibi desidens mane aliquamdiu, donec nos
 ad-urbem accesserimus, et pervenerimus ad-aedes patris.
 Ac postquam nos putaveris ad aedes pervenisse,
 tunc Phaëacum eas in urbem, ac require
 aedes patris mei magnanimi Alcinoi.
 Facile vero conspicuæ sunt, et vel puer duceret
 infans : neque enim omnino similes illis sunt
 aedes Phaëacum, qualis domus Alcinoi
 herois. Ac postquam te aedes oculuerint et aula,
 celeriter valde aedes transi, donec perveneris
 ad-matrem meam; illa autem sedet ad focum in ignis splen-
 dore,] pensa versans purpurea, mirabile visu,
 columnæ acclinata; ancillæ vero illi sedent a-tergo.
 Ibi autem patris mei solium acclinatum-est foco :
 cui ille vinum-potat insidens, immortalis instar.
 Hoc præterito matris ad genua manus
 extende nostræ, ut reditus diem videas
 gaudens cito, etiamsi valde procul hinc sis.
 [Si tibi illa quidem bene cupierit in animo,
 spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
 ad domum pulcre-redificatam, et tuam in patriam terram.]

Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν μάστιγι φαεινῇ
 ἡμιόνους· αἱ δ' ὦκα λίπον ποταμοῖο βέεθρα·
 αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.
 Ἡ δὲ μάλ' ἡνιόχευεν, ὅπως αἶμ' ἐποίατο πεζοὶ
 320 ἀμφίπολοί τ' Ὀδυσσεύς τε· νόμ' δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην.
 Δύσετό τ' ἥελιος καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἔκοντο
 ἱρὸν Ἀθηναίης, ἣν ἄρ' ἔζετο δῖος Ὀδυσσεύς.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἡρᾶτο Διὸς κούρη μέγαλοιο·
 Κλυθὶ μέυ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
 325 νῦν δὴ πέρ μευ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὐ ποτ' ἄκουσας
 βαιομένου, ὅτε μ' ἔρραιε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Δὸς μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἑλθεῖν ἦδ' ἔλαεινόν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 αὐτῷ δ' οὐ πῶ φαίνεται ἑναντίη· αἶδετο γάρ βα
 330 πατροκασίγητον· δ' δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινε
 ἀντιθέμῃ Ὀδυσσῇ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Η.

Ὀδυσσεὺς εἴσοδος πρὸς Ἀλκίνοον.

Ὡς δ' ἐνθ' ἡρᾶτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 κούρην δὲ προτὶ ἄστν φέρεν μένος ἡμιονοῖν.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ οὐ πατρὸς ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἵκανε,
 στήσεν ἄρ' ἐν προθύροισιν· κασίγητον δὲ μὴν ἀμφὶς
 5 ἴσταντ', ἀθανάτοισι ἐναλίγκιοι· οἳ β' ὑπ' ἀπήνης
 ἡμιόνους ἔλουν, ἐσθῆτά τε ἐς φερον εἴσω.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἐόν ἦτε· δαίε δὲ οἱ πῦρ
 γρηῖς Ἀπειραΐη, θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα,
 τήν ποτ' Ἀπείρηθεν νέες ἤγαγον ἀμφιελίσσαι·
 10 Ἀλκινόω δ' αὐτὴν γέρας ἔζετον, οἴνεκα πᾶσιν
 Φαίηκεσσιν ἀνάσσει, θεοῦ δ' ὡς δῆμος ἄκουεν·
 ἥ τρέφε Νausικαῖαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν.
 Ἡ οἱ πῦρ ἀνέκαie, καὶ εἴσω δόρπον ἐχόσμει. [Θῆνη
 Καὶ τότ' Ὀδυσσεὺς ὥρτο πόλινδ' ἵεν· αὐτὰρ Ἀ-
 15 πολλὴν ἤερα χεῖρε, φίλα φρονέουσ' Ὀδυσσῇ,
 μήτις Φαίηκων μεγαθύμων ἀντεβολήσας
 κερτομέοι τ' ἐπέεσσι καὶ ἐξερέοιθ', ὅτις εἶη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πόλιν δύσεσθαι ἐραννῆν,
 ἐνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 20 παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ·
 στή δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· δ' δ' ἀνείρετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ὡ τέκος, οὐκ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
 Ἀλκινόου, ὅς τοιςδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει;
 καὶ γὰρ ἐγὼ ξείνος ταλαεπίριος ἐνθάδ' ἰκάω,
 25 τηλόθεν ἐξ ἀπλής γαίης· τῷ οὐτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ ἔργα νέμονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον, ὃν με κελεύεις,
 δεῖξω· ἐπεὶ μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγυθὶ ναίει.
 30 Ἄλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
 μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο μνηδ' ἐρέεινε.

Sic igitur locuta, percussit scutica splendida
 mulos; hi vero celeriter reliquerunt fluvii fluentia :
 ii autem bene currebant et bene alternabant pedes.
 Illa autem sedulo aurigabatur, ita ut simul sequerentur pe-
 dibus] ancillæque Ulyssesque; mente (arte) vero impinge-
 bat scuticam.] Occidebatque sol, et illi inclitum ad-lucum
 pervenere] sacrum Minervæ, ubi proinde consedit divinus
 Ulysses.] Statim deinde supplicabat Jovis filiæ magni :
 Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita :
 nunc tandem me exaudi, quoniam antea nunquam exaudisti
 jactatum, quando me jactabat inclitus Neptunus.
 Da me ad Phæacas gratum venire ac miserandum.
 Sic dixit supplicans; eum autem audivit Pallas Minerva :
 ipsi vero nondum apparebat palam; verebatur enim etiam
 patruum; is autem vehementer irascebatur
 divino Ulyssi, antequam is suam ad-terram perveniret.

ODYSSEÆ VII.

Ulyssis ingressus ad Alcinooum.

Sic quidem ibi supplicabat audens divinus Ulysses ;
 puellam vero ad urbem ferebat robur mulorum.
 Illa vero quando jam sui patris ad-inclytas ædes pervenerat,
 stetit in vestibulo : fratres vero eam undique
 circumstabant, immortalibus similes; qui a curru
 mulos solverunt, vestemque portarunt intro.
 Ipsa vero ad thalamum suum ibat; accendebat autem ei ignem
 anus Apiræa, cubicularia Eurymedusa,
 quam olim ex-Apira naves duxerunt utrinque-recurvæ :
 Alcinoos autem eam munus elegerant, eo-quod omnibus
 Phæacibus imperabat, deoque veluti populus ei auscultabat :
 quæ enutrierat Nausicaam pulcris-ulis in ædibus.
 Hæc ei ignem accendebat, et intus cœnam adornabat.
 Et tunc Ulysses surrexit ad-urbem iturus; ac Minerva
 multam ei caliginem infudit, bene cupiens Ulyssi,
 ne-quis Phæacum magnanimorum obviam-factus,
 conviciareturque verbis, et interrogaret, quisnam esset.
 Sed quum jam esset urbem ingressurus amœnam,
 tum ei obviam-facta-est dea cæsiis-oculis Minerva,
 virgini similis juveniculæ, urnam gestanti;
 stetitque ante eum : interrogabat autem divinus Ulysses :
 O filia, nonne me ad-domum viri deduxeris
 Alcinoi, qui hosce inter homines imperat?
 etenim ego hospes multa-passus huc veni,
 procul e longinqua terra : quare neminem novi
 hominum, qui hanc urbem et hæc opera inhabitant.
 Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi, hospes pater, domum, quam me jubes,
 monstrabo; quoniam meum prope patrem eximium habitat.
 Verum eas tacite sic; ego vero viam monstrabo :
 neu quenquam hominum aspice, neu interroga.

Οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.

Νηυσὶ θοῇσιν τοίγε πεποιθότες ὠκέησιν

25 λαίτμα μέγ' ἐκπερώσιν, ἐπεὶ σφισι δῶκ' Ἐνοσίχθων
τῶν νέες ὠκέαι ὡσεὶ πτερὸν ἡὲ νόημα.

ᾧς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἵγνια βαίνει θεοῖο.

Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν

40 ἐργόμενον κατὰ ἄστου διὰ σφέας. Οὐ γὰρ Ἀθήνη

εἶα εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ ῥά οἱ ἀγλὺν

θεσπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.

Θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας εἴσας,

αὐτῶν θ' ἡρώων ἀγοράς καὶ τείγεια μακρὰ,

45 ὤψηλὰ σκολόπεσσιν ἀρήρῳτα, θαῦμα ἰδέσθαι.

Ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἴκοντο,

τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Οὗτος δὴ τοι, ζεῖνε πάτερ, δόμος, ὃν με κελεύεις

πεφραδέμεν· δῆεις δὲ Διοτρεφέας βασιλῆας,

50 δαίτην δαιτυμένους· σὺ δ' ἔσω κίε μηδὲ τι θυμῷ

τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων

ἐργοῖσιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.

Δέσποιναν μὲν πρῶτα κιχῆσαι ἐν μεγάροισιν·

Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον, ἔκ δὲ τοκῆων

55 τῶν αὐτῶν, ὅπερ τέχον Ἀλκίνοον βασιλῆα.

Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνόστηθων

γεῖνατο καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,

ἐπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος·

ὅς ποθ' ὑπερβύμοις Γιγάντεσσιν βασιλευεν·

60 ἀλλ' ὃ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός.

Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη καὶ ἐγείνατο παῖδα

Ναυσίθοον μεγαθύμον, ὃς ἐν Φαίῃσιν ἀνασσεν·

Ναυσίθοος δ' ἔτεκεν Ῥηξήνορα τ' Ἀλκινόον τε.

Τὸν μὲν, ἄκουρον ὄντα, βάλ' ἀργυροτόξος Ἀπόλλων

65 νυμφῶν ἐν μεγάρῳ, μίαν οἷαν παῖδα λιπόντα

Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσας ἀκοῖτιν,

καὶ μιν ἔτισ', ὥς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,

δοῦσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν.

ᾧς κείνη πέρι κῆρι τετιμῆται τε καὶ ἐστὶν

70 ἔκ τε φίλων παίδων ἔκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο

καὶ λαῶν, οἳ μὲν ῥα θεὸν ὧς εἰςρόωντες,

δειδέγναι μύθοισιν, ὅτε στείγῃσ' ἀνὰ ἄστου.

Οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτὴ δέυεται ἐσθλοῦ·

οἷσιν τ' εὖ φρονέησι καὶ ἀνδράσι νεῖκαι λύει.

75 Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,

ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι

οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.

ᾧς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη

πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον· λίπε δὲ Σχερίην ἑρατειήν·

80 ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ ἐυρύαγριαν Ἀθήνην,

δῦνε δ' Ἐρεγθῶς πικρινὸν δόμον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς

Ἀλκινόου πρὸς δώματ' ἴε κλυτὰ· πολλὰ δὲ οἳ κῆρ

ῥομαίν' ἵσταμένω, πρὶν χάλεον οὐδὸν ἰκέσθαι.

ᾧς γὰρ ἡελίου αἵγλη πέλεν ἡὲ σελήνης,

85 δῶμα καὶ ὕπερεφ' ἐς μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.

Non enim hospites hi valde homines colunt,
nec amice-excipientes amplectuntur, qui aliunde venerit.

Navibus velocibus hi freti celeribus,
voraginem maris magnam trajiciunt; quippe ipsis hoc dedit
Neptunus:] horum naves veloces veluti ala sive cogitatum.

Sic igitur locuta, præibat Pallas Minerva
celeriter: ille vero inde post vestigia ibat deæ.

Hunc autem Phæaces nautæ-inclyti non adverterunt
gradientem in urbe per ipsos. Non enim Miverva
sinebat pulcris-comis, potens dea, quæ ei caliginem
divinam offuderat, bene ei cupiens in animo.

Mirabatur autem Ulysses portus et naves æquales,
ipsorumque heroum fora, et moenia longa,
sublimia, vallis munita, mirabile visu.

Sed quando jam regis ad-inclytas domos pervenerant,
inter-eos sermones exorsa-est dea cæsiis-oculis Minerva:

Hæc jam tibi, hospes pater, domus est quam me jubes
monstrare; invenies vero Jovis-alumnos reges
epulas epulantes: tu autem intro eas, neu quicquam animo
timeas: audax enim vir in omnibus potior
operibus est, etiam sicunde aliunde venerit.

Reginam quidem primo invenies in ædibus:

Arete vero nomen est inditum ei: ex parentibus autem
iisdem est, qui-quidem genuerunt Alcinooum regem.

Nausithoum quidem primum Neptunus terræ-concussor
genuit, et Peribœa, mulierum forma præstantissima,
minima-natu filia magnanimi Eurymedontis,
qui olim superbis Gigantibus imperabat:

verum hic quidem perdidit populum scelestum, periitque
ipse.] Cum-illa vero Neptunus mixtus-est, et genuit filium
Nausithoum magnanimum, qui inter Phæacæas imperabat:
Nausithous vero genuit Rhexenoremque, Alcinooumque.

Illum quidem, prole-mascula-carentem, interemit argenteo-
arcu Apollo,] ducta-recens-uxore, in regia, unica sola filia
relicta] Areta; hanc vero Alcinoous duxit uxorem,
et ipsam honoravit, ut nulla super terra honoratur alia,
quotquot nunc mulieres sub viris domum habent.

Sic illa ex animo honoraturque, et est honorata

et a caris liberis, et ab ipso Alcinoou,
et civibus, qui ipsam veluti deam suspicientes,
excipiunt vocibus faustis, quum incedit per urbem.

Neque enim omnino mente et ipsa eget bona;
quibus quidem bene velit, his viris etiam lites solvit.

Si tibi illa quidem bene velit in animo,
spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
in domum excelsam, et tuam in patriam terram.

Sic igitur locuta, abiit cæsiis-oculis Minerva
pontum super infructuosum; reliquitque Scheriam amabi-
lem:] venit autem ad Marathona, et latas-vias-habentes Athe-
nas,] ingressaque-est Erechthei bene-munitam domum. At
Ulysses] Alcinoi ad domos ibat inclytas: multa vero ei cor
agitabat stanti, priusquam æreum ad-limen venisset.

Instar enim solis splendor erat, aut lunæ,
domum per excelsam magnanimi Alcinoi.

Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο·
 χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον·
 ἀργυρεοὶ δὲ σταθμοὶ ἐν χάλκεῳ ἵστασαν οὐδῶ,
 90 ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσὴ δὲ κορώνη.
 Χρῦσειοι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργυρεοὶ κύνες ἦσαν,
 οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυῖσι πραπίδεςσιν,
 δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήροκ' ἡμάτα πάντα.
 95 Ἔν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερές· ἔνθ' ἐνὶ πέπλοι
 λεπτοὶ εὐννήτοι βεβλήκτο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἔνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριόωντο,
 πίνοντες καὶ ἐδόντες· ἐπετατὸν γὰρ ἔχεσκον.
 100 Χρῦσειοι δ' ἄρα κοῦροι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 ἵστασαν, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόεσσιν.
 Πεντήκοντα δὲ οἱ δμῶαι κατὰ δῶμα γυναῖκες,
 αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μῆλοπα καρπὸν,
 105 αἱ δ' ἱστοὺς ὑφώσι καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν,
 ἤμεναι, οἳ τε φύλλα μαχεδνῆς αἰγέριοιο·
 καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ἑγρὸν ἔλαιον.
 Ὅσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἱδρίες ἀνδρῶν
 νῆα βοῆν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὥς δὲ γυναῖκες
 110 ἱστὸν τεχνῆσαι· περὶ γὰρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλάς.
 Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 τετράγυος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήκαται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἔνθα δὲ δένδρεα μακρὰ περὶκει τηλεθώσωντα,
 115 ὄγχναι καὶ ροῖαι καὶ μηλείαι ἀγλαόκαρποι,
 συκαὶ τε γλυκεραὶ ἑλκίαι τηλεθώσωνται.
 Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπολλυταὶ οὐδ' ἀπολείπει
 χεῖματος οὐδὲ θέρεος, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφύριη πνέουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 120 Ὅγχνῃ ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ,
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ, σταφυλῇ, σύκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 Ἔνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἄλωη ἐρρίζωνται·
 τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῶ ἐνὶ χώρῳ
 τέρεται ἡελίῳ, ἐτέρως δ' ἄρα τε τρυγῶσιν,
 125 ἄλλας δὲ τραπέουσι· πάροιθε δὲ τ' ὄμφακές εἰσιν,
 ἄνθος ἀφρείσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερχάζουσιν.
 Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεάτοιν ὄρχον
 παντοῖαι πεφύασιν, ἐπετατὸν γανόουσαι·
 ἐν δὲ δύω κρῆναι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
 130 σκιδναται, ἡ δ' ἐτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἔρσιν
 πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
 Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλάα δῶρα.
 Ἔνθα στὰς θεῖτο πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐὼν θηήσατο θυμῷ,
 135 καπαλίμῳς ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἴσω.
 Εὐρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἡδὲ μέδοντας
 σπένδοντας δεπᾶεσσιν εὐσκόπῳ Ἀργεῖφόντῃ,
 ᾧ πυμᾶτω σπένδεσκον, ὅτε μνησιαῖο κοῖτου.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,

Ærei etenim parietes ducti-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine : circum autem corona ex cya-
 no : aureæ vero fores firmam domum intus claudebant :
 argentei autem postes in æreo stabant limine,
 argenteumque superliminare, aureus autem annulus.
 Aurei porro utrinque et argentei canes erant,
 quos Vulcanus fecerat peritis præcordiis,
 domum ut-custodirent magnanimi Alcinoi,
 immortales qui-sunt et senii-expertes per-dies omnes.
 Intus vero solia circa parietem firmata-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine usque : ibi pepli
 tenues bene-texti instrati-erant, opera mulierum.
 Hic autem Phæacum primates sedebant,
 bibentes et edentes ; perpetuo enim *epulas* habebant.
 Aurei vero juvenes bene-structas super aras
 stabant, ardentes faces in manibus tenentes,
 illucentes noctu per domum convivis.
 Quinquaginta porro ei ancillæ per domum mulieres ;
 aliæ quidem molunt in mola flavum frumentum ;
 aliæ vero telas texunt et fuso versant
 sedentes, *mobiles* qualia folia excelsæ populi :
 textilibus autem a-linteis distillat humidum oleum.
 Quantum Phæaces supra omnes periti *sunt* homines
 navem celerem per pontum dirigendi, tantum etiam mulieres
 telam texendi ; supra-modum enim illis dedit Minerva
 operaque scire perpulcra, et ingenium *habere* bonum.
 Extra vero aulam magnus est hortus prope januas
 quatuor-jugerum : circa autem *eum* septum ductum-est
 utrinque.] Ibi vero arbores proceræ creverant virentes,
 piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
 ficusque dulces, et oleæ virescentes.
 Ex-his nunquam fructus perit, nec deficit
 hieme, neque æstate, perennis ; sed omnino semper
 Zephyrus spirans, alia quidem crescere-facit, alia vero ma-
 turescere.] Pirus post pirum senescit, malumque post ma-
 lum,] ac post uvam uva, ficusque post ficum.
 Ibi porro ei fructuum-plena vinea fundata-est :
 hujus alterum quidem apricum-solum plano in loco
 siccatur sole ; alias autem *uvæ* vindemiant,
 alias vero calcant ; ante autem, *uvæ* immaturæ sunt,
 florem emittentes, aliæ vero submaturescunt.
 Ibi porro cultæ leguminum-areolæ ad extremum ordinem
 omnigenæ consitæ-sunt, perenne florentes :
 insunt autem duo fontes, alter quidem per hortum totum
 dispergitur, alter vero ex-altera-parte sub aulæ limen finit
 ad domum excelsam, unde aquabantur cives.
 Talia igitur in Alcinoi *domo* deorum erant splendida dona.
 Ibi stans hæc admī. abatur audens divinus Ulysses.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 celeriter super limen ingressus-est intra domum.
 Invenit autem Phæacum ductores atque principes
 libantes poculis speculatori Argicidæ ;
 cui ultimo libabant, quando cogitabant de-lectio.
 Verum ivit per domum audens divinus Ulysses,

- 140 πολλὴν ἡμέρ' ἔχων, ἣν οἱ περιέχευεν Ἀθήνη,
 ὅρ' ἔκετ' Ἀρήρην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε δὴ β' αὐτοῖο πάλιν χυτο θέσφατος ἀήρ.
 Οἱ δ' ἄνευ ἐγένοντο δομον κάτα, φῶτα ἰδόντες·
- 145 θαύμαζον δ' ὀρόωντες· ὃ δ' ἑλλιτάνευεν Ὀδυσσεύς·
 Ἀρήτη, θύγατερ Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο,
 σὸν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας,
 τοῖσδε τε δαιτυμόνας· τοῖσιν θεοὶ ὀλβία δοῖεν
 ζῶεμαναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος
- 150 κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι γέρας θ', ὃ τι δῆμος ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν δῶνυτε πατρίδ' ἱκέσθαι
 ὁῖσιν· ἐπειδὴ δηρὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχω.
 ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν,
 πὰρ πυρὶ· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκλὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
- 155 Ὅψε δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἥρως Ἑχένης,
 ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν
 καὶ μῦθοισι κέκαστο, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον οὐδὲ ἔοικεν
- 160 ξείνων μὲν χαμαὶ ἥσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν·
 οἶδε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἱσχυνόμηνται.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ ξείνων μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου
 εἵσον ἀναστήσας· σὺ δὲ κηρύκεσσι κλέουσιν
 οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῃ
- 165 σπείσομεν, ὃςθ' ἱκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ·
 δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίῃ δότω ἔνδον ἐόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 χειρὸς ἐλὼν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
 ὥρσεν ἀπ' ἐσχαροφίν καὶ ἐπὶ θρόνου εἴσε φαινοῦ,
- 170 υἱὸν ἀναστήσας, ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
 ὃς οἱ πλησίον ἔζε, μάλιστα δὲ μιν φιλέεσκεν.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προγῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖῃ, ὑπὲρ ἀργυροῖο λήθητος,
 νίψασθαι παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
- 175 Στεφον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρόντων.
 Αὐτὰρ ὁ πίνει καὶ ἦσθε πολυτύλα δῖος Ὀδυσσεύς·
 καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασάμενος μέθυ νεῖμον
- 180 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῃ
 σπείσομεν, ὃςθ' ἱκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 ὣς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελλάφρονα οἶνον ἐκίρνα·
 νόμηνσεν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενος δεπᾶεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶ δ' ἔσον ἤθελε θυμὸς,
- 185 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέλνυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὅρ' εἰπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακείμετε οἴκαδ' ἰόντες·
 ἡῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες
- 190 ξείνων ἐνὶ μεγάροις ξεινίσσομεν ἡδὲ θεοῖσιν
 βέβομεν ἱερὰ καλά· ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
 μνησόμεθ', ὥς χ' ὁ ξείνος ἀνευθε πόνου καὶ ἀνίης
 πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ ἣν πατρίδα γαῖαν ἔχεται

mukam caliginem habens, quam ei circumfuderat Minerva, donec perveniret ad-Aretenque et Alcinoou regem. Circumjecit autem Arete genibus manus Ulysses. Et tum demum rursus dissipata-est divinitus-offusa nebula. Illi vero muti facti-sunt per domum, virum conspicati : admirabanturque intuentes : sed supplicabat Ulysses :

Arete, filia Rhexenoridis paris-deo, ad-tuum maritum, et ad-tua genua veni, multa passus, et ad-hosce convivas ; quibus dii feliciter dent vivere, et liberis transmittat unusquisque possessiones in aedibus, honoremque, quem populus dedit. At mihi deductionem parate, in-patriam ut-perveniam ocyus : quoniam diu procul ab-amiciis aerumnas patior.

Sic fatus, resedit ad focum in cineribus, juxta ignem ; illi vero omnes obmutuerunt silentio. Seroque tandem inter-eos-fatus-est senex heros Echeneus qui sane Phaeacum virorum maximus-natu erat, et sermonibus praestabat, priscaque et multa sciens : qui inter-eos benevolens concionatus-est et dixit :

Alcinoe, non sane tibi hoc honestius, nec convenit, hospitem quidem humi sedere ad focum in cineribus : hi vero tuum sermonem expectantes continent-se. Verum age jam hospitem in sede argenteis-clavis-distincta colloca erectum : tu vero praecones jube vinum infundere, ut et Jovi fulmine-gaudenti libemus, qui supplices una venerandos comitatur : coenam vero hospiti proma det ex-intus reconditis.

Ac postquam hoc audivit sacra vis Alcinoi, manu prehensum Ulyssem prudentem, versutum, erexit a foco, et in sedem collocavit splendidam, filio surgere-jusso, virtutis-amante Laodamante, qui ei proximus sedebat ; maxime autem ipse eum diligebat. Aquam vero ancilla gutturnio infudit ferens pulcro, aureo, super argenteum lebetem, ad-lavandum ; juxtaque politam extendit mensam. Panem vero venerabilis proma apposuit ferens, fercula multa apponens, largiens de-presentibus. Atque ille bibebat et edebat, audens divinus Ulysses : et tum praecone m allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoe, craterem mixto vinum distribue omnibus per domum ; ut et Jovi fulmine-gaudenti libemus, qui supplices una venerandos comitatur.

Sic dixit ; Pontonous autem dulce vinum miscebat ; distribuitque omnibus, auspicatus poculis. Ac postquam libarantque biberantque, quantum volebat animus,] illis dein Alcinoous concionatus-est et dixit :

Audite, Phaeacum ductores atque principes, ut dicam quae me animus in pectoribus jubet. Nunc quidem epulati cubetis domum profecti : mane vero senibus pluribus advocatis, hospitem in aedibus hospitaliter-excipiemus, ac dils faciemus sacra pulcra : deinde autem et de deductione cogitabimus, ut hic hospes sine labore et molestia deductione sub nostra suam in-patriam terram perveniat,

χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἔστιν·
 196 μῆδέ τι μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσιν,
 πρὶν γε τὸν ἥς γαίης ἐπιβήμεναι· ἔνθα δ' ἔπειτα
 πείσεται, ἅσα οἱ Ἀῖσα Κατακλῶδες τε βαρεῖαι
 γεινομένη νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν,
 200 ἄλλο τι δὴ τοῦδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηχανόωνται.
 Αἰεὶ γάρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς
 ἡμῖν, εὖτ' ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἐκατόμβας·
 δαίνυνται τε παρ' ἅμμι καθήμενοι, ἔνθα περ ἡμεῖς.
 Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μῦθος ἰὼν ξυμβληταὶ δότις,
 206 οὔ τι κατακρύπτουσιν· ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμέν,
 ὥς περ Κῦλλωπές τε καὶ ἄγρια φύλα Ἰγάντων. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 'Αλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσὶν; οὐ γὰρ ἐγωγε
 ἀθανάτοισιν ὅμοια, τοὶ οὐρανὸν εὐρύν ἔχουσιν,
 210 οὐδέμας οὐδὲ φυῆν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν·
 οὐστὶνας ἡμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας οἷζύν
 ἀνθρώπων, τοῖσιν κεν ἐν αἰγῇσι λισσαίμεην.
 Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μᾶλλον ἐγὼ κακὰ μυθησαίμεην,
 ὅσα γε δὴ ξυμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 215 'Ἄλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἕασατε, κηδομένον περ.
 Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
 ἐπλετο, ἦτ' ἐκέλευσεν ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη,
 καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
 Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσὶν· ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
 220 ἐσθόμενοι κέλεται καὶ πινέμεν· ἐκ δέ με πάντων
 ληθάνει, ὅσος ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.
 Ὑμεῖς δ' ὄτρυνεσθαι ἅμ' ἡοὶ φαινομένηφιν,
 ὥς κ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης,
 καί περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν
 225 κτῆσιν ἐμήν, δμῳᾶς τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῆνεον ἡδ' ἐκέλευον
 πεμπέμεναι τὸν ζεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶ οὐδ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
 230 Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο Δίος Ὀδυσσεύς,
 πᾶρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδὴς
 ἦσθη· ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔνθα δαιτός·
 τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
 ἐγὼ γὰρ φᾶρός τε χιτῶνά τε, εἵματ' ἰδοῦσα
 235 καλὰ, τὰ β' αὐτὴ τεύξε σὺν ἀμφίπολοις γυναιξίν·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἵματ' ἔδωκεν;
 οὐδ' ἦ φῃς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκέσθαι;
 240 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 'Ἄργαλέον, βασιλεῖα, διηνεκέως ἀγορεύσαι [σεύς·
 κῆδε', ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες·
 τοῦτο δέ τοι ἐρέω, δ' μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλάξ.
 Ὀγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἄλλ' αἰεὶται,
 245 ἐνθα μὲν Ἀτλαντος θυγάτηρ, δολόεσσα Καλυψώ,
 ναίει ἑυπλόκαμος, δεινὴ θεάς· οὐδὲ τις αὐτῇ
 μέσγεται, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

gaudens, celeriter, etiam si valde procul sit :
 neu quod interea malum et damnum patiat,ur,
 antequam ipse suæ terræ appellat : ibi vero deinde
 patietur quæcunque ei Fatum Parcæque graves
 nascenti neverunt filo, quando ipsum peperit mater.
 Sin autem quis immortalium utique de cælo venit,
 aliud quippiam hoc deinceps dii moliantur.
 Semper enim pridem certe dii apparent manifesti
 nobis, quando facimus inclytas hecatombas ;
 convivanturque apud nos sedentes, ubi quidem nos.
 Si vero quis et solus profectus occurrerit viator,
 nequaquam hoc occultant ; quoniam ipsos prope sumus,
 quemadmodum Cyclopesque et feroces gentes Gigantum.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe, aliud quid tibi curæ sit in animo ; non enim ego
 immortalibus similis sum, qui cælum latum tænent,
 non corpore, nec oris habitu, sed mortalibus hominibus ;
 quoscunque vos nostis maxime subeuntes miseriam
 hominum, hisce in doloribus æquipararer.
 Et adhuc etiam plura ego mala narrarem,
 quæ jam cuncta deorum voluntate pertuli.
 Verum me quidem cœnare sinite, dolentem licet.
 Non enim odiosum præter ventrem importunius aliud
 est, qui jubet sui recordari necessitate,
 etiam valde afflictum, et in animo dolores habentem.
 Sic et ego dolores quidem habeo in animo ; hic vero omnino
 semper] edere jubet et bibere ; et me omnium
 oblivisci facit, quæcunque passus sum, et repleri postulat.
 Vos autem festinate simul cum aurora illucescente
 ut me infaustum meam deducatis in patriam,
 quamvis multa passum ; conspicatum me vel relinquat vita
 possessionem meam, famulosque, et altam magnam domum.

Sic dixit : illi autem omnes approbabant, et hortabantur
 deducere hunc hospitem, quoniam recte locutus erat.
 Ac postquam libarantque hiberantque quantum volebat ani-
 mus,] illi quidem decubitari iverunt domum unusquisque.
 At in ædibus relinquebatur divinus Ulysses,
 apud ipsum autem Areteque et Alcinoos deo-par
 sedebant : famule autem auferebant vasa convivii :
 inter eos vero Arete candidis ulnis exordiebatur sermones :
 agnovit enim pallium et tunicam, vestimenta videns
 pulcra, quæ quidem ipsa fecerat, cum ancillis mulieribus ;
 et ipsum compellans alatis verbis allocuta est
 Hospes, hoc quidem te primum interrogabo ipsa :
 quis es? unde es hominum? quis tibi hæc vestimenta dedit?
 an-non dicis, per mai e errantem te huc venisse?

Hanc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 difficile est, regina, penitus enarrare meas
 ærumnas : quandoquidem mihi multas dederunt dii-coelestes ;
 hoc vero tibi dicam, quod me interrogas et inquiris.
 Ogygia quædam insula procul in mari jacet,
 ubi quidem Atlantis filia, dolosa Calypso,
 habitat pulcris-comis, potens dea : nec quisquam cum-ipsa
 versatur, nec deorum, nec mortalium hominum.

Ἄλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἡγάγε δαίμων
 οἶον, ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
 250 Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ τρόπιν ἀγκὰς ἐλὼν νεὸς ἀμυγελίσσης
 ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 νῆσον ἐς Ὀγυγίην πελάσαν θεοὶ, ἐνθα Καλυψώ
 255 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ με λαβοῦσα,
 ἐνδυκέως ἐπύλει τε καὶ ἔτρεφεν ἡδὲ ἔφασκεν
 θῆσειν ἀθάνατον καὶ ἀγέραν ἡματα πάντα·
 ἄλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
 Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον ἐμπεδον, εἴματα δ' αἰεὶ
 260 δάκρυσι δεύεσκον, τὰ μοι ἀμβροτα δῶκε Καλυψώ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὀγδὸν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἤλθεν,
 καὶ τότε δὴ με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
 Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἥ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
 Πέμπε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 265 σῖτον καὶ μέθυ ἡδὺ καὶ ἀμβροτα εἴματα ἔσσαν·
 οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιπρὸν τε.
 Ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν πλέον ἡματα ποντοπορεύων,
 ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη δρεα σκιοέντα
 γαίης ὑμετέρης· γῆθησε δέ μοι φίλον ἦτορ,
 270 δυσμῶρ' ἥ γὰρ ἐμελλον εἶτι ξυνέσεσθαι οἷζυι
 πολλῇ, τῇ μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 ὃς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους κατέδησε κέλευθα,
 ὥρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέφατον· οὐδέ τι κύμα
 εἶα ἐπὶ σχεδὴς ἀδινὰ στενάγοντα φέρεσθαι.
 275 Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ'· αὐτὰρ ἐγὼ γε
 νηρόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον, ὅρρα με γαίῃ
 ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνέμος τε καὶ ὕδωρ.
 Ἐνθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βιήσατο κύμ' ἐπὶ χέρσου,
 πέτρῃς πρὸς μεγάλῃσι βαλὼν καὶ ἀτερπέϊ γῶρῳ·
 280 ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆγον πάλιν, ἕως ἐπὶ πλῶν
 ἐς ποταμόν, τῇ δὴ μοι ἐείσατο χώρος ἄριστος,
 λειὸς πετράων· καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
 Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγέρον· ἐπὶ δ' ἀμβροσίῃ νύξ
 ἤλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε Διιπετέος ποταμοῖο
 285 ἐκβὰς ἐν θάμνοισι κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ φύλλα
 ἡφυσάμην· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
 Ἐνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 εὖδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἡῷ καὶ μέσον ἡμαρ·
 δύσετο τ' ἥελιος καὶ με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
 290 Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ οἶνι τεῆς ἐνόησα θυγατρὸς
 παιζούσας, ἐν δ' αὐτῇ ἦν εἰκυῖα θεῶνιν.
 Τὴν ἰκέτευσ' ἥ δ' οὕτι νοήματος ἡμβροτεν ἐσθλοῦ,
 ὥς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα
 ἐρξέμεν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.
 295 Ὅ μοι σῖτον ἔδωκεν ἄλις ἡδ' αἰθῶπα οἶνον,
 καὶ λούσ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν.
 Ταῦτά τοι ἀγνύμενός περ ἄληθειν κατελεξα.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 ξεῖν', ἦτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν
 300 παῖς ἐμῇ, οὐνεκά σ' οὕτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
 ἦγεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἄρα πρῶτῃν ἰκέτευσας.

Sed me infelicem ad-focum ejus duxit deus
 solum, postquam mihi navem velocem candenti fulmine
 Jupiter percussam diffiderat medio in nigro mari.
 Ibi reliqui quidem omnes periire boni socii :
 at ego, carina ulnis comprehensa navis utrinque-recurvæ,
 novem-diebus ferebar : decima autem me nocte nigra
 insulam ad Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris-comis, potens dea; quæ me susceptum
 sedulo amice-tractabat, et alebat, et dicebat se
 facturam immortalē et senii-expertem per-dies omnes :
 sed meum nunquam animum in pectoribus flectebat.
 Illic quidem septem-annos manebam perpetuo, vestes autem
 semper] lacrimis rigabam, quas mihi divinas dedit Calypso.
 Sed quum jam octavus mihi revolutus annus venit,
 tum demum me jussit hortans redire,
 Jovis e jussu, sive etiam animus mutatus-est ipsius.
 Misit vero me in rate multis-vinculis-juncta : multa autem de-
 dit,] panem et vinum suave; et divinas vestes induit :
 ventumque misit innocuumque placidumque.
 Septem et decem autem navigabam dies per-mare-iter-faciens,
 decima-octava vero mihi apparuerunt montes umbrosi
 terræ vestræ; latatum vero est mihi carum cor,
 infelici : certe enim eram adhuc conflictaturus ærumnis
 multis, quas mihi immisit Neptunus terræ-concussor ;
 qui mihi incitatis ventis impedivit iter,
 commovitque mare immensum; neque ullo-pacto me fluctus
 sinebat in rate vehementer ingemiscētem vehi.
 Hanc quidem deinde procella dispersit : atque ego
 natans hanc voraginem emensus-sum, donec me terræ
 vestræ appulit ferens ventusque et aqua.
 Ibi me egredientem allisiset fluctus ad terram,
 petras ad magnas jaciens et ingratum locum :
 sed recedens natavi rursus, donec veni
 ad fluvium, ubi demum mihi visus-est locus opportunissimus,
 lævis petrarum; et receptus ibi-erat a-vento.
 Excidi autem animum-collecturus : ac divina nox
 supervenit : ego autem seorsum ab divinitus-fluente fluvio
 egressus in arbustis dormivi : circumquaque vero folia
 congressi : somnum autem deus immensum in me defudit.
 Ibi quidem in foliis, caro afflicta corde,
 dormiebam per-totam noctem, et ad auroram et meridiem;
 occidebatque sol, et me dulcis somnus dereliquit.
 Ancillas vero in litore tuæ vidi filiæ
 ludentes : inter eas autem ipsa erat similis deabus.
 Ei supplicavi : illa vero neutiquam a-mente aberrabat bona,
 ut non sperares juniorem obviam-factum
 acturum : semper etenim juniores desipiunt.
 Quæ mihi cibum dedit afflatim, et nigrum vinum,
 et lavit in flumine, et mihi has vestes dedit.
 Hæc tibi, tametsi afflicta, ex-vero enarravi.
 Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque :
 hospes, enimvero hoc quidem decens non advertit
 filia mea, quod te neutiquam cum ancillis mulieribus
 duxit in nostram domum : tu vero illi primæ supplicaveras.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆρος, μή μοι τοῦνεκ' ἀμύμονα νείκεε κούρη· [σεύς.
 ἡ μὲν γάρ με κέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἔπεισθαι·
 305 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἔθελον, δέσας αἰσχυρόμενός τε,
 μή πως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισχύσσαιτο ἰδόντι·
 δῶς γέλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 ξεῖν', οὐ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 310 μαψιδίως κεχολῶσθαι· ἀμείνω δ' αἶσιμα πάντα.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 τοίος ἐών, οἷός ἐσσι, τὰ τε φρονέων, εἴ τ' ἐγὼ περ,
 παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι,
 αὔθι μένων· οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ κτήματα δόην,
 315 εἰ κ' ἐθέλων γε μένοις· ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει
 Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.
 Πομπῆν δ' ἔς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὅφρ' εὖ εἰδῆς,
 αὐρίον· ἐς τῆμος δέ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ
 λῆξαι· οἱ δ' ἑλώσι γαλήνην, ὅφρ' ἂν ἴκηαι
 320 πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ πού τοι φίλον ἔστί·
 εἴπερ καὶ μάλα πολλὸν ἐκαστέρῳ ἔστ'· Εὐβοίης·
 τήν περ τηλοτάτῳ φάσ' ἔμμεναι, οἳ μιν ἰδόντο
 λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
 ἦγον, ἐποφόμενον Τιτυόν, Γαιήϊον υἱόν·
 325 καὶ μὲν οἱ ἐνθ' ἦλθον, καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσαν
 ἡματι τῷ αὐτῷ καὶ ἀπήνυσαν οἶκαδ' ὀπίσω.
 Εἰδῆσαι δέ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν, ὅσων ἄρισται
 νῆες ἐμαὶ καὶ κούροι ἀναβρίπτειν ἄλα πηδῶ.

Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 330 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ἐνόμαζεν·
 Ζεῦ πάτερ, αἰθ', ὅσα εἶπε, τελευτήσεις ἅπαντα
 Ἀλκίνοος, τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν
 ἀσθεστον κλέος εἶη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἰκοίμην.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 335 Κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας
 χλαῖνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθυπερθεν ἑσάσθαι.
 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δῶς μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
 340 Αὐτὰρ ἔπει στορέσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,
 ὠτρυνὸν Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν·
 Ὅρσο κέων, ὦ ξεῖνε· πεποίηται δέ τοι εὐνή.

Ὡς φάν· τῷ δ' ἀσπαστὸν εἰσατο κοιμηθῆναι.

Ὡς ὁ μὲν ἐνθα καθεῦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 345 τρητοῖς ἐν λαχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ.
 Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυχρὸν δόμου ὑψηλοῖο·
 παρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 heros, ne mihi ideo eximiam reprehende puellam :
 ipsa enim me jussit cum ancillis subsequi ;
 sed ego nolui, timens reveritusque,
 ne-quæ et tibi animus irasceretur conspicato :
 suspicaces etenim sumus in terra genera hominum.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque :
 hospes, non mihi tale in præcordiis carum cor,
 temere ut irascar : potiora autem *mihi sunt* honesta omnia.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo,
 talis quum-sis qualis es, eaque sentiens quæ ego et ipse,
 filiamque meam habere-velles, et meus gener vocari,
 hic manens ; domum autem ego et bona darem,
 si modo volens maneres, invitum vero te nemo detinebit
 Phæacum : ne hoc gratum Jovi patri sit.

Deductionem vero in hoc *tempus* ego constituam, ut bene
 scias,] crastinum ; tum-diu autem tu quidem domitus somno
 decumbes ; illi vero remigabunt per-tranquillum, donec per-
 veneris] in-patriam tuam, et domum, et sicubi tibi gratum sit,
 etiam si valde multo longius absit quam-Eubœa :
 eam quidem longissime aiunt abesse, qui eam viderunt
 civium nostrorum, quando flavum Rhadamanthum
 duxerunt, invisurum Tityum, Terræ filium :
 atque illi quidem illuc venerē, et absque labore perfecērunt
 iter die eodem, et finierunt domum retro *venientes*.
 Cognosces vero et ipse in mente, quam optimæ
 naves meæ et juvenes ad-torquendum mare gubernaculo.

Sic dixit, gavisus est autem audens divinus Ulysses :
 precansque deinde ait, verbumque dixit et elocutus est :

Jupiter pater, utinam, quæcunque dixit, perficeret omnia
 Alcinoos : cujus quidem per almam terram
 immortalis gloria esset ; ego autem in-patriam pervenirem.

Sic illi quidem talia ad se-invicem loquebantur.
 Jussit autem Arete candidas-ulnas-habens ancillas
 cubilia sub porticu ponere, et stragula pulcra
 purpurea injicere, insternereque desuper tapetas,
 lænasque imponere villosas, superne ut-indueretur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus tenentes.
 Ac postquam straverant densum lectum accelerantes,
 hortabantur Ulyssem adstantes verbis :

Surge decubiturus, o hospes : paratus vero est tibi lectus.
 Sic dixerunt : huic vero gratum visum est dormire.
 Sic is quidem ibi dormiebat, audens divinus Ulysses,
 tornatis in lectis, sub porticu personante.
 Alcinoos vero decubuit in-penetrāli domus excelsæ ;
 juxta vero uxor regina lectum paravit et cubile.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

Ὀδυσσέως σύστασις πρὸς Φαίακας.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὠρνυτ' ἀρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἂν δ' ἄρα Διογενὴς ὦρτο πολίπορθος Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 5 Φαιήκων ἀγορήνδ', ἥ σπιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
 Ἐλθόντες δὲ καθίεν ἐπὶ ξστοῖσι λίθοισιν
 πλησίον· ἥ δ' ἀνὰ ἄστῳ μετώχετο Παλλὰς Ἀθήνη,
 εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιώσας·
 10 καὶ ῥα ἑκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 Δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 εἰς ἀγορὴν ἵεναι, ὅφρα ξείνοιο πύθῃσε,
 δὲ νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἔκετο δῶμα,
 πόντον ἐπιπαραγχεῖς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
 15 Ὡς εἰποῦσ' ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Καρπαλίμως δ' ἔμπληγτον βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἔδραι
 ἀγρομένων πολλοὶ δ' ἄρα θηήσαντο ἰδόντες
 υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονα. Τῷ δ' ἀρ' Ἀθήνη
 θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις·
 20 καὶ μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
 ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
 δεινός τ' αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
 πολλοὺς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ῥ' ἡγεθὲν διμηγέρες τ' ἐγένοντο,
 25 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ξεῖνος ἔδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἔκετ' ἐμὸν δῶ,
 ἡδὲ πρὸς ἡοίῳν ἥ ἑσπερίων ἀνθρώπων·
 30 πομπὴν δ' ὀτρύνει καὶ λίσσεται ἔμπηδον εἶναι.
 Ἡμεῖς δ' ὥς τὸ πάρος περ ἐποτρυνόμεθα πομπήν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅστις κ' ἐμὰ δώμαθ' ἔκηται,
 ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μελαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διὰν
 35 πρωτόπλοον· κούρω δὲ δύο καὶ πεντήκοντα
 χρινάσσων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσιν ἄριστοι.
 Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἑρετμὰ
 ἔκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 ἡμέτερόνδ' ἔλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρήξω.
 40 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δώματα καλὰ
 ἔρχεσθ', ὅφρα ξείνον ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν·
 μηδὲ τις ἀρνεῖσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον ἀοιδόν,
 Δημοδόκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς περί δῶκεν ἀοιδήν,
 45 τέρπειν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν αἰεδεῖν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' αἶμ' ἔποντο
 σκηπτοῦχοι· κῆρυξ δὲ μετώχετο θεῖον ἀοιδόν.
 Κούρω δὲ χρινθέντες δύο καὶ πεντήκοντα
 βήτην, ὥς ἐκέλευσ', ἐπὶ θιν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.

ODYSSEÆ VIII.

Ulyssis conciliatio cum Phæacibus.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto sacra vis Alcinoi;
 surrexit porro divinus urbium-eversor Ulysses.
 Illis vero præibat sacra vis Alcinoi
 Phæacum ad-concionem, quæ ipsis apud naves constituta erat.
 Ingressi autem considerabant in politis lapidibus
 prope invicem : sed per urbem obibat Pallas Minerva,
 assimilans-se præconi prudentis Alcinoi,
 reditum Ulyssi magnanimo meditans :
 atque unicuique viro astans dixit verbum :
 Huc age, Phæacum ductores et principes,
 ad concionem ite, ut de-hospite audiat, qui recens Alcinoi prudentis venit domum,
 ponto pererrato, corpore immortalibus similis.
 Sic locuta, incitavit robur et animum uniuscujusque.
 Cito vero implebantur hominibus foraque et sedilia
 congregatis : multi vero admirati sunt conspicati
 filium Laertæ prudentem. In-eum vero Minerva
 divinam defudit gratiam, in-caputque et humeros;
 et ipsum proceriorem et crassiorē reddidit aspectu,
 ut Phæacibus gratus omnibus fieret,
 gravisque et venerabilis, et ut periceret certamina
 multa, quibus Phæaces experiebantur Ulyssem.
 Ac postquam convenerant, unaque-congregati-erant,
 inter-eos Alcinoi concionatus-est et dixit :
 Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Hospes hic, nescio quis, errans venit meam domum,
 sive ab orientalibus, sive occidentalibus hominibus;
 deductionemque flagitat et precatur ratam esse.
 Nos vero, ut antea quidem, maturemus deductionem.
 Neque enim quisquam alius, quicunque meam domum per-
 venerit,] : hic lugens diu manet propter deductionem.
 Sed age, navem nigram deducamus in mare divinam
 recentem : juvenes autem duo et quinquaginta
 eligantur per populum, quicunque pridem sunt optimi.
 Ligatis autem bene omnes ad transtra remis
 exite : ac deinde subitum apparate convivium,
 ad-nostram domum profecti ; ego autem laute omnibus præ-
 bebo.] Juvenibus quidem hæc præcipio : at ceteri
 sceptrigeri reges meam ad domum pulcram
 veniat, ut hospitem in ædibus amice-exciapiamus ;
 neu quis recuset : advocate vero divinum cantorem,
 Demodocum : huic etenim deus excellenter dedit cantum,
 ut oblectet quandocumque animus eum impellit ad-canen-
 dum.] Sic igitur locutus prævit ; ac simul sequebantur
 sceptrigeri : præco autem arcescebat divinum cantorem.
 Juvenes vero electi duo et quinquaginta
 iverunt, ut præceperat Alcinoi, ad litus maris infructuosi.

- 50 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
νῆα μὲν οὔγε μελαιναν ἄλδος βένθοσδε ἔρυσσαν·
ἐν δ' ἰστὸν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰστίᾳ νηὶ μελαίνῃ,
ἡρτύναντο δ' ἑρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν,
πάντα κατὰ μοῖραν ἀνά θ' ἰστίᾳ λευκὰ πέτασσαν.
- 55 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνῃ ὄριμσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
βάν β' ἱμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
Πλήντων δ' ἄρ' αἰθουσαὶ τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.
[ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἡδὲ παλαιοί.]
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δοῦκαδέκα μῆλ' ἔρευσεν,
- 60 ὁκτὼ δ' ἀργιδόοντας ὕας, δύο δ' εἰλιπόδας βοῦς·
τοὺς δέρον, ἀμφὶ δ' ἔπον τετύκοντο τε δαῖτ' ἐρατεινήν.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηρον αἰοδόν,
τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε κακὸν τε·
ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδέϊαν αἰοδήν.
- 65 Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος ὅηκε ὁρόνον ἀργυρόηλον
μέσσω δαιτυμόνων πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·
καδ δ' ἐκ πασσαλόφῃ κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν,
αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι
κῆρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κἀνεον καλὴν τε τράπεζαν,
- 70 πὰρ δὲ δέπας οἶνοιο, πειθὶν δτε θυμὸς ἀνώγοι.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνειᾶθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Μοῦσ' ἄρ' αἰοδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
οἴμης, τῆς τότε· ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἔκτανεν·
- 75 νεῖκος Ὀδυσσεὺς καὶ Πηλεΐδης Ἀχιλλεύς,
ὥς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαίτῃ θαλεῖῃ
ἐκτάγλοις ἐπέεσσιν· ἀνάξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
χαῖρε νόψ, δτ' ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο.
Ὡς γάρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
- 80 Πυθοὶ ἐν ἡγαθέῃ, δὴ ὑπέρβη λαΐνον οὐδὸν
χρησόμενος· τότε γάρ βα κυλίνδετο πῆματος ἀρχή·
Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλᾶς. [σεύς
Ταῦτ' ἄρ' αἰοδὸς αἶειδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
πορφύρεον μέγα φᾶρος ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν
- 85 κακὰ κεφαλῆς εἵρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
αἶδετο γὰρ Φαίηκας ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
Ἦτοι δτε λήξειεν αἰδῶν θεῖος αἰοδός,
δάκρυ' ὁμορξάμενος κεφαλῆς ἀπο φᾶρος ἔλεσκεν
καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἑλὼν σπείσασκε θεοῖσιν.
- 90 Αὐτὰρ ἔτ' ἂψ ἄρχοντο, καὶ ὀτρύνειαν αἰεΐδεν
Φαίηκων οἱ ἄριστοι· ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν·
ἂψ Ὀδυσσεὺς κατὰ κράτα καλυψάμενος γοάσκειν.
Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
Ἀλκίνοος δὲ μιν ὅλος ἐπερράσατ' ἡδ' ἐνόησεν,
- 95 ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ· βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν.
Αἶψα δὲ Φαίηκεσι φιληρέτμοισι μετηύδα·
Κέκλυτε, Φαίηκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
ἦδῃ μὲν δαιτὸς κεκορημέθα θυμὸν ἔισθας
φόρμιγγός θ', ἥ δαίτῃ συνήρόρος ἐσθι θαλεῖῃ·
- 100 νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ ἀέθλων πειριθῶμεν
πάντων· ὥς γ' ὁ ζεῖνος ἐνίσθη οἷσι φιλοισιν
οἰκαδὲ νοστήσας, ὅσσον περιγιγνώμεθ' ἄλλων
πῶς τε παλαιμοσύνη τε καὶ ἄλυσιν ἡδὲ πόδεσσιν.

Ac postquam ad navem devenerant ac mare,
navem quidem ipsi nigram maris in-profundum deduxere :
imposueruntque malum, et vela navi nigrae,
aptaruntque remos vinculis in coriaceis,
omnia rite ; atque vela alba expanderunt.

Alte vero in humido ipsam stiterunt : ac postea
profecti-sunt ire Alcinoi prudentis ad magnam domum.
Implebantur autem porticusque, et septa, et domus viris.
[congregatis : multi vero erant juvenes ac senes.]

Illis vero Alcinoos duodecim oves mactavit,
octoque albis-dentibus sues, duosque pedes-trahentes boves :
quos excoriarunt curaruntque pararuntque epulas gratas.

Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem :
quem eximie Musa dilexit, et dedit bonumque malumque :
oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum.

Huic vero inde Pontonous posuit sedem argenteis-clavis-distinctam,] in-medio convivarum, columnæ longæ acclinans :
et e paxillo suspendit citbaram argutam,
ipsius supra caput, et monuit, *quomodo* manibus prehendam,
præco ; juxtaque ponebat canistrum, pulcrumque mensam,
juxta etiam poculum vini, ut-biberet, quando animus juberet.

Illi vero ad cibos paratos appositos manus extenderunt.
Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
Musa jam cantorem excitavit, ut-caneret laudes virorum,
e-cantione, cujus tunc utique gloria ad-cælum latum pervenit.
contentionem Ulyssis ac Pelidae Achillis,
ut quondam contenderunt, deorum in convivio celebri,
acribus verbis : rex autem virorum Agamemno
gaudebat animo, quum optimi Achivorum contenderent.
Sic enim ei vaticinans prædixerat Phoebus Apollo
Pytho in divina, quando supergressus-est lapideum limen
oraculum-petiturus : tunc enim devolvebatur mali principium
Trojanisque et Danaïs, Jovis magni propter consilia.

Hæc igitur cantor cantabat inclytus : at Ulysses
purpuream magnam vestem prehensam manibus robustis,
super caput traxit, obtexitque pulcrum faciem :
verecundabatur enim Phæacas, sub superciliis lacrimas stil-
lans.] Verum quando desierit canere divinus cantor,
lacrimis abstersis, a capite vestem demebat,
et poculo duplici sumto, libabat diis.
Sed quando rursus incipiebat, et hortabantur *eum*, ut can-
ret,] Phæacum optimates : quippe oblectabantur *illius* car-
minibus :] rursus Ulysses, capite obvoluto, flebat.

Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas stillans,
Alcinoos vero ipsum solus animadvertit et observavit.
sedens prope ipsum ; graviter autem suspirantem audivit.
Continuo vero inter-Phæacas remigii-studiosos loquebatur :

Audite, Phæacum ductores atque principes :
jam quidem convivio saturavimus animum æquo
citharaque, quæ convivio conies est lauto :
nunc vero exeamus, et certamina experiamur
omnia ; ut hospes narret suis amicis,
domum reversus, quantum superemus alios
pugillatuque, luctaque, et saltu, atque cursu.

- Ἦς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
 105 Κὰδ' δ' ἐκ πασσαλόφῃ κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν,
 Δημοδόκου δ' ἔλε χεῖρα καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάρου
 κήρυξ· ἦρχε δὲ τῷ αὐτῇ ὁδῶν, ἥνπερ οἱ ἄλλοι
 Φαιήκων οἱ ἀρίστοι, ἀέθλια θαυμανόντες.
 Βὰν δ' ἱμεν εἰς ἀγορῇν, ἅμα δ' ἔσπετο πουλὺς ὄμιλος,
 110 μύριοι· ἂν δ' ἴσαντο νέοι πολλοὶ τε καὶ ἑσθλοί.
 Ὕρτο μὲν Ἀκρόνέως τε καὶ Ἰκρύαλος καὶ Ἐλατρεὺς,
 Ναυτεὺς τε Πρυμνεὺς τε καὶ Ἀγχιάλος καὶ Ἐρετμεὺς,
 Ποντεὺς τε Πρωρεὺς τε, Θόων, Ἀναβησίνεως τε,
 Ἀμφιάλος θ', υἱὸς Πολυνείου Τεκτονίδαο·
 115 ἂν δὲ καὶ Εὐρύαλος, βροτολογῶν ἴσος Ἀρῆϊ,
 Ναυβολὶδης θ', ὃς ἀρίστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
 πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα,
 ἂν δ' ἔσαν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας οὐ' Ἀλῖός τε καὶ ἀντίθεος Κλυτόνῃος·
 120 οἱ δὲ τοὶ πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεσιν.
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 καρπαλίμως ἐπέοντο κνίσοντες πεδίον.
 Τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἀρίστος ἦν Κλυτόνῃος ἀμύμων·
 ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιονοῖν,
 125 τόσσον ὑπεκπροβέν λαοὺς ἵκεθ', οἱ δ' ἐλίποντο.
 Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πεῖρήσαντο·
 τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους.
 Ἄλματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέστατος ἦεν·
 δίσχω δ' αὖ πάντων πολὺ φέρτατος ἦεν Ἐλατρεὺς·
 130 πῶς δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοισι,
 τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη παῖς Ἀλκινόοιο·
 Δεῦτε, φίλοι, τὸν ζεῖον ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἀέθλων
 οἶδέ τε καὶ δεδάηκε· φυτὴν γε μὲν οὐ κακὸς ἐστίν,
 135 μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἅμφω χεῖρας ὑπερθεν
 αὐχένα τε στιβαρὸν μέγα τε σθένος· οὐδέ τι ἥθης
 δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέβρηχται πολέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἐγωγέ τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης
 ἄνδρα τε συγγεῖναι, εἰ καὶ μάλα καρτερός εἴη.
 140 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Αὐτὸς νῦν προκαλέσσαι ἰὼν καὶ πέφραδε μῦθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἀκουσ' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
 στῆ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν καὶ Ὀδυσσεῖα προσέειπεν·
 145 Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ, ζεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων,
 εἴ τίνα που δεδάηκας· εἴοικε δέ σ' ἰδμεν ἀέθλους.
 Οὐ μὲν γὰρ μείζον κλέος ἀνέρος ὄφρα κεν ᾗσιν,
 ἢ δ' εἰ ποσσὶν τε βέξει καὶ χερσὶν ἐῷσιν.
 Ἄλλ' ἄγε, πείρησαι, σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ·
 150 σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι θηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ἤδη
 νηὺς τε κατεῖρυσται, καὶ ἐπαρτές εἰσιν ἑταῖροι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; [σεύς·
 κήδεά μοι καὶ μάλλον ἐνὶ φρεσὶν ἤπερ ἀέθλοι,
 155 ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμύγησα·
 νῦν δὲ μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζων
 ἤμαι, λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον.

Sic igitur locutus, praeivit; illi vero una secuti sunt.
 Atque e paxillo suspendit citharam argutam,
 Demodocum vero prehendit manu, et eduxit ex adibus
 praeco; praibat autem ei eandem viam, quam et alii
 Phaeacum optimates *iverant*, certamina admiraturi.
 Profecti sunt autem ire ad forum, simulque sequebatur multa
 turba,] innumeri; ac surgebant juvenes multique et fortes.
 Surrexit quidem Acronaeosque, et Ocyalus, et Elatreus,
 Nauteusque, Prymneusque, et Anchialus, et Eretmeus,
 Ponteusque, Proreusque, Thoon, Anabesineosque,
 Amphialusque, filius Polynei Tectonidae:
 surrexit etiam Euryalus, homicidae similis Marti,
 Naubolidesque, qui optimus erat specieque corporeque
 omnium Phaeacum, post egregium Laodamantem:
 surrexerunt porro tres filii eximii Alcinoi,
 Laodamasque, Haliusque, et deo-par Clytoneus.
 Hi vero primum quidem periculum fecerunt pedibus.
 Eis autem a carceribus extensus erat cursus; ac simul omnes
 celeriter volabant pulverem-excitantes per-campum.
 Horum autem currendo longe optimus erat Clytoneus eximius:
 quantumque in novali spatium est mularum-duarum,
 tantum praecurrens ad-cives venit; illi vero relictici sunt.
 Alii autem luctae molestae periculum fecerunt:
 in hac vero Euryalus vicit omnes optimos.
 Saltu autem Amphialus omnium eminentissimus erat:
 disco rursus omnium praestantissimus erat Elatreus:
 pugilatu denique Laodamas, eximius filius Alcinoi.
 Ac postquam omnes oblectarant animum certaminibus,
 inter-eos jam Laodamas locutus-est, filius Alcinoi:
 Agile, amici, hospitem rogemus, si quod certamen
 novitque et didicit: habitu-corporis quidem non malus est,
 femoribusque, et cruribus, et ambabus manibus superne,
 cervicisque firma, magnoque robore: nec vigore-juvenili
 caret; at malis confractus-est multis.
 Non enim equidem aliquid existimo pejus aliud esse mari
 ad-hominem confringendum, etiam si valde fortis sit.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:
 Laodama, sane hoc verbum recte dixisti.
 Ipse nunc *eum* provoca profectus, et admone sermone.
 Ac postquam hoc audivit strenuus filius Alcinoi,
 stetit in medium progressus, et Ulyssem allocutus-est:
 Huc age etiam tu, hospes pater, periculum-fac certaminum,
 si quod forte didicisti; par vero est, te scire certamina.
 Non enim major gloria hominis, quoad fuerit,
 quam quod pedibus strenue-agat et manibus suis.
 Verum age, fac-periculum; pelle autem maestitiam ab animo:
 tibi vero profectio non-amplius diu aberit, sed tibi jam
 navisque deducta-est, et parati sunt socii.
 Ilunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 Laodama, quid me haec jubetis, lacescentes?
 dolores mihi etiam magis in animo *sunt* quam certamina;
 qui antea quidem valde multa passus-sui, et multa pertuli;
 nunc vero in vestro consensu reditus indigens
 sedeo, precans regemque omnemque populum.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβετο νείκεσέ τ' ἄντην·
 οὐ γάρ σ' οὐδὲ, ζεῖνε, δαήμενοι φωντὴ ἔισκω
 160 ἄθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται·
 ἀλλὰ τῷ, θεῷ ἅμα νηὶ πολυκλήϊδι θαμίζων,
 ἀρχὸς ναυτῶν, οἷτε πρηχτῆρες ἔασιν,
 φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὁδῶν
 κερδέων θ' ἀρπαλέων· οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας.
 165 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ξεῖν, οὐ καλὸν ἔειπες· ἀτασθάλω ἀνδρὶ ἔοικας. [σεύς·
 Οὕτως οὐ πάντεςσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
 ἀνδράσιν οὔτε φυλὴν οὐτ' ἄρ' φρένας οὐτ' ἀγορητὴν.
 Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πελεῖ ἀνὴρ,
 170 ἀλλὰ θεὸς μορφήν ἐπέσι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
 τερπόμενοι λεύσσουσιν· ὁ δ' ἀσφαλὲς ἀγορεύει
 αἰδοῖ μείλιχιν, μετὰ δὲ πρέπει ἀγορμένοισιν·
 ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστῳ θεὸν ὥς εἰσροῶσιν.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν·
 175 ἄλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμυριπεριστεύεται ἐπέεσσιν.
 Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριτερπές, οὐδὲ κεν ἄλλως
 οὐδὲ θεὸς τεύξει· νόον δ' ἀπορῳλιός ἐστι.
 Ὀρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
 εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων,
 180 ὥς σύγε μυθεῖαι, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὦν
 ἔμμεναι, ὅφρ' ἦβῃ τε πεποίθεα χερσὶ τ' ἐμῇσιν.
 Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἀλγεσὶ πολλὰ γὰρ ἔτλην,
 ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγεῖνά τε κύματα πείρων.
 Ἄλλὰ καὶ σοὶ εἰδος κακὰ πολλὰ παθὼν πειρήσομ' ἀέθλων·
 185 θυμοδακῆς γὰρ μῦθος ἐπώτρυνας δέ με εἰπὼν.
 Ἦ ῥα καὶ αὐτῷ φάρεϊ ἀναίξας λάβε δίσκον
 μέλζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ,
 ἢ ὅλω Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισιν.
 Τὸν δ' αὖ περιστρέψας ἦκε στιβαρὴς ἀπὸ χειρός·
 190 βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπηξεν ποτὶ γαίῃ
 Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσίχλυτοι ἄνδρες,
 λαὸς ὑπὸ βριπῆς· ὁ δ' ὑπέριπτατο σήματα πάντα,
 ῥίμφα θῶον ἀπὸ χειρός· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη,
 ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα· ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 195 Καὶ κ' ἀλαός τοι, ζεῖνε, διακρίνειε τὸ σῆμα
 ἀμφοτέρων· ἐπεὶ οὔτι μειγμένον ἐστὶν διμῶν,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἀέθλων·
 οὔτις Φαίηκων τόνγ' ἔξεται οὐδ' ὑπέρησει.
 Ὡς φάτο· γῆθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 200 χαίρων συνεχ' ἐταῖρον ἐνὲα λεῦσσε· ἐν ἀγῶνι.
 Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαίηκεσσιν·
 Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέον τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
 ἦσιν ἡ τοσσούτων ὁμοίη· ἢ ἔτι μᾶλλον.
 Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη θυμὸς τε κελεύει,
 205 δεῦρ' ἄγε, πειρηθῆτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λίην,
 ἢ πῦς ἢ ἐπ' ἀλῆν ἢ καὶ πῶσιν, οὔτι μεγαῖρω,
 πάντων Φαίηκων πληγὴν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος.
 Ξεῖνος γάρ μοι δδ' ἐστί· τίς ἀν' φιλέοντι μάχοιτο;
 ἄφρων δὲ κείνός γε καὶ αὐτιδανὸς πέλει ἀνὴρ,
 210 ὅστις ξεινοδόκῳ ἐριδὰ προφέρειται ἀέθλων,
 δῆμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολοῦει.

Huic vero rursus Euryalus respondit, objurgavitque palam :
 non enim te, hospes, perito viro assimilo
 certaminum, qualia utique multa inter homines sunt ;
 sed illi, qui navem multis transtris-instructam frequentans,
 princeps nautarum, qui quidem negotiatores sunt,
 onerisque memor, et inspector sit mercium,
 lucrique raptis-acquisiti ; neque athletæ similis-es.

Illum autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :
 hospes, non honeste dixisti ; protervo viro similis-es.
 Ita non omnibus dii amabilia munera donant
 hominibus, nec formam, nec ingenium, nec eloquentiam.
 Alius etenim specie deterior est vir,
 at deus formam verbis (*eloquentia*) ornat : alii vero in ipsum
 oblectati spectant : hic autem secure loquitur
 modestia cum suavi, eminetque-inter congregatos ;
 incedentemque eum per urbem, deum veluti, aspiciunt.
 Alius vero rursus forma quidem similis immortalibus :
 verum haud ei gratia circum-affunditur sermonibus.
 Sic et tibi species quidem per decora, neque aliter
 ne deus quidem fingeret ; mente vero rudis es.
 Irritasti mihi animum in præcordiis caris,
 locutus non decenter : ego vero non ignarus sum certaminum,
 ut tute fabularis, verum inter primos puto
 fuisse me, donec juventa fretus-fui, manibusque meis.
 Nunc vero teneor ærumna et doloribus : multa enim passus-
 sum,] virorumque bella, sævosque fluctus penetrans.
 Sed etiam sic, mala multa passus, periculum-faciā certami-
 num ;] mordax enim sermo tuus ; impulsisti autem me, locutus.

Dixit, et cum-ipsa veste impetu-facto prehendit discum
 majorem et crassum, gravioioremque non paulo quidem,
 quam quali Phæaces ludebant inter-se.
 Hunc utique circumrotatum misit valida e manu :
 insonuit vero lapis ; inclinaverunt autem se ad terram
 Phæaces longis-remis-utentes, navigatione-celebres viri,
 lapidis ab impetu : is vero supervolavit signa omnia (*jactuum
 celerorum*),] rapide ruens a manu : posuit vero signa Minerva,
 viro corpus assimilata ; verbumque dixit, et elocuta-est :
 Etiam cæcus tibi, hospes, distinxerit signum
 palpando ; quandoquidem neutiquam mixtum-est multitudini,
 sed est longe primum : tu vero confide hoc quidem in-certa-
 mine ;] nullus Phæacum ad-hoc perveniet nec transmittet.

Sic dixit, lætatus-est vero audens divinus Ulysses,
 gaudens quod socium benignum videret in circo.
 Et tunc levius allocutus-est Phæacas :

Hunc nunc assequimini, juvenes ; brevi autem denuo alium
 me missurum-esse aut tantum puto, aut adhuc longius.
 E-ceteris vero, quemcunque cor animusque jubet ;
 huc age, periculum-faciat, quoniam me irritastis valde,
 aut pugilatu, aut lucta, aut etiam cursu, nihil recuso,
 ex-omnibus Phæacibus, præter ipsum Laodamantem.
 Hospes enim mihi ille est ; quis cum-amico-excipiente pugna-
 verit ?] insipiens vero ille et nullius-pretii est vir,
 quicumque cum-hospite contentionem proferat certaminum,
 populo in alieno ; sui vero ipsius omnia clauda-reddidit.

Τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τιν' ἀνάνομαι οὐδ' ἀθερίζω,
 ἀλλ' ἐθέλω ἰδμεν καὶ πειρηθῆμεναι ἄντην.
 Πάντα γὰρ οὐ κακὸς εἰμι, μετ' ἀνδράσιν ὅσοι δαέλοι.
 215 Εὖ μὲν τόξον ἴδα ἐύροον ἀμφαφάσθαι
 πρῶτός κ' ἄνδρα βάλοισι, διστεύσας ἐν ὁμίῳ
 ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι
 ἄγχι παρασταῖεν καὶ τοξάζοιτο φωτῶν.
 Οἷος δὴ με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ,
 220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξάζοιμ' Ἀχαιοί·
 τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολλὸν προφερέστερον εἶναι,
 ὅσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 Ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐρίζεμεν οὐκ ἐβελήσω
 οὐδ' Ἥρακλῆϊ, οὐτ' Εὐρύτῳ Ὀχθαλῆϊ,
 225 οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων·
 τῷ ῥα καὶ αἰψ' ἐθανεν μέγας Εὐρύτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
 ἔκτε· ἐνὶ μεγάροισιν· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
 ἔκτανεν, οὐνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.
 Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις οἶστω.
 230 Οἷοισιν εἰδοῖκα ποσὶν μῆτις με παρέλθῃ
 Φαίηκων· λίην γὰρ ἀεικελίως ἔδαμάσθην
 κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα
 ἦεν ἐπηετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λάλυνται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 235 Ἀλκίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ξεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μετ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
 ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν, ἥ τοι ὀπηδεῖ,
 χαῶμενος ὅτι σ' οὗτος ἄνθρωπος ἐν ἄγῳι παραστάς
 νείκεσεν· ὥς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοιτο,
 240 ὅστις ἐπίσταίτο ἥσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν·
 ἀλλ' ἄγε, νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα καὶ ἄλλω
 εἰπῆς ἡρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισιν
 δαινύη παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,
 ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν
 245 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθῃσι διαμπερές ἐξέτι πατρῶν.
 Οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταί,
 ἀλλὰ ποδὶ χροαινῶς ὅλομεν καὶ νηυσὶν ἀριστοὶ
 αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη κίθαρις τε χοροὶ τε,
 εἰμυτά τ' ἐξημοῖα λοετρά τε θερμὰ καὶ εὐναί.
 250 Ἄλλ' ἄγε, Φαίηκων βητάρμονες, ὅσοι ἀριστοί,
 παῖσατε· ὥς χ' ὁ ξείνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν,
 οἶκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγυγνόμεθ' ἄλλων
 ναυτιλίῃ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστῷ καὶ ἀοιδῇ.
 Δημοδόκῳ δέ τις αἶψα κίων φόρμιγγα λίγειαν
 255 οἶστω, ἥ που καίται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
 Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοεικέλος ὥρτο δὲ κῆρυξ,
 οἶσων φόρμιγγα γλαφυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
 Αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέστησαν
 δῆμιοι, οἳ κατ' ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἕκαστα·
 260 λαίρναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρυναν ἀγῶνα.
 Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων φόρμιγγα λίγειαν
 Δημοδόκῳ· ὃ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον ἀμφὶ δὲ κοῦροι
 πρωθῆδαι ἴσαντο, δαήμενες ὀρχήθμοιο·
 πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσσὶν αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 265 μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.

Ceterorum autem haudquaquam ullum rejicio, nec despicio;
 sed volo cognoscere et periculum-facere palam.
 In-omnibus enim non ignavus sum, inter homines quotquot
 certamina sunt.] Bene quidem arcum novi perpolitam tracta-
 re:] primus virum contingerem, sagitta-missa in turba
 virorum infestorum: etiam si valde multi socii
 juxta astarent, et sagittas-mitterent in-viros.
 Solus vero me Philoctetes vincebat arcu,
 populo in Trojanorum, quando arcum-tendebamus Achivi;
 ceteris vero me alio longe præstantiorem esse,
 quotquot nunc mortales sunt in terra panem edentes.
 Cum-viris autem priscis contendere nolo,
 neque cum-Hercule, neque cum-Euryto (Echaliensi;
 qui etiam cum-immortalibus contendebant de arcuum-peritia:
 ideo etiam subito mortuus est magnus Eurytus, neque ad sene-
 ctutem] pervenit in ædibus; iratus enim eum Apollo
 occidit, quia ipsum provocarat ad-arcum-tendendum.
 Hasta vero jaculor, quantum non alius quisquam sagitta.
 Solis timeo pedibus, ne quis me superet
 Phæacum: nimis enim improbe domitus-sum
 fluctibus in multis; quoniam non commeatus apud navim
 erat perpetuus; ideo mihi cara membra soluta-sunt.
 Sic dixit; illi vero omnes obmutuerunt silentio:
 Alcinoos autem ipsum solus respondens allocutus est:
 Hospes, quandoquidem non ingrata inter nos hæc concio-
 naris,] sed vis virtutem tuam ostendere, quæ te comitatur,
 iratus, quod te hic vir in certamine astans
 objurgavit; ut tuam virtutem mortalis nullus vituperaret,
 quicumque norit sua mente idonea loqui:
 verum age, nunc meum intellige sermonem, ut etiam alii
 dicas heroum, quando tuis in ædibus
 epuleris apud tuamque uxorem et tuos liberos,
 nostræ virtutis recordatus, qualia etiam nobis
 Jupiter opera præbuit perpetuo jam-inde a-majoribus.
 Non enim pugiles sumus inelyti, nec luctatores,
 sed pedibus celeriter currimus, et navibus optimi sumus:
 semper autem nobis conviviumque gratum, citharaque, cho-
 rique,] vestesque mutatoriae, lavacraque calida, et cubilia.
 Verum age, Phæacum saltatores, quotquot optimi,
 ludite; ut hospes dicat suis amicis,
 domum reversus, quantum superemus alios
 rei-nauticæ-peritia, et pedibus, et saltatione, et cantu.
 Demodoco vero aliquis statim profectus citharam argutam
 afferat, quæ alicubi jacet in nostris ædibus.
 Sic dixit Alcinoos deo-similis: surrexit autem præco,
 allaturus citharam cavam e domo regis.
 Moderatores autem ludorum lecti novem omnes surrexere,
 publici, qui in certaminibus ordinabant singula:
 complanarunt autem aream, pulcrumque dilatarunt circum.
 Præco vero prope venit, ferens citharam argutam
 Demodoco; is autem deinde ivit in medium: circum vero ju-
 venes] primum-pubescentes stabant, periti saltationis:
 quatiabant vero circum divinum pedibus: at Ulysses
 micationes admirabatur pedum, stupecebatque animo.

Αὐτὰρ δ' φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰδεῖν,
 ἀμφ' Ἄρεος φιλόττος εὐστεφάνου τ' Ἀφροδίτης
 ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἥφαιστοιο δόμοισιν
 λάθρῃ· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέγος δ' ἤσχυνε καὶ εὐνὴν
 270 Ἥφαιστοιο ἀνακτος· ἄραρ δέ οἱ ἀγγελος ἦλθεν
 ἥλιος, δ' σφ' ἐνόησε μιγάζομένους φιλόττη.
 Ἥφαιστος δ' ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσεν,
 βῆ β' ἱμεν ἐς χαλκεῖον, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεῦον·
 ἐνδ' ἔθετ' ἀκμοθέτω μέγαν ἄκμονα, κόπτε δὲ δεσμοὺς
 275 ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὅρρ' ἐμπεδον αὐθι μένοιεν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύχε δόλον, χειρὶ ὠμιένος ἄρει,
 βῆ β' ἱμεν ἐς θάλαμον, οἷοί οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐρμίσιν γέε δέσματα κύκλω ἀπάντη·
 πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαχρόφιν ἐξεκέχυντο,
 280 ἧτ' ἀράγνια λεπτὰ, τάγ' οὐ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· περὶ γὰρ δολόνετα τέτυκτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια γεῦεν,
 εἰσάτ' ἱμεν ἐς Λήμνον, εὐκτίμενον πολίεθρον,
 ἧ οἱ γαίων πολὺ φιλάττη ἐστὶν ἀπασίων.
 285 Οὐδ' ἀχασσοκτιῆν εἴχε γρυστήνιος Ἄρης,
 ὡς ἶδεν Ἥφαιστον κλυτοτέχνην νόστῳ κίοντα·
 βῆ δ' ἱμεναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο,
 ἰσχανόων φιλόττος εὐστεφάνου Κυθερείης.
 Ἥ δὲ νέον παρὰ πατρός ἐρισθενέος Κρονίωνος
 290 ἐργομένην κατ' ἄρ' ἔξεθ'· ὁ δ' εἰσω δώματος ἦει
 ἐν τ' ἄρα οἱ ψῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔκ τ' ἔρατ' ὀνομάζειν·
 Δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τριπείριμον εὐνηθέντες.
 Οὐ γὰρ ἐθ' Ἥφαιστος μεταδῆμιος, ἀλλὰ που ἤδη
 οἴγεται ἐς Λήμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνου·
 295 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἀσπαστὸν εἰσαίτο κοιμηθῆναι.
 Τῷ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
 τεχνήεντες ἔχυντο πολύρρονος Ἥφαιστοιο·
 οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν οὐδ' ἀναεῖραι.
 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, δέ· οὐκέτι φυχτὰ πέλοντο.
 300 Ἀγγίμολον δέ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυγίης,
 αὖτις ὑποστρέψας, πρὶν Λήμνου γαῖαν ἰχέσθαι·
 Ἥλιος γάρ οἱ σκοπῆν ἔχεν εἰπε τε μῦθον.
 [Βῆ δ' ἱμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ·]
 Ἔσθη δ' ἐν προθύροις, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει·
 305 σμερδαλέον δ' ἐβόησε γέγονέ τε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ζεῦ πάτερ ἧδ' ἄλλοι μακάρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
 δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστά καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἰδῇσθε·
 ὡς ἐμὲ χυλὸν ἔοντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' αἰδῶλον Ἄρφα·
 310 οὐνεχ' ὁ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἐγωγε
 ἠπεδανὸς γενόμεν· ἀτὰρ οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος,
 ἀλλὰ τοκῆς οὖω· τί μὴ γένεσθαι δρελλων.
 Ἄλλ' ὄψεσθ' ἵνα τῶγε καθυδέετον ἐν φιλόττη,
 εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὁρώων ἀνάχημαι.
 315 Οὐ μὲν σφεας ἐτ' ἑόλπα, μίνυνθά γε, κειμένον οὕτω
 καὶ μάλα περ φιλέοντε· τάγ' οὐκ ἐβέλχετο ἀμφω
 εὐδειν· ἀλλὰ σφωε δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει,
 εἰσέκοι μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδοῦσιν ἔεδνα,
 ὅσσα οἱ ἐγγυαλίξα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης·

Sed ille (*Demodocus*) citharam pulsans orsus est pulcre canere,] de Martis amore pulcræ-coronæ-cinctæ Veneris, ut primum coierint in Vulcani ædibus
 clam : plurima autem dedit, lectumque dedecoravit et cubile Vulcani regis : statim vero illi nuntius venit
 Sol, qui ipsos observavit sese-miscentes amore.
 Vulcanus autem, simulac tristem sermonem audiverat, profectus est ire in officinam, mala animo intimo-moliens : imposuitque incudis-stilpiti magnam incudem, cudebatque vincula : infragilia, insolubilia, ut firmiter illic manerent.
 Ac postquam struxerat dolum, iratus Marti, profectus est ire in thalamum, ubi ei cara cubilia strata erant : circumfudit autem lecti fulcris vincula circulo undique : multa autem et desuper e-fastigio effusa erant, tanquam aranea-fila tenuia, quæ nemo ne cerneret quidem, nec deorum beatorum : perquam enim dolosa facta erant.
 Ac postquam omnem dolum circa lectum fuderat, simulavit se ire in Lemnum, pulcre-ædificatum oppidum, quæ illi terrarum multo carissima est omnium.
 Nec cæcam-speculationem habebat aureis-frenis-utens Mars, ut vidit Vulcanum inclytum-artificem seorsum profectum ; profectus est autem ire ad domum inclyti Vulcani, cupiens amoris pulcræ-coronæ-redimitæ Veneris.
 Hæc vero recens a patre præpotente Saturnio veniens jam desidebat : ille autem intra domum ivit, inque manu ei harsit, verbumque dixit, et elocutus est :
 Huc-age, cara, ad-lectum convertamur decumbentes. Non enim amplius Vulcanus inter-nos est, sed puto jam abiit in Lemnum, ad Sintias barbara-lingua.
 Sic dixit : illi autem gratum visum est cubare.
 Hi vero lectum ingressi concumbebant ; sed vincula fabrefacta circumfundebantur prudentis Vulcani ; neque ullum movere erat membrorum, neque attollere. Et tum deum agnoscebant, quod non-amplius effugium erat.
 Prope autem eis venit inclytus Vulcanus, iterum reversus, antequam ad-Lemni terram venisset ; Sol enim ei speculationem habebat, narravitque rem. [Profectusque est ire ad domum, caro afflictus corde.] Stetit autem in vestibulo, ira que ipsum seve cepit : horrendumque clamavit, ut-audiretur omnibus diis :
 Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni, venite, ut opera ridicula et non tolerabilia videatis : ut me, claudus quum-sim, Jovis filia Venus semper ignominia-afficit, anatque perniciosum Martem : eo-quod ille quidem pulcræ et sanis-pedibus, at ego imbecillis sum : ac nequitiam mihi in-causa alius est, quam parentes duo ; qui *eam* non genuisse debebant. Sed videte, ubi illi dormiunt in amore, meum lectum ingressi ; ego vero aspiciens contristor. Non quidem illos amplius puto, vel paululum, dormituros ita, etiamsi valde amantes : cito non volent ambo dormire : sed ipsos dolus et vinculum detinebit, donec mihi prorsus omnia pater retribuât sponsalia, quæcunque ei præbui impudentis gratia puellæ :

- 320 οὐνεκ' αἰ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐγέθυμος.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ γαλκοβατέες δῶ·
 ἦλθε Ποσειδάων γαίης ὅρος· ἦλθ' ἐριούνης
 Ἑρμείας· ἦλθεν δὲ ἀναξ' ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 Θηλυτέραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἐκάστη.
 325 Ἔσαν δ' ἐν προθύροις θεοὶ, δωτῆρες ἑάων·
 ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνὺρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
 τέγνας εἰς ὁρώσει πολὺν ἥρως Ἡφαίστοιο.
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα· κινέει τοι βραδὺς ὥκύν·
 330 ὥς καὶ νῦν Ἡφαίστος ἐὼν βραδὺς εἶλεν Ἀρηα,
 ὥκυστά τ' ὁν περ ἐόντα θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 χαλῶς ἐὼν, τέχνησιν τὸ καὶ μοι· ἄγχι ὀφέλλει.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἀναξ', Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 335 Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων,
 ἦ βὰ κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθεῖς
 εὐδῆεν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργεῖζόντης·
 αἶ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἀναξ' ἐκατηβόλ' Ἀπόλλων.
 340 Δεσμοὶ μὲν τρίς τόσσοι ἀπείρωνες ἀμφὶς ἔχουσιν,
 ὑμεῖς δ' εἰς ὁρώετε θεοὶ πᾶσαι τε θείαιναι·
 αὐτὰρ ἐγὼν εὐδοίμην παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλως ὦρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Οὐδὲ Ποσειδάων γέλως ἔχε, λίσσεται δ' αἰεὶ
 345 Ἡφαίστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἀρηα·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Λύσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπὸ σχομαι, ὥς σὺ κελεύεις,
 τίσειν αἵσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυήης·
 350 μὴ με, Ποσειδάων γαίης ὅρος, ταῦτα κέλευε·
 δεῖλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύασι ἐγγυάσθαι.
 Πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 εἴ κεν Ἀρης οἴχοιτο, χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 355 Ὅφαιστο, εἶπερ γὰρ κεν Ἀρης χρεῖος ὑπαλύξας
 οἴχεται φεύγων, αὐτὸς τοι ἐγὼ τάδε τίσω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήης·
 οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τὸν ἔπος ἀρνῆσθαι.
 Ὡς εἰπὼν δεσμῶν ἀνίει μένος Ἡφαίστοιο.
 360 Τῷ δ' ἔπειτα ἐκ δεσμοῖο λύθεν, κρατεροῦ περ ἐόντος,
 αὐτίκ' ἀναίξαντε, ὁ μὲν Θρήκην δὲ βεβήκει,
 ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἔκανε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,
 ἐς Πάφον· ἐνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυηεῖς·
 ἐνθα δὲ μιν Χάριτες λούσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ
 365 ἀμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας·
 ἀμφὶ δὲ εἰμυκτὰ ἔσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδέσθαι. [σεύς
 Ταῦτ' ἄρ' αἰοδὸς αἰεὶ περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 σῆς ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀκούων ἡδὲ καὶ ἄλλοι
 Φαίηκες δολιγῆρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
 370 Ἀλκίνοος δ' Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν
 μουνᾶς ὀρχήσασθαι, ἔπειτα σφισιν οὕτως ἔριξεν.
 Οἱ δ' ἔπειτα οὖν σφαίραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο,
 πορφυρέην, τήν σφιν Πολυβὸς ποίησε δαΐφρων·

quoniam illi pulchra erat filia, at non animi-continens.

Sic dixit; ac congregati sunt dii ad aere-fundatam domum: venit Neptunus terræ-concussor: venit utilium-auctor Mercurius; venit etiam rex jaculator Apollo.

Feminae vero deae manebant prae-pudore domi singulae.

Stabant autem in vestibulo dii, datores bonorum;

immensusque inde exortus-est risus diis beatissimis,

artificia insipientibus prudentis Vulcani.

Sic autem aliquis dicebat intuitus proximum alium:

Non bene-succedunt mala opera: assequitur vero tardus celerem:] ut nunc Vulcanus, qui-est tardus, cepit Martem, velocissimum licet eorum, qui Olympum tenent. claudus ipse, artificio: eo et adulterii-mulctam debet.

Sic illi quidem talia inter se loquebantur.

Mercurium autem allocutus-est rex, Jovis filius, Apollo:

Mercuri, Jovis fili, internuntie, dator bonorum,

nunquid in vinculis velles fortibus compressus

dormire in lectis, apud auream Venerem?

Huic autem respondit deinde internuntius Argicida:

utinam enim hoc fieret, rex longe-jaculans Apollo.

Vincula quidem ter tanta infinita circumjecta me tenerent;

vos autem inspiceretis dii, omnesque deae:

at ego dormirem apud auream Venerem.

Sic dixit; risus autem exortus-est inter-immortales deos.

Non-vero Neptunum risus tenebat, precabatur autem is usque

Vulcanum inclytum-artificem, ut solveret Martem:

et ipsum allocutus verba alata dicebat:

Solve; ego vero tibi ipsum spondeo, ut tu jubes,

repensurum-esse aequa omnia inter immortales deos.

Hunc autem rursus allocutus-est inclytus Vulcanus:

ne me, Neptune terræ-concussor, hæc jube:

debiles utique pro-debilibus etiam sponsiones ad-spondendum.] Quo-pacto ego te obligarim inter immortales deos,

si Mars abierit, debito et vinculis elapsus?

Hunc autem rursus allocutus-est Neptunus terræ-concussor:] Vulcane, etiamsi enim Mars debito elapsus

abierit fugiens, ipse tibi ego hæc persolvam.

Huic autem respondit deinde inclytus Vulcanus:

non licet, neque decet, tuam orationem abnuere.

Sic locutus, e-vinculis eos solvit robur Vulcani.

Illi vero postquam e vinculis soluti-erant, fortia licet essent,

statim prosilientes, ille quidem in-Thraciam ivit;

hæc autem in-Cyprum pervenit, risum-amans Venus,

in Paphum; ibi vero ei lucus est ara-que odorata;

ibique ipsam Gratiae lavarunt, et unxerunt oleo

immortali, qualia diis gratiam-addunt sempiternis;

ac vestesque ei induerunt desiderabiles, mirabile visu.

Hæc igitur cantor cantabat inclytus: at Ulysses

oblectabatur in mente sua audiens, atque etiam alii

Phæaces longis-remis-utentes, re-nautica-inclyti viri.

Alcinoos autem Halium et Laodamantem jussit

solos tripudiare, quoniam cum-ipsis nemo certabat.

Hi igitur postquam pilam pulchram in manibus acceperant,

purpuream, quam ipsis Polybus fecerat prudens:

τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδόντα,
 375 ἰδυοθαίεσσι· ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀεμβείς,
 ῥηϊδῶκος μεθέλεσκε, πάρος ποτὶν οὐδας ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο,
 ὠρχέισθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 ταρφέ' ἀμειβομένων· κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι,
 380 ἑσταότες κατ' ἀγῶνα, πολλὸς δ' ὑπὸ κόμπος ὁρώρει.
 Δὴ τότε ἄρ' Ἀλκινόου προσεφώνεε διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἄλκινος κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἧ μὲν ἀπειλήσας, βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 ἧ δ' ἄρ' ἐτοίμα τέτυκτο σέβας μ' ἔχει εἰσορόντα.
 385 Ὡς φάτο· γῆθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀκινόοιο·
 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 ὁ ξείνος μάλα μοι δοκεῖ πεπνυμένος εἶναι.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήιον, ὡς ἐπιεικές.
 390 Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
 ἀρχοὶ κραίνουσι, τριςκαίδεκάτος δ' ἐγὼ αὐτός·
 τῶν οἱ φῆρος ἕκαστος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα
 καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμῆντος·
 αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀλλήλους, ὅρρ' ἐνὶ γερσὶν
 395 ξείνος ἔχων, ἐπὶ δόρπον ἴη χαίρων ἐνὶ θυμῷ.
 Εὐρύαλος δὲ ἑ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν
 καὶ δῶρον· ἐπεὶ οὐτὶ ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος.
 400 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φωνήσεν τε·
 Ἄλκινος κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξείνον ἀρέσσομαι, ὅς σὺ κελεύεις·
 δώσω οἱ τόδ' ἄορ παγγάλκεον, ὃ ἐπὶ κώπῃ
 ἀργυρέῃ, κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος
 405 ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα περὸν ἔντα προσηύδα·
 Χαῖρε, πάτερ ὃ ξεῖνε· ἔπος δ' εἶπερ τὶ βέβακται
 δεινὸν, ἄρῃα τὸ φέροισιν ἀναρπάζεσσαι ἄελλαι.
 410 Σοὶ δὲ θεοὶ ἀλογόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἰκέσθαι
 δοῖεν· ἐπειδὴ δὴ θά φιλῶν ἀποπήματα πάσχεις. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 καὶ σύ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δὲ τοι δόλια δοῖεν,
 μηδὲ τί τοι ξιφῆος γε ποθὶ μετόπισθε γένοιτο
 415 τοῦτου, ὃ δὴ μοι δῶκας ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφ' ὤμοισι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Δύσετό τ' ἥελιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρήεν·
 καὶ τά γ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί·
 δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 420 μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα.
 Τοισιν δ' ἡγεμόνεν ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἔλθόντες δὲ καθίζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισιν.
 Δὴ ῥα τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Δεῦρο, γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ', ἥ τις ἀρίστη·
 425 ἐν δ' αὐτῇ θῆς φῆρος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα.
 Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἴηνατε, θέμετε δ' ὕδωρ,
 ὅρρα λοισσάμενός τε ἰδὼν τ' εὖ κείμενα πάντα

hanc alter jactabat ad nubes umbrosas,
 flexus retro; alter autem a terra in-altum elatus
 facile receptabat, antequam pedibus ad-solum venisset.
 At postquam pila in rectum *jacienda* periculum-fecerant,
 saltabant jam deinde in terra alna,
 frequenter alternantes; juvenes vero applaudebant ceteri,
 stantes in consessu-spectatorum: multus autem strepitus or-
 tus-est.] Tum vero Alcinooum allocutus-est divinus Ulysses:
 Alcinoe rex, omnium clarissime civium,
 sane quidem pollicitus-es, tripudiatores esse optimos;
 sane vero inde *hæc* effecta sunt: stupor me tenet inspicientem.
 Sic dixit; lætata-est autem sacra vis Alcinoi;
 statimque Phæacas remigii-studiosos allocutus-est:
 Audite, Phæacum ductores atque principes:
 hospes valde mihi videtur prudens esse.
 Verum age, ei demus hospitale-munus, uti par est.
 Duodecim enim in populo præclari reges
 principes imperant, tertius-decimus vero ego ipse;
 horum ei vestem singuli bene-lotam, et tunicam,
 et auri talentum ferte pretiosi:
 statim vero omnia portemus conferti, ut in manibus
hæc hospes habens, ad cœnam veniat gaudens in animo.
 Euryalus autem eum ipsum placet verbis,
 et dono; quoniam nequaquam verbum decenter locutus-est.
 Sic dixit: illi autem omnes approbabant, et hortabantur;
 donaque apportatum miserunt præconem singuli.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 enimvero ego hospitem placabo, sicut tu jubes:
 dabo ei hunc ensem totum-æreum, cui inest manubrium
 argenteum, vagina autem recens-secti eboris
 circum-tornata-est: magni vero ei pretii erit.
 Sic fatus, in manibus posuit ensem argenteis-clavis-dis-
 tinctum,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:
 Gaude, pater o hospes! verbum vero si quod temere-di-
 ctum-est] grave, statim illud auferant abreptum proceliæ.
 Tibi autem dii uxorem videre, et in-patriam pervenire,
 dent; quoniam diu procal ab amicis ærumnas pateris.
 Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 et tu, amice, valde gaude; dii vero tibi felicia dent;
 neque ullum tibi ensis desiderium posthac fiat
 hujus, quæ jam mihi dedisti, ubi-placaras verbis.
 Dixit et circa humeros sibi-posuit ensem argenteis clavis-
 distinctum.] Occidebatque sol, et ei inclyta dona aderant:
 et hæc in *domum* Alcinoi ferebant præcones illustres:
 suscepta autem filii eximii Alcinoi,
 matrem juxta venerandam posuerunt perpulcra dona.
 Illis autem præibat sacra vis Alcinoi;
 accedentes vero consederunt in altis solliis.
 Tunc vero Areten allocuta-est vis Alcinoi:
 Huc-age, mulier, fer arcam luculentam, quæ *sit* optima;
 inque ea pone vestem bene-lotam et tunicam.
 Et ei in igne ahenum calefacite, tepefaciteque aquam;
 ut ubi-laveritque-se, et viderit bene posita omnia

δῶρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἔνεικαν,
δαιτί τε τέρηται καὶ ἀοιδὸς ὕμνον ἀκούων.

430 Καὶ οἱ ἐγὼ τὸδ' ἄλεισον ἐμὸν περικαλλές ὀπάσσω,
χρῦσεον, ὅρρ' ἐμέθεν μαμνημένους ἤματα πάντα
σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν.

Ὡς ἔφατ'. Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῶησιν ἔειπεν,
ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν ὅτι τάχιστα.

435 Αἱ δὲ λοετρογόνον τρίποδ' ἵστασάν ἐν πυρὶ κηλέῳ·
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔγεαν, ἐπὶ δὲ ἔζυλα δαῖον ἐλοῦσαι.
Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἀμφειπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
Τόρρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα χηλὸν
ἔξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,

440 ἐσθῆτα χρυσὸν τε, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
ἐν δ' αὐτῇ φᾶρος θῆκεν καλὸν τε χιτῶνα
καὶ μιν φωνήσας· ἔπεια περὶόντα προσηύδα·

Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θεῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλυν,
μή τις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὅππότε· ἂν αὖτε

445 εὐδῆσθα γλυκὺν ὕπνον, ἴων ἐν νηὶ μελαίνῃ.

Αὐτὰρ ἔπει τὸγ' ἀκούσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, θεῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλυν
ποικίλῳ, ὃν ποτὲ μιν δέδαε φρέσιν πότνια Κίρκη.

Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν,
450 ἔς ῥ' ἀσάμινθον βάνθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ

θερμὰ λοετρ', ἔπει οὔτι κοιμίζομενος γε θάμιζεν,
ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἡχόμοιο·
τόρρα δὲ οἱ κοιμίζῃ γε θεῶ ὥς ἐμπέδος ἦεν.

Τὸν δ' ἔπει οὖν δμῶαι λοῦσκαν καὶ χρίσαν θιαῖρ,

455 ἀμφὶ δὲ μιν χλαῖναν καλὴν βαλὼν ἡδὲ χιτῶνα,
ἔς ῥ' ἀσάμινθου βὰς ἄνδρας μέγα οὐνοποτήρας

ἦτε· Νausicaά δὲ θεῶν ἀποκάλλης ἔχουσα
στήθεα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο·

θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν δρῶσα
460 καὶ μιν φωνήσας· ἔπεια περὶόντα προσηύδα·

Χαῖρε, ξεῖν', ἵνα καὶ ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
μνήσῃ ἐμεῖ', ὅτι μοι πρῶτη ζῶαγρ' ὀφέλλεις.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Νausicaά, θυγατὲρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο, [σεύς·

465 οὕτω νῦν Ζεὺς θεῆς, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
οἴκαδ' ἐτ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι·

τῷ κέν τοι καὶ κείθι θεῶ ὥς εὐγετομήν
αἶετ' ἤματα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐδίωσας, κοῦρη.

Ἥ ῥα καὶ ἐς θρόνον ἵξε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.

470 Οἱ δ' ἤδη μοῖρας τ' ἐνεμον κερώνων τε οἶνον.

Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίφρον ἀοιδὸν
Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἶσε δ' ἄρ' αὐτὸν

μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἱέρας·
Δῆ τότ' ἐκέρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,

475 νῶτον ἀποπροταῖνον — ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλείπειτο —
ἀργιόδοντος ὕδς, θαλερὴ δ' ἦν ἀμφὶς ἐλοιφῇ·

Κῆρυξ, τῇ δὴ, τοῦτο πόρε κρέας, ὄφρα φάγησιν,
Δημόδοκω, καὶ μιν προσπτύξομαι, ἀγνύμενος περ.

Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιγυθνοῖσιν ἀοῖδοι

480 τιμῆς ἔμμοροι εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὐνεχ' ἄρα σφέας
ὀμᾶς Μοῦσ' ἐδίδαξε· φίλησε δὲ φῦλον ἀοιδῶν.

dona, quæ ei Phæaces eximii huc tulerunt,
convivioque oblectetur, et cantilenæ modos audiens.

Atque ei ego hoc poculum meum perpulcrum præbebo,
aureum, ut mei memor diebus omnibus
libet in domo Jovique, aliisque diis.

Sic ait; Arete autem inter ancillas dixit,
in igne ut ponerent tripodem magnum quam celerrime.

Hæ vero lavacri tripodem posuerunt in igne ardenti :
et aquam infuderunt, subtusque ligna accendebant allata.

Alvum quidem tripodis ignis ambibat, calefiebatque aqua.
Interea vero Arete hospiti perpulcrum arcam

efferebat e-thalamo, imposuitque pulcra dona,
vestes, aurumque, quæ ei Phæaces dederant :

inque ea pallium posuit, pulcramque tunicam ;
et ipsum compellans verbis alatis allocuta est :

Ipse nunc vide de-operculo, statim vero vinculum inde,
ne-quis tibi in itinere damnum-afferat, quando tum
dormieris dulcem somnum, iter-faciens in nave nigra.

Ac postquam hoc audierat audens divinus Ulysses,
statim aptavit operculum, celeriterque vinculum indidit

varium, quod olim eum docuit mente veneranda Circe.

Ilico autem ipsum mulier-æconoma lavari jussit,
in balneum ingressum ; ille vero libenter vidit animo

calida lavacra ; quoniam neutiquam curatus erat-frequenter,
ex-quo liquerat domum Calypsus pulcris-comis :

tunc autem ei curatio, tanquam deo, perpetua erat.

Hunc vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,
circaque ipsum lænam pulcrum jecerant ac tunicam,

e balneo egressus viros ad vini-potiores
ibat : Nausicaa vero, a diis pulcritudinem habens,

stetit juxta postes tecti firmiter fabricati :

admirabatur autem Ulyssem in oculis aspiens,
et ipsum compellans verbis alatis allocuta est :

Salve, hospes, ut etiam olim, quando-eris in patria terra,
memineris mei, quod mihi primæ vitæ-conservatæ-premium

debes.] Hanc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulys-
ses.:] Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi,

sic nunc Jupiter det, altitronans maritus Junonis,
domumque ut-veniam, et reditus diem videam :

ut tibi etiam illic, deæ veluti, vota-fecerim
semper diebus omnibus : tu enim me servasti, puella.

Dixit, et in solio consedit juxta Alcinoium regem.

Hi vero jam portiones distribuebant, miscebantque vinum.

Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem,
Demodocum, populo honoratum ; sedereque-fecit ipsum

in-medio convivarum, ad columnam longam acclinatum.
Tunc vero præconem allocutus-est ingeniosus Ulysses,

a-tergo parte abscissa (multum vero supererat)
albis-dentibus suis, florida autem erat circum pinguedo :

Præco, accipe jam, hanc præbe carnem, ut comedat,
Demodoco ; et ipsum complectar, inæstus licet.

Apud-omnes enim homines terrestres cantores
honoris compotes sunt et reverentiæ ; eo-quod ipso

cantus Musa docuit ; amavit autem ea genus cantorum.

Ὡς ἄρ' ἔφη· κῆρυξ δὲ φέρων ἐν χειρὶν ἔθηκεν
 ἥρωι Δημόδοκῳ· δ' δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλον.
 485 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δημόδοκ', ἔσχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἀπάντων·
 ἢ σέγε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἢ σέγ' Ἀπόλλων.
 Λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰδεῖς,
 490 ὅσ' ἔρξαν τ' ἐπαθόν τε καὶ ὅσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί·
 ὅσπερ που ἡ αὐτὸς παρεὼν ἢ ἄλλω ἀκούσας.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ μετὰβηθι καὶ ἵππου κόσμον αἰεῖσον
 δουρατέου, τὸν Ἑπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 ὃν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δολὸν ἤγαγε Διὸς Ὀδυσσεύς,
 495 ἀνδρῶν ἐμπλήσας. οἱ Ἦλιον ἐξαλάπαξαν.
 Αἶ κεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
 αὐτίκα ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
 ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὥπασε θέσπιν ἀοιδῆν.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' αὐοδῆν,
 500 ἔνθεν ἑλὼν, ὥς οἱ μὲν εὐσέλμων ἐπὶ νηῶν
 βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα
 εἶατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππῳ·
 αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 505 Ὡς δ' ἐμὲν ἐσθίκει· τοὶ δ' ἄκριτα πολλ' ἀγόρευον,
 ἥμενοι ἀμφ' αὐτόν· τρίγ' αὖ δέ σφισιν ἦνδανε βουλῇ,
 ἥε διατμήξαι κοῖλον δόρυ νηλεῖ χαλκῷ,
 ἢ κατὰ πετρῶων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἀρκῆς,
 ἢ ἑαῖν μέγ' ἀγαλμα θεῶν θελκτῆριον εἶναι·
 510 τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἐμελλεν.
 Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ
 δουράτῃσιν μέγαν ἵππον, ὃν εἶατο πάντες ἄριστοι
 Ἀργεῖων, Τρῳέεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἦειδεν δ', ὥς ἄστῳ διέπραθον υἷες Ἀχαιῶν,
 515 ἵπποθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόγον ἐκπρολιπόντες.
 Ἄλλον δ' ἄλλῃ αἶεδε πόλιν κεραιζέμεν αἰπὴν·
 αὐτὰρ Ὀδυσῆα προτὶ δώματα Δι' ἱρόβοιο
 βήμεναι ἤϊτ' Ἀρῆα σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα,
 520 νικήσai καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην. [σεύς
 Ταῦτ' ἄρ' αὐοὶδς αἶεδε κερικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 σῆκετο δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
 Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
 ὅστε ἔης πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσσειν,
 525 ἄσπερ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἤμαρ·
 ἢ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπείρουτ' ἐριδοῦσα,
 ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κοκκύει· οἱ δὲ τ' ὅπισθεν
 κόπτοντες δούρεσσι μετάρφρονον ἡδὲ καὶ ὤμους,
 εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἰζύν·
 530 τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἀγέῃ φθινύθουσι παρειαί·
 ὥς Ὀδυσσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν.
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δὲ μιν ὅλος ἐπεφράσατ' ἡδ' ἐνόησεν,
 ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος· ἄκουσεν
 535 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετῴδα·

Sic igitur dixit; præco autem ferens in manibus posuit
 heroi Demodoco : is autem accepit, gaudebatque animo.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Demodocum affatus est ingeniosus Ulysses :
 Demodoce, longe sane te supra-mortales laudo omnes :
 sive te Musa docuit, Jovis filia, sive te Apollo.
 Valde enim accurate Achivorum fatum canis,
 quanta fecerint passique-sint, et quanta laborarint Achivi :
 tanquam alicubi aut ipse præsens fueris, aut ab-alio præsen-
 te audieris. Verum age jam alio transi et equi apparatus
 cauta] lignei, quem Epeus fecit cum (auxiliante) Minerva,
 quem quondam in arcem, dolum, duxit divinus Ulysses,
 viris impletum, qui Ilium destruxerunt.
 Si jam mihi hæc accurate enarraveris,
 inde ego omnibus edicam hominibus,
 quod sane tibi benignus deus præbuerit divinum cantum.

Sic dixit : ille vero concitus a-deo incipiebat, exhibebatque
 cantum,] inde aggressus, quomodo alii quidem bene-tabu-
 latus in naves] ingressi enavigarunt, igne in tentoria injecto,
 Argivi : alii vero jam inclytum circa Ulysem
 sedebant in Trojanorum castris, tecti equo :
 ipsi enim eum Trojani in arcem protraxerant.
 Sic ille quidem stabat ; hi autem incerta multa concionaban-
 tur,] sedentes circa ipsam : trifariam autem ipsis placebat
 consilium,] aut discindere cavum lignum sacro ære,
 aut de petris dejicere protractum in summitatem,
 aut sinere magnum simulacrum deorum placamen esse ;
 qua utique sententia etiam postea peractum-iri decretum-
 erat.] Fatale enim erat ut-periret, quando urbs intra-se-con-
 clusisset] ligneum magnum equum, ubi sedebant omnes
 optimi] Argivorum, Trojanis eadem et fatum ferentes.
 Canebat porro, ut urbem depopulati-sint filii Achivorum,
 ex-equo effusi, cavis insidiis relictis.

Alium autem alias canebat urbem diripere excelsam ;
 at Ulysem ad ædes Deiphobi
 ivisse, tanquam Martem, cum pari-deo Menelao.
 Illic jam gravissimum pugnam dicebat ausum,
 vicisse etiam deinde, per magnanimam Minervam.

Hæc igitur cantor cantabat eximius ; at Ulysses
 tabescebat ; lacrima autem rigabat sub palpebris genas.
 Ut vero femina flet dilectum maritum, ei circumvolata,
 qui suam ante urbem populumque ceciderit,
 urbi et liberis arcens sævum diem ;
 hæc quidem illum morientem et palpitantem intuita,
 super illum fusa stridule ejulat ; illi vero pone
 cædentes hastis tergum, atque etiam humeros civium,
 servitutem inducunt, laboremque sustinentum et ærumnam ;
 hujus autem miserabilissimo dolore tabescunt genæ :
 sic Ulysses miserabilem sub palpebris lacrimam stillabat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas fundens,
 Alcinoos autem ipsum solus animadvertit et observavit,
 sedens prope ipsum, graviterque ingemiscientem audit :
 statim vero Phæacibus remigii-studiosis dicebat :

Κέλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν·
 οὐ γάρ πω πάντεςσι χαρίζομενος τάδ' αἰδεῖ.
 Ἐξ οὗ δορπέομέν τε καὶ ὥρορε θεῖος αἰοῖδς,
 640 ἐκ τοῦδ' οὐπὶ παύσατ' οἷζυροῖο γόοιο
 ὁ ξείνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες,
 ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
 Εἴνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδοῖοιο τέτυκται,
 645 πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες.
 Ἄντι κασιγνήτου ξείνος θ' ἱκέτης τε τέτυκται
 ἄνερι, δοτ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδουσιν.
 Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
 ὅττι κέ σ' εἰρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
 650 Εἴπ' ὄνομ', ὅττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε,
 ἄλλοι θ', οἱ κατὰ ἄστου καὶ οἱ περιναϊεταοῦσιν.
 Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
 οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἐσθλός, ἐπὶν τὰ πρῶτα γένηται·
 ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκωσι, τοκῆες.
 655 Εἰπέ δέ μοι γαῖάν τε τεῖν ὀημόν τε πόλιν τε·
 ὅρρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκομέναι φρεσὶ νῆες.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
 οὐδὲ τι πηδάλι' ἐστί, τάτ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
 ἄλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν,
 660 καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πῖονας ἀγρούς
 ἀνθρώπων· καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἄλδς ἐκπερόωσιν,
 ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδὲ ποτὲ σφιν
 οὔτε τι πημανθῆναι ἐπὶ δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Ἄλλὰ τὸδ' ὥς ποτε πατρός ἐγὼν εἰπόντος ἀκούσα
 665 Ναυσιθόου, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
 ἡμῖν, οὐνεκα πομποὶ ἀπήμονες εἰμεν ἀπάντων.
 Φῇ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
 ἐκ πομπῆς ἀνιούσαν ἐν ἥεροιοδέϊ πόντῳ
 βραϊστέμεναι, μέγα δ' ἡμῖν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
 670 Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τὰ δέ κεν θεὸς ἦ τελέσειεν,
 ἥ κ' ἀτέλεσθ' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε καὶ ἄστινας ἔκω χώρας
 ἀνθρώπων· αὐτοὺς τε πόλεις τ' εὖ ναιεταώσας·
 675 ἢ μὲν ὅσοι χαλεποὶ τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι·
 οἳ τε φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδης.
 Εἰπέ δ' ὅ, ὃ τι κλαῖεις καὶ ὀδύρεαι ἐνδοθι θυμῷ,
 Ἀργεῖων, Δαναῶν, ἡδ' Ἰλίου οἶτον ἀκούων.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὀλεθρον
 680 ἀνθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἐσσομένοισιν αἰοδῇ.
 Ἦ τίς τοι καὶ πηδὸς ἀπέφθιτο Διότι πρόδ,
 ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρός ἢ πεθερός, ὅλτε μάλιστα
 κηδιστοὶ τελέθουσι, μεθ' αἵμά τε καὶ γένος αὐτῶν;
 ἢ τίς που καὶ ἐταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς,
 685 ἐσθλός; ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χερεῖων
 γίγνεται, ὅς κεν ἐταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ.

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 Demodocus vero jam cohibeat citharam argutam;
 nequaquam enim omnibus gratificans hæc cantat.
 Ex quo cœnavimusque, et exorsus-est divinus cantor,
 ex hoc nunquam cessavit a-luctuoso flectu
 hospes; valde certe ipsi dolor mentem circumdedit.
 Sed age, illi quidem cesset, ut pariter oblectemur omnes,
 hospitio-suscipientes et hospes: quoniam multo satius ita.
 Propter hospitem enim hæc venerandum parata sunt,
 deductio et amica dona, quæ ei damus amice-excipientes.
 Instar fratris hospesque supplexque est
 viro, qui-utique vel paululum attingat mentem *sanam*.
 Ideo nunc neque tu cela ingenio versuto,
 quodcunque te percontatus-fuero: dicere vero te satius est.
 Dic nomen, quo te illic vocabant materque paterque,
 alique, qui in urbe *tua*, et qui circum-habitant.
 Non enim quisquam omnino sine-nomine est hominum,
 nec malus, nec bonus, postquam primum natus-est:
 sed omnibus *nomen* imponunt, simul-ac genuerint, parentes.
 Dic etiam mihi terramque tuam, populumque, urbemque,
 ut te illuc mittant collimantes mente naves.
 Non enim Phæacibus navium-gubernatores sunt,
 neque omnino gubernacula sunt, quæ quidem aliæ naves ha-
 bent;] sed ipsæ sciunt cogitata et mentes virorum,
 et omnium norunt urbes et pingues agros
 hominum; et voraginem celerrime maris tranant,
 caligine et nebula oblectæ; neque unquam ipsi
 nec damni quid subeundi inest metus, nec pereundi.
 Sed hoc ita quondam patrem ego locutum audivi
 Nausithoum, qui dicebat Neptunum succensere
 nobis, quod deductores tuti sumus omnium.
 Dixit aliquando Phæacum virorum affabre-factam navem
 ex deductione revertentem in obscuro ponto
 perditurum-esse *eum*, magnumque nobis montem urbi obdu-
 cturum.] Sic prædicabat senex: ea vero deus sive perfecit,
 sive imperfecta sint, ut ei placitum est animo.
 Verum age mihi hoc dic, et vere enarra,
 ubinam erraverisque, et ad-quasnam perveneris regiones
 hominum; *enarra* et ipsos, urbesque bene habitatas:
 vel quotquot sævique et feroces, nec justī;
 quique hospitales *sint*, et ipsis mens est deorum-reverens.
 Dic vero *etiam* quidnam fleas et lugeas in animo,
 Argivorum, Danaorum, atque Illi fatum audiens.
 Hoc autem dii quidem fecere, destinaruntque interitum
 hominibus, ut sit et posteris cantilena.
 Utrum aliquis tibi et cognatus perit ante Ilium,
 eximius qui-erat gener, aut socer, qui-quidem maxime
 curæ sunt, post sanguinem et genus *nostrum* ipsorum?
 an aliquis forte et socius vir, grata sciens,
 eximius? quoniam nequaquam quidem fratre inferior
 talis est, qui, socius, prudenti animo-sit.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ι.

Ἀλκίνου ἀπόλογοι. Κυκλωπεία.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοος κρείον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκούεμεν ἐστὶν αἰδοῦ
 τοιοῦδ', εἰς δ' ἐστὶ, θεοὶς ἐναλίγκιος αὐδὴν.
 5 Οὐ γὰρ ἐγωγὲ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,
 ἢ δὲ' ἂν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
 δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται αἰδοῦ,
 ἤμενοι ἐξείης, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
 σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ χρητῆρος ἀφύσσω
 10 οἶνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγγεῖη δεπάεσσιν·
 τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
 Σοὶ δ' ἐμὰ κῆδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόνεργα
 εἶρεσθ', ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω·
 τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
 15 κῆδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
 Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μαθήσομαι, ὅρα καὶ ὑμεῖς
 εἰδέτ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φυγὼν ὑπο νηλεὲς ἤμαρ
 ὑμῖν ξείνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
 Εἰμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, δὲ πᾶσι δόλοισιν
 20 ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μευ κλέος οὐρανὸν ἔχει.
 Ναϊετάω δ' Ἰθάκην εὐδείλεον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ,
 Νήριτον εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπέε' ἀμυρὶ δὲ νῆσοι
 πολλαὶ ναϊεάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλησιν,
 Δουλίχιόν τε Σάμην τε καὶ ὕλησσαν Ζάκυνθος·
 25 αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτῃ εἰν ἄλλῃ κεῖται
 πρὸς ῥόφον—αἰ δέ τ' ἀνευθε πρὸς Ἡῶ τ' Ἡελίον τε—
 τρηχεῖ', ἄλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὗτοι ἐγωγε
 ἥ γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
 Ἦ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψώ, δια θεάων·
 30 [ἐν σπέσις γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·]
 ὥς δ' αὐτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μαγάρουσιν
 Ἰαίῃ, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 ἄλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
 Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἥς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 35 γίγνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πῖονα οἶκον
 γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδὲ' ἐνίσπω,
 δν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίῃθεν ἰόντι.
 Πλοῖεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν,
 40 Ἰσμαῖρ'· ἐνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς·
 ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 δασσάμεθ', ὥς μῆτις μοι ἀτεμδόμενος κίσι ἴσῃς.
 Ἔνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διερωῶ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 ἠνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπιθοντο.
 45 Ἐνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
 ἔσφαζον παρὰ θίνα καὶ εἰλιποδὰς ἑλικας βούς.
 Τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν,
 ὧσπιν γεῖτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
 ἥπιον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἄρ' ἵππων

ODYSSEÆ IX.

Alcinoi apologi. Cyclopea.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 sane hoc pulcrum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis similis voce.
 Non enim equidem ullam puto rem gratiorem esse,
 quam quando lætitia quidam detineat populum universum,
 convivæque per domos audiant cantorem,
 sedentes ordine; juxta autem plenæ-sint mensæ
 pane et carnibus; vinum autem ex cratere hauriens
 pincerna afferat et infundat poculis;
 hoc aliquid mihi pulcherrimum in mente videtur esse.
 Tibi vero meas ærumnas animus institit luctuosas
 sciscitari, ut adhuc magis lugens ingemiscam :
 quid primum tibi jam, quid vero ultimum narrabo?
 ærumnas quandoquidem mihi multas dedere dii cœlestes.
 Nunc vero nomen primum dicam, ut et vos
 sciatis : ego vero deinde, postquam-effugero sævam diem,
 vobis hospes sim, etiam longe domos habitans.
 Sum Ulysses Laertiades, qui ob-omnigenos dolos
 hominibus in-animo-sum, et mea fama ad-cœlum pervenit.
 Habito autem Ithacam late-conspiciuam : in ipsa vero mons est
 Neritus, nemorosus, conspicuus : circum autem insulæ
 multæ habitantur valde prope invicem,
 Dulichiumque, Sameque, et nemorosa Zacynthus :
 ipsa autem humilis longe-suprema in mari jacet
 ad occasum (illæ vero seorsum Auroram versus Solemque) ;
 aspera, sed bona juvenum-altrix ; neutiquam ego
 propria terra possum dulcius aliud videre.
 Sane quidem me apud-se detinebat Calypso, diva dearum ;
 [in specubus cavis, cupiens me sibi maritum esse ;]
 similiterque prorsus Circe me detinebat in ædibus
 Ææa, dolosa, cupiens me sibi maritum esse :
 sed meum nunquam animum in pectore flectebant.
 Adeo nihil dulcius sua patria nec parentibus
 est, etiam si quis procul divitem domum
 terra in aliena habitet seorsum a-parentibus.
 Si vero vis, age tibi et reditum meum lacrimosum narrabo,
 quem mihi Jupiter immisit a Troja profecto.
 Ab-Ilio me ferens ventus Ciconibus appulit,
 ad-Isमार : ibi autem ego urbem diripui, occidique ipsos (in-
 colas) :] ex urbe vero uxores et possessiones multas ubi-ce-
 peramus,] divisimus, ut ne-quis mihi privatus abiret aequali
 portione.] Tum vero ego quidem celeri pede fugere nos
 hortabar ; illi vero valde stulti non parebant.
 Hic vero multum quidem vinum bibebatur, multas autem oves
 mactabant ad litus, et trahentes-pedes camuros boves.
 Interea vero abeuntes Cicones Ciconibus acclamabant,
 qui ipsis vicini erant simul plures et meliores,
 continentem habitantes, docti quidem ab equis

50 ἀνδράσι μάρνασθαι καὶ θηὶ γρηΐον ἔοντα.
 ἦλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἀνθά γίγνεται ὦρη,
 ἡέριοι· τότε δὴ ῥα κακὴ Διὸς Αἴσα παρέστη
 ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἀλγεα πολλὰ πάθοιμεν.
 Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσιν·
 55 βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγγεῖσθιν.
 Ὅπρα μὲν ἡὼς ἦν καὶ ἀέετο ἱερὸν ἥμαρ,
 τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλεονάς περ ἔοντας·
 ἦμος δ' Ἥλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
 καὶ τότε δὴ Κίκονες κλίαν δαμάσαντες Ἀχαιοῦς.
 60 Ἐξ δ' ἀφ' ἑκάστης νῆος εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 ὦλοντ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θανάτον τε μόνον τε.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
 Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κλον ἀμφιέλισσαι,
 65 πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρίς ἑκαστον αὔσαι,
 οἱ θάνον ἐν πεδίῳ, Κικόνων ὑπο δῆλωθέντες.
 Νηυσὶ δ' ἐπ' ὧρσ' ἀνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαίλαπι θεσπέσῃ, σὺν δὲ νεφέεσι κάλυψεν
 γαῖαν ἡμοῦ καὶ πόντον· ὥρρει δ' οὐρανὸν νύξ.
 70 Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσαι, ἱστία δὲ σφιν
 τριχθαί τε καὶ τετραχθαί διέσχισεν ἰς ἀνέμοιο.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν, δέισαντες ὀλεθρον,
 αὐτάς δ' ἐσσυμένους προερύσσαμεν ἡπειρόνδε.
 Ἐνθα δ' ὡς νύκτας δύο τ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ
 75 κείμεθ', ἡμοῦ καμᾶτω τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦώς,
 ἱστοὺς στησάμενοι ἀνά θ' ἱστία λεύκ' ἐρύσαντες
 ἡμεῖθα· τὰς δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήται τ' ἴθουν.
 Καὶ νῦν κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 80 ἀλλά με κύμα ῥόος τε περιγνάμπτοντα Μάλειαν,
 καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπληχεν δὲ Κυθήρων.
 Ἐνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὅλοισι ἀνέμοισιν
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
 γαίης Λωτοφάγων, οἷτ' ἀνθινὸν εἶδαρ ἔδουσιν.
 85 Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσάμεθ' ὕδωρ·
 αἶψα δὲ δειπνὸν ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
 δὴ τότε γῶν ἐτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας,
 ἄνδρε δύο κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσσας,
 90 οἵτινες ἀνέρες εἴεν ἐπὶ γῶνι σίτον ἔδοντες.
 Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν·
 οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐτάροισιν ὀλεθρον
 ἡμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι·
 τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
 95 οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι·
 ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
 λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν νόστου τε λαθέσθαι.
 Τῶς μὲν ἔγων ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντες ἀνάγκη,
 νηυσὶ δ' ἐν γλαφυρῇσιν ὁπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσας.
 100 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους καλὸμην ἐρίφρας ἑταίρους
 σπερχομένους νῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάνῃν,
 μήπω τις λωτοῖο φάγων νόστοιο λάθῃται.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰς βαινὸν καὶ ἐπὶ κλησὶ καθίζον·

cum-viris pugnare, et ubi opus erat, pedibus.
 Venerunt deinde, quot folia et flores nascuntur vere,
 matutini : tunc sane malum Jovis fatum astitit
 nobis infelicibus, ut dolores multos pateremur.
 Institutentes autem pugnam pugnabant ad naves veloces ;
 feriebantque se-invicem socii et Cicones aereis hastis.
 Quamdiu quidem tempus-matutinum erat, etangebatur sacra
 dies,] tamdiu nos-defendentes sustinebamus, plures licet es-
 sent :] quando vero Sol transibat vesperam-versus,
 tum vero Cicones inclinarunt domitos Achivos.
 Sex autem a singulis navibus bene-ocreati socii
 periere : ceteri vero effugimus mortemque fatumque.
 Illinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 ludentes ex morte, caris amissis sociis.
 Nec inde mihi ulterius naves procedebant utrinque recurvae,
 priusquam miserorum sociorum ter unumquemque vocasse-
 mus,] qui perierunt in campo, a Ciconibus trucidati.
 Navibus autem immisit ventum Boream nubes-cogens Jupiter
 cum-procella ingenti, ac nubibus cooperuit
 terram simul et pontum ; ingruit vero e-coelo nox.
 Hæc quidem deinde ferebantur obliquæ ; vela autem ipsis
 in-tres et quatuor-partes discidit vis venti.
 Et ea quidem in naves demisimus, timentes interitum ;
 ipsas vero festinanter subduximus in-continentem.
 Hic per-duas noctes duosque dies continenter usque
 jacebamus, simul laboreque et doloribus animum exedentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 malis erectis, at velis albis explicatis,
 sedebamus : illas vero ventusque gubernatoresque dirigebant.
 Et jam incolumis pervenissem in patriam terram,
 sed me fluctus æstusque, circumflectentem Maleam,
 et Boreas depulit, et aberrare-fecit Cytheris.
 Hinc autem per-novem-dies ferebar perniciosiis ventis
 pontum per piscosum : at decimo conscendimus
 terram Lotophagorum, qui-quidem floridum cibum edunt.
 Hic vero continentem ingressi-sumus et hausimus aquam ;
 statim autem prandium cepere celeres apud naves socii.
 Ac postquam cibum gustaveramus et potum,
 tum vero ego socios præmisii sciscitatum vadentes,
 viros duos electos, tertium præconem simul additum,
 quinam viri essent in terra panem edentes.
 Hi vero statim abeuntes congressi-sunt viris Lotophagis :
 neque Lothophagi parabant sociis mortem
 nostris, sed ipsis præbuerunt lotum gustandam :
 horum autem quicumque loti comedisset dulcem fructum,
 non-amplius renuntiare rursum volebat, nec redire ;
 sed illic volebant inter viros Lothophagos
 lotum edentes manere, reditusque oblivisci.
 Hos quidem ego ad naves duxi flentes necessitate,
 navibusque in cavis sub transtra ligavi tractos.
 At ceteros jussi dilectos socios
 festinantes naves conscendere veloces,
 ne-forte quis loto pastus reditus oblivisceretur.
 Hi autem statim ingrediebantur, et in transtris consedere ;

- ἔξῃς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 106 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀβειμίστων,
 ἰχόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιστοὶ ἀθανάτοισιν,
 οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἄρόωσιν·
 ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 110 πυροὶ καὶ κριθαὶ ἡδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν
 οἶνον ἑριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
 Τοῖσιν δ' οὔτ' ἄγοραι βουληφόροι οὔτε θέμιστες·
 ἀλλ' ὄγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσιν κάρηνα
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι· θέμιστεύει δὲ ἕκαστος
 115 παίδων ἡδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.
 Νῆσος ἔπειτα λάρχεια παρέκ λιμένος τετάνυσται
 γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτηλοῦ,
 ὑλῆεσσ'· ἐν δ' αἶγες ἀπειρίσται γεγάσιν
 ἄγριαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
 120 οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἷτε καθ' ὕλην
 ἀλγεια πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐρέποντες.
 Οὔτ' ἄρα ποίμνησιν καταίσγεται οὔτ' ἄρότοισιν,
 ἀλλ' ἥγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα
 ἀνδρῶν χηρέυει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἴγας.
 125 Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες παρά μιλοπαρῆροι,
 οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 νῆας ἑυσσέλμους, αἳ κεν τελείων ἕκαστα,
 ἄσπε' ἐπ' ἀνθρώπων ἰκνεύμεναι· οἳα τε πολλὰ
 ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περὶ ὥσι θάλασσαν·
 130 οἳ κέ σφιν καὶ νῆσον εὖκτιμένην ἔκαμοντο.
 Οὐ μὲν γάρ τι κακὴ γέ, φέροι δέ κεν ὥρια πάντα·
 ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἄλλος πολιόιο παρ' ὄχθας
 ὕδρηλοι, μαλακοί· μάλα κ' ἀφθιτοὶ ἄμπελοι εἶεν.
 Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ
 135 εἰς ὥρας ἄμψεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὕπ' οὔδας.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ἣν οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,
 οὔτ' εὐνάς βαλέειν οὔτε πρυμνήσι· ἀνάψαι,
 ἀλλ' ἐπικέλσαντας μείναι χρόνον, εἰς ὅκε ναυτέων
 θυμὸς ἐποτρύνῃ καὶ ἐπιπνεύσωσιν αἴται.
 140 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
 κρήνη ὑπὸ σπέλους· περὶ δ' αἶγειροι πεφύασιν.
 Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν
 νύκτα δι' ὄρφναίην· οὐδὲ προῦφαίνετ' ἰδέσθαι·
 ἀῆρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ· ἦν, οὐδὲ Σελήνη
 145 οὐρανὸς προῦφαίνε· κατείχετο δὲ νεφέεσσιν.
 Ἐνθ' οὕτως τὴν νῆσον ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 οὔτ' οὐν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 εἰσίδομεν, πρὶν νῆας ἑυσσέλμους ἐπικέλσαι.
 Κελσάσσει δὲ νηυσὶ καθελομένην ἰστίᾳ πάντα·
 150 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ρηγμῖνι θαλάσσης·
 ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆσον θαυμάζοντας ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν.
 Ὀρσεν δὲ Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 155 αἴγας ὄρεσκόφους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι.
 Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
 εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν, διὰ δὲ τρίχρα κοσμηθέντες

ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.

Illinc autem ulterius navigabamus, dolentes corde.
 Cyclopum autem ad terram superborum, exlegum,
 venimus, qui quidem diis freti immortalibus,
 nec plantant manibus plantam, neque arant :
 sed hæcæ sine-semente et -aratione omnia proveniunt,
 triticum, et hordeum, ac vites, quæ ferunt
 vinum in-magnis-uvis, et iis Jovis imber incrementum-dat.
 Ipsis vero nec conciones sunt consiliariæ, nec leges;
 sed hi celsorum montium inhabitant cacumina,
 in speluncis cavis; jus autem dat unusquisque
 liberis atque exoribus; neque se-invicem curant.

Insula deinde fossioni-apta præ portu obtenditur
 terræ Cyclopum, nec prope, nec remote,
 silvosa : in ea vero capræ innumeræ nascuntur
 agrestes; neque enim frequentatio hominum eas prohibet :
 neque ipsam ingrediuntur venatores, qui per silvam
 dolores patiuntur, juga montium lustrantes.
 Neque etiam gregibus occupatur, neque arationibus,
 sed ipsa sine-semente et inarata diebus omnibus
 viris caret; pascit vero balantes capras.
 Non enim Cyclopibus naves adsunt rubris-proris,
 nec viri insunt navium fabri, qui conficiant
 naves bonis-transtis-instructas, quæ transmittant singula,
 ad urbes hominum euntes, (veluti crebro
 viri ad se-invicem navibus trajiciunt mare);
 qui ipsis et insulam bene-habitatam elaborarent.
 Neque enim omnino mala est; ferret autem tempestiva omnia :
 insunt enim prata maris cani ad litus
 irrigua, mollia; omnino ibi perennes vites essent.

In ea etiam aratio facilis esset; valde altam segetem semper
 in suas anni-tempestates meterent; quia valde pingue subest
 solum.] In ea porro portus est opportunus, in-quo non opus re-
 tinaculo est,] neque ancoris jactis, nec rudentibus alligatis;
 sed qui-appulerint maneat aliquamdiu, donec nautarum
 animus impulerit, et aspirarint venti.

Sed in vertice portus fluit limpida aqua,
 fons sub specu : circum autem populi creverunt.
 Huc devehebamur, atque aliquis deus nobis dux-erat
 noctem per obscuram : nec-tamen apparebat conspectus :
 caligo enim circa naves densa erat, nec Luna
 de-cælo lucebat; obtegebatur vero cælum nubibus.
 Ibi nullus hanc insulam vidit oculis;
 nec sane fluctus magnos volutos ad litus
 vidimus, antequam naves bonis-transtis-instructæ appulis-
 sent.] Appulsis autem navibus, collegimus vela omnia :
 egressi autem et ipsi sumus in litus maris;
 ibique obdormientes expectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 insulam admirantes, obambulabamus per eam.
 Excitarunt vero Nymphæ, filiæ Jovis ægidem-tenentis,
 capras montanas, ut prandium-sumerent socii.
 Continuo incurvos arcus et hastas longis-cuspidibus
 cepimus ex navibus; in tres-partes autem dispositi

βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
 Νῆες μὲν μοι ἔποντο δυώδεκα, ἐς δὲ ἑκάστην
 180 ἐννέα λάγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέκ' ἔξελον οἶω.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 ἤμεθα δαινύμενοι χρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Οὐ γάρ πω νῶϊν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρὸς,
 ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γάρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι
 185 ἠφύσσαμεν, Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἑλόντες.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαίαν ἐλεύσσομεν, ἐγγὺς ἐόντων,
 καπνὸν τ' αὐτῶν τε φθογγὴν οἶον τε καὶ αἰγῶν.
 Ἥμος δ' ἥελιος κατέδου καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγμῇν θαλάσσης.
 170 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔγῳ ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
 Ἄλλοι μὲν νῦν μένετ', ἐμοὶ ἐρήρες ἑταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 ἐλθὼν τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἵτινές εἰσιν·
 175 ἤ ῥ' οἱ ὕβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι,
 ἢ φιλοξένοι, καὶ σπιν νόος ἐστὶ θεοῦδης.
 Ὡς εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἐταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισαν·
 180 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν χώρον ἀφικόμεθ', ἐγγὺς ἐόντα,
 ἔνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἶδομεν, ἄγχι θαλάσσης,
 ὑψηλὸν, δάφνησι κατρηφές· ἔνθα δὲ πολλὰ
 μῆλ', οἷές τε καὶ αἶγες ἰαύεσκον· περὶ δ' αὐλῇ
 185 ὑψηλῇ δέδμητο κατωρυχέσσι λίθοισιν,
 μακροῦσιν τε πίτυσιν ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἐνὶ αἵετι πελώριος, ὃς ῥά τε μῆλα
 οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
 πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμιστία ᾔδη.
 190 Καὶ γὰρ θαῦμα· ἐτέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἔρκει
 ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥῖω δλῆεντι
 ὑψηλῶν δρέων, ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.
 Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρήρας ἐταίρους
 αὐτοῦ πάρ νηὶ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 195 αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυοκαίδεξ' ἀρίστους
 βῆν· ἀτὰρ αἶγεον ἀσχὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο,
 ἡδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱός,
 ἱρεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει,
 οὐνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχύομεθ' ἡδὲ γυναῖκι
 200 ἀζόμενοι· ὥκει γὰρ ἐν ἄλσεϊ δεινὸρ ἦεντι
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος. Ὅ δέ μοι πόρην ἀγλαὰ δῶρα·
 χρυσοῦ μὲν μοι δοῖκ' εὐεργέος ἑπτά τάλαντα·
 δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάγυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας
 205 ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδὲ τις αὐτὸν
 ἡεῖδη δμῶων οὐδ' ἀμφοπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
 ἀλλ' αὐτὸς ἀλογός τε φίλη ταμὴν τε μὲν οἶη.
 Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιθεῖα οἶνον ἐρυθρὸν,
 ἐν δέπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα
 210 χεῦ· ὁδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος δῶδαι,
 θεσπεσίη· τότε ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.

jaculabamur; statim vero dedit deus copiosam venationem.
 Naves quidem me sequebantur duodecim, in unamquamque
 autem novem sortito-contigere caprae; mihi vero decem elegi
 soli.] Sic tum per-totum diem, ad solis occasum,
 sedebamus epulantes carnes immensas, et bibentes vinum
 dulce.] Nondum enim e-navibus absumentum-erat vinum ru-
 brum,] sed inerat : multum enim in amphoris singuli
 hausimus, Ciconum sacro oppido capto.
 Cyclopum autem ad terram prospiciebamus, prope qui-erant,
 fumumque, ipsorumque vocem *audiimus* oviumque et ca-
 prarum.] Quando autem sol occidit et tenebrae supervenere,
 tunc vero decubuimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tunc ego concione instituta inter omnes dixi :
 Alii quidem nunc manete, mihi dilecti socii ;
 at ego cum navique mea et meis sociis
 profectus, hos homines explorabo, quinam sint :
 utrum illi flagitiosi et feroces, nec justī,
 an hospitales, et ipsis mens sit decorum-reverens.
 Sic fatus, navem conscendi ; jussique socios
 ipsosque conscendere, et retinacula solvere.
 Hi vero continuo inscendebant, et in transtris consedere ;
 ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quum jam in-eum locum perveneramus, prope qui-erat,
 ibi in extrema-parte speluncam vidimus, prope mare,
 excelsam, lauris contextam : ibi vero inulta
 pecora, ovesque et caprae stabulabantur ; circum autem caula
 excelsa edificata-erat excisis lapidibus,
 procerisque pinis, et quercubus alte-comantibus.
 Hic autem vir habitabat ingens, qui quidem pecora
 solus pascebat procul ; neque cum aliis
 versabatur, sed seorsum manens nefario animo-erat.
 Etenim monstrum erat horrendum ; nec similis-erat
 homini quidem pane-vescenti, sed cacumini silvoso
 excelsorum montium, quando apparet solum ab aliis.
 Tum vero ceteros jussi dilectos socios
 illic apud navemque manere, et navem custodire :
 at ego, electis sociorum duodecim optimis,
 ivi ; sed caprinum utrem habebam nigri vini,
 dulcis, quod mihi dederat Maron, Evanthēi filius,
 sacerdos Apollinis, qui Ismarum tuebatur ;
 quoniam ipsum cum prole tutati-sumus atque uxore,
 reverentes : habitabat enim in luco arborifero
 Phœbi Apollinis. Ille vero mihi dedit pulchra dona :
 auri quidem mihi dedit elaborati septem talenta ;
 dedit autem mihi craterem totum-argenteum : ac deinde
 vinum in amphoris duodecim omnibus (*summa*) haustum,
 suave, incorruptum, divinum potum : nec quisquam illud
 norat famulorum, neque ancillarum in domo,
 sed ipseque uxorque cara, promaque una sola.
 Hoc autem quum bibebant dulce vinum rubrum,
 unum poculum qui-impleverat, aquæ ad viginti mensuras
 infundebat ; odor autem dulcis a cratere spirabat,
 divinus : tum nequaquam abstinere gratum fuisse.

- Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσπὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦτα
καρῶν· αὐτίκα γάρ μοι οἶσατο θυμὸς ἀγήνωρ
ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι, μεγάλην ἐπικειμένον ἀλκὴν,
215 ἀγχιον, οὔτε δίκας εὔειδότα οὔτε θέμιστας. [δὸν
Καρπαλίμωσ δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ', οὐδὲ μιν ἐν-
εῦρομεν, ἀλλ' ἐνόμεινε νομὸν κατὰ πτόνα μῆλα.
Ἐλθόντες δ' εἰς ἄντρον ἐθηύμεσθα ἕκαστα·
ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρίθον, στείνοντο δὲ σπηλοὶ
220 ἀρῶν ἡδ' ἐρίφων· διακεκριμένα δὲ ἕκασται
ἔρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
χωρὶς δ' αὐθ' ἔρσαι· ναῖον δ' ὀρῶν ἄγγεα πάντα,
γαυροὶ τε σκαυρίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγαν.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν πρῶτισθ' ἔταροι λίσσονται ἐπέεσσιν,
225 τυρῶν αἰνυμένους ἰέναι πάλιν αὐτὰρ ἔπειτα
καρπαλίμως ἐπὶ νῆα βοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
σπηλῶν ἐξελάσαντας, ἐπιπλεῖν ἄλμυρὸν ὕδωρ·
ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολλὸν κέρδιον ἦεν —
ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἴ μοι ξείνια δόη·
230 οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἑτάροισι φανεῖς ἔρατεινός ἐσσεσθαι.
Ἔνθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν· ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν· μένομέν τέ μιν ἐνδὸν
ἤμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
ὕλης ἀζαλῆς, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
235 Ἐκτοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν·
ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπασσύμεθ' ἐς μυχὸν ἄντρου.
Αὐτὰρ θγ' εἰς εὐρὸ σπέος ἤλασε πτόνα μῆλα,
πάντα μαλ', ὅσ' ἤμελγε, τὰ δ' ἄρσενά λειπε θύρηξιν,
ἀρνεῖους τε τράγους τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.
240 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' αἰέρας,
ὄβριμον· οὐκ ἂν τόνγε δύο καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι
ἔσθλαι, τετράχυκλοι, ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν·
τόσσην ἠλίδατον πέτρην ἐπέθηκε θυρήσιν.
Ἐξόμενος δ' ἤμελγαν οἷς καὶ μυχάδας αἶγας,
245 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἑκάστη.
Αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν ὀρέψας λευκοῖο γάλακτος,
πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμυσσάμενος κατέθηκεν·
ἤμισυ δ' αὐτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη
πίνειν αἰνυμένω, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
250 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ δ' ἔργα,
καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἰσίδεν, εἶρετο δ' ἡμέας·
ὦ ξεῖνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;
ἦ τι κατὰ πρῆξιν ἢ μαφιδίως ἀλάλησθε,
οἷά τε ληιστῆρες ὑπεῖρ ἄλλα, τοῖτ' ἀλῶνται
255 ψυχὰς παρθέμενοι, καχὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
ὣς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλων ἦτορ,
δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.
Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσσαν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ἥμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοὶ
260 παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖμα θαλάσσης,
οἴκαδε ἰέμενοι ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
ἤλθομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μῆτιςσασθαι.
Λαοὶ δ' Ἀτρεΐδew Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑποπράνιον κλέος ἐστίν·
265 τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν καὶ ἀπώλεσε λαοὺς

Hujus ferebam impletum utrem magnum; insuper etiam viatica] in-pera: statim enim mihi suspicatus est animus generosus,] virum superventurum, ingenti praeditum robore, ferocem, nec jura bene scientem, nec leges.

Celeriter autem in antrum venimus, neque ipsum intus invenimus; sed pascobat per pascua pingua pecora. Ingressi vero antrum admirabamur singula: calathi quidem caseis gravabantur; repleta erant autem stabula] agnorum atque haedorum: separati vero singuli inclusi erant; seorsum quidem grandiores, seorsum et aetate medii,] seorsum itidem recens-nati: natabant autem sero vasa omnia,] multatraliaque, scaphiaque elaborata, quibus im mulgebat. [Tum me quidem primum socii precabantur verbis, e-caseis ut-sumeremus-et abiremus retro; ac deinde confestim ad navem celerem haedosque et agnos e-stabulis agentes, pernavigaremus salsam aquam; sed ego non parui (certe multo satius fuisset), donec ipsumque viderem, et experirer si mihi hospitalia daret:] nec sane erat sociis visus amabilis futurus.

Tum vero igne accenso sacrificavimus; atque etiam ipsi e-caseis sumentes comedimus; exspectabamusque ipsum intus] sedentes, donec venit pascens: ferebat autem ingens onus ligni aridi, ut ei ad-caenam esset.

Extra antrum autem dejiciens strepitum fecit: nos vero perterriti diffugimus in recessum antri.

At ille in latam speluncam egit pingua pecora, omnia prorsus, quae mulgebat: ac mares reliquit foris, arietesque, hircosque, profundam extra caulam.

Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum, grave: non illud duo et viginti currus fortes, quaternis-rotis, a solo dimovissent: tantam excelsam petram admovit ostio.

Sedens autem mulgebat oves et balantes capras, omnia faciens rite, et factum submisit singula.

Statim autem dimidium ubi-coagularat albi lactis, textilibus in calathis constructum repositum: dimidium vero rursus constituit in vasibus, ut sibi esset ad-potandum sument, et sibi ad-caenam foret.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera, tunc ignem accendebat, et aspexit interrogabatque nos:

O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias? nunquid ad negotiationem, an temere erratis, tanquam praedones super mare, qui errant, animas periculo-objectantes, malum alienigenis ferentes?

Sic dixit; nobis autem statim confractum-est carum cor, timentibus sonitumque gravem, ipsumque monstrosum. Sed etiam sic eum verbis respondens alloquebar:

Nos quidem a-Troja devii-acti Achivi variis ventis super magnam voraginem maris, domum petentes alia via, aliis itineribus venimus: sic fere Jupiter voluit constituere.

Viros autem Atridae Agamemnonis nos-profitemur esse, cujus sane nunc maxima sub-celo gloria est: tantam enim diripuit urbem, et perdidit populos

πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε χιγανόμενοι τὰ σά γούνα
ἰόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήϊον ἦε καὶ ἄλλως
δοίης δωτήνην, ἦτε ξείνων θέμις ἐστίν.

Ἄλλ' αἰδέοιο, φέριστε, θεούς· ἱκέται τέ τοί εἰμεν.

270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἱκετῶν τε ξείνων τε,
ξείνων, δὲ ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
νήπιός εἰς, ὥς ξεῖν', ἡ τηλόθεν ἐληήλουθαί,
δὲ με θεοὺς κλέαι ἡ δεϊδόμεν ἡ ἀλάσθαι.

276 Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγίοχου ἀλέγουσιν,
οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπειτὴ πολλὸν φέρτεροί εἰμεν.
Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἐχθὸς ἀλευάμενος περιδοίμην
οὔτε σὺ οὐθ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμὸς με κελεύει.

Ἄλλὰ μοι εἰφ', ὅπῃ ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα·

280 ἡ που ἐπ' ἐσχάτις ἡ καὶ σχεδὸν, ὅφρα δαείω.

Ὡς φάτο πειράζων· ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδὼτά πολλά·
ἀλλὰ μιν ἀφοβρὸν προσέφην δολίοις ἐπέεσσιν·

Νῆα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,

285 ἄκρῃ προσπελάσας· ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἐνεικεν·
αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὀλεθρον.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
ἀλλ' ὅγ' ἀναίξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἱαλλεν·

σὺν δὲ δύο μάρφας ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
290 κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις βέε, δαῦε δὲ γαῖαν.

Τοὺς δὲ διαμελείσσι ταμὼν ὀπλίσσατο δόρπον·
ἦσσι δ' ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν

ἔγκατὰ τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μοελόντα.

Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσθήθομεν Διὶ χεῖρας,

295 σχέτλια ἔργ' ὀρώμεντες· ἀμυχανίη δ' ἔχε θυμόν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσαστο νηδύν,
ἀνδρόμεα κρεῖ· ἔδων καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,
καίτ' ἐντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων.

Τὸν μὲν ἐγὼ βούλασα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν,

300 ἄσπον ἰὼν, ξίφος ὅζῃ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
οὐτάμεναι πρὸς στήθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν.

Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὀλεθρον·
οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλῶν

305 χερσὶν ἀνώσασθα λίθον ὀβριμον, ὃν προσέθηκεν.

Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν Ἠϊὸ διαν.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,

καὶ τότε πῦρ ἀνέκαε καὶ ἡμελγε κλυτὰ μῆλα,
πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὅτ' ἐμβρυον ἦκεν ἐκάστη.

310 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ δ' ἔργα,
σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δύο μάρφας ὀπλίσσατο δεῖπνον.

Δειπνήσας δ' ἄντρου ἐξῆλθε πλοῖα μῆλα,
ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρῶν μέγαν· αὐτὰρ ἐπειτα
ἄψ' ἐπέθηχ', ὥσεί τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη.

315 Πολλὴ δὲ βόϊζω πρὸς ὅρος τρέπε πλοῖα μῆλα
Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσσοδομεύων,
εἰ πως τισαίμην, δοίη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.

Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμόν ἀρίστη φαίνεται βουλή.

Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ,

multos : nos autem demum te assecuti, ad-tua genoa
venimus, si quod præbeas hospitale-munus, sive etiam aliter
des donum, qui-utique hospitem mos est.

Sed verere, optime, deos ; supplices tibi sumus :

Jupiter autem ultor est supplicumque hospitumque,
Hospitalis, qui hospites simul venerandos comitatur.

Sic dicebam : ille vero mihi rursus respondit sævo animo :
stultus es, o hospes, vel e-longinquo advenisti,
qui me deos jubes aut timere aut observare.

Non enim Cyclopes Jovem ægidem-tenentem curant,
nec deos beatos : quoniam multos potentiores sumus.

Neque ego Jovis inimicitias evitans pepercerim
nec tibi, nec sociis, nisi animus me jubeat.

Sed mihi dic, ubi appuleris veniens fabrefactam navem,
utrum alicubi ad extremam-oram, an prope, ut sciam.

Sic dixit tentans : me autem non latuit scientem multa ;
sed ipsum vicissim allocutus-sum dolosis verbis :

Navem quidem mihi confregit Neptunus terræ-concussor,
ad scopulos conjectam, vestræ ad fines terræ,
promontorio impactam ; ventus autem ex ponto tulit :
at ego cum hisce effugi arduam perniciem.

Sic dicebam ; ille autem mihi nihil respondit sævo animo ;
sed ipse impetu-facto sociis manus inferebat ;

simulque duos correptos, tanquam catulos, ad terram
illidebat : ac cerebrum humi fluebat, irrigabatque terram.

His vero membratim dissectis sibi-apparavit coenam :
vorabat autem, quemadmodum leo montanus, nec relinque-
bat] intestinaque, carnesque, et ossa medullosa.

Nos vero fientes sustulimus Jovi manus,
improba opera videntes ; desperatio autem tenebat animum.

Ac postquam Cyclops magnum impleverat ventrem,
humanas carnes comedens, et insuper merum lac bibens,
jacebat intra antrum extensus per pecora.

Hunc quidem ego volui in magno animo,
propius accedens, gladio acuto stricto a femore
vulnerare ad pectus, ubi præcordia jecur circumdant,
manu admota : alius autem me animus retinebat.

Ibidem enim et nos perissemus sæva morte :

non enim potuissemus ab-ostio excelso
manibus amovere saxum grave, quod admoverat.

Ita tum quidem ingemiscentes expectabamus Auroram di-
vinam.] Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Au-
rora,] tunc ignem accendebat et mulgebat egregia pecora,

omnia rite, et fœtum submisit singulis.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
simul ille rursus duobus correptis sibi-apparavit prandium.

Pransus autem, ex-antro egit pingua pecora,
facile amoto operculo ingenti : ac deinde
rursus admovit, veluti si pharetræ operculum imponeret.

Multo autem strepitu ad montem agebat pingua pecora
Cyclops : at ego relictus-eram mala profunde-cogitans.

si qua ulciscer, daretque mihi votum Minerva.

Hoc autem mihi in animo optimum vibebatur consilium.

Cyclopis enim jacebat ingens clava ad stabulum

320 χλωρόν, ἐλάτνειον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὅρα φοροίη
 αὐανθὲν· τὸ μὲν ἄμμες ἔσχομεν εἰσροώντες,
 ὅσσον ὅ' ἴστων νῆος εἰκοσόροιο μελαίνης,
 φορτίδος, εὐρείης, ἥπ' ἔκπεράα μέγα λαίτμα·
 τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἰσροάσθαι.

325 Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὀργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς,
 καὶ παρέθηχ' ἐτάροισιν, ἀποξύναι δ' ἐκέλευσα.
 Οἱ δ' ὀμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δὲ θόωσα παραστάς
 ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,

330 ἥ ῥα κατὰ σπείους χέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον,
 ὅστις τοιμήσειεν ἐμοὶ σὺν μογλὸν αἰέρας
 τρῖφαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι,
 335 τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
 Ἐσπέριος δ' ἤλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
 αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πῖονα μῆλα,
 πάντα μάλ' οὐδέ τι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 ἥ τοι οἰσάμενος, ἥ καὶ θεὸς ὥς ἐκέλευσεν.

340 Αὐτὰρ ἐπεὶ τ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὕψος· αἰέρας,
 ἐξόμενος δ' ἤμελγεν οἷς καὶ μηκάδας αἴγας,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἐκάστη.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ δ' ἔργα,
 σὺν δ' ὅγε αὐτὴ δῶμα μάρψας ὠπλίσατο δόρπον.

345 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς,
 κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μελανος οἴνοιο·
 Κύκλωψ, τί, πῖε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
 ὅρρ' εἰδῆς, οἶόν τι ποτὸν τόδε νῆος ἐκεκεύθει
 ἡμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λοιπὸν φέρον, εἰ μ' ἐλεήσας
 350 οἴκαδε πέμψεις· σὺ δὲ μάινεαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς.
 Σχέτιλε, πῶς κέν τις σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἴκοιτο
 ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ δέκτο καὶ ἔκπιεν· ἥσατο δ' αἰνῶς
 ἡδὺ ποτὸν πίνων· καί μ' ἤτεε δεῦτερον αὖτις·

355 Δός μοι ἐτι πρόσφρων καὶ μοι τεὸν οὔνομα εἰπὲ
 αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ὃ κε σὺ χαίρης.
 Καὶ γὰρ Κυκλώπεςσι φέρεϊ ζείδουρος ἄρουρα
 οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·
 ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.

360 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἶθοπα οἶνον·
 τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων, τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσι προσηύδων μελιχίοισιν·
 Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 365 ἐξερέω· σὺ δὲ μοι δὸς ξείνιον, ὥς περ ὑπέσθης.
 Οὗτις ἐμοιγ' ὄνομα· Οὗτιν δέ με κικλήσκουσιν
 μήτηρ ἢ δὲ πατήρ ἢ δ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 Οὗτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισιν,
 370 τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήιον ἔσται.
 Ἦ καὶ ἀνακλινθεὶς πέσιν ὑπτιος· αὐτὰρ ἐπειτα
 κεῖτ' ἀποδογμώσας παχὺν αὐγένα· καδὲ δὲ μιν ὕπνος
 ῥρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος

viridis, oleagina; hanc quidem exciderat, ut ferret
 arefactam; eam nos assimilabamus insipientes,
 quantus malus est navis viginti-remis-agitatae nigrae,
 onerariae, latae, quae trajicit magnam voraginem-maris :
 tanta erat longitudo, tanta crassitudo aspectu.
 Ab hac quidem quantum ulnam ego abscidi astans,
 et apposui sociis, lavigareque jussi.
 Hi vero laevem fecerunt; ego autem acui astans
 summum : statimque prehensam adurebam in igni ardente.
 Et hanc quidem bene deposui reconditam sub stercore,
 quod per speluncam fusum-erat admodum dense multum.
 Ac ceteros sorte sortiri jussi,
 quinam auderet mecum vectem sublatum
 terere in oculo, quando eum dulcis somnus occuparet.
 Hi autem sorte-electi-sunt, quos et voluissem ipse eligere,
 quatuor, at ego quintus cum his delectus-sum.
 Vespertinus autem rediit pulcris-velleribus pecora pascens :
 continuo vero in latam speluncam egit pingua pecora,
 omnia prorsus; neque ullum relinquebat profundam extra
 caulam,] sive quid suspicatus, sive etiam deus sic jusserat.
 Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum;
 sedensque mulgebat oves et balantes capras,
 omnia faciens rite, et foetum submitis singulis.
 Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 simul ille rursus duobus correptis sibi-paravit cenam.
 Et tum ego Cyclopem alloquebar prope astans,
 poculum in manibus tenens nigri vini :

Cyclops, accipe, bibe vinum, postquam comedisti huma-
 nas carnes;] ut scias, qualem quendam potum hunc navis
 condebat] nostra; tibi autem libamen ferebam, si me mise-
 ratus] domum mitteres : tu vero furis non-amplius tolerabi-
 liter.] Inique, quomodo quisquam ad-te et in-posterum alius
 accedat] ex-hominibus multis? quoniam non recte fecisti.

Sic dicebam : is autem accepit et exhibit, delectatusque-est
 vehementer] dulcem potum bibens; et a me petebat secundo
 rursus:] Da mihi adhuc lubens, et mihi tuum nomen dic
 statim nunc, ut tibi dem hospitale-munus, quo tu gaudeas.
 Etenim Cyclopiibus fert alma terra
 vinum in-magis-uvis, et iis Jovis imber dat-incrementum;
 verum hoc ambrosiae et nectaris est surculus.

Sic dixit; at ei rursus ego dedi nigrum vinum;
 ter quidem praebui ferens, ter autem is exhibuit stultitia.
 Ac postquam Cyclopi circa mentem venit vinum,
 tunc vero ipsum verbis alloquebar blandis :

Cyclops, interroga me nomen inclytum? at ego tibi
 dicam; tu autem mihi da hospitale-munus, uti pollicitus-es.
 Nemo mihi nomen est; Neminem vero me vocant
 mater atque pater et alii omnes sodales.

Sic dixi; ille vero mihi statim respondebat saevo animo;
 Neminem ego postremum edam post suos socios,
 ceteros autem prius; hoc tibi hospitale-munus erit.

Dixit, et recumbens cecidit supinus; ac deinde
 jacebat inflexa crassa cervice : atque eum somnus
 capiebat omnium-domitor; e-guttore vero erumpebat vinum,

ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρέυγετο οἶνοβαρειων.

375 Καὶ τότε ἔγωγ τὸν μοχλὸν ἐπὶ στοδοῦ ἤλασα πολλῆς,
εἴως θερμαίνονται· ἔπασσι τε πάντας ἐταίρους
θάρσυνον, μή τις μοι ὑποδδείσας ἀναδύη.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλαίνος ἐν πυρὶ μέλλεν
ἄψεσθαι, χλωρὸς περ ἔων, διεφάνετο δ' αἰνῶς,
380 καὶ τότε ἔγων ἄσπον φέρον ἐκ πυρός, ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
ἴσαντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.

Οἱ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλαῖνον, δῶν ἐπ' ἄκρῳ
ὀφθαλμῷ ἐνέρεϊσαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς
δίνεον. Ὡς ὅτε τις τρυπῶι δόρυ νήϊον ἀνὴρ

385 τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἐνερθεν ὑποσσεύουσιν ἱμάντι
ἀψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεὶ·
ὥς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυρὶ ἥκεα μοχλὸν ἐλόντες
δινέομεν, τὸν δ' αἶμα περιβρέεε θερμὸν ὄντα.

Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὔσεν αὐτμῇ,
390 γλήνης καιομένης· σφαραγεύντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἤε σκέπαρνον
εἰν ὑδατὶ ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰαχόντα,
φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὐτὸ σιδήρου ἡ κράτος ἐστίν·
ὥς τοῦ σιζ' ὀφθαλμοῦ ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ.

395 Σμερδαλέον δὲ μέγ' ὤμωξεν· περὶ δ' ἵαχε πέτρῃ·
ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ'. Αὐτὰρ ὁ μοχλὸν·
ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο, πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
τὸν μὲν ἔπειτ' ἐβρίψεν ἀπὸ τοῦ χερσὶν ἄλυσαν.

Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπνευεν, ὃς ῥά μιν ἀμφὶς
400 ὄκειον ἐν σήησσι δι' ἄκριας ἡγεμοσύσας·
οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἐπορίτων ἄλλοθεν ἄλλος·
ἰστάμενοι δ' εἶροντο περὶ σπέος, ὅττι ἐ κήδοι·

Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρνημένος ὧδ' ἐβόησας
νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ αὐπνοὺς ἄμμε τίθησθαι;

405 ἢ μή τις σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
ἢ μή τις σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ ἢ βίηφι; [μος·

Τοὺς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφη-
ῷ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφι.

Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεια πτερόεντ' ἀγόρευον·
410 εἰ μὲν δὴ μή τις σε βιάζεται, οἷον ὄντα,

νοῦσόν γ' οὐπκοῦ ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι·
ἀλλ' σύ γ' εὖ γεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἀνακτι.

Ὡς ἄρ' ἐφαν ἀπίοντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
ὥς ὄνομι· ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μή τις ἀμύμων.

415 Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησιν,
χερσὶ ψηλαρῶν, ἀπὸ μὲν λίθον εἴλε θυράων·
αὐτὸς δ' εἰνὶ θυρῇσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
εἰ τινα που μετ' ἔσσει λάβοι στεγχιόνα θυράε·
οὐτω γάρ που μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.

420 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως δ' ἄριστα γένοιτο,
εἰ τιν' ἐταίροισιν θανάτου λύσιν ἢ δ' ἐμοὶ αὐτῷ
εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὑφαινον,
ὥς τε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
Ἦδε δὲ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φάνετο βουλὴ.

425 Ἄρσενες οἷες ἦσαν εὐτρεφέες, δασύμαλλοι,
καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες·
τοὺς ἀκίων συνέργον εὐστρεφέεσσι λυγίοισιν,

rustaque-carnis humanæ; ipse autem eructabat vino-gravatus.] Et tunc ego vectem sub cinerem immisi multum,
donec calefieret; verbisque omnes socios confirmabam, ne quis mihi subveritus defugeret.

Sed quum jam brevi vectis oleaginus in igne erat arsurus, viridis licet esset, candebatque vehementer,
tunc ego eum propius afferebam ex igne, circum autem socii stabant: atque audaciam inspiravit magnam deus.

Hi quidem vectem prehensum oleaginum acutum in summo oculo infixerunt; ego autem superne arrectus versabam. Ut vero quum quis terebrat lignum navale vir

terebrā, alii autem infra torquent loro apprehensam utrinque: hæc autem circumvolvitur assiduo semper:] sic ejus in oculo ignea-acie vectem prehensum

versabamur; hunc autem sanguis circumfluebat calentem. Omnes vero ei palpebras circum et supercilia cremavit vapor,

pupilla ardente: crepitabant autem ei igne radices. Veluti autem quum vir faber securim magnam, aut asciam,

in aqua frigida mergit valde stridentem, temperans; hoc enim deinde ferri robur est:

sic ejus stridebat oculus oleaginum circa vectem. Horrendum autem magnum ejulavit; insonuitque petra:

nos vero perterriti diffugimus. At ille vectem extraxit oculo fiedatum sanguine multo

illum quidem deinde abiecit a se manibus dolore-furens. Atque Cyclops magno clamore-vocabat, qui circa ipsum habitabat in speluncis per promontoria ventosa:

illi autem clamorem audientes accurrebant aliunde alius; stantesque interrogabant circa speluncam, quidnam ipsum affligeret:] Cur tantum, Polypheme, læsus sic clamasti

noctem per divinam, et insomnes nos facis? num quis a-te oves mortalium invito abigit?

an metuis ne quis te ipsum occidat dolo aut vi?

Hos autem rursus ex antro allocutus-est fortis Polyphemus:] o amici, Nemo me occidit dolo, neque viribus.

Illi vero respondentes verba alata dicebant:

si quidem revera nullus tibi vim-infert, solus quum-sis, morbum sane nullo-modo licet Jovis magni effugere:

sed tu-quidem supplica patri Neptuno regi.

Sic dixerunt abeuntes; meum autem risit carum cor, quod nomen eos decepisset meum et consilium eximium.

Cyclops autem ingemiscensque, et cruciatus doloribus, manibus palpans, amovit quidem lapidem ab-ostio;

ipse vero in ostio considebat, manibus extensis, si quem forte inter oves deprehenderet exeuntem foras;

adeo enim videlicet me putabat in mente stultum esse. At ego deliberabam, quomodo hæc omnium optime fierent,

si quam sociis mortis liberationem, ac mihi ipsi invenirem: omnes vero dolos et consilium omne texebam,

utpote de vita; magnum enim malum prope erat. Hoc vero mihi in animo optimum videbatur consilium.

Mares oves erant bene-nutriti, densis-velleribus, pulcrique, magnique, violaceum vellus habentes;

hos tacite colligabam bene-tortis viminibus,

τῆς ἐπὶ Κύκλωψ εὔδε πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδὼς,
 σύντρεϊς αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
 430 τὸν δ' ἐτέρω ἐκάτερθεν ἴτην, σῶντες ἐταίρους.
 Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῦν' διῆς φέρον· αὐτὰρ ἐγὼ γε —
 ἄρνεϊδς γὰρ ἦν, μῆλων δ' ἄριστος ἀπάντων —
 τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθεις
 κείμεν· αὐτὰρ χερσὶν ἄνω του θεσπεσίῳ
 435 νολεμέως στρεφθεὶς ἔχόμεν τετληότι θυμῷ.
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἦῶ διαν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενά μῆλα,
 ὠήλεια δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς·
 440 οὐβάτα γὰρ σφαργέοντο. Ἄναξ δ' ὀδύνῃσι κακῇσιν
 τειρόμενος, πάντων οἷων ἐπεμαίετο νῶτα
 ὀρθῶν ἐσταότων· τὸ δὲ νῆπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὥς οἱ ὑπ' εἰροπύκων οἷων στέρνοισι δέδετο.
 Ὅτ' αὖτος ἄρνεϊδς μῆλων ἔστειχε θύραζε,
 445 λάχνω στεινόμενος καὶ ἐμοί, πυκινὰ φρονέοντι.
 Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κριε πέπον, τί μοι ὦδε διὰ σπέος ἔσσυο μῆλων
 ὕστατος; οὔτε πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἷων,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμειαι τέρεν' ἀνθα ποίης,
 450 μακρὰ βιβιάς· πρῶτος δὲ ῥόας ποταμῶν ἀφικάνεις·
 πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι
 ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος — ἦ σὺ γ' ἀνακτος
 ὀφθαλμὸν ποθέεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ,
 455 Οὔτις, δν οὔπω φημι πεφυγμένον εἶναι δλεθρον.
 Εἰ δὲ ὁμοφρονέεις ποτιφωνήεις τε γένοιο
 εἰπεῖν, ὅππῃ κείνος ἐμὸν μένος ἤλασκάει·
 τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλος γε διὰ σπέος ἄλλουδς ἄλλη
 θεινομένου βραίτο πρὸς οὐδέϊ· καὶ δέ κ' ἐμὸν κῆρ
 460 λωφῆσαι κακῶν, τὰ μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὔτις.
 Ὡς εἰπόν· τὸν κρινὸν ἀπὸ τοῦ πέμπε θύραζε.
 Ἐλθόντες δ' ἤβαιον ἀπὸ στείους τε καὶ αὐλῆς,
 πρῶτος ὑπ' ἄρνειοῦ λυόμεν, ὑπέλυσα δ' ἐταίρους.
 Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῷ,
 465 πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὅφρ' ἐπὶ νῆα
 ἰκόμεθ'· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 οἱ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ στενάζοντο γοῶντες.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ εἶων, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἐκάστω
 κλαίειν· ἄλλ' ἐκέλευσα θοῶς καλλίτριχα μῆλα
 470 πολλὰ ἐν νηὶ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρον ὕδωρ.
 Οἱ δ' αἰὲν εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων κερτομέοισιν·
 475 Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἐμελλες ἀνάκχιδς ἀνδρὸς ἐταί-
 ἔδμεναι ἐν σπηῇ γλαφυρῷ κρατερῇσι βίβριν. [ρους
 Καὶ λίην σέγ' ἐμελλε κιχῆσθαι κακὰ ἔργα,
 σχέτλι', ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἔζεο σὺ ἐν οἴκῳ
 ἐσθόμεναι τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 480 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόβι μᾶλλον·
 ἦκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλου·

in quibus Cyclops dormiebat, monstrum, nefario animo,
 tres-una sumens : qui quidem in-medio erat, is virum ferebat,
] ceteri autem duo utrinque ibant, servantes socios.
 Ternæ autem quemque virum oves ferebant : atque ego
 (aries enim erat, pecudum longe maximus omnium),
 hujus tergo arrepto, villosum sub ventrem volutus
 extendebar : at manibus lanæ egregiæ
 firmiter implicatus hærebam constanti animo.

Sic tum quidem gementes expectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero deinde ad-pascua erumpebant mascula pecora ;
 feminae vero balabant immuctæ per stabula :
 ubera enim gravabantur. Dominus vero doloribus gravibus
 afflictus, omnium ovium palpabat terga
 erecte stantium ; illud autem stultus non animadvertit,
 ut illi sub lanigerarum ovium pectoribus ligati-erant.
 Ultimus aries pecorum exhibet foras,
 vellere gravatus, et me, multa cogitante.

Hunc autem palpatum allocutus-est fortis Polyphemus :

Aries care, quid mihi ita per speluncam exis pecudum
 ultimus? neutiquam antea quidem relictus venis post-oves,
 sed multo primus pascaris teneros flores herbæ,
 magnis passibus-incedens ; primusque ad-fluenta fluviorum
 pervenis ;] primus autem in-stabulum cupis redire
 vespertinus : nunc contra omnium-ultimus : nam tu domini
 oculum desideras? quem vir malus excæcavit
 cum perniciosiis sociis, postquam-domuit mentem vino,
 Nemo, quem nondum existimo elapsum esse mortem.
 Si jam idem-mecum-sentires, vocalisque fieres,
 ut-diceres, ubinam ille meum robur evitet ;
 profecto ei cerebrum quidem per speluncam huc illuc
 eliso spargeretur ad solum ; ac meum cor
 quiesceret a-malis, quæ mihi nihili-vir intulit Nemo.

Sic locutus, arietem a se mittebat foras.

Quum-venissemus autem paululum a speluncaque et caula,
 primus ab ariete me-expedivi, solvi vero deinde socios.
 Celeriter autem pecora pedes-tendentia, pingua adipe,
 multa circumducentes abigebamus, donec ad navem
 pervenissemus ; desiderati vero caris sociis apparuimus,
 qui effugimus mortem : ceteros autem lugebant flentes.
 At ego non sinebam, sed superciliis innuebam unicuique,
 ne-flerent ; verum jussi celeriter pulcris-velleribus pecora
 multa in navem quum-inmisissent, navigare salsam aquam.
 Illi vero statim incensebant, et in transiris consedere ;
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberam, quantum aliquis audiri-potest
 clamans,] tunc ego Cyclopem alloquebar conviciis :

Cyclops, non ergo eras imbellis viri socios
 comesurus in spelunca cava, vi violenta.
 Et nimis-abunde te erant assecutura mala facta tua :
 inique ! quoniam hospites non verebaris tua in domo
 comedere : ideo te Jupiter ultus-est et dii alii.

Sic dixi ; ille autem deinde iratus-est in-animo magis :
 misit autem abruptum verticem montis magni ;

καδ' ὃ' ἔβαλε προπάροιθε ναὸς κυανοπρώροιο.
 [τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἰκέσθαι.]
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 485 τὴν δ' αἶψ' ἡπειρόνδε παλιβρόθιον φέρε κῆμα,
 πλημμυρίς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρεσσι λαβὼν περιμήκεια κοντὸν
 ὥσα παρέξ· ἐτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν,
 490 κρατὶ κατανεύων· οἳ δὲ προπεσόντες ἔρεσσαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἄλα πρήσσοντες ἀπῆμιν,
 καὶ τότε ἔγὼ Κύκλωπα προσκρούων· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 μελιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
 Σχέτλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθίζεμεν ἄγριον ἄνδρα;
 495 δς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος ἤγαγε νῆα
 αὖτις ἐς ἡπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι.
 Εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ ἡ αὐδῆσαντος ἤκουσεν,
 σὺν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς καὶ νῆϊα δοῦρα,
 μαρμάρῳ δκρύοντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἴησιν.
 500 Ὡς φάσαν· ἄλλ' οὐ πείθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
 ἀλλὰ μιν ἄψοβρον προσέφη·ν κεκοτηότι θυμῷ·
 Κύκλωψ, αἶ κέν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων
 ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτῶν,
 φάσθαι Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
 505 υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' οἰμῶσας ἡμέιβετο μῦθος·
 ὦ πόποι, ἡ μάλα δὴ με παλαίφατα θέρσαθ' ἰκάνει.
 Ἔσχε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ, ἧς τε μέγας τε,
 Τηλέμαχος Εὐρυμίδης, δς μαντοσύνην ἐκέκαστο,
 510 καὶ μαντεύμενος κατεγῆρα Κυκλώπεσσιν·
 δς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
 χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
 Ἄλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
 ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν·
 515 νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκιυς
 ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεὶ μ' ἔδαμάσματο ὄινῳ.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρ', Ὀδυσσεύ, ἵνα τοι παρ' ἐσίνια θεῶν
 πομπὴν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἑννοσίγαιον·
 τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὖχεται εἶναι·
 520 αὐτὸς δ', αἶ κ' ἐβέλησ', ἴησεται, οὐδέ τις ἄλλος
 οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ὡς ἐφάτ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνος σε δυνάμην
 εὖ νιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἀΐδος εἴσω·
 525 ὥς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἴησεται οὐδ' Ἑννοσίχθων.
 Ὡς ἐφάμην, ὃ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἀναχτι
 εὖχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Κλυθί, Ποσειδάων γαίηοιγε, κυανοχαῖτα·
 εἰ ἐτεόν γε σός εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὖχεται εἶναι,
 530 δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον οἶκαδ' ἰκέσθαι.
 [υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.]
 Ἄλλ' εἰ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐκτίμενον καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 ὅψ' ἀκαῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,
 535 νῆος ἐπ' ἀλλοτρίῃς, εὐροὶ δ' ἐν πῆματα οἴκῳ.

dejecitque ante navem nigra-prora.

[paululum vero abfuit quin clavum extremum attingeret.]

Fluctavit autem mare decidente a petra :

ipsam vero *navem* statim ad-continenter refluxus ferebat fluctus,] inundatio e mari, adegitque-prope terram ut-veniret.

Atque ego manibus sumto prælongo conto

detrusi a *litore*; sociosque hortatus jussi

incumbere remis, ut malum effugeremus,

capite annuens : illi vero incumbentes remigabant.

Sed quando jam bis tantum per-mare iter-facientes aberamus,

tunc ego Cyclopem alloquebar; circum vero socii

blandis verbis *me* inhibebant aliunde alius :

Improbe, cur vis irritare ferocem virum?

qui etiam nunc in-pontum jacto telo deduxit navem

rursus ad continentem, et sane existimabamus illic *nos* per-

ituros.] Si vero vociferatum aliquem, aut locutum audisset,

collisisset nostra capita, et navalia ligna,

saxo aspero coniecto; tantum enim jaculatur.

Sic dixerunt; sed non flectebant meum magnum animum,

sed illum rursus allocutus-sum irato animo :

Cyclope, si quis te mortalium hominum

de-oculi interrogaverit fœda cœcitate,

dic, Ulyssem urbium-eversorem excœcasse *te*,

filium Laertæ, in Ithaca sedes habentem.

Sic dixi; ille autem mihi ejulans respondebat sermone :

dii boni, certe omino jam me antiqua vaticinia attingunt.

Erat quidam hic vates vir, bonusque magnusque,

Telemus Eurymides, qui vaticiniis excellebat,

et vaticinans consenescebat inter-Cyclopas;

qui mihi dixit hæc omnia perfectum-iri in-posterum,

manibus ex Ulyssis *me* privatum-iri visu.

Sed semper aliquem virum magnum et pulcrum expectabam

huc venturum-esse, magno præditum robore;

nunc autem me, parvusque et nihili-homo, et imbellis,

oculo privavit, postquam me domuerat vino.

Sed ago huc *veni*, Ulysse, ut tibi hospitalia præbeam,

deductionemque impellam ut-det inclytum Neptunum :

hujus enim ego filius sum, patrem autem is meum se-profi-

tetur esse :] ipse autem, si voluerit, sanabit, nec quisquam

alius,] nec deorum beatorum, nec mortalium hominum.

Sic dixit : at ego ipsum *sic* respondens alloquebar :

utinam enim *ita* jam animaque et vita te possem

expertem factum mittere in domum Plutonis,

ut non oculum utique sanabit nec Neptunus.

Sic dixit : ille autem deinde Neptuno regi

supplicabat, manus tendens ad cælum stellatum :

Audi, Neptune terram-continens, cæruleis-crinibus

si revera tuus sum, patremque *te* meum proferis esse,

da, ut-ne Ulysses urbium-eversor domum veniat.

[filius Laertæ, in Ithaca domos habens.]

At si ei fatale est amicosque videre et pervenire

ad-domum bene-ædificatam, et suam in patriam terram :

sero male veniat, amissis omnibus sociis,

navē in aliena, inveniatque calamitates domi

Ὡς ἔφατ' εὐρόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
 Αὐτὰρ δ' ἔξαυτις πολλὸν μέϊζονα λαῶν αἰέρας,
 ἥκ' ἐπιδινήσας· ἐπέριεσε δὲ τὴν ἀπέλεθρον.
 Κὰδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρώριοιο
 510 τυτθόν, ἐδεύθησεν δ' οἷήϊον ἄκρον ἱκέσθαι.
 Ἴκλυσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα περ ἄλλαι
 νῆες εὖσσελμοι μένον ἀθρόαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 515 εἶατ' ὀδύρομενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ·
 νῆα μὲν ἐνθ' ἑλθόντες ἐκέλευσαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 δασσάμεθ', ὥς μῆτις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσῃς.
 520 Ἀρνεῖν δ' ἔμοι σὺν εὐκνήμιδες ἑταῖροι,
 μῆλων δαιομένων, δόσαν ἔζοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
 Ζηνὶ κελαϊνεφέϊ Κρονίδῃ, δς πᾶσιν ἀνάσσει,
 ῥέξας, μῆρ' ἕκαλον· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
 ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
 525 νῆες εὖσσελμοι καὶ ἔμοι ἐρίηρες ἑταῖροι.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 ἦμος δ' ἥελιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 530 ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε· ἐγὼν ἑτάροισιν ἐποτρύννας ἐκέλευσα
 αὐτοὺς τ' ἀμβάινειν ἀνὰ τέ πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰςβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἑρπετοῖς.
 535 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλόομεν, ἀχαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ.

Τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Λαιστρυγόνων
 καὶ Κίρκης.

Αἰολὴν δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιεν
 Αἰολὸς Ἴπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δὲ τέ μιν πέρι τείχος
 χαλκῆον, ἄρρηκτον· λισσὴ δ' ἀναδέδρωμε πέτρῃ.
 5 τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάσιν·
 ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱεὲς ἡδύοντες.
 Ἐνθ' ὅγε θυγατέρας πόρην υἱάσιν εἵλαι ἀοίτις.
 Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρῃ κεδνῇ
 δαίνυνται· παρὰ δέ σφιν ὀνείατα μυρία κεῖται·
 10 κνισθῆν δέ τε δῶμα περιστεναγίζεται αὐλῇ
 ἦματα· νύκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοῖς ἀλόχοισιν
 εὐδους· ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεχέεσσιν.
 Καὶ μὲν τῶν ἱκόμεσθα πόλιν καὶ δώματα καλὰ.
 Μῆνα δὲ πάντα φιλεῖ με καὶ ξερεέεινεν ἕκαστα,

Sic dixit precans; eum autem exaudivit Neptunus.
 Atque ille rursus multo majore lapide sublato,
 misit circumrotatum; intendit autem vim immensam.
 Dejecit vero post navem nigra-prora,
 paululum, parumque-abfuit-quin clavum extremum attinge-
 ret.] Fluctuavit vero mare decidente a petra;
 ipsam autem navem ulterius ferebat fluctus, adegitque-prope
 terram ut veniret.] Sed ut jam ad-insulam pervenimus, ubi ce-
 terae] naves bonis-transtis stabant confertae, circum autem
 socii] sedebant lugentes, nos exspectantes semper:
 navem quidem, illuc ut-venimus, subduximus in arenis,
 egressique et ipsi sumus in litus maris.
 Pecudes autem Cyclopi cava ex navi sumtas
 divisimus, ut nullus mihi privatus abiret aequali portione.
 Arietem autem mihi bene-ocreati socii,
 ovibus divisus, dederunt insuper: eum vero in litore
 Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio, qui omnibus imperat,
 sacrificans, femora incendebam: ille vero non-curabat sacra;
 sed jam deliberabat, quo-pacto perderentur omnes
 naves bonis-transtis, et mihi dilecti socii.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 sedebamus, epulantes carnesque immensas et bibentes vinum
 dulce.] Quando vero sol occiderat, et tenebrae supervenerant,
 tum vero decubuimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios adhortatus jussi
 ipsosque inscendere naves, et retinacula solvere.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere,
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.

ODYSSEÆ X.

De Æolo et Læstrygonibus et
 Circe.

Æoliam autem in insulam pervenimus; ubi habitabat
 Æolus Hippotades, carus immortalibus diis,
 natatili in insula; totam vero circa eam murus est
 æreus, infragilis; lævisque assurgit petra.
 Hujus et duodecim liberi in ædibus nati-sunt,
 sex quidem filiae, sex autem filii pubescentes.
 Ibi ille filias dedit filiis ut-essent uxores.
 Hi vero semper apud patrem carum et matrem venerandam
 convivantur; atque ipsis cibaria plurima apponuntur;
 odorata autem domus circum-personat in-aula
 interdiu; nocte vero rursus apud pudicas uxores
 dormiunt inque tapetibus et in tornatis lectis.
 Et ad-horum quidem pervenimus urbem et ædes pulcras. [Ia,
 Mensem vero totum amice-excipiebat me et exquirebat singu-

15 Ἴλιον, Ἀργείων τε νέας καὶ νόστον Ἀχαιῶν
καὶ μὲν ἐγὼ τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ δδὼν ἤτεον ἡδ' ἐκέλευον
πειπτέμεν, οὐδὲ τι κείνος ἀνήγατο, τεύχε δὲ πομπήν.
Δωκέ μοι ἐκδείρας ἀσχὸν βοὸς ἐννεώροιο,
20 ἔνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδησε κέλευθα·
κείνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων
ἡμὲν παυέμεναι ἡδ' ὀρνύμεν, ὃν κ' ἐβέλυσιν.
Νηὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέρμιθι φαεινῇ,
ἀργυρῇ, ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ·
25 αὐτὰρ ἔμοι πνοιὴν Ζεφύρου προσέηκει αἶναι,
ὅρρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτούς· οὐδ' ἄρ' ἐμέλλεν
ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμην ἄφραδίσιν.
Ἐνῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμέρας·
τῇ δεκάτῃ δ' ἡδὴ ἀνεφάνετο πατρὶς ἄρουρα·
30 καὶ αἱ δὴ πυρπολέοντες ἐλεύσομεν, ἐγγυς ἐόντας.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεχημῶτα·
αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμουν, οὐδὲ τω ἄλλω
δῶχ' ἐτάρων, ἵνα θᾶσσον ἰκοίμεθα πατρίδα γαῖαν.
Οἱ δ' ἔταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
35 καὶ μ' ἔφασαν χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι,
δῶρα παρ' Αἰόλου μεγαλήτορος Ἴπποτάδαο·
ὥδε αὐτὸς εἵπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
ὦ πόποι, ὥς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
ἀνθρώποις, ὅτεόν τε πόλιν καὶ γαῖαν ἱκῆται.
40 Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ
ληϊδός· ἡμεῖς δ' αὐτὲ μὴν δδὼν ἐκτελέσαντες
οἴκαδε νισσόμεθα κενεάς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
Καὶ νῦν οἱ τάδ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότῃ
Αἰολός· ἄλλ' ἄγε θᾶσσον ἰδῶμεθα, ὅττι τάδ' ἐστίν,
45 ὅσους τις χρυσὸς τε καὶ ἄργυρος ἀσχῶ ἔνεστιν.
Ὡς ἔφασαν· βουλή δὲ κακὴ νίκησεν ἐταίρων·
ἀσχὸν μὲν λῦσαν, ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν.
Τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
κλαίοντας, γαίης ἀπο πατρίδος· αὐτὰρ ἐγώ γε
50 ἐγρόμενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξα,
ἡὲ πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,
ἢ ἀκέων τλαίην καὶ ἔτι ζωοῖσι μετείην.
Ἄλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα· καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηὶ
κείμεν· αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
55 αὐτίς ἐπ' Αἰολίην νῆσον· στενάχοντο δ' ἐταῖροι.
Ἔνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσάμεθ' ὕδωρ·
αἰψά δὲ δειπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἐταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
δὴ τότε ἐγὼ κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἐταῖρον,
60 βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχανον
δαινύμενον παρὰ ἥ τ' ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκεσσι.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ
ἐζόμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον ἐκ τ' ἐρέοντο·
Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔρχαι δαίμων;
65 ἦ μὲν σ' ἐνδυκῶς ἀπεπέμπομεν, ὅρρ' ἀφίκοιο
πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ πού τοι φίλον ἐστίν.
Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον, ἀχνύμενος κῆρ·
ἄσασάν μ' ἑταροὶ τε κακοὶ πρὸς τοῖσι τε ὕπνος

de-Ilio, Argivorumque navibus et reditu Achivorum;
et ego quidem ei omnia accurate enarravi.
Sed quum jam et ego iter postulabam, atque hortabar *ut me*
dimitteret, nequaquam ille abnuvit, sed paravit deductionem.
Dedit mihi excoriatum utrem bovis novennis,
in-eo vero mugientium ventorum ligavit flatus:
illum enim promum ventorum fecit Saturnius
et ut-compescat, et ut-cieat, quemcunque velit.
Nave vero in cava colligavit funiculo splendido,
argenteo, ut ne-quid præter-flaret, vel paululum:
ac mihi flatum Zephyri immisit ad-flandum,
ut-ferret navesque et ipsos: nec-tamen inde erat
perfecturus: ipsorum enim perimus insipientia.
Per-novem-dies quidem continuo navigabamus noctesque
et dies;] decima vero jam apparebat patria terra:
et jam ignem-accrendentes videbamus, prope qui-erant.
Ibi me quidem dulcis somnus occupavit defessus:
semper enim pedem navis movebam, nec cuiquam alii
dedi sociorum, ut cibis perveniremus in-patriam terram.
Sed socii verbis ad se-invicem loquebantur,
et me putarunt aurumque et argentum domum reportare,
dona ab Æolo magnanimo Hippotada
sic autem aliquis dicebat, intuitus in proximum alium:
Dii boni! ut hic omnibus gratus et magni-æstimatus est
hominibus, quorumcunque in-urbem et terram venerit.
Multas quidem ex Troja ducit res-pretiosas, pulcras,
e-præda: nos vero contra, idem iter emensi,
domum redimus vacuas manus habentes.
Et nunc ei hæc dedit gratificans amicitia
Æolus; sed age ocyus videamus, quidnam hæc sint,
quantum quid aurique et argenti utri insit.
Sic dicebant; consiliumque malum vicit sociorum:
utrem quidem solverunt, venti autem erupere.
Illos vero statim abreptos ferebat in-pontum procella
flentes, terra a patria; at ego
experrectus, in animo eximio deliberavi,
utrum delapsus ex navi perirem in ponto,
an tacitus sustinerem, et adhuc vivis interesssem.
Sed sustinui et mansi; obvolutus autem in navi
jacebam: illæ vero ferebantur malo venti turbine
rursus ad Æoliam insulam: gemebant autem socii.
Ibi vero in terram ascendimus, et hausimus aquam:
statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.
Ac postquam cibumque gustaveramus ac potum,
tum vero ego, præconem mihi ubi-asciveram et socium,
ivi ad Æoli inclytas ædes; eum autem inveniebam
convivantem cum suaque uxore et suis liberis.
Ingressi autem domum, ad fores in limine
sedebamus: illi vero in animo obstupescabant, interrogabant-
que:] Quomodo venisti, Ulysse? quis tibi malus ingruit
deus? certe quidem te accurate dimittebamus, ut pervenires
in-patriam tuam et domum, et sicubi tibi gratum sit.
Sic dixerunt; at ego eos alloquebar, moerens corde:
læserunt me sociique mali, præterque eos somnus

σχέλιος· ἀλλ' ἀκέσασθε, φίλοι· δύναμις γὰρ ἐν βυίῃ.
 70 Ὡς ἐφάμην, μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν·
 οἱ δ' ἄνευρ' ἐγένοντο· πατὴρ δ' ἡμείβετο μῦθον·
 Ἐρρ' ἐκ νήσου Ὀάσσον, ἐλέγχιστε ζῶντων.
 Οὐ γὰρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν
 ἄνδρα τὸν, ὃς κε θεοῖσι ἀπέχθεται μακάρεσσιν.
 75 Ἐρρ', ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἰκάνεις.
 Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Τείρετο δ' ἄνδρων θυμὸς ὑπ' εἰρεσῆς ἀλεγεινῆς,
 ἡμετέρῃ ματὶ· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνεται πομπή.
 80 Ἐξήμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἑβδομάτῃ δ' ἰκοίμεσθα Λάμου αἰτῷ πτολίεθρον,
 τηλεπυλον Λαιστρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
 ἡπύει εἰσελάων, ὃ δὲ τ' ἐξελάων ὁπακοῦει.
 Ἐνθα κ' αὐπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθοῦς,
 85 τὸν μὲν, βουκολέων, τὸν δ', ἄργυφα μῆλα νομεύων·
 ἐγγὺς γὰρ νυκτὸς τε καὶ ἡματὸς εἰσι κέλευθοι.
 Ἐνθ' ἐπαι ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, ὃν πέρι πέτρῃ
 ἡλίδας τετύχηκε διαμπερές ἀμφοτέρωθεν,
 ἀκταὶ δὲ προβλήτες ἐναντία ἄλληλῃσιν
 90 ἐν στόματι προύχουσιν· ἀραιή δ' εἰσόδός ἐστιν·
 ἐνθ' οἳ' εἰσω πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἔντοσθεν λιμένας κοίλοιο δέδεγτο
 πλησίαι· οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέζετο κυμὰ γ' ἐν αὐτῷ,
 οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνῃ.
 95 Αὐτὰρ ἐγὼν οἷος σχεθὼν ἐξω νῆα μέλαιναν,
 αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατῇ, πέτρης ἐκ πείσματα δῆσας·
 ἔστην δὲ, σκοπιτὴν ἐς παιπαλόεσσας ἀνελθὼν.
 Ἐνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα,
 καπνὸν δ' οἷον ὀρώμεν ἀπὸ χροῖας ἀίσσοντα.
 100 Δὴ τότε· ἐγὼν ἐτάρους προΐεν πύθεσθαι ἰόντας,
 οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες,
 ἄνδρε δῶα κρίνας, τρίτατον κήρυγ' αἴμ' ὀπάσσας.
 Οἱ δ' ἴσαν ἐκδάντες λείην ὁδὸν, ἥπερ ἀμαξαί
 ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὁρέων καταγίνεον ὕλην.
 105 Κούρῃ δὲ ζυμβλήντο πρὸ ἄστεος ὕδρευούσῃ,
 θυγατέρ' ἱφθίμῃ Λαιστρυγόνος Ἀντιφάτῃ.
 Ἦ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσето καλλιρέεθρον
 Ἀρτακίην· ἐνθεν γὰρ ὕδωρ ποτὶ ἄστυ φέρεσκον·
 οἱ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον, ἔκ τ' ἐρέοντο,
 110 ὅστις τῶνδ' εἴη βασιλεὺς καὶ τοῖσιν ἀνάσσει.
 Ἦ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑπερφέες δῶ.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 εὖρον, ὅσην τ' ὄρεος κορυφήν, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν.
 Ἦ δ' αἴψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφάτῃ,
 115 ὃν πόσιν, ὃς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 Αὐτίγ' ἕνα μάρψας ἐτάρων ὥπλισσάτο δειπνων·
 τῷ δὲ δῶ' αἶζαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκέσθην.
 Αὐτὰρ ὁ τεῦχε βοήν διὰ ἄστεος· οἱ δ' αἰόντες
 φοίτων ἱφθίμοι Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος,
 120 μυριοί, οὐκ ἄνδρεςσιν ἐοικότες, ἀλλὰ Γίγασιν.
 Οἳ δ' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθεῖσι χερμαδιοῖσιν
 βάλλον· ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει

infaustus : sed medemini, amici : potestas enim est penes vos.

Sic dixi, blandis eos demulcens verbis :

illi vero muti facti sunt ; pater autem respondebat sermone :

Abi ex insula ocyus, pessime viventium.

Non enim mihi fas est curare nec dimittere

virum illum, qui diis invisus-sit beatis.

Abi ; quoniam immortalibus invisus huc venisti.

Sic locutus, dimittebat ex aedibus graviter gementem.

Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes corde.

Fatigabatur autem virorum animus a remigatione molesta, nostra stultitia : quoniam non-amplius apparebat reductio.

Per-sex-dies quidem continuo navigabamus noctesque et dies ;] septima vero venimus Lami ad-excelsam urbem, magnam (vel Telepylum) Læstrygoniam, ubi pastorem pastor in-clamat intro-agens, alter vero exigens auscultat.

Ibi insomnis vir duplicem reportaret mercedem, unam quidem, pascendis-bobus, alteram vero, candidas pecudes pascens ;] prope enim ibi noctisque et diei sunt viæ.

Ibi postquam ad portum inclytum veneramus, circa quem pe-tra] excelsa est, continenter utrinque,

litoraue prominentia e-regione sibi-invicem

in ostio concurrunt ; angustus vero introitus est :

ibi illi intus omnes tenebant naves utrinque-recurvas.

Hæc quidem intra portum concavum alligatæ-erant propinquæ : nunquam enim attollebatur fluctus in ipso, nec magnus, nec parvus ; candida autem erat circum tranquillitas.] At ego solus tenebam extra navem nigram,

illic in extrema-parte, e petra funibus ligatis :

constitui vero, speculam in præruptam ubi-ascenderam.

Ibi quidem nec boum nec virorum apparebant opera,

fumum autem solum videbamus a terra exsurgentem.

Tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes

quinam viri essent im hac terra panem vescentes ;

viros duos electos, tertium præconem una comitem addens.

Hi vero iverunt, egressi, per planam viam, qua plaustra

ad urbem ab excelsis montibus devehebant lignum.

Puellæ vero obvii-facti-sunt ante urbem aquam-petenti,

filie eximie Læstrygonis Antiphatæ.

Hæc quidem ad fontem descendebat pulcre-fluentem

Artaciam ; hinc enim aquam ad urbem ferebant ;

illi vero astantes eam alloquebantur, interrogabantque,

quisnam illorum esset rex, et quibus imperaret.

Illæ vero valde cito patris ostendit excelsam domum.

Hi autem postquam ingressi-sunt inclytas ædes, mulierem

invenerunt, velut montis verticem ; horrueruntque eam.

Hæc autem continuo e foro vocabat inclytum Antiphatem,

suum maritum, qui sane illis molitus-est sævum exitium.

Statim uno correpto sociorum, apparavit-sibi cœnam :

alteri vero duo conciti fuga ad naves pervenerunt.

Atque ille excitabat clamorem per urbem ; hi vero audientes

vadebant, fortes Læstrygones, aliunde alius,

innumeri, non hominibus similes, sed Gigantibus.

Qui a petris abruptis viro-gravibus saxis

jaciebant ; statim autem malus strepitus per naves ortus-est

- ἀνδρῶν τ' ἄλλυμένων νῆων θ' ἅμα ἀγνυμένων
 ἰχθῦς δ' ὧς πεύροντες ἀτερπέα δαίτα φέροντο.
 125 Ὅφρ' οἱ τοὺς ὀλεον λιμένους πολυδενθέος ἐντός,
 τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσάμενος παρὰ μηροῦ,
 τῷ ἀπὸ πέισματ' ἔκοψα νεὸς κυανοπρώροιο.
 Αἴψα δ' ἐμοῖς ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλέειν κώπης, ἦν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν.
 130 Οἱ δ' ἅλα πάντες ἀνέβρυσαν, δέισαντες ὀλεθρον.
 Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας
 νῆς ἐμή· αὐτὰρ αἱ ἄλλαι ἀολέες αὐτόθ' ὄλοντο.
 Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀχαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἐταίρους.
 135 Αἰάτην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' ἐναιεν
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
 αὐτακασιγνήτη δλοόφρονος Αἰήταο·
 ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φαισιμβρότου Ἡελίοιο
 μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὀκεανὸς τέκε παῖδα.
 140 Ἔνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ
 ναύλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
 Ἔνθα τότε ἑκδάντες δύο τ' ἥματα καὶ δύο νύκτας
 καίμεθ', ἡμῶ καμάτω τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλεος ἦώς,
 145 καὶ τότε ἔγὼν ἐμὸν ἔγχος ἑλὼν καὶ φάσγαγον ὀξὺ,
 καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἐς περιωπὴν,
 εἰ πως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοπτήν τε πυθόιμην.
 Ἔστην δὲ, σκοπιῇ ἐς παιταλόεσσαν ἀνελθὼν,
 καὶ μοι εἰέσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης.
 150 Κίρκης ἐν μεγάροισι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
 Μερμήριζα δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
 εἰθεῖν ἠδὲ πυθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἰθροπα καπνόν.
 Ὡδὲ δέ μοι φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι,
 πρῶτ' ἐλθόντ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης
 155 δειπνον ἐταίροισιν δόμεναι προέμεν τε πυθέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
 καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο, μούνον ἐόντα,
 ὅς βρά μοι ὑψικερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτὴν
 ἦκεν· ὁ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης,
 160 πτόμενος· δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἡλίοιο.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἀκνηστὶν μέσα νῶτα
 πλῆζα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν·
 καδ' δ' ἔπεισ' ἐν κονίεσι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπττο θυμός.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτελῆς
 165 εἰρυσάμην· τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
 εἶας· αὐτὰρ ἐγὼ πασάμην ρῶϊπας τε λύγους τε·
 πέισμα δ', ὅσον τ' ὄργυιαν, εὖστρεφές ἀμφοτέρωθεν,
 πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου.
 Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρον ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 170 ἔγχει ἐρειδόμενος, ἐπεὶ οὐπωκ ἦεν ἐπ' ὤμου
 χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Καδ' δ' ἔβαλον προπάροιθε νεὸς ἀνέγειρα δ' ἐταίρους
 μελιχίους ἐπέεσι παρασαδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ', ἀχνύμενοί περ,
 175 εἰς Ἀΐδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἤμαρ ἐπέλθῃ.
 Ἄλλ' ἄγετ', ὅφρ' ἐν νηὶ βοῇ βρώσις τε πόσις τε,

virorum pereuntium, naviumque simul fractarum;
 piscium vero instar transigentes, tristes epulas ferebant.
 Dum illi hos perdebant portum profundum intra,
 interea ego, gladio acuto extracto a femore,
 eo funes abscondi navis carrulea-prora.
 Statim autem meos socios adhortatus jussi
 incumbere remis, ut calamitatem subterfugeremus.
 Hi vero mare omnes jaciebant, veriti mortem.
 Libenter autem in pontum imminentes effugit petras
 navis mea; at reliquæ confertæ illic perierunt.
 Hinc autem ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Ææam vero ad insulam pervenimus: ibi autem habitabat
 Circe comis-pulcris, potens dea, vocalis,
 germana-soror prudentis Ætæ:
 ambo enim nati-sunt ex lucem-hominibus-præbente Sole,
 et matre ex Perse, quam Oceanus genuit filiam.
 Hic vero ad litus nave appulimus tacite
 navium-capacem in portum, et aliquis deus dux-erat.
 Ibi tum egressi, duosque dies et duas noctes
 jacebamus, pariter et labore et doloribus animum rodentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 tunc ego mea hasta sumta et gladio acuto,
 celeriter a nave ascendi in speculam.
 sicubi opera viderem mortalium vocemque audirem.
 Steti autem, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
 et mihi visus-est fumus surgens a terra lata,
 Circes in ædibus, per querceta densa et silvam.
 Cogitavi autem deinde in mente et in animo
 ire ac sciscitari, postquam vidi atrum fumum.
 Sic vero mihi cogitanti visum-est satius esse,
 primum profectum ad navem celerem et litus maris,
 prandium sociis dare, præmittereque aliquos sciscitatum.
 Sed quando jam prope eram, profectus, navem utrinque-re-
 curvam,] tunc aliquis mei deorum misertus-est, solius,
 qui mihi excelsis-cornibus cervum magnum in viam ipsam
 misit: is quidem ad-flumen descendebat ex pascuis silvæ,
 potaturus: dudum enim ipsum urgebat vis solis.
 Illum vero ego egredientem per spinam medio tergo
 percussi; ac penitus hostile æreum transiit;
 decidit vero is in pulvere porrectus, avolavitque anima.
 Illi vero ego insistens, hastam æream ex vulnere
 extraxi; quam quidem illic reclinatam in terra
 reliqui; at ego avulsi virgultaque viminaque,
 funemque quantum ulnam longitudine, bene-tortum undi-
 que,] ubi-plexeram, colligavi pedes ingentis mon-tri.
 Ivi autem eum de-cervice ferens ad navem nigram,
 hasta fultus, quoniam nequaquam licebat in humero
 manu ferre altera: valde enim magna bellua erat.
 Dejeci autem ante navem; excitavi que socios
 blandis verbis, astans, viros singulos:
 O amici, nequaquam enim descendemus, afflicti licet,
 in Plutonis ædes, antequam fatalis dies advenerit.
 Sed agite, quamdiu est in navi celeri cibusque potusque,

μνησόμεθα βρώμης μηδὲ τρυγώμεθα λιμῶ.

Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὅκα ἔμοις ἐπέεσσι πίοντο·
ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ θῖν' ἄλῳς ἀτρυγέτοιο
180 θηήσαντ' ἔλαρον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
χεῖρας νιψάμενοι τεύροντ' ἐρικυδέα δαῖτα.

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.

185 Ἥμος δ' ἡέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.

Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδονόακτος Ἥως,
καὶ τότε γῶν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἐταῖροι·
190 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ τ' ἴδμεν, ὅπη ἥσος, οὐδ' ὅπη Ἥως,
οὐδ' ὅπη Ἥελιος φασεῖμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαίαν,
οὐδ' ὅπη ἀννέεται· ἀλλὰ φραζώμεθα ὅσσον,
εἴ τίς ἐτ' ἔσται μῆτις, ἐγὼ δ' οὐκ οἶομαι εἶναι.

Εἶδον γὰρ σκοπιῇ ἐς παιπαλοέσσαν ἀνελθὼν
195 νῆσον, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωνται·
αὐτὴ δὲ γλαυμάλη κεῖται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσση
ἔδρακον ὀρθαλμοῖσι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.

Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατακλάσθη φίλον ἦτορ
μνησαμένους ἔργων Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο
200 Κύκλωπος τε βίης μεγαλήτορος, ἀνδροφάγοιο.
Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντες·
ἀλλ' οὐ γὰρ τις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν.

Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας εὐκνήμιδας ἐταίρους
ἡρίμμεον, ἄρχον δὲ μετ' ἀμφοτέρωσιν ὅπασσα·
205 τῶν μὲν γῶν ἦρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.
Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλομεν ὅκα·
ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγαλήτορος Εὐρυλόχοιο.

Βῆ δ' ἰέναι, ἅμα τῷγε δύω καὶ εἴκος· ἐταῖροι
κλαίοντες· κατὰ δ' ἅμμε λίπον γοώοντας ὀπισθεν.
210 Εὐρον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δῶματ' Ἰέρκῃς
ξστοῖσιν λάεσσι, περισκῆπτῳ ἐνὶ γῶρῳ.

Ἄμφι δὲ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἢ δὲ λέοντες,
τοὺς αὐτὴ κατέθελξεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.
Οὐδ' οἷγ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε

215 οὐρῆσιν μακρῇσι περισσαινόντες ἀνέστησαν.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἀνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα
σαίνωσ'· οἶε γὰρ τε φέροι μελίγματα θυμοῦ·
ὥς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἡδὲ λέοντες
σαῖνον· τοὶ δ' ἔδδεισαν, ἐπεὶ ἶδον αἰνὰ πέλωρα.

220 Ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
Κίρκῃς δ' ἐνδον ἄκουον αἰδουσύης ὅτι καλῇ,
ἱστὸν ἐποιομένης μέγαν, ἀμβροτον· οἷα θεᾶν
λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.

Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πολίτης, ὄρχαιμος ἀνδρῶν,
225 ὅς μοι κήδιστος ἐτέρων ἦν, κεδνότητος τε·

ὦ φίλοι, ἐνδον γὰρ τις ἐποιομένη μέγαν ἱστὸν
καλὸν αἰοιδίαι — δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμικεν —
ἡ θεὸς ἡ γυνή· ἀλλὰ φεγγώμεθα ὅσσον.

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τοῖ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντας.

230 Ἢ δ' αἶψ' ἐξελοῦσα θύρας ὥϊε φρενῆας

recordemur escæ, neu vexemur fame.

Sic dixit; illi vero ocyus meis verbis paruerunt:

abjectisque involucris egressi ad litus maris infructuosi
admirabantur cervum; valde enim magna bellua erat.

Ac postquam se-objectarant spectantes oculis,
manibus lotis apparabant eximium convivium.

Sic tum quidem per-totum diem ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce.] Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenerunt,
tum vero decubimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
tunc ego concione facta inter omnes dixi:

Audite meos sermones, mala licet patientes, socii:
o amici: neque enim scimus, ubi occasus, neque ubi Aurora,
neque ubi Sol hominibus-lucem-præbens vadit sub terram.
neque ubi resurgit; sed consultemus ocyus,
si quod adhuc erit consilium; ego autem non existimo esse.

Vidi enim, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
insulam, quam circumcirca pontus infinitus ambit:
ipsa vero humilis jacet: funum autem in medio
conspicatus-sum oculis, per querceta densa et silvam.

Sic dixi: illis vero confractum-est carum cor,
recordatis facinorum Læstrygonis Antiphætæ,
Cyclopiisque violentiæ magnanimi, viros-devorantis.
Flebant autem stridule, uberes lacrimas defundentes:
at enim nullus profectus fiebat lugentibus.

Verum ego bipartito omnes bene-ocreatos socios
numerabam, ducemque utrisque præbui:
alterorum quidem ego dux-eram, alterorum vero Eurylochus
deo-similis.] Sortes autem in galea ærea concutiebamur celeriter;
exsiliit vero sors magnanimi Eurylochi.

Profectus-est autem ire; unaque cum-eo duo et viginti socii
flentes; ac nos reliquerunt ejulantes pone.
Invenerunt autem in convallibus structas ædes Circes
politis lapidibus, conspicuo in loco.

Circa vero ipsam lupi erant montani ac leones,
quos ipsa cicurarat, postquam mala medicamina dederat.
Neque illi irruerunt in viros, sed utique ipsi
caudis longis circum-adulantes assurrexerunt.

Ut vero quum circa dominum canes a-convivio redeuntem
adulantur; semper enim fert delinimenta animi:
sic circa hos lupi fortibus-unguibus, ac leones,
adulabantur; illi vero timere, ut viderunt terribilia monstra.
Steterunt autem in vestibulo deæ pulcris-comis:

Circen autem intus audiebant cantantem voce pulcra,
telam obeuntem magnam, divinam; qualia dearum
subtiliaque et venusta et splendida opera sunt.
His vero sermonem exorsus-est Polites, princeps virorum,
qui mihi carissimus sociorum erat, maximeque-venerandus:

O amici, intus enim aliqua obiens magnam telam
pulcre cantillat (pavimentum autem totum resonat),
sive dea, sive femina; sed compellemus ocyus.

Sic igitur dixit: illi vero compellabant vocantes.

Ea autem continuo egressa fores aperuit splendidas,

καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινε, οἰσάμενος δόλον εἶναι.
 Εἴσεν δ' εἰσαγαγούσα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρόν
 235 οἶνω Πραμνείου ἐκύκα· ἀνέμιγε δὲ σίτῳ
 φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθοῖατο πατρίδος αἵης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
 βράδῳ πεπληγυῖα, κατὰ συμφεοῖσιν ἐέργνυ.
 Οἱ δὲ σῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε
 240 καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἐμπεδος, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ὡς οἱ μὲν κλαίοντες ἐέργατο· τοῖσι δὲ Κίρκη
 παρ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπὸν τε κρανείης
 ἔδομεναι, οἷα σύες χαμαιιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν.

Εὐρύλοχος δ' αἰψ' ἤλθε θοῇ ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 245 ἀγγελῆν ἐτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον.
 Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, ἰέμενός περ,
 κῆρ ἄγει μεγάλῳ βεβολημένος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
 δακρυόφιν πῖμπλαντο, γόσν δ' ὤϊετο θυμός.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερόντες,
 250 καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐτάρων κατέλεξεν ὀλεθρον·
 Ἴημεν, ὥς ἐκέλευεσ ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 εὐρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλά.
 [ἔσοισιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.]

Ἔνθα δὲ τις μέγαν ἴσθον ἐποιχομένην λίγ' αἶεδεν,
 255 ἥ θεὸς ἢ ἐ γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 Ἡ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θυρας ὥϊζε φαιινὰς
 καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, οἰσάμενος δόλον εἶναι.
 Οἱ δ' ἅμ' αἰσώθησαν ἀλλήλες, οὐδέ τις αὐτῶν
 260 ἐξεφάνη· δῆρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπίαζον.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ξίφος ἀργυρόηλον
 ὤμοισιν βαλόμην, μέγα, χάλκεον· ἀμφὶ δὲ τοῖα
 τὸν δ' αἰψ' ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἡγήσασθαι.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀφοτέρησι λαθὼν ἐλλίσσεται γούνων·
 265 [καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]

Μή μ' ἀγέχεις' ἀέκοντα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐ-
 οἶδα γάρ, ὥς οὔτ' αὐτὸς ἐλεύσει οὔτε τιν' ἄλλον [τοῦ·
 ἄξεις σῶν ἐτάρων· ἀλλὰ ζῶν τοῖςδεσι θῆσσαν
 φεύγοιμεν· ἐτι γάρ κεν ἀλύζαιμεν κακὸν ἥμαρ.

270 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Εὐρύλοχ', ἦτοι μὲν σὺ μὲν αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
 ἔσθων καὶ πίνων, κοίτῃ παρὰ νηϊ μέλαινῃ·
 αὐτὰρ ἐγὼν εἴμι· κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.

Ὡς εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀντίον ἦδ' ὀδὸν ἠλάσσης.
 275 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλον ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσας
 Κίρκης ἵζεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα,
 ἐνθα μοι Ἑρμείας χρυσόρραπτις ἀντεβόλησεν,
 ἐρχομένῳ πρὸς δῶμα, νηνὴν ἀνδρὶ εὐκίως,
 πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦδη·

280 ἐν τ' ἄρα μοι πῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Πῇ δ' αὖτ', ὦ δύστηνε, δι' ἀρχίας ἔρχεαι ὅος,
 χώρου αἰδρίας ἐών· ἔταροι δέ τοι οἶδ' ἐνὶ Κίρκης
 ἔρχεται, ὥς τε σύες, πυκινούς κευθμῶνας ἔχοντες.

Ἡ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι· οὐδέ σέ φημι

ROMERUS.

et invitabat; illi vero una omnes imprudentia sequebantur :
 Eurylochus autem remanebat, suspicatus dolum esse.
 Collocavit vero illa-introductos per sediliaque et solia;
 ipsisque caseumque et farinam et mel recens
 vino Pramnio commiscebat; immiscebatque pani
 medicamina perniciose, ut penitus obliviscerentur patriæ ter-
 ræ.] Ac postquam præbuerat et illi ebiberant, statim deinde
 virga percussos intra haras concludebat.

Illi vero suum quidem habebant capita vocemque setasque
 et corpus; at mens erat integra, ut antea quidem.

Sic hi quidem flentes conclusi-sunt; eis autem Circe
 glandem-ilignam quernamque projecit, fructumque corni,
 ad-edendum, qualia sues humi-cubantes semper edunt.

Eurylochus autem continuo venit celerem ad navem ni-
 gram,] nuntium de-sociis relaturus, et amarum fatum.
 Neque ullum proloqui poterat verbum, cupiens licet,
 cor dolore ingenti percussus; atque ei oculi
 lacrimis implebantur, fletumque meditabatur animus.
 Sed posteaquam eum omnes mirati-sumus interrogantes,
 tunc ceterorum sociorum narravit exitium :

Ivimus, ut jubeas, per querceta, inclyte Ulysse;
 invenimus in convallibus structas ædes pulcras.

[politis lapidibus, conspicuo in loco.]

Illic autem quædam magnam telam obiens argute canebat,
 sive dea, sive mulier : hi vero compellabant vocantes.

Illa autem continuo egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat; hi vero simul omnes imprudentia sequebantur;
 at ego remansi, suspicatus dolum esse.

Illi vero simul evanuerunt universi, nec quisquam eorum
 apparuit : diu autem desidens speculabar.

Sic dixit : at ego gladium quidem argenteis-clavis-distinctum
 humeris circumjeci, magnum, æreum, atque arcum;
 illum vero continuo jussi eandem viam præire.

At ille utraque manu prehensis me precabatur genibus :
 [et me lugens verbis alatis allocutus-sum :]

Ne me duc illuc invitum, Jovis-alumne, sed relinque hic :
 novi enim, quod neque ipse redibis, nec quenquam alium
 reduces tuorum sociorum : sed cum hisce ocyus
 fugiamus : adhuc enim effugere-poterimus malum diem.

Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Euryloche, sane tu quidem mane ibidem, hoc in loco,
 edens et bibens, cavam apud navem nigram :
 at ego ibo; dura enim mihi adest necessitas.

Sic fatus, a nave ascendebam ac mari.

Sed quando jam eram profectus sacras per convalles,
 Circes accessurus veneficæ ad magnam domum,
 ibi mihi Mercurius aureo-caduceo obviam-venit,
 proficiscenti ad domum, adolescenti viro similis,
 primum pubescenti, cujus quidem gratiosissima pubertas;
 inhaesitque mihi manu, verbumque dixit, et elocutus-est :

Quorsum vero, o infelix, per juga vadis solus,
 loci ignarus quum-sis? socii vero tibi illi in Circes ædibus
 conclusi-sunt, ut sues, densa latibula habitantes.

An eos liberaturus huc venis? neque te puto

- 295 αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σύγ' ἐνθα περ ἄλλοι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι ἥδ' ἐσθλῶν.
 τῇ, τὸδε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἐς δώματα Κίρκης
 ἔρχεο, ὃ κέν τοι κρατὸς ἀλάλῃσιν κακὸν ἦμαρ.
 Πάντα δέ τοι ἐρέω ὁλοφροῖα δῖνεα Κίρκης.
 290 Τεύξει τοι κυκεῶν, βαλῆει δ' ἐν φάρμακα σίτω·
 ἀλλ' οὐδ' ὧς θέλξει σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἔασει
 φάρμακον ἐσθλὸν, ὃ τοι δώσω· ἐρέω δὲ ἔκστα.
 Ὅππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμυκῆϊ βράβῳ,
 δὴ τότε σὺ ξίφος ὅζῳ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 295 Κίρκη ἐπαῖξει, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δὲ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι·
 ἐνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανθήσασθαι θεοῦ εὐνῇ,
 ὅφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἐτάρους αὐτὸν τε χομίσσῃ·
 ἀλλὰ κέλεσθαι μιν μακάρων μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 300 μῆτι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο·
 μὴ σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείη.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργεϊφρόντης,
 ἐκ γαίης ἐρύσας, καὶ μοι φύσιν αὐτοῦ ἐδείξεν.
 Ῥίζη μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος·
 305 μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλύμπον
 νῆσον ἂν ὕλησσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
 ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
 310 Ἔστην δ' εἰνὶ θυρῇσι θεῶς καλλιπλοκάμοιο·
 ἐνθα στάς ἐβόησα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
 Ἡ δ' αἶψ' ἐξελοῦσα θύρας ὥϊζε φαιινὰς
 καὶ κάλει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμην, ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Εἶσε δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροῆλου,
 315 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνυς ποσὶν ἦεν·
 τεύξε δέ μοι κυκεῶν χρυσῶν δέπα', ὅφρα πίοιμι·
 ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἀδίκην τε καὶ ἔκπιον, οὐδέ μ' ἔθελξεν,
 βράβῳ πεπληγυῖα ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 320 Ἔρχεο νῦν συμφρονδε, μετ' ἄλλων λέξο ἐταίρων.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἄορ ὅζῳ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Κίρκη ἐπήϊξα, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέόραμε καὶ λάβε γούνων
 καὶ μ' ὁλοφρομένη ἔπαε πτερόντα προσηύδα·
 325 Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἥδ' ἐσσι τοκῆες;
 θαῦμά μ' ἔχει, ὡς οὔτι πῶν τάδε φάρμακ' ἐθέλγῃς.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη,
 ὅς κε πῆν καὶ πρῶτον ἀμείβεταί ἔρκος ὁδόντων.
 [Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσιν ἀχλὺς νόος ἐστίν.]
 330 Ἡ σύγ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος, ὅντε μοι αἶετ'
 φάσκεν ἐλευσεσθαι χρυσόρραπτις Ἀργεϊφρόντης,
 ἐκ Τροίης ἀνιόντα θοῇ σὺν νηϊ μελαίνῃ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ κολεῶ μὲν ἄορ θεοῦ, νῶϊ δ' ἔπειτα
 εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβέλομεν, ὅφρα μιγέντε
 335 εὐνῇ καὶ φιλοτῇ πεποιθόμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γάρ με κέλη σοι ἦπιον εἶναι;
 ἦ μοι σῦς μὲν θῆκας ἐνὶ μεγάροισιν ἐταίρους·

ipsum rediturum-esse : manebis vero tu, ubi quidem alii.
 Sed age jam te e-malis expediam, ac servabo :
 accipe, hoc medicamen bonum habens ad ades Circes
 vade, quod tibi a-capite avertat malum diem.
 Omnia autem tibi dicam perniciosa consilia Circes.
 Apparabit tibi potionem-miscellam, injicietque medicamina
 in-escam:] sed neque sic incantare te poterit; non enim sine
 medicamen eximum, quod tibi dabo; dicam verò singula.
 Quando Circe te percutiet prælonga virga,
 tum vero tu, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irruē, quasi interficere cupiens.
 Illa vero te subverita invitabit ad-concubitum;
 ibi tu nequaquam deinde recusa deæ cubile,
 ut tibi solvatque socios, ipsumque te benigne-excipiat :
 sed jube ipsam beatorum magnum jusjurandum jurare,
 nullum tibi ipsi damnum malum machinaturam se aliud;
 ne te nudatum vilem et enervem reddat.
 Sic igitur locutus præbuit medicamen Argicida,
 e terra evulsum, et mihi naturam ejus ostendit.
 Radice quidem nigrum erat, lacti autem simile flore;
 Moly vero ipsum vocant dii : difficileque est effossu
 viris utique mortalibus; dii autem omnia possunt.
 Mercurius quidem deinde discessit ad magnum Olympum,
 insulam per silvosam : ego autem ad domos Circes
 ivi; multum vero mihi cor æstunabat cuncti.
 Steti autem in vestibulo deæ pulcris-comis :
 ibi stans clamavi; dea autem meam audivit vocem.
 Illa vero statim egressa fores aperuit splendoras,
 et invitabat; atque ego sequebar, dolens corde.
 Collocavit autem me introductum in solio argenteis-clavis-distincto,] pulcro, artificioso : ac scabellum sub pedibus erat :
 apparavit autem mihi potionem-miscellam in-aureo poculo,
 ut biberem;] immisitque medicamen, mala meditans in animo.
 Ac postquam dederatque et eliberam, nec me incantavit,
 virgula ubi-percusserrat, verbumque dixit et elocuta-est :
 Abi nunc in-haram, cum ceteris cibus sociis.
 Sic dixit : ego vero, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irruē, quasi interficere cupiens.
 Illa vero vehementer exclamans subtercurrit etprehendit genua,
 et me ejulans verbis alatis allocuta-est :
 Quis et unde es hominum? ubi tibi urbs atque parentes?
 stupor me tenet, quod nequitiam, bibens hæc medicamina, incantatus-sis.] Minime enim quisquam alius vir hæc medicamina sustinuit,] qui hiberit, et primum miserit-per septum dentium.][Tibi vero quedam in pectoribus indomabilis mens est.]
 Profecto tu Ulysses es versutus, quem mihi semper prædicabat venturum aureo-caduceo Argicida,
 e-Troja reversum celeri cum nave nigra.
 Sed age nunc in-vagina gladium pone; nos vero deinde lectum nostrum conscendamus, ut commixti cubili et amore, confidamus nobis-invicem.
 Sic dixit : at ego ipsam respondens allocutus-sum :
 o Circe, quonam-modo me jubes tibi mitem esse?
 quæ mihi sues quidem reddidisti in ædibus socios :

αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα κελεύεις
 340 ἐς θαλάμῳν τ' ἵναι καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 ὅρα με γυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης;
 Οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλωμι τεῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὅρκον ὁμόσσαι,
 μήτι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 345 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνεν, ὡς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὁμοσέν τε τελευτήσεν τε τὸν ὅρκον,
 καὶ τότε ἔγωγ' Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
 Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
 τῆσσαρες, αἳ οἱ δῶμα κατὰ δρῆσταιραι ἔσιν.
 350 Γίγνονται δ' ἄρα ταίγ' ἐκ τε κληνέων ἀπὸ τ' ἀλσέων
 ἐκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἳ τ' εἰς ἅλαδε προρεύουσιν.
 Τάων ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνοις ἐνὶ ῥήγεα καλὰ,
 πορφύρεα καθύπερθ', ὑπένερε δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν·
 ἡ δ' ἐτέρη προπάροιθε θρόνων ἐπίταινε τραπέζας
 355 ἀργυρέας, ἐπὶ δέ σφι τίθει χρύσεια κάνεια·
 ἡ δὲ τρίτῃ κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα
 ἡδὺν ἐν ἀγρυρῷ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα·
 ἡ δὲ τετάρτῃ ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαιεν
 πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· ἵαιντο δ' ὕδωρ.
 360 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσαν ὕδωρ ἐνὶ ἡνοπι γαλκῷ,
 ἔς β' ἀσάμινθον ἔσασα λó· ἐκ τρίποδος μεγάλοις,
 θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων,
 ὅρα μοι ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἴλετο γυνίω.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λούσεν τε καὶ ἔγρυσεν λίπ' ἑλαίῳ,
 365 ἀμφὶ δέ με γλαῖναν καλὴν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα·
 εἶσε δέ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνου ἀγρυροῦλου,
 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν·
 [χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόρῳ ἐπέγευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖῃ, ὑπὲρ ἀγρυροῖο λέβητος,
 370 νίψασθαι· παρὰ δὲ ζεστήν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἰδὼτα πολλὰ ἐπιθείσα, χαρίζομένη παρόντων·]
 ἐσθιέμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμῷ δ' οὐχ ἦνδανε θυμῷ·
 ἀλλ' ἤμην ἀλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.
 375 Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἐμ' ἤμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ
 χεῖρας ἰάλλοντα, κρατερόν δέ με πένθος ἔχοντα,
 ἄγχυ· παρισταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίθιθ' οὕτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἄρ' ἔξειαι ἴσος ἀνάυδω,
 θυμὸν ἔδων, βρώμης δ' οὐχ ἄπτεαι οὐδὲ ποτῆτος;
 380 ἢ τινά που δόλον ἄλλον δίδει· οὐδὲ τί σε χρεὶ
 δεῖδιμεν· ἦδη γάρ τοι ἀπώμωσα κρατερόν ὅρκον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, δς ἐναΐσιμος εἶη,
 πρὶν τλαίη πάσασθαι ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
 385 πρὶν λύσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
 ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πεινὴν φαγέμεν τε κελεύεις,
 λῦσον, ἴν' ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶ ἐρίτῃρας ἐταίρους.
 Ὡς ἐφάμην· Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,
 βάβδον ἔχουσα· ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέωγε συφειοῦ,
 390 ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἑοικότας ἐννέωροισιν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίοι· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
 ἐρχομένη προσέειπεν ἐκάστῳ φάρμακον ἄλλο.

ipsum vero hic detinens, dolos-meditans jubes
 in thalamumque ire, et tuum conscendere lectum,
 ut me nudatum, vilem et euerni reddas?
 Non equidem voluerim tuum conscendere lectum,
 nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare,
 nullum mihi damnum malum machinaturam te aliud.
 Sic dixi; illa vero continuo abjurabat, ut jubebam.
 Ac postquam juraverat peregeratque jusjurandum,
 tunc ego Circes conscendi perpulcrum lectum.
 Ancillæ autem tum in ædibus ministrabant
 quatuor, quæ ei per domum famulæ sunt.
 Natae-sunt vero hæc ex fontibus et a-silvis,
 ex sacrisque fluviis, qui in mare profluant.
 Harum una quidem injiciebat solis stragula pulcra,
 purpurea superne, inferne autem lineæ subjeciebat:
 altera vero ante solia extendebat mensas
 argenteas, eisque imponebat aurea canistra:
 tertia autem cratere suave vinum miscebat
 dulce in argenteo, distribuebatque aurea pocula;
 quarta vero aquam ferebat, et ignem accendebat
 multum sub tripode magno; calefiebat autem aqua.
 Ac postquam calefacta-erat aqua in splendido aheno,
 in balneum me inductum lavabat ex tripode magno,
 suavi fusa aqua per caputque et humeros,
 donec mihi defatigationem animum-rodentem exemisset
 membris.] Ac postquam lavarat me et unxerat pingui oleo,
 lænamque mihi pulcram induerat ac tunicam;
 collocavit me introductum in solio argenteis-clavis-distincto,
 pulcro, artificioso; ac scabellum sub pedibus erat;
 [aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens
 pulcro, aureo, super argenteo lebetes,
 ad-lavandum; juxta vero politam extendit mensam.
 Cibum autem veneranda proma apposuit ferens,
 ferculis multis appositis, largiens de-præsentibus;]
 edere vero me jubebat: meo autem non placebat animo;
 sed sedebar alia-cogitans, mala autem imaginabatur animus.
 Circe vero ut animadvertit me sedentem, neque ad cibum
 manus porrigentem, gravem autem me luctum habentem,
 prope astans verbis alatis me allocuta-est:
 Quid sic, Ulysse, sedes similis muto,
 animum rodens; cibum autem non attingis, nec potum?
 certe aliquem dolum alium suspicaris: nec quicquam te oportet
 timere; jam enim tibi abjuravi firmum jusjurandum.
 Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus-sum:
 o Circe, quis enim vir, qui æquus fuerit,
 prius sustinuerit gustare cibum ac potum,
 quam solvi-fecerit socios et in oculis viderit?
 Sed si re-vera ex-animo me bibere edereque jubes,
 libera, ut oculis videam, dilectos socios.
 Sic dixi: Circe autem per-aedes transiens exivit,
 virgam tenens in manu; foresque aperuit haræ,
 exegitque porcis similes novennibus.
 Illi quidem deinde stabant ex-adverso: hæc vero per eos
 vadens adungebat unicuique medicamen aliud.

Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον, ἃς πρὶν ἔρυσεν
 φάρμακον οὐλόμενον, τό σφιν πόρε πτόνια Κίρκη·
 395 ἄνδρες δ' αἰψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν
 καὶ πολὺ καλλίονες καὶ μεζζονες εἰς ὁράσθαι.
 Ἐγῶσαν δέ με κείνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἔκαστος.
 Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδου γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
 σμερδαλέον κανάχιζε· θεὰ δ' ἑλάειρε καὶ αὐτή.
 400 Ἡ δέ μευ ἄγχι στήσα προσηύδα διὰ θεῶων·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα βοῆν καὶ θίνα θαλάσσης·
 νῆα μὲν ἄρ πάμπρωτον ἐρύσσετε ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπῆεσι πελάσσετε ὅπλα τε πάντα·
 405 αὐτὸς δ' αἰψ' ἵεναι καὶ ἄγειν ἐρήφας ἑταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπείπειθε θυμὸς ἀγῆνῃρ.
 Βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα βοῆν καὶ θίνα θαλάσσης·
 εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ βοῇ ἐρήφας ἑταίρους,
 οἰκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δόκρῳ χέοντας.
 410 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀγραυλοὶ πόριες περὶ βοῦς ἀγέλαιας,
 ἐλοῦσας ἐς κόπρον, ἔπην βοτάνης κορέσωνται,
 πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· οὐδ' ἔτι σῆκοι
 Ἰσχροῦς, ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσιν
 μητέρας· ὥς ἐμέ κείνοι, ἔπει ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν,
 415 δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα στίσι θυμὸς
 ὥς ἔμεν, ὥς εἰ πατρίδ' ἰκοίτο καὶ πόλιν αὐτῶν
 τρηχέης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν ἧδ' ἐγένοντο·
 καὶ μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπει πεπρόντα προσηύδων·
 Σοὶ μὲν νοστήσαντι, Διοτρεφές, ὥς ἐχάρμεν,
 420 ὥς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαίαν·
 ἀλλ' ἄγε, τῶν ἄλλων ἐτάρων καταλέξον θεῶν.
 Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἐγὼν προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν·
 νῆα μὲν ἄρ πάμπρωτον ἐρύσσομεν ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπῆεσι πελάσσομεν ὅπλα τε πάντα·
 425 αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθ', ἵνα μοι ἅμα πάντες ἔπησθε,
 ὅφρα ἰδῇτ' ἐτάρους ἱερεῖς ἐν δώμασι Κίρκης,
 πίνοντας καὶ ἔδοντας· ἐπιγετανὸν γὰρ ἔχουσιν.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὅκα ἐμοῖς ἐπέεσι πίθοντο·
 Εὐρύλοχος δέ μοι οἶος ἐρύκανε πάντας ἑταίρους·
 430 [καὶ σφεας φωνήσας ἔπει πεπρόντα προσηύδα·]
 Ἄ δειλοί, πόσ' ἵμεν; τί κακῶν ἱμεῖρετε τούτων,
 Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι; ἥ κεν ἅπαντας
 ἡ σὺς ἡδὲ λύκους ποιήσεται ἡδὲ λέοντας·
 οἳ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη.
 435 Ὡς περ Κύκλωψ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο
 ἡμέτεροι ἔταροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
 τοῦτου γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγνω μετὰ φρεσὶ μεριμήριζα,
 σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παγέος παρὰ μηροῦ,
 440 τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὐδ' ἄρδε πελάσσαι,
 καὶ πηῶ περ ἰόντι μάλα σχεδόν· ἀλλὰ μ' ἑταῖροι
 μελιχχοῖς ἐπέεσσιν ἐρήφυν ἄλλοθεν ἄλλος·
 Διογενὲς, τοῦτον μὲν ἑάσομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
 αὐτοῦ παρ νηὶ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 445 ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δώματα Κίρκης.
 Ὡς φάμενοι παρὰ νηὸς ἀντίον ἦδὲ θαλάσσης.

Forum autem e membris pili defluebant, quos ante produxerat
 medicamen perniciosum, quod ipsis dederat veneranda Circe;
 viri vero statim facti sunt juniores, quam antea fuerant,
 et multo pulciores et majores aspectu.

Agnoverunt autem me illi, baseruntque in manibus unus-
 quisque.] Omnes autem gratus subit fletus; circumque do-
 mus] valide resonabat; dea vero miserabatur et ipsa.

Eaque me prope stans-allocuta est, diva dearum:

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 vade nunc ad navem celerem et litus maris:

navem quidem omnium-primum subducite in-terram,
 possessiones autem in speluncis deponite, armaque omnia:
 ipse vero statim revertere, et adduc dilectos socios.

Sic dixit: ac mihi persuasus-est animus generosus.

Profectusque-sum ire ad navem celerem et litus maris:
 inveni deinde apud navem celerem dilectos socios,
 miserabiliter ejulantes, uberes lacrimas detundentes.

Ut vero quum in-agris-stabulantes vitulae circa vaccas armen-
 tales] profectas ad mandram, postquam herba se-saturarint,
 omnes simul vitulantur adversae; neque amplius stabula
 eas detinent, sed dense mugientes circumcurrunt
 matres: sic circum me illi, postquam viderunt oculis,
 lacrimabundi fusi-sunt; visusque-est etiam ipsorum animus
 ita esse, tanquam si in-patriam venissent et urbem ipsorum
 in-aspera Ithaca, ubi nutritique-erant ac geniti:
 et me ejulantes verbis alatis allocuti-sunt:

Tibi quidem reverso, Jovis-alumne, sic gratulamur,
 ac si in Ithacam venissemus, patriam terram;
 sed age, ceterorum sociorum narra iteritum.

Sic dixerunt: at ego eos allocutus-sum dulcibus verbis:
 navem quidem omnium-primum subducamus in-terram,
 possessionesque in speluncis deponamus, armaque omnia:
 vos vero properate, ut me una omnes sequamini,
 quo videatis socios sacris in aribus Circes,
 bibentes et edentes: affatim enim habent.

Sic dixi: illi autem celeriter meis verbis paruerunt;
 Eurylochus vero mihi solus detinebat omnes socios:
 [et ipsos compellans verbis alatis allocutus-est:]

Ah miseri, quo imus? quid mala appetitis ista,
 Circes ad aedes descensuri? quae cunctos
 aut sues, aut lupos reddet, aut leones;
 qui ei magnam domum custodiamus etiam necessitate.
 Sicut Cyclops fecit, quando ejus ad-caulam venerunt
 nostri socii, unaque hic audax comitatus-est Ulysses:
 hujus enim etiam illi recordi-audacia perierunt.

Sic dixit: at ego in mente cogitavi,
 stricto longo gladio, crasso a femore,
 illo ei abscisum caput ad-solum dejicere,
 etiamsi affinitate erat mihi proximus: sed me socii
 blandis verbis retinebant aliunde alius:

Jovis-alumne, hunc quidem sineinus, si tu jubes,
 hic apud navemque manere, et navem custodire:
 nobis autem tu dux-eslo sacras ad domos Circes.

Sic locuti a nave ascendebant atque mari.

Οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηὶ ἔλειπτο,
ἀλλ' ἔπετ'· ἔδδειςεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνίτην.

Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἐτάρους ἐν δώμασι Κίρκῃ
450 ἐνδοκίως λούσεν τε καὶ ἔχρισεν λίπ'· ἑλπίω
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλεν ἠδὲ χιτῶνας·
δαινυμένους δ' εὖ πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον φράσσαντό τε πάντα,
κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στεναγίζετο δῶμα.

455 Ἡ δέ μευ ἄγχι στᾶσα προσήυδα δια θεῶν·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
μηκέτι νῦν θαλερόν γόνον δρυντε· οἶδα καὶ αὐτῇ,
ἡμὲν δ' ἐν πόντῳ πάθετ' ἀλγεα ἰχθυόεντι,
ἡ δ' ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλῆσαντ' ἐπὶ χέρσῳ.

460 Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον,
εἰκόθεν αὖτις θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε,
οἷον ὅτε πρώτιστον εἰλείπετε πατρίδα γαῖαν
τρηχέης Ἰθάκῃς· νῦν δ' ἀσχελεές καὶ αἴθυμοι,
αἰεὶ ἄλῃς χαλεπῆς μεμνημένοι· οὐδὲ ποθ' ὑμῖν
465 θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπεὶ ἡ μάλα πολλὰ πέποσθε.

Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπείπειθεο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Ἔνθα μὲν ἡμῖνα τελευτάρων εἰς ἐνιαυτὸν
ἡμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὄραι,
470 [μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμῖνα μακρὰ τελέσθη,]
καὶ τότε ἡ ἐκκαλέσαντες ἔφην ἐρήϊρες ἑταῖροι·

Δαιμόνι', ἡδὴ νῦν μιμνήσκεο πατρίδος αἵης
εἰ τοι ὀέσφατόν ἐστι σωσθῆναι καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

475 [Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπέπειθεο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμῖν ἐς ἡέλιον καταδύντα
ἡμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἦμος δ' ἡέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρον σκίοεντα.]

480 Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκῃς ἐπιτάς περικαλλέας εὐνῆς,
γούνων ἐλλιτάνευσσα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Ὡ Κίρκῃ, τελεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέστης,
οἶκαδε πεμψέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔσσταται ἡδὴ,
485 ἡ δ' ἄλλων ἐτάρων, οἳ μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ,
ἀμφ' ἐμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύγε νόσφι γένηαι.

Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὖτίξ' ἀμείβετο δια θεῶν·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνεται οἶκῳ·

490 ἀλλ' ἄλλῃν χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι καὶ ἰκέσθαι
εἰς Αἶδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφόνης,
ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο,
μάντιος ἀλαοῦ, τοῦτε φρένες ἐμπεδοὶ εἰσιν·
τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια

495 οἷω πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σκίαι ἀίσσουσιν.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδὲ τι θυμὸς
ἤθελ' ἐτι ζῶειν καὶ ὄρᾱ φάος ἡέλιου.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενος τ' ἐχορέσθη,
500 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσαν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Neque Eurylochus cavam apud navem relictus-est
sed sequebatur; veritus-est enim meas atroces minas.

Interea vero ceteros socios in aedibus Circe
studiose lavitque, et unxit pingui oleo;
circumjecitque inde eis laenas pulcras ac tunicas:
epulantes autem bene omnes invenimus in aedibus.
Hi vero postquam se-invicem conspexere reputaruntque
omnia,] flebant lugentes; circum autem gemiscebant domus.
Illa vero me prope stans allocuta-est, augustissima dearum:

[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
ne-amplius nunc uperem fletum excitelis: novi etiam ipsa
et quantos in ponto passi-estis dolores piscoso,
et quanta infesti viri damna-intulere vobis in terra.
Sed agite, comedite cibum, et bibite vinum,
donec rursus animum intra praecordia receperitis,
qualem habuistis, quando primum relinquebatis patriam
terram] asperae Ithacae: nunc vero imbecilles et animo-de-
jecto estis,] semper erroris duri memores; neque unquam
vobis] animus in laetitia est, quippe valde multa passi-estis.

Sic dixit: nobis autem persuasus-est animus generosus.
Illic quidem diebus omnibus integrum in annum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce:] sed quum jam annus esset, et circumvolerentur horae,
[mensibus exeuntibus, ac dies longi circumacti-erant,
tunc me evocato dixerunt dilecti socii:

Mirifice, jam nunc memor-esto patriae terrae,
ei tibi fatale est servari et pervenire
domum in excelsam, et tuam in patriam terram.

[Sic dixerunt: ac mihi persuasus-est animus generosus.
Sic tum quidem toto die ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebrae supervenere,
illi quidem decubuerunt per aedes umbrasas.]

At ego Circes consensu perpulcro lecto,
genibus-prensis supplex-oravi, dea vero meam exaudivit vo-
cem;] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum:

O Circe, perfice mihi promissum, quod praestitisti,
domum te missuram me; animus vero mihi impellitur jam,
et ceterorum sociorum, qui meum macerant carum cor,
circa me lugentes, quandocunque tu abscessisti.

Sic dixi: ac continuo respondebat augustissima dearum:
generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ne-amplius nunc inviti mea manete in domo:
sed aliam vos oportet primum viam perficere, et pervenire
in Plutonis domos, et venerabilis Proserpinæ,
animam consulturos Thebani Tiresiae,
vatis caeci, cujus quidem mens integra est;
cui etiam mortuo mentem praebuit Proserpina,
solus ut-sapiat, reliqui vero ut umbrae volitant.

Sic dixit: at mihi confractum-est carum cor:
flebamque in lectis desidens, nec quicquam animus
volebat amplius vivere et videre lumen solis.
Ac postquam flendoque volutandoque satiatu-fueram,
tum demum ipsam verbis respondens allocutus-sum:

Ὡ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
εἰς Ἄϊδος δ' οὐπω τις ἀρίκετο νηὶ μελαίνῃ.

Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δια θεάων·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
μήτι τοι ἡγεμόνος γε ποθὶ παρὰ νηὶ μελέσθω·
ἴστων δὲ στήσας ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πετάσσας
ἥσθαι· τὴν δὲ κέ τοι πνοὴ Βορέαο φέρῃσιν.

Ἄλλ' ὁπότ' ἂν δὴ νηὶ δι' Ὀκεανοῖο περήσῃς,
ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἄλσος Περσεφονείης,

μακραί τ' αἰγίροι καὶ ἱταὶ ὠλεσίκαρποι·
νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' Ὀκεανῷ βαθυδίνῃ,
αὐτὸς δ' εἰς Ἄϊδεω ἰέναι δόμον εὐρώεντα.

Ἔνθα μὲν εἰς Ἰγέροντα Πυριφλεγέθων τε βρούσιν
Κώκυτος θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀπορρώξ·

πέτρῃ τε ζύνεσις τε δύο ποταμῶν ἐριδούπων·
ἐνθα δ' ἐπειθ', ἥρως, χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύω,
βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοῇν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν,
πρῶτα μελικρήτι, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,

τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ παλύνειν.

Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στείραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
ῥέξειν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν οἶν ἱερουέμεν οἶον,

παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν.

Αὐτὰρ ἐπὶν εὐχῇσι λίσῃ κλυτὰ θύνα νεκρῶν,
ἐνθ' οἶν ἀρνείον ῥέξειν θηλὴν τε μέλαιναν,
εἰς Ἑρῆδος στρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι,
ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων· ἐνθα δὲ πολλὰ

ψυχὰι ἐλεύσονται νεκύων κατατεθνηῶτων.

Δὴ τότε· ἐπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύνει καὶ ἀνῶξαι
μῆλα, τὰ δὴ κατέχει· ἐσφαγμένα νηλεὶ χαλκῷ,
δείραντας κατακτείνει, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
ἰφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·

αὐτὸς δὲ ξίφος ὅζῳ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
ῥῖσσι, μηδὲ ἄν νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
ἄσσαν ἄσσαν ἱμεν πρὶν Τειρεσίῳ πυθέσθαι.

Ἔνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμε λαῶν,
ὃς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου

νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσει ἰχθυόεντα.

Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόχρονος ἤλυθεν Ἥως.

Ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματα ἔσσαν·
αὐτὴ δ' ἀργύφειον φᾶρος μέγα ἐννυτο Νύμφη,
λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱεῦτι
καλὴν, χρυσεῖον κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ἔστρυον ἐταίρους
μελιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·

Μηκέτι νῦν εὐδοντες ἄωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον·
ἀλλ' ἵμεν· δὴ γὰρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.

Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.

Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἐνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἐταίρους.

Ἑλπίηωρ δὲ τις ἔσχε νεώτατος, οὐδέ τι λήην
ἄχιμος ἐν πολέμῳ οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρώς,
ὃς μοι ἀνευθ' ἐτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,

O Circe, quisnam hujus itineris dux-erit?

ad Orcum vero nondum quisquam pervenit nave nigra.

Sic dixi : ac continuo respondebat angustissima dearum :
generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
minime tibi ducis desiderium apud navem curæ-sit :
malo autem erecto, et velis albis expansis,
sede : illam vero tibi flatus Boreæ feret.

Sed quando jam nave per Oceanum trajeceris,
ubi litusque fossuræ-aptum et luci Proserpinæ,
excelsæque populi, et salices frugiperdæ :
navem quidem ibi appelle in Oceano profundis-vorticibus,
ipse vero in Plutonis eas domum squalidam.

Ibi quidem in Acherontem Pyriphlegethonque fluunt
Cocytusque, qui Stygis aquæ est rivus ;
rupesque est, et concursus duorum fluminum sonorum :
illie autem deinde, heros, admotus prope, ut te jubeo,
fossam fode, cubitaleam quantam hinc et illinc :
circa eam autem libamen funde omnibus mortuis,
primum mulso, deinde vero dulci vino,
tertium rursus aqua ; ac farinam albam insperge.

Valde vero supplex-precare manium inania capita, *vovens*,
ubi-veneris in Ithacam, sterilem vaccam, quæ sit optima,
te sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum rebus-
bonis :] Tiresiæ vero seorsum arietem sacrificaturum soli,
totum-nigrum, qui inter-oves excellat vestras.

Ac postquam precibus oraveris inclytas gentes mortuorum,
ibi ovem marem sacrificia, feminamque nigram,
ad Erebum versos ; ipse vero seorsum aversus-esto,
contendens ad-fluvii fluentia : ibi vero multæ
animæ accedent mortuorum defunctorum.

Tum vero deinde socios hortare et jube
pecudes, quæ jam jaceant mactatæ sævo ære,
excoriatis comburere, vota que facere diis,
præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ :
ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
sede, neu sine manium inania capita
ad-sanguinem prope accedere, antequam Tiresiam sciscita-
tus-fueris.] Ibi tibi statim vates adveniet, dux populorum,
qui tibi dicat iter et mensuras viæ,
reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.

Mihi vero lænamque tunicamque vestimenta induit :
ipsa autem candidam pallam magnam sibi-induit Nympha,
tenuem et venustam, ac zonam circumposuit lumbis
pulcram, auream ; capiti que imposuit calyptram.
Atque ego per domos profectus hortabar socios,
blandis verbis, astans, virum unumquemque :

Ne-amplius nunc dormientes carpite dulcem somnum ;
sed eamus : jam enim me monuit veneranda Circe.

Sic dixi : illis vero persuasus-est animus generosus.
Nequaquam tamen vel illinc incolumes abduxi socios.
Elpenor vero quidam erat minimus-natu, neque valde
fortis in bello, nec mente sua firmus,
qui mihi seorsum a-sociis, sacris in ædibus Circes,

555 φύγεος ἱμερίων, κατελέξατο οἰνοβαρείων·
 κινυμένων δ' ἐτάρων θυμάδων καὶ δοῦπον ἀκούσας
 ἐξαπίνης ἀνόρουσε καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ἦσιν
 ἀφορβὸν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν·
 560 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν· ἐκ δέ οἱ αὐχὴν
 ἀσπραγάλων ἐάγη, ψυχὴ δ' Ἀΐδοσδε κατήλθεν.
 Ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον εἶπον·
 Φάσθε νύ που οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 ἔρχεσθ'· ἄλλην δ' ἤμιν δόδον τεκμήρατο Κίρκη
 εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
 565 ψυχῇ γρηγομένους Θηβαίῳ Τειρεσίῳ.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
 ἐξόμενοι δὲ κατ' αὐθι γάων τιλλόντο τε χαίτας.
 Ἄλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐρίγνετο μυρομένοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἐπὶ νῆα θοῇν καὶ οἶνα θαλάσσης
 570 ἦομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
 τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ
 ἀρειὸν κατέδωκεν οἶνον ὕψλυν τε μελαιναν,
 βρεία παρελθοῦσα· τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα
 ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἐνθ' ἢ ἐνθα κίοντα;

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Nexúia.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἡδὲ θάλασσαν,
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα διαν,
 ἐν δ' ἰσθὸν τιθέμεσθα καὶ ἰστίᾳ νηὶ μελαίνῃ·
 ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐθήσαμεν, ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ
 5 βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἡμῖν δ' αὖ μετόπισθε νεὸς κυανοπρώοιο
 Ἰκμενον οὖρον ἱεὶ πλησίοντιον, ἐσθλὸν ἐταῖρον,
 Κίρκη ἔμπλοκάμας, δεινὴ θεὸς, αὐδῆεσσα.
 Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 10 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴουεν.
 Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἰστίᾳ ποντοπορούσης·
 δύσετό τ' ἥλιος, σκιδώντό τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Ἡ δ' ἐς πείραθ' ἔκανε βαθυῤῥόου Ὀκεανοῖο.
 Ἔνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμος τε πόλις τε,
 15 ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοῦς
 ἥλιος φαῖθον καταδέχεται ἀκτίνεσσιν,
 οὐθ' ὅπότε ἂν στείγῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 οὐθ' ὅτ' ἂν ἄψ ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται·
 ἀλλ' ἐπὶ νύξ ὅλοη τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 20 Νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλασμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
 εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ βόον Ὀκεανοῖο
 ἦομεν, ὄφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.
 Ἐνθ' ἱερήϊα μὲν Περμεδὸς Εὐρύλοχος τε
 ἔσχον· ἐγὼ δ' ἄορ δῆλ' ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 25 βόῤῥον ὄρου', ὅσσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοῇν χεόμεν πᾶσιν νεκύεσσιν,

frigoris cupiens, decubuit vino-gravatus :
 moventium autem se sociorum tumultu et strepitu audito,
 repente exsiliit, et oblitus est mente sua
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam;
 sed recta de tecto decidit : atque ei cervix
 ex-articulis fracta est : anima vero ad Orcum descendit.
 Venientibus autem illis ego sermonem dixi :

Existimatis jam fere domum caram ad patriam terram
 vos profecturos ; aliud vero nobis iter designavit Circe,
 ad Plutonis domum et venerabilis Proserpinæ,
 animam consulturis Thebani Tiresiæ.

Sic dixi : illis vero contractum est carum cor :
 desidentesque illic flebant, vellebantque capillos.
 Verum enim non ullus profectus siebat lugentibus.

At quando jam ad navem celerem et litus maris
 ibamus tristes, uberes lacrimas defundentes :
 interea profecta Circe ad navem nigram
 masculam alligavit ovem, feminamque nigram,
 facile clam-prætergressa : nam quis deum nolentem
 oculis viderit, aut huc aut illuc vadentem ?

ODYSSEÆ XI.

Necromantia.

Ac quando ad navem devenimus et mare,
 navem quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,
 malumque imposuimus et vela navi nigrae ;
 atque inde pecudes sumtas induximus ; atque etiam ipsi
 inscendimus dolentes, uberes lacrimas defundentes.
 Nobis vero dein pone navem cærulea-prora
 secundum ventum immisit implentem-velum, bonum socium,
 Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.
 Nos autem armamentis singulis instructis per navem
 sedimus ; hanc vero ventusque gubernatorque dirigebat.
 Hujus autem tota-die extendebantur vela per-pontum euntis ;
 occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Illa vero ad fines pervenit profunde-fluentis Oceani.
 Ibi autem Cimmeriorum est virorum populusque civitasque,
 qui caligine et nebula tecti : neque unquam eos
 Sol lucidus aspicit radiis,
 nec quando vadit ad celum stelliferum,
 nec quando rursus in terram de celo devertitur :
 sed nox perniciofa intenditur miseris mortalibus.
 Navem quidem illuc profecti appulimus ; sed pecudes
 extraximus ; ipsi vero deinde propter fluentem Oceanum
 ivimus, donec in locum perveniremus, quem dixerat Circe.

Hic victimas quidem Perimedes Eurylochusque
 tenebant ; ego vero, gladio acuto extracto a femore,
 fossam fodi, cubitalem quantam hinc et illinc :
 circa eam autem libamina fundebam omnibus manibus,

πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδεῖ οἶνω,
 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκά παλυνον.
 Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,
 30 ἔλθων εἰς Ἰθάκην στειραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
 βρέξειεν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν δῖν ἱερουσέμεν οἶω,
 παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισιν.
 Τὸς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσι τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 35 ἔλλισάμην, τὰ δὲ μήλα λαβὼν ἀπαιδευροτόμησα
 ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἶμα κελαϊνεφέες· αἱ δ' ἀγέροντο
 ψυχὰι ὑπὲξ Ἑρέβους νεκῶν κατατεθνηῶτων.
 [νύμφαι τ' ἡῖθεοί τε πολύτλητοί τε γέροντες,
 παρθενικαί τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
 40 πολλοὶ δ' οὐτάμεινοι χαλκήρεσιν ἐγγείησιν,
 ἄνδρες Ἀρηΐφατοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες·
 οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
 θεσπεσίη ἰαχῇ· ἔμε δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.]
 Δὴ τότε· ἐπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 45 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 δείραντας κατακείαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἰφθίμω τ' Αἰδῇ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
 αὐτὸς δὲ ξίφος ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἤμην, οὐδ' εἷων νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα
 50 αἵματος ἄσπον ἴμεν, πρὶν Τειρεσίῳ πυθέσθαι.
 Πρῶτῃ δὲ ψυχῇ Ἑλπηνόρος ἦλθεν ἐταίρου·
 οὐ γάρ πω ἐτέοαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρουδείης·
 σῶμα γὰρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν ἡμεῖς
 ἀκλυτον καὶ ἄθραπον· ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἐπειγεν.
 55 Τὸν μὲν ἐγὼ δάχρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Ἑλπηνόρ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἡρώεντα;
 ἐφθης πεζὸς ἔων ἢ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' οἰμώξας ἡμείβετο μύθῳ·
 60 [Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
 ἄσπε με δαίμονος αἴσα κακῇ καὶ ἀθέσφατος οἶνος·
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος οὐκ ἐνόησα
 ἀφορβὸν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλῖμακα μακρὴν,
 ἀλλὰ κατανικρὺν τέγεος πέσον· ἐκ δέ μοι αὐχλὴν
 65 ἀστραγάλων ἑάγη, ψυχῇ δ' Αἰδόςδε κατῆλθεν.
 Νῦν δέ σε τῶν ὀπιθεν γουναίζομαι, οὐ παρεόντων,
 πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρός, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
 Τηλεμάχου θ', ὃν μόνον ἐνὶ μεγάροις ἐλείπεις·
 οἶδα γάρ, ὥς ἐνθένδε κίων δόμου ἐξ Ἀΐδαο
 70 νῆσον ἐς Αἰαΐην σχήσεις εὐεργέα νῆα·
 ἔνθα σ' ἐπειτα, ἄναξ, κέλομαι μνήσασθαι ἐμείο·
 μή μ' ἀκλυτον, ἄθραπον, ἰὼν δῖπιν καταλείπειν,
 νοσφισθεὶς, μή τοί τι θεῶν μῆνιμα γένωμαι·
 ἀλλὰ με κακχεῖαι σὺν τεύχεσιν ἄσσα μοῖ ἐστιν,
 75 σῆμά τέ μοι χεῦται πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 ἀνδρὸς δυστήνοιο, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·
 ταῦτά τέ μοι τελέσαι πῆζαι τ' ἐπὶ τύμβῳ ἑρετμόν,
 τῷ καὶ ζωὸς ἔρρεσσον, ἔων μετ' ἐμοῖς ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 80 ταῦτά τοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω τε καὶ ἐρῶ·

primum mulso, postea vero dulci vino,
 tertio rursus aqua; ac farinam albam inspergebam.
 Multum autem supplex-orabam manium inania capita, *votens*
me reversum in Ithacam, sterilem bovem, quæ *sit* optima,
 sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum bonis-rebus;
 Tiresiæ vero *me* seorsum arietem sacrificaturum soli,
 totum-nigrum, qui inter-pecudes excellat nostras.
 Hos vero postquam votis precibusque, gentes mortuorum,
 exoraveram, inde pecudes preliens jugulavi
 in fossam; fluebat autem sanguis ater: ac congregabantur
 animæ ex Erebo manium defunctorum.
 [sponsæque, cælibesque, et multa-passi senes,
 virgunculæque tenellæ, recenti-luctu-affectum animum ha-
 bentes;] multi quoque vulnerati aeratis hastis,
 viri in-bello-occisi, cruentata arma habentes;
 qui multi circa fossam obambulabant aliunde alius
 immenso clamore: me vero pallidus timor cepit.]
 Tum vero deinde socios adhortatus jussi,
 pecudes, quæ jam jacebant mactatæ sævo ære,
 excoriatis adolere, vota-que-facere diis,
 præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ:
 ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
 sedebam, nec sinebam manium inania capita
 ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
 tus-essem.] Prima vero anima Elpenoris venit socii:
 nondum enim sepultus-erat sub terra spatiosa:
 cadaver enim in Circes domo reliqueramus nos
 indelictum et insepultum; quoniam labor alius urgebat.
 Illum quidem ego flevi conspicatus, miseratus-que-sum animo
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum:
 Elpenor, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram?,
 prius-venisti pedibus quam ego cum navi nigra.
 Sic dixi: ille vero mihi plorans respondebat sermone:
 [generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
 læsit me demonis fatum malum, et copiosum vinum;
 Circes autem in domo cubans non adverti
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam,
 sed recta de-tecto decidi: ac mihi cervix
 ex-articulis fracta-est: anima vero ad Orcum descendit.
 Nunc vero te per-eos quos post *te (domi) reliquisti*, oro, non
 præsentem,] per uxoremque et patrem, qui te nutritiv parvu-
 lum,] Telemachumque, quem unicum in ædibus reliquisti:
 novi enim, quod hinc profectus e domo Plutonis
 insulam in Æxam appelles fabrefactam navem:
 ibi te deinde, rex, hortor recordari mei,
 ne me indelictum, insepultum, profectus pone relinquo,
 digressus, ne qua tibi deorum indignatio fiam:
 sed me combure cum armis, quæcunque mihi sunt,
 tumulumque mihi aggere cani in litore maris,
 viri infelices, etiam posteri ut-scient:
 et hæc mihi perfice, fugeque in tumulto remum,
 quo etiam vivus remigabam, quum-essem inter meos socios.
 Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
 hæc tibi, o infelix, perficiamque et præstabo.

Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ στυγεροῖσιν
ἤμεθ'· ἐγὼ μὲν ἀνέυθεν ἐφ' αἵματι φάσανγον ἴσχων,
εἰδῶλον δ' ἐτέρωθεν ἐταίρου πολλὰ ἀγόρευεν.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ μητρὸς κατατεθνηυῖης,
85 Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος, Ἀντίκλεια,
τὴν ζῶην κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν.
Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ·
ἀλλ' οὐδ' ὅς εἰων προτέρην πυκινὸν περ ἄχεύων
αἵματος ἄσπον ἱμεν, πρὶν Τειρεσίᾳ πυθέσθαι.

90 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θηβαίου Τειρεσίαο,
χρύσειον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
τίπτ' αὐτ', ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡελίοιο
ἡλυθες, ὅρα ἰδὴ νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον;
95 ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου, ἀπισχε δὲ φάσανγον ὀξύ,
αἵματος ὅρα πῶς καὶ τοι νημερτέα εἶπω.

Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος ἕξρος ἀργυρόληον
κουλῶν ἐγκατέστηξ'· ὃ δ' ἐπεὶ πῆεν αἶμα χελαινὸν,
καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσχρῦδα μάντις ἀμύμων·

100 Νόστον δίζηαι μελιτῆρα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
τὸν δέ τοι ἀργαλέον θῆσει θεός· οὐ γὰρ οἷω
λῆσειν Ἑννοσίγαιον, ὃ τοι κότον ἔθηκετο θυμῷ,
χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάσσωσας.
Ἄλλ' ἔτι μὲν κε καὶ ὡς κακά περ πάσχοντες ἔκοισθε,

105 αἰ κ' ἐθέλης σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἐταίρων,
ὅππότε κε πρῶτον πελάσῃς εὐεργέα νῆα
Θρινακίῃ νήσῳ, προφυγὼν ἰοειδέα πόντον·
βοσκομένας δ' εὖρητε βόας καὶ ἱφία μῆλα
Ἥελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

110 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἑάας νόστου τε μέδῃαι,
καὶ κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακά περ πάσχοντες ἔκοισθε·
εἰ δέ κε σίνῃαι, τότε τοι τεκμαίρομαι· ὀλεθρον

νηΐ τε καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἴπερ κεν ἀλύξῃς,
ὀπὲ κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,
115 νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίῃς· δῆεις δ' ἐν πημάτων οἴκῳ,
ἄνδρας ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίοντα κατέδουσιν,
μνώμενοι ἀντιθέην ἀλοχον καὶ ἔδνα διδόντες·
ἀλλ' ἦτοι κείνων γε βίας ἀποτίσσειαι ἑλθὼν.

Αὐτὰρ ἐπὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
120 κτεινῇς, ἡ δὲ δολῶ ἡ ἀμφαδὸν ὀξείῃ χαλκῷ,
ἔρχεσθαι δὴ ἔπειτα, λαβὼν εὐήρης ἔρετμόν,
εἰσέκε τοὺς ἀφίκηται, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλῃσσι μεμιγμένον εἶδαρ' ἔδουσιν·
οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους,
125 οὐδ' εὐήρε' ἔρετμά, τάτε περὰ νηυσὶ πέλονται.
Σῆμα δέ τοι ἔρῳ μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει·
ὅππότε κεν δὴ τοι ζυμβλημένος ἄλλος δότις
φήῃ ἀθηρηλοῖγόν ἔχειν ἀνὰ φαίδιμῳ ὦμῳ,
καὶ τότε δὴ γαίῃ πῆξας εὐήρης ἔρετμόν,

130 ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
ἀρνείον ταῦρόν τε σῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
οἰκάδ' ἀποστείχειν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
πᾶσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δέ τοι ἐξ ἄλλος αὐτῷ

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
sedebamus; ego quidem seorsum super sanguine gladium
tenens,] simulacrum vero ex-altera-parte socii multa loque-
batur.] Venit autem inde anima matris defunctæ,
Autolyçi filia magnanimi, Anticlea,
quam vivam reliqui, profectus ad Ilium sacrum.

Hanc quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo;
sed neque sic sinebam priorem, valde licet dolens,
ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
tus-essem.] Venit vero inde anima Thebani Tiresiæ,
aureum sceptrum tenens : me autem agnovit et allocuta-est :

[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
cur vero, o infelix, relicto lumine solis,
venisti, ut videas manes et inamabilem locum?
verum recede a fossa, amoveque gladium acutum,
de-sanguine ut bibam, et tibi vera dicam.

Sic dixit : ego vero recondens gladium argenteis-clavis-dis-
tinctum]vaginæ infixi : is autem ut biberat sanguinem nigrum,
tum vero me verbis alloquebatur vates eximius :

Reditum quæris dulcem, splendide Ulysse;
hunc vero tibi difficilem reddet deus : non enim puto
te latiturum Neptunum, qui in-te iram reposuit animo,
iratus, quod ei filium carum excacasti.

Verum adhuc quidem vel sic, mala licet patientes, pervene-
ritis,] si velis tuum animum cohibere et sociorum,
quando primum appuleris fabrefactam navem
Trinacriam ad-insulam, elapsus violaceum pontum :
pascentesque inveneritis boves et pingues pecudes
Solis, qui omnia videt et omnia audit.

Has si quidem illæsas sinas reditusque sis-memor,
etiam adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis :
sin vero lædas, tum tibi prædico exitium

navique et sodalibus : ipse vero etiamsi effugeris,
særo male redibis, amissis omnibus sociis,
nave in aliena; inveniesque mala domi,
viros insolentes, qui tibi victum absumunt,
ambientes divinam uxorem, et munera-sponsalia dantes :
sed sane illorum injurias ulcisceris redux.

Ac postquam procos in ædibus tuis
interfeceris, sive dolo, sive palam, acuto ære,
proficiscere jam deinde, sumto fabrefacto remo,
donec ad illos perveneris, qui haud norunt mare
viri, nec sale conditum cibum edunt;
neque sane hi norunt naves proris-rubris,
nec fabrefactos remos, qui alæ navibus sunt.

Signum vero tibi dicam valde manifestum, nec te latebit :
quando utique tibi obviam-factus alius viator
dixerit te ventilabrum habere super splendido humero,
tum vero terræ infixo fabrefacto remo,
factisque sacris pulcris Neptuno regi,
ariete, tauroque, suesque ineunte verre,
domum revertere, faciasque sacras hecatombas
immortalibus diis, quæcælum latum tenent,
omnibus prorsus ordine : mors vero tibi ex mari ipsi

- 135 ἄβληχρός μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὃς κέ σε πέφνη
γῆρα' ὑπο λιπαρῷ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
δλίβοι ἐσσονται· τὰδε τοι νημερτέα εἰρω.
Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ' που ἐκέκλωσαν θεοὶ αὐτοί.
140 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
μητρὸς τήνδ' ὀρόω ψυχὴν κατατεθνηυῖης·
ἥ δ' ἀκέουσ' ἦσται σιγῶν αἵματος, οὐδ' ἐὼν υἷον
ἔτλη ἔξαντα ἰδεῖν οὐδὲ προτιμυθίσασθαι.
Εἰπέ, ἄναξ, πῶς κέν με ἀναγνοίη τὸν ἐόντα. [πεν·
145 Ἦς ἐφάμην· ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέει-
ρηϊδιὸν τοι ἔπος ἔρέω καὶ ἐν φρεσὶ θῆσω·
ὄντινα μὲν κεν ἐᾷς νεκῶν κατατεθνηῶτων
αἵματος ἄσπον ἱμεν, ὅδε τοι νημερτές ἐνίψει·
ᾧ δέ κ' ἐπιφρονέοις, ὅδε ποι πάλιν εἰσιν ὀπίσσω.
150 Ἦς φασμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω
Τειρεσίαο ἀνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν.
Λυτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἐμπεδον, ὅρ' ἐπὶ μήτηρ
ἦλυθε καὶ πῖεν αἶμα κελαϊνεφές· αὐτίκα δ' ἔγνω
καὶ μ' ὀλοφυρομένην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
155 Τέκνον ἐμόν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζῶρον ἡερόεντα,
ζωὸς εἶν· χαλεπὸν δὲ τὰδε ζωοῖσιν ὀρᾷσθαι.
[μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ βρέθρα,
Ἰκεκνός μὲν πρότα, τὸν οὕτως ἐστὶ περῆσαι
πέζον ἐόντ', ἦν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.]
160 Ἦ νῦν δὴ Τροίηνεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις
νῆτ' εἰ καὶ ἐτάροισι, πολλὴν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες·
εἰς Ἰθάκην; οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
μηῖτερ ἐμῇ, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς Αἴδαο,
165 ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
Οὐ γάρ πω σιγῶν ἦλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πω ἀμῆς
γῆς ἐπέστην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλματι διζύν,
ἐξ οὗ τὰ πρόωισθ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι δῖῳ
Ἰλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
170 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγείος θανάτοιο;
ἦ δολιχὴ νόσος; ἦ Ἄρτεμις ἰσχυραῖρα
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσι ἐποιογμένη κατέπεφνεν;
εἰπέ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱός, ὃν κατέλειπον,
175 ἦ ἔτι παρ' κείνοισιν ἐμόν γέρας, ἥ τίς ἦδη
ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπέ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλὴν τε νόον τε,
ἥ μὲναι παρὰ παιδί καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει,
ἦ ἦδ' ἐμιν ἔγχευεν Ἀχαιοὶν ὅστις ἄριστος.
180 Ἦς ἐφάμην· ἦ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο πότνια μήτηρ·
καὶ λήην κείνη γε μένει τετλησὶ θυμῷ
σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυχεοῦσι.
Σὺν δ' οὕτω τις ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ ἔκχλος
185 Τηλέμαχος τεμένει νέμεται καὶ δαΐτας εἰσας
δαίνυνται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν·
πάντες γὰρ καλέουσι. Πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μέμνει
ἀγρῷ, οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται· οὐδὲ οἱ εὐναί

lenis admodum talis adveniet, quæ te occidat
senectute sub molli confectum : circum autem cives
felices erunt : hæc tibi vera dico.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
Tiresia, hæc quidem fere decreverunt dii ipsi.
Sed age mihi hoc dic et vere enarra :
matris hanc video animam defunctæ ;
illa autem tacita sedet prope sanguinem, nec suum filium
ausa est coram aspicere neque alloqui.
Dic, rex, quo-pacto me agnoscat talem esse.

Sic dixi : ille vero me respondens allocutus-est :
facile tibi verbum dicam , et in mente ponam ;
quemcunque quidem sinas manium defunctorum
ad-sanguinem prope accedere, ille tibi verum dicet :
cui vero invideas, ille tibi *tacitus* abibit retro.

Sic locuta, anima quidem abiit in domum Plutonis
Tiresiae regis, postquam vaticinia ediderat.
At ego illic manebam constanter, donec mater
advenit, et bibit sanguinem nigrum : statim vero agnovit,
et me lugens verbis alatis allocuta-est :

Fili mi, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram,
vivid quum-sis? difficile vero est hæc viventibus videre :
[in-medio enim magni fluvii *sunt* et gravia fluentia ;
Oceanus quidem primum, quem nequaquam licet trajicere
pedibus, nisi quis habeat fabrefactam navem.]
Num nunc demum a-Troja errans huc venisti
cum-navique et sociis, longo tempore? necdum pervenisti
in Ithacam? nec vidisti in ædibus uxorem?

Sic dixit : atque ego ipsam respondens allocutus-sum :
mater mea, necessitas detulit me in Plutonis *domum*,
animam consulturum Thebani Tiresiae.
Nondum enim prope veni Achaïam; neque aliqua nostram
terram attingi; sed semper habens ærumnam erro,
ex quo primum secutus-sum Agamemnonem divinum
Ilium ad insignem-bonis-equis, ut cum-Trojanis pugnarem.
Sed age mihi hoc dic et vere narra :
quodnam te fatum domuit longam-dolentis mortis?
utrum diuturnus morbus? an Diana sagittis-gaudens
suis mitibus telis superveniens *te* occidit?
dic vero mihi et de-patre, et filio, quem reliqui,
utrum adhuc penes illos *sit* meum munus, an aliquis jam
virorum alius habeat, me autem non-amplius putent reditu-
rum.] Dic etiam mihi nuptæ uxoris consiliumque mentem-
que,] utrum maneat cum puero, et salva omnia custodiat;
an jam eam duxerit Achivorum quicunque optimus.

Sic dixi : ac statim respondebat veneranda mater :
et perquam illa quidem manet afflicto animo
tuis in ædibus ; ærumnosæ autem ei semper
consumuntur noctesque diesque lacrimas-fundenti.
Tuum vero nondum quisquam habet pulcrum munus ; sed
quietus] Telemachus prædia colit, et convivia æqua
epulatur, quæ decet principem virum curare ;
omnes enim invitant. Pater autem tuus illic manet
in-agro, neque in-urbem devenit : neque ei lecti *sunt*

δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα·
 190 ἄλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὐδῇ ὅθι δμῳῆς ἐνὶ οἴκῳ
 ἐν κόνι ἄγχι πυρὸς, κακὰ δὲ γροῖ εἵματα εἵται·
 αὐτὰρ ἔπῃν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖα τ' ὀπώρῃ,
 πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν ἄλωῃς οἰνοπέδοιο
 φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήταται εὐναί·
 195 ἐνθ' ὅγε κείτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει,
 σὸν πότμον γούων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἰκάνει.
 Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον·
 οὔτε μέ γ' ἐν μεγάροισιν εὐσχοπὸς Ἰοχέαιρα
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφεν·
 200 οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥτε μάλιστα
 τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν·
 ἀλλὰ με σὸς τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
 σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ γ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίζας
 205 μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἐλέειν κατατεθνηυῖας·
 τρίς μὲν ἐφωρμῆθην, ἐλέειν τί με θυμὸς ἀνώγει,
 τρίς δέ μοι ἐκ χειρῶν σικτὴ ἔκχευον ἥ καὶ ὄνειρ
 ἔπατ'· ἔμοι δ' ἄχος δὲν γενέσκειτο κηρόβι μᾶλλον·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 210 Μῆτερ ἐμὴ, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἐλέειν μεμαῶτα,
 ὄφρα καὶ εἰν Ἀῖδαο, φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε
 ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπόμεσθα γούιο;
 ἥ τί μοι εἰδῶλον τόδ' ἀγανὴ Περσεφόνηα
 ὤτρυν', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;
 215 Ὡς ἐφάμην· ἥ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
 ὦ μοι, τέκνον ἐμὸν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
 οὔτι σε Περσεφόνηα, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαφίσκει,
 ἀλλ' αὐτὴ δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν·
 οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,
 220 ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερόν μένος αἰθομένοιο
 δαμνᾷ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λεύκ' ὀστέα θυμός·
 ψυχὴ δ' ἥϊότ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.
 Ἀλλὰ φῶαςδε τάχιστα λαλαῖο· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἰπηῖσθα γυναικί.
 225 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ'· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἤλυθον — ὤτρυνεν γὰρ ἀγανὴ Περσεφόνηα —
 ὅσσαι ἀριστῶν ἄλοχοι ἔσαν ἠδὲ θυγάτρες·
 αἱ δ' ἀμφ' αἶμα κελαινὸν ἀολλέες ἡγερέοντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼν βούλευον, ὅπως ἐρέοιμι ἐκάστην·
 230 ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
 σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ
 οὐκ εἶων πῖειν ἅμα πάσας αἶμα κελαινόν.
 Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήϊσαν, ἠδὲ ἐκάστη
 δν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας.
 235 Ἐνθ' ἦτοι πρῶτην Τυρῶ ἰδὼν εὐπατέρειαν,
 ἥ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι,
 φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἐμμεναι Αἰολίδας·
 ἥ Ποταμοῦ ἡράσσατ', Ἐνιπῆος θείοιο,
 ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἴησιν·
 240 καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλόσκειτο καλὰ ῥέεθρα.
 Τῷ δ' ἄρ' εἰσαάμενος γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 ἐν προχοῇς ποταμοῦ παρελέξατο δινήεντος·

strata et laenae, et stragula splendida;
 sed ille hieme quidem dormit, ubi servi in domo,
 in pulvere prope focum; villia vero corpore vestimenta in-
 duit;] ac quando venit aestasque, florensque anni-tempus,
 undique illi per fertilem-partem horti vitiferi
 ex-foliis delapsis humiles strati-sunt lectuli;
 hic ille jacet dolens, magnumque in-mente dolorem auget,
 tuum fatum deslens: molesta autem eum insuper senectus
 incessit.] Sic enim et ego perii, et fatum obii:
 nec me quidem in aedibus certa-jaculatrix Diana
 suis mitibus telis superveniens interemit;
 neque aliquis me morbus invasit, qui maxime
 tabe invisā ex-membris tollere-solet animum:
 sed me tuique desiderium, tuique cura, inclyte Ulysse,
 tuaque benignitas usque memorem dulci animo privarunt.

Sic dixit: atque ego volebam mente cogitans
 matris meae animam prehendere defunctae:
 ter quidem aggressus-sum, amplectique eam me animus ju-
 bebāt:] ter autem mihi e manibus, umbræ instar vel etiam
 somnii,] avolvit; mihi vero dolor acutus oriebatur in-animo
 magis:] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum:

Mater mea, cur me non manes prehendere te cupientem,
 ut etiam in Oroo, caris manibus circumamplexi,
 ambo tristi oblectemur fletu?

nunquid mihi simulacrum hoc inclyta Proserpina
 immisit, ut adhuc magis lamentans ingemiscam?

Sic dixi: ac statim respondit veneranda mater:
 vae mihi, filii mi, supra omnes infelix viros,
 minime te Proserpina, Jovis filia, deludit,
 sed hæc conditio est mortalium, quum mortui-fuerint,
 non enim amplius carnesque et ossa nervi habent,
 sed ea quidem ignis valida vis ardentis
 absumit, ubi primum reliquerit alba ossa animus:
 anima vero, tanquam somnium, avolans volitat.
 Sed in-lucem celerrime contende: hæc vero omnia
 scito, ut etiam in-posterum tuæ dicas uxori.

Nos quidem sic verbis colloquebamur: ac mulieres
 accesserunt (incitabat enim inclyta Proserpina),
 quotquot optimalium uxores erant, atque filiae;
 hæc vero circa sanguinem nigrum frequentes congregabantur.
 At ego consultabam, quo-pacto interrogarem singulas;
 illud autem mihi in animo optimum videbatur consilium:
 stricto acuto gladio crasso a femore,
 non sinebam bibere simul omnes sanguinem nigrum.
 Illæ vero se-excipientes accedebant; et unaquæque
 suum genus enarrabat; ego vero interrogabam omnes.

Ibi nempe primam Tyro vidi nobili-patre-natam,
 quæ dixit Salmonei eximii se prolem esse;
 dixitque Crethæi se uxorem esse Æolidæ;
 quæ Fluvium amavit, Enipeum divinum,
 qui longe pulcerrimus fluviorum super terram labitur:
 et ea propter Enipei versabatur pulcra fluentia.
 Huic vero quum-se-assimilasset terram-cingens Neptunus,
 in ostiis fluvii ei accubuit vorticosi:

πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη, οὐρεὶ ἴσον,
κυρτωθὲν κρύψεν δὲ θεὸν θνητὴν τε γυναικα.

215 [λύσε δὲ παρθενὴν ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχρυσεν.]
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἐ' ἔφατ' ἐκ ὀνόμαζεν·

Χαίρε, γύναι, φιλότῃτι, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· ἐπεὶ οὐκ ἀποφύλλοι εὐναὶ

250 ἀθανάτων· σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτισταλλέμεναί τε.

Νῦν δ' ἔρχει πρὸς δῶμα καὶ ἴσῃσο, μηδ' ὀνομήνης·
αὐτὰρ ἐγὼ τοι εἰμι Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

Ὡς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.

Ἥ δ' ὑποκυσαμένη Περίην τέκε καὶ Νηληϊά·

255 τῷ κρατερῷ θεράποντε Διὸς μεγάλοιο γενέσθην
ἀμφοτέρω· Περίης μὲν ἐν εὐρυχώρῳ Ἰαωλκῷ
ναίει πολύβρῃνος· ὁ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι.

Τοὺς δ' ἑτέρους Κρηθῆϊ τέκεν βασιλεία γυναικῶν,
Αἰσονά τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθῶνά δ' ἱπποχάρμην.

260 Τὴν δὲ μέτ' Ἀντιόπην ἴδον, Ἀσωποῖο θυγάτρα,
ἣ δὴ καὶ Διὸς εὐχετ' ἐν ἀγκοίνῃσι ἰαῦσαι·
καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιρίονά τε Ζηθόν τε,

οἱ πρότεοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
πύργωσάν τ'· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο

265 ναίειεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερῶν περ ἰόντες.

Τὴν δὲ μέτ' Ἀλκμήνην ἴδον, Ἀμφιτρυόνος ἄχοιτιν,
ἣ ῥ' Ἑρακλῆα θρασυμέμοννα, θυμολέοντα,

γεῖνατ', ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μίγείσα·
καὶ Μεγάρην, Κρείοντος ὑπερθύμοιο θυγάτρα,

270 τὴν ἔχεν Ἀμφιτρυόνος υἱὸς, μένος αἰὲν ἀτειρής.
Μήτηρά τ' Οἰδιπόδοιο ἴδον, καλὴν Ἐπικάστην,

ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδρεῖνσι νόοιο,
γῆμαιμένη ᾧ υἱεῖ· ὁ δ' ὅν πατέρ' ἐξαναρίξας

275 γῆμιν· ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχων
Καδμείων ἦνασσε θεῶν δλοὰς διὰ βουλὰς·

ἣ δ' ἔβη εἰς Αἶδαο πυλάρταο κρατεροῖο,
ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἄφ' ὑψηλοῖο μελάθρου,

ᾧ ἄχει σχομένη· τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω
280 πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς Ἑρινύες ἐκτελέουσιν.

Καὶ Χλωρίν εἶδον περικαλλέα· τήν ποτε Νηλεὺς
γῆμιν ἐὼν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα,

δπλοτάτην κόρην Ἀμφίονος Ἰασίδαο,
ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομένῳ Μινυητῷ ἱερὴν ἄνασσεν·

285 ἣ δὲ Πύλου βασιλεὺς, τέκεν δὲ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.
Τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηρῷ τέκε, θαῦμα βοροτοῖσιν,

τὴν πάντες μνώοντο περικτῆται· οὐδὲ τι Νηλεὺς
τῷ ἐδίδου, ὅς μὴ ἔλικας βόας εὐρυμετώπους

290 ἐκ Φυλάκῃς ἐλάσειε βίης Ἰφικληίης
ἀργαλέας· τὰς δ' οἷος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
ἐξείλαν· χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ Μοῖρ' ἐπέδυσεν,

δεσμοὶ τ' ἀργαλεοὶ καὶ βουκόλοι ἀγροῖωται.
Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελοῦντο,

295 ἄψ περιτελλομένου ἔτεος καὶ ἐπὶ πλῆθος ὥραι,
καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληίη,

purpureus autem fluctus circumstitit, monti æqualis,
curvatus : absconditque deum mortalemque feminam.

[solvit autem virgineam zonam, ac somnum ipsi offudit.]

Sed postquam perfecerat deus amatoria opera,
inhæsit inde ei manu, verbumque dixit et elocutus est :

Gaude, mulier, amore hoc ; circumvolvente autem anno
paries inclytos liberos ; quoniam haud inanes concubitus

immortalium : tu vero eos cura enutrique.

Nunc autem abi domum, et contine-te, neu memora :

at ego tibi sum Neptunus terræ-concussor.

Sic locutus, pontum subit fluctuantem.

Illa autem gravida-facta, Peliam peperit et Neleum ;

qui fortes ministri Jovis magni fuerunt

ambo : Pelias quidem in spatiosa Iolco

habitabat abundans-pecore ; hic vero in Pylo arenosa.

Ceteros Cretheo peperit regina mulierum,

Æsonemque, ac Pheretem, Amythaonemque equestrem-bel-

latozem.] Post hanc vero Antiopen vidi, Asopi filiam ;

quæ etiam Jovis gloriabatur in ulnis se dormisse ;

et peperit duos filios, Amphionemque Zethumque,

qui primi Thebes sedem condidere septem-portas-habentis,

turribusque-munierunt ; quia non sine-turribus poterant

habitare spatiosam Thebem, fortes licet essent.

Post hanc autem, Alcmenam vidi, Amphitryonis uxorem,

quæ Herculem invictum, animum-leonis-habentem,

peperit, in ulnis Jovis magni congressa :

et Megaram, Creontis magnanimi filiam,

quam habuit Amphitryonis filius, robore semper indomitus,

Matremque Cædipodis vidi, pulcrum Epicasten,

quæ magnum facinus commisit insipientia mentis,

nupta suo filio ; ille vero suum patrem ubi-interfecerat,

eam uxorem-duxit : statim vero hæc vulgata dii fecere ho-

minibus.] Sed ille quidem in Thebe amœnissima dolores pa-

tiens,] Cadmeis imperabat, deorum dira per consilia :

illa autem abiit in Orcum validas-portas-habentem, firmum,

deligato laqueo sublimi ab alto conclavi,

suo dolori implicata : illi vero dolores reliquit pone

valde multos, quotquot matris Furia efficiunt.

Et Chlorin vidi perpulcram ; quam olim Neleus

uxorem-duxit suam ob pulcritudinem, postquam dederat in-

numera sponsalia,] minimam-natu filiam Amphionis Iasidæ,

qui olim in Orchomeno Minyeo fortiter imperabat :

ea vero in-Pylo regnabat, peperitque illi inclytos liberos,

Nestoremque, Chromiumque, Periclymenumque magnani-

um.] Post hos autem eximiam Pero peperit, miraculum

mortalibus,] quam omnes ambiebant vicini : neque omnino

Neleus] ulli dabat, qui non camuras boves latis-frontibus

e Phylace abegisset roboris Iphiclei

difficiles abactu : has vero solus pollicitus-est vates eximius

Melampus abacturum se : grave autem dei fatum eum im-

pedidit,] vinculaque sæva, et bubulci agrestes.

Sed quum jam mensesque et dies exacti-essent,

rursus circumvolvente anno, et advenerant horæ,

tum vero demum ipsum solvit vis Iphiclea,

300 ὁέσφατα πάντ' εἰπόντα· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.
 Καὶ Ἀθήνην εἶδον, τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,
 ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε,
 Καστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκα·
 τοὺς ἀμφὺ ζωὺς κατέχει φυσίζους αἶα·
 οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
 ἄλλοτε μὲν ζῶουσ' ἐτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 τεθνᾶσιν· τιμὴν δὲ λελόγγασ' ἴσα θεοῖσιν.
 305 Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν, Ἀλωῆος παράκοιτιν,
 εἶδον, ἥ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
 καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε, μινυνθαδίω δὲ γενέσθην,
 Ὡτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην·
 οὗς δὴ μηκίστους θρέψε ζειδῶρος Ἄρουρα
 310 καὶ πολὺ καλλίστους, μετὰ γε κλυτὸν Ὀρίωνα.
 Ἐννέωροι γὰρ τοίγε καὶ ἑνεαπήχες ἦσαν
 εὖρος, ἀτὰρ μῆκος γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.
 Οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
 φυλόπιδα στήσιν πολυαἰχίους πολέμοιο·
 315 Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ'
 Πήλιον εἰνοσφύλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη. Ὅσση
 καὶ νῦν κεν ἐξετέλεσαν, εἰ ἥβης μέτρον ἴκοντο·
 ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς, ὃν ἥχομος τέκε Ἀητῶ,
 ἀμφοτέρω, πρὶν σφῶιν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
 320 ἀνυῆσαι πυκᾶσαι τε γένος εὐανθέϊ λᾶχνη.
 Φαίδρην τε Πρόχριν τε ἶδον καλὴν τ' Ἀριάδνην,
 κοῖρην Μίνωος ὀλοόρρονος, ἣν ποτε Θησεὺς
 ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηναίων ἱερῶν
 ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔκτα
 325 Διὶ ἐν ἀμφιρύτῃ, Διονύσου μαρτυρήσιν.
 Μαῖράν τε Κλυμένην τε ἶδον στυφερὴν τ' Ἐριφύ-
 ῃ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήντα. [λην,
 Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 δσας ἥρωων ἀλόγους ἶδον ἠδὲ θύγατρας·
 330 πρὶν γὰρ κεν καὶ νῦν ῥιπὶτ' ἀμβροτος ἀλλὰ καὶ ὥρη
 εὐδειν, ἥ ἐπὶ νῆα θοὴν ἐλθόντ' ἐς εἵταιρους
 ἦ αὐτοῦ· πομπὴ δὲ θεοὶς ἡμῖν τε μελίσσει.
 Ὡ· ἔφατ'· αἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 κηληθμῶ δ' ἔσγοντο κατὰ μέγαρα σκιοέντα.
 335 Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
 Φαίηκες, πῶς ὑμῖν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι
 εἰδὸς τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας ἔνδον εἰσας;
 ξείνος δ' αὖτ' ἐμός ἐστιν· ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
 τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μὴ δὲ τὰ δῶρα
 340 οὕτω χρηρίζοντι κολοῦσθε· πολλὰ γὰρ ὑμῖν
 κτήματα· ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι κέονται.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἑγένης·
 [δὲ δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν·]
 Ὡ φίλοι, οὐ μὲν ἡμῖν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης
 345 μυθεῖται βασιλεία περίφρων· ἀλλὰ πίθεσθε·
 Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔρχεται ἔργον τε ἔπος τε.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἱ κεν ἔγωγε
 ζῶδες Φαιήκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
 350 Ξείνος δὲ κλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων,

vaticinia omnia elocutum : Jovis autem perficiebatur consi-
 lium.] Et Ledam vidi, illam Tyndarei uxorem,
 quæ sub Tyndareo magnanimos peperit filios,
 Castoremque equitum-ilonitorem, et pugilatu strenuum Pol-
 lucem :] quos ambos vivos detinet alma terra ;
 qui etiam infra terram, honorem a Jove habentes,
 modo quidem vivunt alternis-diebus, modo autem rursus
 mortui-sunt : honorem vero sortiti-sunt æqualiter diis.

Post hanc autem Iphimedium, Aloe uxorem,
 aspexi, quæ sane dicebat Neptuno se-congressam-esse :
 et peperit duos filios (brevis autem vitæ fuerunt),
 Otumque deo-parem, inclytumque Ephialten ;
 quos procerissimos enutrivit alma Terra,
 et longe pulcerrimos, post inclytum quidem Orionem.
 Novennes etenim hi etiam novem-cubitorum erant
 latitudine : at longitudine erant novem-ulnarum.
 Qui etiam immortalibus minabantur in Olympo
 certamen allaturos se tumultuosis belli :

Ossam Olympo conati-sunt imponere, at Ossæ
 Pelium nemorosum, ut cælum *ipsis* scansile esset.
 Et sane perfecissent, si ad-pubertatis mensuram pervenis-
 sent :] sed perdidit eos Jovis filius, quem peperit pulcris-co-
 mis Latona,] ambos, antequam ipsis sub temporibus pili
 florerent, tegerentque mentum florenti lanugine.

Phædrumque, Procrinque vidi, pulcrumque Ariadnen.
 filiam Minois exitiosi, quam olim Theseus
 ex Creta in succundum-solum Athenarum sacrarum
 duxit quidem, sed non potitus-est ; antea vero ipsam Diana
 occidit] Dia in circumflua, Bacchi testimonio *damnatam*.

Mæramque, Clymenamque vidi, odiosamque Eriphylen,
 quæ aurum pro-suo marito accepit pretiosum.
 Omnes vero non ego dixero, neque nominavero,
 quotquot heroum uxores vidi, ac filias :
 prius enim etiam nox abiret divina : sed et hora
 dormiendi *mihi*, sive ad navem celerem digresso ad socios,
 sive hic : deductio autem diis vobisque curæ-erit.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti-sunt silentio ;
 voluptateque tenebantur per ædes umbrosas.

His vero Arete candidis-ulis exordiebatur sermonem :

Phæaces, quomodo vobis vir hic videtur esse,
 formaque, magnitudineque ac mente intus æqua ?
 Hospes vero *itidem* meus est ; unusquisque autem *vestrum*
 particeps-est honoris hujus :] ideo ne festinantes dimittite,
 neu dona] sic egenti præcidite : multa enim vobis
 bona in aribus, deorum benignitate, jacent.

Inter-hos autem et locutus-est senex heros Echeus :
 [qui Phæacum virorum maximus-natu erat :]

O amici, non utique nobis præter rem nec præter decorum
 loquitur regina prudens ; sed obedit :
 Alcinoos autem ex ipso pendet opusque dictumque.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque :
 hoc quidem ita vere stabit verbum, si ego
 vivus Phæacibus navigandi-studiosis impero.
 Hospes autem sustineat, valde licet redivit desiderans,

ἔμπης οὖν ἐπιμείναι ἐς αὔριον, εἰκόκε πᾶσαν
δοτίνην τελέσω· πομπή δ' ἄνδρεςσι μελήσει
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δῆμῳ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
355 Ἀλκίνοος κρείον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν, [σεύς·
εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτ' αὐτόθι μίμνειν
πομπήν τ' ὀτρύνοιτε καὶ ἀγλαὰ θῶρα διδοίτε,
καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολλὸν κέρδιον εἴη,
πλειότερῃ σὺν χειρὶ φίλῃν ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι·
360 καὶ κ' αἰδοίωτερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην
πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκῃνδ' ἰδοῖατο νοστήσαντα.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν οὔτι δ' εἰσοχμεν εἰς ῥόοντες
ἡπεροπῆξά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοτον, οἷά τε πολλοὺς
365 βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους
φύδεά τ' ἀρτύνοντας, ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο·
σοὶ δ' ἔπι μὲν μορῇ ἐπέων, ἐνὶ δὲ φρένες ἐσθλαί·
μῦθον δ' ὡς ὅτ' αἰδοῖς ἐπισταμένους κατέλεξας,
πάντων τ' Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ χίρδα λυγρά.
370 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
εἴ τινας ἀντιθέων ἐτάρων ἴδης, οἳ τοι ἄμ' αὐτῷ
Ἴλιον εἰς ἄμ' ἔποντο καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
Νῦξ δ' ἤδε μάλα μακρῇ, ἀθέσφατος· οὐδὲ πῶ ὥρῃ
εὐδεν ἐν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λέγε θεέκελα ἔργα.

375 Καὶ κεν ἐς ἧϊό τιαν ἀναγοίμην, ὅτε μοι σὺ
τλαίης ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ χίρδα μυθήσασθαι. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Ἀλκίνοος κρείον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
ὥρῃ μὲν πολέων μῦθον, ὥρῃ δὲ καὶ ὕπνου·
380 εἴ δ' ἔτ' ἀκούμεναι γε λιλαιέαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
τούτων σοι ψονόοιμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεύσαι,
κῆρδ' ἐμῶν ἐτάρων, οἳ δὴ μετόπισθεν ὀλοντο·
οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσαν αὐτήν,
ἐν νόστῳ δ' ἀπολοντο κακῆς ἰότητι γυναικός.

385 Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη
ἄγνῃ Περσεφόνεια γυναικῶν θηλυτεράων,
ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
ἀχνυμένη· περὶ δ' ἄλλα ἀγῆγέρῃ, ὅσσαι ἄμ' αὐτῷ
οἶκῳ ἐν Αἰγίσιθοιο θάνατον καὶ πότμον ἐπέσπον.

390 Ἔγνων δ' αἶψ' ἐμὲ κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαινόν·
κλαίει δ' ὄγε λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶδων,
πιτνάς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
ἀλλ' οὐ γὰρ οἳ ἔτ' ἦν ἱς ἐμπεδος οὐδέ τι χίχους,
οἷη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γυναικτοῖσι μέλεσιν.

395 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἔλῃσά τε θυμῷ
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν, Ἀγαμέμνον,
τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε ταηλεγέος θανάτοιο;
ἡς σέγ' ἐν νῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασεν,

400 ὅσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτήν·
ἡς σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
βοῦς περιταμνόμενον ἡδ' οἶων πῶεα καλὰ,
ἡς περὶ πτόλιος μαρχεύμενον ἡδὲ γυναικῶν;

Ὡς ἐφάρμην· δδὲ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·

omnino jam expectare in crastinum, donec totum
munus perficiam : deductio autem viris curae-erit
omnibus, maxime vero mihi, cujus imperium est in populo.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
Alcinoe rex, omnium nobilissime civium,
si me etiam in annum jusseritis hic manere,
deductionemque apparaveritis et splendida dona dederitis,
etiam hoc mallet, et multo utilius esset,
pleniore cum manu caram in patriam pervenire;
et magis honorabilis et carior viris essem
omnibus, quotquot me in-Ithacam viderent reversum.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque :
o Ulysse, hoc quidem neutiquam te suspicamus aspicientes,
impostoremque te esse et fallacem, qualiter multos
pascit terra nigra late-dispersos homines,
mendaciaque concinnantes, unde quis neque suspicaretur :
tibi vero inest quidem species verborum, inest et mens bona ;
historiam vero, ut et cantor, scite enarrasti
omniumque Argivorum tuique ipsius dolores tristes.
Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
si quos eximiorum sociorum videris, qui una te ipsum
ad Ilium simul comitati-sunt, et illic fatum obierunt.
Nox autem haec valde longa, immensa ; neque adhuc tempus
dormiendi in aedibus : tu autem mihi dic mirifica opera.
Etiam ad auroram divinam sustinerem, quando mihi tu
sustineres in aedibus tuos dolores narrare.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
Alcinoe rex, omnium nobilissime civium,
tempus quidem multi sermonis, tempus vero et somni :
sin vero adhuc audire utique cupis, haud equidem
hac tibi invidere et miserabiliores alios narrare
dolores meorum sociorum, qui jam post-hac perierunt :
qui Trojanorum quidem effugerant luctuosum bellum,
in reditu vero perierunt, malae causa feminae (Helenae).

Ac postquam animas quidem disperserat huc illuc
casta Proserpina mulierum seminarum,
venit deinde anima Agamemnonis Atridae
dolens ; circumque aliae congregatae-erant, quaecunque simul
cum-eo] domo in Egei]bi perierunt et fatum obierunt.
Agnovit vero statim me ille, postquam biberat sanguinem ni-
grum :] flebat autem is acute, uberes lacrimas destillans,
extendens ad me manus, attingere cupiens :
sed non amplius ei aderat vis firma, neque omnino potentia,
qualis quidem antea erat in flexilibus membris.
Illum quidem ego flevi conspicatus, misertusque sum in-ani-
mo,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum :

Atride augustissime, rex virorum, Agamemno,
quodnam te fatum domuit longum-sternentis mortis?
utrum te in navibus Neptunus domuit,
excitato saevorum ventorum immenso flatu?
an te hostiles viri lacerunt in terra,
boves abducentem atque ovium greges pulcros,
an pro urbe pugnaturum sive feminis?

Sic dixi : ille autem me statim respondens allocutus-est :

405 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὔτε μέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
 ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμῆν,
 οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου·
 ἀλλὰ μοι Αἰγισθος τεύξας θάνατόν τε μόρον τε
 410 ἔκτα σὺν οὐλομένην ἄλγῳ, οἰκόνδε καλίσσας,
 δεινίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.
 Ὡς θάνον οἰκτίστω θανάτῳ περὶ δ' ἄλλοι ἐταῖροι
 κωλεμέως κτείνοντο σῆς ὥς ἀργιόδοτες,
 οἳ ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρός μέγα δυναμένοιο
 415 ἢ γάμῳ ἢ ἐράνῳ ἢ εἰλαπίνῃ θελαύῃ.
 Ἦδῃ μὲν πολέων φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας,
 μουνάξ κτεινομένων καὶ ἐνὶ χρατερῇ ὑσμίνῃ·
 ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν δλοφύραο θυμῷ,
 ὥς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας
 420 κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι ὕεν.
 Οἰκτροτάτῃ δ' ἤκουσα ὅπα Πριάμοιο θυγατρὸς,
 Κασσάνδρης, τὴν κτείνει Κλυταιμνήστρῃ δολομήτις
 ἀμρ' ἔμοι'· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας αἵρων
 βῆλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ· ἡ δὲ κυνώπις
 425 νοστήσας· οὐδὲ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς Ἀἶδα
 χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἐλέειν σὺν τε στόμ' ἐρεῖσαι.
 Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
 ἥτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βλήται·
 οἷον δὴ καὶ κείνῃ ἐμήσατο ἔργον ἀεικέας,
 430 κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἥτοι ἔφην γε
 ἀσπασίως παίδεσσιν ἰδὲ δμῳέσσιν ἔμοισιν
 οἶκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔξοχα λυγρ' εἰδύια
 οἳ τε κατ' αἴσχος ἔρρευε καὶ ἐσομένησιν ὀπίσσω
 θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἡ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
 435 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεὺς εὐρύσποα Ζεὺς
 ἐκπάγλως ἤχθηρε γυναικείας διὰ βουλὰς
 ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπολώμεθ' εἵνεκα πολλοί·
 σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρῃ δόλον ἤρτυε τηλόδ' ἐόντι.
 440 Ὡς ἐράμην· δὲ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικὶ περ ἥτιος εἶναι,
 μηδ' οἳ μῦθον ἅπαντα πιτραυσκέμεν, ὃν κ' εὐ εἰδῶς,
 ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
 Ἀλλ' οὐ σοί γ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἔσσεται ἐκ γε γυναικός·
 445 λίην γὰρ πινυτή τε καὶ εὐ φρεσὶ μῆδεα οἶδεν
 κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρῳ Πηνελόπειᾳ.
 Ἦ μὲν μιν νύμφῃν γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
 ἐργόμενοι πολέμονδε· πάϊς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ
 νήπιος, ὃς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ,
 450 ὀλβιος ἢ γὰρ τόνγε πατὴρ φίλος ὄψεται ἐλθὼν,
 καὶ κείνως πατέρα προσπτύσσεται, ἢ θέμις ἐστίν.
 Ἡ δ' ἐμὴ οὐδὲ περ υἱὸς ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις
 ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 455 κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ, φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 νῆα καταγέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξὶν.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 εἰ που ἐτι ζώντος ἄκούετε παιδὸς ἔμοιο,

generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 nec me sane in navibus Neptunus domuit,
 excitato sævorum ventorum immenso flatu;
 nec me hostiles viri læserunt in terra:
 sed mihi Ægisthus quum-struxisset mortemque fatumque,
 occidit, cum pernicioxa uxorē, ad-domum vocatum,
 convivio-exceptum, uti quis occidit bovem ad præsepe.
 Sic perii miserabilissima morte; circum autem alii socii
 continuo occidebantur, ut sues albis-dentibus,
 qui quidem *mactantur* in locupletis viri præ-potentis
 aut nuptiis, aut convivio-de-symbolis, aut epulis lautis.
 Jam tu quidem multorum credi virorum interfuisti,
 et separatim interfectorum, et in aspera pugna;
 sed illa potissimum conspicatus misertus-esses animum,
 ut circa craterem, mensasque plenas,
 jacebamus in domo; pavementum vero totum sanguine flue-
 bat.] Miserabilissimam autem audivi vocem Priami filix,
 Cassandrae, quam occidebat Clytemnestra dolosa
 propter me: at ego in terra manus elevans
 jacebam moriens, ad gladium *capiendum*: illa autem impu-
 dens] secessit, nec mihi sustinuit, eunti licet ad Orcum,
 manibus oculos comprimere, atque os claudere.
 Adeo non *est* gravius et improbius aliud muliere,
 quæcumque talia in mentem facinora induxerit:
 quale utique et illa patravit facinus indignum,
 ingenuo struens marito cardem: sane putabam quidem
 gratum me liberis, atque famulis meis,
 domum venturum: illa vero apprime exitialia callens
 sibi que infamiam offudit, et futuris in-posterum
 feminis mulieribus, etiam ei quæ probe-agens sit.

Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
 dii boni! profecto valde genus Atrei altitonans Jupiter
 vehementer odit, feminea propter consilia,
 ab initio: Helenæ quidem causa perimus multi;
 tibi vero Clytemnestra dolum struxit procul absenti.

Sic dixi: ille autem me protinus respondens allocutus-est:
 ideo jam nunquam etiam tu uxori quidem mansuetus sis,
 neu ei sermonem totum revela, quem bene noveris:
 sed aliud quidem dic, aliud vero et celatum sit.

Sed haud tibi, Ulysse, exitium erit ex uxore quidem:
 valde enim sapiensque *est*, et bene in-mente consilia novit,
 filia Icarii, prudens Penelope.

Profecto quidem ipsam nuptam juvenem relinquebamus nos,
 abeuntes ad-bellum; filius autem ei erat ad mamillam,
 infans, qui fere nunc quidem in virorum sedet numero,
 felix; certe enim eum pater carus videbit, veniens,
 et ille patrem amplectetur, ut fas est.

Verum mea ne filio quidem *me saturari* uxor
 oculis permisit; prius vero me occidit et ipsum.
 Aliud autem tibi dicam, tuque in mente reconde tua:
 clam, neu palam, caram in patriam terram
 navem appelle; quoniam non-amplius *fides est* feminis.

Sed age mihi hoc dic, et vere narra,
 sicubi adhuc viventem audiat filium meum,

ἥ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἥ ἐν Πύλῳ ἡμαθόντι,
 460 ἥ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ γῶνι διὸς Ὀρέστης.
 Ὃς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἀτρείδῃ, τί με ταῦτα διεῖραι; οὐδὲ τι οἶδα,
 ζῶει ὅγ' ἡ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνελύωλια βάζειν.
 465 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ συγεροῖσιν
 ἔσταμεν ἀγνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἥλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληϊάδῳ Ἀχιλλῆος
 καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Αἰάντος θ', ὃς ἀριστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
 470 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεῖωνα.
 Ἔγνω δὲ ψυχῇ με ποδώκεος Αἰακίδαο,
 καὶ δ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 σθένει, τίπτ' ἐτι μείζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
 475 πῶς ἔτλης Αἰδοῶδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἰδῶλα καμόντων;
 Ὃς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Ἀχιλλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρεται Ἀχαιῶν,
 ἦλθον Τρειαίῳ κατὰ χρέος, εἴ τινα βουλὴν
 480 εἴποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπαλοέσσαν ἰκοίμην·
 οὐ γάρ πω σγεδὸν ἦλθον Ἀχαιῶδς, οὐδὲ πω ἀμῆς
 γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακὰ σείο δ', Ἀχιλλεῦ,
 οὕτως ἀνὴρ προπαρόειε μακάρτατος οὔτ' ἄρ' ὀπίσω.
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶνδ' ἐτίομεν ἴσα θεοῖσιν
 485 Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν,
 ἐνθάδ' ἔων· τῷ μῆτι θανὼν ἀκαχίττει, Ἀχιλλεῦ.
 Ὃς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, φάτιδι' Ὀδυσσεῦ·
 βουλοίμην κ' ἐπαρῶρος ἐὼν ἠθευέμεν ἄλλῳ,
 490 ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίοςτος πολλὸς εἴη,
 ἥ πᾶσιν νεκύεσσι κατασθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαθοῦ μῦθον ἔνισπε,
 ἥ ἔπειτ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι ἤξῃ καὶ οὐκί.
 Εἰπέ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέπυσσαι,
 495 ἥ ἔτ' ἔγῃ τιμὴν πόλεσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 ἥ μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔγει χεῖράς τε πόδας τε.
 Οὐ γάρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγᾶς Ἡελίοιο,
 τοῖος ἐὼν, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 500 πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργεῖοισιν.
 Εἰ τοῖόςδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
 τῷ κε τέψω στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀπτόους,
 οἳ κείνων βιώνονται, ἔεργουσὶν τ' ἀπὸ τιμῆς.
 Ὃς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 505 ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέπυσμαι·
 αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς εἵσης
 ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 510 Ἦτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλᾶς,
 αἰεὶ πρῶτος ἐβάζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·
 Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νικάσχομεν οἶω.

sive forte in Orchomeno, sive in Pylo arenosa,
 sive forte apud Menelaum, in Sparta lata :
 nondum enim fere mortuus-est in terra divinus Orestes.

Sic dixit ; atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Atride, quid me hæc interrogas ? neque quicquam scio :
 vivatne ille, an mortuus-sit : malum autem vana loqui.

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 stabamus dolentes, uberes lacrimas defundentes.

Venit autem inde anima Pelidæ Achillis,
 et Patrocli, et eximii Antilochi,
 Ajacisque, qui præstantissimus erat formaque corporeque
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.

Agnovit autem me anima pedibus-velocis Æacidæ,
 et lamentans verbis alatis me allocuta-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 infelix, quodnam adhuc majus in mente molieris facinus ?
 quo-pacto ausus-es ad-Orcum descendere, ubi mortui
 sensuum-expertes habitant, hominum simulacra defuncto-
 rum ?] Sic dixit ; atque ego ipsum respondens affatus-sum :
 o Achille, Pelei filii, longe præstantissime Achivorum,
 veni Tiresiæ propter vaticinium, si quod consilium
 diceret, quo-pacto Ithacam ad asperam pervenirem :
 necdum enim prope veni Achaïam, necdum nostram
 terram conscendi, sed semper habeo mala : te vero, Achille,
 nullus vir majorum beatorum, nec posterorum :
 antea etenim te vivum honorabamus æqualiter diis
 Argivi ; nunc rursus potenter imperas mortuis,
 hic dum-es ; ideo neutiquam mortuus tristeris, Achille.

Sic dixi : ille autem me protinus respondens allocutus-est :
 ne jam mihi mortem consolare, inclyte Ulysse :
 mallet rusticus esse-et mercede servire alii,
 virum apud inopem, cui haud victus multus esset,
 quam omnibus manibus defunctis imperare.

Sed age mihi de-filio meo generoso sermonem dic,
 utrum profectus-sit ad bellum, inter-primos-pugnator ut-es-
 set, an etiam non.] Dic vero mihi etiam, de-Peleo eximio si quid
 audiveris,] utrum adhuc teneat honorem multos apud Myr-
 midonas,] an ipsum despiciant per Hellademque Phthiamque,
 eo-quod ipsum senium occupat manusque pedesque.
 Non enim ego ei adjutor sum sub radiis Solis,
 talis ut-essem, qualis olim in Troja lata
 trucidabam populum fortissimum, propugnans Argivis.
 Si talis venirem vel paulisper in patris domum,
 tum alicui terribiliter-ostenderem meum robur et manus in-
 victas,] eorum qui illum violant, arcentque ab honore.

Sic dixit ; atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 certe quidem de-Peleo eximio nihil audiui :
 sed tibi de-filio quidem Neoptolemo caro
 omnem veritatem dicam, ut me jubes ;
 ipse enim illum ego cava in nave æquali
 duxi e Scyro ad bene-ocreatos Achivos.
 Nempe quando circa urbem Trojam inibamus consilia,
 semper primus dicebat, et non aberrabat a-dicendis :
 Nestorque deo-par et ego eum vincebamus soli.

Αὐτὰρ ὅτ' ἐν πεδίῳ Τρώων μαρνοίμεθα χαλκῷ,
 οὔ ποτ' ἐνὶ πληθυὶ μένεν ἀνδρῶν οὐδ' ἐν δμίῳ,
 515 ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ δὲ μένος οὐδενὶ εἰκῶν·
 πολλοὺς δ' ἀνδρας ἐπεφνεν ἐν αἰνῇ δηϊότητι.
 Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσσον λαὸν ἐπεφνεν, ἀμύνων Ἀργείοισιν·
 ἀλλ' ὅσον τὸν Τηλεφίδην κατενέρατο χαλκῷ,
 520 ἦρω· Εὐρύπυλον· πολλοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Κήτειοι κτείνοντο, γυναῖων εἵνεκα δῶρων.
 Κεῖνον δὲ κάλλιστον ἶδον μετὰ Μέμνονα δῖον.
 Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, δν κάμ' Ἑπειδός,
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἔμοι δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο·
 525 [ἡ μὲν ἀνακλίνει πικινὸν λόγον ἧδ' ἐπιθεῖναι·]
 ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἧδὲ μέδοντες
 δάκρυά τ' ὀμόρρυντο τρέμονθ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου·
 κείνον δ' οὔ ποτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 οὔτ' ὠγρήσαντα χροῖα κάλλιμον οὔτε παρειῶν
 530 δάκρυ' ὀμορξάμενον· ὃ δέ με μάλα πολλὰ ἱκέτευεν
 ἱππόθεν ἐξίμεναι, ξίφος δ' ἐπεμαίετο κώπην
 καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὶς ἐβαινεν
 535 ἀσκηθῆς, οὔτ' ἄρ βεβλημένος οὔτε χαλκῷ
 οὔτ' αὐτοσχεδὴν οὐτασμένος· οἷά τε πολλὰ
 γίγνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῖξέ δέ τε μαίνεται Ἄρης.
 Ὡς ἐράμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
 φοῖτα μακρὰ βιδῶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 540 γηθοσύνη, ὃ οἱ υἱὸν ἔρην ἀριδείκετον εἶναι.
 Αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκρῶν κατατεθνηῶτων
 ἔστασαν ἀχνύμεναι, εἶροντο δὲ κῆδε' ἑκάστη.
 Οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 νόσφιν ἀφρεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 545 τήν μιν ἐγὼ νίκησα δικάζομενος παρὰ νηυσὶν
 τεύχεσιν ἄμφ' Ἀχιλλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ.
 [παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·]
 Ὡς δὴ μὴ ὀφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ·
 τοίην γὰρ κεφαλὴν ἔνεχ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευεν,
 550 Αἴανθ', ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
 τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεῖωνα.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδων μελιχίοισιν·
 Αἴαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἐμеллес
 οὐδὲ θανῶν λήσεσθαι ἔμοι χόλου, εἵνεκα τευχέων
 555 οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν.
 Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοὶ
 ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
 ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· οὐδὲ τις ἄλλος
 αἵτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν
 560 ἐκπάγλως ἤχθηρε· τείν δ' ἐπὶ μῦραν ἔθηκεν.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, ἀναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσης
 ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν. [λας
 Ὡς ἐράμην· ὃ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' Ἀλ-
 φυχὰς εἰς Ἑρεβος νεκρῶν κατατεθνηῶτων.
 565 Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἐγὼ τὸν,
 ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοῖσιν

At quum in campo Trojanorum pugnabamus ære,
 nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turba,
 sed longe præcurrebat, suo robore nulli cedens;
 multos autem viros trucidavit in aspera pugna.
 Omnes vero non ego dixero nec nominavero,
 quantas copias occiderit, propugnans Argivis :
 sed qualem illum Telephiden interfecerit ferro,
 heroem Eurypylum : multi vero circa eum socii
 Cetei trucidabantur, muliebria propter dona.
 Illum sane pulcerrimum vidi, post Memnonem divinum.
 Ac quum in equum conscendimus, quem fabricavit Epeus
 Argivorum principes, mihi autem omnia commissa erant :
 [et ut aperirem densas insidias, et ut includerem :]
 hic alii Danaorum ductores ac principes
 lacrimasque sibi-abstergebant, tremebantque subtus membra
 cujusque ;] illum vero nunquam omnino ego vidi oculis
 nec pallescentem corpore pulcro, neque a-genis
 lacrimas abstergentem : sed is mihi permultum supplicabat
 ab-equo ut-exiret ; gladii autem prensabat capulum,
 et hastam ære-gravem, malaque Trojanis moliebat.
 Sed quando Priami urbem depopulati-sumus excelsam,
 portionem et munus eximium habens, navem conscendebat
 incolumis, neque eminus-ictus acuto ære,
 nec cominus vulneratus ; ut sæpe
 fit in bello ; promiscue vero fuerit Mars.

Sic dixi : anima autem pedibus-celeris Ἑκιδæ
 abibat magnis passibus-gradiens per asphodelo-plenum pra-
 tum,] læta, quod ei filium dixissen insignem esse.

Ceteræ vero animæ mortuorum defunctorum
 stabant mœrentes, narrabantque dolore unaquæque.
 Sola autem Ajacis anima Telamonii
 longe absistebat, irata propter victoriam,
 qua ipsum ego vici, judicio-contendens apud naves,
 de armis Achillis ; proposuit autem veneranda mater.
 [filii autem Trojanorum judicarunt et Pallas Minerva.]
 Utinam sane non vicissem tali in certamine :
 tale enim caput ob ista arma terra detinuit,
 Ajaxem, qui præstantissimus forma et rebus-gestis fuit
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.

Illum quidem ego verbis alloquebar blandis :

Ajax, fili Telamonis eximii, non ergo eras
 ne mortuus quidem obliturus mihi iræ, ob arma
 perniciosæ? illa autem perniciem dii fecerunt Argivis.
 Talis enim ipsis turris periisti : propter-te autem Achivi,
 æque-ac propter-Achillis caput Pelidæ,
 dolemus defunctum usque : neque quisquam alius
 in-culpa est, sed Jupiter Danaorum exercitum bellicosorum
 graviter oderat ; tibi vero fatum imposuit.

Sed age, huc-veni, rex, ut verbum et orationem audias
 nostram : doma autem iram et generosum animum.

Sic dixi : ille vero mihi nihil respondit, ibat autem ad alias
 animas in Erebum mortuorum defunctorum.

Ibi tamen me allocutus-fuisset quanquam-iratus, aut ego
 ipsum,] sed mihi volebat animus in pectore caro

ἔχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χεῖρονι φωτὶ
 δεδμήμην, ὃ δέ μοι χαλεπούς ἐπετέλλετ' ἀέθλους·
 καί ποτέ μ' ἐνθάδ' ἐπέμψεν κύν' ἄζοντ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἀλ-
 φράζετο τοῦδ' ἐγὼ χαλεπώτερον εἶναι ἀέθλον. [λον
 625 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἥγαγον ἐξ Ἀΐδαο·
 Ἑρμείας δέ μ' ἐπέμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὣς εἰπόν, ὃ μὲν αὖτις ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἐμπεδον, εἰ τίς ἐτ' ἔλθοι
 ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ἴδοντο.
 630 Καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔβελόν περ·
 [Θησέα Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·]
 ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν,
 ἥχῃ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἥρει,
 μή μοι Γοργεῖην κεφαλὴν δεινοῖο παλῶρου
 635 ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἀναυὴ Περσεφόνηα.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κίων ἐκέλευον ἐταίρους
 αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
 οἳ δ' αἰψ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 Τῇν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν φέρε κῆμα ῥόοιο·
 640 πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Μ.

Σειρῆνες, Σκύλλα, Χάρυβδις, βόες
 Ἡλίου.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὀκεανοῖο
 νηῦς, ἀπὸ δ' ἔκτο κῆμα θαλάσσης εὐρυπόροιο,
 νησὶν τ' Αἰαίην, ὅθι τ' Ἡοῦς ἡριγενείης
 οἶκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντοαὶ Ἥελιοιο·
 5 νῆα μὲν ἐνὸν ἑλθόντες ἐκέλευσαν ἐν φαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἔνθα δ' ἀποθρίξαντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρους προΐειν ἐς δώματα Κίρκης,
 10 οἰστέμεναι νεκρὸν Ἐλπήνορα τεθνηῶτα.
 Φιτρούς δ' αἰψά ταμόντες, ὅθ' ἀκροτάτῃ πρόεχ' ἀκτὴ,
 θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ,
 τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλῃν ἐρύσαντες
 15 πῆξαμεν ἀκροτάτῃ τύμβῳ εὐήρης ἐρετμόν.
 Ἥμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν· οὐδ' ἄρα Κίρκην
 ἐξ Ἀΐδος ἑλθόντες ἑλθόμεν, ἀλλὰ μάλ' ὥκα
 ἦλθ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
 σίτον καὶ κρέα πολλὰ καὶ αἶθωπα οἶνον ἐρυθρόν.
 20 Ἥ δ' ἐν μέσσω στήθεα μετηύδα δια θεάων·
 Σχέτλιοι, οἳ ζῶντες ὑπὸ λήθεα δῶμ' Ἀΐδαο,
 διθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαρ θνήσκουσ' ἀνθρώποι.
 Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
 αὐτοὶ πανήμεριοι· ἅμα δ' ἧοι φαινομένην
 25 πλεύσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δεῖξω δόδον ἧδ' ἕκαστα

habebam infinitam : valde enim longe deteriori viro
 subditus-eram ; ille vero mihi graves imperabat labores ;
 et olim me huc misit, canem ut-ducerem : non enim aliud
 existimabat hoc ullum mihi gravius fore certamen.
 Eum quidem ego subduxi et traxi ex Orco :
 Mercurius autem me duxit, ac cæsiis-oculis Minerva.
 Sic fatus, ipse quidem rursus abiit in Plutonis domum.
 At ego illic manebam constanter, si quis adhuc veniret
 virorum heroum, qui jam olim perierant.
 Et adhuc priores vidissem viros, quos volebam quidem :
 [Theseum, Pirithoumque, decorum gloriosos filios :]
 sed prius gentes congregabantur infinitæ mortuorum,
 sonitu immenso ; me vero pallidus timor cepit,
 ne mihi Gorgonium caput horrendi monstri
 ex Orco mitteret inclyta Proserpina.
 Statim deinde ad navem profectus, jubebam socios
 ipsosque inscendere, et retinacula solvere :
 illi vero statim ingrediebantur et in transtris consedere.
 Hanc autem (navem) per Oceanum flumen ferebat unda fluen-
 ti,] primum quidem remigatio, postea autem optimus ventus.

ODYSSEÆ XII.

Sirenes, Scylla, Charybdis, boves
 Solis.

Ac postquam fluminis reliquit fluentum Oceani
 navis, et pervenit ad fluctus maris lati,
 insulamque Æxam, ubi Auroræ mane-genitæ
 domicilium et chori sunt, et ortus Solis :
 navem quidem hic advenientes subduximus in arenas
 atque et ipsi egressi-sumus in litus maris.
 Hic vero dormientes exspectavimus Auroram divinam.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios præmisi ad domos Circes
 allaturos mortuum Elpenorem defunctum.
 Stipitibusque statim cæsis, ubi summum prominebat litus,
 sepeliebamus eum dolentes, uberes lacrimas defundentes.
 Ac postquam corpusque combustum-erat et arma mortui,
 tumulo aggesto, et desuper cippo erecto,
 fiximus in-summo tumulo fabrefactum remum.
 Nos quidem hæc singula administrabamus : neque inde
 Circe] ex Orco regressi latuimus, sed valde celeriter
 venit, quum-se-parasset : una autem ancillæ ferebant cum-
 ipsa] panem et carnes multas, et ignitum vinum rubrum.
 Et in medio stans dixit augustissima dearum :
 Miseri, qui viventes sublitis domum Plutonis
 bis-morientes, quando alii semel moriuntur homines.
 Verum agite, edite cibum et bibite vinum
 hic toto-die ; simul autem cum aurora illucescente
 navigabitis : atque ego monstrabo viam, ac singula

σημανέω· ἵνα μήτι κακοῖσφι ἀλεγύνῃ
ἢ ἄλως ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγίσσετο πῆμα παθόντες.

Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπιθέτο θυμὸς ἀγῆνωρ.

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα

30 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.

Ἦμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός·
ἢ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα φίλων ἀπονόσπιν ἐταίρων
εἰσέ τε καὶ προσέλεκτο καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα·

35 αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.

Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν προσπύδα πότνι Κίρχη·

Ταῦτα μὲν οὐτὼν πάντα πεπεῖρανται· σὺ δ' ἄκουσον,

ὥς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.

Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξειαι, αἶ ῥά τε πάντας

40 ἀνθρώπους θέλγουσιν, οἷς σφέας εἰσακρίχεται.

Ὅστις αἰδέρεται πελάσῃ καὶ φθόγγον ἀκούσῃ

Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα

οἰκάδε νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυνται·

ἀλλά τε Σειρήνες λιγυρῇ θέλγουσιν αἰοιδῇ,

45 ἤμεναι ἐν λειμῶνι· πολλὺς δ' ἀμφ' ὅσπετόν τις

ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δέ ῥινοὶ μινύθουσιν.

Ἀλλὰ παρὲς ἑλάαν· ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλείψαι ἐταίρων,

κηρὸν δεψήσας μελιθήδεα, μήτις ἀκούσῃ

τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκούμεν αἶ κ' ἐθέλῃσθα,

50 δησάντων σ' ἐν νηὶ θεῇ χειράς τε πόδας τε,

δρῶν ἐν ἱστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πεῖρατ' ἀνήψκω·

ὄφρα κε τερπόμενος ὅπ' ἀκούῃς Σειρήνοιν.

Αἶ δέ κε λίσσῃται ἐτάρους λύσαι τε κελεύς,

οἱ δέ σ' ἔτι πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι δεδόντων.

55 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τάςγε παρὲς ἑλάσσωσιν ἐταῖροι,

ἔνθα τοι οὐκέτ' ἐπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω,

ὅπποτέρῃ δὴ τοι ὁδὸς ἑσται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς

θυμῷ βουλεύειν· ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.

Ἐνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφές, προτὶ δ' αὐτάς

60 κύμα μέγα ροχθεὶ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·

Πλαγκτάς δὴ τοι τάςγε θεοὶ μάκαρες καλέουσιν.

Τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτιτὰ παρέρχεται οὐδὲ πέλονται

τρήρωνες, ταῖτ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,

ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λῖς πέτρῃ·

65 ἀλλ' ἄλλην ἐνέησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι.

Τῇ δ' οὕτω τις νηὺς φύγεν ἀνδρῶν, ἥτις ἔκχεται,

ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν

κύμαθ' ἄλως φορέουσι πυρὸς τ' ὀλοοῖο θύελλαι.

Οἷ δὴ κείνῃ γε παρέπλω νοντοπόρος νηὺς,

70 Ἀργὼ πασιμέλουσα, παρ' Αἰθήτῳ πλέουσα·

καὶ νύ κε τὴν ἐνθ' ὤκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,

ἀλλ' Ἥρῃ παρέπεμψε, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἴήσων.

Οἱ δὲ δύο σκόπελοι· ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει

δρεῖν κορυφῇ, νεφέλη δέ μιν ἀμφιέβηκεν

75 κυανή· τὸ μὲν οὐ ποτ' ἐρωεῖ, οὐδὲ ποτ' αἴθρη

κεῖνου ἔχει κορυφῇ οὐτ' ἐν ὅρει οὐτ' ἐν ὀπώρῃ·

οὐδὲ κεν ἀμδαίη βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίη,

οὐδ' εἰ οἱ χεῖρές τε εἰκόσι καὶ πόδες ἑλέν·

πέτρῃ γὰρ λῖς ἐστί, περιεσστῇ εἰκυῖα.

significabo; ut nequid malo-consilio damnosum

aut in mari, aut in terra, doleatis damnum passi.

Sic dixit: nobis vero rursus persuasus-est animus generosus.] Sic tunc quidem toto-die, ad solis occasum,

sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebrae supervenere,

illi quidem decubuerunt juxta retinacula navis;

hæc vero me manu prehensum, dilectis seorsum a sociis,

sedere-fecit et accubuit et interrogavit singula:

atque ego ei omnia ordine recensui.

Tum vero me verbis alloquebatur veneranda Circe:

Hæc quidem sic omnia peracta-sunt: tu vero audi,

ut tibi ego dicam; recordari autem te faciet etiam deus ipse:

Ad-Sirenas quidem primum pervenies, quæ quidem omnes

homines delinunt, quicumque ad-eas pervenerit.

Quisquis imprudentia appulerit, et vocem audierit

Sirenium, huic neutiquam uxor et infantes liberi

domum reverso astant, neque lætantur:

sed Sirenes arguto delinunt cantu,

sedentes in prato: magnus vero circum ossium acervus

virorum putrefactorum, circumque cutes tabescunt.

Sed præternavigato: verum aures obline sociorum,

cera subacta dulci, ne-quisquam audiat

ceterorum; at tu ipse audire si velis,

liganto tibi in navi veloci manusque pedesque,

erecto ad basem-mali; ex ipso autem funes alligantur,

ut cum-voluptate vocem audias Sirenium.

Si vero rogaveris socios, solvereque jubeas,

illi te adhuc in pluribus tum vinculis illiganto.

Ac postquam has præternavigarint socii,

tum tibi non-amplius deinceps continuo dicam,

utra demum tibi via futura-sit; sed et ipse

animo considera: dicam vero tibi quæ sint viæ utrinque.

Hinc enim petreæ imminentes: ad eas autem

fluctus ingens rauce-sonat cærulea-facie Amphitritæ:

Planctas (erraticas) vero hæc dii beati vocant.

Hæc quidem nec volucres prætervolant, nec columbæ

timidæ, quæ ambrosiam Jovi patri ferunt;

sed etiam ex-iis aliquam semper abripit lævis petra;

verum aliam summittit pater, ut-in-numero sit.

Hæc vero nondum ulla navis effugit virorum, quæ accesserit,

sed pariter tabnlataque navium, et corpora virorum

fluctus maris auferunt ignisque perniciosi procellæ.

Sola vero illa præternavigavit mare-transiens navis,

Argo omnibus-celebrata, ab Ætæa navigans:

et sanc illam ibi cito fluctus coniecissent magnas ad petras;

sed Juno eam præterire-fecit, quoniam ipsi carus erat Iason.

Duo vero sunt scopuli: hic quidem cælum latum attingit

acuto vertice, nubes autem ipsum circumdat

obscura: quod quidem nunquam cessat, neque unquam se-

renitas] illius tenet verticem, neque in æstate, neque in au-

tumno:] neque ascenderit mortalis vir, nec descenderit,

ne si quidem illi manusque viginti et pedes essent:

petra enim lævis est, circumcirca-politæ similis.

- 80 Μέσσω δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος ἡρωεῖδες,
πρὸς ζόφον, εἰς Ἑρεβός τετραμμένον· ἤπερ ἂν ὑμεῖς
νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰδύνετε, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
Οὐδὲ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήσιος ἀνὴρ
τότῳ διστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο.
- 85 Ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει, δεινὸν λελαυκία·
τῆς ἤτοι φωνὴ μέν, ὅση σκύλακος νεογυλῆς,
γίγνεται, αὐτὴ δ' αὐτὴ πέλωρ κακόν· οὐδέ κέ τις μιν
γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντίασειεν.
Τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυνάδεα πάντες ἄωροι·
- 90 ἔξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες· ἐν δὲ ἐκάστῃ
σμερδαλέῃ κεφαλῇ, ἐν δὲ τρίστοιχοι δδόντες,
πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλείοι μέλανος θανάτοιο.
Μέσση μὲν τε κατὰ σπέλους κοίλοιο δέδουκεν·
ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου·
- 95 αὐτοῦ δ' ἰχθυὰς σκόπελον περιμαιμώουσα
δελφῖνάς τε κύνας τε, καὶ εἰ ποθὶ μείζον ἔλθῃ
κῆτος, ἢ μυρία βόσκει ἀγαστονος Ἀμφιτρίτῃ.
Τῇ δ' οὐ πώποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
παρρυγέειν σὺν νηϊ· φέρεי δέ τε κρατὶ ἐκάστῳ
- 100 φῶτ' ἐξαρπάξασα νεὸς κυανοπρύρῳιο. [σεῦ,
Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλωτέρον ὄφει, Ὀδυσ-
πλησίον ἀλλήλων καὶ κεν διστεύσεις.
Τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἐστὶ μέγας, φύλλοισι τεθηλώς·
τῷ δ' ὑπὸ δία Χάρυβδις ἀναβροῖβδει μέλαν ὕδωρ.
- 105 Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίστην ἐπ' ἡματι, τρὶς δ' ἀναροῖβδει
δεινόν· μὴ σύγε κεῖθι τύμοις, ὅτε βοῖδοῖσιν
οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἑνόςυχθων.
Ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος, ὥκα
νῆα παρέξ ἔλααν· ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
- 110 ἔξ ἐταίρους ἐν νηϊ ποθέμεναι ἢ ἅμα πάντας.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
εἰ δ', ἄγε δή μοι τοῦτο, θεά, νημερτές ἐνισπε,
εἰ πως τὴν ὅλοην μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδι,
τὴν δέ κ' ἀμυναίμην, ὅτε μοι σίνοντό γ' ἐταίρους.
- 115 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δία θεάων·
σχέτλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήτῃα ἔργα μέμνηεν
καὶ πόνος· οὐδὲ θεοῖσιν ὑπεῖξαι ἀθανάτοισιν;
Ἡ δέ τοι οὐ θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατον κακὸν ἐστὶν
δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἀγριον οὐδὲ μαχητόν·
- 120 οὐδέ τίς ἐστ' ἀλκή· φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς.
Ἦν γὰρ δηθύνησθα κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
δεῖδω μὴ σ' ἐξαυτίς ἐφορμηθεῖσα κίχῃσιν
τόσσησιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ φῶτας ἔλθαι.
Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἔλααν, βωστρεῖν δὲ Κραταῖν,
- 125 μητέρα τῆς Σκύλλης, ἣ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
ἣ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον δρυμθῆναι.
Θρινακίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξει· ἔνθα δὲ πολλὰ
βόσκοντ' Ἑλλοιο βόες καὶ ἱρία μῆλα,
ἐπτά βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἶων πώεα καλὰ,
- 130 πεντήκοντα δ' ἕκαστα γόνος δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν,
οὐδέ ποτε φθινύθουσι· θεὰ δ' ἐπιπομένες εἰσιν,
Νύμφαι εὐπλόκαμοι, Φαέθουσα τε Λαμπετίη τε,
ἃς τέκεν Ἑλλίῳ Ὑπερίονι δία Νέαιρα.

Medio autem in scopulo est spelunca obscura,
versus occasum, ad Erebum conversa; qua vos
navem cavam præteragatis, splendide Ulysse.
Neque ex navi cava juvenis vir
arcu jaculatus, ad-cavam speluncam perveniret.
Hic autem Scylla inhabitat, terribiliter vociferans:
ejus nempe vox quidem, quanta catuli recens-nati,
oritur; ipsa vero monstrum malum: nec quisquam eam
lætaretur conspicatus, nec si deus obviam-veniret.
Hujus etenim pedes sunt duodecim omnes anteriores:
sex autem ei colla prælonga; in unoquoque vero
horrendum caput, insunt autem triplici-ordine dentes,
densi et frequentes, pleni atræ mortis.
Media quidem per speluncam cavam immergitur:
extra vero exserit capita ex-horrendo barathro;
illic autem piscatur scopulum circumlustrans
delphinisque, canesque, et sicubi majorem capere possit
cetum, quos innumeros alit sonora Amphitrite.
Huic autem nondum-unquam nautæ illas gloriantur
se-effugisse cum nave; aufert vero capite unoquoque
virum abreptum ex-nave cæruleam-proram-habente.
At alterum scopulum humiliorem videbis, Ulysse:
prope sunt se invicem; et jaculo-attingeres.
In hoc autem caprificus est magnus, foliis florens:
sub eo vero divina Charybdidis absorbet nigram aquam.
Ter etenim eructat quotidie, ter vero resorbet
horrendum; ne tu ibi forte-sis, quando absorbet;
non enim liberarit te ex malo vel Neptunus.
Sed valde Scyllæ scopulo prope-admotus, celeriter
navem præterage; quoniam longe satius est,
sex socios in navi desiderare, quam simul omnes.
Sic dixit: atque ego ipsam respondens allocutus-sum:
age vero jam mihi hoc, dea, vere dic,
si quo-pacto perniciosam quidem subterfugerim Charybdin,
illam autem (Scyllam) propulsem, quando mihi lædet socios?
Sic dixi: ac statim respondit augustissima dearum:
infelix; et adhuc tibi bellica opera curæ-sunt
et labor; ne diis quidem cedes immortalibus?
Illa vero tibi non mortalis, sed immortale malum est,
graveque, difficileque, et immane, neque expugnabile:
neque ullum est præsidium; fugere optimum est ab illa.
Si enim cuncteris, arma-induens ad petram,
vereor ne te denuo impetu-facto consequatur
tot capitibus, totque viros abripiat.
Sed valde celeriter præternaviga; voca autem Cratæin,
matrem Scyllæ, quæ ipsam peperit perniciem hominibus:
quæ eam deinde compescet denuo ne-irruat.
Thrinacriam vero ad insulam pervenies; ibi autem multæ
pasuntur Solis boves et pingues pecudes,
septem boum armenta, totque ovium greges pulcri,
quinguenorum vero singuli: propagatio autem non sit ipsa-
rum,] neque unquam moriuntur: deæ vero pastores sunt,
Nymphæ pulcris-comis, Phaethusaque, Lampetieque,
quas peperit Soli Hyperioni divina Neæra.

Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ
 135 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπώκισε τηλόθι ναίειν,
 μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἑλικας βοῦς.
 Τὰς εἰ μὲν χ' αἰνέας ἑάας νόστου τε μέδῃαι,
 ἦ τ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἵκοισθε·
 εἰ δέ κε σῖναι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον
 140 νηὶ τε καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἰ πέρ κεν ἀλύξῃς,
 ὀψὲ κακῶς νεῖαι, δλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε διὰ θεῶν·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων ὤτρυνον ἐταίρους
 145 αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισον.
 [ἔξῃς δ' ἐξόμενοι πολὶν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.]
 Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 ἔκμενον οὖρον λει κλησίστιον, ἐσλὸν ἐταῖρον,
 150 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήσσσα.
 Αὐτίκα δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Δὴ τότε· ἐγὼν ἐτάροισι μετῴδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἓνα ἰδεῖναι οὐδὲ δύ' οἴους
 155 θέερασθ'· ἃ μοι Κίρκη μυθήσατο, διὰ θεῶν·
 ἀλλ' ἐρέω μὲν ἐγὼν, ἵνα εἰδότες ἦ κε θάναμεν
 ἢ κεν ἀλεύαμενοι θάνατον καὶ Κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσιῶν
 φθόγγον ἀλεύασθαι καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα·
 160 ὅλον ἔμ' ἠνώγει ὅπ' ἀκούσμεν· ἀλλὰ με δεσμῶ
 δῆσατ' ἐν ἀργαλέῳ—ὅφρ' ἐμπεδον αὐτόθι μέμνω—
 ὀρθὸν ἐν ἰσοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆφθα.
 Αἱ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας λῦσαι τε κελεύω,
 ὑμεῖς δὲ κλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι πιέζειν.
 165 Ἦτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἐτάροισι πίψαυσκον·
 τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νῆς εὐεργῆς
 νῆσον Σειρήνοιν· ἔπειγε γὰρ οὐρος ἀπῆμιν.
 Ἠτίκ' ἔπειτ' ἀνεμὸς μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη
 ἐπλετο νηνεμή· κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
 170 Ἀνστάντες δ' ἔταροι νεὸς ἱστία μῆρύσαντο
 καὶ τὰ μὲν ἐν νηὶ γλαφυρῇ θέσαν· οἱ δ' ἐπ' ἑρετμᾷ
 ἐξόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτῃσιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξείῃ χαλκῶ
 τυτθὰ διατμήξας χερσὶ στιβαρῇσι πιέζειν·
 175 αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κάλετο μεγάλη ἱς,
 Ἥελίου τ' αὐγῇ Ὑπεριονίδαο ἀνακτος·
 ἐξείης δ' ἐτάροισιν ἐπ' οὐατα πᾶσιν ἀλειψα.
 Οἱ δ' ἐν νηὶ μ' ἔδωσαν ὁμοῦ χειράς τε πόδας τε
 ὀρθὸν ἐν ἰσοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆπτον·
 180 αὐτοὶ δ' ἐξόμενοι πολὶν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμιν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 ῥίμψα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθην ὠκύαλος νῆς
 ἐγγύθεν ὀρνυμένη· λιγυρὴν δ' ἔντυνον αἰοδὴν·
 Δεῦρ' ἀγ' ἰὼν, πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῆδος Ἀ-
 185 νῆα κατὰστησον, ἵνα νοιτέρην ὅπ' ἀκούσῃς. [χαῖων,
 Οὐ γὰρ πῶς τις τῆδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
 πρὶν γ' ἡμέων μελίγῃρυν ἀπὸ στομάτων ὅπ' ἀκούσαι]

Has quidem ut-educarat pepereratque veneranda mater,
 Thrinacriam in insulam ablegavit, procul ut-habiterent,
 oves custoditum paternas, et camuras boves.
 Eas si quidem illasas sinas, reditusque memor-sis,
 sane adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis :
 sin vero la-das, tum tibi prae-dico exitium
 navique et sodalibus : ipse vero si quidem effugias,
 sero male redibis, amissis omnibus sociis.

Sic dixit : statim vero in-aureo-solio venit Aurora.

Ipsa quidem deinde per insulam abiit augustissima dearum :
 sed ego ad navem profectus hortabar socios,
 ipsique ut-inscenderent, et retinacula solverent.

Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere.

[ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.]

Nobis autem dein pone navem caerulea-prora
 secundum ventum misit implentem-vela, bonum socium,
 Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.

Continuo vero armamentis omnibus ordinatis per navem
 sedimus ; hanc autem ventusque gubernatorque dirigebant.

Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :

O amici, non enim oportet unum scire, nec duos solos,
 vaticinia, quae mihi Circe dixit, augustissima dearum ;
 sed dicam quidem ego, ut scientes vel moriamur,
 vel elapsi mortem et fatum effugiamus.

Sirenum quidem primum jubet divinarum

vocem evitare, et pratium floridum :

solum me jubebat vocem audire : sed me vinculo
 ligate in duro (ut firmiter illic maneam),
 erectum ad basem-mali : ex ipso autem funes alligantur.

Si vero orem vos, solve-reque jubeam,
 vos tamen pluribus tum in vinculis me constringite.

Nempe ego haec singula dicens sociis declarabam :

interea autem celeriter venit navis fabrefacta

ad-insulam Sirenum : urgebat enim ventus innoxius.

Statim deinde ventus quidem quievit, ac tranquillitas

erat sine-vento ; sopiverat autem fluctus deus.

Surgentes vero socii navis vela compilarunt,

et ea quidem in navi cava collocarunt : ipsi autem ad remos

sedentes, dealbabant aquam politis abietibus.

At ego ceræ magnam massam-rotundam acuto ære

minutatim dissectam manibus validis premebam :

statim vero calefiebat cera, nam urgebat magna vis,

Solisque splendor, Hyperionidæ regis :

ordine vero sociis in aures omnibus illevis.

Illi autem in navi me ligarunt, simul manusque pedesque,

erectum ad basem-mali ; ex eo autem funes alligantur :

ipsi vero sedentes canum mare verberabant remis.

Sed quando tantum aberamus, quantum auditur aliquis cla-

mans,]celeriter urgentes : illas non latuit velox-per-mare navis

prope impulsa : argutum vero exordiebantur cantum :

Huc age profectus, laudatissime Ulysse, magnam decus

Achivorum,]navem siste, ut nostram vocem audias.

Non enim unquam aliquis præteregit nave nigra,

piusquam nostram mellicam ab oribus vocem audisset :

ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νείται καὶ πλεῖονα εἰδώς.

Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅς' ἐν Τροίῃ εὐρείῃ

190 Ἄργεῖοι Τρώες τε θεῶν ἰότητι μύγησαν·

ἴδμεν δ' ὅσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

ᾧς φάσαν, ἰεῖσαι ὅπα κάλλισμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
ἦβελ' ἀκούμεναι, λῦσαί τ' ἐκέλευον ἑταίρους,
ὀφρύσι νευστοῶν· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.

195 Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχος τε

πλεοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον μάλλον τε πείξουν.

Λύταρ ἐπειδὴ τάςγε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα

φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' αἰοδῆς,

αἵψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι,

200 ὃν σπιν ἐπ' ὣσιν ἄλειψ', ἐμὲ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα

καπνὸν καὶ μέγα κῦμα ἴσον καὶ δούπον ἀκούσα·

τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἑρετμά·

βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον· ἔσχετο δ' αὐτοῦ

205 νῆς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἑρετμὰ προήκα χερσὶν ἔπειγον.

Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἰὼν ὠτρυνον βαθεῖαν

μειλιχίους ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·

ᾧ φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαήμενός εἰμεν·

οὐ μὲν δὴ τότε μείζον ἐπὶ κακὸν, ἢ ὅτε Κύκλωψ

210 εἶλει ἐνὶ σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῇρι βίηφιν·

ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόμῳ τε,

ἐκφύγομεν· καὶ που τῶνδε μνήσεσθαι οἶω.

Νῦν δ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.

Ἵμεῖς μὲν κώπησιν ἄλδος ῥηγμῖνα βαθεῖαν

215 τύπετε κληῖδεςσιν ἐφήμενοι, αἳ κέ ποθι Ζεὺς

δώῃ τόνδε γ' ὀλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι.

Σοὶ δὲ, κυβερνήθ', ὧδ' ἐπιτέλλομαι· ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ

βάλλευ, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἴηται ναυμάχῃ·

τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε

220 νῆα· σὺ δὲ σκοπελοῦ ἐπιμαίεο, μὴ σε λάθῃσιν

κεῖσ' ἐξορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλλῃσθαι.

ᾧς ἐφάμην· οἱ δ' ὅκα μοῖς ἐπέεσσι πείθοοντο.

Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἀπρηχτόν ἀνὴν·

μὴ πῶς μοι δεισάντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι

225 εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτούς.

Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς

λανθανόμην, ἐπεὶ οὔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι·

αὐτὰρ ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα καὶ δύο δοῦρε

μάκρ' ἐν χερσὶν ἔλῶν εἰς ἱκρία νηὸς ἔβαινον

230 πρῶρης· ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανείσθαι

Σκύλλην πετραίην, ἣ μοι φέρε πῆμ' ἑτάροισιν.

Οὐδέ πη ἀθρήσαι δυνάμην· ἔκαμον δέ μοι ὅσσε

πάντη καπταίνοντι πρὸς ἡεροειδέα πέτρην.

Ἵμεῖς δὲ στενωπὸν ἀνεπλόομεν γοῶντες·

235 ἔνθεν μὲν γάρ Σκύλλ', ἐτέρωθι δὲ διὰ Χάρυβδιδος

δεινὸν ἀνέβροιβόησε θαλάσσης ἄλμυρον ὕδωρ.

Ἦτοι ὅτ' ἐξεμέσειε, λέβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ

πᾶσ' ἀνεμορμύρεσκε κυκωμένη· ὥσπερ δ' ἄχνη

ἄχροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἐπιπτεν.

240 Ἄλλ' ὅς' ἀναβρόζειε θαλάσσης ἄλμυρον ὕδωρ,

πᾶσ' ἐντοσθε φάνεσκε κυκωμένη· ἀμφὶ δὲ πέτρῃ

verum ille delectatus abit, et plura sciens.

Scimus etenim omnia, quaecunque in Troja lata

Argivi Trojanique deorum voluntate pertulerunt :

scimus etiam, quaecunque fiunt in terra alma.

Sic dixerunt, emittentes vocem pulcram; ac meum cor

volebat audire, solvereque me jubebam socios,

superciliis innuens; illi autem procumbentes remigabant.

Statim vero surgentes Perimedes Eurylochusque,

pluribus me in vinculis ligabant, magisque premebant.

Ac postquam illas præterierant neque amplius deinde

vocem Sirenium audiebamus, neque cantum,

continuo ceram sibi-demserunt mei dilecti socii,

quam ipsis in auribus illeveram, meque e vinculis resolvere.

Sed quando jam insulam reliquimus, statim deinde

fumum et magnum fluctum vidi, et fragorem audiui :

his autem timentibus ex manibus excidere remi;

insonuerunt vero omnes per fluctum; sistebatur autem illic

navis, quoniam non amplius remos longos manibus urgebant.

At ego per navem vadens hortabar socios

blandis verbis, astans, virum quemque :

O amici, nequaquam enim malorum inexperti sumus :

non quidem jam hoc majus imminet malum, quam quum

Cyclops] clauderet nos in spelunca cava, forti violentia :

sed et illinc mea virtute, consilioque, prudentiaque

effugimus; et aliquando horum recordaturos vos puto.

Nunc vero agite, uti ego dixero, pareamus omnes.

Vos quidem remis maris fluctus profundos

verberate, transtris insidentes, si forte Jupiter

det hanc saltem mortem effugere et evitare.

Tibi vero, gubernator, hoc præcipio; sed in animo

reconde, quoniam navis cavæ gubernacula regis :

hunc quidem fumum et fluctum extra dirige

navem : tu vero scopulum observa, ne te lateat navis

illinc evagata, et in malum nos conjicias.

Sic dixi : illi vero celeriter meis verbis paruerunt.

Scyllam autem non commemorabam, immedicabile malum,

ne qua mihi veriti cessarent socii

a-remigatione, intraque constiparent se ipsos.

Et tum sane Circes quidem mandati tristis

obliviscebatur, quoniam neutiquam me jussit armari :

at ego indutus inclyta arma, et duabus hastis

longis in manus sumtis, ad tabulata navis ascendebar

in-prora; inde enim ipsam expectabam primum apparituram

Scyllam petrosam, quæ meis ferebat damnum sociis.

Neque usquam videre potui; lassati erant autem mihi oculi

undique circumspectanti ad obscuram petram.

Nos vero angustias transvehēbamur flentes :

ab-altera-parte enim Scylla erat, ab-altera autem divina Cha-

rybdis] horrendum absorbit maris salsam aquam.

Nempe quum evomebat, lebes sicut in igne multo,

tota immurmurabat conturbata; in-altum autem aspergo

summis scopulis utrisque incidebat.

Sed quum sorbebat maris salsam aquam,

tota intus apparebat conturba : circum vero petram

δεινὸν ἐβεβρύχει· ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκειν
 ψάμμῳ κυανή· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.
 Ἡμεῖς μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, δεισαντες δλεθρον·
 215 τόφρα δέ μοι Σκύλλη κοίτης ἐκ νηὸς ἐταίρους
 ἐξ ἔλεθ', οἳ χερσίν τε βίηφι τε φέρτατοι ἦσαν.
 Σχεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἄμα καὶ μεθ' ἐταίρους,
 ἤδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν,
 ὑψόσ' ἀειρομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
 220 ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλίου περιμήκει ῥάβδῳ
 ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοις δόλον κατὰ εἶδατα βάλλον
 ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραυλοῖο,
 ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔβριψε θύραζε·
 225 ὡς οἳ γ' ἀσπαίροντες ἀείροντο προτὶ πέτρας·
 αὐτοὺς δ' εἶνι θύρῃσι κατήσθι κεκλήγοντας,
 χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηϊότῃ.
 Οἰκτιστον δὴ κείνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 πάντων, ὅσας ἐμόγησα πόρους ἄλδος ἐξερεείνων.
 230 Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινὴν τε Χάρυβδι
 Σκύλλην τ', αὐτίκα ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
 ἰκόμεθ'· ἐνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλ' Ὑπερίονος Ἥελίοιο.
 Δὴ τότε ἔγῳ ἐτι πόντῳ ἔων ἐν νηὶ μελαίνῃ
 235 मुखήμου τ' ἤκουσα βοῶν αὐλοῖομένων
 οἶῳ τε βληγῇν· καὶ μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
 μάντιος ἀλαοῦ, Θηβαίου Τειρεσίαο,
 Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἥ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύσασθαι τερψιμβρότου Ἥελίοιο.
 270 Δὴ τότε ἔγῳ ἐτάροισι μετηύδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 Κέκλυτέ μευ μύθῳ, κακὰ περ πάσχοντες ἐταῖροι,
 ὅφρ' ὑμῖν εἴπω μαντήϊα Τειρεσίαο
 Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἥ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύσασθαι τερψιμβρότου Ἥελίοιο·
 275 ἐνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφρασκεν·
 ἀλλὰ παρέξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μελαίαν.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
 Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος συγερῶ μ' ἡμείβετο μύθῳ·
 Σχέτλιός εἰς, Ὀδυσσεῦ· περὶ τοι μένος οὐδέ τι γυῖα
 280 κάμνεις· ἥ ῥά νυ σοῖγε σιδήρεα πάντα τέτυκται,
 ὅς β' ἐτάρους καμάτῳ ἀδδηκότας ἤδ' καὶ ὕπνῳ
 οὐκ ἑάας γαίης ἐπιθήμεναι· ἐνθα κεν αὖτε
 νῆσῳ ἐν ἀμφιρῦτῃ λαρὸν τετυκοίμηνθα δόρπον·
 ἀλλ' αὐτως διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησθαι ἀνωγας,
 285 νῆσῳ ἀποπλαγγθέντας, ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ.
 Ἐκ νυκτῶν δ' ἀνέμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν,
 γίγνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν δλεθρον,
 ἦν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα,
 ἢ Νότου ἢ Ζεφύροιο δυσείας, οὔτε μάλιστα
 290 νῆα διαβράλουσι, θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων;
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ
 δόρπον θ' ὀπλισόμεσθα, θοῇ παρὰ νηὶ μένοντες·
 ἥρῳθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρεῖ πόντῳ.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι ἐταῖροι.
 295 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων·

norrendum mugiebat : infra autem terra apparebat
 cum-arena cærulea : illos vero pallidus timor cepit.
 Nos quidem hanc aspiciēbamur, veritū interitum ;
 interea autem mihi Scylla cava ex navi socios
 sex abstulit, qui manibusque viribusque optimi erant.
 Conspicatus autem in navem velocē simulque ad socios,
 jam horum animadverteri pedes et manus superne
 in-altum sublatorum ; me vero compellabant vocantes
 nominatim, tunc sane postremo, dolentes corde.
 Ut autem quum in scopulo-projecto piscator prælonga virga
 piscibus minutis per dolum escam obijciens,
 in pontum demittit bovis cornu agrestis,
 palpitantemque deinde correptum projicit foras :
 sic illi palpitantes tollebantur ad petras :
 illic autem in foribus eos devorabat Scylla clamantes,
 manus mihi porrigentes in gravi calamitate.
 Miserabilissimum vero illud meis vidi oculis
 omnium, quæcunque passus-sum vias maris perlustrans.

Ac postquam petras effugeramus, horrendamque Chary
 bdi] Scyllamque, statim deinde dei ad eximiam insulam
 pervenimus : ibi autem erant pulcræ boves latis frontibus :
 multæque pingues pecudes Hyperionis filii, Solis.
 Tum vero ego adhuc in-mari versans, in navi nigra,
 mugitumque audiui boum stabulantium,
 oviumque balatum ; et mihi sermo incidit animo
 vatis cæci, Thebani Tiresiæ,
 Circesque Æææ, quæ mihi plurimum præcipiebat
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :

Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii,
 ut vobis dicam vaticinia Tiresiæ,
 Circesque Æææ, quæ mihi plurimum præcipiebat,
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis ;
 ibi enim gravissimum malum fore nobis dicebat :
 sed præter hanc insulam agite navem nigram.

Sic dixi ; illis autem confractum-est carum cor.
 Statim vero Eurylochus molesto mihi respondit sermone :
 Crudelis es, Ulysse ; abundat tibi robur, nec quicquam
 membris] defatigaris ; profecto utique tibi omnia ferrea sunt ;
 qui quidem socios, labore defatigatos, atque etiam somno do-
 mitos,] non sinis terram conscendere : ubi demum
 insula in circumflua lautam paraverimus cœnam :
 sed sic per noctem celerem errare jubes,
 ab-insula divagatos, in obscuro ponto.
 E noctibus autem venti graves, perniciēs navium,
 oriuntur : quanam quis effugerit sævum exitium,
 si forte repente ingruerit venti procella,
 sive Noti, sive Zephyri graviter-spirantis, qui potissimum
 navem disperdunt, diis invitis regibus ?

Verum sane nunc quidem pareamus nocti nigræ,
 cœnamque apparemus, celerem apud navem manentes :
 mane autem consensam navem immitemus lato ponto.

Sic dixit Eurylochus ; comprobant autem ceteri socii.
 Et tunc agnoscebam, quod jam mala moliebatur deus ;

καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Εὐρύλοχ', ἡ μάλα δὴ με βιάζεστε, μούνον ἐόντα·
ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσαστε καρτερόν ὄρκον,
εἰ κέ τι· ἥ ἐ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶῦ μέγ' οἶον
300 εὐρωμεν, μή πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν
ἢ βοῶν ἢ ἔτι μῆλον ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἔκηνλοι
ἑσθίετε βρώμεν, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.

Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμνουν, ὥς ἐκέλευον.

Αὐτὰρ ἔπει β' ὁμοσάν τε τελευτήσάν τε τὸν ὄρκον,
205 στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,
ἀγχι' ὕδατος γλυκεροῖο· καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι
νῆος, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισταμένους τετύκοντο.

Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
μνησάμενοι δὴ ἔπειτα φίλους ἔκλειον ἑταίρους,
310 οὓς ἔφαγε Σκύλλη, γλαφυρῆς ἐκ νῆος ἑλῶσα·
κλειόντεςσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νῆδ' ὁμοῦ ὕπνος.

Ἦμος δὲ τρίγα νυκτὸς ἦν, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
ὥρσεν ἐπὶ ζαῖν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς
λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
315 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανὸνθεν νύξ.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆα μὲν ὠρίσαμεν, κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες·
ἔνθα δ' ἔσαν Νυμφῶν καλοὶ χοροὶ ἡδὲ θόωκοι·
καὶ τότε γῶν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπεν·

320 ὦ φίλοι, ἐν γάρ νηὶ θοῇ βρωῖς τε πόσις τε
ἔστιν, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχόμεθα, μή τι πάθωμεν·
δεινὸν γάρ θεοῦ αἶδε βόες καὶ ἱρία μῆλα,
Ἥελίου, δὲ πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπεθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
325 Μῆνα δὲ πάντ' ἀλληκτος ἦν Νότος, οὐδέ τις ἄλλος
γίγνεται· ἔπειτ' ἀνέμων, εἰ μὴ Εὐρὸς τε Νότος τε.

Οἱ δ' εἴως μὲν σίτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν,
τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, λιλαιόμενοι βίσιτοιο.
Ἄλλ' ὅτε δὴ νῆος ἐξέφυτο ἥϊα πάντα,

330 καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσxon ἀλητεύοντες ἀνάγκη,
ἰχθῦς ὀρνιθὰς τε, φίλας δ' τὴ χεῖρας ἴκοιτο,
γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔπειτα δὲ γαστέρα λιμός.
Δὴ τότε γῶν ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχον, ὅρα θεοῖσιν
εὐξαίμην, εἰ τίς μοι δῶδν φήνειε νέεσθαι.

335 Ἄλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἦλυθα ἑταίρους,
χεῖρας νιψάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
ἡρώμην πάντεςσι θεοῖς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν.

Εὐρύλοχος δ' ἐτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς· [ροι·
340 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακά περ πάσχοντες, ἐταῖ-
ράντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσιν,
λιμῶ δ' οἰκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.

Ἄλλ' ἄγετ', Ἥελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
ῥέξομεν ἀθανάτοισι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
345 Εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀρικοίμεθα, πατρίδα γαῖαν,
αἰψά κεν Ἥελίῳ Ὑπερίονι πίονα νηὶν
τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά·
εἰ δὲ γολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραϊάων,
νῇ ἐθέλῃ ὀλέσαι, ἐπὶ δ' ἔσπωνται θεοὶ ἄλλοι,

et illum compellans, verbis alatis allocutus-sum :

Euryloche, profecto valde jam me urgetis, solus quum-
sim :] sed age, nunc mihi omnes iurate firmum jusjurandum :
si quod aut boum armentum, aut gregem magnum ovium
inveniamus, ne ullo-modo quis insipientia mala
aut bovem, aut etiam pecudem occidat : sed quiete
comedite cibum, quem immortalis præbuit Circe.

Sic dixi : illi autem protinus abjurabant, ut jussi.

Ac postquam jurant peregerantque jusjurandum,
constituimus in portu cavo fabrefactam navem,
prope aquam dulcem; et egressi sunt socii
e-navi, deinde autem cenam scite appararunt.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
recordati deinde caros flebant socios,
quos devoraverat Scylla, cava ex navi ereptos :
flentibus autem iis supervenit dulcis somnus.

Quando vero tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
immisit vehementem ventum nubes-cogens Jupiter
turbine cum ingenti; ac nubibus cooperuit
terram simul et pontum : ingruit autem de-cælo nox.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
navem quidem subduximus, in-cavum specum intro-tra-
ctam;] ubi erant Nympharum pulcri chori ac sedilia :
et tum ego, concione instituta, inter omnes dixi :

O amici, in navi enim celeri cibusque potusque
est; verum a-bobus abstineamus, ne-quid patiamur;
gravis enim dei hæc boves sunt et eximiae pecudes,
Solis, qui omnia inspicit, et omnia audit.

Sic dixi; illis vero persuasus-est animus generosus.

Mensem autem integrum perpetuus flabat Notus, nec ullus
alius] oriebatur inde ventorum, nisi Eurusque Notusque.
Illi autem, quamdiu quidem panem habebant et vinum ru-
brum,] tamdiu a-bobus abstinebant, cupientes victus.

Sed quum jam e-navi absumta-essent viatica omnia,
tum demum prædam sequebantur palantes necessitate,
pisces, avesque, caras quodcunque in-manus venisset,
uncis hamis : vexabat vero ventrem fames.

Tum vero ego per insulam secessi, ut diis
supplicarem, si quis mihi viam monstraret, ut-redirem.

Sed quum jam per insulam profectus declinasset a-sociis,
manibus lotis, ubi receptus erat a-vento,
supplicabam omnibus diis, qui Olympum habitant;
hi vero inde mihi dulcem somnum palpebris infudere.

Eurylochus autem sociis mali auctor exstitit consilii :

Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii :
omnes quidem invisæ sunt mortes miseris mortalibus,
fame vero miserrimum est mori et fatum consequi.

Sed agite, Solis boum abactis optimis,
sacrificabimus immortalibus, qui cælum latum habitant.

Si vero in Ithacam pervenerimus, patriam terram,
statim Soli Hyperioni opulentum templum
struemus; et imponemus donaria multa et pretiosa;
sin autem aliquantum iratus ob-boves erectis-cornibus,
navem velit perdere, suffragenturque dii ceteri,

360 βούλου· ἅπαξ πρὸς κύμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,
ἢ δηθὰ στρεψέσθαι, εἰνὲν ἐν νήσῳ ἐρήμη.

Ἦκεν ἔφατ' Εὐρύλοχος ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἑταῖροι·
Αὐτίκα δ' Ἑλίοιο βοῶν ἑλάσαντες ἀρίστας

365 βοσκέσθων· οὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπύροιο

τὰς δὲ περιστήσαντο καὶ εὐχετόωντο θεοῖσιν,

φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικάμοιο·

οὐ γὰρ ἔχον κρεῖ λευκὸν εὐσέλιμου ἐπὶ νηός.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξάντο καὶ ἔσφαζαν καὶ ἔδειραν,

360 μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,

δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·

οὐδ' εἶγον μέθυ λείψαι ἐπ' αἰθομένοισι ιεροῖσιν,

ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπώπτων ἔγκατα πάντα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάθ' καὶ σπλάγγν' ἐπάσαντο,

365 μίστυλλον τ' ἄρα τὰλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἐπειραν.

Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος·

βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.

Ἄλλ' ὅτε δὴ σγεδὸν ἦα κίων νεὸς ἀμφιέλισης,

καὶ τότε με κνίσῃς ἀμφήλυθεν ἡδὺς αὐτμή·

370 οἰμώζας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγυῖεν·

Ζεῦ πάτερ ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἑόντες,

ἦ με μάλ' εἰς ἀπὴν κοιμήσαστε νηλεῖ ὕπνῳ,

οἱ δ' ἔταροι μέγα ἔργον ἐμῆτίσαντο μένοντες.

Ἦκεν δ' Ἑλίου Ὑπερίονι ἀγγελὸς ἦλθεν

375 λαμπετῇ τανύπεπλος, δ' οἱ βόας ἔκταμεν ἡμεῖς.

Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετῆυσα, χωόμενος κῆρ·

Ζεῦ πάτερ ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἑόντες,

τίσαι δὴ ἑτάρους λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος,

οἱ μὲν βοὺς ἔκτειναν ὑπέρβιον ἦσιν ἔγωγε

380 χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα

ἡδ' ὅπρ' ἄψ' ἐπὶ γαῖαν ἄπ' οὐρανὸν προτραποίμην.

Εἰ δέ μοι οὐ τίς σους βοῶν ἐπεικέ· ἀμοιβήν,

δύσομαι εἰς Αἴδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνῳ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

385 Ἦλ', ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φαείνῃ

καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἀρουραν·

τῶν δὲ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ

τυτθὰ βαλὼν κεάσασαι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ἠυκόμοιο·

390 ἡ δ' ἔφη Ἑρμείῳ διακτόρῳ αὐτὴ ἀκοῦσαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,

νεῖκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισταδόν, οὐδέ τι μῆχος

εὐρέμεναι δυνάμεσθα· βόας δ' ἀπετέθνασαν ἥδη.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προφαινόν·

395 εἶρπον μὲν βῖνοι, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμειβχαι,

ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὥς γίγνετο φωνή.

Ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρίηρης ἑταῖροι

δαίνυντ' Ἑλίοιο βοῶν ἑλάσαντες ἀρίστας·

ἀλλ' ὅτε δὴ ἔβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς ὅθῃ κε Κρονίων,

400 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνεμὸς μὲν ἐπαύσατο λαολαπὶ θύων·

ἡμεῖς δ' αἰψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρεῖ πόντῳ,

ἰστὸν σπῆσάμενοι ἀνά θ' ἰστία λεύκ' ἐρύσαντες.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη

malo semel ad fluctus hians animam perdere
quam diu tabescere, manens in insula deserta.

Sic dixit Eurylochus; comprobabant vero ceteri socii.

Statim autem Solis ex-bobus quum-abegissent optimas

e-propinquo: non enim longe a-nave cærulea-prora

pascebantur canuræ pulcræ boves, latis-frontibus:

has circumstabant, et vota-faciebant diis,

foliis decerptis teneris quercus alte-comantis:

non enim habebant hordeum album bene-tabulata in navi.

Ac postquam precati-erant et mactarant et excoiabant,

femoraque exsecuere, et adipē cooperuerunt,

eam duplicantes, superque ipsis frustra-cruda-posuere;

neque habebant vinum ad-libandum super ardentibus sacris

sed aqua libantes assabant intestina omnia.

Ac postquam tempora exusta-erant, et ipsi viscera gustarant,

minutatimque secuere cetera, et verubus transfixere.

Et tunc mihi palpebris excidit suavis somnus:

profectusque-sum ire ad navem velocem et litus maris.

Sed quum jam prope essem profectus navem utrinque-recur-

vam,] tunc mihi nidoris obvenit dulce flamen:

ejulans vero deos ad immortales clamavi:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,

profecto me valde in damnum sopivistis sævo somno;

socii vero magnum facinus moliti-sunt manentes.

Velox autem Soli Hyperioni nuntia venit

Lampetie peplum-trahens, quod ei boves mactavimus nos.

Statim autem is inter-immortales dixit, iratus corde:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,

fac luere jam socios Laertiadæ Ulyssis,

qui meas boves occiderunt superbe: quibus ego

gaudebam quidem profectus in cælum stellatum,

et quando retro ad terram e cælo revertabar.

Si vero mihi non luent boum condignam retributionem,

descendam in Orcum, et inter mortuos lucebo.

Hunc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:

Sol, sane tu quidem inter immortales luceto

et mortales homines super almam terram:

horum autem ego cito navem celerem candenti fulmine

minutatim ictam diffidero, medio in nigro ponto.

Hæc vero ego audiui a-Calypsone pulcris-comis:

illa autem dixit a-Mercurio internuntio se-ipsam audivisse.

Ac postquam ad navem perveneram et mare,

objurgabam aliunde alium astans, neque ullum remedium

invenire potuimus: boves enim mortuæ-erant jam.

Eis autem continuo deinde dii prodigia ostendebant:

serpebant quidem pelles, carnes autem circum verua mugie-

bant,] asæque et crudæ; boum vero quasi fiebat vox.

Sex-diebus quidem deinde mei dilecti socii

epulabantur Solis de-bobus abigentes optimas:

sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Saturnius,

tum vero deinde ventus quidem desiit turbine sævire:

nos autem statim conscensam navem immisimus lato mari.

malo erecto, ac velis albis expansis.

Verum ubi jam hanc insulam reliqueramus, nec ulla alia

- φαίνεταιο γαῖαν, ἀλλ' οὐρανὸς ἤδ' ἐθάλασσα,
 406 δὴ τότε κυανὴν νεφέλην ἔστησε Κρονίων
 νηὸς ὑπερ γλαφυρῆς· ἤλυσσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 Ἡ δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον· αἶψα γὰρ ἦλθεν
 κεκληγὼς Ζέφυρος, μεγάλην σὺν λαίλαπι θύων·
 ἱστοῦ δὲ προτόνους ἐρρήξ' ἀνέμοιο θύελλα
 410 ἀμφοτέρους· ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
 εἰς ἀντλὸν κατέχυνθ'· ὁ δ' ἄρα πρύμνῃ ἐνὶ νηϊ
 πλῆξεν κυβερνήτῳ κεφαλὴν, σὺν δ' ὅστέ' ἄραξεν
 πάντ' ἀμυδὶς κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι ἐοικὼς
 κάππεσ' ἀπ' ἰκριοφίν, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
 415 Ζεὺς δ' ἀμυδὶς βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηϊ κεραυνόν·
 ἣ δ' ἑλέγχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖου πλῆτο· πᾶσον δ' ἐκ νηὸς ἔταίροι.
 Οἱ δὲ χορώνησιν ἱκελοὶ περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὅρρ' ἀπὸ τοίχους
 λῦσε κλύδων τροπίος τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κῆμα.
 Ἐκ δὲ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 ἐπίτονος βέβλητο, βοὸς ῥινόιο τετευγὺς.
 Τῷ ῥ' ἀμφὺ συνέργον ὁμοῦ τρόπιν ἤδ' καὶ ἱστὸν·
 425 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖς φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν.
 Ἐνθ' ἦτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὥκα, φέρον ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ,
 ὅρρ' ἔτι τὴν ὁλοὴν ἀναμετρήσασμαι Χάρυβδιν.
 Παννύχιος φερόμην ἄμα δ' ἡελίῳ ἀνιόντι
 430 ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον δεινὴν τε Χάρυβδιν.
 Ἡ μὲν ἀνέβροβόησε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ·
 αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἔρινενδ' ὕψος· ἀερίεις
 τῷ προσφῶς ἐγόμεν ὡς νυκτερὶς· οὐδὲ πῃ εἶλον
 οὔτε στηρίζαι ποσὶν ἐμπεδον οὔτ' ἐπιβῆναι.
 435 Ῥίζαι γὰρ ἐκάς εἶχον, ἀπήρωροι δ' ἔσαν ὄζοι,
 μακροὶ τε μεγάλοι τε, κατεσχίσαν δὲ Χάρυβδιν.
 Νωλεμέως δ' ἐγόμεν, ὅρρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
 ἱστὸν καὶ τρόπιν αὐτίς· ἐλδομένῳ δέ μοι ἦλθον
 δψ'· ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη,
 440 κρίνων νείκεα πολλὰ δικάζομένων αἰζῶν,
 τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χαρύβιδος ἐξεφάνθη.
 Ἦκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
 μέσσω δ' ἐνδούπησα παρὲς περιμήκεα δοῦρα,
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρσα χερσὶν ἐμῇσιν.
 445 [Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 εἰσιδέειν· οὐ γὰρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.]
 Ἐνθεν δ' ἐννήμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
 νῆσον ἐς Ὀγυγίην πῆλασαν θεοί· ἔνθα Καλυψὼ
 ναλεῖ εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὰς, αὐδήςσα,
 450 ἣ μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε. Τί τοι τάδε μυθολογεῖς;
 ἦδῃ γάρ τοι γοιζὸς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ
 σοὶ τε καὶ ἰοθήμῃ ἀλόχῳ· ἐχθρὸν δέ μοι ἔστιν
 αὐτίς ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεῖν.

apparebat terrarum, sed cœlum atque mare,
 tum vero cœruleam nebulam statuit Saturnius
 navem super cavam; obscuratusque est pontus ab ipsa.
 Ea autem currebat haud valde multum in tempus; statim enim
 venit] stridens Zephyrus, magno cum turbine furens :
 mali autem rudentes rupit venti procella
 ambos; malus vero retro cecidit, armamentaue omnia
 in sentinam decidere : is autem in puppi navis
 percussit gubernatoris caput, atque ossa confregit
 omnia simul capitis; ille vero urinatori similis
 decidit a tabulatis, reliquitque ossa animus generosus.
 Jupiter autem crebro intonuit, et iniecit navi fulmen;
 ea autem contorta est tota, Jovis icta fulmine;
 ac sulphure impleta est : ceciderunt vero e navi socii.
 Illi autem cornicibus *marinis* similes circa navem nigram
 in-fluctibus ferebantur : deus vero *iis* auferebat reditum.

At ego per navem incedebam, donec latera
 solvit fluctuum-impetus a-carina; eam vero inermem ferebat
 unda.] Effregit autem ei malum usque-ad carinam; ac super
 ipso] lorum inditum-erat, bovis corio factum.
 Hoc utique colligabam utrumque, pariter carinam atque etiam
 malum;] sedens autem super his, ferebar a-perniciosis ventis.

Tum sane Zephyrus quidem desiit turbine furere :
 supervenit autem Notus cito, ferens meo dolores animo,
 ut iterum istam perniciosam remeterer Charybdin.
 Totam-per-noctem ferebar; simul autem cum-sole oriente
 veni ad Scyllæ scopulum, horrendamque Charybdin.
 Hæc quidem absorpsit maris salsam aquam;
 at ego ad proceram caprificum alte levatus,
 ei adhærens tenebar, veluti vespertilio; nec usquam potui
 neque hære pedibus firmiter, neque ascendere.
 Radices enim longe erant, alte-remoti autem erant rami,
 longique magnique; obumbrabant vero Charybdin.
 Continenter autem hærebam, donec evomeret retrorsum
 malum et carinam rursus; cupienti autem mihi advenit
 tandem : quando autem ad cenam vir e-foro surgit,
 judicans lites multas litigantium juvenum,
 tunc demum hæc ligna e-Charybdi apparebant.
 Demisi vero ego desuper pedes et manus, ut-ferrer;
 in-medium autem cum-sonitu-incidi præter prælonga ligna,
 sedensque super his remigavi manibus meis.
 [Scyllam autem non-amplius sivit pater hominumque deôm-
 que] aspicere *me* : non enim effugissem altam perniciem.]
 Inde autem per-novem-dies ferebar: decima autem me nocte
 insulam in Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris-comis, potens dea, vocalis;
 quæ me amiceque-excipiebat, fovebatque. Quid tibi hæc snar-
 rem? jam etenim heri enarrabam in domo
 tibi que et præstanti uxori : odiosum vero mihi est
 rursus luculenter dicta enarrare.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ν.

Ὀδυσσεὺς ἀπόπλους παρὰ Φαιάκων
καὶ ἄφιξις εἰς Ἰθάκην.

Ῥς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κληθῆναι δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιοέντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·

Ῥ Ὀδυσσεῦ, ἐπεὶ ἔκευ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατέες δῶ,
5 ὑπερφεῖς, τῷ σ' οὔτι παλιμπλαγχθέντα γ' οἶω
ἄψ ἀπονστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.
Ἵμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστω ἐφειμένους τάδε εἴρω,
δοσοὶ ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἶθρα οἶνον
αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκουάεσθε δ' αἰδοῦ·

10 εἴματα μὲν δὴ ξείνῳ εὐξέσση ἐνὶ γηλῷ
κεῖται καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος ἄλλα τε πάντα
δῶρ', ὅσα Φαιήκων βουλευφόροι ἐνθάδ' ἐνείκαν·
ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα
ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὐτὲ ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον

15 τισόμεθ'· ἀργαλέον γάρ ἕνα προικὸς χαρίσασθαι.
Ῥς ἔφατ' Ἀλκίνοος τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Οἱ μὲν κακχείοντες ἔθαν οἰκόνδε ἕκαστος.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆ' ἄρ' ἐπασσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν·
20 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
αὐτὰς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγὰ, μὴ τιν' ἐτάρων
βλάπτει ἑλαινόντων, ὅπαστε σπερχοῖατ' ἔρετμοις.
Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κῖον καὶ δαίτ' ἀλέγουν.

Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
25 Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, δὲ πᾶσιν ἀνάσσει.
Μῆρα δὲ κείαντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαίτα,
τέρπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεὸς αἰδοῖς,
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
πολλὰ πρὸς ἥλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανώνοντα,
30 ὄναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.

Ῥς δ' ἔτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαιέται, ὅτε πανῆμαρ
νειὸν ἀν' ἑλκητρὸν βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον
ἀπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδου φάος ἡελίοιο
δόρπον ἐποίγεσθαι, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι·
35 ὥς Ὀδυσσῇ ἀσπαστὸν ἔδου φάος ἡελίοιο.

Αἰψὰ δὲ Φαιήχεσσι φιληρέτμοισι μετῆύδα,
Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφασκόμενος φάτο μῦθον·
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ' αὐτοί·
40 ἤδη γὰρ τετέλεσται, ἃ μοι φίλος ἤθελε θυμὸς,
πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ μοι θεοὶ Οὐρανίωες
δῆδια ποιήσειαν· ἀμύμονα δ' οἴκοι ἄκοιτιν
νοστήσας εὐροίμην σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
Ἵμεῖς δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνεσσι γυναῖκας
45 κουριδίας καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν
παντοίην, καὶ μήτι κακὸν μεταδῆμιον εἴη.

Ῥς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῆνεον ἠδ' ἐκέλευον

ODYSSEÆ XIII.

Ulyssis discessus a Phæacibus et ad-
ventus in Ithacam.

Sic dixit : illi autem omnes obmutuerunt silentio ;
oblectationeque tenebantur per ædes umbrasas.

Huic autem vicissim Alcinous respondit dixitque :

O Ulysse , quandoquidem venisti meam ad ære-fundatam
domum ,] altam , eo te neutiquam iterum-errantem puto
rediturum-esse , etsi valde multa passus-es.

Vestrum autem viro unicuique præcians hæc dico ,
quotquot in ædibus honorarium nigrum vinum
semper bibitis meis , auditisque cantorem :
vestes quidem jam hospiti bene-polita in arca
jacent , et aurum multa-arte-elaboratum , aliaque omnia
dona , quæcunque Phæacum consiliiarii huc attulerunt :
verum age , ei demus tripodem magnum ac lebetem ,
viritim ; nos autem rursus congregati in populo
rependemus : grave enim uni fuerit de-suo-totum præbere.

Sic dixit Alcinous ; illis vero placebat sermo.

Ii quidem decubitori abierunt domum unusquisque.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora ,
ad-navem inde properabant , ferebantque viros-honestans æs :
et hæc quidem bene deposuit sacra vis Alcinoi ,
ipse vadens per navem , sub transtris , ne quem sociorum
laderent impellentium , quando incumberent remis.
Illi autem ad Alcinoi domum iverunt et convivium curabant.

Inter hos autem bovem mactavit sacra vis Alcinoi
Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio , qui omnibus imperat.
Femoribus autem assatis , epulabantur illustres epulas
oblectantes-sese:inter ipsos vero modulabatur divinus cantor ,
Demodocus , a-civibus honoratus. At Ulysses
sæpe ad solem caput vertebat splendidum ,
ut-occideret expetens ; jamdudum enim cupiebat reverti.
Sicut autem quum vir cœnam concupiscit , cui toto-die
per novale traxere duo-boves nigri compactum aratrum ;
optato autem huic occidit lumen solis ,
cœnam ut-obeat ; affliguntur vero genua eunti :
sic Ulyssi gratum occidit lumen solis.

Statim autem inter-Phæacas remigii-studiosos locutus-est ,
Alcinoos autem maxime loquens dixit sermonem :

Alcinoe rex , omnium illustrissime civium ,
mittite me , postquam-libaveritis , illasum ; valete vero ipsi :
jam enim perfecta-sunt , quæ mihi carus volebat animus ,
deductio et cara dona , quæ mihi dii cœlestes
fortunata faciant : eximiam autem domi uxorem
utinam reversus inveniam , cum incolumibus amictis.
Vos autem hic manentes oblectetis uxores
ingenuas et liberos ; dii vero virtutem dent
omnigenam , et ne-quod malum in-populo sit.

Sic dixit : illi vero omnes collaudabant , et jubebant

πεμπόμεναι τὸν ξείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ξείπεν.
 Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 60 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νείμων
 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, σφρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ
 τὸν ξείνον πέμπωμεν ἐγὼ ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα,
 κώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν· οἱ δὲ θεοῖσιν
 65 ἔσπεισαν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 αὐτόθεν ἐξ ἐδρέων. Ἄνδ' ἴστατο διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ἀρήτη δ' ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
 καὶ μὴ φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαίρε μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερές, εἰσέκε γῆρας
 60 ἔλθῃ καὶ θάνατος, τάτ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.
 Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῶν ἐν οἴκῳ
 παῖσιν τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.
 Ὡς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσето διὸς Ὀδυσσεύς.
 Τῷ δ' ἤμα κήρυκα προΐει μένος Ἀλκινόοιο
 65 ἡγείσθαι ἐπὶ νῆα βοήν καὶ θίνα θαλάσσης·
 Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμῳὰς ἄμ' ἔπειπε γυναῖκας·
 τὴν μὲν φᾶρος ἔχουσιν εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα,
 τὴν δ' ἐτέρην χιτῶν πυκικὴν ἄμ' ἔπειπε κομίζειν·
 ἡ δ' ἄλλη σιτόν τ' ἔφερεν καὶ οἶνον ἐρυθρόν.
 70 Αὐτὰρ ἔπει β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
 αἶψα τάγ' ἐν νηὶ γλαφυρῇ πομπῆς ἀγαυοὶ
 δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρῶσιν ἄπασαν·
 καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσεὶ στόρεσαν ῥῆγας τε λίνον τε
 νηὶς ἐπ' ἱκρίοφιν γλαφυρῆς, ἵνα νήγρετον εὐδοί,
 75 πρύμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτοὺς ἐβήσето καὶ κατέλεκτο
 σιγῇ· τοὶ δὲ καθίζον ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστοι
 κόσμῳ, πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.
 Ἐνθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνεβρίπτουν ἄλα πηδῶν
 καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν,
 80 νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἀγχίστα εἰοικός·
 Ἦ δ' ὥτ' ἐν πεδίῳ τετράροιο ἄρσενες ἔπποι,
 πάντες ἄμ' ὀρηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης,
 ὑψός· ἀειρόμενοι ῥίμῃα πρήσσοσι κέλευθον·
 ὡς ἄρα τῆς πρύμνης μὲν αἶερετο, κύμα δ' ὅπισθεν
 85 πορφύρεον μέγα θύε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
 Ἦ δὲ μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον· οὐδέ κεν ἱρηξ
 κίρκος ὁμαρτήσκειν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν·
 ὡς ἡ ῥίμῃα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
 ἄνδρα φέρουσα, θεοῖς ἐναλγῆα μῆδ' ἔχοντα·
 90 ὡς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα θν κατὰ θυμὸν
 ἀνδρῶν τε πολεμούς· ἀλεγείνα τε κύματα πείρων,
 δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὐδε, λελασμένος δσο' ἐπεπόνθει.
 Εὐτ' ἄστὴρ ὑπέρεσχε φαάντατος, ὅτε μάλιστα
 ἔρχεται ἀγγέλλων φῶς· Ἦοὺς ἥριγενεῖς·
 95 τῆμος δὴ νήσῳ προσεπιπλυντο πομποπόρος νῆς.
 Φόρκυνος δὲ τίς ἐστι λιμῆν, ἄλλοιο γέροντος,
 ἐν δὴμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ
 ἀχταὶ ἀποβρῶγες, λιμένος ποτιπεπτηγυῖαι·
 αἵτ' ἀνέμων σκεπώσσι δυσάκων μέγα κύμα
 100 ἔκτοθεν ἔντοσθεν δὲ τ' ἀνευ δεσμοῖο μένουσιν
 νῆες εὐσσελμοί, ὅτ' ἂν ὄρου μῆτρον ἔκωνται.

deduci hospitem, quum decenter locutus-esset.

Ac tum praekonem allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoe, cratere mixto, merum distribue omnibus per domum, ut precati Jovem patrem, hunc hospitem deducamus suam in patriam terram.

Sic dixit : Pontonous vero dulce vinum miscebat : distribuitque inde omnibus astans : illi autem diis libarunt beatis, qui coelum latum habitant, indidem ex sedibus. Surrexit vero divinus Ulysses, Arelaque in manibus posuit poculum duplex, et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

Vale mihi, o regina, in-perpetuum, donec senectus venerit, et mors, quae quidem hominibus accidunt. At ego proficiscor : tu vero delectare hac in domo liberisque, et civibus, et Alcinoi rege.

Sic fatus, super limen ibat divinus Ulysses.

Cum-eo autem una praekonem misit vis Alcinoi, ut-duceret ad navem velocem et litus maris : Arete autem cum-eo famulas simul misit mulieres ; alteram quidem chlamydem habentem bene-lotam ac tuni- cam,] alteram autem, arcam bene-munitam una misit ut portaret:] alia iterum panemque ferebat et vinum rubrum.

Ac postquam ad navem pervenerant et mare, statim haec in navi cava comites strenui accepta deposuerunt, potum et cibum omnem : at Ulyssi stravere vestemque-stragulam linteumque, navis in tabulatis cavæ, ut tranquille dormiret, in-puppi : conscendit autem et ipse, et decubuit silentio : illi autem consedere in transtris unusquisque ordine ; retinaculumque solverunt a perforato lapide. Ibi illi reclinati torquebant mare remo :

et huic suavis somnus in palpebras incidit, altus, jucundissimus, mortis proxime similis. Illa autem, sicut in campo quadrijuges masculi equi,

omnes simul incitati sub verberibus scuticæ, alte elevati, perneciter conficiunt viam :

sic inde hujus puppis quidem tollebatur, fluctus autem pone niger magnus ruebat sonori maris.

Haec autem valde tute currebat firmiter ; neque accipiter circus assecutus-fuisset, pernecissimus volucrum :

sic illa celeriter currens maris fluctus secabat, virum ferens, diis paria consilia habentem :

qui antea quidem multos passus-erat dolores suo in animo, virorumque bella, saevosque fluctus transiens ; tunc vero placide dormiebat, oblitus eorum quanta passus-fuerat.] Quando stella super-instilit lucidissima, quæ maxi-me] venit nuntians lumen Auroræ mane-genitæ : tum demum insulae appropinquabat pontum-transiens navis.

Phorcynis autem quidam est portus, marini senis, in agro Ithacæ ; duo vero projecta in ipso sunt

litora abrupta, in-portum vergentia : quæ a-ventis defendunt graviter-flantibus magnum fluctum extra ; intus vero sine vinculo manent naves bene-tabulae, quando portus spatium intraverint.

- Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἑλαίῃ·
 ἀγχοῖ δ' αὐτῆς ἀντρον ἐπήρατον, ἡεροειδὲς,
 ἱρὸν Νυμφῶν, αἱ νηϊάδες καλέονται.
 106 Ἐν δὲ χρητῆρές τε καὶ ἀμυρωορῆες ἔασιν
 λαῖνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαμβούσσουσι μελισσαι.
 Ἐν δ' ἴστοι λίθιοι περιμήκεες, ἔνθα τε Νύμφαι
 φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι·
 ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα. Δύω δέ τέ οἱ θύραι εἰσίν·
 110 αἱ μὲν πρὸς Βορέας, καταβαταὶ ἀνθρώποισιν,
 αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσι, θεώτεραι· οὐδέ τι κείνῃ
 ἄνδρες ἐξέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων δόδος ἐστίν.
 Ἐνθ' οἷγ' εἰέλασαν, πρὶν εἰδότες· ἡ μὲν ἔπειτα
 ἡπειρῶ ἐπέειλεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἤμισυ πάσης,
 115 σπερρομένη· τοίων γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων.
 Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες εὐζύγου ἡπειρόνδε
 πρῶτον Ὀδυσσεῖα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν
 αὐτῶ συν τε λίνω καὶ ῥήγῃ σιγαλέοντι·
 καδ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθω ἔθεσαν δεδμημένον ἕπνῳ,
 120 ἐκ δὲ κτήματ' ἄειραν, ἃ οἱ Φαίηκες ἀγαυοὶ
 ὅπασαν οἶκαδ' ἰόντι διὰ μεγάρημιον Ἀθήνην.
 Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμὲν ἑλάτης ἀθρόα θῆκαν
 ἐκτὸς δόου, μή πού τις ὀδιδάων ἀνθρώπων
 πρὶν γ' Ὀδυσσῇ ἔγρεσθαι ἐπελθὼν δηλήσαιτο·
 125 αὐτοὶ δ' αὖτ' οἰκόνδε πάλιν κίον. — Οὐδ' ἔννοσχεθων
 λήθετ' ἀπειλῶν, τὰς ἀντιθέω Ὀδυσσῇ
 πρῶτον ἐπηπειλυσσε, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν·
 Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 τιμήεις ἔσομαι, στέ με βοροὶ οὔτι τίουσιν,
 130 Φαίηκες, τοῖπερ τοὶ ἐμῆς ἔξ εἰσι γενέθλης.
 Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσσῇ ἐφάμην κακὰ πολλὰ παθόντα
 οἶκαδ' ἐλεύσεσθαι· νόστον δέ οἱ οὔποτε ἀπηύρων
 πάγχυ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
 Οἱ δ' εὐδοντ' ἐν νηϊ ὀθῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 135 κάτθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδρσαν δέ οἱ ἄσπετα δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλλας ἐσθῆτάς τ' ὑφαντῆν,
 πολλὰ, ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 εἰπερ ἀπήμιον ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ λήϊδος αἶσαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 140 ὦ πόποι, ἔννοσγαι· εὐρυσθενὲς, ὅλον ἔειπες.
 Οὔτι σ' ἀτιμάζουσι θεοί· χαλεπὸν δέ κεν εἴη,
 πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμήσιν ἰάλλειν.
 Ἀνδρῶν δ' εἰπερ τίς σε βίη καὶ κάρτει εἴκων
 οὔτι τίει, σοὶ δ' ἐστὶ καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεὶ.
 145 Ἐρξον, ὅπως ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἔννοσχεθων·
 αἰψά κ' ἐγὼν ἐρξάμην, Κελαινεφές, ὡς ἀγορεύεις·
 ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίσσω καὶ δ' ἀλείνω.
 Νῦν αὖ Φαίηκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα,
 150 ἐκ πομπῆς ἀνιούσαν, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 ραῖσαι· ἵν' ᾗδῃ σκῶνται, ἀπολλήζουσι δὲ πομπῆς
 ἀνθρώπων· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ὦ πέπον, ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα,
 155 ὅππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προΐδονται

At in vertice portus patulis ramis-oliva est :
 prope autem ipsam, antrum æmœnum, obscurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur.
 Intus vero crateresque et amphoræ sunt
 lapideæ : ibi autem subinde mellificant apes.
 Intus sunt et juga lapidea prælonga, in- quibus Nymphæ
 pallia texunt purpurea, mirabile visu :
 intus et aquæ perpetuo-fluentes. Duæ autem ei fores sunt ;
 hæc quidem ad Boream, permeabiles hominibus,
 illæ autem ad Notum sunt, diviniiores : neque omnino illæ
 homines intrant, sed immortalium via est.
 Huc illi navem adegerunt, locum prius scientes : ea quidem
 postea terræ appulsa-est, quantum ad dimidium totius,
 concitata ; talium enim impellebatur manibus remigum.
 Illi autem ex navi egressi bonis-transiris-instructa in-terram
 primum Ulyssem cava ex navi sustulerunt,
 ipso cumque linteo et stragulis splendidis ;
 atque in arena deposuerunt, oppressum somno :
 extulerunt autem bona, quæ ei Phæaces illustres
 dederant domum eunti, propter magnanimam Minervam.
 Et ea quidem inde ad imum olivæ conferta posuerunt
 extra viam, ne forte quis viatorum hominum,
 antequam Ulysses expergisceretur, aggressus ea violaret :
 ipsi vero rursus domum redibant. Neque Neptunus
 obliviscebatur minarum, quas deo-pari Ulyssi
 primum minatus-erat, Jovis autem expetebat consilium :
 Jupiter pater, haud-amplius ego inter immortales deos
 honoratus ero, quum me vel mortales minime honorant,
 Phæaces, qui sane a-mea oriundi sunt stirpe.
 Etenim nunc Ulyssem putabam mala multa passum
 domum venturum ; reditum vero illi nunquam auferebam
 penitus, quoniam tu primum promisisti et annuisti.
 Hi autem dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 deposuerunt in Ithaca, dederuntque ei immensa dona,
 æsque, aurumque abunde, vestemque textilem,
 multa, quot nunquam Troja extulisset Ulysses,
 si incolumis venisset, sortitus de præda portionem.
 Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :
 papæ ! Neptune late-potens, quale hoc dixisti !
 nequaquam te despiciunt dii ; grave vero esset,
 antiquissimum et præstantissimum ignominia prosequi.
 Hominum autem si quis te viribus et robori suo obsequens
 non honorat, tibi tamen est et in-posterum ultio semper.
 Fac, sicut vis et tibi gratum est animo.
 Huic autem respondit deinde Neptunus terræ-concussor :
 statim ego fecerim, Atrarum-nubium-coactor, sicut dicis ;
 sed tuam semper iram observo et evito.
 Nunc vero Phæacum volo perpulcrum navem,
 ex deductione revertentem, in obscuro ponto
 perdere ; ut jam abstineant, desistantque a-deductione
 hominum ; magnum vero ipsis montem urbi obducere.
 Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :
 o bone, sic quidem meo animo videtur esse optimum,
 quum jam omnes incitatum intuebuntur

λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θεῖναι λίθον ἐγγύθι γαίης,
 νηὶ θοῇ ἱέλον· ἵνα θαυμαζώσιν ἅπαντες
 ἄνθρωποι· μέγα δέ σπιν ὅρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἑνοσίχθων,
 160 βῆ ῥ' ἵμεν ἐς Σχερίην, ὅθι Φαίηκες γεγάσιν.
 Ἐνθ' ἔμεν· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νηὺς,
 ῥίμφα διωκομένη· τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἑνοσίχθων,
 ὅς μιν λαῶν ἔθηκε καὶ ἐρρίζωσεν ἔνερθεν,
 χειρὶ καταπρηνεὶ ἑλάσας· ὃ δὲ νόσφι βεβήκει.
 165 Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον
 Φαίηκες δολιχῆρται, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
 Ὡς δὲ τις εἶπεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ὡ μοι, τίς δὴ νῆα θοὴν ἐπέδησ' ἐνὶ πόντῳ,
 οἶκαδ' ἐλαυνομένην; καὶ δὴ προῦφαινετο πᾶσα.
 170 Ὡς ἄρα τις εἶπεν· τὰ δ' οὐκ ἴδαν, ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαιάφατα θέσφαθ' ἱκάνει
 πατὴρ ἐμοῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων ἁγάσασθαι
 ἡμῖν, οὐνεκα πομπὴ ἀπτήμονές εἰμεν ἁπάντων.
 175 Φῆ ποτὲ Φαίηκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα,
 ἐκ πομπῆς ἀνιούσαν, ἐν ἡεροιδέῃ πόντῳ
 ῥαϊσμένην, μέγα δ' ἦμιν ὅρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
 Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρων· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειυόμεθα πάντες·
 180 πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἴκηται
 ἡμέτερον προτὶ ἄστυ· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
 δώδεκα χειρὶ μένους ἱερεύσομεν, αἱ χ' ἑλεῖσθαι,
 μὴδ' ἡμῖν περίμηκες ὅρος πόλει ἀμφικαλύψῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔδδισαν, ἐτοίμασσάντο δὲ ταύρους.
 185 Ὡς οἱ μὲν ῥ' εὐχόμενοι Ποσειδάωνι ἀνακτὶ
 δῆμον Φαίηκων ἡγήτορες ἦδὲ μέδοντες,
 ἑσταότες περὶ βωμόν. — Ὁ δ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 εὐδὼν ἐν γαίῃ πατρώῃ, οὐδὲ μιν ἔγνω,
 ἦδη δὴν ἀπείων· περὶ γὰρ θεὸς ἔερα γεῦεν
 190 Παλλὰς Ἀθηναίη, κοῦρῃ Διὸς· ὅρα μιν αὐτὸν
 ἀγνωστον τεύξειεν ἑκαστὰ τε μυθήσαιοτο,
 μὴ μιν πρὶν ἄλοχος γνοῖαι ἀστοὶ τε φίλοι τε,
 πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας υπερβασίην ἀποτίσαι.
 Τούνεχ' ἄρ' ἄλλοειδέα φαινέσχετο πάντα ἀνακτὶ,
 195 ἀτραπιτοὶ τε διηνεκέες λιμένες τε πάνορμοι
 πέτραι τ' ἡλίβατοι καὶ δένδρεα τηλεθόωντα.
 Στῆ δ' ἄρ' ἀναίξας καὶ ῥ' εἰσὶδε πατρίδα γαίαν·
 ὀμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὦ πεπλήγέτο μηρῷ
 χερσὶ καταπρηνέσσ' ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἤυδα·
 200 Ὡ μοι ἐγὼ, τέων αὐτὲ βροτῶν ἐς γαίαν ἱκάνω;
 ἦ ῥ' οὐγ' ἔβρισται τε καὶ ἀγριοὶ οὐδὲ δίκαιοι,
 ἦε φιλότινοι, καὶ σπιν νόος ἐστὶ θεουδής;
 πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῇ τε καὶ αὐτὸς
 πλάζομαι; αἶθ' ὄφελον μέναι παρὰ Φαίηκεσσιν
 205 αὐτοῖ· ἐγὼ δὲ κεν ἄλλον υπερμενέων βασιλῆων
 ἐξικόμην, ὃς κέν μ' ἐφίλει καὶ ἔπειπε νέεσθαι.
 Νῦν δ' οὐτ' ἄρ' πῇ θέσθαι ἐπίσταμαι οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
 καλλείψω, μήπως μοι εἰωρ ἄλλοισι γένηται.
 Ὡ πόποι, οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι

cives ab urbe, *tum eam* facere lapidem prope terram
 navi veloci similem : ut admirentur omnes
 homines ; magnum vero ipsis montem urbi obducere.

Ac postquam hoc audiverat Neptunus terræ-concussor,
 profectus est ire in Scheriam, ubi Phæaces sunt.

Illic manebat : hæc vero valde prope venit, pontum-transiens
 navis,] celeriter impulsa ; eam autem prope venit Neptunus,
 qui ipsam lapidem reddidit, et radicari fecit inferne,
 manu prona percussam : ipse autem discessit.

Illi vero inter se verba alata loquebantur,
 Phæaces longis remis-utentes, navibus-incliti viri.
 Sic autem aliquis dicebat intuitus propinquum alium :

Eheu, quis jam navem velocem ligavit in ponto,
 domum-versus actam? et jam apparebat tota.

Sic aliquis dicebat : hæc autem nesciebant quomodo facta-
 essent.] Inter-eos vero Alcinoüs concionatus est et dixit ·

Dii-boni ! certe omnino jam me antiqua vaticinia assequun-
 tur] patris mei, qui dicebat Neptunum iratum-esse
 nobis, quoniam deductores tuti sumus omnium.

Dixit aliquando Phæacum virorum se perpulcram navem,
 ex deductione revertentem, in obscuro ponto
 perditurum, magnumque nobis montem urbi obducturum.

Sic dicebat senex ; hæc vero nunc omnia perficiuntur.
 Sed agite, sicut ego dixero, pareamus omnes :
 a-deductione quidem desistite mortalium, quando aliquis ve-
 nerit] nostram ad urbem : Neptuno autem tauros
 duodecim electos sacrificabimus, si forte misereatur,
 neque nobis ingentem montem urbi obducatur.

Sic dixit : illi autem timuerunt, paraveruntque tauros.

Sic hi quidem supplicabant Neptuno regi,
 populi Phæacum ductores et principes,
 stantes circum altare. Experrectus est autem divinus Ulysses,
 cubans in terra patria, neque ipsam cognovit,
 jam diu quum-abfuisset ; nam dea nebulam circumfuderat,
 Pallas Minerva, filia Jovis ; ut eum ipsum
 ignotum faceret, singulaque ediceret,
 ne ipsum prius uxor cognosceret civesque, amicumque,
 quam omnem proci contumeliam luisset.
 Propterea mutata-forma videbantur omnia regi,
 viæque perpetuæ, portusque undique-stationibus-apti,
 petræque præcípites, et arbores virentes.
 Stetit autem quum-exsurrexisset, et inspexit patriam terram ;
 flevitque deinde, et sua percussit femora
 manibus pronis ; lugensque verbum dixit :

Hei mihi, quorumnam demum hominum in terram veni?
 numquid hi injuriosique et crudeles, neque justí?
 an hospitales, et ipsi mens est deorum-reverens?
 quamnam jam bona multa fero hæc? quamnam autem et ipse
 vagor? utinam mansissem apud Phæacas
 illic; ego vero ad alium magnanimorum regum
 pervenissem, qui me amice-excepisset et deduxisset ut-redi-
 rem.] Nunc vero nec usquam ea seponere scio, neque i'
 relinqnam, ne forte mihi præda aliis fiant.

Dii boni ! non ergo omnino sapientes, neque justí

- 210 ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
οἳ μ' εἰς ἄλλην γαίαν ἀπήγαγον, ἥ τέ μ' ἔφαντο
ᾄξιν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, οὐδ' ἐτέλεσαν.
Ζεὺς σφείας τίσαιθ' ἱκετήσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνονται, ὅστις ἀμάρτη.
- 215 Ἄλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριμύσσω καὶ ἰδῶμαι,
μή τι μοι οἴχυνται κοίτης ἐπὶ νῆος ἄγοντες.
Ὡς εἰπὼν τρίποδας περικαλλέας ἡδὲ λέβητας
ἠρίθμει καὶ χρυσὸν ὑφαντά τε εἴματα καλὰ.
Τῶν μὲν ἄρ' οὔ τι πόθει· δ' δ' οὐδέ το πατρίδα γαίαν,
220 ἐρπύζων παρὰ θίνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
πολλὰ ὀλοφυρόμενος. Σχεδόνθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέω ἐπιβύτορι μῆλων,
παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάντων παῖδες ἔασιν,
δίπτυχον ἄμφ' ὥμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην.
- 225 ποσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πῆδι' ἔχε, χερσὶ δ' ἄκοντα.
Τῇ δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν καὶ ἐναντίος ἦλθεν,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ φίλ', ἐπεὶ σε πρῶτα κινάω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
χαῖρέ τε καὶ μή μοι τι κακὸν νόω ἀντιβολήσῃς,
230 ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ· σοι γὰρ ἔγωγε
εὖχομαι ὥστε θεῶ καὶ σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω.
Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ·
τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν;
ἥ πού τις νήσων εὐδείελος ἡέ τις ἄκτῃ
- 235 κεῖθ' ἄλλ' κεκλιμένη ἐριβόλακος ἡπειροῖο;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
νήπιός εἰς, ὦ ξεῖν', ἥ τηλόθεν εἰλῆλουθας,
εἰ δὴ τήνδε τε γαίαν ἀνέρεαι. Οὐδέ τι λίην
οὕτω νόμουμός ἐστιν· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί,
240 ἡμὲν ὅσοι ναίουσι πρὸς Ἠῶν τ' Ἡελιόν τε,
ἡδ' ὅσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον ἡρώοντα.
Ἦτοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππῆλατός ἐστιν,
οὐδὲ λίην λυπρῇ, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέκνεται.
Ἐν μὲν γάρ οἱ σίτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος
245 γίγνεται· αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει θελαυῖά τ' ἔέρση·
αἰγιόχος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος· ἐστὶ μὲν ὕλη
παντοίῃ, ἐν δ' ἄρδμοι ἐπηγετανοὶ παρέασιν.
Τῷ τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἔκει,
τήν περ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιῖδος ἔμμεναι αἴης.
- 250 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
χαίρων ἥ γαίῃ πατρώῃ, ὥς οἱ ἔειπεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
οὐδ' ὅγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅγε λάξετο μῦθον,
255 αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα κομῶν·
Πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ,
τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εἰλῆλουθα καὶ αὐτὸς
χρήμασι σὺν τοῖς δεσσι· λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τοσαῦτα
φεύγω, ἐπεὶ φίλον υἷα κατέκτανον Ἰδομενῆος,
260 Ὀρσιλοχον πόδας ὠκύν, ὃς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
ἀνέρας ἀλφρηστάς νῖκα παρεῖσιν πόδεσσιν·
οὐνεκά με στερέσαι τῆς ληϊδος ἤθελε πάσης
Τρωϊάδος, τῆς ἐνενχ' ἐγὼ πάθον ἄλγεα θυμῷ

erant Phæacum ductores et principes,
qui me in aliam terram abduxerunt : certe me dicebant
ducturos se in Ithacam late-conspiciam ; nec perfecerunt.
Jupiter ipsos ulciscatur supplicum-custos, qui et alios
homines inspicit et punit, quicumque peccet.

Verum age jam bona numerabo et videbo,
ne-quid mihi abierint cava in navi auferentes.

Sic locutus, tripodas perpulcos et lebetas
numerabat, et aurum, textiliaque vestimenta pulcra.
Horum quidem nihil desiderabat : verum lugebat patriam ter-
ram,] reptans juxta litus sonori maris,
multum lamentans. Prope autem eum venit Minerva,
viro corpore assimilata juveni, pastori ovium,
perdelicato, quales quidem regum filii sunt,
duplicem circa humerum habens pulcre-factam vestem ;
pedibus vero sub nitidis calceos habebat, manuque jaculum.
Hanc autem Ulysses gaudebat conspicatus, et obivus venit,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

O amice, quandoquidem te primum invenio hoc in loco,
salveque, et neutiquam mihi malo animo occurreris ;
sed serva quidem hæc, serva autem et me ; tibi enim ego
supplico, tanquam deo, et ad-tua cara genua accedo.
Et mihi hæc dic vere, ut bene sciam :

quæ hæc est terra? quis populus? qui viri insunt?
an aliqua insularum late-conspicua, an aliquod litus
hoc jacet mari acclinatum glebosæ continentis?

Hunc autem contra allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
stultus es, o hospes, aut e-longinquo venisti,
si revera de-hac terra interrogas. Neutiquam nimis
adeo ignobilis est ; norunt vero eam admodum multi,
sive quotquot habitant ad Auroramque Solemque,
sive quoquot in-avverso ad caliginem obscuram.
Nempe aspera quidem et non equitabilis est ;
nec valde exilis, at neque lata est.

In ea enim frumentum copiosum, in ea autem et vinum
oritur : semper vero pluvia tenet eam fecundusque ros :
caprisque-pascendis bona et -bobus ; est quidem silva
omnigena, ibique aquationes perennes adsunt.
Itaque, hospes, Ithacæ sane et in Trojam nomen pervenit,
quam-quidem procul dicunt Achaica esse a-terra.

Sic dixit : lætatus-est autem audens divinus Ulysses,
gaudens sua terra patria, sicut ei dixerat
Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis :
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est ;
neque is vera dixit, ex-obliquo vero instruebat sermonem,
semper in pectore mentem perastutam agitans :

Audiebam de-Ithaca quidem etiam in Creta lata,
longe trans pontum ; nunc autem hæc veni et ipse
bonis cum hisce ; relictis vero adhuc apud-filios tantis
fugi, quoniam dilectum filium interfeci Idomenæi,
Orsilochum pedibus velocem, qui in Creta lata
viros ingeniosos vincebat velocibus pedibus :
quoniam me privare præda volebat omni
Trojana : cujus gratia ego passus-eram dolores animo,

ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγείνά τε κύματα πείρων·
 205 οὐνεκ' ἄρ' οὐχ ὃ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον
 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἥρχον ἐταίρων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλλον χαλκήρεϊ δοῦρι
 ἀγρόθεν, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχισάμενος σὺν ἐταίρῳ·
 νῦξ δὲ μάλα δνοφερὴ κατέχ' οὐρανόν, οὐδὲ τις ἡμέας
 270 ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δέ ἐ θυμὸν ἀπούρας.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε κατέκτανον ὀξείῃ χαλκῷ,
 αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων Φοίνικας ἀγαυοὺς
 ἑλλισάμην καὶ σπιν μενοεικέα λήϊδα δῶκα·
 τοὺς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι
 275 ἥ εἰς Ἥλιδα διαν, ὅτι κρατέουσιν Ἑπειοί.
 Ἄλλ' ἦτοι σφέας κείθεν ἀπώσατο ἱς ἀνέμοιο,
 πολλὰ ἀεκαζόμενους· οὐδ' ἥθελον ἐξαπατῆσαι.
 Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτός·
 σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσαμεν, οὐδὲ τις ἡμῖν
 280 δόρπου μνήστις ἦν, μάλα περ χατέουσιν ἐλέσθαι·
 ἀλλ' αὐτως ἀποβάντες ἐκείμεθα νηὸς ἅπαντες.
 Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκύς πνους ἐπῆλυθε κεχυῖντα·
 οἱ δὲ χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 κάτθεσαν, ἐνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμαῖθοισιν ἐκείμεν.
 285 Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὐναιομένην ἀναβάντες
 ᾤχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπομένην ἀναχήμενος ἦτορ.
 Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἤκτο γυναικί
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ·
 290 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Κερδάλεος κ' εἴη καὶ ἐπὶ κλοπος, ὅς σε παρέλθοι
 ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
 Σχέτιε, ποικιλομήτα, δόλων ἄτ', οὐκ ἄρ' ἐμελλες
 οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ λήξειν ἀπατάων
 295 μύθων τε κλοπίων, οἳ τοι πεδόνθεν φίλοι εἰσὶν;
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, εἰδότες ἄμφω
 κέρδε· ἐπεὶ σὺ μὲν ἐσσι βροτῶν ὄχ' ἄριστος ἅπαντων
 βουλῇ καὶ μύθοισιν, ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσιν
 μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδὲ σὺγ' ἔγνως
 300 Παλλάδ' Ἀθηναίην, κούρην Διός, ἥ τε τοι αἰεὶ
 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι ἡδὲ φυλάσσω,
 καὶ δὲ σε Φαίηκεσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἱκόμεν, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφῆνω
 χρήματά τε κρύψω, ὅσα τοι Φαίηκες ἀγαυοὶ
 305 ὥπασαν, οἴκαδ' ἴοντι, ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε,
 εἰπω ὅ, ὅσα τοι αἶσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν
 κήδε' ἀνασχέσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκη,
 μηδὲ τῷ ἐκφάσθαι, μήτ' ἀνδρῶν μή τε γυναικῶν,
 πάντων, οὐνεκ' ἄρ' ἥλθες ἀλώμενος· ἀλλὰ σιωπῇ
 310 πάσχειν ἀλγεα πολλὰ, βίας ὑποδγέμενος ἀνδρῶν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἀργαλέον σε, θεὰ, γυνῶναι βροτῶ ἀντιάσαντι, [σεύς·
 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ εἰσκεις.
 Τοῦτο δ' ἐγὼν εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦρθα,
 315 εἶως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν ὤεις Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς,

HOMERUS.

virorumque bella, tristesque undas transiens :
 quoniam scilicet haud suo patri gratificans serviebam
 populo in Trojanorum, sed aliis imperabam sociis.
 Hunc quidem ego revertentem percussi ærata hasta
 ex-agro, prope viam insidiatus cum socio :
 nox vero valde obscura tenebat cælum, nec quisquam nos
 hominum animadvertit : latui autem illum anima spoliens.
 Ac postquam hunc interfeceram acuto ære,
 statim ego ad navem profectus Phœnicas illustres
 oravi, et ipsis animo-gratam prædam dedi :
 hos me jussi in-Pylum deferre et collocare,
 vel in Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
 Sed sane ipsos illinc depulit vis venti
 admodum invitos ; neque volebant me fallere.
 Illinc autem vagati venimus huc noctu :
 ægre vero in portum remorum-opc-appulimus, neque ulla no-
 bis] cœnæ cogitatio erat, valde licet indigentibus sumere ;
 sed sic temere jacebamus egressi e-navi omnes.
 Illic me quidem dulcis somnus invasit defessum :
 illi autem bona mea cava e navi extracta
 deposuerunt, ubi quidem ipse in arenis jacebam.
 Hi vero in Sidoniam bene-habitatam navi conscensa
 abierunt ; at ego relictus-sum dolens corde.
 Sic dixit : risit autem dea cæsis-oculis Minerva,
 manumque ipsum demulsit, corpore vero assimilata est mulieri
 pulcræque magnæque, et illustria opera scienti ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta est :
 Astutus esset et fallax, qui te superaret
 in omnibus dolis, etiam si deus tibi occurreret.
 Intractabilis, versute, dolorum insatiabilis, non ergo eras,
 ne in tua quidem quum-esses terra, destitutus a-fallaciis,
 verborumque fraudibus, quæ tibi ab-ortu amicæ sunt ?
 Sed age, ne-amplius hæc inter-nos-seramus, scientes ambo
 dolos : quia tu quidem es hominum longe optimus omnium
 consilio et verbis ; ego autem inter omnes deos
 consilioque celebror et dolis : nec tu-scilicet novisti
 Palladem Minervam, filiam Jovis, quæ tibi semper
 in omnibus laboribus asto, et te servo,
 et vero te Phœacibus gratum reddidi.
 Nunc vero rursus huc veni, ut tibi consiliū contexam,
 bonaque abscondam, quotquot tibi Phœaces illustres
 dederunt, domum proficiscenti, meo consilioque menteque ;
 dicamque, quantos tibi fatale est ædibus in structis
 dolores perferre ; tu vero tolera etiam necessitate ;
 neu cuiquam eloquere, nec virorum nec mulierum,
 omnium, quod veneris vagans : sed tacite
 patere dolores multos, injurias sustinens virorum.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses
 difficile est te, dea, cognoscere mortali congresso,
 etiam admodum scienti : te enim ipsam cuilibet assimilas.
 Hoc autem ego bene novi, quod mihi antea benigna eras,
 dum in Troja pugnabamus filii Achivorum.
 At postquam Priami urbem destruximus altam,
 ivimusque in navibus, deusque dissipavit Achivos,

27

οὐ σέγ' ἔπειτα ἴδον, κούρη Διὸς, οὐδ' ἐνόησα
νηὸς ἑμῆς ἐπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλοικας.
320 [ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαιγμένον ἦτορ
ἠλώμην, εἰως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
πρίν γ' ὅτε Φαίηκων ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῳ
θάρσυνάς τ' ἐπέεσσι καὶ ἐς πόλιν ἡγαγες αὐτή.]
Nūn δέ σε πρὸς πατρός γουνάζομαι — οὐ γὰρ οἶω
325 ἦκειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, ἀλλὰ τιν' ἄλλην
γαῖαν ἀναστρέφομαι· σέ δέ κερτομέουσιν οἶω
ταῦτ' ἀγορευέμεναι, ἐν' ἑμὰς φρένας ἡπεροπεύσης —
εἰπέ μοι, εἰ ἐτέον γε φίλην ἐς πατρίδ' ἰκάνω.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
330 αἰεὶ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἔοντα,
οὐνεκ' ἐπητής ἐσσι καὶ ἀγχινοὺς καὶ ἐξέφρων.
Ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
ἔστ' ἐνὶ μεγάροις ἰδέειν παῖδάς τ' ἀλοχόν τε·
335 σοὶ δ' οὐπὼ φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι,
πρίν γ' ἔτι σῆς ἀλόχου πειρήσῃ, ἥτε τοι αὐτὸς
ῥῆσται ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυρ καὶ δέ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέατα δακρυγεοῦση.
Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὐποτ' ἀπίστον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
340 ᾗδε, ὃ νοστήσεις ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους.
Ἀλλὰ τοι οὐκ ἐβόλησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι,
πατροκασιγνήτῳ, ὅς τοι κότον ἔνετο θυμῷ,
γυῖόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
Ἀλλ' ἄγε τοι δείξω Ἰθάκης ἔδος, ὅρρα πεποιθής.

345 Φόρυκνος μὲν δὲ ἐστὶ λιμὴν, ἀλίοιο γέροντος·
ᾗδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανυφύλλος ἐλαίη·
[ἀγγόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπύρρατον, ἡεροειδές,
ἱρὸν Νυμφῶν, αἱ νηϊάδες καλέονται·]
τοῦτο δέ τοι σπέος ἐστὶ κατηρεπές, ἔνθα σὺ πολλὰς

350 ἔρδεσκες Νύμφῃσι τεληέσσας ἐκατόμβας·
τοῦτο δὲ Νηρίτων ἐστίν, ὅρος καταειμένον ὕλη.

Ἦς εἰποῦσα θεὰ σκέδασ' ἥρα· εἶσατο δὲ γῶν·
γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα τολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
χαιρών ἢ γαίῃ· κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν.

355 Αὐτίκα δὲ Νύμφῃς ἡρήσατο, χεῖρας ἀνασχών·
Νύμφαι νηϊάδες, κοῦραι Διὸς, οὐποτ' ἔγῳ γε
ἔψωθ' ὕμῃ ἐφάμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγανῆσιν
χαίρετ'· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὥς τὸ πάρος περ,
αἷ κεν ἔῃ πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη
360 αὐτόν τε ζῶειν καὶ μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Ἀλλὰ χρίματα μὲν μυχθῶ ἄντρου θεσπεσίοιο
θεῖομεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σῶα μέμνη·
365 αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅγ' ἄριστα γένηται.

Ἦς εἰποῦσα θεὰ δῦνε σπέος ἡεροειδές,
μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἄσσον πάντ' ἐφόρει, χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκὸν
εἰματὰ τ' εὐποιήτα, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν.

370 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λίθον δ' ἐπέθηκε θύρῃσιν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.

laud te postea vidi, filia Jovis, neque animadverti
navem meam ingressam, ut aliquem mihi dolorem arceres.
[sed semper mente propria habens distractum cor
vagabar, donec me dii malo solverunt:]

præus-quam quando Phæacum virorum in opulento populo
animastique verbis *me*, et in urbem duxisti ipsa.]
Nunc vero te per patrem supplex-oro: non enim puto
venisse *me* in Ithacam late-conspiciuam, sed aliquam *aliam*
per-terram versor; te autem illudentem puto
hæc dicere, ut meam mentem decipias:
dic mihi, an vere dilectam in patriam venerim.

Huic vero respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
semper tibi talis in pectore *est* cogitatio:
propterea etiam te non possum deserere, infelix quando es,
quoniam facundus es, et mente-promptus, et prudens.
Libenter enim alius vir errans, reversus,
cuperet in ædibus videre filiosque uxoremque:
tibi vero neutiquam gratum est scire, neque exquirere,
priusquam etiam tuæ uxoris periculum-feceris, quæ tibi sic
sedet in ædibus: luctuosæ vero ei semper
pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.

At ego de-hoc quidem nunquam diffidebam, sed in animo
sciebam, quod rediturus-esses, amissis omnibus sociis.

Verum sane nolui Neptuno obsistere
patruo, qui adversus-te iram induxit-in animum,
iratus, quod ei filium dilectum excæcasti.

Sed age, tibi ostendam Ithacæ sedem, ut credas.

Phorcynis quidem hic est portus, marini senis;
hæc autem in vertice portus patulis-ramis oliva:

[prope vero ipsam antrum amabile, obscurum,
sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur:]

hæc autem tibi spelunca est umbrosa, ubi tu multas
sacrificabas Nymphis perfectas hecatombas:

hic vero Neritus est, mons vestitus silva.

Sic fata dea dissipavit nebulam; apparuit autem terra:
lætatusque-est deinde audens divinus Ulysses,
gaudens sua terra; osculatus-est autem almam tellurem;
statimque Nymphis sup̄ licavit, manibus sublati:

Nymphæ Naiades, filiæ Jovis, nunquam ego
visurum *me* vos putabam: nunc vero ob-vota blanda *exau-*
dita] salvete: sed et dona dabimus, sicuti antea quidem,
si sinat lubens Jovis filia prædatrix
ipsumque *me* vivere, et mihi carum filium auctet.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva:
confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.

Sed bona quidem in-recessu divini divini
ponamus statim nunc, ubi quidem hæc tibi salva maneant:
ipsi vero consultemus, quo-pacto *omnia* quam optime fiant.

Sic locuta dea subiit specum obscurum,
explorans latibula per specum: atque Ulysses
propius omnia portabat, aurum et indomitum æs,
vestimenta-que bene-elaborata, quæ ei Phæaces dederant.
Et hæc quidem bene deposuit; lapidem vero imposuit fori-
bus] Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis.

Τὼ δὲ καθεζομένῳ ἱερῆς παρὰ πυθμὲν ἑλάϊης,
 φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀλεθρον.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 375 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 φράζεο, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφίσεις,
 οἳ δὴ τοι τρίετες μέγαρον κάτα χοιρανέουσιν,
 μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἔδνα διδόντες·
 ἡ δὲ σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμόν,
 380 πάντας μὲν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπίσγεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ,
 ἀγγελίας προΐεισα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς πόποι, ἣ μάλα δὴ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαι
 φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμῆλλον,
 385 εἰ μὴ μοι σὺ ἕκαστα, θεὰ, κατὰ μοῖραν εἴπες.
 Ἄλλ' ἄγε, μῆτιν ὕφηνον, ὅπως ἀποτίσσομαι αὐτούς·
 παρ δέ μοι αὐτὴ στῆθι, μένος πολυθαρσές ἐνεῖσα,
 οἷον ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρίδεμα.
 Αἶέ μοι ὥς μεμαυῖα παρασταίης, Γλαυκῶπι·
 390 καὶ κε τριτοχόοισιν ἐγὼν ἀνδρῶσσι μαχοίμην,
 σὺν σοὶ, πότνα θεὰ, ὅτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοις.
 Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 καὶ λίην τοι ἔγωγε παρέσσομαι, οὐδέ με λήσεις,
 ὁππότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα· καί τιν' οἶω
 395 αἵματι τ' ἐγκεράλω τε παλαξέμεν ἄσπετον οὐδας
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίον καταδέουσιν.
 Ἄλλ' ἄγε σ' ἄγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσιν·
 κάρψω μὲν χροά καλὸν ἐνὶ γναμptoῖσι μέλεσιν,
 ξανθάς τ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος
 400 ἔσσω, ὃ κε στυγέσιν ἰδὼν ἀνθρώπος ἔχοντα·
 κνυῖσθω δέ τοι ὅσσε, πάρος περικαλλέ' ὄντα·
 ὥς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανεῖς
 σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ παιδὶ, τὸν ἐν μεγάροισιν εἴλεις.
 Αὐτὸς δὲ πρόωστιτα συδῶτην εἰσαφικέσθαι,
 405 ὅς τοι ὕν ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἥπια οἶδεν,
 παιδιὰ τε σὸν φιλεῖ καὶ ἐχέφρονα Πηνελόπειαν.
 Δήεις τόνγε σύεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
 παρ Κόρακος πέτρῃ ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,
 ἔσθουσαι βάλανον μενοεικέα καὶ μέλαν ὕδωρ
 410 πίνουσαι, τάθ' ὕεσσι τρέφει θεαλυῖαν ἀλοιφήν.
 Ἐνθα μένειν καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι,
 ὅφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα,
 Τηλέμαχον καλέουσα, τὸν φίλον υἱόν, Ὀδυσσεῦ·
 ὅς τοι ἐς εὐρύχορον Λακεδαίμονα παρ Μενέλαον
 415 ὥγγοτο πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, ἦν που ἔτ' εἴης.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς τίπτε τ' ἄρ' οὐ οἱ εἴπεις, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα· [σεύς·
 ἦ ἔνθου καὶ κείνος ἀλώμενος ἄλγεα πάσχει
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· βίον δὲ οἱ ἄλλοι ἐδούσιν;
 420 Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 μὴ δὴ τοι κείνος γε λίην ἐνθῆμιος ἔστω.
 Αὐτὴ μιν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιο
 κεῖσ' ἐλθῶν· ἀτὰρ οὗτιν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἐκηλός
 ἦσται ἐν Ἀτρεΐδαι δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα κείται.
 425 Ἡ μὲν μιν λοχῶσι νέοι σὺν νηὶ μελαίνῃ,

Hi autem sedentes sacrae ad radicem olivæ,
 moliebantur prociis insolentibus exitium.
 Inter eos vero sermonem orsa est dea cæsiis-oculis *Minerva*:
 Generose Laertiade, sollicitissime Ulysse,
 considera, quomodo prociis impudentibus manus inferas,
 qui jam tibi triennio per domum dominantur,
 ambientes divinam uxorem, et sponsalia dantes:
 illa vero tuum semper reditum cum-fletu-desiderans in animo,
 omnes quidem sperare-facit et pollicetur viro cuique,
 nuntios mittens; mens autem ei alia versat.
 Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 dii boni! profecto plane Agamemnonis Atridae
 perituros malo fato in ædibus eram,
 nisi mihi tu singula, dea, accurate dixisses.
 Verum age, consilium tene, quo-pacto ulciscar ipsos;
 et mihi ipsa asta, animum valde-audacem immittens,
 qualem *immisisti mihi* quando Trojæ solvebamus splendi-
 das pinnas.] Si mihi sic studiosa astare-velis, *Minerva*,
 etiam cum-trecentis ego viris pugnaverim,
 ope tua, veneranda dea, quando me prompto-animo adjuves.
 Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis *Minerva*:
 et omnino tibi ego adero, nec me latebis,
 quandocunque demum hæc obeamus; atque aliquem purò
 sanguineque cerebroque fiedaturum immensum solum
 virorum procorum, qui tibi victum absumunt.
 Sed age, te incognitum reddam omnibus mortalibus:
 arefaciam quidem cutem pulcram in flexilibus membris;
 flavosque ex capite delebo crines; circumque pallium
 induum, quod aversetur conspicuus homo habentem:
 deformabo etiam tibi oculos, antea præpulcri qui-fuere:
 ut turpis omnibus prociis appareas,
 tuaque uxori, et filio, quem in aedibus reliquisti.
 Ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, attamen in-te benevolo animo-est,
 filiumque tuum diligit et prudentem Penelopen.
 Invenies-hunc suibus assidentem; hæc vero pascuntur
 apud Coracis petram, et ad fontem Arethusam,
 comedentes glandem suavem, et nigram aquam
 bibentes, quæ suibus alunt florentem pinguedinem.
 Illic mane, et omnia assidens interroga,
 dum ego ivero ad Spartam pulcris-mulieribus-abundantem,
 Telemachum accersitura, tuum dilectum filium, Ulysse:
 qui tibi in spatiosam Lacedæmonem ad Menelaum
 abiit, sciscitaturus de-tua fama, sicubi adhuc esses.
 Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 et cur non ei dixisti, in mente omnia sciens?
 an ut alicubi et ille errans dolore patiat
 pontum super infructuosum? victum autem ei alii edunt.
 Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis *Minerva*:
 ne jam tibi ille valde in-animo sit:
 ipsa eum deducebam, ut famam bonam adipisceretur,
 illuc profectus: at nullam habet molestiam, sed quietas
 sedet in Atridae ædibus, et copiosa ei apposita-sunt.
 Profecto ei insidiantur juvenes cum navi nigra,

ἰέμενοι κτείναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
 ἀλλὰ τάγ' οὐκ ὦτο, πρὶν καὶ τίνα γαῖα καθέξει.
 [ἀνδρῶν μνηστήρων, οἳ τοι βίοτον κατέδουσιν.]
 430 ὣς ἄρα μιν φαιμένη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη·
 κάρφει μὲν οἱ χροά καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
 ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἀμφὶ δὲ δέρμα
 πάντεσσιν μελέεσσι παλαίου θῆκε γέροντος·
 κνύζωσεν δὲ οἱ ὄσσε, πάρος περικαλλέ' ὄντε·
 ἀμφὶ δὲ μιν βράχος ἄλλο κακὸν βάλεν ἡδὲ γιγῶνα,
 435 βωγαλέα, βυπόωντα, κακῶι μεμουργμένα καπνῶ.
 Ἄμφι δὲ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἔσσ' ἐλάφοιο,
 ψιλόν· δῶκε δὲ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην,
 πυκνὰ βωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἄορτήρ.
 Τῶγ' ὡς βουλευόμεναι διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
 440 ἐς Λακεδαιμόνα διὰν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ξ.

Ὀδυσσεύς πρὸς Εὐμαῖον ὁμιλία.

Αὐτὰρ ὁ ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν
 χῶρον ἀν' ὕληντα δι' ἄκριας, ἧ οἱ Ἀθήνη
 πέγραδε δῖον ὑφορβόν, ὃ οἱ βίοτοιο μάλιστα
 κήδετο οἰκίων, οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
 5 Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὖρ' ἤμενον, ἔνθα οἱ αὐτῇ
 ὑψηλὴ δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ γόρῳ,
 καλῇ τε μεγάλῃ τε, περιδρομος· ἦν βὰ συβώτης
 αὐτὸς δέικαθ' ὕεσσιν, ἀποιχομένοιο ἀνάκτορος,
 νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρτορος γέροντος,
 10 βυτοῖσιν λάεσσι καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδω.
 Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα,
 πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν ὄρυς ἀμφικεάσας·
 ἔντοσθεν δ' αὐτῆς συφεοὺς δυσκαίδεκα ποίει
 πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συαίν· ἐν δὲ ἐκάστω
 15 πεντήκοντα σύες χαμαιειυνάδες ἐργατόωντο,
 θήλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἱαυον,
 πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
 ἀντίθεοι μνηστήρες· ἐπεὶ προΐαλλε συβώτης
 αἰεὶ ζατρεφῆεν σιγῶν τὸν ἄριστον ἀπάντων·
 20 οἱ δὲ τριηκόσιοι τε καὶ ἐξήκοντα πέλοντο.
 Παρ δὲ κύνες, θήρεσσιν ἐοικότες, αἰὲν ἱαυον
 τέσσαρες, οὓς ἔθρεψε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν εἰς ἀράρισκε πέδιλα,
 τάμνων δέρμα βόειον, εὐχροές· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 25 ὄγρον· ἄλλυδις ἄλλος, ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν
 οἱ τρεῖς· τὸν δὲ τέταρτον ἀποπρόεηκε πόλινδε,
 σὺν ἀγέμεν μνηστήρσιν ὑπερφαλοῖσιν ἀνάγκη,
 δῖρ' ἱερεύσαντες χρειῶν κορραῖατο θυμόν.
 Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι·
 30 οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπιδόραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἔζετο κερδοσύνη, σκῆπτρον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρὸς.
 Ἔνθα κεν ᾗ παρ σταθμῷ ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος·

cupientes interficere, antequam in-patriam terram pervene-
 rit:] sed hæc futura non puto; prius etiam aliquem terra
 habebit,] [virorum procorum, qui tibi victum devorant.]

Sic igitur ipsum locuta virga tetigit Minerva :
 arefecit quidem ei cutem pulcrum in flexilibus membris ;
 flavosque ex capite delevit crines, circum vero pellem
 omnibus membris antiqui posuit senis :
 deformavit autem ei oculos, antea præpulcri qui-fuere :
 circum autem ipsum lacernam aliam malam jecit, et tunicam,
 laceras, squalentes, malo fedatas fumo :
 circumque ipsum magnam pellem velocis induit cervi,
 depilem ; deditque ei baculum et turpem peram,
 crebris-locis lacernam : inerat vero tortum lorum-ad-portan-
 dum.] Illi ita consilio-inito discessere : hæc quidem deinde
 in Lacedæmonem divinam ivit ad-accersendum filium Ulyssis.

ODYSSEÆ XIV.

Ulyssis cum Eumæo conversatio.

At hic ex portu ingressus-est asperam viam,
 locum per silvosum, per juga, qua ei Minerva
 designaverat divinum subulcum, qui ei victum maxime
 curabat famulorum, quos comparaverat divinus Ulysses.

Hunc autem in vestibulo invenit sedentem, ubi ei caula
 alta ædificata-erat, undique-conspicuo in loco,
 pulcraque, magnaue, vacuis-spatis-circumdata ; quam su-
 bulcus] ipse ædificaverat suibus, absente rege,
 sine (non jubentibus) domina et Laerte sene,
 advectatis lapidibus, et cinxerat sepe-spinea.
 Palos autem extra adegerat prorsus hinc atque illinc,
 densos et crebros, nigra-parte roboris circumfissa ;
 intra vero caulam suilia duodecim fecerat,
 prope invicem, cubilia suibus, in singulis autem
 quinquaginta sues humi-cubantes concludebantur ;
 feminae genitrices ; at mares foris dormiebant,
 multo pauciores ; hos enim minuebant comedentes
 divini proci ; quippe mittebat subulcus
 semper saginatorum porcorum optimum omnium :
 hi vero trecentique et sexaginta erant.
 Juxta autem canes, feris similes, semper cubabant
 quatuor, quos nutrit subulcus, princeps virorum.
 Ipse autem circa pedes suos aptabat calceamenta,
 incidens pellem bubulam, bene-coloratam : ceteri vero su-
 bulci jam] abierant alio alius, cum congregatis suibus
 tres ; quartum autem dimiserat ad-urbem,
 suem ut-ageret procis insolentibus, necessitate ;
 ut sacris-factis, carnibus satiarent-sibi animum.

Extemplo vero Ulysem viderunt canes latratores :
 hi quidem clamantes accurrerunt ; at Ulysses
 sedit astutia, baculumque ei excidit manu.
 Tunc suum apud stabulum indignum sustinisset dolorem :

ἀλλὰ συβώτης ὦκα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών
 ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον, σκύτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 36 Τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σῆθεν κύνας ἀλλυδὶς ἀλλῇ
 πυκνῇσιν λιθάδεσσιν· ὁ δὲ προέειπεν ἀνακτα·
 ὦ γέρον, ἦ ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο
 ἐξαπίνης· καὶ κέν μοι ἐλεγχείην κατέχευας.
 Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἄλγέα τε στοναχάς τε·
 40 ἀντιθέου γὰρ ἀνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων
 ἤμαι, ἀλλοισιν δὲ σῶας σιάλους ἀτιτάλλω
 ἔδμεναι· αὐτὰρ κείνος ἐλδόμενός που ἐδωδῆς
 πλάζετ' ἐπ' ἀλλοθρόνῳ ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
 εἰ που ἔτι ζῶει καὶ ὄρῃ φάος ἡελίοιο.
 45 Ἄλλ' ἔπεο, κλισίηνδ' ἵομεν, γέρον, ὅρα καὶ αὐτὸς
 σίτου καὶ οἴνου κορεσσάμενος κατὰ θυμὸν
 εἴπης, ὁππόθεν ἔσσι καὶ ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης.
 ὦς εἰπὼν κλισίηνδ' ἠγήσατο δῖος ὑφορβός·
 εἶσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας·
 50 ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός,
 αὐτοῦ ἐνέυναιον, μέγα καὶ δασύ. Χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅττι μιν ὥς ὑπέδεκτο· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνομάζεν·
 Ζεὺς τοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
 ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.
 55 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφηρ, Εὐμαῖε συβώτα·
 ξεῖν', οὐ μοι θέμις ἔστ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι,
 ξεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
 ξεῖνοί τε πτωχοὶ τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε
 γίγνεται ἡμετέρῃ· ἡ γὰρ δμῶν δίκη ἐστίν,
 60 αἰεὶ δειδιότῳ, ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἀνακτες
 οἱ νέοι· ἦ γὰρ τοῦγε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδῃσαν,
 ὅς κεν ἔμ' ἐνδοκέως ἐφίλει καὶ κτήσιν ὅπασσεν,
 οἷά τε ὦ οἰκῇ ἀναξ εὐθυμὸς ἔδωκεν,
 οἶκόν τε κληρὸν τε πολυμήστῃ τε γυναῖκα,
 65 ὅς οἱ πολλὰ κάμησι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ,
 ὥς καὶ ἐμοὶ τὸδε ἔργον ἀέξεται, ὦ ἐπιμύμων·
 τῷ κέ με πολλ' ὤνησεν ἀναξ, εἰ αὐτόθι ἔγηρα·
 ἀλλ' οἷο' — ὥς ὦρελλ' Ἑλένης ἀπὸ φύλον δλέσθαι
 πρόχῳ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 70 Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔβη Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς
 Διὸν εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
 ὦς εἰπὼν ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα·
 βῆ δ' ἵμεν ἐς συφεούς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων·
 ἐνθεν ἔλῳν δὴ ἐνείκε καὶ ἀμφοτέρους ἱέρευσεν·
 75 εὐσέ τε μίστυλλέν τε καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.
 Ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέθηκ' Ὀδυσσῇ
 θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὁ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνεν·
 ἐν δ' ἄρα κισσὺν κίρνη μελιηδέα οἶνον,
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν, ἐποτρύνων δὲ προστῦδα·
 80 Ἔσθι νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμῶεσσι πάρεστιν,
 γοῖρε· ἀτὰρ σιάλους γε σῶας μνηστῆρες ἔδουσι,
 οὐκ ὅπτια φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεπύν.
 Οὐ μὲν σφέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
 ἀλλὰ δίκην τίουσιν καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
 85 Καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, οἳ ἐπὶ γαίης
 ἀλλοτρίης βῶσιν, καὶ σφι Ζεὺς λήϊδα δόη

sed subulcus ocyus pedibus velocibus subsecutus
 ruit per vestibulum, corium vero ei excidit manu.

Hos quidem increpans pepulit alios alio, canes,
 crebris lapidibus; ipse vero affatus est dominum:

O senex, profecto pæne te canes disperdiderunt
 repente; et mihi opprobrium offudisses.

Et vero mihi alios dii dedere doloresque gemitusque:

deo-parem enim ob-herum lugens et dolens
 sedeo; aliis autem sues pingues nutrio
 ad-comedendum: at ille egens alicubi cibi
 vagatur apud alienæ lingue virorum populumque urbemque,
 sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Verum sequere, ad-casam eamus, senex, ut et ipse
 cibo et vino saturatus in animo,

dicas, unde sis et quantas ærumnas toleraveris.

Sic locutus ad-casam prævit divinus subulcus;
 et sedere fecit illum introductum; virgulta vero subjecit den-
 sa:] instravitque pellem villosæ agrestis capræ,
 in-eo ut-cubare-possset, magnum et densum. Gaudebat au-
 tem Ulysses,] quod ipsum sic exciperet; verbumque dixit et
 elocutus est:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcumque maxime cupis, quia me lubens excepisti.

Hunc autem repondens allocutus-es, Eumæe subulco:

hospes, non mihi fas est, nec si pejor te venerit,
 hospitem indigne-tractare; a Jove enim sunt omnes
 hospitesque, mendicique; munus vero exiguumque carum-
 que] fit nostrum: hic enim servorum mos est,
 semper timentium, quando dominantur heri
 juvenes: certe enim illius-quidem dii reditum impediunt,
 qui me studiose dilexisset, et possessionem dedisset,
 qualia quidem suo famulo dominus benignus dederit,
 domumque, et peculium, et multum-ambitam uxorem;
 qui ei multum laboraverit, cuique deus laborem incremento-
 juverit:] ut et mihi hic labor incrementum-habet, in-quo
 versor:] ideo me multum juvisset dominus, si hic senesceret:
 sed perii: utinam Helenæ genus disperisset
 funditus; quoniam multorum virorum genua solvit.

Etenim ille ivit Agamemnonis propter honorem
 in filium bonis-equis-foecundum, ut cum-Trojanis pugnaret.

Sic locutus, cingulo celeriter constringebat tunicam:
 profectusque est-ire ad suilia, ubi greges conclusi-erant porco-
 rum:] illinc sumtos duos attulit, et ambos mactavit;
 ustulavitque conciditque, et verubus transfixit.

Assata autem omnia ferens apposuit Ulyssi,
 calida ipsis in-verubus: atque farinam albam inspersit;
 in poculo autem miscebat dulce vinum:

ipse vero ex-adverso sedit, adhortansque allocutus est:

Comede nunc, o hospes, quæ servis adsunt
 porculorum-carne: at pingues sane sues proci comedunt,
 non ultionis-divinæ memores in mentibus, nec misericordiæ.

Non quidem improba opera dii beati amant,
 sed justitiam honorant, et æqua opera hominum.

Etiā infesti quidem et insolentes, qui terram
 alienam invaserint, et ipsis Jupiter prædam dederit,

πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι·
 καὶ μὲν τοῖς σπιτοῦς κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει.
 Οἷδε δὲ καὶ τι ἴσασι, θεοὶ δέ τιν' ἔκλυον αὐδ' ἄν,
 90 κείνου λυγρὸν δάεθρον, ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
 μᾶσθαι οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ στέρερ'· ἀλλὰ ἔκχλοι
 κτήματα δαρδάρπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἐπὶ φειδώ.
 Ὅσπαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἰσιν,
 οὐποθ' ἐν ἱερέουσ' ἱερήτων, οὐδὲ δὴ οἶω·
 95 οἶνον δὲ φθινύουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.
 Ἦ γάρ οἱ ζωὴ γ' ἦν ἀσπετος· οὐτινι τόσση
 ἀνδρῶν ἥρουν, οὐτ' ἡπειροῖο μελαίνης
 οὐτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτε ζυνεείκοσι φρωτῶν
 ἔστ' ἀφενος τοσσούτων· ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω.
 100 Δώδεκ' ἐν ἡπείρῳ ἀγέλαι· τόσα πώεα οἶων,
 τόσσα σὺν συνδόσια, τότ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
 βόσκουσι ζεινοὶ τε καὶ αὐτοῦ βύτορες ἄνδρες.
 Ἐνθα δέ τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἔνδεκα πάντα
 ἐγκατιγὴ βόσκοντ'· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται.
 105 Τῶν αἰεὶ σφιν ἕκαστος ἐπ' ἡματι μῆτρον ἀγινεῖ,
 ζατρεφῶν αἰγῶν, ὅστις φράνηται ἄριστος.
 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺς τάδε φυλάσσω τε βύρομαι τε
 καὶ σφι σὺν τὸν ἄριστον εὐ κρίνας ἀποπέμπω.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐνδοκέως κρέα τ' ἤσθιε πινέ τε οἶνον
 110 ἀρπαλέως, ἀκίων· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δέειπνε καὶ ἥραρε θυμὸν ἐδώδῃ,
 καὶ οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφον, ὥπρετ' ἔπινεν,
 οἶνον ἐνίπλειον· ὁ δ' ἐδέξατο, χαίρει δὲ θυμῷ
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 115 ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν εἴοισιν,
 ὧδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερός, ὥς ἀγορεύεις,
 φῆς δ' αὐτὸν φθίσθαι· Ἀγαμέμνωνος εἵνεκα τιμῆς;
 εἰπέ μοι, αἶ κέ ποθι γινώσκω τοιοῦτον ἔοντα.
 Ζεὺς γάρ που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἅλλοι,
 120 εἰ κέν μιν ἀγγεῖλαιμι ἰδῶν· ἐπὶ πολλὰ δ' ἐπὶ ἀλήθην.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα συμβόλης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 ὦ γέρον, οὔτις κείνων ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
 ἀγγέλλων πείσει γυναῖκα τε καὶ φίλον υἱόν·
 ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται
 125 ψεύδοντ', οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Ὅς δέ κ' ἀλγυῶν Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
 ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει·
 ἥ δ' εὖ δεξαμένη φιλεῖ καὶ ἕκαστα μεταλλάττει·
 καὶ οἱ ὀδυρομένη βλεφάρων ἀπο δάκρυα πίπτει,
 130 ἥ θέμις ἐστὶ γυναῖκος, ἐπὴν πόσις ἀλλοθ' ὀληται.
 Αἰψὰ κε καὶ σὺ, γεραίε, ἔπος παρατεκτῆναιο.
 [εἰ τίς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἰματα δόη.]
 Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνας ταχέες τ' οἰωνοὶ
 ῥινὸν ἀπ' ὀστέοφιν ἐρύσαι· ψυχὴ δὲ λείπειν·
 135 ἥ τόνγ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ὅστέα δ' αὐτοῦ
 κείτ'· ἐπ' ἡπείρου, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ.
 Ὡς δὲ μὲν ἐνθ' ἀπόλωλε· φίλοισι δὲ κήδε' ὀπίσσω
 πᾶσιν, ἔμοι δὲ μάλιστα, τετεύχεται· οὐ γὰρ εἴ' ἄλλον
 ἤπιον ὧδε ἄνακτα κυχίσσομαι, ὅππός' ἐπείθω·
 140 οὐδ' εἰ κεν πατὴρ καὶ μητέρας αὐτὶς ἱκωμαι

impletisque navibus abierint domum redituri :
 etiam his ultionis-divinæ vehementes metus animis incidit.
 Isti vero etiam aliquid sciunt, dēique aliquam audiere vo-
 cem,] illius tristem mortem, quandoquidem nolunt rite
 ambire, nec redire ad sua : sed tranquilli
 bona absumunt immodice, neque iis inest parsimonia.
 Quotquot enim noctesque et dies a Jove oriuntur,
 nunquam unam mactant victimam, neque duas solas;
 vinum vero consumunt immoderate exhaurientes.
 Certe ei victus erat copiosus; nemini tantus
 virorum heroum, nec continentis nigræ,
 neque ipsius Ithacæ, nec simul viginti virorum
 sunt divitiæ tantæ: ego vero tibi recensebo.
 Duodecim in continente armenta sunt; tot greges ovium,
 tot suum pascua, tot stabula lata caprarum
 pascunt mercenariique et ipsius pastores viri.
 Hic autem stabula lata caprarum undecim omnia in
 extremitate-agri pascuntur; ac viri probi immittuntur custo-
 des.] Quorum semper ipsis unusquisque in die pecudem fert,
 saginatorum caprorum, quicunque appareat optimus.
 At ego sues hasce custodioque, tueorque,
 et ipsis porcorum optimum quemque selectum mitto.
 Sic dixit: ille autem intente carnes edebat, bibeatque vi-
 num] avide, tacitus; mala autem procis meditabatur.
 Ac postquam comarat et refecerat animum cibo,
 etiam ei impletum dedit *Eumæus* poculum, quo bibebat,
 vino plenum: is vero accepit, gaudebatque animo,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :
 O amice, quisnam te emit possessionibus suis,
 ita valde dives et fortis, ut prædicas?
 dicis autem ipsum periisse Agamemnonis propter honorem.
 Dic mihi, si forte norim *eum*, qui-talis fuerit.
 Jupiter enim hoc scit, et immortales dii alii,
 si de-eo nuntiare-possim viso; per multa vero *loca* erravi.
 Huic autem respondit deinde subulcus, princeps virorum :
 o senex, nullus illum vir vagatus adveniens
 nuntians persuaserit uxori que et dilecto filio :
 sed temere curationis indigentes viri errone
 mentiuntur, nec volunt vera loqui.
 Quicumque vero errans Ithacæ in populum venerit,
 profectus ad dominam meam, fallacia loquitur :
 hæc vero benigne exceptum diligit, et singula inquit :
 et ei lugenti de palpebris lacrimæ cadunt;
 qua fas est mulieri, quando maritus alibi perierit.
 Statim etiam tu, senex, fabulam fabricaveris.
 [si quis tibi lænamque tunicamque vestimenta daret.]
 Illius autem jam debent canes velocesque alites
 cutem ab ossibus detraxisse; anima vero *eum* reliquit :
 vel illum in ponto comederunt pisces, ossa autem ipsius
 jacent in litore, arena involuta multa.
 Sic ille quidem illic perit; amicis vero dolores postea
 omnibus, mihi autem maxime, effecti sunt: non enim am-
 plius alium] mitem adeo dominum inveniam, quocumque
 profectus-fuero:] neque si patris et matris iterum ivero

οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμεν, καί μ' ἔτρεφον αὐτοί.
Οὐδέ νῦν τῶν ἐτι τόσσον οὔδ' ὀύρομαι, ἰέμενός περ
δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ·
ἀλλὰ μὲν Ὀδυσσεύς πόθος αἰνυται οἰχόμενοι.

145 Τὸν δ' ἐνὶ ἔγῳ, ὃ ζεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν
αἰδέομαι· περί γάρ μ' ἐφίλει καὶ χήδετο θυμῷ·
ἀλλὰ μιν ἡθεῖον καλέω, καὶ νόσφιν ἐόντα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
ὦ φίλ', ἐπειδὴ πάμπαν ἀνάνειαι, οὐδ' ἐτι φῆσθα
150 κείνον ἐλεύσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος·
ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὐτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὄρκῳ,
ὥς νεῖται· Ὀδυσσεύς· εὐαγγελίον δέ μοι ἔστω
αὐτίκα, ἐπεὶ κεν κείνους ἴδῃς τὰ ἄδωκα· ἔχεται·
[ἔσσαι με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα καλά·]
155 πρὶν δέ κε καὶ μάλα περ κεχρημένος οὔτι δεχοίμην.
Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνους ὁμῶς Ἀἰδαο πύλῃσιν
γίγνεται, δὲ πενίη εἰκὼν ἀπατήλια βάζει.
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίη τε τράπεζα
ἱστίη τε· Ὀδυσσεύς ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνων·

160 ἦ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὥς ἀγορεύω.
Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάδαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένονιο,
οἶκαδ' ἐνοστήσει καὶ τίσεται, δῆτις ἐκείνου
ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον καὶ φαίδιμον υἱόν.

165 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβώτῃ·
ὦ γέρον, οὐτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω,
οὐτ' Ὀδυσσεύς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται· ἀλλὰ ἐκχλος
πίνε, καὶ ἄλλα παρὲς μεμνόμεθα, μῆδέ με τούτων
μίμνησθαι· ἦ γὰρ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἔμοισιν

170 ἀχνοῦται, ὅπποτε τις μνήσῃ κεδονοῖο ἀνακτος.
Ἄλλ' ἦτοι ὄρκον μὲν ἑάσομεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἔλθοι, ὅπως μιν ἐγὼν· ἐθέλω καὶ Πηνελόπειαν
Λαέρτην δ' ὁ γέρον καὶ Τηλέμαχον θεοειδής.
Νῦν αὖ παιδὸς ἀλαστον οὔδ' ὀύρομαι, ὃν τέκ' Ὀδυσσεύς,

175 Τηλεμάχου· τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ, ἐρνεῖ ἴσον,
καὶ μιν ἐφῆν ἔσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χέρη·
πατὴρ δ' οἶο φίλιον, δέμας καὶ εἶδος ἀγχιτόν·
τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάβη φρένας ἐνδον εἴσας
ἤε τις ἀνθρώπων· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατὴρ ἀκούων

180 ἐς Πύλον ἡγαθήν· τὸν δὲ μνηστήρης ἀγαυοὶ
οἶκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φύλλον ὀληται
νώνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρχεσιόου ἀντιθέοιο.
Ἄλλ' ἦτοι κείνον μὲν ἑάσομεν, ἦ κεν ἄλλῃ
ἦ κε φύγοι καὶ κέν οἱ ὑπέρσχοι χεῖρα Κρονίων.

185 Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ, γεραίη, τὰ σ' αὐτοῦ κήδε' ἐνίσπε
καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ.
Τίς ποθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
ὁπποῖός δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε αὐτὰι
ἡγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόνυνται;

190 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν οἶομαι ἐνθάδ' ἰδέσθαι. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
τοί γάρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

Εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμῶν ἐδωδῇ
ἡδὲ μέθυ γλυκερόν, κλισίης ἐντοσθεν ἐοῦσιν,

domum, ubi primum natus sum, et qui me educarunt ipsi.
Neque omnino hos adhuc tantum lugeo, cupiens licet
oculis ut videam eos, degens in patria terra;
sed me Ulyssis desiderium capit absentis.

Hunc quidem ego, o hospes, alter non praesentem nomine
vocare] vereor; valde enim me diligebat et curabat in animo:
sed ipsum carum appello *velut alloquens*, etiam absentem.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses:
o amice, quandoquidem prorsus negas, neque amplius credis
illum venturum esse, animus vero tibi semper incredulus:
verum ego non temere loquar, sed cum iurejurando,
quod redibit Ulysses; ac pretium-laeti-nuntii mihi esto
statim, postquam ille reversus ad suas aedes pervenerit;
[ut induat mihi lanamque tunicamque, vestimenta pulcra:]
ante autem, etiamsi valde indigens, nequaquam acciperem.
Inimicus enim mihi is aequae atque Orco portae
est, qui egestati cedens fallacia loquitur.

Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
focusque Ulyssis eximii, ad quam veni:
certe quidem haec omnia perficientur, sicut dico.

Hoc ipso anno veniet huc Ulysses;
huc quidem exeunte mense, altero autem ineunte,
domum revertetur, et ulciscetur, quicumque illius
hic probro afficit uxorem et splendidum filium.

Hunc autem respondens allocutus es, Eumae subulce:
o senex, neque ego pretium-laeti-nuntii hoc persolvam,
neque Ulysses amplius domum veniet: sed quietus
bibe, et alia praeter haec memoremus, neu mihi haec
in mentem revoca: certe enim animus in pectore meo
dolet, quando aliquis meminert honorandi domini.
Verum enimvero iusjurandum quidem mittamus: sed Ulysses
veniat, ut ipsum ego cupio, et Penelope,
Laertesque senex, et Telemachus deo-similis.

Nunc rursus nati causa usque lugeo, quem genuit Ulysses,
Telemachi: quem postquam nutrierant dii, plantae similem,
et ipsum putabam fore in viris laud peiore
patre suo caro, mente et specie admirabilem:
ejus tamen aliquis immortalium laesit mentem intus aequam,
vel aliquis hominum; is vero iuvat, ad quaerendam patris fa-
mam,] in Pylum divinam: ei autem proci superbi
domum redeunti insidias struunt, ut genus dispereat
sine nomine ex Ithaca Arcesii deo-paris.

Verum enimvero illum quidem sinamus, sive opprimatur,
sive effugiat, et eum proleget manu Saturnius.

Sed age mihi tu, senex, tuas ipsius aemulas enarra,
et mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
quis et unde es virorum? ubi tibi urbs et parentes?
quam autem in nave venisti? et quomodo te nautae
duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitentur?
nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses:
enimvero ego tibi haec valde accurate enarrabo.

Si sit nunc quidem nobis in tempus et cibus
et vinum dulce, casam intra manentibus,

196 δαίνυσθαι ἀλέοντ', ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔποιεν,
 ῥῆϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
 οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἔμὰ κῆδεα θυμοῦ,
 ὅσσα γε δὴ ζῦμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχομαι εὐειδέων
 200 ἀνέρος ἀφνειοῦ παῖς· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
 υἱέες ἐν μεγάρῳ ἡμὲν τράφην ἡδ' ἐγένοντο,
 γνήσιοι ἐξ ἀλόγου· ἐμὲ δ' ὠνήτη τέκε μήτηρ
 παλλακίς, ἀλλὰ με ἴσον ἰθαιγενέεσσιν ἐτίμα
 Καστώρ Ὑλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι·
 206 οὐς τότε ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὥς τιετο δῆμῳ
 δλθω τε πλοῦτῳ τε καὶ υἷαςι κυδαλίμοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὸν Κῆρς ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
 εἰς Ἄϊδαο δόμους· τοὶ δὲ ζῶνι ἐδάσαντο
 παῖδες ὑπέρθυμοι καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο·
 210 αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν καὶ οἶκ' ἐνειμαν·
 ἡγαγόμενην δὲ γυναῖκα πολυχλήρων ἀνθρώπων
 εἶνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀποφύλιος ἦα
 οὐδὲ φυγοπτόλεμος· νῦν δ' ἡδὴ πάντα λέλοιπεν·
 ἀλλ' ἐμπης καλὰ μιν γέ σ' ὀδομαι εἰς ὁρόντα
 215 γιγνώσκειν· ἦ γάρ με δῦτη ἔχει ἥλιθα πολλή.
 Ἦ μὲν δὴ ἄρσος μοι Ἄρης τ' ἔδωσαν καὶ Ἀθήνη
 καὶ ῥηξηνορίην· ὁπότε κρινόμην λόχονδε
 ἀνδρας ἀριστῆας, κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων,
 οὔποτε μοι θάνατον προτίσσετο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 220 ἀλλὰ πολὺν πρῶτιστος ἐπάλμενος ἔγχει ἔλεσκον
 ἀνδρῶν δυσμενέων ὃ τε μοι εἴζειε πόδεσσιν.
 Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν
 οὐδ' οἰκωφελὴν, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
 ἀλλὰ μοι αἰεὶ νῆες ἐπῆρετμοι φίλαι ἦσαν
 225 καὶ πόλεμοι καὶ ἄκοντες ἐύεστοι καὶ οἰστοί,
 λυγρὰ, τά τ' ἄλλοισιν γε καταριγῆλὰ πέλονται·
 αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσχε, τὰ που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν·
 ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
 Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἷας Ἀχαιῶν,
 230 εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα καὶ ὠκυπόροισι νέεσσιν
 ἀνδρας εἰς ἀλλοδαπούς· καὶ μοι μάλα τύγχανε πάντα.
 Τῶν ἐξαιρέυμην μενοεικέα, πολλὰ δ' ὀπίσσω
 λάγχανον· αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, καὶ βα ἔπειτα
 δεινὸς τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην.
 235 Ἄλλ' ὅτε δὴ τήνγε στυγερὴν δόδον εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐφράσαθ', ἡ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν,
 δὴ τότε ἐμ' ἤνωγον καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα
 νῆεσσ' ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον· οὐδέ τι μῆχος
 ἦεν ἀνήνασθαι, χαλεπὴ δ' ἔγε δῆμου φῆμικ.
 240 Ἐνθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πολὺν Πριάμου πέρσαντες ἔβημεν
 οἴκαδε σὺν νῆεσσι· θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοῦς.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῶ κακὰ μήδετο μητίετα Ζεὺς·
 μήνα γὰρ οἷον ἐμείνα τεταρπόμενος τεκέεσσιν
 245 κουριδίῃ τ' ἀλόγῳ καὶ κτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Αἰγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτιλεσθαι,
 νῆας ἐὺ στειλαντα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐξαγείρατο λαός.

ad-epulandum quietis, alii autem opus obeant :
 facile inde et in annum integrum

neulquam perficerem, narrans meos dolores animi,
 quantos vere cunctos deorum voluntate pertuli.

Ex Creta quidem genere gloriior *me* esse lata,
 viri divitis filium : multi vero et alii

filii in domo *nostra* et educati sunt, et nati,
 legitimi ex uxore : me autem emta peperit mater,
 pellex ; sed me æque-ac legitimos honorabat

Castor Hylacides, cujus ego genus gloriior *me* esse :

qui quondam inter Cretenses, dei instar, honorabatur a-po-
 pulo,] opibusque, divitiisque, et filiis gloriosis.

Verum tamen illum fata iverunt mortis ferentia
 in Orci domos : illi vero victum (*opes*) diviserunt,

filii magnanimi, et de eo sortes jecerunt :

ac mihi valde pauca dederunt, et ædes tribuerunt.

Duxi autem uxorem locupletissimorum hominum
 mee gratia virtutis : quia non despicibilis eram

nec fugax-in-bello : nunc autem jam omnia defecere :

sed tamen stipulam saltem te arbitror intuentem

cognoscere: profecto enim me calamitas tenet cumulate multa.

Sane quidem audaciam mihi Marsque dederunt et Minerva,
 et vires-bellicas : cum legebam ad-insidias

viros optimos, mala hostibus serens,

nunquam mihi mortem ante-oculos-ponebat animus genero-
 sus,] sed multo primus insiliens hasta occidebam

virorum infestorum quicumque mihi cederet pedibus.

Talis eram in bello : opus vero mihi haud gratum erat,

nec *grata* rei-familiaris-cura, quæ nutrit claros filios :

sed mihi semper naves remigio-instructæ gratæ erant,

et bella, et tela bene-polita, et sagittæ,

tristia, quæ aliis quidem horrenda sunt.

At mihi ea grata erant, quæ fere deus in animo posuit :

alius etenim aliis vir delectatur operibus.

Antequam enim in-Trojam profecti-sint filii Achivorum,

novies viris imperavi, et velocibus navibus,

viros adversus externos ; et mihi abunde contigerant omnia.

Ex-quibus eligebam quæ-placebant ; multa autem post

sortito-obtinebam : statim vero domus augebatur, et deinceps

gravisque reverendusque inter Cretenses factus-sum.

Sed quum jam hoc odiosum iter late-sonans Jupiter

decrevit, quod multorum virorum subtus genua solvit :

tunc vero me jusserunt et inclytum Idomeneum

navibus duces-esse in Ilium ; neque ulla ratio

erat denegandi, gravis vero obtinebat vulgi vox.¹

Ibi quidem per-novem-annos belligerabamus filii Achivorum,

decimo autem urbem Priami populati, ivimus

domum-versus cum navibus ; deus vero dissipavit Achivos.

Ac mihi misero mala struebat providus Jupiter :

mensem enim solum mansi oblectans-me filiis,

ingenuaque uxore, et facultatibus : ac postea

in-Ægyptum me animus impolit navigare,

navibus bene adornatis, cum eximiis sociis ;

novem naves adornavi ; cito autem coactæ-sunt copiæ.

Ἐξήμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρίηρος ἐταῖροι
 250 δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερήϊα πολλὰ παρῆγον
 θεοῖσιν τε βρέξιν αὐτοῖσι τε δαῖτα πένησθαι.
 Ἐβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης
 ἐπλέομεν Βορρῇ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 ῥηϊδίῳ, ὡς εἴ τε κατὰ ῥόνον· οὐδέ τις οὖν μοι
 255 νῆων πημάνθη, ἀλλ' ἀσκηθέες καὶ ἀνουςοὶ
 Περμπταῖοι δ' Αἰγυπτὸν ἐϋβρέϊτῃν ἰκόμεσθα·
 στήσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
 Ἔνθ' ἦτοί μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίηρος ἐταίρους
 260 αὐτοῦ πάρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι·
 ὁπτήρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὠτρυνά νέεσθαι.
 Οἱ δ' ὕβρει ἐξάντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῶ
 αἴψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περιχαλλέας ἀγροῦς
 πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἀγον καὶ νῆπια τέκνα
 265 αὐτοῦς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτή.
 Οἱ δὲ βοῆς ἀτόντες ἄμ' ἦοι φαινομένηφιν
 ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων
 χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 φύζαν ἑμοῖς ἐτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδέ τις ἔτλη
 270 μείναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσθη.
 Ἔνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζωοὺς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐν φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ποίησ' — ὡς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 275 αὐτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ· ἔτι γὰρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο —
 αὐτίχ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὐτυχτον ἔθηκα
 καὶ σάκος ὁμοῖον· δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρὸς·
 αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἦλθον ἵππων,
 καὶ κύσα γούναθ' ἐλών· ὁ δ' ἐρύσατο καὶ μ' ἐλέησεν·
 280 ἐς οἶφρον δέ μ' ἔσας ἄγειν οἶκαδε διαφυγεῖντα.
 Ἦ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσον μελήσιν,
 ἰέμενοι κτεῖναι — δὴ γὰρ κεχολώατο λήην —
 ἀλλ' ἀπὸ κείνος ἔρρυκε, Διὸς δ' ὑπῆζετο μῆνιν
 ξεινίου, ὅστε μάλιστα νημεσσάται κακὰ ἔργα.
 285 Ἔνθα μὲν ἐπτάετες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἄγχιρα
 χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἀνδρας· δίδωσαν γὰρ ἅπαντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὀγδοὸν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδὼς
 τρώκτης, ὅς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει·
 290 ὅς μ' ἄγε παρπεπιθῶν ἦσι φρεσὶν, ὅφρ' ἰκόμεσθα
 Φοινίκην, θοὶ τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο.
 Ἔνθα παρ' αὐτῷ μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεύοντο,
 ἅψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπῆλυθον ὄραι,
 295 ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νῆος ἐέσαστο ποντοπόροιο,
 ψεύδεα βουλεύσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι·
 κείθι δέ μ' ὡς περάσσειε καὶ ἀπαιτεῖν ὄνων ἔλοιτο.
 Τῷ ἐπόμεν ἐπὶ νῆος, διόμενός περ, ἀνάγκη.
 Ἦ δ' εὖεεν Βορρῇ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 300 μέσσον ὑπὲρ Κρήτης· Ζεὺς δὲ σφίσι μῆδετ' ὄλεθρον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
 φαίνετο γαῖάνω, ἀλλ' οὐρανὸς ἤδὲ θάλασσα,

Per-sex-dies quidem inde mei dilecti socii
 convivabantur; at ego victimas multas præbebam
 diisque ad-sacrificandum, ipsisque ad-epulas parandas.
 Septimo autem *navibus* consensens a Creta lata,
 navigavimus Borea vento vehementer-flante, bono,
 facile, veluti secundo flumine: neque ulla inde mihi
 navium læsa-est, sed sospites et incolumes
 sedebamus: has autem ventusque gubernatoresque dirige-
 bant.] Quinto-die autem ad-Ægyptum pulcre-fluentem veni-
 mus:] statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.
 Ibi quidem ego jubebam caros socios
 illic apud naves manere, et naves tueri;
 speculatores autem ad speculas hortabar ut-irent.
 Hi vero insolentiae cedentes, sequentes impetum suum,
 statim admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
 populabantur, ac mulieres abducebant, et infantes liberos,
 ipsosque interficiebant; cito autem ad urbem pervenit clamor.
 Illi autem clamorem audientes, simul-cum aurora illucescente,
 venerunt: impletus-est vero totus campus peditibusque et
 equitibus,] ærisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine
 fugam meis sociis malam immisit: nec quisquam sustinuit
 consistere contra: circum enim mala undique stabant,
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto aere;
 alios autem duxerunt vivos, sibi operaturos necessitate.
 At mihi Jupiter ipse in mente hoc cogitatum
 effecit (utinam mortuus-fuissem et fatum assecutus
 illic in Ægypto; adhuc enim me malum excepit):
 statim de capite galeam fabrefactam deposui,
 et scutum ab-humeris; hastamque projeci ex manu:
 atque ego regis obviam ivi equis,
 et osculatus-sum genua ejus prehensa: hic autem servavit et
 mei misertus-est:] in currumque me locatum duxit domum
 lacrimas-fundentem.] Profecto me valde multi adoriebantur
 fraxineis-hastis,] cupientes interficere (namque irati-erant val-
 de);] sed ille arcebat; Jovis vero veritus-est iram
 Hospitalis, qui maxime indigne-fert mala opera.
 Tum quidem per-septem-annos mansi ibidem, multasque col-
 legi] divitias inter Ægyptios viros: dederunt enim omnes.
 Sed quum jam octavus mihi revolvens annus venit,
 tum vero Phœnicus venit vir, fallacia sciens,
 veterator, qui jam multa mala hominibus fecerat:
 qui me duxit persuasum ipsius ingenio, donec venissemus
 in-Phœnicen, ubi ipsius domus, et possessiones erant.
 Ibi apud ipsum mansi integrum in annum.
 Sed quando jam mensesque et dies exacti-erant,
 iterum circumvolvente anno, et supervenerant horæ,
 in Libyam *vecturum* me navi imposuit pontum-transeunti,
 mendacia meditatus, ut secum merces agerem;
 illic vero me ut venderet, et magnum pretium acciperet.
 Hunc sequebar in navi, suspicans licet, necessitate.
 Illa vero currebat Borea vento valide-flante, bono,
 per-medium supra Cretam: Jupiter autem eis moliebatur exi-
 tium.] Sed quum jam Cretam quidem liquissemus, neque
 ulla alia] appareret terrarum, sed cælum ac mare,

δὴ τότε κυανένη νεφέλην ἔστησε Κρονίων
 νηὸς ὑπὲρ γλαφυρῆς· ἤχλησε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 310 Ζεὺς δ' αἰμυδὶς βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 ἣ δ' ἐλελήθη πᾶσα, Διὸς πληγείσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖου πληττοῖ· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἅπαντες.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκέλοι περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
 310 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς, ἔγοντο περ ἄλγεα θυμῷ,
 ἴστων ἀμειμάκετον νηὸς κυανοπρόωροιο
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.
 Τῷ ῥα περιπλεχθεὶς φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν·
 ἐννῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 315 γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κύμα κυλίνδον.
 Ἔνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσσατο Φεῖδων
 ἥρως ἀπριάτην· τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν
 αἶθροι καὶ χαμαῖω δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον,
 χεῖρὸς ἀναστήσας, ὅρρ' ἔκετο δώματα πατρός·
 320 ἀμφὶ δέ με γλαϊνὰν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσεν.
 Ἔνθ' Ὀδυσῆος ἐνὶ πυθόμην· κείνος γὰρ ἔρασκεν
 ξενίσαι ἠδὲ φιλῆσαι ἰόντ' ἐς πατρίδα γαίαν.
 Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε πολὺν καμυητόν τε σίστηρον.
 325 Καὶ νύ κεν ἐς δεκάτῃν γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι·
 τόσσα οἱ ἐν μεγάροισι κειμήλια κείτο ἀνακτορ.
 Τὸν δ' ἐς Δουδώνην φάτο βήμεναι, ὅφρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλήν ἐπακούσαι,
 ὅπως νοστήσει Ἰθάκης ἐς πτόνα δῆμον,
 330 ἥδη δὴν ἀπεῶν, ἣ ἀμφοδὸν ἢ κρυψηδόν.
 Ὄμωσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν ἱταίρους,
 οἳ δὴ μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἄλλ' ἔμελ' ἔμπριν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἐργαζομένην νῆυσιν
 335 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολὺν πυρον.
 Ἔνθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ἀκάστω
 ἐνδοκίῳ· τοῖσιν δὲ κακῇ φρεσὶν ἠνόδανε βουλὴ
 ἀμρ' ἔμοι, ὅρρ' ἔτι πάγῳ δῦς ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
 Ἄλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλωι ποντοπόρος νηὺς,
 340 αὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἔμοι περιμηχανόωντο·
 ἐκ μὲν με γλαϊνὰν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν,
 ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλλον ἠδὲ χιτῶνα,
 ῥωγαλέα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀρθαλμοῖσιν ὄρχει.
 Ἑσπέριοι δ' Ἰθάκης εὐδείλου ἔργ' ἀρίκοντο·
 345 ἐνθ' ἔμελ' ἐμὲ κατέδησαν εὐσσελμῳ ἐνὶ νηὶ
 ὅπλῳ εὐστρεφεῖ στερεῶς· αὐτοὶ δ' ἀποβάντες
 ἐσσυμένως παρὰ θίνα θαλάσσης δόρπον ἔλοντο.
 Αὐτὰρ ἔμοι δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψιν θεοὶ αὐτοὶ
 ῥηϊδίως κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας,
 350 ξεστὸν ἐρόλκαιον καταβὰς ἐπέλασσα θαλάσση
 στήθος· ἔπειτα δὲ γερσὶ διήρεσσ' ἀμφοτέρησιν
 νηγόμενος, μάλα δ' οἶκα θύρῃ' ἔα ἀμυρὶς ἐκείνων.
 Ἔνθ' ἀναβὰς, ὅθι τε δρόιος ἦν πολυχνθῆος ὕλης,
 κειμήν πεπτηγὼς οἱ δὲ μεγάλα στενάχοντες
 355 φοίτων· ἄλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι
 μαίεσθαι προτέρω· τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον

tum vero atram nubem statuit Saturnus
 nave super cava; obscuratus est autem pontus ab ipsa.
 Jupiter vero crebro tonuit, et iniecit navi fulmea :
 hac autem contorta est tota, Jovis percussa fulmine,
 ac sulphure impleta est; ceciderunt autem ex navi omnes.
 Hi vero cornicibus *marinis* similes, circa navem nigram
 in-fluctibus ferebantur : deus autem *his* auferebat reditum.
 At mihi Jupiter ipse, habenti quidem dolores animo,
 malum longum navis caerulea-prora
 manibus imposuit, ut adhuc malum effugerem.
 Hunc inde amplexus, ferebar perniciosus ventis;
 per-novem-dies ferebar, decima autem me nocte nigra
 terræ Thesprotorum appulit magna unda volvens.
 Ibi me Thesprotorum rex excepit Phidon
 heros gratis; hujus enim dilectus filius quum-super-venisset,
 frigore et labore afflictus duxit in domum,
 manu sublevatum, donec pervenisset ad-aedes patris :
 ac mihi lænanque tunicamque vestimenta induit.
 Ibi de-Ulysse ego audiui : ille enim dicebat,
 hospitio-excepisse *se illum* et amice-tractasse euntem in pa-
 triam terram.] Et mihi bona ostendit, quanta collegerat Ulys-
 ses,] æsque, aurumque, multumque-elaboratum ferrum.
 Et sane *his* in decimam generationem alium adhuc aleret;
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regis.
 Ipsum autem in Dodonam dicebat ivisse, ut dei
 ex quercu alte-comante Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret Ithacæ in opulentum populum,
 jam diu absens, utrum palam, an occulte.
 Juravit autem coram me ipso, libans in domo,
 navem deductam-esse et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducturi-sint caram in patriam terram.
 Sed me prius dimisit : contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Tunc ille me jussit deduci ad-regem Acastum
 cum-cura; illis autem malum in-animo placebat consilium
 de me, ut adhuc omnino calamitatis in pestem inciderem.
 Sed quando a-terra longe progressa-est pontum-transiens na-
 vis,] statim servilem diem mihi moliebantur :
 exuerunt quidem me lænaque, tunicaque vestimentis,
 circumque me pannum alium malum jecerunt, et tunicam,
 lacera, quæ et ipse in oculis vides.
 Vespertini autem Ithacæ late-conspiciuæ *ad* culta pervenere :
 ibi me quidem ligaverunt bene-tabulata in navi
 fune bene-torto arcte; ipsi vero egressi
 festinanter ad litus maris, cœnam sumserunt.
 At mihi vinculum quidem resolvere dii ipsi
 facile : capiti autem panno obvoluto,
 lævigatum per-clavum delapsus applicui mari
 pectus; deinde autem manibus remigavi ambibus
 natans; valdeque cito foris eram seorsum ab-illis.
 Tunc quum-ascendissem, ubi senticetum erat floridæ silvæ,
 jacebam stratus : illi vero valde gementes
 ibant; sed enim ipsis non videbatur melius esse
 inquirere ulterius : hi quidem retro iterum ibant

νῆος ἐπὶ γλαφυρῆς· ἐμὲ δ' ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
 ῥηϊδίως, καὶ με σταθμῷ ἐπέλασαν ἄγοντες
 ἀνδρὸς ἐπισταμένον· ἔτι γὰρ νύ μοι αἶσα βιώναι.
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφηξεν, Εὐμαίε συβῶτα·
 ἃ δειλὲ ξείνων, ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας,
 ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθος ἦδ' ὅσ' ἀλγίης.
 Ἀλλὰ τάγ' οὐ κατὰ κόσμον δίομαι, οὐδέ με πείσεις
 εἰπὼν ἀμφ' Ὀδυσῆϊ· τί σε γρή, τοῖον ἔοντα,
 385 μαψιδίως ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
 νόστον ἐμοῖο ἀνακτος, δὲ ἤχθητο πᾶσι θεοῖσιν
 πᾶγχυ μάλ', ὅτι μιν οὔτε μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν
 ἦε φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τόλῃ πευσεν.
 Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαῖοι,
 370 ἠδὲ καὶ αἱ παῖδι μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω.
 Νῦν δέ μιν Ἀχαιεῖς Ἀρπυῖαι ἀντρεῖψαντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μὲν παρ' ὕεσσιν ἀπότρεπος· οὐδὲ πόλινδε
 ἔρχομαι, εἰ μή πού τι περὶ τρωῶν Πηνελόπεια
 ἐλθέμεν δτρύνῃσιν, δὲ ἀγγελίῃ πόλιν ἔλθοι.
 375 Ἀλλ' οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμειον ἐξερέουσιν,
 ἡμὲν οἱ ἄχνυνται δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
 ἠδ' οἱ γαῖρουσιν βίοντι νήποιον ἔδοντες.
 Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 ἔξ οὔ δὴ μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήγαγε μύθῳ,
 380 ὃς δ' ἄνδρα κτείνας, πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἀλγίβεις
 ἤλυθ' ἐμὰ πρὸς δώματ'· ἐγὼ δέ μιν ἀμυχγάπαζον.
 Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ἰδομενεῖϊ ἰδέσθαι
 νῆας ἀκειόμενον, τὰς οἱ ξυνέαζαν ἄελλαι·
 καὶ φάτ' ἐλευσεσθαι ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην,
 385 πολλὰ χρήματ' ἄγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν.
 Καὶ σὺ, γέρον πολυπενθές, ἐπεὶ σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
 μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο μήτε τι θέλγε·
 οὐ γὰρ τοῦνεκ' ἐγὼ σ' αἰδέσσομαι οὐδὲ φιλήσω,
 ἀλλὰ Δία ξένιον δέισας αὐτὸν τ' ἐλαίρων. [σεύς·
 390 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ·
 ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιτος,
 οἷόν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον οὐδέ σε πείθω.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ'· αὐτὰρ ὕπερθεν
 μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, τοὶ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν.
 395 Εἰ μὲν κεν νοστήσῃ ἀναξ τεὸς ἐς τὸδε δῶμα,
 ἔσσας με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματα πέμψαι
 Δουλιχίονδ' ἵεναι, ὅθι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ·
 εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἀναξ τεός, ὥς ἀγορεύω,
 δμῶας ἐπίτασεύας βαλῆσιν μεγάλης κατὰ πέτρης,
 400 ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἡπεροπεύειν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε διὸς ὕφορβός·
 ξεῖν', οὕτω γάρ κεν μοι εὐκλείη τ' ἀρετὴ τε
 εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα,
 405 ὃς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον καὶ ξείνια δῶκα,
 αὐτίς δὲ κτείναιμι φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἐλοιμήν·
 πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην.
 Νῦν δ' ὥρῃ δόρποιο· τάχιστα μοι ἐνδόν ἐταῖροι
 εἴεν, ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 410 ἀγγέμονον δὲ σύες τε καὶ ἀνέρες ἤλθον ὕφορβοί.

navem in cavam; me autem absconderunt dii ipsi
 facile, et me stabulo appulerunt ducentes
 viri prudentis; adhuc enim mihi fatum est vivere.

Hunc autem respondens allocutus-ea, Eumae subulce :
 ah miser hospitum, certe mihi valde animum commovisti :
 haec singula dicens, quanta jam passus-es, et quantum vaga-
 tus.] Sed ea non pro decenti dicta arbitror, nec mihi persua-
 debis] locutus de Ulysse : quid te oportet, talis quum-sis,
 temere mentiri? ego vero certe novi et ipse
 de-redditū mei domini, quod is odio-habetur omnibus diis
 prorsus valde, quia ipsum non inter Trojanos domuere,
 vel amicorum in manibus, postquam bellum confecerat.
 Tunc ei tumultum quidem fecissent universi-Achivi,
 atque etiam suo filio magnam gloriam peperisset in-posterum
 Nunc autem ipsum inglorie Harpyiae abripuerunt.

At ego apud sues manco semotus : neque ad urbem
 eo, nisi quando forte prae lens Penelope
 venire jubeat, quando nuntius alicunde venerit.
 Sed illi quidem singula assidentes interrogant,
 sive qui dolent diu absente rege,
 sive qui gaudent victum impune absumentes.
 Sed mihi non gratum est inquirere et interrogare,
 ex quo quidem me Aetolus vir decepit sermone ;
 qui, viro interfecto, multas per regiones vagatus,
 venit meas ad domos : ego vero ipsum amice-complectebat.
 Dixit autem se eum inter Cretenses apud Idomeneum vidisse
 naves reficientem, quas ei confregerant procellae :
 et dixit venturum, vel in aestatem, vel in autumnum,
 multas opes advehentem, cum divinis sociis.
 Et tu, senex infelix, postquam te mihi adduxit deus,
 neu quid mihi mendaciis gratificare, neu mulce :
 non enim ob-id ego te honorabo, nec diligam,
 sed Jovem Hospitalem veritus, teque-ipsum miseratus.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 certe valde quidam tibi animus in pectoribus incredulus,
 quoniam tene cum-jurejurando quidem ad-credendum-addu-
 xi, nec tibi persuadeo.] Sed age nunc sponsionem faciamus :
 ac desuper] testes ambobus dii sunt, qui Olympum tenent.
 Si quidem redierit herus tuus in hanc domum,
 indutum me lanaeque tunicaeque vestimentis deduc
 ad-Dulichium, ut-eam, quo mihi ire gratum est animo ;
 sin vero non venerit herus tuus, ut praedico,
 famulis incitatis me dejice magna de rupe,
 ut et alius mendiculus caveat decipere.

Hunc autem respondens allocutus-est divinus subulcus :
 hospes, sic enim mihi bona-fama virtutisque-nomen
 esset inter homines simul nunc, et in-posterum,
 qui te, postquam in casam duxissem, et hospitalia dedissem,
 deinde tamen interficerem, dilectumque animum eriperem :
 ex-animo sane deinde Jovi Saturnio supplicarem.
 Nunc vero hora cenae est : citissime mihi intus socii
 adsint, ut in casa lautam apparemus cenam.

Sic hi quidem talia inter se dicebant,
 prope autem suesque et viri venere subulci.

Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι·
 κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὤρτο συὼν αὐλιζομέναν.
 Αὐτὰρ ὁ οἷς ἐτάροισιν ἐκέλετο διὸς ὑφορβός·
 Ἄξεθ' ὦν τὸν ἄριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω
 415 τηλεδαπῶ· πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθ', οἵπερ διζῦν
 δὴν ἔχομεν, πάσχοντες ὦν ἐνεκ' ἀργιοδόντων·
 ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποιον ἔδουσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κέασε ζυῖα νηλεῖ χαλκῶ·
 οἱ δ' ὦν εἰς ἤγον μάλα πύονα πενταέτηρον·
 420 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ· οὐδὲ συβώτης
 λήθει· ἄρ' ἀθανάτων φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῆσιν·
 ἄλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρήχας ἐν πυρὶ βάλλον
 ἀργιόδοντος ὕδς καὶ ἐπέυχετο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα θνδες δόμονδε.
 425 Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων·
 τὸν δ' εἶπε ψυχῇ· Τοὶ δ' ἔσφαζάν τε καὶ εὔσαν·
 αἶψα δέ μιν διέχευαν· ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης,
 πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πύονα δημόν.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἄκτῃ,
 430 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα καὶ ἄμφ' ὀβελίοισιν ἐπειραν
 ὥπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα·
 βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα· ἂν δὲ συβώτης
 ἴστατο δαιτρεύσων· περὶ γὰρ φρεσὶν αἶσιμα ἦδη.
 Καὶ τὰ μὲν ἔπταγα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων·
 435 τὴν μὲν Ἰαν Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ, Μαϊάδος υἱεῖ,
 θῆκεν ἐπευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἐκάστω·
 νότοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραιρεν
 ἀργιόδοντος ὕδς· κῦδαινε δὲ θυμὸν ἀνακτος·
 καὶ μιν φωνήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 440 Αἶθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
 ὥς ἐμοί, ὅττι με, τοῖον ἐόντ', ἀγαθοῖσι γεραίρεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
 ἔσθιε, δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖσδε,
 οἷα πάρεστι· θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἑάσει,
 445 ὅττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλῃ· δύναται γὰρ ἅπαντα.
 Ἦ ῥα καὶ ἄργαματα θῦσε θεοῖς αἰετιγενέτησιν·
 σπείσας δ' αἶθοπα οἶνον, Ὀδυσσῆϊ πολιοπόρῳ
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν· ὁ δ' ἔζετο ἥ παρὰ μοῖρῃ.
 Σίτον δέ σφιν ἐνειμε Μεσαύλιος, ὃν ῥα συβώτης
 450 αὐτὸς κτήσατο οἷος ἀποιοχόμενιο ἀνακτος,
 νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος·
 παρ' δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν εἰσιν·
 οἱ δ' ἐπ' ὀνειάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 455 σίτον μὲν σφιν ἀρεῖλε Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον
 σίτου καὶ κραιῶν κεκορημένοι ἐσσεύοντο.
 Νύξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ σκοτομήνῃ, ἥ δ' ἄρα Ζεὺς
 πάννυχος· αὐτὰρ ἤν Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἐφυδρος.
 Τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῳ περὶ τήϊων,
 460 εἰ πῶς οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι, ἥ τιν' ἐταίρων
 ἄλλον ἐποτρύνειν, ἐπεὶ ἔο κήδετο λίην·
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμαίε καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι,
 εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω· οἶνος γὰρ ἀνώγει
 ἡλεός, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεΐσαι,

Has quidem deinceps incluserunt in stabula ad-cubandum
 strepitus vero ingens ortus-est suum stabulantium.

Verum ille suos socios hortabatur, divinus subulcus:

Ducite suum optimum, ut hospitii gratia mactem
 longinqui: una autem ipsi recreabimur, qui ærumnam
 diu habemus, patientes suum gratia albis-dentibus:
 alii vero nostrum laborem impune edunt.

Sic igitur locutus, scidit ligna acuto ære:
 illi autem suam adduxere valde pinguem, quinquennem:
 eum quidem inde statuerunt ad focum; neque subulcus
 oblitus-est immortalium: mente enim utebatur bona;
 sed hic auspicans, capitis pilos in ignem jecit
 albis-dentibus suis, et precabatur omnes deos,
 ut-rediret Ulysses prudens suam domum.

Ferit autem suam manu sublata segmine quercus, quod reli-
 querat findens; et hunc reliquit anima. Ipsi vero jugularunt
 et ustularunt; statimque eum divisere; ac frusta cruda-pone-
 bat subulcus, undique auspicans a-membris, in pinguem
 adipem:] et alia quidem in ignem jecit, conspersa frumenti
 farina, minutatimque-secuere cetera, et verubus transfixere
 assaruntque scite, extraxeruntque igne omnia:
 posuerunt autem in mensis simul omnia: ac subulcus
 surrexit divisurus; valde enim mente æqua norat.

Atque illa quidem septifariam omnia partitus-est dividens;
 partem quidem unam Nymphis et Mercurio, Maiæ filio,
 posuit precatus; ceteras vero distribuit singulis:
 tergo autem Ulyssem perpetuo honorabat
 albis-dentibus suis; lætificabat vero animum domini;
 et ipsum compellans allocutus-est ingeniosus Ulysses:

Utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri sis,
 ut mihi, quandoquidem me, talis quum-sim, bonis honoras.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 comede, mirifice hospitum, et delectare hisce,
 qualia adsunt; deus autem hoc quidem dabit, illud vero sinet,
 quodcunque suo animo voluerit: potest enim omnia.

Dixit, et primitias sacrificavit diis sempiternis:
 lillatoque nigro vino, Ulyssi urbium-vastatori poculum
 in manibus posuit; hic autem sedebat suam juxta partem.
 Panem autem ipsis distribuit Mesaulius, quem subulcus
 ipse sibi comparaverat solus, absente domino,
 sine (pretium non præbentibus) domina et Laerte sene:
 eum vero a Taphiis emit ex-possessionibus suis.
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 panem quidem eis abstulit Mesaulius; illi autem ad cubitum,
 pane et carnibus saturati; properabant.

Nox vero dein supervenit mala obscura-sine-luna; pluebat
 autem Jupiter] tota-nocte; ac flabat Zephyrus magnus sem-
 per aquosus.] Inter-hos vero Ulysses locutus-est, subulcum
 tentans, si qua sibi exutam Ianam præberet, vel aliquem
 sociorum] alium dare hortaretur, siquidem ipsum curabat
 valde:] Audi nunc, Eumæe, et ceteri omnes socii,
 gloriabundus aliquod verbum dicam: vinum enim jubet
 stultum, quod impulit sapientem etiam valde cantare,

465 καὶ θ' ἀπαλὸν γέλασαι καὶ τ' ὀργήσασθαι ἀνῆκεν
καὶ τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον.
Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπιχεύσω.
Εἴθ' ὡς ἡδύοιμι βίη τέ μοι ἐμπέδος εἴη,
ὡς θο' ὑπὸ Τροίην λόχον ἡγομένη ἀρτύναντες·
470 ἡγείσθην δ' Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος,
τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον ἐγών· αὐτοὶ γὰρ ἄνωγον.
Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἰκόμεσθα ποτὶ πόλιν αἰπύ τε τείχος,
ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστου κατὰ ῥωπήϊα πυκνὰ
ἂν δόνακας καὶ ἔλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες
475 κείμεθα. Νῦξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ Βορέου πεσόντος,
πηγυλῆς· αὐτὰρ ὑπερθε χῶν γένετ' ἥ τε πάχνη,
ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.
Ἔνθ' ἄλλοι πάντες χλαῖνας ἔχον ἡδὲ χιτῶνας,
εὐδον δ' εὐκηλοὶ, σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους·
480 αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἐτάροισιν ἔλειπον
ἀφραδέως, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγισμένον ἐμπης·
ἀλλ' ἐπόμεν σάκος οἷον ἔχων καὶ ζῶμα φαεινόν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
καὶ τότε ἔγνων Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἔδοντα,
485 ἀγκυῶν νύξας· ὃ δ' ἄρ' ἐμματαῶς ὑπάκουσεν·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὗτοι ἔτι ζωοῖσι μετέσσομαι, ἀλλὰ με χειμα
δάμναται· οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν παρὰ μ' ἥπαρ δαίμων
οἰοχίτων' ἵμεναι· νῦν δ' οὐκέτι φυχτὰ πελόνται.
490 Ὡς ἐφάμην· ὃ δ' ἐπειτα νόον σκέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
οἷος ἔκεινος ἔην βουλευμένον ἡδὲ μάχεσθαι·
φθεγξάμενος δ' ὀλίγη ὅπρ' ἐπὶ πρὸς μῦθον εἵπεν·
Σίγα νῦν, μή τις σευ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
Ἦ καὶ ἐπ' ἀγκυῶνος κεφαλὴν στήθεν εἵπτε τὸ μῦθον·
495 Κλυτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.
Λίην γὰρ νηῶν ἔκας ἤλαθον· ἀλλὰ τις εἴη
εἵπεν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνει νέεσθαι.
Ὡς ἔφατ'· ὥρτο δ' ἐπειτα Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
500 καρπαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν,
βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνου
κείμεν ἀσπασίως· φάε δὲ χρυσόβρονος Ἥως.
Ὡς νῦν ἡδύοιμι, βίη τέ μοι ἐμπέδος εἴη·
δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συφορῶν
505 ἀμφοτέρων, φιλότῃ καὶ αἰδοῦ φεικτὸς ἔῃς·
νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαχίε συβῶτα·
ὦ γέρον, αἴνος μὲν τοι ἀμύμων, ὃν κατέλεξας,
οὐδὲ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς εἵπες·
510 τῷ οὐτ' ἐσθῆτος δευθήσαι οὔτε τευ ἄλλου,
ὧν ἐπέοιχ' ἐκέτην ταλαπεῖριον ἀντιάσαντα,
νῦν· ἀτὰρ ἡϊωθέν γε τὰ σά ῥάκεα δνοπαλίζεις.
Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημοιβοὶ τε χιτῶνες
ἐνθάδε ἐννυθθαί· μία δ' οἷα φωτὶ ἐκάστω.
515 [Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
αὐτὸς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματα δώσει,
πέμψει δ', ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.]
Ὡς εἰπὼν ἀνόρουσε· τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς

et ad molliter ridendum, et ad saltandum incitavit,
et aliquod verbum emisit, quod indictum esset melius.
Sed postquam primum vocem-rupi, non celabo.
Utinam sic pubescerem, viresque mihi integræ essent,
sicut quando sub Trojam insidias duximus instructas :
duresque-erant Ulyssesque et Atrides Menelaus ;
cum-his vero una tertius dux-eram ego : ipsi enim jubebant.
Sed quando jam veneramus ad urbem, altumque murum,
nos quidem circa urbem per virgulta densa,
in arundinibus et palude sub armis prostrati,
jacebamus. Nox autem supervenit mala, Borea oborto,
glacialis ; at superne nix facta-est veluti pruina,
frigida, et scutis circum-accrecebat glacies.
Ibi ceteri omnes lænas habebant, et tunicas,
dormiebantque quieti, scutis cooperti humeros :
at ego lænam quidem profectus sociis reliqueram,
stulte, quoniam non putabam me frigus-passurum omnino :
sed sequebar, scutum solum habens et cingulum nitidum.
Sed quando jam tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
tunc ego Ulyssem allocutus-sum, prope qui-erat,
cubito pungens ; is vero promte auscultavit :

Nobilissime Laertiade, sollers Ulysse,
nequaquam amplius vivis interero ; sed me hieme
domat ; non enim habeo lænam : decept me deus,
sola-cum-tunica ut-irem ; nunc vero non-amplius effugium
est.] Sic dixi ; is autem dein mentem habebat hanc in animo,
qualis ille erat ad-consultandum et pugnandum :
locutus autem submissa voce, me sermone affabatur :

Sile nunc, ne-quis te Achivorum alius audiat.
Dixit ; et in cubito caput tenuit, dixitque sermonem :
Audite, amici : divinum mihi in-somnis astitit somnium.
Valde enim a-navibus longe venimus : sed aliquis eat
nuntiatum Atridae Aganemmoni, pastori virorum,
si plures a navibus excitare velit ut-veniant.

Sic dixit : surrexit autem deinde Thoas, Andræmonis filius,
confestim, ac lænam deposuit purpuream,
profectusque-est currens ad naves : ego vero in vestimento
illius] jacui libenter ; illuxit autem in-aureo-solio Aurora.

Ita utinam nunc pubescerem, viresque mihi integræ essent ;
daret aliquis lænam in stabulis subulcorum,
utrumque, ex-amicitia ac reverentia viri boni :
nunc autem me despiciunt, mala corpore vestimenta habentem.] Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subul-
ce :] o senex, narratio quidem tibi bona, quam dixisti,
neque ullum præter decorum verbum inutile locutus-es :
ideo nec veste indigebis, neque ulla alia-re,
quarum decet supplicem miserum compotem-factum-esse,
nunc ; at mane quidem tuos pannos manibus-executies.
Non enim multæ lænæ, mutatoria-que tunicae
hic sunt ad-induendum ; una autem sola est viro cuique.
[At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
ipse tibi lænamque tunicamque vestimenta dabit,
deducetque, quo te cor animusque jubet.]

Sic locutus cito-surrexit ; ponebat autem ei prope ignem

εὐνήν, ἐν δ' οἶων τε καὶ αἰγῶν δέματ' ἔβαρπλιν.
 520 Ἔνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλεκτ'· ἐπὶ δὲ γλαῖναν βάλεν αὐτῷ
 πυκνήν καὶ μεγάλην, ἣ οἱ παρεκίσχετ' ἀμοιβὰς
 ἐννυσθαι, ὅτε τις γειμῶν ἔκπαγλος ὄροίτο. [τὸν
 Ὡς δ' ἔμειν' Ὀδυσσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δὲ παρ' αὐ-
 ἄνδρες κοιμήσαντο νεγνίαι· οὐδὲ συμβῶτη
 525 ἦνδ' ἀνεν αὐτόθι κοῖτος ὦν ἀπο κοιμηθῆναι,
 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ὑπὸ πλῆξετο· χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅτι· ῥά οἱ βίῳ περικυβητο, νόστιμον ἔσθλος.
 Πρῶτον μὲν ξίφος ὅζυ περὶ στήθεσσι βάλετ' ὦμοις,
 ἀμφὶ δὲ γλαῖναν ἔσσεατ' ἀλεξάνεμον, μάλα πυκνήν,
 530 ἃν δὲ νάκην ἔλετ' αἰγὸς εὐτρεφέος, μέγαλοιο·
 εἴλετο δ' ὅζυν ἀκοντά, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
 Βῆ δ' ἵμεναι κείων, ὅθι περ σῦες ἀργιόδοντες
 πέτρῃ ὑπο γλαφυρῇ ἔδον, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ο.

Τηλεμάχου πρὸς Εὐμαιοι ἀφίξεις.

Ἦ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη
 ὄψετ' Ὀδυσσεὺς μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν
 νόστου ὑπομνήσουσα καὶ ὄρνυένουσα νέεσθαι.
 Εὔρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγλὰν υἱὸν,
 5 εὐδόντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλίμοιο·
 ἦτο Νεστορίδην μαλακῷ δεδμημένον ὑπνω·
 Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔγε γλυκύς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 νύκτα δι' ἀμφοσίνην μελεδήματα πατὸς ἔγειρεν.
 ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη· [σαι,
 10 Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἀπο τῆλ' ἀλάλη-
 κτήματα τὲς προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 οὕτω ὑπερφιάλους· μή τοι κατὰ πάντα φάγωσιν,
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τῆυσίνην ἔδδον ἔλθης.
 Ἄλλ' ὅτρυνε τάχιστα βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον
 15 πεμπέμεν, ὅφρ' ἔτι οἶκοι ἀμύμονα μητέρα τέτμης.
 Ἦδη γάρ ῥα πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται
 Εὐρυμάχῳ γῆμασθαι· ὁ γὰρ περιβάλλει ἀπαντας
 μνηστῆρας δῶροισι καὶ ἐξωίφειλλεν ἔδδον·
 μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτήμα φέρηται.
 20 Οἶσθα γάρ, οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικός·
 κείνου βρύλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ὀπίωι,
 παιδῶν δὲ προτέρων καὶ κουριδίωιο φίλοιον
 οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος οὐδὲ μεταλλᾷ.
 Ἀλλὰ σύγ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέφειας ἕκαστα
 25 ὁμώωι, ἥ τις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι·
 εἰσάχε τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράχοιτιν.
 Ἄλλο δὲ τοίγε ἔπος ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ.
 Μνηστῆρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιο τε παιπαλοέσσης,
 30 ἱέμενοι κτείναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.
 Ἀλλὰ τάγ' οὐκ οἶω, πρὶν καὶ τίνα γαῖα καθέξει
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίον καταδούσιν.

lectum; atque oviumque et caprarum pelles injiciebat.
 Ibi Ulysses decubuit; inject autem lenam ipsi
 densam et magnam, quæ ei prope-jacebat mutatoria
 ad-induendum, quando aliqua tempestas gravis oriretur.

Sic quidem tunc Ulysses decubuit; ac prope ipsum
 viri cubuere juvenes; non-autem subulco
 placuit illic lectus, a-suibz seorsum ut-cubaret :
 sed is extra profectus armabat-se : gaudebat vero Ulysses,
 quod sibi facultatum curam-habebat, ipse dum-abesset.
 Primum quidem ensem acutum circa fortes suspendit hume-
 ros;] tum kenam sibi-circumdedit arcen-tem-ventos, valde
 densam;] ac pellem sumsit capræ bene-nutritæ, magnæ :
 sumsitque acutum jaculum, canum propulsatorem et viro-
 rum.] Ivitque decubiturus, ubi quidem sues albis-dentibus
 rupe sub cava dormiebant, Boream arcento-in-loco.

ODYSSEÆ XV.

Telemachi ad Eumæum adventus.

In spatiosam vero Lacedæmonem Pallas Minerva
 ibat, Ulyssis magnanimi splendidum filium
 de-re-ditu submonitura et hortatura ut-rediret.
 Invenit autem Telemachum et Nestoris inclytum filium
 cubantes in vestibulo-domus Menelai gloriosi :
 Nestoriden quidem molli domitum somno;
 Te-machum vero non somnus tenebat dulcis, sed eum in
 animo] noctem per divinam curæ de-patre excitabant.
 Prope autem stans eum allocuta-est cæsiis-oculis Minerva :
 Telemache, non-amplius bene a tua domo procul vagaris,
 possessionibusque relictis, virisque in tuis ædibus
 ita insolentibus; cave ne tibi omnia comedant,
 possessionibus divis, tu vero inane iter feceris.
 Sed hortare citissime bello strenuum Menelaum
 ut-dimittat te : ut adhuc domi eximiam matrem invenias.
 Jam enim paterque fratresque eam jubent
 Eurymacho nubere; is enim superat omnes
 procos donis, et nimium-auxit sponsalia :
 ne quid, te invito, ex ædibus bonum efferatur.
 Scis enim, qualis animus in pectoribus est mulieris :
 illius vult domum augere, qui se duxerit,
 filiorum autem priorum, et mariti cui-virgo-nupserat di-
 lecti,] non-amplius recordatur, quando-mortuus-est, neque
 inquit.] Sed tu ubi-veneris ipse, committas singula
 famularum ei quæcunque tibi optima videatur esse;
 donec tibi ostenderint dii illustrem uxorem.
 Aliud autem tibi verbum dicam; tu vero reponere animo.
 Procorum tibi studiose principes insidiantur
 in freto Ithacæque Samique asperæ,
 cupientes te occidere, antequam in-patriam terram perve-
 neris.] Sed ea non futura puto : prius etiam aliquem terra
 habebit] virorum procorum, qui tibi victum devorant.

Ἄλλὰ ἐκὰς νῆσων ἀπέχειν εὐεργέα νῆα,
 νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν· πέμψει δέ τοι οὖρον ὀπισθεν
 35 ἀθανάτων, ὅστις σε φυλάσσει τε βύεται τε.
 Αὐτὰρ ἔπειν πρώτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀρίκηται,
 νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρύνει καὶ πάντας ἐταίρους·
 αὐτὸς δὲ πρῶτιστα συδῶτην εἰσαφικέσθαι,
 ὃς τοι ὕων ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἥπια οἶδεν.
 40 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἀέσαι· τὸν δ' ὀτρύνει πόλιν εἰσω
 ἀγγελίην ἐρέοντα περίρπονι Πηνελόπειῃ,
 οὔνεκά οἱ σῶς ἐσσι καὶ ἐκ Πύλου εἰλγλουθας.
 Ἥ μὲν ἔρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμ-
 Αὐτὰρ ὁ Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρεν· [πον.
 45 [λαῖ ποδὶ κινήσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·]
 Ἐγρεο, Νεστορίδη Πεισίστρατε, μῶνυχας ἱππους
 ζευξὼν ὑπ' ἄρματ' ἄγων, ὅρρα πρήσσομεν ὁδοῖο.
 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἡῦδα·
 Τηλέμαχ', οὐτως ἐστὶν ἐπειγομένους περ ὁδοῖο
 60 νύκτα διὰ θνοφερὴν ἑλάν· τάχ' ὁ ἔσσεται ἥως.
 Ἄλλὰ μὲν, εἰκόσε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείῃ
 ἥρως Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 καὶ μῦθοις ἀγανοῖσι παραυδῆσας ἀποπέμψῃ.
 Τοῦ γάρ τε ξείνος μιμνήσκειται ἥματα πάντα
 65 ἀνδρὸς ξεινοδόκου, ὃς κεν φιλότητα παράσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἡλυθεν Ἥως.
 Ἀγγέμονον δέ σφ' ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἀνστάς ἐξ ἐνῆς, Ἑλένης πάρα καλλιχόρῳ νο.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός,
 60 σπερχόμενός ῥα γιγῶνα περὶ γροῖ σιγλόοντα
 ᾄδων καὶ μέγα ῥᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετ' ὅμοις
 ἥρως· βῆ δὲ θύραζε, παριστάμενος δὲ προσηῦδα·
 [Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύς θεῖος·]
 Ἀτρείδην Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 65 ἤδη νῦν μ' ἀπόπεμπε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐέλδοται οἶκαδ' ἰκέσθαι.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', οὔτι σ' ἐγώ γε πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω,
 ἱέμενον νόστοιο· νεμεσσοῦμαι δὲ καὶ ἄλλω
 70 ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὃς κ' ἔξοχα μὲν φιλέεισιν,
 ἔξοχα δ' ἐγχοίρῃσιν· ἀμείνω δ' αἰσίμα πάντα·
 ἴσόν τοι κακὸν ἐσθ', ὅς τ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
 ξείνων ἐποτρύνει καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύχει.
 [Χρὴ ξείνων παρρόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.]
 75 Ἄλλὰ μὲν, εἰκόσε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείῳ
 καλὰ, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδης· εἴπω δὲ γυναιξὶν
 δείπνον ἐνὶ μέγαροις τετυχεῖν ἄλις ἐνδὸν ἐόντων·
 ἀμφοτέρων, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειρα·
 δειπνήσαντας ἱμεν πολλὰν ἐπ' ἀπείροντα γαίαν·
 80 εἰ δ' ἐθέλεις τραπῆσθαι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
 ὅρρα τοι αὐτὸς ἐπιώμαι, ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους,
 ἄσπετα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι· οὐδέ τις ἡμέας
 αὐτὰς ἀπέμψει, δώσει δέ τι ἐν γε φέρεσθαι,
 ἢ τινα τριπόδων εὐχάλικων ἢ λεβήτων
 85 ἢ δ' ὅς τις ἡμιόνους ἢ χρύσειον ἄλυσον.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡῦδα·

Sed longe ab-insulis abstine bene-fabricatam navem,
 cumque-nocte simul naviga : mittet autem tibi ventum-se-
 cunduma-tergo] immortalium quicumque te custoditque tue-
 turque.] At ubi ad-primum litus Ithacæ perveneris,
 navem quidem in urbem mitte et omnes socios :
 ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, simulque in-te benevolo animo-est.
 Illic autem noctem perage ; ipsum vero mitte in urbem
 nuntium laturum prudenti Penelopæ,
 quod ei salvus sis, et ex Pylo veneris.

Hæc quidem sic locuta abiit ad magnum Olymum.

At ille Nestoriden ex dulci somno excitavit

[illato pede motum ; et ei verbum dixit :]

Surge, Nestoride Pisistrate, solidis-ungulis equos
 junge sub currum ducens, ut conficiamus iter.

Hunc autem Nestorides Pisistratus contra allocutus-est :

Telemache, nequaquam licet, deproperantes licet iter,
 noctem per tenebrosam aurigare ; cito vero aderit aurora.

Sed mane, dum dona ferens in-curru posuerit

heros Atrides, hasta-inclytus Menelaus,

et verbis placidis compellatum dimiserit.

Etenim hospes recordatur dies omnes

viri hospitalis, qui amicitiam exhibuerit.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.

Prope autem ad-eos venit bello strenuus Menelaus,

ubi-surrexit e lecto, ab Helena pulcris-comis.

Hunc autem postquam animadvertit Ulyssis dilectus filius,

festinans inde tunicam circa corpus splendidam

induit, et magnum pallium fortibus injectit humeris

heros : ivit autem foras, astansque eum allocutus-est :

[Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini :]

Atride Menelæe, Jovis-alumne, princeps civium,

jam nunc me dimitte dilectam in patriam terram :

jam enim mihi animus cupit domum ire.

Huic autem respondit deinde bello strenuus Menelaus :

Telemache, non te equidem in-longum tempus hic detinebo,

cupientem reditus : succenseo autem et alii

viro hospitali, qui immoderate quidem diligit,

immoderate autem oderit ; meliora vero sunt æqua omnia.

Æquale sane malum est, qui et nolentem redire

hospitem impellat, et qui ire-festinantem detineat.

[Oportet hospitem præsentem amice-tractare, volentemque

dimittere] Sed mane, dum dona ferens in-curru posuero

pulcra ; tu autem oculis videris : dicam vero mulieribus

jentaculum in ædibus ut-parent abunde ex-intus repositis :

utrumque, gloriaque et splendor, et utilitas est,

pastos ire multum super immensam terram ;

sin vero vis divertere in Helladem, et medium Argos :

ut te ipse sequar, subjungam autem tibi equos,

ad-urbesque hominum ducam ; nec quisquam nos

sic remittet ; sed dabit aliquid unum saltem ferendum,

aut aliquem tripodum bene-æralorum, aut lebetum,

aut duos mulos, aut aureum poculum.

[est :

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-

Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 βούλομαι ἤδη νείσθαι ἐφ' ἡμέτερό· οὐ γὰρ ὅπισθεν
 οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἑμοῖσιν·
 90 μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς θλωμαι,
 ἥ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν ὀληται.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 αὐτίκ' ἄρ' ἤ ἀλόχῳ ἤδὲ δμῳῇσι κέλευσεν
 δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυχεῖν ἄλλις ἐνδον ἐόντων.
 95 Ἀγγιμόλον δέ οἱ ἦλθε Βοηθοίδης Ἰετεινεύς,
 ἀνστάς ἐξ εὐνῆς, ἐπεὶ οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ·
 τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος
 δαπτήσαι τε κρεῶν· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κτῶνεντα,
 100 οὐκ οἷος, ἅμα τῷγ' Ἑλένη κίε καὶ Μεγαπένθης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἔκτανον, 80' οἱ κειμήλια κεῖτο,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον,
 υἱὸν δὲ κρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἄνωγεν
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν,
 105 ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, οὓς κάμεν αὐτή.
 Τῶν δ' αἰραιμένη Ἑλένη φέρε, διὰ γυναικῶν,
 δεκάλλιστος ἦν ποικιλιμασιν ἠδὲ μέγιστος,
 ἀστὴρ δ' ὥς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεῖατος ἄλλων.
 Βὰν δ' ἰέναι προτέρω διὰ δώματος, ἕως ἔκοντο
 110 Τηλέμαχον· τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', ἦτοι νόστον, ὅπως φρεσὶ σῆσι μενοινᾷς,
 ὣς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 Δῶρων δ', ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
 δώσω, δεκάλλιστον καὶ τιμητέστατόν ἐστιν.
 115 Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἐστὶν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χειλέα κεκράνται·
 ἔργον δ' Ἡραίοιοιο πόρεν δέ εἰ Φαίδιμος ἥρως,
 Σιδονίων βασιλεὺς, 80' ἕως δόμος ἀμφεκάλυφεν
 κείσέ με νοστήσαντα· τεινὸν δ' ἐθέλω τόδ' ὁπάσσαι.
 120 Ὡς εἰπὼν ἐν χειρὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον
 ἥρως Ἀτρεΐδης· ὁ δ' ἄρα κρητῆρα φαεινὸν
 θῆκ' αὐτοῦ προπάροιθε φέρων κρατερὸς Μεγαπένθης,
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρης,
 πέπλον ἔχουσα ἐν χειρσίν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 125 Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι
 μνῆμ' Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην
 σῇ ἀλόχῳ φορέειν· τείως δὲ φίλῃ παρὰ μητρὶ
 κείσθω ἐνὶ μεγάρῳ· σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 130 Ὡς εἰπούσ' ἐν χειρὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς πείρινθα τίθει Πεισίστρατος ἥρως
 δεξιόμενος καὶ πάντα ἐῷ θηήσατο θυμῷ.
 Τούς δ' ἦγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος·
 ἐξέσθην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
 135 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχώφ' ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστήν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοῖα ταμίη παρέθηκε φέρουσα·
 [εἰδῶτα πολλὰ] ἐπιθείσα, χαρίζομένη παρεόντων·]
 140 παρὰ δὲ Βοηθοίδης κρέα δαίετο καὶ νέμει μοίρας·

Atride Menelae, Jovis-alumne, princeps civium,
 volo jam redire ad nostra; non enim post me
 custodem discedens reliqui apud possessiones meas:
 ne patrem deo-parem quaerens, ipse peream,
 aut aliquid mihi ex aedibus supellectile-præstans pereat.

Ac postquam hoc audierat bello strenuus Menelaus,
 statim suam uxorem et famulas jussit
 jentaculum in aedibus parare abunde ex-intus repositis.
 Prope autem ipsi venit Boethoides Eleoneus,
 ubi-surrexerat e lecto; quippe non procul habitabat ab ipso;
 hunc ignem accendere jussit bello strenuus Menelaus,
 assareque carnes; is vero non inobsequens-fuit, ubi-audie-
 rat.] Ipse autem in thalamum descendit odoratum,
 non solus; simul cum-ipso Helena ivit et Megapenthes.
 Sed quando jam eo pervenerant, ubi ei bona-recondita jace-
 bant,] Atrides quidem deinde poculum cepit duplex,
 filium autem craterem portare Megapenthem jussit
 argenteum: Helena vero astitit arcis,
 ubi erant ei pepla omni-artificio-varia, quæ elaborarat ipsa.
 Horum unum sublatum Helena ferebat, divina mulierum,
 qui pulcherrimus erat ornatu-versicolori, et maximus,
 ut stella autem resplendebat: jacebat vero ultimus omnium.
 Iveruntque inde ulterius per domum, donec pervenirent
 ad-Telemachum: hunc autem affatus-est flavus Menelaus:

Telemache, sane reditum, ut animo tuo cupis,
 sic tibi Jupiter perficiat, altitonans maritus Junonis.
 Donorum autem, quotquot in mea domo recondita jacent,
 dabo quod optimum et pretiosissimum est.
 Dabo tibi craterem elaboratum; argenteus autem
 est totus, auro vero labra munita-sunt;
 opus est Vulcani: donavit autem eum mihi Phædimus heros,
 Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illic me in-redditu-profectum: tibi autem volo hoc præbere.

Sic locutus, in manibus ei ponebat poculum duplex
 heros Atrides: ille vero craterem splendidi
 posuit ante ipsum ferens, fortis Megapenthes,
 argenteum: Helena autem astitit pulcris-genis,
 peplum habens in manibus, verbumque dixit et elocuta-est:

Donum tibi et ego, fili dilecte, hoc do,
 monumentum Helenæ manuum, optabilem in nuptiarum tem-
 pus] tuæ uxori gestandum: interim vero dilectam apud ma-
 trem] jaceat in domo: tu vero mihi gaudens pervenias
 ad-domum bene ædificatam, et tuam in patriam terram.

Sic locuta in manibus ei posuit: hic autem accepit gaudens.
 Et hæc quidem in sirpe posuit Pisistratus heros
 accepta, et omnia suo admiratus-est animo.
 Hos autem duxit ad domum capite flavus Menelaus:
 sederuntque deinde in sedibusque solisque.
 Aquam autem famula gutturnio defudit ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens:
 [fercula multa imponens, gratificans de-præsentibus;] [nes;
 juxtaque Boethoides carnes dividebat et distribuebat portio-

ὦνον ἔχον ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφιν,

οἱ δ' ἐπ' ὀνειῖαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

δὴ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς

145 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.

Τοὺς δὲ μετ' Ἀτρεΐδης ἔκτε ξανθὸς Μενέλαος,

οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφιν,

χρυσέω ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·

150 στή δ' ἵππων προπάροιθε, δεδισκόμενος δὲ προσῆυδα·

Χαίρετον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν

εἰπεῖν· ἥ γὰρ ἔμοιγε πατὴρ ὥς ἤπιος ἦεν,

εἴως ἐν Τροίῃ πολέμιζομεν υἱὲς Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·

155 καὶ λήην κείνῳ γε, Διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις,

πάντα τὰδ' ἐλθόντες καταλέξομεν· αἱ γὰρ ἐγὼν ὡς

νοστήσας Ἰθάκηνδε, κίων Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ

εἵπομαι, ὡς παρὰ σείο τυχὼν φιλόητος ἀπάσης

ἐρχομαι, αὐτὰρ ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.

160 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,

αἰετὸς ἀργὴν γῆνα φέρων δνύχεσσι πέλωρον,

ἡμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰδόντες ἔποντο

ἀνέρες ἡδὲ γυναῖκες· ὁ δὲ σφισιν ἐγγύθεν ἐλθὼν

δεξιὸς ἦϊξε πρόσθ' ἵππων· οἱ δὲ ἰδόντες

165 γῆθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.

Τοῖσι δὲ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἤρχετο μῦθων·

Φράζεο δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,

ἡ νῦν τὸδ' ἔφηνε θεὸς τέρας ἡς σοὶ αὐτῷ.

Ὡς φάτο· μερμήριζε δ' Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,

170 δῖπῳ οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νόησας.

Τὸν δ' Ἑλένη τανυπέπλος ὑποφθαμένη φάτο μῦθον·

Κλυτέ μιν αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ

Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι οἶω.

Ὡς ὅδε γῆν' ἤρπαξ', ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ,

175 ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, θοὶ οἱ γενεῇ τε τόκος τε·

ὡς Ὀδυσσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν καὶ πολλ' ἐπαληθεῖς

οἶκαδε νοστήσει καὶ τίσεται· ἡ δὲ καὶ ῥῆθ' οἶκοι,

ἀτὰρ μνηστῆρας κακὸν πάντεσσιν φυτεύει.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·

180 οὕτω νῦν Ζεὺς θεΐη, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης·

τῷ κέν τοι καὶ κείθι θεῶν ὡς εὐχετοῖμην.

Ἥ καὶ ἔφ' ἵπποισιν μάστιν βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὦκα

ῥιζαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες·

οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμύρῃς ἔχοντες.

185 Δύσπετό τ' ἥελιος, σκιάωντες τε πᾶσαι ἀγναιαί·

ἐς Φηρὰς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,

υἱὸς Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.

Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' εἰνία θῆκεν.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,

190 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·

ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·

μάστιξεν δ' ἔλααν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.

Αἶψα δ' ἐπειθ' ἵκοντο Πύλου ἀπὸ πτολίεθρου·

καὶ τότε Τηλέμαχος προσφώνεε Νέστορος υἱόν·

HOMERUS.

sed vinum-fundebat filius Menelai inclyti.

Hi autem ab cibis paratos appositos manus extendebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,

tum vero Telemachus et Nestoris illustris filius

equosque junxerunt, currusque variegatos conscenderunt;
exegerunt autem e-vestibulo et porticu sonora.

Post hos vero Atrides ivit flavus Menelaus,

vinum habens in manu dulce dextra,

aureo in poculo, ut, ubi-libasset, proficiscerentur;

stetit autem ante equos, propinansque eos allocutus-est:

Valete, o juvenes, et Nestori pastori virorum
dicite *salutem*; certe enim mihi, ut pater, benignus erat,
quandiu in Troja pugnabamus filii Achivorum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] et omnino illi, Jovis-alumne, sicut dicis,
omnia hæc profecti narrabimus: utinam enim ego sic,
reversus in-Ithacam, ubi-advenero, Ulyssi in domo
dixerim, ut a te potitus amicae-exceptionis omnigenæ
veniam, atque afferam opes multas et bonas.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
aquila album anserem ferens unguibus ingentem,
mansuetum e chorte: ac clamantes sequebantur
viri et mulieres: hæc vero ipsos prope quum-venisset,
dextera emicuit ante equos: hi autem conspicati
gavisi-sunt, et omnibus in mentibus animus exhilaratus-
est.] His autem Nestorides Pisisstratus orsus-est sermonem:

Considera jam, Menelæe Jovis-alumne, princeps virorum,
an nobis hoc ostenderit deus portentum, an tibi ipsi.

Sic dixit; cogitabat autem Marti-carus Menelaus,
quomodo ei rite responderet meditatus.

Hunc autem Helena lato-peplo præveniens dixit verbum:

Audite me; at ego vaticinabor, sicut in animo
immortales *mihi* suggerunt, et sicut perfectum-iri puto.
Sicut hæc anserem rapuit, nutritum in domo,
profecta ex monte, ubi ei genusque partusque:
sic Ulysses mala multa passus, et multum vagatus,
domum redibit, et ulciscetur; aut jam
domi est; quin-etiam procis malum omnibus serit.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] sic nunc Jupiter faciat, altitonans maritus Junonis;
ita tibi et illic, deo tanquam, vota-fecerim.

Dixit, et equis scuticam incussit: hi autem valde celeriter
ruerunt ad-campum per urbem promti;
iique toto-die quatiebant jugum utrinque habentes.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ:
ad Pheras autem pervenere Dioclei ad domum,
filii Orsilocho, quem Alpheus genuit filium.

Illic vero noctem dormierunt: is vero eis hospitalia apposuit.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
equosque junxere, currusque variegatos conscenderunt;
exegeruntque e-vestibulo et porticu sonora;
et scutica-percussit *Pisisstratus*, ut-currerent; hi autem non
inviti volarunt.] Statim vero inde venerunt ad Pyli altam
urbem;] et tunc Telemachus allocutus-est Nestoris filium:

- 196 Νεστορίδῃ, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας
μῦθον ἐμόν; ξείνοι δὲ διαπεπρὲς εὐχόμεθ' εἶναι
ἐκ πατέρων φιλότῃτος, ἀτὰρ καὶ δῆλικές εἰμεν·
ἦδε δ' ὁδὸς καὶ μάλλον δημοφροσύνησιν ἐνήσει.
Μή με παρὲς ἄγε νῆα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ·
200 μή μ' ὁ γέρον ἀέκοντα κατὰσχη ὅς ἐνὶ οἴκῳ,
ἰέμενος φιλέειν· ἐμὲ δὲ χρεὼ θάσσον ἰκέσθαι. [μῶ,
Ὡς φάτο· Νεστορίδης δ' ἄρ' ἐὼν συμγράφασατο θυ-
σπικως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειεν.
Ὡδὲ δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·
206 στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξάινυτο κάλλιμα δῶρα,
ἐσθῆτα χρυσόν τε, τὰ οἱ Μενέλαος ἔδωκεν·
καὶ μιν ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε κέλευε τέ πάντας ἐταίρους,
210 πρὶν ἐμὲ οἶκαδ' ἰκέσθαι ἀπαγγεῖλαι τε γέροντι.
Εὖ γάρ ἐγὼ τότε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ὅλος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐ σε μεθήσει,
ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται· οὐδέ ἔφημι
ἄψ' ἵνα κενεόν· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης.
216 Ὡς ἄρα φωνήσας ἔλασεν καλλιτρίχας ἵππους
ἄψ' Πύλλῳν εἰς ἄστυ, θοὺς δ' ἄρα δώμαθ' ἵκανε.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν·
Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε', ἐταῖροι, νῆϊ μελαίνῃ·
αὐτοὶ τ' ἀμειβάνομεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο. [θοντο.
220 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπί-
Αἴψα δ' ἄρ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
Ἦτοι ὁ μὲν τὰ πονεῖτο καὶ εὖχετο, θύε δ' Ἀθήνη
νῆϊ πάρα πρύμνῃ· σχεδόνθεν δέ οἱ ἤλυθεν ἀνὴρ
τῆλεδαπός, φεύγων ἐξ Ἀργεος, ἄνδρα καταχτάς,
226 μάντις· ἀτὰρ γενεήν γε Μελάμποδος ἐκγονος ἦεν,
ὃς πρὶν μὲν ποτ' ἔναϊε Πύλῳ ἐνὶ, μητέρει μῆλων,
ἀφνειὸς Πυλίοισι μέγ' ἐξοχα δώματα ναίων·
δὴ τότε γ' ἄλλων δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων
Νηλέα τε μεγάρθυμον, ἀγαυότατον ζώντων,
230 ὃς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
εἶχε βίη. Ὁ δὲ τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι Φυλάχοιο
δεσμῶν ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσχω
εἵνεκα Νηλῆος κούρης ἄτης τε βαρείης,
τῇν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασυπλήτης Ἑρινύς.
236 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐκφυγε Κῆρα καὶ ἤλασε βοῦς ἐριμύχους
ἐς Πύλον ἐκ Φυλάχης καὶ ἐτίσατο ἔργον ἀεικές
ἀντιθεὸν Νηλῆα, κασιγνήτῳ δὲ γυναῖκα
ἡγάγετο πρὸς δώμαθ'. Ὁ δ' ἄλλων ἵκετο δῆμον,
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον· τόθι γάρ νύ οἱ αἰσιμον ἦεν
240 ναίεμεναι, πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν·
ἐνθα δ' ἔγγημε γυναῖκα καὶ ὑπερφεῖς θόος δῶμα,
γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, υἱὲ κραταιῷ.
Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν Ὀϊκλῆα μεγάρθυμον·
αὐτὰρ Ὀϊκλῆης λαοσσόον Ἀμφίραον,
246 ὃν περὶ κῆρι φιλεῖ Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων
παντοίῃν φιλότῃτ'· οὐδ' ἵκετο γῆρας οὐδὸν,
ἀλλ' ὀλετ' ἐν Θήβῃσι γυναίων εἵνεκα δώρων.
Τοῦ δ' υἱεὶς ἐγένοντ' Ἀλκμαίων Ἀμφιλοχός τε.

Nestoride, quomodo mihi pollicitus perfeceris
verbum meum? hospites autem penitus nos proflitemur esse
ex patrum amicitia; atqui et æquales ætate sumus;
hoc autem iter etiam magis concordia nos conciliabit.
Ne me præter navem agas, Jovis-alumne, sed relinque illic;
ne me senex invitum detineat sua in domo,
cupiens amice-tractare; mihi autem opus est cito pervenire.

Sic dixit: Nestorides autem suo consultabat animo,
quomodo ei hoc rite pollicitus perficeret.
Sic vero ei cogitanti visum-est satius esse:
vertit equos ad navem velocem et ad litus maris:
navis autem in puppim depromebat pulcra dona,
vestes, aurumque; quæ ei Menelaus dederat:
et ipsum adhortans verbis alatis allocutus-est:

Festinanter nunc conscende, jubeque inscendere omnes
socios,] priusquam ego domum ivero, renuntiaveroque
seni.] Bene enim ego hoc novi in mente et in animo:
qualis est illius animus vehemens, non te dimittet,
sed ipse invitaturus huc veniet; neque eum puto
retro iturum vacuum (sine te); valde enim irascetur omnino.

Sic igitur locutus impulit polcrist-jubis equos
retro Pylorum in urbem, celeriterque domum pervenit.
Telemachus vero sociis hortans præcepit;

Ordinate armamenta, socii, in-nave nigra;
ipsisque conscendamus, ut perficiamus iter.

Sic dixit: illi autem ei maxime auscultaunt et paruere.
Statim vero ingrediebantur, et in transtris consedere.
Atque is quidem hæc properabat et supplicabat; sacrificabat-
que Minervæ] navis ad puppim; prope autem ad-eum venit
vir] longinquus, fugiens ex Argo, viro interfecto,
vates; at genere Melampodis proles erat,
qui olim quidem aliquando habitabat in Pylo, matre ovium,
dives inter-Pylios valde egregias ædes habitans:
tum vero aliorum ad-populum pervenit, patriam fugiens,
Neleumque magnanimum, clarissimum viventium,
qui ei opes multas integrum in annum
tenebat vi. Is vero tamdiu quidem in ædibus Phylaci
vinculo in duro ligatus-erat, vehementes dolores patiens,
Nelei gratia filiae, noxæque gravis,
quam ei in mente posuit dea horrenda Erinnyes.

Sed is quidem effugit mortem, et abegit boves valde-mugien-
tes] in Pylum ex Phylace, et ultus-est factum indignum
in-deo-pari Neleo, fratrique uxorem
duxit ad domum. Ipse vero aliorum venit ad-populum,
in Argos equos-pascens: ibi enim ei fatale erat
habitare, multis imperantem Argivis:
ibi autem duxit uxorem et altam posuit domum,
genuitque Antiphaten et Mantium, filios fortes.
Antiphates quidem genuit Oicleum magnanimum;
at Oicleus populi-concitatore Amphiaraum,
quem ex animo diligebat Jupiterque ægidem-tenens et Apollo
omnigeno amore: nec pervenit is ad-senectutis limen;
sed perit in Thebis, muliebrium gratia donorum.
Huic autem filii nati-sunt Alcmaeon, Amphiloachusque.

Μάντιος αὐτέκετο Πολυφειδέα τε Κλειτόν τε·
 250 ἀλλ' ἦτοι Κλειτόν χρυσόβρονος ἤρπασεν Ἡὼς
 κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετήνῃ·
 αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφειδέα μάντιν Ἀπόλλων
 ὅηκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάραος·
 255 ὅς ῥ' ὕπερῃσιν ἄπενάσσατο, πατρὶ χολωθείς,
 ἐνθ' ὄγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσιν.

Τοῦ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομα ἦεν,
 260 ὃς τότε Τηλεμάχου πέλας ἴστατο· τὸν δ' ἐκίχανεν
 σπένδοντ' εὐχόμενόν τε θοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 265 ὦ φίλ', ἐπεὶ σε θύοντα κίχων τῶδ' ἐνὶ χώρῳ,
 λίσσομαι ὑπὲρ θυῶν καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα
 σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἐταίρων, οἳ τοι ἐπονται,
 εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα μῆδ' ἐπικεύσης·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 270 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἔστιν Ὀδυσσεύς,
 εἴ ποτ' ἔην· νῦν δ' ἥδη ἀπέφθιτο λυγρῷ δόλεθρῳ.
 Τοῦνεκα νῦν ἐτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα μέλαιναν
 275 ἦλθον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 οὗτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος ἀνδρα κατακτάς
 ἐμφυλον· πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε ἔται τε
 280 Ἄργος ἀν' ἱππόβοτον, μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιῶν·
 τῶν ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 φεύγω· ἐπεὶ νῦ μοι αἶσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι.
 Ἀλλὰ με νηὸς ἐρεσσαι, ἐπεὶ σε φυγὼν ἰκέτευσα,
 μὴ με κατακτείνῃσι· διωκόμεναι γὰρ οἴω.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 285 οὐ μὲν δή σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω νηὸς ἔϊσης·
 ἀλλ' ἔπει· αὐτὰρ κείθι φιλήσεται, ὅα κ' ἔχωμεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος
 καὶ τόγ' ἐπ' ἱκρίωσιν τάνυσεν νεὸς ἀμφιέλισσης·
 290 ἂν δὲ καὶ αὐτὸς νηὸς ἐβῆσατο ποντοπόροιο.

295 Ἐν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο· παρ δὲ οἳ αὐτῶ
 εἶσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι· ἔλυσαν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
 ὅπλων ἅπτεσθαι· τοὶ δ' ἔσσυμένως ἐπίθοντο.
 Ἰσθὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἐντοσθε μεσόδμης

300 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοιον ἐδήσαν·
 ἔλκον δ' ἱστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.

Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἱεὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ὅρρα τάχιστα
 νηὸς ἀνύσαις θέουσα θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.

305 [Βὰν δὲ παρὰ Κρουνοῦς καὶ Χάλκιδα καλλιρέεθρον.]

Δύσετό τ' ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγναι·
 ἡ δὲ Φεάς ἐπέβαλλεν, ἐπειγομένη Διὸς οὐρῳ,
 ἡδὲ παρ' Ἡλίδι διαν, θοὶ κρατέουσιν Ἐπειοί.

Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν,
 310 ὀρμαίνων ἥ κεν θάνατον φύγοι ἥ κεν ἄλῃῃ. —

Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ διὸς ὑφορβὸς
 δορπεῖτην παρὰ δὲ σφιν ἐδόρπεον ἀνέρας ἄλλοι.

Mantius rursus genuit Polyphidemque, Clitumque :
 sed Clitum quidem aureo-solio-insidens rapuit Aurora,
 pulchritudinis gratia ipsius, ut immortalibus interesset ;
 sed magnanimum Polyphidem vatem Apollo
 reddidit mortalium longe optimum, postquam obierat Am-
 phiaraus :] qui in-Hyperesiam migravit, patri iratus ;
 ubi ille habitans vaticinabatur omnibus mortalibus.

Hujus quidem filius advenit, Theoclymenus autem nomen
 ei erat,] qui tunc prope Telemachum stetit : hunc vero inve-
 nit] libantem supplicantemque velocem apud navem nigram ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O amice, quoniam te sacrificantem invenio hoc in loco,
 oro per sacra et per deum, ac deinde
 per tuumque ipsius caput, et socios, qui te comitantur,
 dic mihi interroganti vera, neu celes :
 quis et unde es hominum? ubi tibi urbs et parentes?

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] etenim ego tibi, hospes, haec valde accurate dicam.
 Ex Ithaca genere sum, pater autem mihi est Ulysses,
 si quando erat : nunc vero jam periit tristi interitu.
 Propterea nunc sociisque assumtis et nave nigra,
 veni interrogaturus de-patre diu absente.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-si-
 milis :] sic tibi et ego ex patria exiis, viro interfecto
 tribule : multi vero fratresque sodalesque sunt,
 Argos per equos-pascens, multumque pollent inter-Achivos :
 horum elapsus caedem et fatum nigrum
 fugio : quippe mihi fatale est inter homines vagari.
 Sed me navi impone, quia tibi in-fuga supplicavi,
 ne me interficiant : persequi enim eos me puto.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] non quidem jam te consendere volentem depellam a-
 navi aequali :] sed sequere ; at illic amice-excipieris ex iis
 qualia habemus.] Sic igitur locutus, ejus accepit aëream
 hastam ;] et hanc super tabulata extendit navis utrinque-re-
 curvæ :] consendit autem et ipse navem pontum-transeun-
 tem.] In puppi vero deinde consedit, juxtaque se ipsum
 sedere-fecit Theoclymenum : illi autem rudentes solverunt.

Telemachus vero socios hortatus jussit
 armamenta capessere : illi autem festinanter obedierunt.
 Malum autem abiegnum concava in basi
 statuerunt erectum ; ac pedibus navis astrinxerunt ;
 traxeruntque vela alba bene-tortis loris.

His autem secundum ventum misit caesiis-oculis Minerva,
 acrem ingruentem per aërem, ut citissime
 navis emetiretur currens maris salsam aquam.

[Præteriere vero Crunos et Chalcidem pulcre-fluentem.]

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ :
 illa autem Pheas appellebat, impulsæ Jovis vento-secundo ;
 et apud Elidem divinam, ubi dominantur Epei.

Hinc vero rursus insulis immisit eam Acutis,
 cogitans, utrum mortem fugeret, an caperetur.

Illi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 cœnabant ; apud ipsos vero cœnabant et viri alii.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συμβώτω πειρητίζων,
 306 εἰ μιν ἔτ' ἐνδοκέως φιλέοι μείναι τε κελεύοι
 αὐτοῦ ἐνὶ σταβυλῷ, ἢ δτρύνειε πόλινδε·
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμαίε, καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι·
 ἥϊόνθεν προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι
 πτωχεύσω, ἵνα μὴ σε κατατρύχω καὶ ἐταίρους.
 310 Ἄλλὰ μοι εὖ θ' ὑπόθευ καὶ ἄμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὄπασσον,
 ὃς κέ με κείσ' ἀγάγῃ· κατὰ δὲ πόλιν αὐτὸς ἀνάγκη
 πλάγξομαι, αἱ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον δρέξῃ.
 Καὶ κ' ἐλθὼν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο
 ἀγγελίην εἰποῖμι περίφρονι Πηνελοπείῃ·
 316 καὶ κε μνηστήρεσσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην,
 εἴ μοι δείπνον δοῖεν, δνείατα μυρὶ ἔχοντες.
 Αἰψὰ κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν, ὅτ' ἐθέλοιεν.
 Ἐκ γάρ τοι ἔρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον.
 Ἐρμείαιο ἔκῃτι διακτόρου, ὃς βρά τε πάντων
 320 ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάξει,
 δρηστοσύνην οὐκ ἂν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος
 πῦρ τ' εὖ νῆσαι διὰ τε ξύλα δανὰ κεάσσαι
 δαιτρεῦσαι τε καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνογοῆσαι·
 οἶά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρῶωσι χέρης.
 325 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφησεν, Εὐμαίε συμβῶτα·
 ὦ μοι, ξεῖνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἐπλετο; ἢ σύγε πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 εἰ δὴ μνηστήρων ἐθέλεις καταδύναι δμῖλον,
 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἔκει.
 330 Οὔτοι τοιοῖδ' εἰσὶν ὑποδρηστήρες ἐκείνων,
 ἀλλὰ νέοι, χλαῖνας εὖ εἰμένοι ἥδ' ἐχιτῶνας,
 αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα·
 οἳ σπιν ὑποδρῶωσιν· εὐξέσσοι δὲ τράπεζαι
 σίτου καὶ κρεῖων ἡδ' οἴνου βεβρίθασιν.
 335 Ἄλλὰ μὲν· οὐ γάρ τίς τοι ἀνιάται παρῶντι,
 οὐτ' ἐγὼ οὔτε τις ἄλλος ἐταῖρον, οἳ μοι ἔασιν.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 κείνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματα ἔσσει,
 πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.
 340 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 αἶθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο
 ὥς ἐμοί, ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλγος καὶ οἰζὺς αἰνῆς.
 Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν·
 ἀλλ' ἔνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν
 345 ἀνέρες, ὃν κεν ἴκηται ἄλγῃ καὶ πῆμα καὶ ἄλγος.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάος μείναι τέ με κείνων ἄνωγας,
 εἰπ' ἄγε μοι περὶ μητρός Ὀδυσσεὺς θεῖοιο
 πατρός θ', ὃν κατέλειπεν ἴων ἐπὶ γῆρας οὐδῶ,
 εἴ που ἔτι ζῶουσιν ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο
 350 ἢ ἤδη τεθνῆσι καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συμβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Λαέρτης μὲν ἔτι ζῶει, Διὶ δ' εὐχεται αἰεὶ,
 θυμὸν ἀπὸ μελῶν φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν·
 355 ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς οὐδύρεται οἰχομένοιο
 κουριδῆος τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἣ ἑ μάλιστα

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 inter-eos Ulysses locutus-est, subulcum tentans,
 utrum ipsum amplius studiose curaret, manereque juberet
 illic in stabulo, an hortaretur ad-urbem ire :

Audi nunc, Eumæe, ceterique omnes socii;
 mane ad urbem cupio discedere
 mendicaturus, ut ne te atteram et socios.
 Sed me bene mone, et simul ductorem bonum præbe,
 qui me illuc ducat : per urbem autem ipse necessitate
 vagabor, si forte quis poculum et panis-frustum porrexerit.
 Et profectus ad ardes Ulyssis divini,
 nuntium dixero prudenti Penelopæe,
 et procis insolentibus me-immiscuero,
 si mihi cœnam dederint, cibum infinitum habentes.
 Statim bene perficero inter ipsos, quicquid voluerint.
 Etenim tibi dicam ; tu vero attende, et mihi ausculta.
 Mercurii voluntate venturuntii, qui utique omnium
 hominum operibus gratiam et gloriam præbet,
 officio-servili non mihi contenderit mortalis alius,
 ad-ignemque bene cumulandum, ac ligna sicca discindenda,
 carnesque dividendas, et ad-assandum, et ad-vinum-infun-
 dendum ;] qualia optimatibus præstant inferiores.

Hunc autem valde indignatus allocutus-es, Eumæe subulce :
 hei mihi, hospes, cur tibi in mente hoc cogitatum
 fuit? certe tu omnino cupis illic perire,
 si revera procorum vis ingredi cœtum,
 quorum injuriaque violentiaque ad-ferreum cœlum pervenit.
 Nequaquam tales sunt ministri illorum ;
 sed juvenes, lænas bene induti ac tunicas,
 semperque nitidi capitibus et pulcris vultibus,
 qui ipsis subministrant : bene-politæ autem mensæ
 pane, et carnibus, et vino onerate sunt.
 Sed mane ; non enim quisquam te molestatur præsentē,
 neque ego, nec quisquam alius sociorum, qui mihi sunt.
 At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
 ille te lænaque tunicaque vestimentis induet,
 deducetque eo quo te cor animusque jubet.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
 utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri fieres,
 ut mihi, quod me cessare-fecisti a-vagando et ærumna gravi.
 Vagatione vero non est pejus aliud mortalibus :
 sed propter perditum ventrem malas curas habent
 viri, quemcumque invaserit vagatio, calamitasque, et dolor.
 Nunc vero quoniam detines, manereque me illum jubes,
 dic, age, mihi de matre Ulyssis divini,
 de-patreque, quem reliquit, profectus, in senectutis limine,
 sicubi adhuc vivant sub radiis solis,
 an jamjam mortui-sint, et in Plutonis ædibus.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate narrabo.
 Laertes quidem adhuc vivit, Jovi autem supplicatur semper,
 ut-anima sibi a membris pereat suis in ædibus :
 vehementer enim de-filio dolet absente,
 deque-ingenua uxore, prudente; quæ ipsum maxime :

ἦκαχ' ἀποφθιμένη καὶ ἐν ὤμῳ γήραϊ θῆκεν.
 Ἥ δ' ἄρ' οὐ παιδὸς ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο,
 λευγαλέῳ θανάτῳ ὥς μὴ θάνοι, ὅστις ἐμοίγε
 300 ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι.
 Ὅφρα μὲν οὖν δὴ κείνῃ ἔην, ἀχέουσα περ ἔμπης,
 τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 οὐνεκά μ' αὐτῇ θρέψεν ἅμα Κτιμένη τανυπέπλω,
 θυγατέρ' ἰφθίμῃ, τὴν δολοτάτην τέχε παίδων·
 305 τῇ δμοῦ ἐτρεφόμην, ὀλίγον δέ τί μ' ἥσσον ἐτίμα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔβην πολυήρατον ἰκόμεθ' ἄμφω,
 τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν καὶ μυρ' ἔλοντο·
 αὐτὰρ ἐμὲ χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε εἰματ' ἐκείνη
 καλὰ μάλ' ἀμφιέασσα, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα
 370 ἀγρόνδε προΐαλλε· φίλῃ δέ με κηρόθι μᾶλλον.
 Νῦν δ' ἤδη τούτων ἐπιδεύομαι· ἀλλὰ μοι αὐτῶ
 ἔργον ἀέζουσιν μάχαρες θεοί, ὃ' ἐπιμύμων·
 τῶν ἐφαγόν τ' ἐπὶόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
 Ἔκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μελιχρον ἔστιν ἀκοῦσαι
 375 οὔτ' ἔπος οὔτε τι ἔργον· ἐπεὶ κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
 ἄνδρες ὑπερφίαλοι· μέγα δὲ θυμῶς χατέουσιν
 ἀντία δεσποίνης φάσθαι καὶ ἕκαστα πυλίσθαι
 καὶ φαγέμεν πιέμεν τε, ἔπειτα δὲ καὶ τι φέρεσθαι
 ἀγρόνδ', οἷά τε θυμὸν αἰεὶ δμῶεσσιν ἱαίνει. [σεύς·
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς ποῖοι, ὡς ἄρα τυτθὸς ἔων, Εὐμαίε σὺ βῶτα,
 πολλὸν ἀπειπλάγῃσθι σῆς πατρίδος ἡδὲ τοκῆων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεχέως καταλέξον,
 ἡδὲ διεπράθετο πτόλις ἀνδρῶν εὐρύαγυια,
 385 ἥ ἐνὶ ναιετάασκε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
 ἥ σέγε μουνυθόντα παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσὶν
 ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον ἡδ' ἐπέρασσαν
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ', ὃ δ' ἀξίον ὦνον ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε προσέτις, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 390 ξεῖν', ἐπεὶ ἂρ δὴ ταῦτά μ' ἀνέρεαι ἡδὲ μεταλλᾶς,
 σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπεο πίνε τε οἶνον,
 ἥμενος· αἶδε δὲ νύκτες ἀλῆσφατοι· ἔστι μὲν εὐδαι,
 ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκοῦειν· οὐδὲ τί σε χρὴ,
 πρὶν ὧρῃ, καταλέχθαι· ἀνὴρ καὶ πολὺς ὕπνος.
 395 Τῶν δ' ἄλλων θνίνα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 εὐδέτῃ ἐξελθῶν· ἅμα δ' ἦοι φαινομένηφιν
 δειπνήσας, ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίησιν ἐπέσθω.
 Νῶϊ θ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε δαινυμένω τε
 κήδεσιν ἀλλήλων τερπόμεθα λευγαλέοισιν,
 400 μνωιόμεν'· μετὰ γάρ τε καὶ ἀλγεσι τέρπεται ἀνὴρ,
 ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθη καὶ πόλλ' ἐπαλθῇ.
 Τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὃ μ' ἀνέρεαι ἡδὲ μεταλλᾶς.
 Νῆσός τις Συρίη κυκλήσκειται, εἰ που ἀκούεις,
 Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅτι τροπαὶ ἡλείοιο,
 405 οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
 εὐόστος, εὐμηλος, οἶνοπληθὴς, πολύπυρος.
 Πείνῃ δ' οὐποτε ὄῃμον ἐξέρχεται, οὐδὲ τις ἀλλῇ
 νοῦσος ἐπὶ στυγερῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κάτω φῦλ' ἀνθρώπων,
 410 ἔλθων ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,

tristitia-affecit obiens et in præmatura senectute posuit.
 Illa autem dolore de-suo filio periit glorioso
 lugenda morte : sic ne moriatur, quicunque mihi
 hic habitans amicus sit, et amica faciat.
 Quamdiu illa igitur quidem erat, dolens quantumvis,
 tandiu aliquid mihi dilectum erat sciscitari et interrogare,
 quoniam me ipsa nutrit, una-cum Ctīmena peplum-tra-
 hente,] filia eximia, quam minimam-natu peperit liberorum:
 cum-hac simul nutriebar, paulo autem meminus honorabat.
 Ac postquam ad-pubertatem optabilem perveneramus ambo,
 hanc quidem postea in-Samum nuptum-dedere, et infinita
 acceperunt :] at me lænaque tunicaque vestimentis illa
 pulcris valde ubi-induerat, pedibusque calceamenta dederat,
 in-agrum emisit ; diligebat autem me corde magis.
 Nunc vero jam his indigeo ; sed mihi ipsi
 opus incremento-augent beati dii, in-quo versor :
 ex-his comedique, bibique, et venerandis hospitibus dedi.
 Ex domina autem laud dulce licet audire
 nec verbum, neque aliquid opus : quoniam malum incidit
 domui,] viri insolentes : valde vero famuli indigent
 coram domina loqui, et singula interrogare,
 et edere, bibereque : deinde autem et aliquid portare
 in-agrum, qualia quidem animum semper famulis lætificant.
 Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 dii boni ! ut parvulus adhuc, Eumææ subulce,
 multum jactatus-es seorsum a-tua patria ac parentibus.
 Sed age mihi hoc dic et accurate enarra,
 utrum vastata sit urbs virorum viis-latis,
 in qua habitabat pater et veneranda mater ;
 an te solum-relictum apud oves, vel apud boves,
 viri hostiles navibus ceperint, et vendiderint
 huiusce viri in aedes, hic autem dignum pretium dederit.
 Hunc autem rursus allocutus-est subulces, princeps viro-
 rum :] hospes, quoniam jam hæc me percontaris et interro-
 gas,] silentio nunc attende et delectare, bibeque vinum,
 sedens ; hæc autem noctes immensæ : licet quidem dormire,
 licet etiam sese-oblectantibus audire ; nec te oportet,
 ante horam cubitum-ire : nocumentum est etiam multus so-
 mnus.] Ceterorum autem quemcunque cor et animus jubet,
 decumbat egressus : simul autem cum-aurora illucescente
 jentaculo-sumto, una sues heriles sequatur.
 Nos autem in casa bibentesque edentesque,
 doloribus alter-alterius delectemur tristibus,
 recordantes ; namque etiam doloribus delectatur vir,
 qui-quidem valde multa passus-fuerit, et multum erraverit.
 Hoc autem tibi dicam, quod me percontaris et interrogas.
 Insula quædam Syria vocatur, si forte audisti ;
 Ortygiam supra, ubi sunt conversiones solis,
 non ita valde-magna ; sed bona quidem,
 fertilis-boum, fertilis-ovium, vino-abundans, tritici-ferax.
 Fames vero nunquam populum invadit, neque ullus alius
 morbus odiosus ibi incidit miseris mortalibus ;
 sed quando senescunt in urbe gentes hominum,
 veniens argenteum-arcum-gestans Apollo cum Diana,

οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.
 Ἐνθα δὴ πόλεις, δῖχα δὲ σφισι πάντα δέδασται·
 τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἔμῳς ἐμβασιλευεν,
 Κτήσιος Ὀρμενίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.
 415 Ἐνθα δὲ Φοίνικες ναυσίκαλτοι ἡλύον ἄνδρες,
 τρώσονται, μυρὶ ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ.
 Ἔσχε δὲ πατὴρς ἐμοῖο γυνὴ Φοίνισσ' ἐνὶ οἴκῳ,
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαῇ ἔργ' εἰδυῖα·
 τὴν δ' ἄρα Φοίνικες πολυπαῖπαλοι ἡπερόπευον·
 420 πλυνούσης τις πρῶτα μίγῃ, κοίλῃ παρὰ νηϊ,
 εὐνῇ καὶ φιλότῃ· τάτε φρένας ἡπεροπέυει
 θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
 Ἡρώτα δὲ ἔπειτα, τίς εἴη καὶ ποθεν ἔλθοι·
 ἥ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρς ἐπέφραδεν ὑπερεφὲς δῶ·
 425 Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὐχόμαι εἶναι·
 κούρη δ' εἰμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ρυδὸν ἀφνειοῖο·
 ἀλλὰ μ' ἀνὴρ παῖζαν Τάφιοι, ληίστορες ἄνδρες,
 ἀγρόθεν ἐρχομένην· πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ'· ὁ δ' ἄξιον ὧν ἔδωκεν.
 430 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἀνὴρ, δὲ ἐμίσγετο λάβρῃ·
 ἧ ῥά κε νῦν πάλιν αὖτις ἄμ' ἡμῖν οἶκαδ' ἔτοιμο,
 δφρα ἴδῃ πατὴρς καὶ μητέρας ὑπερεφὲς δῶ
 αὐτοῦς τ'· ἧ γὰρ ἔτ' εἰσὶ καὶ ἀρνεῖται καλέονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 435 εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται,
 ὄρκῳ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἶκαδ' ἀπάξειν.
 Ὡς ἐφράθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμνυσον, ὡς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἔπει β' ὁμοσάν τε τελευτήσάν τε τὸν ὄρκον,
 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 440 Σιγῇ νῦν, μή τίς με προκαυδᾶτω ἐπέεσσιν
 ὑμετέρων ἐτάρων, ξυμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυίῃ,
 ἧ που ἐπὶ κρήνῃ· μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι
 ἔλθων ἐξείπῃ· ὁ δ' οἰσάμενος καταδῆσῃ
 δεσμῶν ἐν ἀργαλέῳ, ὑμῖν δ' ἐπιγράσσει· ὀλεθρον.
 445 Ἄλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ὧν ὁδᾶίων.
 Ἄλλ' ὅτε κεν δὴ νηὺς πλείη βιότοιο γέννηται,
 ἀγγελίῃ μοι ἔπειτα θοῶς ἐς δώμαθ' ἰκέσθω·
 ὅσω γὰρ καὶ χρυσόν, ὅτις χ' ὑποχείριος εἴη·
 καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δόην.
 450 Παιδὰ γὰρ ἄνδρὸς ἔῃος ἐνὶ μεγάροισι ἀτιτάλλω,
 κερδαλέον δὴ τοῖον, ἀματροχέοντα θύραζε·
 τὸν κεν ἀγοίμ' ἐπὶ νηὸς· ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον
 ἄλφοι, ὅπῃ περάσῃτε κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς δώματα καλά.
 455 Οἱ δ' ἐνίαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες
 ἐν νηϊ γλαφυρῇ βίοντες πολλὸν ἐμολύοντο·
 ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλῃ νηὺς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι,
 καὶ τότε ἄρ' ἄγγελον ἦκαν, δὲ ἀγγεῖλαιε γυναικί.
 Ἥλυθ' ἀνὴρ πολυῖδρις ἐμοῦ πρὸς δώματα πατρός,
 460 χρύσειον ὄρμον ἔχων, μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔεργο·
 τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ ὀμῶαι καὶ πότνια μήτηρ
 χερσίν τ' ἀμφαφόμεντο καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὀρώντο,
 ὦνον ὑπισχόμεναι· ὁ δὲ τῇ κατένευσε σωπῇ.
 Ἦτοί δ' ἁννέουσας κοίλῃν ἐπὶ νῆα βεβήκει·

suis lenibus telis aggrediens interficit.

Illic duæ urbes; bifariam autem ipsis omnia divisa sunt :
 in-his vero ambabus pater meus imperabat,
 Ctesius Ormenides, assimilis immortalibus.

Illuc autem Phœnices re-nautica-incltyti venerunt viri,
 veteratores, innumeras ducentes merces ludicras nave nigra.
 Erat autem patris mei mulier Phœnissa in domo,
 pulcraque magnaue, et splendida opera sciens :
 hanc autem Phœnices percallidi decipiebant :

cum-ea-lavante quidam primum mixtus-est, cavam apud na-
 vem,] concubitu et amore : quæ quidem mentes decipiunt
 imbecillis mulieribus, etiam tali quæ frugi fuerit.

Interrogabat autem postea, quenam esset, et unde venisset :
 hæc autem cito admodum patris indicavit altam domum :

Ex Sidone quidem abundante-æris me-glorior esse ;
 filia vero sum Arybantis ego abunde divitis :
 sed me abriperunt Taphii, latrones viri,
 ex-agro venientem; vendideruntque me huc deductam
 hujusce viri ad-ædes; hic autem dignum pretium dedit.

Hanc autem rursus allocutus-est vir, qui ei coierat clam :
 numquid jam retro rursus una nos domum sequereris,
 ut videas patris et matris altam domum,
 ipsosque? certe enim etiamnum sunt, et divites vocantur.

Hunc vero rursus allocuta-est mulier, et respondit sermone :
 fieri-possit et hoc, si mihi velitis, nautæ,
 jurejurando fidem-dare, vos incolumem me domum abdu-
 cturos.] Sic dixit : illi autem omnes jurabant, sicut jussit.
 Ac postquam jurarantque peregerantque jusjurandum,
 inter-eos rursus locuta-est mulier, et respondit sermone :

. Tacite agatis nunc, ne quis me alloquatur verbis
 vestrorum sociorum, obviam-factus vel in via,
 vel alicubi ad fontem : ne-quis ad domum seni
 profectus aperiat; is autem suspicatus liget me
 vinculo in duro, vobis vero molietur interitum.
 Sed retinete in mente verbum, et properate emtionem via-
 ticorum.] Sed quando jam navis plena victu fuerit,
 nuntius mihi deinde celeriter ad ædes veniat :
 afferam enim et aurum, quodcunque sub-manus venerit ;
 et vero aliud naulum ego volens sane dederò.

Filium enim viri boni in ædibus nutrio,
 astutum jam talem, simul-cursitantem foras ;
 hunc duxero in navem; hic vero vobis infinitum pretium
 comparavit, quocunque vendendum-vexeritis ad alienos ho-
 mines.] Hæc quidem sic fata, abiit ad ædes pulcras.
 Illi autem per-annum totum apud nos ibidem manentes
 in navi cava facultates multas emebant ;
 sed quando jam cava navis onerata-erat ipsis ad-redeundum,
 tunc nuntium miserunt, qui nuntiaret mulieri.
 Venit vir sollers mei ad ædes patris,
 aureum monile habens, quod electris intersertum-erat :
 hoc quidem in domo famule et veneranda mater
 manibusque tractabant, et oculis spectabant,
 pretium pollicitæ : ille autem huic innuit tacite.

Atque ille postquam-innuerat, cavam ad navem ivit ;

166 ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα δόμων ἐξῆγε θύραζε·
 εἶρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἡμὲν δέπα ἡδὲ τραπέζας
 ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἳ μὲν πατέρ' ἀμφεπέοντο —
 οἳ μὲν ἄρ' ἐς θυῶν προμόλον, δῆμοί τε φῆμιν —
 ἡ δ' αἶψα τρὶ' αἰεῖσα κατακρύψασ' ὑπὸ κολπῷ
 170 ἔκφερεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμεν ἀσιφροσύνησιν.
 Δύσετό τ' ἡέλιος, σκιδώοντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὤκα κιόντες,
 ἐνθ' ἄρα Φοινίκων ἀνδρῶν ἦν ὠκύαλος νῆς.
 Οἳ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρα κέλευθα,
 175 νῶ ἀναβησάμενοι ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὔρον ἱάλλεν.
 Ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ἔδομον ἡμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
 τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' Ἀρτεμὶς ἰοχέαιρα·
 ἀντλῶ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὥς εἰναλίη κῆξ·
 180 καὶ τὴν μὲν φύκῃσι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
 ἔκβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμεν, ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Τοῦς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε φέρον ἀνεμὸς τε καὶ ὕδωρ·
 ἐνθα με Λαέρτης πρίστο κτεάτεσσιν εἴοισιν.
 Οὔτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν.
 185 Τὸν δ' αὖ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἡμείβετο μύθῳ·
 Εὐμαι', ἡ μάλα δὴ μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν θρίνας,
 ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθεις ἀλγεα θυμῷ.
 Ἄλλ' ἦτοι σοι μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκεν
 Ζεὺς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δώματ' ἀφίκεο πολλὰ μογρήσας
 190 ἥπιοι, δὲ δὴ τοι παρέξει βρωσίν τε πόσιν τε
 ἐνδυκίως, ζῶεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἔγωγε
 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄσπερ' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνω.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 καδδραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα·
 195 αἶψα γὰρ Ἦος ἦλθεν εὐθρόνος. — Οἳ δ' ἐπὶ χέρσου
 Τηλεμάχου ἑταροὶ λύνον ἱστίᾳ· καδ δ' ἔλον ἱστὸν
 καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἑρετμοῖς·
 ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 200 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ βρῆμινι θαλάσσης,
 205 δειπνόν τ' ἐντύνοντο κερῶντό τε αἰδοπα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἄρχετο μύθων·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἄστυδ' ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἀγροῦς ἐπίεσομαι ἡδὲ βοτῆρας·
 206 ἐσπέριος δ' εἰς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι.
 Ἦῶθεν δὲ κεν ὕμιν ὁδοιπόριον παραθείμην,
 δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἶνου ἡδυπότοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 πῇ γὰρ ἐγὼ, φίλε τέκνον, ἴω; τεῦ δώμαθ' ἴκωμαι
 210 ἀνδρῶν, οἳ κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν;
 ἢ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴνι καὶ σοῖο δόμοιο;
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
 ἄλλως μὲν σ' ἂν ἔγωγε καὶ ἡμέτερόνδε κελόιμην
 ἔρχεσθ'· οὐ γάρ τι ξενίων ποθῆ· ἀλλὰ σοι αὐτῷ
 215 χεῖρον· ἐπεὶ τοι ἐγὼ μὲν ἀπέσσομαι, οὐδὲ σε μήτηρ
 ὄψεται· οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρ' ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται, ἀλλ' ἀπο τῶν ὑπερωίων ἱστὸν ὑφαίνει.
 Ἄλλὰ τοι ἄλλον φῶτα πιπράσκομαι, ὃν κεν ἴκηται,

hæc autem me manu prehensum ædibus eduxit foras;
 invenit vero in vestibulo et poculum et mensas
 virorum convivarum, qui circa-meum patrem versabantur,
 (illi quidem in consessum processerant, populique cœtum) :
 hæc autem statim tria pocula abscondita sub sinu
 efferebat; at ego sequebar stultitia.
 Occidebatque sol, obumbrabanturque omnes viæ :
 nos vero in portum inclytum venimus celeriter videntes,
 ubi Phœnicum virorum erat velox-per-mare navis.
 Hi quidem deinde *nave* consensa navigabant humidias vias,
 nobis *navi* impositis : ac Jupiter ventum-secundum mitte-
 lebat.] Sex-diebus quidem simul navigabamus noctesque et
 dies;] sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Satu-
 rnius,] deinde mulierem quidem ferit Diana sagittis-gaudens :
 in-sentinamque *ea* insonuit delapsa, sicut marina fulica ;
 et hanc quidem phocis et piscibus escam futuram
 ejecerunt : at ego relictus-sum, dolens corde.
 Hos autem Ithacæ appulit ferens ventusque et aqua ;
 ubi me Laertes emit possessionibus suis.
 Sic hancce terram ego vidi oculis.

Huic autem rursus nobilis Ulysses respondit sermone :
 Eumæe, certe valde jam mihi in mente animum commovisti,
 hæc singula dicens, quantos jam passus-sis dolores animo.
 Verum enimvero tibi quidem etiam ad-malum bonum appo-
 suit.] Jupiter, quippe in-viri ædes pervenisti, multa perpes-
 sus,] mitis, qui jam tibi præbet cibumque potumque
 sedulo; degis autem bonam vitam : at ego
 multas hominum per urbes vagans huc veni.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur :
 dormierunt vero non multum in tempus, sed paululum ;
 statim enim Aurora venit in-pulcro-solio. Verum ad terram
 Telemachi socii solvebant vela; demiseruntque malum
 confestim; ipsamque *navem* in stationem subduxere remis :
 ancoras autem ejecerunt, et retinacula alligarunt :
 atque ipsi egrediebantur in litus maris,
 cœnamque parabant, miscabantque nigrum vinum.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 his Telemachus prudens exorsus-est sermones :

Vos quidem nunc ad-urbem agite navem nigram ;
 at ego agros adibo, et pastores ;
 vespertinus vero in urbem, visis meis operibus, revertar.
 Mane autem vobis viaticum-epulum apposuerò,
 convivium bonum carniarumque et vini dulcis-potu.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-simi-
 lis :] quonam ergo, dilecte fili, ibo? cujus aedes accedam
 virorum, qui in aspera Ithaca dominantur?
 an recta tuam matrem adibo et tuam domum?

Hunc autem Telemachus prudens contra allocutus-est :
 alias quidem te ego et nostram-ad *domum* juberem
 ire : haud enim *ibi* ulla hospitalium inopia est; sed tibi ipsi
 pejus *esset* : quoniam tibi ego quidem abero, nec te mater
 videbit; nequaquam enim frequenter procis in domo
 apparet, sed seorsum ab-his in-cœnaculo telam texit.
 At tibi alium virum indicabo, quem adeas,

Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαίφρονος ἀγλαὸν υἱόν,
 520 τὸν νῦν ἴσα θεῶ' Ἰθακῆσιν εἰσροῶσιν·
 καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα
 μητέρ' ἐμὴν γαμέειν καὶ Ὀδυσσεὺς γέρας ἔξειν.
 Ἄλλα τάγε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων,
 εἰ κέ σφι πρὸ γάμοιο τελευτήσῃ κακὸν ἥμαρ.
 525 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 κίρκος, Ἀπολλωνος ταχὺς ἄγγελος· ἐν δὲ πόδεσσιν
 τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε,
 μεσσηγὺς νηὸς τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχοιο.
 Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐτάρων ἀπονόσφι καλέσας
 530 ἔν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ', οὐ τοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις·
 ἔγνων γάρ μιν ἐςάντα ἰδὼν οἰωνὸν ἐόντα.
 Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένος βασιλεύτερον ἄλλο
 ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ.
 535 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα·
 αἰ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἶη·
 τῷ κε τάχα γνοίης φιλοτήτ' αὖτε πολλὰ τε δῶρα
 ἔξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντῶμενος μακαρίζοι.
 Ἦ καὶ Πείραιον προσφώνεε, πιστὸν ἑταῖρον·
 540 Πείριε Κλυτίδῃ, σὺ δέ μοι τάπερ ἄλλα μάλιστα
 πελὴ ἐμῶν ἐτάρων, σὶ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἔποντο·
 καὶ νῦν μοι τὸν ξεῖνον ἄγων ἐν δόμασι σοῖσιν
 ἐνδυκέως φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰσέκεν ἔλθω.
 Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ἦῤῥα·
 545 Τηλέμαχ', εἰ γάρ κεν σὺ πολλὸν χρόνον ἐνθάδε μέμνῃς,
 τόνδε τ' ἐγὼ κομιῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ πῶλ' ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβάειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 550 Τηλέμαχος δ' ὑπὸ πασσίν ἐδῆσατο καλὰ πέδιλα,
 εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὅς ἐι χαλκῷ,
 νηὸς ἀπ' ἱερῖοφιν· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
 Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν, ὥς ἐκέλευεν
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θεοῖο.
 555 Τὸν δ' ὥκα προβιβῶντα πόδες φέρον, ὅρ' ἔκετ' αὐλήν,
 ἐνθα οἱ ἦσαν ἕες μάλα μυρίαί, ἧσι συνώτης
 ἐσθλὸς ἐὼν ἐνίαυεν, ἀνάκτεσιν ἥπια εἰδούς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Π.

Τηλεμάχου ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσεύς.

Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ διὸς ὑφορβὸς
 ἐντύνοντο ἄριστον ἅμ' ἦοι, κειαμένω πῦρ,
 ἔκπεμψάν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σῦεσσι·
 Τηλέμαχον δὲ περισσαινὸν κύνες ὑλακόμωροι,
 5 οὐδ' ὕλαον προσιώντα. Νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς
 σαίνοντάς τε κύνας, περὶ τε κτύπος ἦλθε ποδοῖν.
 Αἰψά δ' ἄρ' Εὐμαιὸν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Εὐμαί', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος

Eurymachum, Polybi prudentis inclytum filium,
 quem nunc instar dei Ithacenses suspiciunt :
 etenim longe optimus vir est, cupitque maxime
 matrem meam ducere uxorem, et Ulyssis munus habere.
 Sed hæc Jupiter novit Olympius, in-æthere habitans,
 an ipsis ante nuptias perficiat malum diem.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 accipiter, Apollinis velox nuntius ; in pedibus autem
 vellebat columbam tenens, ac pennas defundebat ad-terram,
 in-medio inter-navemque et ipsum Telemachum.

Illum autem Theoclymenus a-sociis seorsum ubi-vocarat,
 inhæsitque ei manu, verbumque dixit et elocutus est :

Telemache, nequaquam sine deo volavit dextera avis ;
 cognovi enim ipsam, contra intuitus, alitem-auguralem esse.
 Vestro autem non est genere regalius aliud
 in populo Ithacæ ; sed vos potentes eritis semper.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit ;
 ita cito cognoveris amicitiamque et acceperis multa dona
 ex me, adeo-ut aliquis te occurrens beatum-diceret.

Dixit, et Piræum allocutus-est, fidum socium :
 Piræe Clytide, tu vero mihi ceteris in rebus maxime
 obsequeris meorum sociorum, qui me in Pylum comitati-sunt :
 etiam nunc mihi hunc hospitem ducens in adibus tuis
 sedulo amice-tracta et honora, donec ipse venero.

Hunc autem rursus Piræus hasia-inclytus contra allocutus-
 est :] Telemache, etiamsi tu multo tempore hic maneat,
 hunc ego curabo ; hospitalium autem ei desiderium non erit.

Sic locutus, navem conscendit, jussitque socios
 ipsosque ascendere, et retinacula solvere.

Hi autem statim inscendebant, et in transtris consedere.

Telemachus vero sub pedibus ligavit pulcros calceos,
 sumpsitque validam hastam, præfixam acuto ære,
 navis a tabulatis : illi autem retinacula solverunt.

Hi quidem navem in-altum-agentes navigabant in urbem, ut
 jusserat] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.

Hunc autem celeriter progredientem pedes ferebant, donec
 venit in-caulam,] ubi ei erant sues perplurimæ, apud-quas sub-
 bulcus,] bonus ut-erat, dormiebat, dominis bene cupiens.

ODYSSEÆ XVI.

Telemachi agnitio Ulyssis.

Hi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 parabant jentaculum simul-cum aurora, accenso igne,
 emiseruntque pastores cum congregatis suibus :
 Telemachus vero circum-adulabantur canes latratores,
 neque illatrabant advenienti. Vidit autem divinus Ulysses
 adulantesque canes, circumvenitque eum sonus pedum :
 statim vero Eumæum verbis alatis allocutus-est :

Eumæe, certe omnino aliquis tibi veniet huc socius,

ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν,
10 ἄλλα περισσαίνουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.

Ὅπως πᾶν εἰρητὸ ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
ἔσθῃ ἐνὶ προθύροισι. Ταφῶν δ' ἀνόρουσε συβώτης·
ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγγεα, τοῖς ἔπονείτο,
15 κινρὰς αἰθῶπα οἶνον· ὃ δ' ἀντίος ἦλθεν ἀνακτος·
κῦσσε δέ μιν κεφαλῇ τε καὶ ἀμφοῖ φάεα καλὰ
χειρᾶς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
Ὡς δὲ πατὴρ δν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει
ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
μοῦνον, τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ·
20 ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα διὸς ὑφορβὸς
πάντα κύσεν περιφρὺς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα·
καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος; οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
δφθεσθαὶ ἐράμην, ἐπεὶ ὄγχεο νηὶ Πύλονδε·
25 ἄλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, φίλον τέκος, ὅφρα σε θυμῷ
τέρψομαι· εἰς ὁρόων, νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἑόντα.
Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεται οὐδὲ νομῆας,
ἀλλ' ἐπιδημέυεις· ὡς γάρ νῦ τοι εὐσάδε θυμῷ
ἀνδρῶν μνηστήρων ἐσορᾷν ἀΐδηλον δμῖλον.

30 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦν·
ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σέθεν δ' ἔνεκ' ἐνθάδ' ἱκάνω,
ὅφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω καὶ μῦθον ἀκούσω,
εἰ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μῆτηρ μένει, ἥ τίς ἦδῃ
ἀνδρῶν ἄλλος ἐγήμεν, Ὀδυσσεύς δέ ποῦ εὐνῇ
35 χήττει ἐνευναίων κακ' ἀράχνια κείται ἔχουσα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
καὶ λίην κείνη γε μένει τετλητότι θυμῷ
σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέτεα δακρυχεοῦσθ.

40 Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο γάλακτον ἔγχος·
ἀτὰρ ὅγ' εἰσὼ ἱέν καὶ ὑπέρβη λαΐνον οὐδόν.
Τῷ δ' ἔδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπέειξεν Ὀδυσσεύς·
Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτυε φώνησέν τε·
Ἦσ' ὦ ἔειν' ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοιθι δῆρομεν ἔδρην
45 σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ· πᾶρα δ' ἀνὴρ, ὃς καταθήσει.

Ὡς φασί· ὃ δ' αὖτις ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τῷ δὲ συβώ-
χευεν ὑπο χλωρὰς βῶπας καὶ κῶας ὑπερθεν· [τῆς
ἐνθα καθέζετ' ἐπειτα Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.

Τοῖσιν δ' αὖ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης
50 ὀπταλέων, ἃ βὰ τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες·
σίτον δ' ἔσσυμένους παρενήνεεν ἐν κανέοισιν,
ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρην μελιγδέα οἶνον·
αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύς θείοιο.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλлон.
55 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
δὴ τότε Τηλέμαχος προσέφωνε διὸν ὑφορβόν·
Ἄττα, πόθεν τοι ζείνοος ὄδ' ἔκετο; πῶς δέ εἰ ναῦται
ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἔμμεναι εὐχετόωνται;
οὐ μὲν γάρ τίς ἐπεὶ ζὼν ὀϊόμαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.

60 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
τοίγάρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντα ἄγορεύσω.
Ἐκ ἐνὶ Κρητῶν γένος εὐχεται εὐρεΐάνω·

vel et notus alius; quoniam canes non latrant,
sed circum-adulantur; pedum vero subtus sonum audio.

Nondum totus dictus-erat sermo, quando ei dilectus filius
stetit in vestibulo. Attonitus autem exsiliit subulcus;
atque ei e-manibus cecidere vasa, quibus utebatur,
miscens nigrum vinum: ipse vero obvius ivit hero,
osculatusque-est ipsi caputque et ambo lumina pulkra,
manusque ambas; uber autem ei excidit lacrima.
Sicut vero pater suum filium amanti animo amplectitur,
reversam e longinqua terra decimo anno,
unicum, in-senectute-genitum, super quo dolores multos pas-
sus-sit:] sic tunc Telemachum deo-similem divinus subulcus
totum osculatus-est circumhærens, tanquam e morte ela-
psum:] et ejulans cum verbis alatis allocutus-est:

Venisti, Telemache, dulce lumen? non te amplius ego
me visurum putabam, postquam ivisti navi in-Pylum;
sed age, nunc ingredere, dilecte fili, ut te animo
delecter aspiciens, recens aliunde intro advenientem.
Nequaquam enim frequenter agrum adis, nec pastores,
sed in-urbe-manes: sic enim tibi placebat animo,
virorum procorum aspicere exitiosum cœtum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est:] erit sic, pater: tui vero causa huc venio,
ut teque oculis videam, et sermonem audiam,
si mihi adhuc in ædibus mater maneat, an aliquis jam
virorum alius eam duxerit; Ulyssis autem fere cubile
inopia stragularum malas araneas jacet habens.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
rum:] et perquam illa manet patienti animo
tuis in ædibus: luctuosæ vero ei semper
pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.

Sic igitur locutus, ejus accepit æream hastam:
atque is introibat, et transivit lapideum limen.
Et autem suam sedem ingressus pater cesserat Ulysses;
Telemachus vero ex-altera-parte prohibebat, dixitque:
Sede, o hospes; nos autem et alibi invenimus sedem
tugurio in nostro: adest vero vir, qui talem ponet.

Sic dixit: ille autem retrogressus inde consedit: huic au-
tem subulcus] substravit viridia virgulta, et pellem insuper;
ibi consedit deinde Ulyssis dilectus filius.

Illis autem carniū lances apposuit subulcus
assarum, quas quidem priori die reliquerant comedentes;
panem autem festinanter accumulabat in canistris,
atque inde in poculo miscebat dulce vinum:
ipse vero e-regione sedit Ulyssis divini.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
tum vero Telemachus allocutus-est divinum subulcum:

Pater, unde tibi hospes hic venit? quomodo autem ipsum
nauta:] duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?
nequaquam enim ipsum pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumææ subulce:
enimvero ego tibi, fili, vera omnia dicam.

Ex Creta quidem genere se-profitetur esse lata:

φῆσι δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι
πλαζόμενος· ὥς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων.

65 Νῦν αὖ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς
ῥλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν, ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίξω·
ἔρπον ὅπως ἐθέλεις· ἰκέτης δέ τοι εὖχεται εἶναι.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
Εὐμαι', ἡ μάλα τοῦτο ἔπος θυμολγές ἔειπες·

70 πῶς γὰρ δὴ τὸν ξείνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἶκω;
αὐτὸς μὲν νέος εἰμι καὶ οὐπω χερσὶ πέποιθα
ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μαρμηρίζει,
ἡ αὐτοῦ παρ' ἐμοί τε μένη καὶ δῶμα κομίζῃ,

75 εὐνὴν τ' αἰδομένη πόσιος δήμου· τὴν φῆμιν·
ἡ ῥῶ αἶμ' ἔπηται Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος
μῦᾱται ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρῃσιν.
Ἄλλ' ἤτοι τὸν ξείνον, ἐπεὶ τῶν, ἔκετο δῶμα,
ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·

80 δῶσω δὲ ξίφος ἀμφηκὲς καὶ ποσσὶ πέδιλα,
πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
Εἰ δ' ἐθέλεις, σὺ κόμισσον, ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας·
εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σῖτον ἅπαντα
ἔδμεναι, ὥς ἂν μὴ σε κατατρύχῃ καὶ ἐταίρους.

85 Κεῖσε δ' ἂν οὐ μιν ἐγὼγε μετὰ μνηστῆρας ἔωμι
ἐρχεσθαι· λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσιν·
μὴ μιν κερτομέωσιν, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσσεται αἰνόν.
Πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ἔοντα
ἄνδρα καὶ ἱφθιμόν· ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.

90 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
ὦ φίλ', ἐπεὶ θῆν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστίν,
ἡ μάλα μευ καταδάπτει· ἀκούοντος Φίλον ἦτορ,
οἷά φατε μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάσασθαι
ἐν μεγάροις, ἀέκητι σέθεν, τοιούτου ἔόντος.

95 Εἰπέ μοι, ἡὲ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἡ σέγε λαοὶ
ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὁμῆϊ·
ἡ τι κασιγνήτοισι ἐπιμέμφεαι· οἷσιν περ ἀνὴρ
μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νείκος ὄρηται.
Αἱ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἶην τῶνδ' ἐπὶ θυμῷ,

100 ἡ παῖς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἡὲ καὶ αὐτός·
[ἔλθοι ἀλητεύων· ἔτι γὰρ καὶ ἑλπίδος αἴσα·]
αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμείο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
εἰ μὴ ἐγὼν καίνοισι κακὸν πάντεσσι γεινομένην,
ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος·

105 εἰ δ' αὖ με πληθὺ δαμασαῖατο, μοῦνον ἔοντα,
βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισιν
τεινόμεν ἡ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἐργ' ὀράσθαι,
ξείνους τε στυφελίζομένους ὁμῶς τε γυναῖκας
βυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δῶματα καλά
110 καὶ οἶνον διαφυσσόμενον καὶ σῖτον ἔδοντας
μὰ ψ αὐτῶς, ἀτέλεστον, ἀνὴρ οὐστ' ἐπὶ ἔργῳ.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει,
115 οὔτε κασιγνήτοισι ἐπιμέμφομαι, οἷσιν περ ἀνὴρ
μαρναμένοισι πέποιθε καὶ εἰ μέγα νείκος ὄρηται.

dicit autem se multis hominum in urbibus versatum-esse
errantem; sic enim ei destinavit hæc deus.

Nunc autem Thesprotorum virorum e nave elapsus
venit meum ad stabulum, ego vero tibi eum in-manus-tradam-
fac quomodo vis; supplicem vero tibi se profitetur esse.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est: [Eumæe, certe valde hoc verbum animum-tristans dixi-
sti:] quomodo enim jam hunc hospitem ego suscipiam domi?
Ipse quidem juvenis sum, et nondum manibus confisus-sum
virum ut-propulsem, quando aliquis prior lacessiverit;
matri autem meæ bifariam animus in mente cogitat,
utrum illic apud me maneat et domum curet,
torumque reverens mariti, populique famam;
an jam sequatur Achivorum eum, quicunque optimus
ambit eam in ædibus vir, et plurima dederit.

Verum enimvero hospitem, quoniam tuam advenit domum,
induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcra;
dabo autem ensem ancipitem, et pedibus calceamenta:
dimittamque, quo ipsum cor animusque jubet.

Sin vero velis, tu curato eum, in stabulis detentum;
vestimenta autem huc ego mittam et cibum omnem,
ad-edendum, ut ne te atterat et socios.

Illic vero non ipsum equidem inter procos siverim
ire; valde enim petulantem insolentiam habent,
ne ipsum conviciis-proscindant, mihi autem dolor fiat gravis.
Efficere vero difficile est aliquid inter plures unum
virum, etiam fortem; quoniam multo potentiores sunt.

Illum autem rursus affatus-est audens divinus Ulysses:
o amice, quoniam sane mihi etiam respondere fas est,
certe valde meum corroditur audientis carum cor,
de iis qualia dicitis procos injusta moliri
in ædibus, invito te, talis quum-sis.

Dic mihi, utrum sponte succumbas, an te cives
oderint in populo, obsequentes dei vocī:
an aliquid fratribus succenseas; quibus-quidem vir
pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.
Utinam enim ego sic juvenis essem hoc cum animo,
vel filius ex Ulysse eximio, vel etiam ipse

[venerit errans: adhuc enim et spei copia est:]
illico deinde mihi caput abscinderet alienus vir,
si non ego illis malum omnibus fierem,
profectus in domum Laertiadæ Ulyssis:
sin vero rursus me multitudine domarent, solus quum-essem,
mallet in meis interfectus ædibus
mori, quam hæc quidem semper indigna opera videre,
hospitesque male-tractatos, famulasque mulieres
illos violantes indigne in ædibus pulcris,
et vinum exhaustum, et cibum comedentes
temere sic, in-infinitum, nunquam-perfecto in opere.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est: [enimvero ego tibi, hospes, hæc valde accurate dicam.
Nec quicquam mihi universus populus invisus irascitur,
nec fratribus succenseo: quibus-quidem vir
pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.

Ὡδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων·
 μῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτεν,
 μῦνον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 120 μῦνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν οὐδ' ἀπόνητο.
 Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἰς ἐν οἴκῳ.
 Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατεύουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὕληντι Ζακύνθῳ,
 ἧδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 125 τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἡ δ' οὐτ' ἀρνείται στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
 οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαβρῆαισους καὶ αὐτόν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.—
 130 Ἄττα, σὺ δ' ἔρχεο θάσσον, ἐξέρπονι Πηνελοπείῃ
 εἶφ', ὅτι οἱ σῶς εἰμι καὶ ἐκ Πύλου εἰληλούθα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μενέω, σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,
 οἷη ἀπαγγελίας· τῶν δ' ἄλλων μῆτις Ἀχαιῶν
 πευθέσθω· πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανώονται.
 135 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συδῶτα·
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 ἧ καὶ Λαέρτη αὐτὴν δόδον ἄγγελος ἔλθω
 δυσμῶρ· δὲ τεῖως μὲν Ὀδυσῆος μέγ' ἀγέων
 140 ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε μετὰ δμῶων τ' ἐνὶ οἴκῳ
 πίνε καὶ ἦσθ', ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνώγοι·
 αὐτὰρ νῦν, ἐξ οὗ σύγε ὦρξο νῆϊ Πύλονδε,
 οὐπω μὲν φασιν φαγέμεν καὶ πείμεν αὐτως
 οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν· ἀλλὰ στοναχῇ τε γόῳ τε
 145 ῥῆται ὀδυρόμενος, φθινύδει δ' ἄμψ' ὀστεοὶ χρώς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ἄλγιον, ἀλλ' ἐμπης μιν ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ.
 Εἰ γὰρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσιν,
 πρῶτον κεν τοῦ πατρὸς ἐλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ.
 150 Ἀλλὰ σύγ' ἀγγείλας ὀπίσω κίε, μὴδ' κατ' ἀγροὺς
 πλάζεσθαι μετ' ἐκείνων· ἀτὰρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,
 ἀμφίπολον ταμίην ὀτρυνέμεν ὅτι τάχιστα
 κρύβδην· κείνη γὰρ κεν ἀπαγγελαίε γέροντι.
 Ἡ ρα καὶ ὥρσε συφορβόν· ὃ δ' εἰλοτο χερσὶ πέδιλα,
 155 δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἔεν. Οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην
 λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κίων Εὐμαῖος ὑφορβός·
 ἀλλ' ἦγε σχεδὸν ἦλθε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί,
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖη.
 Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα·
 160 οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἰδὼν ἀντίον οὐδ' ἐνόησεν—
 οὐ γάρ πω πάντεςσι θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς—
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς τε κύνες τε ἰδὼν καὶ ῥ' οὐχ ὑλάοντο,
 κυζηθμῶ δ' ἐτέρωσε διὰ σταθμοῖο δόφθηεν.
 Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς,
 165 ἐν δ' ἦλθεν μέγαροιο παρέχ' ἐμὴν ταίχιον αὐλῆς,
 στῆ δὲ πάροιθ' αὐτῆς· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦδῃ νῦν σῷ παιδὶ ἔπος φάο μὴδ' ἐπίκευθε,
 ὥς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ Κῆρ' ἀραρόντε
 170 ἔρχησθον προτὶ ἄστυ περικλυτόν· οὐδ' ἐγὼ αὐτῇ

Ita enim nostrum genus per-unicos-demisit Jupiter;
 unicum Laerten Arcesius filium genuit,
 unicum autem rursus Ulyssem pater genuit; at Ulysses
 unicum me in ædibus genitum liquit, nec me fruitus est.
 Ideo nunc inimici valde multi sunt in domo.
 Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
 et quot per asperam Ithacam dominantur,
 tot matrem meam ambiunt, atteruntque domum.
 Illa autem neque abnegat odiosas nuptias, nec finem
 facere potest; hi autem absumunt comedentes
 domum meam: cito vero me perdent et ipsum.
 Sed enim hæc quidem deorum in genibus posita sunt
 Pater, tu vero vade ocyus, prudenti Penelopæ
 dic, quod ei salvus sum, et ex Pylo veni.
 At ego hic manebo, tu autem huc redi,
 soli ubi nuntiaris; ceterorum vero nullus Achivorum
 audiat: multi enim mihi mala moliantur.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumææ subulce:
 cognosco, sapio; hæc sane intelligenti imperas.

Sed age mihi hoc dic et accurate præcipe,
 an et Laertæ eadem via nuntius eam
 infelici; qui eousque quidem ob-Ulyssem valde dolens,
 operaque inspiciebat, et cum famulis in domo
 bibebat et edebat, quando animus in pectoribus juberet;
 at nunc, ex quo tu abiisti navi in-Pylum,
 nondum ipsum dicunt edisse et bibisse sic *ut solebat*,
 neque opera inspexisse; sed suspirioque letuque
 sedet lamentans; tabescit autem circum ossa corpus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] tristius est, sed nihilominus ipsum sinemus, dolentem
 licet.] Si enim ullo pacto essent proprii-arbitrii omnia morta-
 libus,] primum mei patris eligeremus reditus diem.

Sed tu ubi-nuntiaveris, revertere; neu per agros
 vagare ad illum: at matri dic,
 ut-famulam œconomam ire-jubeat quam citissime
 clam; illa etenim nuntiaverit seni.

Dixit, et excitavit subulcum: hic autem cepit manibus cal-
 ceos,] ligatisque iis sub pedibus ad-urbem ibat. Nec Minervam
 latebat a stabulo profectus Eumæus subulcus;
 sed ea prope venit: corpore vero assimilata est mulieri
 pulcræque magnæque, et splendida opera scienti.
 Stetit autem e-regione-ostii casæ Ulyssi apparens;
 nec Telemachus eam vidit coram, neque advertit:
 (nequaquam enim omnibus dii apparent manifesti:)
 sed Ulyssesque, canesque viderunt, atque non latraverunt,
 cum gannitu vero aliorum per stabulum trepidaverunt.
 Illa autem superciliis innuit; animadvertit vero divinus Ulys-
 ses:] exivitque domo extra magnum murum caule,
 stetitque ante ipsam: eum vero allocuta est Minerva:

Generosæ Laertiadæ, sollers Ulysse,
 jam nunc tuo filio verbum dic, neu cela;
 ut procis mortem et fatum ubi-composueritis,
 eatis ad urbem inclytam: neque ego ipsa

175 ἡρὸν ἀπὸ σφῶϊν ἔσσομαι μεμαυῖα μάχεσθαι.
 Ἦ καὶ χρυσεῖη βράβδω ἐπεμάσσαι· Ἀθήνη·
 φᾶρος μὲν οἱ πρῶτον ἐπύλυνες ἡδὲ χιτῶνα
 ὦπ' ἀμφὶ στήθεσσι· δέμας δ' ὠφέλλε καὶ ἥδην.
 175 Ἀψ δὲ μελαγχροῖς γένετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν·
 κυάνας δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὡς ἔρξατο πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἦεν ἐς κλισίην· θάμβησε δὲ μιν φίλος υἱός·
 ταρβήσας δ' ἐτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη,
 180 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀλλοῖός μοι, ζεῖνε, φάνης νέον ἢ παρόινεν,
 ἀλλὰ δὲ εἴματ' ἔχεις, καὶ τοὶ χροὺς οὐκέθ' ὁμοῖος.
 Ἦ μάλα τις θεὸς ἔστι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 ἀλλ' ὦληθ', ἵνα τοὶ κεχαρισμένα δόωμεν ἱρὰ
 185 ἡδὲ χρύσεια δῶρα, τετυγμένα· φείδεο δ' ἡμέων.
 Τὸν δ' ἡμέιβε· ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 οὔ τις τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσχεις;
 ἀλλὰ πατήρ τεός εἰμι, τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων
 πάσχεις ἀλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 190 Ὡς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε, καὶ δὲ παρειῶν
 δάκρυον ἤκε χαμᾶζε· πάρος δ' ἔξε νολεμές αἰεὶ.
 Τηλέμαχος δ'—οὐ γάρ πω ἐπείθετο δν πατέρ' εἶναι—
 ἐξάουτις μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν· [μῶν
 Οὐ σὺ γ' Ὀδυσσεύς ἐστι, πατήρ ἑμός· ἀλλὰ με δαί-
 195 ὀλεγει, ὅρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
 Οὐ γάρ πως ἂν ὀνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανώοντο
 ὅ αὐτοῦ γε νόω, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίως ἐθέλων θεῖον νέον ἢ γέροντα.
 Ἦ γάρ τοι νέον ᾔσθα γέρον καὶ ἀεικέα ἔσσο·
 200 νῦν δὲ θεοῖσιν ὅμοιος, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν· [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Τηλέμαχ', οὐ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἔοντα
 οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον οὐτ' ἀγάζεσθαι.
 Οὐ μὲν γάρ τοι ἔτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 205 ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόδε, παθὼν κακὰ, πολλὰ δ' ἀληθείας,
 ἥλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Αὐτὰρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγγελίης,
 ἥτε με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ·
 ἄλλοτε μὲν πτωγῷ ἐνελίγκιον, ἄλλοτε δ' αὖτε
 210 ἀνδρὶ νέω καὶ καλῇ περὶ χροῖ εἴματ' ἔχοντι.
 Ῥηϊδίον δὲ θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 ἡμῖν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἡδὲ κακῶσαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἔζετο· Τηλέμαχος δὲ
 ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων.
 215 Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἡμερος ὥρτο γόοιο·
 κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἢ τ' οἰωνοί,
 φῆναν ἢ αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, οἷσιν τέκνα
 ἀγρόται ἐξέλιοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι·
 ὡς ἄρα τοίγ' ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον.
 220 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡέλιος,
 εἰ μὴ Τηλέμαχος προσφώνεν δν πατέρ' αἰψά·
 Ποίη γάρ νῦν δεῦρο, πάτερ φιλε, νῆϊ σε ναῦται
 ἡγαγον εἰς Ἰθάκην· τίνας ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν διομαὶ ἐνθάδ' ἰκέσθαι.

diu a vobis abero, prompta ad-pugnandum.

Dixit, et aurea virga tetigit eum Minerva :
 vestem quidem ei primum bene-lotam et tunicam
 posuit circa pectora ; corpusque auxit et vigorem.
 Rursus autem nigro-colore factus-est, genæque distantæ-sunt;
 cæruleique facti-sunt pili circa mentum.

Illa quidem, ita quum-fecisset, recessit : at Ulysses
 ivit in casam : stupuit vero ipsum dilectus filius ;
 territusque aliorum vertit oculos, veritus ne deus esset,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Alius mihi, hospes, apparuisti modo, quam ante,
 alia autem vestimenta habes, et tibi corpus haud-amplius simi-
 le.] Certe omnino aliquis deus es eorum qui cælum latum te-
 nent :] sed propitius-esto, ut tibi grata demus sacra,
 et aurea dona, arte-elaborata : parce vero nobis.

Huc autem respondit inde audens divinus Ulysses :
 nequitiam deus sum ; cur me immortalibus assimilas ?
 sed pater tuus sum, cujus gratia tu suspirans
 pateris dolores multos, injurias sustinens virorum.

Sic igitur locutus, filium osculatus-est, a genisque
 lacrimam mittebat humi : ante autem continuerat-se indesi-
 nenter usque.] Telemachus vero (nondum enim credebatur suum
 patrem esse)] rursus ipsum verbis respondens allocutus-est :

Haud tu Ulysses es, pater meus ; sed me deus
 decipit, ut adhuc magis lugens suspirem.
 Nequaquam enim mortalis vir hæc machinatus-esset
 suo ipsius quidem animo ; nisi quando deus ipse aggressus,
 facile volens faceret juvenem aut senem.
 Certe enim modo eras senex, et turpiter vestitus-eras ;
 nunc vero diis similis-es, qui cælum latum tenent.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
 Telemache, non te decet dilectum patrem, intus quum-sit,
 neque mirari supra-modum nec stupere.

Nequaquam enim tibi amplius alius venit huc Ulysses :
 sed ille ego talis, passus mala, multumque vagatus,
 veni vicesimo anno in patriam terram.

Verum tibi hoc opus est Minervæ prædatrix
 quæ me talem fecit, uti vult ; potest enim ;
 alias quidem mendico similem, alias autem rursus
 viro juveni, et pulchra circa corpus vestimenta habenti,
 Facile vero est diis, qui cælum latum tenent,
 et illustrem-facere mortalem hominem, et vilem-reddere.

Sic igitur locutus consedit : Telemachus vero
 circumfusus patrem bonum lugebat, lacrimas stillans.
 Ambobus autem ipsis desiderium subortum-est fletus :
 plorabant vero stridule, abundantius quam aves,
 aquilæ, vel vultures unguibus-aduncis, quibus pullos
 rustici abstulerint, antequam volatiles facti-sint :
 sic igitur illi miserabiliter sub superciliis lacrimam fundebant.
 Et sane ejulantibus occidisset lumen solis,
 nisi Telemachus allocutus-fuisset suum patrem subito :

Quali nam nunc huc, pater, navi te nautæ
 duxerunt in Ithacam ? quosnam se esse profitebantur ?
 nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

- 225 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω.
 Φαίηκές μ' ἀγαγον ναυσίχλυτον, ὅτε καὶ ἄλλους
 ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκεται·
 καὶ μ' εὖδοντ' ἐν νηὶ βοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες·
 230 κάθυσαν εἰς Ἰθάκην· ἔπαρον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἑλῖς ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν·
 καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσσι θεῶν ἰότητι κέονται.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἰκόμην ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης,
 ὅφρα κε δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλευώμεν.
 235 Ἄλλ' ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας καταλέξον,
 ὅφρ' εἰδέω, ὅσοι τε καὶ ὄκτινες ἀνέρες εἰσὶν·
 καὶ κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίζας
 φράσσομαι, εἴ κεν νῶϊ δυνησόμεθ' ἀντιφύρεσθαι,
 μούνη ἀνευθ' ἄλλων ἢ καὶ διζήσόμεθ' ἄλλους.
 240 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ·
 ὦ πάτερ, ἦτοι σείο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον,
 χεῖράς τ' αἰχμητὴν ἔμεναι καὶ ἐπίφρονα βουλὴν·
 ἀλλὰ λήην μέγα ἔπιπες ἄγῃ μ' ἔχει· οὐδὲ κεν εἴη
 ἄνδρε δύω πολλοῖσι καὶ ἰθὺίμοισι μάχεσθαι.
 245 Μνηστήρων δ' οὐτ' ἄρ' δεκάς ἀτρεχέες οὔτε δύο· οἶαι,
 ἀλλὰ πολλὸν πλέονες· τάχα δ' εἴσεται ἐνθάδ' ἀριθμὸν.
 Ἐκ μὲν Δουλιχίου δῶα καὶ πεντήκοντα
 κοῦροι κεκριμένοι, ἐξ δὲ δρηστῆρες ἔπονται·
 ἐκ δὲ Σάμης πῖσυρές τε καὶ εἴκοσι φῶτες ἔασιν,
 250 ἐκ δὲ Ζακύνθου ἔασιν εἰκόσι κοῦροι Ἀχαιῶν,
 ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης δωκαίδεκα πάντες ἀρίστοι,
 καὶ σπιν ἅμ' ἐστὶ Μέδων κῆρυξ καὶ θεῖος αἰοδὸς
 καὶ δοῖω θεράποντες, δαήμενε δαιτροσυνάων.
 Τῶν εἰ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἑόντων,
 255 μὴ πολύτιμα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσσει ἀλῶν.
 Ἀλλὰ σύγ', εἰ δύνασαι τιν' ἀμύντορα μερμηρίζαι,
 φράζεο, ὅ κεν τις νῶϊν ἀμύνει πρόφρονι θυμῷ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγάρ ἐγὼν ἔρω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 260 καὶ φράσαι, εἴ κεν νῶϊν Ἀθῆναι σὺν Διὶ πατρὶ
 ἀρκέσει, ἥ τι ν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίζω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ·
 ἐσθλὸς τοι τούτῳ γ' ἐπαμύνορε, τοὺς ἀγορεύεις,
 ὕψι περ ἐν νεφέεσσι καθήμεν'· οὔτε καὶ ἄλλοις
 265 ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 οὐ μὲν τοι κείνῳ γε πολλὸν χρόνον ἀμφοῖς ἔσεσθον
 φυλόπιδος κρατερῆς, ὅπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν
 ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι μένος κρήνηται Ἄρηος.
 270 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔργου ἅμ' ἵοι φαινομένην φιν
 οἶκαδε καὶ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀμίλει·
 αὐτὰρ ἐμὲ προτὶ ἄστυ συμβώτης ὕστερος ἄξει,
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλγίχιον ἦδ' ἐγέροντι.
 Εἰ δέ μ' ἀτιμῆσουσι δόμον κάτα, σὺν δὲ φίλον κῆρ
 275 τελέτω ἐν στήθεσσι κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο.
 Ἦνπερ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἔλκωσι θύραζε
 ἢ βέλεσιν βάλλωσι· σὺ δ' εἰς ὁρόων ἀνέχεσθαι.
 Ἄλλ' ἦτοι παύεσθαι ἀνωγέμεν ἀφροσυνάων,

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego tibi, fili, verum enarrabo.

Phæaces me duxerunt re-nautica-inclyti, qui et alios
 homines deducunt, quicumque ad-ipsos venerit :
 et me dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 deposuerunt in Ithaca : dederunt autem mihi splendida
 dona,] æsque aurumque abunde, vestimenta que texta :
 et hæc quidem in speluncis deorum consilio jacent.

Nunc autem huc veni admonitionibus Minervæ,
 ut inimicorum de cæde consultemus.

Sed age mihi procos enumera-et recense,
 ut sciam, quotque et quanam viri sint :

et meo in animo eximio habita-deliberatione,
 considerem, si nos possimus contra-eos-stare,
 soli sine aliis, an et conquiremus alios.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] o pater, sane tuam magnam gloriam semper audiebam,
 manibusque te bellatorem esse, et prudentem consilio :
 sed nimis magnum dixisti; stupor me tenet : nec liceret
 viros duos cum-multis et fortibus pugnare.

Procorum autem nec sane decas una, nec duæ solæ,
 sed multo plures sunt; cito autem scies hic numerum.

Ex Dulichio quidem duo et quinquaginta
 juvenes selecti, sex vero eos famuli comitantur;
 ex Samo autem quatuorque et viginti viri sunt;
 et ex Zacyntho sunt viginti juvenes Achivorum;
 ex ipsa vero Ithaca duodecim omnes optimi,
 et cum ipsis simul est Medon præco, et divinus cantor,
 et duo ministri, periti epulas-instruendi.

His si omnibus nos-offeramus intus versantibus,
 vereor ne perquam-amare et graviter eorum injurias ulci-
 scaris reversus.] Sed tu, si possis aliquem adiutorem excogi-
 tare,] considera, qui nobis auxilietur lubenti animo.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego dicam; tu vero attende et me audi,
 et considera, si nobis Minerva cum Jove patre
 sufficiat, an aliquem alium adiutorem excogitem.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] boni sane isti sunt adjutores, quos memoras,
 alte quidem in nubibus sedentes; qui utique et aliis
 viris dominantur, et immortalibus diis.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 baud quidem illi multo tempore seorsum aberunt

a-pugna forti, quando procis et nobis
 in adibus meis robur decernetur Martis.

Sed tu quidem nunc vade, simul cum-aurora illucescente,
 domum, et cum-procis insolentibus versare :
 at me ad urbem subulcus postea ducet,
 mendico misero similem, et seni.

Si autem me ignominia-afficiant in domo, tuum tamen carum
 cor] tolerato in pectoribus, male patiente me.

Etiamsi vel per domum pedibus me trahant foras,
 vel telis percutiant : tu tamen inspiciens tolerato.

At sane cessare jube ab-insipientia,

μειλιχίοις ἐπέεσσι παραυδῶν· οἱ δέ τοι οὔτι
 290 πείσονται· δὴ γάρ σφι παρίσταται αἰσιμον ἥμαρ.
 [Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 δαπτότε κεν πολύβουλος ἐνὶ φρεσὶ θῆσει Ἀθήνη,
 νεύσω μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἔπειτα νοήσας
 295 ὅσσα τοι ἐν μεγάροισιν Ἀρήϊα τεύχεα κεῖται
 ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταθῆναι ἀείρας
 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθηκ'· ἔπει οὐκέτι τοῖσιν ἐώκει,
 οἷά ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεὺς,
 300 ἀλλὰ κατήκισται, ὅσων πυρὸς ἔκει· αὐτμή.
 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων,
 μή πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε καταισχνήνῃ τε δαῖτα
 καὶ μνηστύν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
 305 Νῶϊν δ' οἴοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
 καλλιπέειν καὶ δοῖα βοάγρια χερσὶν ἐλέσθαι
 ὥς ἂν ἐπιθύσαντες ἐλοίμεθα· τοὺς δέ κ' ἔπειτα
 Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει καὶ μητιέτα Ζεὺς.]
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 310 εἰ ἐτέον γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέροιο,
 μή τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἐνδον ἐόντος,
 μήτ' οὐν Λαέρτης ἴστω τόγε μήτε συβώτης
 μήτε τις οἰκῶν μήτ' αὐτῇ Πηνελόπεια·
 ἀλλ' οἶοι, σὺ τ' ἐγὼ τε, γυναικῶν γινώσκον ἰθύν·
 315 καὶ κέ τοο δμῶν ἄνδρῶν ἐτι πειρηθεῖμεν,
 ἡμὲν ὅπου τις νῶϊ τίει καὶ δεῖδιε θυμῷ,
 ἡδ' ἐτέον οὐκ ἀλέγει, σέ δ' ἀτιμᾶ, τοῖον ἐόντα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε φαιδριμος υἱός·
 ὦ πάτερ, ἥτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ', οἶω,
 320 γινώσκει· οὐ μὲν γάρ τι χαλπροσύναι μέ γ' ἔχουσιν
 ἀλλ' οὔτοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι οἷω
 ἡμῖν ἀμφοτέροισιν· σέ δέ φράζεσθαι ἄνωγα.
 Δηθὰ γὰρ αὐτῶς εἴσῃ ἐκάστου πειρητίζων,
 ἔργα μετερχώμενος· τοῖ δ' ἐν μεγάροισιν ἔκηλοι
 325 χρήματα δαρδάρπτουσιν ὑπέρβιον οὐδ' ἐπι φειδώ.
 Ἄλλ' ἥτοι σε γυναῖκα ἐγὼ δεδάσθαι ἄνωγα,
 αἵτε σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἶνηλίταις εἰσὶν·
 ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμοὺς ἐθέλοιμι
 ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι,
 330 εἰ ἐτέον γέ τι οἴσθα Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἦ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νηὺς εὐεργής,
 ἣ φέρε Τηλέμαχον Πυλόθεν καὶ πάντας ἐταίρους·
 οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυθενθεὸς ἐντὸς ἔκοντο,
 335 νῆα μὲν οἷγε μελαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν,
 τεύχεα δὲ σφ' ἀπένεικον ὑπέρβουμοι θεράποντες·
 αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο φέρον περικαλλέα δῶρα.
 Αὐτὰρ κήρυκα πρόεσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
 ἀγγελίην ἐρέοντα περίφρονι Πηνελόπειῃ,
 340 οὐνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, νῆα δ' ἄνώγει
 ἄστυδ' ἀποπλείειν ἵνα μὴ δεῖσας· ἐνὶ θυμῷ
 ἰφθίμη βασίλεια τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβοι.

lenibus verbis compellans; illi vero tibi nequaquam
 parebunt; jam enim ipsis adest fatalis dies.
 [Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua :
 quando abundans consiliis in mente *mihi* ponet Minerva,
 innuam quidem tibi ego capite; tu autem deinde, quum in-
 tellexeris,] quæcunque tibi in ædibus Martia arma jacent,
 in secessum alti thalami deponere sublata,
 omnia prorsus : at procos blandis verbis
 palpare, quando te percontentur arma desiderantes;
dicens, Ex fumo deposui : quoniam non-amplius illis similia-
 sunt,] qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulys-
 ses;] sed fœdata sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem mihi hoc majus in mente posuit Saturnius,
 ne qua vino-gravati, contentione concitata inter vos,
 vos-invicem vulneretis, fœdetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim allicit virum ferrum.
 Nobis vero solis duos enses, et duas hastas
 relinque, et duo scuta-bubula manibus sumenda,
 ut impetu-facto capiamus; illos autem postea
 Pallas Minerva demulcebit, et providus Jupiter.]
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua;
 si vere meus es, et sanguinis nostri,
 ne-quis postea Ulyssem audiat intus esse.
 neque etiam Laertes sciat hoc, nec subulcus,
 nec quisquam domesticorum, neque ipsa Penelope :
 sed soli, tuque egoque, mulierum cognoscamus ingenium :
 et aliquem famulorum virorum etiam tentemus;
 tam ubi aliquis nos honoret et timeat animo,
 quam qui non curet, teque parum-honoret, talis quum-sis.
 Hunc autem respondens allocutus-est splendidus filius :
 o pater, sane meum animum et postea, opinor,
 cognoscas; nequaquam enim animi-remissio me tenet :
 sed neutiquam hoc emolumento ego fore puto
 nobis ambobus; te vero considerare jubeo.
 Diu enim sic vades unumquemque tentans
 opera ipsorum adiens; illi autem in ædibus quieti
 opes devorant præter-modum, nec superest parsimonia.
 Sed sane te mulieres ego explorare hortor,
 quæque te parum-honorent, et quæ inculpatæ sint :
 viros autem non ego per stabula vellem
 nos explorare, sed postea hæc curare,
 si modo vere aliquod nosti Jovis signum ægidem-tenentis.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 At deinde in-Ithacam deducebatur navis bene-fabricata,
 quæ tulerat Telemachum a-Pylo, et omnes socios :
 hi vero quum jam portum valde-profundum intrassent,
 navem quidem ii nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri;
 statimque ad Clytiæ domum ferebant perpulcra dona.
 At præconem præmiserunt domum ad Ulyssis,
 nuntium dicturum prudenti Penelopæ,
 quod Telemachus quidem in agro maneat, navem autem jus-
 serit] ad-urbem inde-navigare; ut ne verita in animo
 præstans regina teneras lacrimas defunderet.

Τῷ δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ διὸς ὑφορβὸς
 τῆς αὐτῆς ἔνεκ' ἀγγελίης, ἐρέοντε γυναῖκί·
 336 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο δόμον θείου βασιλῆος,
 κῆρυξ μὲν ῥα μέσῃσι μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Ἦδὴ τοι, βασίλεια, φίλος παῖς εἰλήλουθεν.
 Πηνελοπείη δ' εἶπε συβώτης ἀγγι παραστάς
 πάνθ' ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπεν,
 βῆ ῥ' ἵμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἔρκεά τε μέγαρόν τε.
 Μνηστῆρες δ' ἀκρόχοντο κατήφης τ' ἐνὶ θυμῷ·
 ἐκ δ' ἤλθον μεγάροιο παρέκ μέγα τειρήων αὐλῆς,
 αὐτοῦ δὲ προπάρῳιθε θυράων ἐδριόωντο.
 346 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἥρχ' ἀγορεύειν·
 ὦ φίλοι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται
 Τηλεμάχῳ, ὁδὸς ἥδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μελαιναν ἐρύσσομεν, ἥτις ἀρίστη,
 ἐς δ' ἐρέτας ἀλίης ἀγείρομεν, οἳ καὶ τάχιστα
 350 κείνοις ἀγγελίῳσι θοῶς οἰκόνδε νέεσθαι.
 Οὕποι πᾶν εἶρηθ', ὅτ' ἄρ' Ἀμφίνομος ἴδε νῆα,
 στρεφθεὶς ἐκ χώρης, λιμένος πολυθενθέος ἐντός,
 ἰστία τε στέλλοντας ἑρπετὰ τε χερσὶν ἔχοντας.
 Ἦδὺ δ' ἄρ' ἐκγέλασας μετρώμενος ὅς ἐτάροισιν·
 355 Μῆ τίς ἐτ' ἀγγελίην ὀτρύνομεν· οἶδε γὰρ ἔνδον·
 ἦ τίς σφιν τόδ' ἔειπε θεῶν, ἦ εἰσιδὼν αὐτοὶ
 νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνστάτες ἔβαν ἐπὶ θίνα θαλάσσης·
 αἶψα δὲ νῆα μελαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν,
 330 τεύχεα δὲ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίων ἀθρόοι, οὐδέ τιν' ἄλλον
 εἶδον οὐτέ νῆον μεταίξιν οὔτε γερόντων.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 ὦ πόποι, ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
 365 Ἦματα μὲν σκοποὶ ἴζον ἐπ' ἀκρίας ἡνεμοέσσας,
 αἰὲν ἐπασσύτεροι ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
 οὐποτ' ἐπ' ἠπείρου νύκτ' ἄσασμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 νηὶ θατῇ πλείοντες ἐμίμνομεν ἧϊ δῖαν,
 Τηλέμαχον λοχῶντες, ἵνα φθίσωμεν ἐλόντες
 370 αὐτόν· τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἰκαδὲ δαίμων.
 Ἦμεις δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν ὀλεθρον,
 Τηλεμάχῳ μῆδ' ἡμᾶς ὑπεκφύγοι· οὐ γὰρ οἷω
 τούτου γε ζώοντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα.
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε·
 375 λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἥρα φέρουσιν.
 Ἄλλ' ἄγετε, πρὶν κείνον δημηγυρίσσεσθαι Ἀχαιῶς
 εἰς ἀγορὴν — οὐ γάρ τι μεθυσμέναι μιν οἶω,
 ἀλλ' ἀπομηνίσει, ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν ἀναστάς,
 οὐνεκά οἱ φόνον αἰτῶν ἐράπτομεν, οὐδ' ἐκίχνημεν·
 380 οἱ δ' οὐκ αἰνῆσουσιν ἀκούσαντες κακὰ ἔργα·
 μή τι κακὸν βέβησι καὶ ἡμέας ἐξέλκασιν
 γαίης ἡμετέρης, ἄλλων δ' ἀφικώμεθα δῆμον —
 ἀλλὰ φθέωμεν ἐλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος
 ἢ ἐν ὁδοῖ· βίοντον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματα ἔχομεν,
 385 δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, οἰκία δ' αὖτε
 κείνου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἥδ' ὅστις ὀπυίοι.

Atque occurrerunt sibi invicem præco et divinus subulcus,
 ejusdem gratia nuntii, dicturi mulieri.

Sed quando jam pervenerant in domum divini regis,
 præco quidem medias inter ancillas dixit :

Jam tibi, regina, dilectus filius venit.

Penelopæ autem dixit subulcus prope astans
 omnia, quæcunque ei dilectus filius ipsum jusserat loqui,
 Ac postquam omne præceptum renuntiarat,
 profectus est ire ad sues ; liquit autem septique et domum.

Proci vero tristati sunt, dolueruntque in animo :
 exiverunt autem domo præter magnum murum atrii,
 atque illic ante januas sedebant.

His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui :

O amici, certe magnum opus superbe perfectum est
 Telemacho, iter hoc : putabamus autem ei non perfectum
 iri.] Sed agite, navem nigram trahamus, quæ si optima ;
 inque eam remiges marinos congregemus, qui citissime
 illis nuntient ocys ut domum redeant.

Nondum totum dictum erat, quando Amphinomus vidit
 navem,] conversus ex loco suo, portum profundum intra,
 velaque contrahentes, remosque manibus tenentes.

Suaviter autem ridens locutus est inter suos sodales :

Nequem amplius nuntium jubeamus ire ; hi enim jam sunt
 intus :] vel aliquis eis hoc dixit decorum, vel viderunt ipsi
 navem prætervehentem, eam autem non potuerunt assequi.

Sic dixit : illi autem ubi surrexere, iverunt ad litus maris ;
 statim vero navem nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri.

Ipsi vero in concilium iverunt conferti, nec quemquam aliorum
 sinebant, nec juvenum una considerare, nec senum.

Inter hos autem Antinous locutus est, Eupithei filius :

Dii boni ! ut hunc virum dii a malo liberarunt !

Die quidem speculatores sedebant in cacuminibus ventosis,
 semper alii post alios ; simul autem cum sole occidente,
 nunquam in terra noctem peregitimus, sed in ponto
 navi veloci navigantes, exspectabamus Auroram divinam,
 Telemacho insidiantes, ut interficeremus captum
 ipsum : hunc autem tunc quidem abduxit domum deus.

Nos vero hic ei consulemus gravem interitum,
 Telemacho ; neque nos subterfugiat : non enim puto,
 eo quidem vivente, perfectum iri hæc opera.

Ipsæ enim peritus est consilioque menteque :
 cives autem non amplius omnino nobis gratificantur.

Sed agite, antequam ille congregarit Achivos
 in concionem ; (nequaquam enim remisisseturum ipsum puto,
 sed iram fovebit, dicetque inter omnes, exsurgens,
 quod ei cædem gravem struebamus, neque assecuti sumus :
 illi autem non laudabunt audientes mala opera :
 metuoque, ne quod malum faciant et nos expellant
 terra nostra, alium vero adeamus populum :)
 sed prævertamus eum interficiendo in agro procul ab urbe,
 vel in via : victum autem ipsi et possessiones habeamus,
 divisas æqualiter inter nos ; ædes vero demum
 illius matri dederimus habendas et ei quicunque eam duxerit.

Εἰ δ' ὑμῖν δδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε
αὐτόν τε ζῶειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα,
μὴ οἱ χρεῖματ' ἔπειτα θλιῖς θυμῷδ' ἔδωκεν,
390 ἐνθάδ' ἀγείρομενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάρου ἕκαστος
μνάσθω ἐέδνοιςιν διζήμενος· ἡ δέ κ' ἔπειτα
γῆμαιθ', ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
395 Νίσου παίδιμος υἱός, Ἀρητιάδα ἀνακτός·
ὅς β' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου, ποιήεντος,
ἡγεῖτο μνηστήρσι, μάλιστα δὲ Πηνελόπειῃ
ἤνδανε μῦθοισιν· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῆσιν·
ὅσπιν εὖφρονένων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

400 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνην ἐθέλοιμι
Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊόν ἐστιν
κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλὰς.
Εἰ μὲν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες,
αὐτὸς τε κτενέω τοὺς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω·
405 εἰ δέ κ' ἀποτροπῶσι θεοὶ, παύσασθαι ἄνωγα.

Ἦς ἔφατ' Ἀμφινόμος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος·
ἐλθόντες δ' ἐκάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισιν.

Ἡ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε περίφρων Πηνελόπεια,
410 μνηστήρῃσι φανῆναι ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσιν.

Πεῦθετο γὰρ οὐ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν δλεθρον·
κῆρυξ γάρ οἱ εἶπε Μεδών, ὅς ἐπεύθετο βουλὰς.

Βῆ δ' ἰέναι μέγαρόνδε σὺν ἀμφιπολοῖσι γυναῖξιν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ μνηστήρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,

415 στῆ βα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
ἄντα παρειάων σχοιμένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
Ἀντίνοον δ' ἐνέειπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἀντίνο· ὕβριν ἔγων, κακομήχανε, καὶ δέ σε φασιν
ἐν δήμῳ Ἰθάκης μεθ' ὀμλήκας ἔμμεν· ἄριστον

420 βουλήν καὶ μῦθοισιν· σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἐξῆθα.

Μάργε, τίη δέ σὺ Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόνον τε
ράπτεις οὐδ' ἰκέτας ἐμπάξαι, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
μάρτυρος; οὐ δ' ὁσὶν κακὰ ράπτειν ἀλλήλοισιν.

Ἢ οὐκ οἶσθ', ὅτε δαῦρο πατὴρ τέος ἵκετο φεύγων,

425 δῆμον ὑποδείσας; δὴ γὰρ κεχολώατο λήην,
οὐνεκα ληίστηρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν
ἦκαγε Θεσπρωτοὺς· οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμοι ἦσαν·
τόν β' ἔθελον φθίσει καὶ ἀπορῥάξειαι φίλον ἥτορ
ἡδὲ κατὰ ζωὴν φαγέειν μενοεικέα πολλήν·

430 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔρχεθαι ἱμένους περ.
Τοῦ νῦν οἴκον ἄτιμον ἔδεις, μνάξαι δὲ γυναῖκα
παιδὰ τ' ἀποκτείνεις ἐμέ τε μεγάλως ἀκαχίζεις·
ἀλλὰ σε παύσασθαι κέλομαι καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.

Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον

435 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια, [ἡῦδα.
θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσσεται οὐδὲ γένηται,
ὅς κεν Τηλεμάχῳ σὺν υἱεὶ χεῖρας ἐποιήσει,
ζῶντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ γῆνι δερκομένοιο.

440 Ἴδδε γὰρ ἐξέρω, καὶ μὴ τετελεσμένον ἔσται·

Sin autem vobis hic sermo displicet, sed mavultis
ipsumque vivere et habere paterna omnia,
ne ei deinceps opes affatim animo-gratas comedamus,
hic congregati, sed ex domo sua unusquisque
ambiat eam sponsaliis petens; illa vero deinde
nupserit ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic dixit: hi autem omnes muti facti-sunt silentio.

His vero Amphinomus concionatus-est et dixit,
Nisi splendidus filius, Aretiadae regis:
qui quidem ex Dulichio tritici-feraci, herbosa,
dux-erat procis, maxime autem Penelopae
placebat sermonibus; mente enim utebatur bona:
qui ipsis bene-cupiens concionatus-est, et dixit:

O amici, non equidem interficere velim
Telemachum; grave vero genus regium est
interficere: sed primum deorum interrogemus consilia.
Si quidem probent Jovis magni jura,
ipseque interficiam, aliosque omnes iubebo:
sin vero avertant dii, quiescere saadeo.

Sic dixit Amphinomus; illis autem placebat sermo.
Statim deinde quum-surrexissent, iverunt in domum Ulyssis:
advenientesque, considabant in politis sedibus.

At rursus aliud cogitavit prudens Penelope,
procis ut-se-ostenderet violentam insolentiam animis habentibus.] Resciverat enim de-sui filii in aedibus patrandae caede;
præco enim ei dixit Medon, qui audierat consilia.

Profectaque-est ire ad-domum cum famulis mulieribus.
Sed quando jam ad procos pervenit divina inter-mulieres,
stetit ad postes domus affabre structae,
genis obtendens nitida redimicula;

Antinoe, insolentiam habens, mali-machinator; atqui te dicunt] in populo Ithacae inter æquales esse optimum
consilio et verbis; tu vero nequaquam talis eras.

Insane, cur autem tu Telemacho fatumque mortemque
struis, nec supplices curas, quibus utique Jupiter
testis est injuriarum? non vero fas est mala suere sibi-invi-

cem.] An non nosti, quando huc pater tuus venit fugiens,
populum veritus? jam enim irati-erant valde,
quoniam prædones comitatus Taphios
malo-affecerat Thesprotos; hi vero nobis amici erant:
illum inde volebant occidere, et perdere ejus carum cor,
et victum consumere sufficientem magnum:
verum Ulysses inhiibat et retinebat, cupientes licet.
Hujus nunc domum ignominiose comedis, ambisque uxorem,
filiumque interficis, inque magno dolore-afficis:
sed te cessare hortor et jubere alios cessare.

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra al-
locutus-est:] filia Icarii, prudens Penelope,
confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.
Non est hic vir, neque erit, neque fuerit,
qui Telemacho tuo filio manus inferat,
vivente quidem me et super terra vidente.

Sic enim edico, et sane perfectum erit:

- αἶψά οἱ αἶμα κελαινὸν ἐρωήσῃ περὶ δουρι
 ἡμέτερον· ἐπειθὶ καὶ ἐμὲ πολίπορθος Ὀδυσσεὺς
 πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφρασάμενος, κρέας ὅπτον
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν.
 445 Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν
 ἀνδρῶν· οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα
 ἔκ γε μνηστήρων· θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι.
 Ὡς φάτο θαρσύνων· τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον.
 Ἥ μὲν ἄρ' εἰσαναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 450 κλαίεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον
 ἤδῃ ἐπὶ βλεφαροῖσι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη. —
 Ἑσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ υἱεὶ διος ὕπορθος
 ἦλθον· οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπιστάδων ὠπλίζοντο,
 σὺν ἱερεύσαντες ἐνιαύσιον. Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 455 ἄγχι παρισταμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
 βράδῳ πεπληγυῖα πάλιν ποίησε γέροντα,
 λυγρὰ δὲ εἴματα ἔσσε περὶ χροῖ· μή ἔσβώτης
 γνοίῃ ἐξάντα ἰδῶν καὶ ἐχέφρονι Πηνελοπέῃ
 ἔλθοι ἀπαγγέλλων μῆδ' ἐφρεῖν εἰρύσσαιτο.
 460 Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 ἦλθες, δι' Εὐμαιο. Ἴδ' ὃν κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστῃ;
 ἦ ῥ' ἤδη μνηστῆρες ἀγῆνορες ἐνδον ἔασιν
 ἐκ λόχου; ἦ ἔτι μ' αὐτ' εἰρύαται, οἴκαδ' ἰόντα;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιο συβῶτα·
 465 οὐκ ἐμελὲν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 ἄστῃ καταβλώσκοντα· τ' ἄριστά με θυμὸς ἀνώγει,
 ἀγγελίην εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.
 Ὡμύρησε δέ μοι παρ' ἐταίρων ἄγγελος ὥκυν,
 κῆρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ ἔειπεν.
 470 Ἄλλο δέ τοι τόγε οἶδα· τὸ γὰρ ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἦδη ὑπὲρ πόλιος, θη· Ἑρμαῖος λόφος ἔστιν,
 ἦα κίων, ὅτε νῆα θοὴν ἰδομένη κατιούσαν
 ἐς λιμέν' ἡμέτερον· πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ·
 βεβριθεὶ δὲ σάκεσσι καὶ ἐγγεσιν ἀμυγίλοισιν·
 475 καὶ σφέας ὥισθην τοὺς ἐμμεναι, οὐδέ τί οἶδα.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δ' ἱερῆς Τηλεμάχοιο,
 ἐς πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· ἀλέεινε δ' ὕπορθόν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τετύχοντό τε δαῖτα,
 δαίνυντ'· οὐδέ τί θυμὸς ἔδευετο δαιτὸς εἴσης.
 480 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 κοίτου τε μνήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ρ.

Τηλεμάχου ἐπάνοδος εἰς Ἰθάκην.

- Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε· ἐπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσαντο καλὰ πέδιλα
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεῖου·
 εἰλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃσιν ἀρήρει,
 5 ἄστυδε ἰέμενος, καὶ ἐδὼν προσέειπε συβώτην·
 Ἄττε, ἥτοι μὲν ἐγὼν εἴμ' ἐς πόλιν, ὅφρα με μήτηρ
 HOMERUS.

statim ei sanguis ater fluit circum hastam
 nostram; quoniam et mihi urbium-vastator Ulysses
 sæpe, genibus suis me imponens, carnem assam
 in manibus posuit, præbuitque vium rubrum.
 Ideo mihi Telemachus omnium multo carissimus est
 virorum: nec quicquam ipsum mortem timere jubeo
 a procis certe; divinitus autem *evenientem* non est effugere.

Sic dixit animum-addens; ei autem struebat ipse mortem.
 Illa autem quum-ascendisset in-cornaculum splendidum,
 flebat inde Ulyssem, dilectum maritum, donec ei somnum
 dulcem palpebris immisit cassiis-oculis Minerva.

Vespertinus autem Ulyssi et filio divinus subulcus
 advenit: hi vero inde cenam scite parabant,
 sue mactato anniculo. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulyssem
 virga percussum, iterum fecit senem,
 turpiaque vestimenta induit circa corpus; ne eum subulcus
 cognosceret coram intuitus, et prudenti Penelopæ
 iret nuntiatum, neque mente contineret.

Ad hunc et Telemachus prior sermonem dixit:
 venisti, divine Eumæe. Quænam jam fama est per urbem?
 num jam proci eximii intus sunt *reversi*
 ex insidiis? an adhuc me denuo observant domum euntem?

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 non curæ-erat mihi hæc inquirere et interrogare,
 per-urbem incedenti: citissime me animus jussit,
 nuntio dicto, rursus huc redire.
 Occurrit autem mihi a sociis nuntius velox,
 præco, qui jam primus verbum tuæ matri dixit.
 Aliud vero utique hocce novi: hoc enim vidi oculis.
 Jam super urbem, ubi Mercurialis collis est,
 eram profectus, quando navem velocem vidi descendentem
 in portum nostrum; multi autem erant viri in ipsa:
 gravataque-erat scutis, et hastis utrinque-acutis:
 et ipsos putavi illos esse; neque-vero quicquam scio.

Sic dixit; subrisit autem sacra vis Telemachi,
 patrem oculis intuitus; vitabat autem subulcum.

Hi vero ubi jam cesserant ab-opere, apparantique convi-
 vium,] conviali-sunt; nec quicquam animus indigebat convi-
 vio æquo.] Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 de-lectoque cogitarunt, et somni donum cepere.

ODYSSEÆ XVII.

Telemachi reditus Ithacam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum jam inde sub pedibus ligavit pulcros calceos.
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini:
 sumsit autem validam hastam, quæ ei manibus apta-erat,
 ad-urbem iturus, et suum allocutus-est subulcum:
 Pater, nempe ego vadam in urbem, ut me mater

ὄψεται· οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι ὄϊω
 κλαυθμοῦ τε συγερροίο γοοίο τε διακρυόεντος,
 πρίν γ' αὐτόν με ἴδῃται· ἀτάρ σοίγ' ὧδ' ἐπιτέλλω.
 10 Τὸν ξείνον δύστηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὅρρ' ἂν ἐκείθι
 δαίτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ, ὅς κ' ἐθέλῃσιν,
 πύρνον καὶ κοτύλην· ἐμὲ δ' οὐπὺς ἔστιν ἅπαντας
 ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.
 Ὁ ξείνος δ' εἶπερ μάλα μὲνίει, ἄλγιον αὐτῷ
 15 ἔσσεται· ἦ γὰρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῶ φίλος, οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω·
 πτωχῷ βέλτερόν ἐστι κατὰ πόλιν ἢ κατ' ἀγροῦς
 δαίτα πτωχεύειν· δώσει δέ μοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 20 Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἐτι τῆλίκος εἰμὶ,
 ὥστ' ἐπιτελαιμένω σιμάντορι πάντα πιθέσθαι.
 Ἄλλ' ἔρχε· ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε, τὸν σὺ κελεύεις,
 αὐτίκ', ἐπεὶ κε πυρὸς θερμῷ ἄλγῃ τε γένηται·
 αἰνῶς γὰρ τάδε εἴματ' ἔχω κακὰ· μή με δαμάσῃ
 25 στίβῃ ὑπηροίη· ἔκαθεν δέ τε ἄστρ' εἶναι.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὰ σταθμοῖο βεβήκει,
 κρατινὰ ποσὶ προβιδῶς· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκανε δόμους εὐναιετκόνας,
 ἔγχος μὲν στήσε πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας,
 30 αὐτὸς δ' εἴσω ἵεν καὶ ὑπέρβῃ λαίονον οὐδόν.
 Τὸν δὲ πολὺ πρῶτῃ εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
 κῶεα καστορνύσα θρόνους ἐνὶ δαιδαλέοισιν.
 Διακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς κίον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι
 δμῶαι Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἠγερέοντο
 35 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους.
 Ἡ δ' ἵεν ἐκ θαλάμοιο περὶ φρον Πηνελόπεια,
 Ἀρτέμιδι ἱκέτῃ ἢ γρυσέῃ Ἀφροδίτῃ·
 ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πῆγῃε διακρύσασα·
 κύσσε δὲ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ
 40 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος. Οὐ σ' ἐτ' ἔγωγε
 ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὥρῃ νηὶ Πύλονδε
 λάθρῃ, ἐμῷ ἀέκητι, φίλου μετὰ πατρός ἀκούῃ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι καταλέξον, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.
 45 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠύδα·
 μῆτερ ἐμὴ, μή μοι γόνον ὀρνυθὶ μῆδ' μοι ἦτορ
 ἐν στήθεσσι δρινε, φυγόντι περ αἰπὺν ὀλεθρον·
 ἀλλ' ὕδρηνά μιν, καθαρὰ χροὶ εἴμαθ' ἐλοῦσα,
 [εἰς ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν]
 50 εὖ γε πᾶσι θεοῖσι τελέεσσας ἐκατόμβας
 ῥέξειν, αἱ κέ ποθι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορὴν ἐξελεύσομαι, ὅρρ' ἀχάεσσω
 ξείνον, ὅστις μοι κεῖθεν ἔμ' ἔσπετο δεῦρο κίοντι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προὔπεμψα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 55 Πείραιον δὲ μιν ἠνώγεα προτὶ οἶκον ἄγοντα
 ἐνδυκῶες φιλέειν καὶ τιμέν, εἰς ὅκεν ἔλθω.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἀπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Ἡ δ' ὕδρηνά μιν, καθαρὰ χροὶ εἴμαθ' ἐλοῦσα
 εὖ γε πᾶσι θεοῖσι τελέεσσας ἐκατόμβας
 60 ῥέξειν, αἱ κέ ποθι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσῃ.

videat; non enim ipsam ante cessaturam puto
 a-ploratuque tristi, fletuque lacrimoso,
 quam ipsum me aspexerit; sed tibi-quidem sic præcipio:
 hospitem infelicem duc in urbem, ut illic
 victum mendicet: dabit autem ei, quicunque voluerit,
 panem et poculum: mihi vero haudquaquam licet omnes
 homines sustinere, habenti quidem dolores animo.
 Hospes autem si valde irascatur, gravius hoc ipsi
 erit: certe enim mihi gratum est vera loqui.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 o amice, neque sane ipse detineri cupio:
 mendico melius est in urbe, quam in agris,
 cibum mendicare; dabit autem mihi, quicunque voluerit.
 Non enim, apud stabula ut-maneam, amplius ea-estate, sum
 quo imperanti hero in-omnibus paream.
 Sed vade; me vero ducet vir hic, quem tu jubes,
 statim, postquam igne caluero, teporque factus-fuerit;
 valde enim hæc vestimenta habeo mala: cavendum ne me
 conficiat] frigus matutinum; procul autem urbem dicitis esse.

Sic dixit: Telemachus vero per stabulum ivit,
 velociter pedibus progrediens; mala autem procis serebat.
 Sed postquam pervenerat ad-ædes habitantibus-commodas,
 hastam quidem statuit ad columnam inclinaus,
 ipse autem intro ibat, et transgressus-est lapideum limen.

Hunc vero longe prima vidit nutrix Euryclea,
 pelles sternens sedibus in artificiosis.
 Lacrimans autem deinde recta ad eum ivit; circumque aliæ
 ancillæ Ulyssis audentis-animi congregabantur,
 et osculabantur ei amplectantes caputque et humeros.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
 Dianæ similis, aut auræ Veneri:
 circum vero filium dilectum jecit brachia lacrimans;
 osculataque-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 et ejulans verbis alatis eum allocuta-est:

Venisti, Telemache, dulcis lux! Non te amplius ego
 visuram me putabam, postquam iveras nave in-Pylum
 clam, me invita, dilecti ad-quærendam patris famam.
 Sed age mihi narra, quemadmodum tibi-contigit videre.

Illam autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] mater mea, ne mihi fletum excita, neu mihi cor
 in pectoribus commove, elapso licet grave exitium:
 sed lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 [in cœnaculum ubi-ascenderis cum famulis mulieribus,]
 vove omnibus diis perfectas hecatombas

te sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perfecerit.
 At ego ad-forum transibo, ut vocem
 hospitem, qui me illinc una secutus-est huc venientem.
 Illum quidem ego præmisi cum eximiiis sociis;
 Piræum autem ipsum jussi ad domum ducentem
 cum-cura amice-tractare et honorare, donec ipse venissem.

Sic igitur locutus est; huic vero non-evolans erat sermo (i. e.
 tacuit).] Ipsa vero lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 vovebat omnibus diis perfectas hecatombas
 se sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perficeret.

Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἔγχος ἔχων ἅμα τῷγε κύνας πόδας ἄργοι ἔποντο.
 Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
 τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο.
 65 Ἀμφὶ δέ μιν μνηστῆρες ἀγήνορες ἡγερέοντο,
 ἔσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πούλιν δμῖλον,
 ἀλλ', ἵνα Μέντωρ ἦστο καὶ Ἀντιφός ἡδ' Ἀλιθέρης,
 οἷτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι ἦσαν ἑταῖροι,
 70 ἔνθα καθέζετ' ἰὼν τοὶ δ' ἐξερέεινον ἕκαστα.
 Τοῖσι δὲ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἦλθεν,
 ξείνον ἄγων ἀγορῇδε διὰ πτόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος ξείνιοι ἐκὰς τράπετ', ἀλλὰ παρέστη.
 Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 75 Τηλέμαχ', αἰψ' ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας,
 ὥς τοι δῶρ ἀποπέμψω, ἃ τοι Μενέλαος ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠῦδα·
 Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ἅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Εἰ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάροισιν
 80 λάθρῃ κτείναντες πατρώϊα πάντα δάσωνται,
 αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομαι ἔπαυρέμεν, ἥ τινα τῶνδε·
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τοῦτοισι φόνον καὶ Κῆρα φυτεύσω,
 δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δώματα χαίρων.
 Ὄς εἰπὼν ξείνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον.
 85 Αὐτὰρ ἔπειτ' ῥ' ἔκοντο δόμοις εὐναίεσσιν ἄντας,
 χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
 ἐς δ' ἀσπαμίνους βάντες εὐξέστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἔπει οὖν δμῶαί λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,
 αὐτοὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλλον ἡδὲ χιτῶνας·
 90 ἔκ ῥ' ἀσπαμίνου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθίζον.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προῳὸς ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ἕσστην ἐτάσσονσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 95 εἶδατα πόλλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Μήτηρ δ' ἀντίον ἔχε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο,
 κλισμῷ κεκλιμένη, λέπτ' ἡλάκατα στρωφῶσα.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνειῶθ' ἐτοίμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 100 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Τηλέμαχ', ἦτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσθαι
 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι σπονδέσσεα τέτυκται,
 αἰεὶ δάκρυς ἔμοις πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
 ὤχεθ' ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐδέ μοι ἔτλης,
 105 πρὶν ἔλθειν μνηστῆρας ἀγήνορας ἐς τόδε δῶμα,
 νόστον σοῦ πατρὸς σάρα εἰπέμεν, εἴ που ἀκούσας.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠῦδα·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, μήτηρ, ἀληθείην καταλέξω.
 Ὀρχόμεθ' ἐς τε Πύλον καὶ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
 110 δεξιόμενος δέ με κείνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν
 ἐνδοκέως ἐφίλει, ὥς τε πατὴρ ἔδν υἱά,
 ἔλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν· ὥς ἐμὲ κείνος
 ἐνδοκέως ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κυδαλίμοισιν.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος οὔποτ' ἔφασκεν,

Telemachus autem deinde per domum *transiens* exivit, hastam habens : unaque cum canes pedibus veloces sequebantur.] Divinam autem gratiam in-eum defudit Minerva; eumque inde omnes populi avertentem admirabantur. Circa vero ipsum proci illustres congregabantur, bona prædicantes, mala autem mentibus profunde cogitabant. Atque ille horum quidem inde declinabat magnum cœtum, sed, ubi Mentor sedebat, et Antiphilus, et Halitherses, qui-quidem ei a principio paterni erant amici, illic consedit adiens : illi autem interrogabant singula. Ad-hos vero Piræus hasta-inclytus prope venit, hospitem ducens ad-concionem per urbem : neque adhuc diu Telemachus ab-hospite procul aversus-erat, sed ei astitit. Hunc et Piræus prior sermone allocutus-est :

Telemache, statim jube-ire meam ad domum mulieres, ut tibi dona remittam, quæ tibi Menelaus dedit.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-est :] Piræe, non enim scimus, quomodo erunt hæc opera. Si forte me proci illustres in ædibus clam interfecto, paterna omnia dividerint, ipsum habentem te malo iis frui, quam aliquem horum : sin autem ego his caedem et mortem struxero, tum demum mihi gaudenti fer ad ædes gaudens.

Sic locutus, hospitem ærumnosum duxit in domum. Ac postquam pervenerant ad-ædes habitantibus-commodas, lænas quidem deposuerunt in solisque sedibusque; inque balnea ingressi bene-polita lavati-sunt. Hos autem postquam famulæ laverant et unxerant oleo, circum eos deinde lænas villosas jecerunt et tunicas; e balneoque ipsi egressi in solis consedere. Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens, pulcro, aureo, super argenteum lebetem, ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam. Panem autem verecunda proma apposuit ferens, ferculis multis impositis, largiens de-præsentibus. Mater vero ex-adverso sedebat ad postes domus solio inclinata, tenuia pensa versans. Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant. Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant, illis sermones exorsa-est prudens Penelope :

Telemache, sane ego in-coenaculum ubi-ascendero, decumbam in lectum, qui mihi luctuosus factus-est, semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses abiit cum Atridis ad Ilium : nec mihi sustinuisti, antequam venirent proci illustres in hanc domum, reditum tui patris aperte dicere, sicuti audivisti.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-est:] enimvero ego tibi, mater, verum enarrabo. Ivimus inque Pylum, et ad Nestorem, pastorem virorum; exceptum autem me ille in excelsis ædibus cum-cura amice-tractabat, tanquam pater suum filium, reversum sero recens aliunde : sic me ille sedulo curabat, ipse cum filiis gloriosis. At de-Ulysse audentis-animi minime dicebat,

- 116 ζωῷ οὐδὲ θανάτῳ, ἐπιγρονίων τευ ἀκοῦσαι·
ἀλλὰ μ' ἐς Ἀτρεΐδην, δουρικλειτὸν Μενέλαον,
ἵπποισι προὔπεμψε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
Ἐνὸ ἴδον Ἀργεῖν Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλὰ
Ἀργεῖοι Τρῳῆς τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.
- 120 Εἶρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
ὅττευ γρη῏των ἰκόμεν Λακεδαιμόνα διαν·
αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα·
καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
- Ἦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόρρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
125 ἤθελον εὐνήθῃναι, ἀνάκλιδες αὐτοὶ ἄντες.
Ἦς δ' ὅπῳ ἐν θυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέαντος
νέβρους κοιμήσασα νηγενέας γαλαθηνὸς
κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγκρα ποιήεντα
βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὼν εἰσῆλυθεν εὐνὴν,
- 130 ἀμφοτέρωσι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐρῆκεν·
ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐρῆσει.
Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπὸλλον,
τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσῳ
ἔξ ἑρίδος Φιλομηλεῖδ' ἐπάλασεν ἀναστὰς,
- 135 καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κηράροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς·
πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενόατο πικρογάμοι τε.
Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾷ καὶ λίσσεται, οὐκ ἂν ἔγωγε
ἄλλα παρὲς εἰποίμι παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω·
- 140 ἀλλὰ τὰ μὲν μοι ἔειπε γέρον ἄλιος νημερτῆς,
τῶν οὐδὲν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
Φῆ μιν ὄγ' ἐν νήσῳ ἰδέειν κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
ἴσχει· ὃ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
- 145 οὐ γὰρ οἱ πάρα νῆς ἐπῆρετμοὶ καὶ ἑταῖροι,
οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Ἦς ἔφατ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος.
Ταῦτα τελευτήσας νέομην· ἔδοσαν δέ μοι οὖρον
ἀθάνατοι, τοί μ' ὥκα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.
- 150 Ἦς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νόρinen.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλῆμενος θεοειδής·
Ἦ γυναῖκα αἰδοίη Λαερτιάδew Ὀδυσῆος,
ἥτοι ὄγ' οὐ σάφα οἶδεν· ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
- 155 Ἰστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα
ἰστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω,
ὥς ἥτοι Ὀδυσσεὺς ἤδη ἐν πατρίδι γαίῃ
ἤμενος ἢ ἔρπων, τὰδε πευθόμενος κακὰ ἔργα,
ἔστιν, ἀτὰρ μνηστῆρσι καχὸν πάντεσσι φυτεύει·
- 160 οἷον ἐγὼν οἰωνὸν εὐσσελμου ἐπὶ νηὸς
ἤμενος ἔφρασάμην καὶ Ἰηλεμάχῳ ἐγεγώνευν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον ἐστὶ·
τῷ κε τάχα γνοίης φιλοτῆτά τε πολλὰ τε δῶρα
- 165 ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ἦς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δὲ πάροισιν Ὀδυσῆος μεγάροιο
δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,

nec vivo nec mortuo, terrestrium ex-ullo se audivisse :
sed me ad Atriden, hasta-inclytum Menelaum,
cum-equis dimisit et curribus coagmentatis.
Illic vidi Argivam Helenam, cujus gratia multa
Argivi Trojanique deorum voluntate laborarunt.
Interrogabat vero statim deinde bello strenuus Menelaus,
cujusnam rei indigens venissem Lacedæmonem divinam :
at ego ei omnem veritatem enarravi :
et tunc me verbis respondens allocutus-est :
Dii-boni! profecto valde fortis viri in lecto
volverunt cubare, imbelles ipsi quum-sint.
Sicut autem quando in lustris cerva fortis leonis
hinnulos ubi-cubare-fecerit recens-natos, lactentes,
saltus investigat et valles herbosas
pascens, hic vero statim suum ingressus-est cubile,
ambobusque illis sævam mortem infert :
ita Ulysses illis sævam mortem inferet.
Utinam enim, Jupiter pater, et Minerva, et Apollo,
talis existens, qualis olim bene-aedificata in Lesbo
ex contentione cum-Philomelide luctatus-est surgens,
prostravitque cum fortiter, gavisī-sunt autem omnes Achivi ;
talis existens cum-procis versaretur Ulysses ;
omnes et brevis-avi fierent et amaris-nuptiis.
Ista vero, quæ me interrogas et precaris, non ego
alia præter verum dixero declinando, nec ꝑ decipiam :
sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax,
horum nullum tibi ego celabo verbum, neque occultabo.
Dixit ipsum is in insula se vidisse duros dolores habentem,
Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
detinet : ille vero non potest suam in-patriam terram venire :
non enim ei adsunt naves remigio-instructæ et socii,
qui ipsum devehant super lata dorsa maris.
Sic dixit Atrides, hasta-inclytus Menelaus.
His peractis rediī : dederunt autem mihi ventum-secundum
immortales, qui me celeriter dilectam in patriam miserē.
Sic dixit : illi autem animum in pectoribus commovebat.
Inter-hos vero et locutus-est Theoclymenus deo-similis :
O uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
nempe ille non clare novit ; meo autem attende sermoni :
vere enim tibi vaticinabor, neque occultabo.
Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa
focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni,
quod sane Ulysses jam in patria terra
sedens, vel reptans, hæc audiens mala opera,
est, at procis malum omnibus serit :
talem ego avem bonis-transtis-instructa in navi
sedens observavi, et Telemacho nuntiaui.
Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum esset :
ita cito sentires amicitiamque, multaque dona acciperes
ex me, ut aliquis te occurrens beatum-diceret.
Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Proci autem ante Ulyssis domum
discis delectabantur et hastilibus jaculantes,

ἐν τυκτῷ διαπέδω, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχουσιν.
 170 Ἄλλ' ὅτε δὴ δειπνήσας ἔην, καὶ ἐπήλυθε μῆλα
 πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἳ δ' ἤγαγον, οἳ τὸ πάρος περ,
 καὶ τότε δὴ φωνήεντα Μείδων· ὅς γάρ ῥα μάλιστα
 ἦνδανε κηρύκων καὶ σπιν παρεγίγνετο δαιτί·
 Κούροι, ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφοντο φρέν' ἀέθλους,
 175 ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ', ἵν' ἐντυνώμεθα δαίτα·
 οὐ μὲν γάρ τι χεῖριον ἐν ὄρῃ δειπνον ἐλέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἀνστάντες ἔβαν πείθοντό τε μύθοι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκοντο δόμους εὐναιετάοντας,
 χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
 180 οἳ δ' ἱέρευον δις μεγάλους καὶ πίνοντας αἶγας,
 ἱεῦρον δὲ σῶας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην,
 δαίτ' ἐντυνόμενοι. — Τοὶ δ' ἐξ ἀγροῖο πόλινδε
 ὠτρύνοντ' Ὀδυσσεύς τ' ἵέναι καὶ Δίος ὑφορβός.
 Τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 185 Ἕειν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ἔπειτα πόλινδ' ἵέναι μενεαίνεις
 σήμερον, ὥς ἐπέτελλεν ἀναξ ἑμός — ἦ σ' ἂν ἐγωγε
 αὐτοῦ βουλοίμην σταθμῶν ρυτῆρα λιπέσθαι·
 ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι καὶ δεῖδια, μή μοι ὀπίσω
 νεῖκεσι· χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὀμοκλαί —
 190 ἀλλ' ἄγε νῦν ἴομεν· δὴ γὰρ μέμελῳκε μάλιστα
 ἡμαρ· ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἑσπερα ρίγιον ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσ-
 γιγνώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι καλέουσιν. [σεύς·
 Ἄλλ' ἴομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἡγεμῶνευε.
 195 Δὸς δέ μοι, εἴ ποθὶ τοι ῥόπαλον τετμημένον ἔστιν,
 σκηρίπτεσθ', ἐπειγ' φατ' ἀρισφαλ' ἔμμεναι οὐδόν.
 Ἦ ῥα καὶ ἄμφ' ὤμοισιν αἰεκέα βάλλετο πῆρην,
 πυκνὰ ρωγαλέην· ἐν δὲ στροφός ἦεν ἀορτῆρ.
 Εὐμαιὸς δ' ἄρα οἳ σκῆπτρον θυμῆρες ἔδωκεν.
 200 Τῷ βήτην· σταθμὸν δὲ κύνας καὶ βούτορες ἄνδρες
 βύατ', ὅπισθε μένοντες· ὁ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἀνακτα,
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἡδὲ γέροντι,
 σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῖ εἴματα ἔστο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ στεῖχοντες ὁδὸν κατὰ παιπαλοέσσαν
 205 ἄσπετος ἐγγὺς ἔσαν καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
 τυκτὴν, καλλίροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
 τὴν ποίησ' Ἴθακος καὶ Νήριτος ἡδὲ Πολύκτωρ·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρουν ὕδατοτρεφῶν ἦν ἄλσος,
 πάντοσε κυκλοτερές, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ
 210 ὑπόθεν ἐκ πέτρης· βωμός δ' ἐφύπερθε τέτυκτο
 Νυμφῶων, ὅθι πάντες ἐπιρρέζουσιν ὀδίται·
 ἔνθα σφέας ἐκίχον· υἱὸς Δολιῖο Μελανθεύς,
 αἶγας ἄγων, αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολοῖσιν,
 δειπνον μνηστήρεσσιν· δῶμα δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες.
 215 Τοὺς δὲ ἰδὼν νεῖκεσεν ἔπος τ' ἔφατ'· ἐκ τ' ὀνόμαζεν,
 ἔκπαγλον καὶ αἰεκές· ὄριεν δὲ κῆρ Ὀδυσῆος·
 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει·
 ὥς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὥς τὸν ὁμοῖον.
 Πῇ δὴ τόνδε μολοδῶν ἄγεις, ἀμέγαρτε συβῶτα,
 220 πτωχὸν ἀνιήρην, δαιτῶν ἀπολυμαντήρα;
 ὅς πολλῆς φλιῆσι παραστάς θλίψεται ὤμους,
 αἰτίων ἀκόλους, οὐκ ἄσπας οὐδὲ λέβητας·

in fabrefacto pavimento, ubi pridem insolentiam excercebant.
 Sed quando jam cœnæ-tempus erat, et advenerunt pecudes
 undique ex agris (ii autem agebant eas, qui et antea) :
 tum vero ipsis dixit Medon; hic etenim maxime
 placebat præconum, et ipsis aderat in-convivio :

Juvenes, postquam-jam omnes delectati-estis animo certa-
 minibus,] ite ad aedes, ut paremus convivium :
 nequaquam enim malum est in tempore cœnam capere.

Sic dixit : illi autem surgentes abibant, parebantque sermo-
 ni.] Ac postquam venerant in-aedes habitantibus-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque ;
 ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras,
 mactabantque sues pingues, et bovem armentalem,
 convivium parantes. Illi vero ex agro ad-urbem
 properabant-ire, Ulyssesque et divinus subulcus.

Inter-eosque sermones exorsus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] Hospes, quia jam subinde ad-urbem ire cupis
 hodie, sicut jussit dominus meus (certe te ego
 hic mallet stabulorum custodem relictum-esse :
 sed illum vereor, et timeo, ne me postea
 objurget : graves vero dominorum sunt increpationes) :
 sed age nunc eamus : jam enim præterit maxima-ex-parte
 dies ; at cito tibi ad vespem frigidius erit.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 cognosco, sapio ; hæc jam intelligenti præcipis.
 Sed eamus ; tu autem deinde perpetuo præi.

Da vero mihi, sicubi baculum tibi cæsus est,
 ad-innitendum ; quoniam dicitis valde-lubricam esse viam.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris-locis laceram ; inerat vero tortile lorum-ad-suspenden-
 dum.] Eumæus autem inde ei baculum animo-gratum dedit.
 Hi ivērunt : stabulum vero canes et pastores viri
 custodiebant, pone manentes ; ipse autem in urbem ducebat
 regem,] mendico misero similem et seni,
 baculo innitentem : turpia autem circa corpus vestimenta in-
 dutus-erat.] Sed quando jam vadentes viam per asperam
 urbem prope erant, et ad fontem pervenerant
 structum, pulcre-fluentem, unde aquabantur cives,
 quem fecit Ithacus, et Neritus, ac Polycor ;
 circum vero alnorum aquis-nutritarum erat nemus,
 undique rotundum, defluebatque frigida aqua
 alte ex petra : ara autem supra facta-erat
 Nympharum, ubi omnes sacra-faciebant viatores :
 illic ipsos assecutus-est filius Dolii Melantheus,
 capras agens, quæ omnibus antecellebant gregibus,
 cœnam procis ; duo autem una sequebantur pastores.
 Illos autem conspicatus increpuit, verbum dixit et elocutus-
 est,] vehementer et indigne : commovebat vero cor Ulyssis :

Nunc quidem sane cum-maxime malus malum ducit :
 adeo semper similem ducit deus ad similem.

Quoniam jam hunc voracem ducis, nihili subulce,
 mendicum molestum, convivorum contaminatorem ?
 qui multis postibus astans atteret humeros,
 petens frustra, non tripodas, neque lebetas ;

τόν κ' εἴ μοι δόιης σταθμῶν ρυτῆρα λιπέσθαι
 σηκοχόρον τ' ἔμειναι θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι·
 225 καὶ κεν ὀρὸν πίνων μεγάλην ἐπιγουνίᾳ θεῖτο.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμελθεν, οὐκ ἐβελήσει
 ἔργον ἐποίχεσθαι, ἀλλὰ πτώσων κατὰ δῆμον
 βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἦν γαστέρ' ἀναλτον.
 Ἄλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 230 αἶ κ' ἔλθῃ πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύς θεῖοιο,
 πολλὰ οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμῶν
 πλευραὶ ἀποτρέψουσιν δόμον κατὰ βαλλομένοιο.
 Ὡς φάτο· καὶ παριὼν λᾶξ ἐνθορεν ἀπράδῃσιν
 ἰσχίῳ· οὐδὲ μιν ἔκτος ἀταρπιτοῦ ἐστουφείλξεν,
 235 ἀλλ' ἔμειν' ἀσφαλῶς· ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεύς,
 ἥ με μεταίξας ῥοπαλὸν ἐκ θυμὸν ἔλοιτο
 ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφοῦδ' αἰέρας.
 Ἄλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο· τὸν δὲ συνώτης
 νεῖκεσ' ἐκάντα ἰδὼν· μέγα δ' εὖζατο, χεῖρας ἀνασχών·
 240 Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, εἴποτ' Ὀδυσσεύς
 ὕμν' ἐπὶ μηρί' ἔκχε, καλύψας πῖονι δημῷ,
 ἀρνῶν ἢ δ' ἐρίφων· τόδε μοι κρηγῆνατ' ἐέλδωρ,
 ὡς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ ἐ δαίμων·
 τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασχεδάσειεν ἀπάσας,
 245 τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἀλαλήμενος αἰεὶ
 ἄστυ κατ'· αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθειρούσι νομῆες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 ὦ πόποι, ὅσον ἔειπε κύνων, ὀλοφύϊα εἰδώς·
 τὸν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς εὐσσελμοιο μελαίνης
 250 αἶω τῇλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίοντον πολὺν ἄλφοι.
 Αἶ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 σήμερον ἐν μεγάροις ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη,
 ὡς Ὀδυσῆϊ γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, ἦκα κίοντας,
 255 αὐτὰρ ὁ βῆ· μάλα δ' ὤκα δόμους ἵκανεν ἀνακτος.
 Αὐτίκα δ' εἰσὼ ἵεν, μετὰ δὲ μνηστῆρσι κάθιζεν,
 ἀντίον Εὐρυμάχου· τὸν γὰρ φιλέσκει μάλιστα.
 Τῷ πάρα μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο·
 σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα
 260 ἔδμεναι. Ἀγχίμολον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ διὸς ὑφορβὸς
 στήτην ἐρχομένῳ περὶ δὲ σφεας ἦλυθ' ἰωὴ
 φόρμιγγος γλαφυρῆς· ἀνὰ γὰρ σφισι βάλλετ' αἰείδων
 Φῆμιος· αὐτὰρ ὁ χειρὸς ἔλων προσέειπε συνώτην·
 Εὐμαί, ἦ μάλα δὴ τάδε δώματα κάλ' Ὀδυσῆος·
 265 ρεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐξ ἐτέρων ἕτερ' ἐστὶν ἐπῆσκηται δέ οἱ αὐλῇ
 τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐερκέες εἰσὶν
 δικαῖδες· οὐκ ἂν τις μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιοτο.
 Γινώσκω δ', ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
 270 ἄνδρες· ἐπεὶ κνίσῃ μὲν ἀνήνοεν, ἐν δὲ τε φόρμιγγ' ἤπυε,
 ἦν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἐταίρην.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συνδῶτα·
 ρεῖ' ἔγνω· ἐπεὶ οὐδὲ τὰ τ' ἄλλα πέρ' ἐσσ' ἀνοήμων.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 275 Ἦέ σὺ πρῶτος ἐξελθε δόμους εὐναιετάροντας,
 δούσο δὲ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείφομαι αὐτοῦ·

hunc si mihi dares stabulorum custodem ut-relinquam,
 chortisque-curator ut-sit, frondemque hædis ferat;
 tum serum bibens, magnum sibi femur efficeret.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicit, non vult
 opus-rusticum obire, sed mendicans per populum
 mavult petendo pascere suum ventrem insatiabilem.
 Verum tibi edicò, hoc vero et perfectum erit:
 si iverit ad ardes Ulyssis divini,
 multa ei circum caput *jacta* scabella virorum e manibus
 latera deterent per domum percussi.

Sic dixit, et accedens ei calce insultavit per-insipientiam
 in-coxam; nec-tamen ipsum a-semita deturbavit,
 sed is manebat firme; ac deliberabat Ulysses,
 utrum irruens baculo animum ei eriperet,
 an ad terram dejiceret caput, circa-solum sublato.
 Sed pertulit, animoque cohibuit-se; illum vero subulcus
 increpuit contra intuitus; valdeque precatus-est, manibus sub-
 latis:] Nymphæ fontanæ, filiæ Jovis, si-unquam Ulysses
 vobis femora combussit, cooperta pingui adipe,
 agnorum et hædorum, hoc mihi perficite votum,
 ut veniat quidem ille vir, adducat autem ipsum deus:
 ita tibi fastus utique dissiparit omnes,
 quos nunc contumeliosus fers, vagans semper
 per urbem; at pecudes omni perduunt pastores.

Hunc autem rursus allocutus-est Melanthius, pastor capra-
 rum:] dii boni! quale dixit canis, exitiosa sciens!
 quem aliquando ego in navi bonis-transtis nigra
 agam longe ab-Ithaca, ut mihi opes multas *venditus* paret.
 Utinam enim Telemachum interficeret argenteo-arcu-Apollo
 sic hodie in ædibus, vel a procis domaretur,
 sicut Ulyssi quidem procul periit reditus dente.

Sic locutus, hos quidem liquit illic, lente euntes,
 at ipse abivit; valde autem celeriter ad aedes pervenit regis.
 Statim autem introivit, et inter procos consedit,
 e-regione Eurymachi; hunc enim diligebat maxime.
 Ei quidem carniū partem apposuerunt ii qui ministrabant;
 panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ad-comedendum. Prope vero Ulysses et divinus subulcus
 steterunt venientes; circumvenit autem ipsos sonus
 citharæ cavæ: nam illis incipiebat canere
 Phemius: atque ille manu prehensum allocutus-est subul-
 cum:] Eumæe, certe omnino hæ *sunt* aedes pulcræ Ulyssis:
 facile autem dignoscendæ sunt etiam inter multas visu.
 Ex aliis aliæ *aedes* sunt: instructa-est autem ei aula
 muro et septis: januæ vero bene-obseptæ sunt
 bifores; haud-quisquam eam vir insultaverit.
 Cognosco autem, quod multi in ipsa convivia instruunt
 viri; quoniam nidor quidem ascendit, intus autem cithara
 sonat, quam utique convivio dii fecerunt autem.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 facile nosti; quippe neque in-aliis quidem *rebus* es stultus.
 Sed age jam consulemus, quomodo futura-sint hæc opera
 Vel tu primus ingredere aedes habitantibus-commodas,
 inferque-te procis; ego autem relinquer huc:

εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἴμι προπάροιθεν·
 μηδὲ σὺ δηθύνειν, μήτις σ' ἔκτοσθε νήσας
 ἢ βάλῃ ἢ ἐλάσῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἀνώγα.
 290 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις.
 Ἄλλ' ἔργου προπάροιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ.
 Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμενων οὐδὲ βολάων
 285 τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα
 κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τότε τοῖσι γενέσθω.
 Γαστέρα δ' οὐπὼς ἔστιν ἀποκρύψαι μεμυαῖαν,
 οὐλομένην, ἣ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσιν·
 τῆς ἔνεκεν καὶ νῆες ἐύζυγοι ὀπλίζονται
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, κακὰ δυσμένεεςσι φέρουσαι.
 290 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἄν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος ἔσχεν,
 Ἄργος, Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὃν βρά ποτ' αὐτὸς
 θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
 ὤγετο. Τὸν δὲ πάροιθεν ἀνίνεσκον νέοι ἄνδρες
 295 αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας ἡδὲ πρόκας ἡδὲ λαγωούς·
 δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἀποιοχόμενοι ἀνακτος
 ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἣ οἱ προπάροιθε θυράων
 ἡμιόνων τε βοῶν τε ἄλις κέχυτ'· ὅφρ' ἂν ἀγοιεν
 δμῶες Ὀδυσσεὺς τέμενος μέγα κοπρίσσοντες·
 300 ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνὶ πλείους κυνοραϊστέων.
 Δὴ τότε γ', ὥς ἐνόησεν Ὀδυσσεῖα ἐγγὺς ἔοντα,
 οὐρῇ μὲν β' ὄφρ' ἔσσηνε καὶ οὐατα χάδβαλεν ἀμφω,
 ἄσπον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἀνακτος
 ἐλθέμεν· αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ,
 305 ρεῖα λαθὼν Εὐμαῖον· ἄφαρ δ' ἐρεεῖνετο μύθῳ·
 Εὐμαί, ἣ μάλα θαῦμα, κύων δδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ,
 καλὸς μὲν δέμας ἔστιν, ἀτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα,
 εἰ δὴ καὶ ταχύς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἰδεῖ τῶδε,
 ἢ αὐτως, οἷοί τε τραπεζῆες κύνας ἀνδρῶν
 310 γίγνοντ'· ἀγλαΐης δ' ἔνεκεν κομέουσιν ἀνακτες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συνῶτα·
 καὶ λίην ἀνδρός γε κύων δδε τῇλε θανόντος.
 Εἰ τοιόςδ' εἴη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ ἔργα,
 οἷόν μιν Τροίηνδε κῆλον κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 315 αἰψὰ κε θηήσαιο, ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκήν.
 Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
 κνώδαλον, ὅττι διοίτο· καὶ ἔχνησι γὰρ περιήδη·
 νῦν δ' ἔχεται κακότητι· ἀναξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης
 ὦλετο· τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσιν.
 320 Δμῶες γὰρ, εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέσιν ἀνακτες,
 οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναΐσιμα ἐργάζεσθαι.
 Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαινυται εὐρύοπα Ζεὺς
 ἀνέρος, εὖτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἥμαρ ἔλθῃσιν.
 Ὡς εἰπὼν εἰς ἧλθε δόμους εὐναιετάοντας·
 325 βῆ δ' ἰθὺς μεγάρῳ μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς.
 Ἄργον δ' αὖ κατὰ Μοῖρ' ἐλαβεν μέλανος θανάτοιο,
 αὐτίκ' ἰδὼντ' Ὀδυσῆα ἔεικοστώ ἔνιαυτῷ.
 Τὸν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής
 ἐργόμενον κατὰ δῶμα συνῶτην· οἴκα δ' ἔπειτα
 330 νεῦσ', ἐπὶ οἱ καλέσας· ὁ δὲ παπτήνης ἔλε δίφρον

si vero vis, mane, egoque ibo prae :

neu tu morare, ne-quis te extra conspicatus
vel percutiat, vel pellat; hæc te considerare jubeo.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
cognosco, sapio; hæc jam intelligenti præcipis.

Sed i præ, ego autem relinquo hic.

Non enim omnino plagarum inscius sum, neque ictuum :
patiens mihi animus, quoniam mala multa passus-sum
undis et bello; cum illis et hoc quoque fiat.

Ventrem autem haudquaquam licet abscondere avidum,
perditum, qui multa mala hominibus dat :
cujus gratia et naves bonis-transtis-instructæ armantur,
pontum super infructuosum, mala inimicis ferentes.

Sic hi quidem talia inter se dicebant.

Atque canis caputque et aures jacens erexit,
Argus, Ulyssis audentis-animi, quem quondam ipse
nutrivit quidem, neque eo fruitus-est; prius vero ad Ilium sa-
crum] abiit. Hunc autem antea ducere solebant juvenes viri
capras in silvestres, et cervos, et lepores :
tum vero jacebat neglectus, absente domino,
in multo stercore, quod ei ante fores
mulorumque boumque abunde fusum-erat; donec auferrent
servi Ulyssis prædium magnum stercoraturi :
illic canis jacebat Argus, plenus ricinorum.

Tunc vero, ut agnovit Ulyssem prope stantem,
cauda quidem iste adulatus-est, et aures dejecit ambas ;
prope autem non-amplius tum potuit suum dominum
venire : at hic seorsum conspicatus abstersit lacrimam,
facile latens Eumæum; statim autem interrogabat sermone :
Eumæe, certe omnino mirandum, canis hic jacet in fimo;
pulcer quidem corpore est, at hoc non clare scio,
si utique et velox fuerit cursu cum forma hac,
an sic, quales quidem mensales canes virorum
sunt; deliciarum vero gratia eos nutriunt domini.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
et sane viri canis hic est procul mortui.

Si talis esset nunc et corpore, atque etiam operibus,
qualem ipsum Trojam profectus reliquit Ulysses,
statim admirareris, conspicatus velocitatem et robur.
Nequaquam enim effugiebat densæ in-profundis silvæ
bellua, quancunque egisset; nam etiam vestigiis eas perquam-
cognovit :] nunc autem tenetur malo : dominus vero seor-
sum a-patria] perit; hunc autem mulieres negligentes non
curant.] Servi vero, quando non-amplius imperant domini,
non-amplius postea volunt justa operari.

Dimidium enim virtutis aufert late-sonans Jupiter
viro, quando ipsum servilis dies corripuerit.

Sic locutus, intravit ædes habitantibus-commodas ;
ivit autem recta per-domum ad procos illustres.

Argum vero deinde fatum occupavit atræ mortis,
statim ut-viderat Ulyssem vigesimo anno.

Longe autem primus vidit Telemachus deo-similis
venientem per domum subulcum; cito autem deinde ei
innuit, ad se vocans : isque ubi-circumspexerat, cepit sellam

κείμενον, ἔνθα δὲ δαιτὶς ἐφίρζεσκε, κρέα πολλὰ
 δαιόμενος μνηστῆρσι, δόμον κάτα δαινυμένοισιν·
 τὸν κατέθηκε φέρων πρὸς Τηλεμάχῳ τράπεζαν
 ἀντίον· ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέζετο· τῷ δ' ἄρα κῆρυξ
 335 μοῖραν ἔλιν ἐτίθει κανέου τ' ἐκ σίτον αἶρας.
 Ἀγχιμόλον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ' Ὀδυσ-
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ἡδὲ γέροντι, [σεύς,
 σκηπτόμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῖ εἴματα ἔστο.
 Ἴκε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων,
 340 κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισίνῳ, ὃν ποτε τέκτων
 ἔεσσαν ἐπισταμένῳς καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴδυνεν.
 Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἱ καλέσας προσέειπε συβώτῃν,
 ἄρτον τ' οὔλον ἔλιν περικαλλῶς ἐκ κανέου
 καὶ κρέας, ὥς οἱ χεῖρες ἐγ' ἀνδάνον ἀμφιβαλόντι·
 345 Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων αὐτόν τε κέλευε
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιογόμενον μνηστῆρας·
 αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεγρημένῳ ἀνδρὶ πικρῆναι.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεια πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 350 Τηλέμαχος τοι, ξεῖνε, διδοὶ τάδε, καί σε κελεύει
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιογόμενον μνηστῆρας·
 αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προίκτη· [σεύς
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὀλβιον εἶναι,
 355 καὶ οἱ πάντα γένοιθ', ὅσσα φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἐδῆξατο καὶ κατέθηκεν
 αὐθι, ποδῶν προπαρόιθεν, ἀεικελῆς ἐπὶ πῆρης.
 Ἦσθιε δ', ἔως δ' τ' αἰοῖδός ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν.
 Εὖθ' ὁ δεδιπνήκει, ὁ δ' ἐπαύετο θεῖος αἰοιδός·
 360 μνηστῆρες δ' ὑμᾶδ' ἄσαν ἀνά μέγαρ'. — Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 ἀγχι παρισταμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
 ὠτρυν', ὥς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγέροι
 γνοίῃ θ', οἵτινες εἰσιν ἐναΐσιμοι, οἳ τ' ἀθέμιστοι·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσειν κακότητος.
 365 Βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνὸς ἐξ ἡρώων ἕκαστον,
 πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὥς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη.
 Οἳ δ' ἐλαίροντες δίδοσαν καὶ ἐλθάμενον αὐτόν·
 ἀλλήλους τ' εἶροντο, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 370 Κέκλυτέ με, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 τοῦδε περὶ ξείνου· ἡ γάρ μιν πρόσθεν ὄπωπα.
 Ἦτοι μὲν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν·
 αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδ'α, πόθεν γένος εὐχεται εἶναι.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἔπεισιν νεῖκεσσε συβώτῃν·
 375 ὦ ἀργύροντε συβώτῃ, τίη δὲ σὺ τόνδε πολίνδε
 ἡγάγες; ἢ οὐχ ἄλις ἦμιν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι,
 πτωχοὶ ἀνῆροί, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες;
 ἢ ὄνοσαι, ὅτι τοι βίον κατέδουσιν ἀνακτος
 ἐνθάδ' ἀγερόμενοι, σὺ δὲ καὶ ποθὶ τόνδ' ἐκάλεσσας;
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἦν ἀγορεύεις·
 τίς γάρ δὴ ξείνονα καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν
 ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἳ δημοιοεργοὶ ἔσονται,
 μάντιν ἢ ἱητῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δούρων

jacentem, ubi coquus insidere solebat, carnes multas
 distribuens procis, in domo convivantibus :
 hanc deposuit ferens ad Telemachi mensam
 ex-adverso ; ibi vero ipse insedit : ei autem deinde præco
 partem sumtam apposuit, e canistroque panem sublatum.

Proxime autem post illum ingressus est aedes Ulysses,
 mendico misero similis et seni,
 baculo innitens ; ac turpia circa corpus vestimenta indutus
 erat.] Sedebat autem super fraxineum limen intra fores,
 acclinatus post cupresseo, quem quondam faber
 poliverat scite et ad perpendiculum exegerat.

Telemachus vero ad se vocatum allocutus est subulcum,
 panemque totum ubi-sumserat perpulcro ex canistro,
 et carnes, quantum ei manus capiebant comprehendenti :

Da hospiti hæc ferens, *inquit*, ipsumque jube
 mendicare prorsus omnes obeuntem procos :
 pudor autem non est bonus indigenti viro ut-adsit.

Sic dixit : ivit autem subulcus, postquam sermonem audie-
 rat ;] prope vero stans verba alata *Ulyssi* dixit :

Telemachus tibi, hospes, dat hæc, et te jubet
 mendicare, prorsus omnes obeuntem procos :
 pudorem autem non bonum dicit esse vero mendico.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Jupiter rex, *fac* Telemachum mihi inter viros beatum esse ;
 et ei omnia fiant quaecunque mente sua agitat.

Dixit, et ambabus *manibus* accepit, et deposuit
 ibidem, ante pedes, turpi super pera.

Comedebat autem, quamdiu cantor in ædibus cane-
 bat.

Quando ille conaverat, tum cessavit divinus cantor ;
 proci vero tumultuati sunt per-aedes. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulyssem
 concitavit, ut panes a procis colligeret,
 cognosceretque, quinam essent justī, quique injusti :
 sed neque sic quemquam exemtura erat malo.

Profectusque est ire petiturus dextrorsum a viro quoque,
 undique manum porrigens, tanquam si mendicis olim fuis-
 set.] Hi vero miserantes dabant, et admirabantur ipsum ;
 inter-seque interrogabant, quisnam esset, et unde venisset.

His autem locutus est Melanthius, pastor caprarum :

Audite me, proci inclyte reginæ,
 hoc super hospite ; profecto enim ipsum antea vidi :
 nempe ei huc subulcus dux-fuit :

ipsum autem non clare scio, unde se genere profiteatur esse.

Sic dixit : Antinous autem verbis objurgavit subulcum :
 o notissime subulce, cur vero tu hunc in-urbem
 duxisti ? an non satis nobis erronei sunt et alii,
 mendici molesti, conviviūrum contaminatores ?
 an parvi-pendis, quod tibi victum comedunt domini
 hic congregati, tu vero etiam aliunde hunc vocasti ?

Eum autem respondens allocutus es, Eumæe subulce :
 Antinoe, non quidem bona, etiamsi strenuus sis, loqueris :
 quis enim demum hospitem vocat aliunde ipse *eum* adiens,
 alium scilicet, nisi eorum *aliquem*, qui artifices sunt,
 vatem, vel medicum malorum, vel fabrum lignorum,

380 ἡ καὶ θέσπιν ἀοιδὸν, ὅ κεν τέρπῃσιν αἰΐδων;
οὔτοι γὰρ κλητοὶ γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
πτωγὸν δ' οὐκ ἂν τις καλέοι, τρύχοντά ἐ' αὐτόν.
Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστῆρων
δμῶσιν Ὀδυσσεύς, πέρι δ' αὖτ' ἐμοί· αὐτὰρ ἔγωγε
390 οὐκ ἀλέγω, εἴως μοι ἐχέρρων Πηνελόπεια
ζῶει ἐνὶ μεγάροις καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα·
σίγα, μή μοι τοῦτον ἀμείβεο πολλὰ' ἐπέεσσιν·
Ἀντίνοος δ' εἴωθε κακῶς ἐρεθίζμεν αἰεὶ
395 μῦθοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλους.
Ἥ ῥα καὶ Ἀντίνοον ἔπεια περὶόντα προσήύδα·
Ἀντίνο', ἦ μευ καλὰ πατὴρ ὧς κήδεαι υἱός,
ὅς τὸν ξείνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δῖεσθαι
μῦθῳ ἀναγκαῖον· μή τοῦτο θεὸς τελέσειεν.
400 Δός οἱ ἐλὼν οὐ τοι φρονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε·
μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἄζευ τόγε μήτε τιν' ἄλλον
δμῶων, οἱ κατὰ δόματα' Ὀδυσσεύς θεΐσιο.
Ἀλλ' οὐ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
αὐτὸς γὰρ φραγέμεν πολὺ βούλεται ἢ δόμεν ἄλλω.
405 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
Τηλέμαχ', ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον εἵπες.
Εἴ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες,
καὶ κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπρωθεν οἴκος ἐρύκοι.
Ἦς ἄρ' ἔφη· καὶ ὀρθῶν ἐλὼν ὑπέφηνε τραπέζης
410 κείμενον, ὧ ῥ' ἔπρεγεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδοσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πῆρην
στίου καὶ κρειῶν· τάχα δὴ καὶ ἐμελλεν Ὀδυσσεύς,
αὐτίς ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, προῖκος γέυσεσθαι Ἀχαιῶν·
στῇ δὲ παρ' Ἀντίνοον καὶ μιν πρὸς μῦθον εἵπεν·
415 Δὸς, φίλος· οὐ μέν μοι δοκέεις ὁ χάριστος Ἀχαιῶν
ἔμμεναι, ἀλλ' ὥριστος, ἐπεὶ βασιλῆϊ ἔοικας.
Τῷ σε γρηὶ δόμεναι καὶ λῳΐον, ἥ ἐπερ ἄλλοι,
στίου· ἐγὼ δέ κ' ἐσέ κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
420 δλοῖος ἀφνειὸν καὶ πολλὰχι δόσκον ἀλήτη,
τοῖω ὅποῖος ἔοι καὶ ὅτευ κεκρημένος ἔλθοι·
ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι ἄλλα τε πολλὰ,
οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξέ Κρονίων — ἦρελε γάρ που —
425 ὅς μ' ἄμα ληϊστῆρσι πολυπλάγκτοισιν ἀνῆκεν
Αἴγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχὴν δόδον, ὅφρ' ἀπολοίμην·
στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
Ἐνὸ' ἦτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐοίηρας ἐταίρους
αὐτοῦ παρ' νῆσσει μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι·
430 ὅπτηρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὠτρυνά νέεσθαι.
Οἱ δ' ὕβρει εἵξαντες, ἐπισπόμενοι μὲναι σφῶι,
αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἄγρους
πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα
αὐτούς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἔκετ' αὐτή.
435 Οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἄμ' ἦοι φαινομένηφιν
ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων
χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
φῦζεν ἐμοῖς ἐτάροισι κακὴν βάλαν, οὐδὲ τις ἐτλη

vel etiam divinum cantorem, qui delectet canens?

hi enim vocati utique *sunt* hominum super immensa terra : mendicum vero nemo vocarit, attritum se ipsum.

Sed semper difficilis super omnes es procos servis Ulyssis, præcipue vero mihi ; at ego non curo, quamdiu mihi prudens Penelope vivit in ædibus, et Telemachus deo-similis.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est :] tace, ne mihi huic responde multum verbis ; Antinous autem consuevit male irritare semper verbis asperis, incitatque etiam alios.

Dixit, et Antinoun verbis alatis allocutus-est :

Antinoe, profecto me bene, pater sicuti filium, curas, qui me hospitem jubes a domo pellere verbo violento : ne hoc deus perfecit !

Da ei *aliquid* sumtum ; non tibi invidéo ; jubeo enim ego : neu jam matrem meam verere hac-*in-re*, neu quemquam alium] servorum, qui in ædibus *sunt* Ulyssis divini.

Sed non tibi talis *est* in pectoribus cogitatio :

ipse enim comedere multo mavis, quam dare alii.

Illum autem rursus Antinous respondens allocutus-est :

Telemache alitloque, animo indomite, quale dixisti !

Si ei tantum omnes præberent proci, etiam ipsum tres menses procul-hinc domus detineret.

Sic igitur dixit ; et scabellum prehensum ostendit-desub mensa,] jacens, cui quidem imponebat nitidos pedes epulans. Ceteri autem omnes dabant impleveruntque inde peram pane et carnibus : cito sane et erat Ulysses, rursus ad limen profectus, dona gustaturus Achivorum : stetit autem juxta Antinoun, et ipsum sermone allocutus-est :] Da, amice ; haud quidem mihi videris pessimus Achivorum] esse, sed optimus, quoniam regi similis-es.

Ideo te oportet dare, et melius, quam alii quidem, de-pane ; ego autem te laudabo per immensam terram. Etenim ego aliquando domum inter homines habitabam beatus divitem, et sæpe dabam erroni tali, qualiscunque esset, et cujuscunque rei indigens venisset :] erant autem *mihi* servi vix plurimi, aliaque multa, quibus quidem bene vivunt *homines*, et divites vocantur. Sed Jupiter pessumdedit Saturnius (voluit enim fere),

qui me cum latronibus multivagis inpulit in-Ægyptum ire, longum iter, ut perirem : statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.

Tunc quidem ego hortabar dilectos socios illic apud naves ut-manerent et naves tuerentur ; speculatores autem ad speculas jussi ire.

Hi vero insolentia cedentes, obsecuti impetui suo, cito admodum Ægyptiorum virorum perpulcos agros populabantur, ac mulieres abducebant et infantes liberos, ipsosque interficiebant : cito vero in-urbem pervenit clamor.

Illi autem clamorem audientes simul cum aurora apparente venerunt ; impletusque-est totus campus peditibusque et equis,] aerisque fulgore : Jupiter autem gaudens-fulgmine fugam meis sociis malam immisit ; nec quisquam sustinuit

στῆναι ἐναντίον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη.
 410 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ἔξεί χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζώους σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν ἀνίστασιν,
 Διμήτορι Ἰασίδῃ, δὲ Κύπρου Ἰφι ἀνασσειν·
 ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἴκω, πῆματα πάσχων.
 415 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην;
 στῆθ' οὕτως ἐς μέσσον, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
 μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἴκηαι·
 ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδὴς ἔσσι προίκτης.
 420 Ἐξείης πάντεσσι παρίστασαι· οἱ δὲ διδοῦσιν
 μαψιδίως· ἐπεὶ οὐτὶς ἐπίσχεσις οὐδ' ἑλεγκὺς
 ἀλλοτρίων χάρισασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ πόποι, οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν·
 425 οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σῆ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλα δόλης,
 δὲ νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμιος οὔτι μοι ἔτλης
 σίτου ἀποπρελὼν δόμεναι· τὰ δὲ πολλὰ πάρεστιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 430 Νῦν δὴ σ' οὐκέτι καλὰ δι' ἐκ μεγάρου γ' οἶω
 ἄψ ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ ὄνειδεα βάσεις.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ θῆνυν ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον,
 πρυμνότατον κατὰ νῶτον· δ' δ' ἐστάθη ἤτε πέτρῃ
 ἔμπεδον· οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόου·
 435 ἀλλ' ἀέκων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 Ἀψ δ' ὅγ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, καδ' δ' ἄρα πῆρην
 θῆκεν ὑπὸ πλείην· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 Κέλνυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγκαλιεῖτ' ἑσσιλείης,
 ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 440 Οὐ μὰν οὐτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὔτε τι πένθος,
 ὅππότ' ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχεϊόμενος κτεάτεσσιν
 βλήσεται, ἢ περὶ βουσὶν ἢ ἀργεννῆς διέσσειν·
 αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος ἐννεκα λυγρῆς,
 οὐλομένης, ἢ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι διδῶσιν.
 445 Ἀλλ' εἴ που πτωγῶν γε θεοὶ καὶ Ἑρινύες εἰσιν,
 Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 ἔσθι' ἔχληος, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἀπιθ' ἄλλῃ·
 μή σε τίνοι διὰ δώματ' ἐρύσωσ'· οἳ ἀγορεύεις,
 450 ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς, ἀποδρῦψαι δὲ πάντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσησαν·
 ὥδε δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορόντων·
 Ἀντίνο· οὐ μὲν καλὰ ἔδαλες δῶσθινον ἀλήτην,
 οὐλόμεν· εἰ δὴ πού τις ἐπουράνιος θεὸς ἐστίν.
 455 Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἑοικότες ἀλλοδαποῖσιν,
 παντοίοι τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι πόληας,
 ἀνθρώπων ὕδριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
 Ὡς ἄρ' ἔφην μνηστῆρες· δ' δ' οὐκ ἐμπαζέτο μῦθον.
 Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεζεν
 460 βλημένου· οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάρων,
 ἀλλ' ἀέκων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 Τοῦ δ' ὥς οὖν ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια

consistere contra; circum enim mala undique stabant.
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto aere,
 alios vero abduxerunt vivos sibi operaturos necessitate.
 At me in Cyprum hospiti dederunt obviam-facto,
 Dimetori Iasidae, qui Cypro potenter imperabat:
 inde demum nunc huc venio, damna patiens.

Huic autem rursus Antinous respondit, dixitque:
 quis deus hanc pestem adduxit, convivii molestiam?
 sta sic in medium profectus, mea procul a mensa,
 ne cito in-amaram Egyptum et Cyprum venias:
 adeo quidam audax et impudens es mendicis.
 Ordine omnibus astas: hi autem dant
 temere; quia nulla est parsimonia, nec misratio
 de-alienis largiendi; quoniam adsunt multa cuique.

Hunc autem retrogressus allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 dii boni! haud ergo tibi cum forma etiam mens erat:
 non tu-sane ex domo tuo supplicii vel salem dares,
 qui nunc alienis assidens, haud-quicquam mihi sustinuisti
 de-pane delibatum dare; multa autem adsunt.

Sic dixit; Antinous vero iratus-est in-corde magis,
 et ipsum torve intuitus verbis alatis allocutus-est:

Nunc jam te non-amplius bene ex domo certe puto
 retro cessurum, quandoquidem jam et opprobria dicis.

Sic dixit; et scabello prehensio ei ferit dextrum humerum,
 extimum in dorsum: is autem stetit tanquam rupes,
 firmiter; nec sane ipsum commovit ictus Antinoi;
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Rursus autem ad limen profectus desidebat, atque inde pe-
 ram] deposuit bene-plenam: inter procos vero locutus-est:

Audite me, proci inclytæ reginæ,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.

Nequaquam quidem dolor est in mente, neque omnino luctus,
 quando vir, pro suis pugnans possessionibus,
 percutitur, vel pro bovis, vel candidis ovibus:
 at me Antinous percussit ventrem ob malum,
 perditum, qui multa mala hominibus dat.
 Sed sicubi mendicorum quidem dii et Erinnyes sunt,
 Antinonum ante nuptias finis mortis deprehendat.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius:
 comede tranquillus, hospes, sedens, aut abi alio;
 ne te juvenes per ædes trahant, qui-talia loquaris,
 vel pede, vel etiam manu; lacerent autem totum.

Sic dixit: illi vero omnes vehementer indignati-sunt;
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Antinoe, non bene quidem percussisti infelicem erronem,
 perditum; si forte quis celestis deus sit!

Etenim dii, hospitibus similes peregrinis,
 omnimodos se-ferentes, versantur-per urbes,
 hominum insolentiamque et æquitatem insipientes.

Sic igitur dicebant proci: ille autem non curabat verba;
 Telemachus vero in corde quidem magnum luctum alebat
 de-percussio; nec tamen lacrimam humi demisit e palpebris,
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Hunc autem postquam audiverat prudens Penelope

βλημένον ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Αἰὲ' οὗτος αὐτὸν σε βάλοι κλυτότοξος Ἀπόλλων.
 495 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρήσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο·
 οὐκ ἂν τις τούτων γε εὐθρονον ἦώϊκοιτο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 μαῖ', ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανώνονται·
 500 Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ Κηρὶ ἔοικεν.
 Ξείνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα,
 ἀνέρας αἰτίζων· ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει·
 ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδρασάν τε·
 οὗτος δὲ θρήνῳ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὤμων.
 505 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἀγόρευε μετὰ δμῳῇσι γυναιξίν,
 ἡμένη ἐν θαλάμῳ· ὁ δ' ἐδέσπνεε διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἡ δ' ἐπὶ οἷ καλέσασα προσήυδα διὸν ὑπορρόχον·
 Ἔρχεο, σὶ' Εὐμαίε, κίων τὸν ξείνον ἀνωχθὶ
 ἐλθέμεν, ὅρρα τί μιν προσπύττομαι ἡδ' ἐρέωμαι,
 510 εἰ που Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἡδὲ πέπυσται
 ἢ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν πολυπλάγκτω γὰρ ἔοικεν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 εἰ γὰρ τοι, βασιλεία, σωπήσειαν Ἀχαιοί·
 οἳ δ' γε μυθεῖται, θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ.
 515 Τρεῖς γὰρ δὴ μιν νύκτας ἔχον, τρία δ' ἡματ' ἔρυξα
 ἐν κλισίῃ· πρῶτον γὰρ ἔμ' ἔκετο νηὶς ἀποδράς·
 ἀλλ' οὕτω κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων.
 Ὡς δ' ἔτ' αἰδοδὸν ἀνὴρ ποτιδέρκεται, ὅστε θεῶν ἐξ
 αἰδεῖαι δεδαῖως ἔπε' ἡμερόεντα βροτοῖσιν,
 520 τοῦ δ' ἄμωτον μεμάασιν ἀκούμεν, ὅππότε' αἰεὶδῃ·
 ὥς ἐμὲ κείνος ἐβελγε παρήμενος ἐν μεγάροισιν.
 Φησὶ δ' Ὀδυσσεύς ξείνος πατρῷος εἶναι,
 Κρήτη ναιετάων, ὅτι Μίνως γένος ἐστίν.
 Ἐνδὲν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἔκετο πῆματα πάσχων,
 525 προπρὸς κλυιδόμενος· στεῦται δ' Ὀδυσσεύς ἀκοῦσαι,
 ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πλόνι δῆμῳ,
 ζωῶ· πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια δνδε δόμονδε.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, ἵν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπῃ.
 530 Οὔτοι δ' ἢ ἐθύρῃσι καθήμενοι ἐψιάσθων
 ἢ αὐτοῦ κατὰ δώματ'· ἐπεὶ σφισι θυμὸς εὐφρων.
 Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κείτ' ἐνὶ οἴκῳ,
 σίτος καὶ μέθυ ἥδ'· τὰ μὲν οἰκῆς ἐδούσιν·
 οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα,
 535 βούς ἱερεῦντες καὶ δῖς καὶ πόινας αἶγας,
 μασιπιδίους πίνουσι τὰ αἰθόπα αἶνον,
 ἐλαφιδίους τὰ δὲ πολλὰ κατάνεμαι. Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεύς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεύς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 540 αἰψὰ κε σὺν ᾧ παιδὶ βίᾳς ἀποτίσεται ἀνδρῶν.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μὲν ἔπαρεν· ἀμρὶ δὲ
 σμερδαλέον κονάβησε· γέλασσε δὲ Πηνελόπεια [δῶμα
 αἰψὰ δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἔρχεο μοι, τὸν ξείνον ἐναντίον ὦδε κάλεσσον.
 545 Οὐχ ὁράς, ὁ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσιν;
 τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο,

percutsum in domo, inter ancillas proinde dixit :

Utinam sic ipsum te percuteret inclytus-arcu Apollo.

Hanc autem rursus Eurynome œconomia sermone allocuta-
 est:] Si enim votis exitus nostris adesset,
 haud quisquam horum ad-Auroram pulcro-solio perveniret.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 nutrix, inimici quidem sunt omnes, quoniam mala machinan-
 tur:] Antinous vero maxime atræ morti similis-est.

Hospes quidam infelix vagatur per domum,
 a-viris petens; egestas enim eum jubet;
 ibi ceteri quidem omnes impleveruntque, dederuntque;
 hic autem scabello ei extimum percussit dextrum humerum.

Hæc quidem sic loquebatur inter famulas mulieres,
 sedens in thalamo; at cœnabat divinus Ulysses :
 illa autem ad-se vocatum allocuta-est divinum subulcum :

Vade, divine Eumææ, profectus hunc hospitem jube
 venire, ut aliquatenus ipsum conveniam et interrogem,
 siubi de-Ulyse audentis-animi vel audiverit,
 vel eum viderit oculis : multivago enim similis-est.

Hanc autem respondens allocutus-es, Eumææ subulce :
 utinam enim tibi, regina, tacerent Achivi :
 qualia hic loquitur, his mulceretur tibi carum cor.
 Tres enim jam ipsum noctes habui, tres autem dies delinui
 in casa : primum enim ad-me venit, a-nave aufugiens ;
 sed nondum calamitatem absolvit suam narrans.

Sicut autem quando cantorem viri aspicit, qui ex diis
 canit doctus carmina delectabilia mortalibus,
 hunc autem insatiabiliter cupiunt audire, quando canit :
 sic me ille mulcebat assidens in ædibus.

Dicit autem se Ulyssis hospitem paternum esse,
 in-Creta habitantem, ubi Minois genus est.

Inde jam nunc huc venit ærumnas patiens,
 supplex-provolutus : affirmat autem de-Ulysse se audivisse,
 prope versante, Thesprotorum virorum in ubere populo,
 vivo : multas autem ducit res-pretiosas suam ad-domum.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 vade, huc eum voca, ut coram ipse dicat.

Hi autem vel in-foribus sedentes delectentur,
 vel illic in ædibus : quippe ipsis animus lætus est.
 Ipsorum etenim possessiones integræ repositæ-sunt in domo
 cuiusque,] panis et vinum dulce : ea quidem domestici ipso-
 rum edunt:] ipsi vero in nostram domum divertentes dies
 omnes,] boves mactantes, et oves, et pingues capras,
 epulantur, bibuntque nigrum vinum,
 temere; plurima autem absumuntur. Non enim adest vir,
 qualis Ulysses erat, malum a domo qui-arceat.

Sin autem Ulysses redierit et pervenerit in patriam terram,
 statim cum suo filio injurias ulciscetur virorum.

Sic dixit : Telemachus autem alte sternuit ; circumque do-
 mus] horrendum resonuit : risit vero Penelope ;
 statimque deinde Eumæum verbis alatis allocuta-est :

Vade mihi, hospitem coram huc voca.

Nonne vides, quod mihi filius sternuit-ad omnia verba? ideo etiam non imperfecta mors precis fuerit,

πᾶσι μάλ', οὐδὲ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύζοι.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 αἱ κ' αὐτὸν γινώμηνερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 650 ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορδός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἄγροῦ δ' ἱστάμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
 μήτηρ Τηλεμάχοιο· μεταλλήσαι τί ἐθιμὸς
 655 ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κῆδεά περ πεπαυμένη.
 Εἰ δέ κέ σε γνοίη νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 ἔσσει σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα
 χρῆζεις· σίτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον,
 γαστέρα βοσκήσεις· δώσει δέ τοι, θεὸς κ' ἐθέλησιν.
 660 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Εὐμαί', αἰψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελόπειῃ·
 οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, διμῆν δ' ἀνεδέγμεθ' ὀϊζύν.
 Ἀλλὰ μνηστῆρων χαλεπῶν ὑποδείδι' ὄμιλον,
 665 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἔκει.
 Καὶ γὰρ νῦν, ὅτε μ' οὗτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα κίοντα
 οὔτι κακὸν ῥέξαντα βαλὼν δούνησιν ἔδωκεν,
 οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπήρκεσεν οὔτε τις ἄλλος.
 Τῷ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἀνωχθεῖ
 670 μέναι, ἐπειγομένην περ, ἐς ἧλιν καταδύντα·
 καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσιος πέρι νόστιμον ἡμᾶρ,
 ἄσσοτέρω καθίσασα παρὰ πυρὶ εἴματα γάρ τοι
 λύγρ' ἔγω· οἶσθα καὶ αὐτός, ἐπεὶ σε πρῶθ' ἰκέτευσα.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορδός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 675 Τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·
 Οὐ σύγ' ἄγεις, Εὐμαίε; τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
 ἦ τίνα που δέσας ἐξάισιον ἡς καὶ ἄλλως
 αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.
 Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 680 μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἶοιτο καὶ ἄλλος,
 βῆριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερηννορέωντων.
 Ἀλλὰ σε μέναι ἄνωγεν ἐς ἥλιον καταδύντα.
 Καὶ δέ σοι ᾧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ᾧ βασιλεια,
 οἷν πρὸς ξείνον φάσθαι ἔπος ἢ δ' ἐπακοῦσαι.
 685 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 οὐκ ἄφρων δ' ἔξινος οἶεται, ὅς περ ἂν εἴη·
 οὐ γὰρ ποῦ τις ἐδεῖα καταθνήτων ἀνθρώπων
 ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανούνται.
 Ἡ μὲν δ' ὥς ἀγόρευεν· ὁ δ' ὤχετο δῖος ὑφορδός
 690 μνηστῆρων ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ διεπέρραδε πάντα.
 Αἰψά δὲ Τηλέμαχον ἔπεια πτερόεντα προσηύδα,
 ἄγγ' σχὼν κεφαλῇ, ἵνα μὴ πευθοῖαί οἱ ἄλλοι·
 ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἄπειμι, σῆας καὶ κεῖνα φυλάττων,
 σὸν καὶ ἐμὸν βίον· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 695 Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάω καὶ φράζεο θυμῷ,
 μή τι πάθῃς· πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
 τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ'·
 ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σὺ δ' ἔργω δειλιήσας·
 700 ἦ ᾧθεν δ' ἐνάει καὶ ἀγειν ἱερῆα καλά·

omnibus prorsus, nec quisquam mortem et fatum evitavit.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 si ipsum cognovero vera omnia dicentem,
 induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris.

Sic dixit: ivit vero subulcus, postquam sermonem audiverat:] propeque stans verbis alatis *Ulysses* allocutus est:

Hospes pater, vocat te prudens Penelope,
 mater Telemachi; sciscitari aliquid ipsam animus
 de marito jubet, quamvis dolores passa sit.
 Si vero te cognoverit vera omnia dicentem;
 induet te lænaque tunicaque, quibus tu maxime
 indiges; panemque etiam petens per populum
 ventrem pascas: dabit vero tibi quicunque voluerit.

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus *Ulysses*:
Eumæe, statim ego vera omnia dicam

filiæ Icarii, prudenti Penelopæ:
 novi enim bene de illo, parem autem sustinuius ærumnam.
 Sed procorum difficilium subtimeo cœtum;
 quorum injuriæque visque ad-ferreum cœlum pervenit.
 Etenim nunc, quando me hic vir per domum euntem,
 nihil mali quum-fecerim, percutsum doloribus dedit,
 neque omnino Telemachus hoc prohibuit, nec quisquam alius.
 Ideo nunc Penelopen in ædibus hortare
 ut-maneat, festinans licet, in solis occasum:
 et tunc me interroget mariti de redivis die,
 propius ubi-collocarit ad ignem; vestimenta etenim
 mala habeo; nosti et ipse, quoniam te primum supplex-adii.

Sic dixit: ivit autem subulcus, ut hunc sermonem audierat.] *Eum* vero super limen profectum allocuta-est Penelope:

Non tu *eum* ducis, *Eumæe*? quid hoc in-animum-induxit
 erro?] utrum aliquem fere veritus supra-modum, an et aliter
 verecundatur in domo? malus autem est verecundus mendicus.]
 Hanc autem respondens allocutus-es, *Eumæe* subulce:
 loquitur apposite, quæ quidem existimaret etiam alius,
 contumeliam vitans virorum superbientium.
 Sed te manere hortatur in solis occasum.

Et vero tibi sic ipsi *erit* multo melius, o regina,
 solam ad hospitem loqui verbun et ei auscultare.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 non insipiens hic hospes suspicatur, quicunque demum sit;
 non enim usquam ulli sic mortalium hominum
 viri insolentes injusta machinantur.

Illa quidem sic locuta-est; sed abibat divinus subulcus
 procorum in cœtum, postquam dixerat omnia.
 Statim autem Telemachus verbis alatis allocutus-est,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri:

O dilecte, ego quidem discedam, sues et illa custoditurus,
 tuum et meum victum; tibi autem hic omnia curæ-sunto.
 Ipsum quidem te primum serva, et considera in-animo,
 ne quid patiaris; multi vero mala cogitant Achivorum:
 quos Jupiter disperdat, antequam nobis calamitas fiat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] *erit* sic, pater: tu vero vade merenda-sumta:
 mane autem veni et duc victimas pulcras;

αὐτὰρ ἔμολ' τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.

Ἦς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔζετ' ἐυζέστου ἐπὶ δίφρου·
πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδότης ἤδ' ἐποτῆτος
βῆ ῥ' ἵμεναι μεθ' ὕας· λίπε δ' ἔρκεά τε μέγαρόν τε,
606 πλείον δαιτυμόνων· οἱ δ' ὀρχηστῷ καὶ αἰοδιῇ
τέρποντο· ἤδη γὰρ καὶ ἐπῆλυθε δειέλον ἡμαρ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Σ.

Ὀδυσσεὺς καὶ Ἴρου πυγμῇ.

Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, δς κατὰ ἄστῳ
πτωχεύεσθ' Ἰθάκης, μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάρρη,
ἄζηγες φαγέμεν καὶ πιέμεν· οὐδέ οἱ ἦν ἱς
οὐδὲ βίη· εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν δρᾶσθαι.
5 Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσχε· τὸ γὰρ οὕτω πότνια μήτηρ
ἐκ γενετῆς· Ἴρον δὲ νέοι κίχλησκον ἅπαντες,
οὐνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κίων, ὅτε πού τις ἀνώγει·
δς ῥ' ἐλθὼν Ὀδυσσῆα διώκετο οἷο δόμοιο
καὶ μιν νεικεῖων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
10 Εἶκε, γέρον, προθύρου, μὴ δὲ τάχα καὶ ποδὸς ἔλκη·
οὐκ αἰεῖς, ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες,
ἐλκέμεναι δὲ κέλονται· ἐγὼ δ' αἰσχύνουμαι ἔμπτως.
Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γέννηται.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
15 δαίμόνι, οὔτε τί σε βρέω κακὸν οὐτ' ἀγορεύω, [σεύς·
οὔτε τινὰ φθονέω δόμεναι, καὶ πολλὰ ἀνελόντα.
Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χεῖσεται· οὐδέ τί σε χρὴ
ἄλλοτρίων φθονέειν· δοκεῖς δέ μοι εἶναι ἀλήτης
ὥς περ ἐγών· ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάξειν.

20 Χερσὶ δὲ μῆτι λήην προκαλίξω, μὴ με χολώσης,
μὴ σε γέρον περ εἶν στήθος καὶ χεῖλαι φύσσω
αἵματος· ἥσυχίη δ' ἂν ἔμοι καὶ μάλλον ἔτ' εἴη
αὔριον· οὐ μὲν γάρ τι σ' ὑποστρέψεσθαι οἶω
δεύτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσσῆος.

25 Τὸν δὲ χολωσάμενος προσφώνων Ἴρος ἀλήτης·
ὦ πόποι, ὥς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει,
γρηθὶ καμνοὶ ἴσος· δν ἂν κακὰ μητισαίμην,
κόπτων ἀμφοτέρησι, χαμαὶ δέ κε πάντας ὀδόντας
γναθμῶν ἐξελάσαιμι σὺς ὡς ληϊβοτείρης.

30 Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἶδε
μαρναμένους· πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρω ἀνδρὶ μάχοιο;

Ἦς οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψηλάων
οὐδοῦ ἐπὶ χεστοῦ πανθυμαδὸν ὀκρίουντο.
Τοιῖν δὲ ξυνέχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο,
35 ἡδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνει μνηστῆρεςσιν·
ἦ φίλοι, οὐ μὲν πῶ τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη·
οἷον τερπώλῃν θεὸς ἤγαγεν ἐς τὸδε δῶμα.
Ὅ ξεῖνός τε καὶ Ἴρος ἐρίζετον ἀλλήλοισιν
χερσὶ μαχίσσασθαι· ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὧκα.

40 Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελῶντες,
ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχοὺς κακοεῖμονας ἡγρέθοντο.

at mihi hæc omnia et immortalibus curæ-erunt.

Sic dixit; ille vero rursus consedit bene-polita in sella;
atque ubi-repleverat animum cibo et potu,
profectus-est ire ad sues; liquique septaque domumque,
plenam convivarum: hi autem saltatione et cantu
oblectabant-se: jam et enim advenit vespertinum tempus.

ODYSSEÆ XVIII.

Ulyssis et Iri pugilatus.

Advenit autem mendicus publicus, qui per urbem
mendicabat Ithacæ; excellebat vero ventre voraci,
indesinenter ut-comederet et biberet; neque ei erat vis,
nec robur; specie autem valde magnus erat intuitu.
Arnæus vero ei nomen erat: hoc enim imposuerat alma mater
ab ortu: Irum autem juvenes vocabant omnes,
quoniam nuntios referebat vadens, quando alcibi quis ju-
beret:] qui ubi-venerat, Ulyssem pellebat sua domo,
et ipsum objurgans verbis alatis allocutus-est:

Recede, senex, a-vestibulo, ne jam cito et pede traharis:
non sentis, quod jam mihi innunt omnes,
trahereque te jubent? ego autem verecundor nihilominus.
Sed surge, ne cito vobis contentio etiam manibus fiat.

Hunc autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses:
miser, neque aliquid tibi facio mali, nec dico,
neque aliquid invideo tibi dare, etiam multa si-sumserit.
Limen autem ambos hoc capiet: neque omnino te oportet
de-alienis invidere: videris autem mihi esse erro,
sicut ego; opulentiam vero dii solent præbere.
Manibus autem nequaquam valde provoca, ne mihi iram-mo-
veas,] ne tibi, senex licet sim, pectus et labra fudem
sanguine; quies vero mihi etiam magis adhuc esset
cras: nequaquam enim tum te reversurum puto
iterum in domum Laertiadæ Ulyssis.

Hunc autem iratus allocutus-est-Irus mendicus:
dii boni, ut hic vorax volubiliter loquitur,
vetule camino-aseuetæ similis; cui mala molirer,
verberans ambabus *manibus*, humum autem omnes dentes
maxillis excuterem, suis sicut segetem-depascentis.
Accinge-te nunc, ut omnes cognoscant et hi nos
pugnantes: quomodo vero tu cum-juniori viro pugnaveris?

Sic hi quidem ante fores altas
limine in polito perquam-animose rixabantur.
Eos autem animad-vertit sacra vis Antinoi,
suaviterque inde ridens allocutus-est procos:

O amici, haud quidem unquam aliud antea tale factum-est,
qualem *nunc* delectationem deus duxit in hanc domum.
Hospesque et Irus contendunt inter-se
adeo ut-manibus pugnatu-ri-sint: sed committamus eos ocyus.

Sic dixit: illi autem omnes surrexerunt ridentes,
circumque mendicos pannosos congregabantur.

Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·

Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγνῖτορες, ὅρρα τι εἰπω·
γαστέρες αἰδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρί· τάςδ' ἐπὶ δόρπῳ

45 κατθέμεθα, κνίσῃς τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες·
δμπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
τάων ἦν κ' ἐθέλῃσιν ἀναστὰς αὐτὸς ἐλίσθω·
αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδαίσεται, οὐδέ τιν' ἄλλον
πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἐάσομεν αἰτήσοντα.

60 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.

Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ὦ φίλοι, οὐπῶς ἔστι νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
ἄνδρα γέροντα, δῦή ἀρημένον· ἀλλὰ με γαστήρ
δοτρύνει κακοεργός, ἵνα πληγῇσι δαμείω.

65 Ἄλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερόν ὄρκον,
μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων ἐμέ χειρὶ βαρεῖν
πλήξῃ ἀτασθάλλων, τοῦτ' αὖ με ἴρι δαμάσσει.

Ὡς ἔραθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμυνον, ὥς ἐκέλευεν.

[Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,]

60 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχιοι·

Ξεῖν', εἴ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
τοῦτον ἀλέξασθαι, τῶν δ' ἄλλων μήτιν Ἀχαιῶν
δεΐδιθ'· ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχίσεται, ὅς κε σέ θείνη.

Ξεινοδόκος μὲν ἐγών· ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες,

65 Ἀντίνοός τε καὶ Εὐρύμαχος, πεπνυμένω ἀμφῷ. [σεύς

Ὡς ἔραθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον· αὐτὰρ Ὀδυσ-
ζώσατο μὲν ῥάκεσιν περὶ μήδεα, φαῖνε δὲ μηρούς
καλοῦς τε μεγάλους τε, φάνεν δὲ οἱ εὐρέες ὦμοι

στήθεά τε στιβαροὶ τε βραχίονες· αὐτὰρ Ἀθήνη

70 ἄγχι παρισταμένη μέλει ἤλδανε ποιμένι λαῶν.

Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως ἀγάσαντο·

ᾧδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἦ τάχα Ἴρος Αἴρος ἐπίσπαστον καχὸν ἔξει·

οἷν ἐκ βραχέων δ' ἐγέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

75 Ὡς ἄρ' ἔφαν· Ἴρῳ δὲ καχῶς ὠρίνετο θυμός.

Ἄλλὰ καὶ ὥς δρηστῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκη;

δεϊδιότα· σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσι.

Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Νῦν μὲν μήτ' εἰς, βουγάϊε, μήτε γένοιο,

80 εἰ δὴ τοῦτον γε τρομέεις καὶ δεΐδιας αἰνῶς,

ἄνδρα γέροντα, δῦή ἀρημένον, ἥ μιν ἱκάνει.

Ἄλλ' ἐκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·

αἶ κέν σ' οὔτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,

πέμψω σ' ἡπειρόνδε, βαλὼν ἐν νηϊ μελαίνῃ,

85 εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,

ὅς κ' ἀπὸ ρίνα τάμησι καὶ οὐατα νηλεῖ χαλκῷ

μήδεα τ' ἐξερύσας δῶμ' κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·

ἐς μέσσον δ' ἀναγον· τὸ δ' ἀμφὶ χειρας ἀνέσχον.

90 Δὴ τότε μερμήριζε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

ἥ ἐλάσει, ὅς μιν ψυχῇ λῖποι αὖθι πεσόντα,

ἥ μιν ἦκ' ἐλάσειε ταυνόσειεν τ' ἐπὶ γαίῃ.

ᾧδε δὲ οἱ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι

ἦκ' ἐλάσαι, ἵνα μή μιν ἐπιφρασσάιεν Ἀχαιοί.

95 Δὴ τότε ἀνασχομένῳ, δ' μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον

Inter-hos autem Antinous locutus est, Eupitheii filius :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam :

ventres isti caprarum jacent in igne; quos in coenam

deposuimus, pinguedine et sanguine impletos :

uter vero vicerit, superiorque altero fuerit,

eorum quem voluerit, surgens ipse eligat :

semperque deinceps inter-nos convivabitur; nec quenquam
alium] mendicum intus misceri nobis sinemus petiturum.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Hos vero dolos-meditans allocutus est ingeniosus Ulysses :

O amici, nequaquam æquum est cum-juniori viro pugnare

virum senem, calamitate labefactatum; sed me venter

instigat maleficus, ut plagis domer.

Sed age nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum,

ne-quis Iro gratificans me manu robusta

percutiat prævaricans, huic autem me violenter domet.

Sic dixit : illi autem omnes abjurabant, sicut jubebat.

[Ac postquam jurant, peregerantque jusjurandum,]

Inter-eos vero rursus locuta est sacra vis Telemachi :

Hospi, si te jubet cor et animus generosus

istum propellere, fac; ceterorum autem neminem Achivo

rum] time, quoniam cum-pluribus pugnabit, qui te percutiat.

Hospitum-exceptor quidem ego sum; comprobant vero reges

Antinousque et Eurymachus, prudentes ambo.

Sic dixit : hi autem omnes comprobarunt; atque Ulysses

cinxit quidem se pannois circum genitalia, ostendebat vero fe-

mora] pulcraque magna; nudati sunt autem ei lati humeri

pectoraque, robustaque brachia : ac Minerva

prope astans membra auctavit pastori virorum.

Proci vero omnes vehementer admirati sunt :

sic autem aliquis dicebat, intuitus propinquum alium :

Certe cito Irus non-Irus accersitum malum habebit,

quod-talem ex pannis senex coxam ostendit.

Sic igitur dixere : Iro autem male commovebatur animus.

Sed et sic famuli ducebant cinctum vi,

timentem; carnes vero tremebant-circum membra.

Antinous autem increpabat, verbumque dixit et elocutus est:

Nunc quidem neque sis, jactator, nec natus-fueris,

si profecto huncce tremis et times graviter,

virum senem, calamitate labefactatum, quæ ipsum inaccessit.

Sed tibi edicam, hoc vero et perfectum erit :

si te hic vicerit, superiorque fuerit,

mittam te in-continentem, conjectum in navem nigram,

ad Echetur regem, hominum perniciem omnium,

qui nasum abscondat et aures sævo ære,

genitaliaque evulsa det canibus cruda discerpenda.

Sic dixit : ei vero adhuc magis tremor subiit membra :

in medium autem eum duxerunt : illi vero ambo manus ele-

varunt.] Tum vero deliberavit audens divinus Ulysses,

utrum feriret, adeo-ut ipsum anima liqueret illic lapsum;

an ipsum leviter feriret, extenderetque super terram.

Sic autem ei cogitanti visum est satius esse,

leviter ferire, ut ne ipsum cognoscerent Achivi.

Tunc vero manibus elevatis, percussit ei dextrum humerum

Ἴριος, ὃ δ' αὐχέν' ἔλασεν ὑπ' οὐατος, ὅστέα δ' εἴσω
 ἔθλασεν αὐτίκα δ' ἦλθε κατὰ στόμα φοῖνιον αἶμα·
 καὶ δ' ἔπεισ' ἐν κονίσι μακῶν, σὺν δ' ἦλασ' ὀδόντας,
 λακτίζων ποσὶ γαῖαν· ἀτὰρ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
 100 χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλω ἐκθανον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἔλκε δι' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδὸς, ὅρρ' ἔκετ' αὐλήν,
 αἰθούσης τε θύρας· καὶ μιν ποτὶ ἐρκίον αὐλῆς
 εἷσεν ἀνακλίνας· σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 105 Ἔνταυθοὶ νῦν ἦσο, σῆας τε κύνας τ' ἀπερῶκων,
 μὴδὲ σύγε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι,
 λυγρὸς εἶν· μὴ τοῦ τι καχὸν καὶ μείζον ἐπαύρη.
 Ἥ βα καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πῆρην,
 πυκνὰ βυγαλήην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 110 Ἀψ δ' ὅγ' ἐπ' οὐδὸν ἴων κατ' ἀρ' ἔζετο· τοὶ δ' Ἰσανεῖσω
 ἡδὺ γελῶντες καὶ δεικνώνωντ' ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὅττι μάστις· ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 δς τοῦτον τὸν ἀναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας
 115 ἐν δήμῳ· τάχα γάρ μιν ἀνάχομεν ἡπειρόνδε
 εἰς Ἑχeton βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.
 Ὡς ἀρ' ἔραν· χαίρεν δὲ κληιδόνη διος Ὀδυσσεύς.
 Ἀντίνοος δ' ἄρα οἱ μεγάλην παρὰ γαστέρα θῆκεν,
 ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος· Ἀμφινόμοις δὲ
 120 ἄρτους ἐκ κανέοιο δῶμα παρέθηκεν αἰέρας
 καὶ δέπαί· χρυσέμῳ δειδίσκετο φώνησέν τε·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι ἐς περ ὀπίσσω
 ὄλθος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε καλοῖς ἔχειαι πολέεσσιν· [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδύς-
 125 Ἀμφινόμ', ἦ μάλα μοι δοκεῖς πεπνυμένος εἶναι·
 τοιοῦ γὰρ καὶ πατρός· ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουον
 Νίσσον Δουλιχίῃα ἐν τ' ἔμεν ἀφνειὸν τε·
 τοῦ σ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ εἰοικας.
 Τοῦνεκά τοι ἔρως· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 130 οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνδρῶποιοι,
 πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἐπι πνέει τε καὶ ἔρπει.
 Οὐ μὲν γὰρ ποτὲ φησι καχὸν πείσεσθαι ὀπίσσω,
 ὅρρ' ἀρετὴν παρέχουσι θεοὶ, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσιν,
 135 καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ.
 Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιγρονίων ἀνθρώπων,
 οἷον ἐπ' ἡμαρ ἀγῆσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἐμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλθος εἶναι,
 πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα, βίη καὶ κάρτει εἰκων·
 140 πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισιν.
 Τῷ μῆτις ποτὲ πᾶμπαν ἀνὴρ ἀθεμίσιος εἶη,
 ἀλλ' ὅγε σίγη δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅττι δίδοιεν.
 Οἷ' ὀρώμ μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανώνοντας,
 κτήματα κείροντας καὶ ἀτιμάζοντας ἀκοιτῖν
 145 ἀνδρὸς, δν οὐκέτι φημί φίλων καὶ πατρίδος αἵης
 δηρὸν ἀπέσσεσθαι· μάλα δὲ σχεδόν. Ἄλλα σε δαίμων
 οἴκαδ' ὑπεξαγάγοι, μὴδ' ἀντιάσεις ἐκείνην,
 ὅππότε νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Οὐ γὰρ ἀναιμῶτι γε διακρίνεσθαι οἶω

Irus; ille autem ei cervicem percussit sub aure, ossaque intus
 fregit : statim autem venit per os ruber sanguis :
 decidit vero is in pulveribus extensus, collisitque dentes,
 calcitrans pedibus terram : at proci illustres
 manibus sublatis risu emoriebantur. Verum Ulysses
 eum trahebat per vestibulum, prehensum pede, donec veniret
 ad aulam] porticusque fores ; et ipsum ad septum aulae
 statuit reclinatum ; baculum autem ei injecit manui,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Hic nunc sede, canesque suesque abarcens ;
 neu tu-sane hospitum et mendicorum dominus esto,
 vilis quum-sis ; necubi quod malum etiam majus accipias.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris-locis laceram ; cui tortile inerat lorum.

Retro autem ipse ad limen profectus desidebat ; illi autem ive-
 runt intro]suaviter ridentes, et eum blande-compellabant ver-
 bis :] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcunque maxime vis, et tibi gratum est animo ;
 qui hunc insatiabilem a-mendicando cessare-fecisti
 in populo : cito enim ipsum ducemus in-continentem
 ad Echeton regem, hominum perniciem omnium.

Sic igitur dixere ; gaudebat autem omine divinus Ulysses :
 Antinous vero ei magnum ventrem apposuit
 plenum pinguedineque et sanguine : Amphinomos vero
 panes ex canistro duos apposuit elevatos,
 et poculo aureo propinabat, dixitque :

Salve, pater o hospes, adsit tibi in posterum certe
 felicitas ; at nunc quidem malis teneris multis.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 Amphinome, certe valde mihi videris prudens esse ;
 tali enim etiam patre es ; quippe famam bonam audiebam,
 Nisum Dulichiensem bonumque esse divitemque ;
 ex-hoc te dicunt natum-esse : deserto autem viro similis-es.
 Propterea tibi dicam ; tu vero attende, et me audi :
 nihil imbecillius terra nutrit homine
 omnium, quaeque super terram spirantque et serpunt.
 Nunquam enim putat malum passurum-esse se in-posterum,
 quamdiu felicitatem praebent dii, et genua vigent :
 sed quando demum et mala dii beati perficiunt,
 etiam haec fert nolens patienti animo.

Talis enim mens est terrestrium hominum,
 qualem diem adducat pater hominumque deumque.
 Etenim ego quondam debebam inter homines beatus esse ;
 multa autem injusta feci, viribus et robori obsequens,
 patreque meo fretus, et meis fratribus.

Quare ne-quis unquam omnino vir injustus sit,
 sed ille silentio dona deorum habeat, quodcunque dent.
 Qualia video procos injusta machinantes,
 possessiones consumentes, et dedecorantes uxorem
 viri, quem non-amplius puto ab-amiciis et patria terra
 diu abfuturum ; valde vero prope esse. Sed te deus
 domum subducat, neque occurras illi,
 quando redierit dilectam in patriam terram.
 Non enim sine-cruore utique diremum-iri puto

150 μνηστῆρας καὶ κεῖνον, ἐπεὶ κε μέλαθρον ὑπέλθῃ.
 Ὡς φάτο· καὶ σπείσας ἔπιεν μελιγδέα οἶνον·
 ἅψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμητόρι λαῶν.
 Αὐτὰρ δὲ βῆ διὰ δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 νευστάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός.
 155 Ἄλλ' οὐδ' ὥς φύγε Κῆρα· πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη,
 Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἐγχεῖ ἴφι δαμῆναι.
 Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 κοῦρην Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελόπειν,
 160 μνηστῆρσσι φανῆναι, ὅπως πετάσσει μάλιστα
 θυμὸν μνηστῆρων ἰδὲ τιμήσσεια γένοιτο
 μᾶλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱός ἢ πάρος ἦεν.
 Ἀψείδωτ' ἐγέλασεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Εὐρυνόμη, θυμός μοι ἐέλδεται, οὐτὶ πάρος γε,
 165 μνηστῆρσσι φανῆναι, ἀπεχθόμενοίσι περ ἔμπτῃ·
 παιδὶ δὲ κεν εἴποιμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἴη,
 μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀμιλεῖν,
 οἷτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὅπιθεν φρονέουσιν.
 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 170 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ἴθι καὶ σὺ παιδὶ ἔπος φάο, μῆδ' ἐπίκευθε,
 χρωτ' ἀπονύχαμένη καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς·
 μηδ' οὕτω δακρύοισι πεφυρμένη ἄμφι πρόσωπα
 ἔρχε· ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεῖ.
 175 Ἦδὴ μὲν γάρ τοι πᾶσι τηλίκος, ὃν σὺ μάλιστα
 ἡρῶ ἀθανάτοισι γενεήσαντα ἰδέσθαι.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρυνόμη, μὴ ταῦτα παραυδα, κηδομένη περ,
 χρωτ' ἀπονύπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ·
 180 ἀγλατὴν γὰρ ἔμοιγε θεοὶ, τοὶ Ὀλύμπου ἔουσιν,
 ἄλεσαν, ἐξ οὗ κείνος ἔβη κοιλίης ἐνὶ νηυσὶν.
 Ἄλλὰ μοι Ἀυτονόη τε καὶ Ἰπποδάμειαν ἀνωχθεῖ
 ἐλθέμεν, ὅφρα κέ μοι παρστήτεον ἐν μεγάροισιν·
 οἷη δ' οὐκ εἴσκειμι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.
 185 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,
 ἀγγελεύσασα γυναιξὶ καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 κοῦρην Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν.
 Εὐδὲ δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δὲ οἱ ἄψα πάντα
 190 αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῇρι· τέκος δ' ἄρα δια θεάων
 ἄμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησαΐατ' Ἀχαιοί·
 κάλλει μὲν οἱ πρῶτα πρόσωπα καλὰ κάθηρεν
 ἄμβροσιν, οἷω περ εὐστέφανος Κυθέρεια
 χρίεται, εὖτ' ἂν ἦ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα·
 195 καὶ μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι·
 λευκοτέρην δ' ἄρα μιν ἦκεν πριστοῦ ἑλέφαντος.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασ' ἀπεβήσατο δια θεάων.
 Ἦλθον δ' ἀμύριτοιοι λευκώλενοι ἐκ μεγάρου,
 φλόγγῃ ἐπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνήκεν,
 200 καὶ δ' ἀπομόρξατο χερσὶ παρειάς φώνησέν τε·
 Ἦ με μάλ' αἰνοπαθῇ μαλακὸν περικῶμ' ἐκάλυψεν·
 αἶθε μοι ὥς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἄρτεμις ἄγνη,
 αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν

procos et illum, postquam domum subierit.

Sic dixit : et libatione-facta bibit dulce vinum ; iterumque in manibus posuit poculum principi virorum. Verum is ivit per domum, caro afflictus corde, nutans capite ; jam enim malum ei augurabatur animus. Sed neque sic fugit mortem ; impedivit vero et hunc Minerva, Telemachi sub manibus et hasta fortiter ut-domaretur. Iterum vero resedit in solio, unde surrexerat.

Illi autem in mente posuit dea caesiis-oculis-Minerva, filiae Icarii, prudenti Penelope, procis se-ostendere, ut diffunderet (*exhilararet*) maximo animum procorum, et honorata fieret magis viroque et filio, quam antea erat. Inaniter autem risit, verbumque dixit et elocuta-est :

Eurynome, animus mihi cupit, nequaquam antea quidem, procis me-ostendere, invisus licet omnino : filio vero dicam verbum, quod utilius fuerit, ne plane procis cum-superbis versetur, qui bene quidem loquuntur, male autem pone cogitant.

Hanc autem rursus Eurynome œconoma *his* verbis allocuta-est :] na: jam hæc quidem omnia, filia, apposite dixisti. Sed i, et tuo filio verbum dic, neu cela, corpus quum-tibi-laveris, et unxeris genas : neui sic lacrimis fudata faciem vade : quoniam malum est lugere infinite semper.

Etenim jam quidem tibi filius ea-ætate est, quem tu maxime supplicabas immortalibus in-pubertate videre.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope : Eurynome, ne hæc suadeas, sollicita licet, corpus ut-mihi-lavem, et me ungam unguento : decorem enim mihi dii, qui Olympum habitant, perdidierunt, ex quo ille abiit cavis in navibus. Sed mihi Autonoeque et Hippodamiam jube venire, ut mihi astent in ædibus : sola vero non intrabo inter viros ; verecundor enim.

Sicigitur dixit : vetula autem per domum *transiens* exivit, nuntiatura hæc mulieribus, et hortatura ad-eundum.

Tum rursus aliud cogitavit dea caesiis-oculis Minerva : filiae Icarii dulcem somnum infudit.

Dormiebat vero ea reclinata ; solutæque-sunt ei artus omnes ibidem in lecto-repositorio : interim vero nobilissima dearum immortalia dona dabat, ut ipsam admirarentur Aclivi : pulcritudine quidem ei primum vultus pulcros expolivit divina, quali quidem pulcre-coronata Cytherea ungitur, quum adit Gratiarum chorum amabilem ; et ipsam proceriorem et habitiorem reddidit aspectu ; candidiorem autem ipsam fecit secto ebore.

Atque ita quum-fecisset, abiit nobilissima dearum.

Venerunt autem famulæ candidis-unhis ex domo, cum-streptu advenientes : hanc autem dulcis somnus dimisit ;] et absternit-sibi manibus genas, et locuta-est :

Certe me valde ærummosam mollis sopor cooperuit : utinam mihi sic mollem mortem daret Diana casta statim nunc, ut ne-amplius lugens in animo

αἰῶνα φθινύθωι, πόσιος πόθουσα φίλοιο
 206 πανοτήν ἀρετήν· ἐπεὶ ἔσχατος ἦεν Ἀχαιῶν.
 ὦς φρεμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
 οὐκ οἴη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμυρπολοὶ δ' ἔποντο.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀρίκετο διχ' ὀϊνοῖσιν,
 στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 210 ἅντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ χρήδεμνα·
 ἀμυρπολὸς δ' ἄρα οἱ κεδὼν ἐκάτερθε παρέστη.
 Τῶν δ' αὐτοῦ λυτο γούνατ', ἔρι δ' ἄρα θυμὸν ἐβέλχεν·
 πάντες δ' ἠρήσαντο παρὰ λεγέεσσι κλιθῆναι.
 Ἦ δ' αὖ Τηλέμαχος προσεφώνεεν, δν φίλον υἱόν·
 215 Τηλέμαχ', οὐκέτι τοι φρένες ἐμπεδοὶ οὐδὲ νόημα·
 παῖς ἐτ' ἐὼν καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας·
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἔσσι καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις,
 καὶ κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρός,
 ἐς μέγεθος καὶ κάλλος δρώμενος, ἀλλότριος φῶς,
 220 οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναΐσιμοι οὐδὲ νόημα.
 Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,
 ὃς τὸν ξεῖνον ἕασας ἀεικισθῆναι οὕτω.
 Πῶς νῦν; εἴ τι ξείνος, ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 ἤμενος, ὥδε πάθοι βυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς,
 225 σοὶ κ' αἰσχος λῶβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 μῆτερ ἐμῇ, τὸ μὲν οὐ σε νειμεσθῶμαι κεχολῶσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοεῖν καὶ οἶδα ἕκαστα,
 ἔσθλα τε καὶ τὰ γέρεα· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 230 ἀλλὰ τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι·
 ἐκ γὰρ με πλήσσουν, παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος,
 οἶδε κακὰ φρονέοντες, ἔμοι δ' οὐκ εἰσὶν ἄρωγοί.
 Οὐ μὲν τοι ξεῖνον γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη
 μνηστῆρων ἰότητι· βίη δ' ὄγε φέρτερος ἦεν.
 235 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 οὕτω νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 νεύοιεν κεφαλᾶς, δεδημημένοι, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ,
 οἱ δ' ἐντοσθε δόμοιο, λεῖλυτο δὲ γυῖα ἐκάστου,
 ὥς νῦν Ἴρος ἐκείνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
 240 ἥσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι εἰκῶς,
 οὐδ' ὀρθὸς στῆναι δύναται ποσὶν οὐδὲ νέεσθαι
 οἴκαδ', ὅπη οἱ νόστος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λέλυνται.
 ὦς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσηύδα Πηνελόπειαν·
 245 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
 εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἀν' Ἰάσον Ἀργος Ἀχαιοί,
 πλεονέες κε μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 ἥϊον δαίνυσθαι· ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν,
 εἰδὸς τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας ἐνδον εἴσας
 250 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἐπεῖτα περίφρον Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', ἦτοι ἐμὴν ἀρετὴν εἰδὸς τε δέμας τε
 ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβηκινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κείνός γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμυρπολεῖσι,
 255 μαῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.
 Νῦν δ' ἄχομαι τόσα γάρ μοι ἐπέσσευν κακὰ δαίμων.
 Ἦ μὲν δὴ ὅτε τ' ἦε λιπὼν κάτα πατρίδα γαίαν,

ævum corrumpam, mariti desiderans dilecti
 omnigenam virtutem : quoniam præstantissimus erat Achivo-
 rum.] Sic locuta, descendebat e-cœnaculo splendido,
 non sola; simul hanc et famulæ duæ comitabantur.
 Ac quando demum ad-procos pervenerat divina mulierum,
 stetit inde ad postem domus firmiter structæ
 genis obtendens nitida redimicula :
 ancilla autem ei proba utrinque astitit.
 Horum vero illic solvebantur genua, amore autem animo de-
 liniti-sunt;] omnesque optabant apud eam in-lectis recumbere.
 Hæc inde Telemachum affata-est, suum carum filium :
 Telemache, non-amplius tibi mens integra nec cogitatio :
 puer adhuc quum-esses, etiam magis in mente prudentia ver-
 sabas :] nunc autem, quum jam magnus es et ad-pubertatis
 mensuram pervenisti.] et aliquis diceret filium te esse beati
 viri,] magnitudinem et pulcritudinem intuens, alienus vir :
 non amplius tibi mens est justa nec cogitatio.
 Quale jam hoc facinus in ædibus factum-est per te,
 qui hunc hospitem sivisti indigne-tractari ita.
 Quomodo nunc? si quid hospes, in nostris ædibus
 sedens, sic pateretur vexatione ex gravi,
 tibi dedecus opprobriumque inter homines foret.
 Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] mater mea, id quidem non indigne-fero, quod-tu irata-
 sis :] at ego animo intelligo et novi singula,
 bonaque et pejora : antea autem adhuc infans eram :
 verum enim non possum prudentia omnia advertere ;
 nam me obtundunt, assidentes aliunde alius,
 hi mala cogitantes; mihi autem non sunt auxiliatores.
 Nequaquam tamen hospitis quidem et Iri pugna facta-est
 procorum consilio; viribus autem hic potentior erat.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
 ita nunc proci in nostris ædibus
 nutarent capitibus, domiti, alii quidem in aula,
 alii autem intra domum, solutaque-essent membra cujusque ;
 uti nunc Irus ille ad aulae fores
 sedet nutans capite, ebrio similis ;
 neque erectus stare potest pedibus, nec reverti
 domum, qua ei reditus est; quoniam cara membra soluta-
 sunt.] Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Eurymachus autem verbis allocutus-est Penelopen :
 Filia Icarii, prudens Penelope,
 si omnes te viderent per Iasium Argos Achivi,
 plures proci in vestris ædibus
 a-mane convivarentur; quoniam præstas mulieribus,
 formaque, staturaque, et mente intus æqua.
 Huic autem respondit deinde prudens Penelope .
 Eurymache, profecto meam virtutem, formamque, corpus-
 que,] perdiderunt immortales, quando ad-Ilium ascendebant
 Argivi; cum iis autem meus maritus ivit Ulysses.
 Si ille utique reversus meam vitam tueretur,
 major gloria esset mea et melior ita.
 Nunc vero tristior : tot enim mihi immisit mala deus.
 Certe quidem, quando ibat relicta patria terra,

δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἔλδον ἐμὲ χεῖρα προσηύδα·

200 ὦ γύναι, οὐ γὰρ οἶω εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι·
καὶ γὰρ Τρῳῆας φασὶ μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας,
ἡμὲν ἀκοντιστὰς ἡδὲ βρυτῆρας δισσῶν
ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, οἳ κε τάχιστα
265 ἔκριναν μέγα νεῖκος ὁμοίου πολέμοιο.
Τῷ οὐκ οἶδ', εἰ κέν μ' ἀνέσει θεὸς, ἢ κεν ἀλώω
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
Μεμνησθαι πατρὸς καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν
ὅς νῦν, ἢ ἔτι μᾶλλον ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντος.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γενεήσαντα ἴδῃαι,
270 γήμασθ', ὅ κ' ἐθέλῃσθα, τὸν κατὰ δῶμα λιπούσθα.
Κεῖνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
Νῦξ δ' ἔσται, ὅτε δὴ στρυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει
οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς τε Ζεὺς ὀδὸν ἀπηύρα.
Ἀλλὰ τὸδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει·
275 μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο·
οἷτ' ἀγαθὴν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θυγάτρα
μνηστεύειν ἐθέλωσι καὶ ἀλλήλοισι ἐρίσωσιν·
αὐτοὶ τοίγ' ἀπάγουσι βόας καὶ ἵπτα μῆλα,
κούρης δαῖτα φίλοισι, καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῦσιν·
280 ἄλλ' οὐκ' ἀλλότριον βίοντι νήπιον ἐδούσιν.

Ὡς εἶπτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
οὐνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγε δὲ θυμὸν
μελιγχοῖς ἐπέεσσιν· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα.

Τῇν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπίθεος υἱός·
285 κούρη Ἰκαρίοιο, περίρρον Πηνελόπεια,
δῶρα μὲν ὅς κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
δέξασθ'· οὐ γὰρ καλὸν ἀνῆνασθαι δόσιν ἐστίν·
ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πῇ ἄλλῃ,
πρὶν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος.
290 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος·
δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος.
Ἀντινόῳ μὲν ἐνεῖκε μέγαν περικαλλέα πέπλον,
ποιικλὸν· ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι
χρύσειαι, κληῖσιν εὐγνάμπτους ἄραυραι.
295 Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίχ' ἐνεῖκεν,
χρῦσον, ἡλέκτροισιν ἐερμένον ἥλιον ὅς.
Ἑρματα δ' Εὐρυδάμαντι δῶμα θεράποντες ἐνεῖκαν,
τρίγλῃνα, μορβόνετ'· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο Πολυκτορίδῳ ἀνακτος
300 ἱσθμῖον ἤνεικεν θεράπῳν, περικαλλὲς ἄγαλμα.
Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἐνεῖκεν.
Ἦ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαν ὑπερώϊα διὰ γυναικῶν·
τῇ δ' ἄρ' ἤμ' ἀμύποιοι ἔφερον περικαλλέα δῶρα.
Οἱ δ' εἰς ὄρχησύν τε καὶ ἡμερόεσσαν αἰοῖδῃν
305 τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθεῖν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν.
Αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἕστασαν ἐν μεγάροισιν,
ὄψρα φαείνοιεν· περὶ δὲ ξύλα κάγκανα ὄηκαν,
αἶα πάλοι, περικηλα, νέον κεκεασμένα χαλκῶ·
310 καὶ δαίδας μετέμισγον· ἀμοιβηδὺς δ' ἀνέφαινον
δῶμα· Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος· αὐτὰρ ὁ τῆσιν

dextra in carpo prehensa me manu allocutus est :

O mulier : non enim puto bene-ocreatos Achivos
ex Troja bene omnes incolumes redituros :
etenim Trojanos aiunt bellatores esse viros,
tam jaculatores, quam missores sagittarum,
equorumque velocium vectores ; qui citissime
decreverint magnam contentionem omnibus -aque-gravis
belli.] Ideo nescio, utrum me remittat deus, an capiar
illic in Troja : tibi autem hic omnia cura-sint.
Memor-sis patris et matris in aedibus,
sicut nunc, vel adhuc magis, me absente.
At postquam jam filium in-pubertate *constitutum* videris,
nube, cui volueris, tua domo relicta.
Ille sic dicebat ; quæ sane nunc omnia perficiantur.
Nox autem erit, quando demum odiosæ nuptiæ obveniant
perditæ mihi, cujus utique Jupiter felicitatem abstulit.
Sed hic gravis dolor cor et animum incessit,
procorum non hic mos olim fuit ;
qui præstantemque mulierem et divitis *vir*i filiam
ambire velint, et inter-se contendant :
hi ipsi adducunt boves et pingues oves,
puellæ propinquis convivium, et splendida dona dant :
at non alienum victum impune absumunt.

Sic dixit : gavisus est autem audens divinus Ulysses,
quod eorum quidem dona attrahebat, mulcebat autem ani-
mum] blandis verbis ; mens vero ei alia agitabat.

Illam autem rursus Antinous allocutus est, Eupithei filius :
filia Icarii, prudens Penelope,
dona quidem quicumque voluerit Achivorum huc ferre,
accipe : non enim bonum recusare donationem est :
nos vero neque ad opera prius quidem ibimus, neque usquam
alio,] quam tu ei nupsis Achivorum, quicumque optimus.

Sic dixit Antinous ; illis autem placebat sermo :
donaque proinde allaturum miserunt præconem quisque.
Antinoo quidem tulit *præco* magnum perpulcrum peplum,
varium ; inerant autem fibulæ duodecim omnes
aureæ, ansis bene-inflexis aptatæ.

Monile vero Eurymacho multa-arte-elaboratum statim tulit,
aureum, electris consertum solis iustar.

Inaures autem Eurydamanti duo servi tulerunt,
trinis-oculis, ægre-elaboratas ; gratia autem *inde* effulgebat
multa.] A Pisandro vero Polycetore rege
collare tulit servus, perpulcrum ornamentum.

Aliud autem alius donum Achivorum pulcrum tulit.
Ipsa quidem deinde ascendebat in cœnaculum, divina mulie-
rum ;] cum-ea autem simul famulæ ferebant perpulcra dona.

Illi vero ad saltationemque et desiderabilem cantum
conversi delectabant-se ; manebantque, vesper dum-super-
veniret.] His autem se-delectantibus niger vesper supervenit.
Statim lampadas tres statuerunt in aedibus,
ut lucerent : circum autem ligna arida posuerunt,
sicca dudum, facile-ardentes, recens fissa ære ;
et faces immiscuerunt : alternatim vero succendebant
famulæ Ulyssis audentis-animi : at inter-eas

- αὐτὸς Διογενὴς μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δμωαὶ Ὀδυσσεύς, δὴν οἰγυμένοιο ἀνακτος,
 ἔργεσθε πρὸς δώμαθ', ἵν' αἰδοῖν βασιλεία·
 315 τῇ δὲ παρ' ἡλάκατα στρογαλίζετε· τέρπετε δ' αὐτὴν
 ἕμεναι ἐν μεγάρῳ, ἥ εἶρις πείκετε χερσίν·
 αὐτὰρ ἐγὼ τούτοις φάος πάντεσσι παρέβω.
 Ἦνπερ γὰρ κ' ἐθέλωσιν εὐόρονον Ἥϊ μῖμνεν,
 οὔτι με νικήσουσι πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμί.
 320 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐγέλασαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο.
 Τὸν δ' αἰσχροῖς ἐνένιπτε Μελανθὸν καλλιπάρηος,
 τὴν Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
 παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἔρε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης·
 325 ἀλλ' ἦγ' Εὐρύμαχῳ μισγέσκετο καὶ φιλέσκεν.
 Ἦ δ' Ὀδυσσῆ' ἐνένιπτεν ὀνειδέϊος ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε τάλαν, σὺ γε τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί,
 οὐδ' ἐθέλεις εὐδεῖν, χαλκήϊον ἐς δόμον ἔλθων,
 ἧέ που ἐς λέσχην· ἀλλ' ἐνύαδες πόλλ' ἀγορεύεις.
 330 [θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἥ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἥ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· δ καὶ μεταμῶνία βάζεις.]
 Ἦ δ' αὖτις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην;
 μή τις τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ,
 335 θς τις σ' ἀμρὶ κάρη κεκοπῶς χερσὶ στιβαρῆσιν,
 δώματος ἐκπέμψῃσι, φορῶντας αἵματι πολλῷ.
 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς τάχα Τηλεμάχῳ ἔρέω, κύον, οἳ ἀγορεύεις, [σεύς·
 κεῖσ' ἔλθων, ἵνα σ' αὖθι διαμελεῖσθαι τάμησιν.
 340 Ὡς εἰπὼν ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας.
 Βὰν δ' ἕμεναι διὰ δῶμα· λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης
 ταρβούσῃ· φάν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Αὐτὰρ ὁ πᾶρ λαμπτήρσι φαιίνων αἰθομένοισιν
 ἐστήκει ἐς πάντας δρώμενος· ἄλλα δέ οἱ κῆρ
 345 ὥρμαινε φρεσὶν ἦσιν, ἃ ῥ' οὐκ ἀτέλεστα γέγοντο.
 Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἶα Ἀθήνη
 λῶσθαι ἴσχεσθαι θυμαλγέος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 δῦν ἄχος κραδίην Λαερτιάδεω Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἤρχ' ἀγορεύειν,
 350 κερτομέων Ὀδυσῆα· γέλων δ' ἐτάροισιν ἔτευχεν·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Οὐκ ἀβείβδ' ἀνὴρ Ὀδυσσεύς ἐς δόμον ἔκει·
 ἔμψης μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἕμμεναι αὐτοῦ
 355 καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ τρίχεσσι οὐδ' ἤβαιαί.
 Ἦ δ' ἄρ' αἶμα τε προσέειπεν Ὀδυσσεύς πτολίπορθον·
 ξεῖν', ἥ ἄρ' κ' ἐθέλοις θετευέμεν, εἴ σ' ἀνελόιμην,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχρατῆς — μισθὸς δέ τοι ἀρκίος ἐσται —
 αἵμασι δὲ λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων;
 360 ἔνθα κ' ἐγὼ σίτον μὲν ἐπηετανὸν παρέχοιμι,
 εἵματα δ' ἀμφιέσαιμι ποσὶν ὃ' ὑποδήματα δοίην.
 Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμελεις, οὐκ ἐβλήσεις
 ἔργον ἐποίχεσθαι, ἀλλὰ πτώσειν κατὰ δῆμον
 βούλει, ὅφρ' ἂν ἔλῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἀναλτον.
 365 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ipse generosus locutus-est ingeniosus Ulyses :

Famulae Ulyssis, diu absentis regis,
 ite ad conclavia, ubi est veneranda regina :
 apud eam vero pensa versate ; et delectate ipsam,
 sedentes in domo, vel lanas carpite manibus :
 at ego his lumen omnibus praebebo.

Si enim velint etiam usque ad Auroram pulcro-solio manere,
 nequaquam me domabunt ; multorum-patens vero valde sum.

Sic dixit : haec autem riserunt, et se-invicem intuebantur.
 Eum autem turpiter objurgabat Melantho pulcris-genis,
 quam Dolius quidem genuit, fovit autem Penelope,
 filiamque velut enutriebat, dabatque oblectamenta animo :
 sed ne sic quidem retinuit dolorem Penelopes in animo :
 sed ea cum-Eurymacho miscelatur, et cum amabat :
 haec utique Ulyssem objurgabat contumeliosis verbis :

Hospes miser, tu-sane aliquis mente exturbatus es ;
 neque vis cubare, aëream in domum profectus,
 vel aliquo in diversorio ; sed hic multa praedicas.
 [confidenter multos inter viros ; neque aliquid animo
 times : certe utique tibi vinum occupat mentem, vel tibi sem-
 per] talis mens est : quare et vana loqueris.]
 An exsultas, quod Irum vicisti, errorem ?
 cave ne-quis tibi cito Iro melior alius insurgat,
 qui te circum caput contusum manibus robustis
 domo emittat, fudatum sanguine multo.

Hanc autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :
 certe cito Telemacho dicam, canis, qualia loqueris,
 illuc profectus, ut te ibi membratim concidat.

Sic locutus, verbis perterrituit mulieres.
 Profectaeque-sunt ire per domum ; solutaeque-sunt subitas
 membra cujusque] timore : putabant enim ipsam vera di-
 xisse.] At is apud lampadas praelucens accensas
 stetit, omnes intuens : alia vero ei cor
 agitabat mente sua, quae quidem non irrita facta-sunt.

Procos autem strenuos non omnino sinebat Mimerva
 contumelia abstinere acerba, ut adhuc magis
 subiret dolor cor Laertiadae Ulyssis.
 Inter-hos vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui,
 incessens Ulyssem ; risum vero sociis fecit :

Audite me, proci inclitae reginae,
 ut dicam, quae me animus in pectoribus jubet.
 Non sine-deo hic vir Ulysseam in domum venit :
 omnino mihi videtur facium splendor esse ipsius
 et capitis : quoniam non ei insunt capilli ne pauci quidem.

Dixit, simulque allocutus-est Ulyssem urbium-vastatorem.
 hospes, nunquid vis mercede-servire, si te suscipiam,
 agri in extremitate, (merces autem tibi sufficiens erit)
 sepesque aggerens, et arbores proceras plantans ?
 Illic autem ego cibum quidem perennem tibi praebere,
 vestimentaue induerem, pedibusque calceamenta darem.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicisti, non voles
 opus adire, sed mendicare per populum
 mavis, ut possis pascere tuum ventrem insatiabilem.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῶϊν ἔρις ἔργοιο γένοιτο
 ὥρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται,
 ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
 καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔγους, ἵνα πειρησάμεθα ἔργου,
 370 νήστιες ἄγρι μάλα κνέσχος, ποίῃ δὲ παρείη·
 εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἴεν ἐλαυνέμεν, ὅσπερ ἄριστοι,
 αἰθωνες, μεγάλοι, ἄμω κροκῆρτε ποίτες,
 ἥλικες, ἰσοφόροι, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν,
 τετράγυον δ' εἴη, εἰκοί δ' ὑπὸ βώλοισι ἀρότρῳ·
 375 τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὄλκα διηνεκέα προταμοῖμην.
 Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσεις Κρονίων
 σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη καὶ δύο δοῦρε
 καὶ κυνὴ πάγγαλχος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα·
 τῷ κέ μ' ἴδοις πρῶτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα,
 380 οὐδ' ἂν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύεις.
 Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καὶ τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·
 καὶ πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἡδὲ κραταῖος,
 οὐνεκα πᾶρ πύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμίλεις.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 385 αἰψὰ κέ τοι τὰ θυρέτρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα,
 φεύγοντι στείνοιντο δι' ἐκ προθύροιο θύραζε.
 Ὡς ἔφατ'· Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλ', ἡ τάχα τοι τελέω κακόν, ὃν ἀγορεύεις
 390 θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἡ βρά σε ὄνος ἔχει φρένας, ἥ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· ὃ καὶ μεταμῶνια βάσεις.
 [Ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην;]
 Ὡς ἄρα φωνήσας σφέλας ἔλλαθεν· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 395 Ἀμφινόμου πρὸς γούνα καθέζετο Δουλιχίης, [σεὺς
 Εὐρύμαχον δεῖσας· ὃ δ' ἄρ' οἰνογόνον βάλε χεῖρα
 δεξιτερὴν· πρόγρος δὲ χαίματι βρόμβησε πεσοῦσα·
 αὐτὰρ ὄγ' οἰμώζας πέσεν ὕπτιος ἐν κονίῃσιν.
 Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρτα σκίοεντα·
 400 ὥδε δέ τις εἶπεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Αἰθ' ὦρελλ' ὃ ξείνος ἀλώμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι
 πρὶν ἔλθειν· τῷ κ' οὐτὶ τόσον κέλαδον μετέθηκεν.
 Νῦν δὲ περὶ πτωγῶν ἐριδάζομεν· οὐδέ τι δαιτὸς
 ἐσθλῆς ἔσεται ἡδός· ἐπεὶ τὰ γερείονα νικᾷ.
 405 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 δαιμόνιοι, μαίνεσθε καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ
 βρωτῶν οὐδὲ ποτῆτα· θεῶν νύ τις ὕμῃ· ὀροθύνει.
 Ἀλλ' εὖ διστάμενοι κατακείετε οἶκαδ' ἰόντες,
 ὅπποτέ θυμὸς ἄνωγε· διώκω δ' οὐτὶν ἔγωγε.
 410 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύντες,
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 [Νίσου φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδου ἀνακτος·]
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 415 ἀντιβίσις ἐπέεσσι καταπτόμενος χαλεπαίνει·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 δμῶων, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.
 Ἀλλ' ἄγετ', οἰνογόνος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὅρρα σπείσαντες κατακείομεν οἶκαδ' ἰόντες·

Eurymache, si enim nobis contentio de opere fieret
 tempore in verno, quando quidem dies longi sunt,
 in herba, falcem quidem ego bene-flexam haberem,
 et vero tu talem haberes, ut experimur opus,
 jejuni usque penitus ad-tenebras, herba autem adesset;
 sive rursus et boves essent agendi, qui sunt optimi,
 rutili, magni, ambo saturati herba,
 aequales-ætatē, par-onus-sustinentes, quorum robur non im-
 becille,] arvumque-quatuor-jugerum esset, cederetque sub-
 tus gleba aratro:] tunc me videres, an sulcum continuum pro-
 scinderem.] Si vero et bellum alicunde moveret Saturnius
 hodie, ac mihi scutum esset, et duæ hastæ,
 et galea tota-ærea, temporibus apta:
 tunc me videres primis in pugnatoribus congressum,
 nec mihi ventrem exprobrans loquereris.
 Sed valde contumeliose-agis, et tibi animus est inclemens:
 et quidam fere videris magnus esse et fortis,
 quoniam cum paucis et non bonis versaris.
 Sin autem Ulysses rediret et perveniret in patriam terram,
 statim tibi hæc portæ, etiamsi latæ admodum sunt,
 fugienti aretarentur per vestibulum foras.

Sic dixit; Eurymachus vero iratus-est in-corde magis,
 et ipsum, torve intuitus, verbis alatis allocutus-est:

Almiser, certe cito tibi perficiam malum, quod-talia dicis
 confidenter multos inter viros, nec quicquam animo
 times: certe utique tibi vinum mentem occupat, vel tibi sem-
 per] talis mens est; quare et vana loqueris.
 An exsultas, quod Irum vicisti, erronem?]

Sic igitur locutus, scabellum sumsit; at Ulysses
 Amphinomi ad genua desidebat Dulichiensis,
 Eurymachum veritus: hic autem pocillatorem percussit ad
 manum] dextram; gutturrum vero humi sonuit lapsum:
 at ille ejulatu-dato cecidit supinus in pulveribus.
 Proci vero tumultuati-sunt per ardes obscuras;
 sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium:

Utinam hic hospes errans alibi perisset,
 antequam venisset: ita neutiquam tantum tumultum intulis-
 set.] Nunc autem de mendicis contendimus: neque ulla convi-
 vii] boni erit voluptas; quoniam pejora vincunt.

Inter-hos autem et locuta-est sacra vis Telemachi:
 mirifici, insanitis, et non-amplius continetis animo
 cibum neque potum: deorum certe aliquis vos concitat.
 Sed bene equulati decumbite domum profecti,
 quando animus jubet: pello vero neminem ego.

Sic dixit: illi autem omnes mordicus labris compressis,
 Telemachum admirabantur, quod audaciter loquebatur.
 Ipsis vero Amphinomus concionatus-est et dixit:
 [Nisi splendidus filius, Aretiadæ regis:]

O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat:
 neu omnino hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Sed agite, pocillator quidem auspicator poculis,
 ut, postquam-libaverimus, decumbamus domum profecti:

420 τὸν ξείνον δὲ ἔωμεν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος
 Τηλεμάχῳ μελέμεν· τοῦ γὰρ φίλον ἵκετο δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδόντα μῦθον εἶπεν.
 Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἥρωες,
 κῆρυξ Δουλιχίου· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοι·
 425 νόμῳσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν· οἱ δὲ θεοῖσιν
 σπείσαντες μακάρεσσι πῖον μελιηδέα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶ οὖν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 βᾶν β' ἵμεναι κείμεν ἐὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Τ.

Ὀδυσσεὺς καὶ Πηνελόπης ὁμιλία.
 Ἀναγνωρισμὸς ὑπὸ Εὐρυκλείας.

Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 μνηστῆρεςσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μεμηρῖζων·
 αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχε, χρὴ τεύχε' Ἀρήϊα κατέμεν εἶσω
 5 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐώκει,
 οἷά ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 ἀλλὰ κατήκισται, ὅσσον πυρὸς ἵκετ' αὐτμή.
 10 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τὸδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶν ἐμβαλε δαίμων,
 μή πως οἶνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε καταισγύνῃτέ τε δαῖτα
 καὶ μνηστῶν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἀνδρὰ σίδηρος.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί·
 15 ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Μαῖ', ἄγε δὴ μοι ἐρύσον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 ὄρα κεν ἐς θάλαμον καταβέησαι ἔντα πατρός
 καλὰ, τά μοι κατὰ οἶκον ἀχθῆα καπνὸς ἀμέρδει
 πατρὸς ἀποικομένοιο· ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 20 νῦν δ' ἐθέλω καταθέσθαι, ἔν' οὐ πυρὸς ἵζετ' αὐτμή.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια·
 αἶ γὰρ δὴ ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο
 οἴκου κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε, τίς τοι ἔπειτα μετοικομένη φάος οἶσει;
 25 ὁμῶς δ' οὐκ εἷας προβλωσκέμεν, αἶ κεν ἐφαινον.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ξείνος δδ'· οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
 χοίνικος ἄπτηται, καὶ τηλόθεν εἰληθουλός.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 30 Κλῆϊσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναϊεταόντων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀναΐξαντ' Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱὸς
 ἐσφόρεον κόρυθ' αἰ καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας
 ἔγχεα τ' ὀξυόεντα· πάροιθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 γρύσειον λύχρον ἔχουσα, φάος περικαλλῆς ἐποίει.
 35 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεν δν πατέρ' αἶψα·
 ὦ πάτερ, ἤ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι·

hospitem vero sinamus in aedibus Ulyssis
 Telemacho curae-esse; hujus enim dilectam venit ad-domum.
 Sic dixit : illis autem omnibus gratum sermonem dixit.
 Iphis vero craterem miscuit Muliis heros,
 praeco Dulichiensis; famulus autem erat Amphinomi :
 distribuit vero inde omnibus astando; illi autem diis
 ubi-liberant beatis, biberunt dulce vinum.
 Ac postquam libarantque et biberant, quantum volebat ani-
 mus, abiverunt decubitori suas ad domos quisque.

ODYSSEÆ XX.

Ulyssis et Penelopæ colloquium.
 Agnitio per Eurycleam.

At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
 procis caedem cum Minerva meditans :
 statim autem Telemachum verbis alatis allocutus-est :
 Telemache, oportet arma Mavortia deponere intus
 omnia prorsus; at procos blandis verbis
 palpate, quando te percontentur arma desiderantes :
 « ex fumo deposui; quoniam non-amplius illis similia-sumt,
 qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulysses,
 sed sedata-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem et hoc majus in mentem injecit deus,
 ne qua vino-gravati, contentione instituta inter vos,
 vos-mutuo vulneretis, deturpetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim ferrum allicit virum. »
 Sic dixit : Telemachus vero dilecto obedivit patri;
 evocatamque allocutus-est nutricem Eurycleam :
 Nutrix, age jam mihi contine in aedibus mulieres,
 dum in thalamo deponam arma patris
 pulcra, quæ mihi in domo neglecta fumus corrumpit,
 patre absente; ego vero adhuc infans eram :
 nunc autem ea volo deponere, ubi non ignis attinget vapor.
 Hunc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
 utinam enim jam tandem, fili, prudentiam susciperes,
 domum ut-cures et possessiones omnes custodias.
 Sed age, quenam tibi deinde, comitans, lumen portabit?
 famulas vero non sinebas prodire, quæ praeluceant.
 Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] hospes hic; non enim otiosum tolerabo, qui meum sane
 modium attingat, etiam longe qui-venerit.
 Sic igitur dixit : huic vero non-evolans erat verbum (ta-
 cuit).] Clausit autem januas aedium habitantibus-commoda-
 rum.] Tum vero exsurgentes Ulysses et splendidus filius
 intro-ferebant galeasque et scuta umbonibus-munita,
 hastasque acutas; ante autem Pallas Minerva,
 auream lucernam tenens, lumen perpulcrum faciebat.
 Tunc vero Telemachus alloquebatur suum patrem subito :
 O pater, profecto magnum miraculum hoc oculis video;

ἐμπρὸς μοι τοῖχοι μεγάροιν καλὰί τε μεσόδμοι
 εἰλάτιναι τε δοκοὶ καὶ κίονες ὕψος ἔχοντες
 φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὥς τε πυρὸς αἰθομένοιο.
 40 Ἡ μάλα τις θεὸς ἔδνον, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆα καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε μῆδ' ἐρέεινε· [σεύς
 αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν κατάλεξαι· ἐγὼ δ' ὑπολείβομαι αὐτοῦ,
 45 ὄφρα κ' ἔτι θυμῶς καὶ μητέρα σὸν ἐρεβίζω·
 ἢ δέ μ' ὀδυρομένην εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει
 κείων ἐς θάλαμον, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων,
 ἐνθα πάρος κοιμᾶτο, ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνει·
 50 ἐνθ' ἄρα καὶ τότε ἔλεχτο καὶ Ἡῶ διαν ἔμιμνεν.
 Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 μνηστῆρεςσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων.
 Ἡ δ' ἔν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
 Ἀρτέμιδι ἱκέλη ἤε χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
 55 Τῇ παρὰ μὲν κλισίῃν πυρὶ κάτθεσαν, ἐνθ' ἄρ' ἔριζεν,
 δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ· ἦν ποτε τέκτων
 ποιήσ' Ἰκυάλιος, καὶ ὑπὸ θογγυν ποσὶν ἦκεν,
 προσφυῖ' ἐξ αὐτῆς, οὗ ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας.
 Ἐνθα καθέζετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια.
 60 Ἥλθον δὲ δμῶαι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο.
 Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σίτον πολλὸν ἤρεον ἠδὲ τραπέζας
 καὶ δέπα, ἐνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον·
 πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλλον· ἄλλα δ' ἐπ'
 νήσαν ξύλα πολλὰ, φῶς ἔμεν ἠδὲ θέρεσθαι. [αὐτῶν
 65 Ἡ δ' Ὀδυσσῇ ἐνένιπτε Μελανθῷ δεύτερον αὐτίς·
 Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα
 δινεύων κατὰ οἶκον, ὀπιπτεύσεις δὲ γυναῖκας;
 ἀλλ' ἐξελθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησο·
 ἢ τάχα καὶ δαλῶ βεβλημένος εἴθια θύραζε.
 70 Τῇ δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 δαιμονίη, τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτητόι θυμῷ; [σεύς·
 ἦ ὅτι δὴ ρυπῶ, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἶμαι,
 πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἐπέγχει.
 Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν.
 75 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
 ὀλβίος ἀφνειὸν καὶ πολλὰκι δόσκον ἀλήτη,
 τοίῳ ὅποιος εἴοι καὶ στευ κεγρημένος ἔλθοι·
 ἤσαν δὲ διωγνὲς μάλα μυριοὶ ἄλλα τε πολλὰ,
 οἷσιν τ' εὐζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
 80 Ἀλλὰ Ζεὺς ἁλάπαξε Κρονίων — ἤθελε γάρ που —
 τῷ νῦν μῆποτε καὶ σὺ, γύναι, ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσης
 ἄγλατῇ, τῇ νῦν γε μετὰ δμῶῃσι κέχασσαι·
 μή πῶς τοι δέσποινα κοτεσσαμένη γαλεπήνῃ,
 ἢ Ὀδυσσεὺς ἔλθῃ· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα.
 85 Εἰ δ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλοιε καὶ οὐκέτι νῶστιμός ἐστιν,
 ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος Ἀπολλωνίος γε ἔχητι,
 Τηλέμαχος· τὸν δ' οὕτως ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
 λήθει ἀτασθάλου· ἔπει οὐκέτι τηλίκος ἐστίν.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια·
 90 ἀμρίπτονον δ' ἐνένιπτε ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

omnino mihi parietes ædium, pulcræque intercolumnia,
 abiegnæque trabes, et columnæ in-altum erectæ,
 lucent oculis, tanquam igne ardente.
 Certe omnino aliquis deus est intus eorum qui cælum latum
 tenent.] Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulys-
 ses:] tace, et in tua mente retine, neu interroga:
 hic sane mos est deorum, qui Olympum habitant.
 Sed tu quidem cubitum-eas; ego vero relinquer hic,
 ut adhuc magis famulas et matrem tuam provocem;
 hæc vero me lamentans interrogabit de singulis.
 Sic dixit: Telemachus vero per domum discessit
 cubiturus in cubiculum, facibus illucentibus,
 ubi antea cubabat, quando ipsi dulcis somnus advenit:
 ubi etiam tum cubuit, et Auroram divinam expectabat.
 At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
 prociis cædem cum Minerva meditans.
 Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
 Dianæ similis aut aureæ Veneri.
 Cui juxta ignem sedem posuerunt, ubi insidere-solebat,
 tornatam ebore et argento; quam olim faber
 fecerat Icmalius, et subtus scabellum pedibus posuerat,
 aptum ex ipsa, ubi magna injiciebatur pellis.
 Illic desidebat deinde prudens Penelope.
 Venerunt autem famulæ candidis-ulnis ex domo;
 eæque panem quidem multum auferrebant, et mensas,
 et pocula, unde viri superbientes biberant:
 ignem vero a focolis ad-terram jecerunt; aliaque super ipsos
 cumularunt ligna multa, lumen ut esset et calor.
 At Ulysses increpabat Melantho secundo rursus:
 Hospes, adhuc et nunc hic molestus-eris per noctem
 versans in domo, observabisque mulieres?
 Sed exi foras, miser, et convivio contentus-sis:
 aut cito et titione percussus ibis foras.
 Hanc autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulys-
 ses:] improba, cur in-me sic inveheris irato animo?
 an quod non-niteo, mala autem corpore vestimenta indutus-
 sum,] mendicoque per populum? necessitas enim urget.
 Tales mendici et erronei viri sunt.
 Etenim ego quondam domum inter homines habitabam
 beatus divitem, et sæpe dabam erroni,
 tali, qualiscunque esset, et cuiuscunque rei indigens venis-
 set] erant vero mihi servi valde plurimi, aliaque multa,
 quibus bene vivunt homines, et divites vocantur.
 Sed Jupiter hæc perdidit Saturnius (voluit enim fere):
 ideo nunc cave ne-quando et tu, mulier, omnem amittas
 decorem, quo nunc sane inter ancillas ornata-es;
 ne forte tibi domina irata sæviat,
 vel Ulysses venerit; adhuc enim et spei copia est.
 Sin autem ille quidem ita periit, et non-amplius rediturus est,
 at jam filius talis adest, Apollinis quidem voluntate,
 Telemachus; hunc autem nulla in ædibus mulierum
 latet injurias: quoniam non-amplius tantillæ-ætatis est.
 Sic dixit; eum vero audivit prudens Penelope;
 ancillam autem objurgabat, verbumque dixit et elocuta-est:

Πάντως, θαρσαλέη, κύον ἀδδῆς, οὔτι με λήθεις
 ἔρδουσα μέγα ἔργον, δ' ὅτ' κεφαλῇ ἀναμάξεις.
 Πάντα γὰρ εὖ ᾔδηςθ', ἔπει εἰς ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
 ὡς τὸν ξείνον ἐμελλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν
 95 ἀμφὶ πόσει εἶρεσθαι· ἔπει πυκινῶς ἀάαρχμαι.
 ἦ ῥα καὶ Ἑὺρυνόμην ταμῖν πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Ἑὺρυνόμη, φέρε δὴ δῖφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ὄφρα καθέζομενος ἐπὶ ἔπος ᾗδ' ἐπακούσῃ
 δ' ξείνος ἐμέθεν· εἴλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.
 100 Ἄς ἐφ' αὐτῷ· ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα
 δῖφρον εὐξεστον καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἐβαλλεν·
 ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα πολὺτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 105 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ᾗδ' τοκῆς;
 Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, οὐκ ἄν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν
 νεικέει· ἡ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει·
 ὥστε τευ ἡ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅς τε θεοῦδης
 110 ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἱρθίμοισιν ἀνάσσων,
 εὐδιχίας ἀνέχῃσι· φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα
 πυρὸς καὶ κριθᾶς, βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ,
 τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς,
 εἰς εὐηγεσίης· ἀρετῷσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.
 115 Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετ' ἄλλα σῶν ἐνὶ οἴκῳ·
 μὴ δ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαίαν,
 μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς οὐδυνῶν,
 μνησαμένῳ· μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος. Οὐδέ τι με χρῆ
 οἴκῳ ἐν ἄλλοτρίῳ γοῶντά τε μυρόμενόν τε
 120 ᾗσσαι· ἔπει κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεῖ·
 μή τις μοι δμῶν νημεσθήσεται ἢ ἐσὺ αὐτῇ,
 φῆ δὲ δακρυπλῶειν βεβαρῆότα με φρένας οἰνω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 ξεῖν', ἥτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε
 125 ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅς τε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ᾗεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κείνός γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύει,
 μεῖζον κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὔτω.
 Νῦν δ' ἄρχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
 130 [Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὕληντι Ζακύνθῳ,
 οἳ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείελον ἀμφιμένονται,
 οἳ μ' ἀεκαζομένην μῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.]
 Τῷ οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι οὔθ' ἱκετῶν
 135 οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν·
 ἀλλ' Ὀδυσσῇ ποθέουσα, φίλον κατατήχομαι ἥτορ.
 Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω.
 Φᾶρος μὲν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων,
 στησαμένην μέγαν ἱστὸν, ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 140 λεπτὸν καὶ περιμετρον· ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον·
 κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάναε δῖος Ὀδυσσεύς,
 μίμνεν' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰκόες φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνία νῆματ' ὀλῆται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆον, εἰς ὅτε κέν μιν

Omnino, audax, canis intrepida, non me lates
 perpetrans magnum facinus, quod tuo capite perlua.
 Omnia enim bene nosti, quoniam ex me audivisti ipsa,
 quod hunc hospitem eram in aedibus meis
 de marito interrogatura; quoniam multum tristor.

Dixit, et Eurynomen œconomam sermone allocuta est :
 Eurynome, affer jam sedem, et pellem super ipsa :
 ut sedens dicat verbum et audiat
 hospes ex me; volo enim ipsum interrogare.

Sic dixit : illa vero valde festinanter deposuit ferens
 sedem bene-politam, et ei pellem injiciebat;
 illic consedit deinde audens divinus Ulysses.

Inter-eos autem sermones exorsa est prudens Penelope :

Hospes, hoc quidem te primum ego percontabor ipsa,
 quis et unde es virorum? ubinam tibi urbs et parentes?

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 o mulier, nemo te hominum in immensa terra
 vituperaret; certe enim tua gloria ad-cœlum latum pervenit,
 sicut alicujus vel regis eximii, qui deo-similis
 viris in multis et fortibus regnans,
 justa-jura sustentet; ferat autem terra nigra
 tritica et hordea, graventurque arbores fructu;
 pariant vero robustæ pecudes, ac mare præbet pisces,
 ex prudenti-administratione; feliciterque degunt populi sub
 ipso.] Ideo me nunc cetera quidem percontare tua in domo;
 ne-vero meum exquire genus et patriam terram,
 ne mihi magis animum impleas doloribus
 recordanti : valde enim sum ærumnosus. Neque omnino me
 oportet] domo in aliena fletentque et lugentem
 sedere : quoniam malum est lugere infinite semper :
 ne-qua mihi ancillarum succenseat, vel tu ipsa;
 dicatque lacrimis-abundare gravatum me mentem vino.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope :
 hospes, nempe meam præstantiam formamque corpusque
 perdiderunt immortales, quando ad-Ilium ascenderunt
 Argivi, cum iisque meus maritus profectus est Ulysses.
 Si ille reversus meam vitam tueretur,
 major gloria esset mea, et melior ita.

Nunc autem tristor : tot enim mihi immisit mala deus.

[Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacynthio,
 quique ipsam Ithacam late-conspicua incolunt,
 hi me nolentem ambiunt, atteruntque domum.]
 Ideo neque hospites curo, neque supplices,
 neque omnino præcones, qui publici-ministri sunt :
 sed Ulyssem desiderans, caro contabesco corde.
 Hi autem nuptias urgent; ego vero dolos struo.
 Vestem mihi primum inspiravit in-mentem deus,
 exorsa magnam telam, in aedibus ut-texerem,
 subtilem et amplam : statim autem inter-illos dixi :
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est divinus Ulysses,
 manete urgentes meas nuptias, donec vestimentum
 perfecero, (ne mihi vana fila pereant)
 Laerti heroi sepulcrale, in illud tempus quando ipsum

115 Μοῖρ' ὅλοη καθέλχαισι τανηλεγέος θανάτοιο·
μήτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδον νεμεσῆση,
αἶ κεν ἄτερ στείρου κῆται πολλὰ κτεατίσσας.
Ἦς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπειθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Ἔνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἱστὸν,
160 νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὶν δαΐδας παραθείμην.
Ἦς τρίτες μὲν ἔληθον ἐγὼ καὶ ἐπειθον Ἀχαιοῦς·
ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὄραι,
[μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμᾶτα πολλὰ ἐτελέσθη,]
καὶ τότε δὴ με, διὰ δμῶας, κύνας οὐκ ἀλεγούσας,
155 εἶλον ἐπελθόντες καὶ δμῶκλησαν ἐπέεσσιν. [κῆρ.
Ἦς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγ-
Νῦν δ' οὐτ' ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον οὐ τε τιν' ἄλλον
μητιν ἔθ' εὐρίσκω· μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες
γῆμασθ'· ἀσχαλάα δὲ παῖς βίοντα κατεδόντων,
160 γιγνώσκων· ἥδη γὰρ ἄνθρωπος τε μάλιστα
οἴκου κῆδεσθαι, τῷτε Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Ἄλλα καὶ ὥς μοι εἶπε τεδὸν γένος, ὁππόθεν ἐσσί·
οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
165 ῶ γύναι αἰδοῖα Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος, [σεύς·
οὐκέτ' ἀπολήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ξερέουσα;
ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω· ἦ μὲν μ' ἀγέεσσι γε δώσεις
πλειοῖσιν ἢ ἔρχομαι· ἡ γὰρ δίκη, ὁππότε πάτρης
ἦς ἀπέστιν ἄνθρωπος ὅσον χρόνον, ὅσον ἐγὼ νῦν,
170 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ὅσπερ ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων·
ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, δ' μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς.
Κρήτη τις γὰρ ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
καλὴ καὶ πείρα, περιβρύτος· ἐν δ' ἄνθρωποι
πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόλεις—
175 ἄλλη δ' ἄλλον γλώσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοὶ,
ἐν δ' Ἑτεόκρητες μεγάλητορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριεῖς τε Τριχάϊκες διαί τε Πελασγοί—
τῆσι δ' ἐνὶ Κνωσὸς, μεγάλη πόλις· ἐνὸς τε Μίνως
ἐννέωρος βασιλεὺς Διὸς μεγάλου βασιτῆς,
180 πατὴρ ἐμοῖο πατὴρ, μεγαθύμου Δευκαλίωνος.
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τέκετ' ἀνὰ πύλιναν ἀνακτα·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἶσω
ᾤχεθ' ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
ὑπερβότατος γενεῆ· δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.
185 Ἐνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδομένην καὶ ζείναια δῶκα.
Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἱς ἀνέμοιο,
ἰέμενον Τροίηνδε, παραπλάγχασα Μαλειῶν·
στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Φίλειθυίης,
ἐν λιμένει γαλεποῖσιν· μόγις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας.
190 Αὐτίκα δ' Ἰδομένηα μετ' ἄλλα, ἄστυδ' ἀνελθὼν·
ζείνον γὰρ οἱ ἔφασκε φίλον τ' ἐμὲν αἰδοῖόν τε.
Τῷ δ' ἥδη δεκάτῃ ἢ ἐνδεκάτῃ πέλεν ἡὼς
οἰχομένην σὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἰλιον εἶσω.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
195 ἐνδοκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
καὶ οἱ τοῖς ἄλλοις ἐτάροις, οἳ ἄμ' αὐτῷ ἔποντο,
δημόθεν ἄλφιτα δῶκα καὶ αἶθοπα οἶνον ἀγείρας
καὶ βοῦς ἱεύεσθαι· ἵνα πλησάιτο θυμόν.

fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis :
ne-qua mihi in populo Achivarum succenseat,
si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
Sic dixi : illis autem persuasus-est animus generosus.
Tunc interdiu quidem texebam magnam telam,
noctu vero dissolvebam, postquam faces mihi-apposueram.
Sic triennium quidem latebam ego et persuadebam Achivis :
sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ,
[mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
tum demum me, per famulas, canes non (nihil) curantes,
deprehenderunt proci supervenientes, et increpuere verbis.
Sic illud quidem perfecti, etiam nolens, ex necessitate.
Nunc vero neque effugere possum nuptias, neque ullum aliud
consilium amplius invenio; valde autem hortantur parentes
nubere; et agre-fert filius victum devorantes,
cognoscens; jam enim vir est qui-valeat maxime
domum curare, cuique Jupiter gloriam præbeat.
Sed et sic mihi dic tuum genus, unde sis;
non enim a quercu es olim-fabulosa, neque a petra.
Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
nondum desines meum genus interrogare?
Sed tibi enarrabo; certe quidem me doloribus dabis
pluribus, quam quibus teneor : hic enim mos est, quando a
patria] sua absit vir tanto tempore, quanto ego nunc,
multas hominum per urbes errans, dolores patiens :
sed etiam sic dicam, quod me percontaris et interrogas.
Creta quædam terra est, medio in nigro ponto,
pulcra et pinguis, circumflua; in ea autem homines
sunt multi, innumeri, nonaginta urbes :
alia autem aliorum lingua mixta : insunt quidem Achivi,
insunt vero indigenæ-Cretenses magnanimi, insunt et Cydo-
nes,] Doriensesque trifariam-divisi, divinique Pelasgi.
Inter has autem (urbes) est Cnosus, magna urbs : ubi Minos
per-novem-annos regnabat, Jovis magni confabulator,
patris mei pater, magnanimi Deucalionis.
Deucalion vero me genuit et Idomeneum regem :
sed ille quidem in navibus incurvis-puppibus ad Ilium
abiit una-cum Atridis : mihi vero nomen inclutum Aethon,
sumque junior natus; ille etenim prior et melior.
Illic Ulysses ego vidi, et hospitalia dedi.
Etenim eum ad-Cretam deduxerat vis venti,
eunte ad-Trojam, quum-abegisset eum a-Maleis :
statuit autem naves in Amniso, ubi specus est Lucinæ,
in portibus difficilibus : vix tamen evasit procellas.
Statim vero Idomeneum quærebat, ad-urbem ascendens :
hospitem enim ipsum dicebat dilectumque esse, reverendum
que.] Huic autem jam decima vel undecima erat aurora
digresso cum navibus incurvis-puppibus Ilium versus.
Illum quidem ego ad ædes ducens bene hospitio-excepi,
cum-cura amice-tractans, e-multis in domo suppetentibus;
et ei, ceterisque sociis, qui una ipsum comitabantur,
de-publico farinas dedi, et nigrum vinum collectum,
et boves ad-sacrificandum, ut explerent-sibi animum.

Ἐνθα δυνώδεκα μὲν μένον ἤματα διοὶ Ἀχαιοί·
 210 εἶλε γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
 εἶα ἵστασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὥρρε δαίμων·
 τῇ τρισκαίδεκάτῃ δ' ἄνεμος πέσσε· τοὶ δ' ἀνάγοντο.
 Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων, ἐτύμοισιν ὁμοία·
 τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρῶς.
 215 Ὡς δὲ γῶν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
 ἦντ' Εὐρος κατέτηξεν, ἐπὴν Ζέφυρος καταγεύῃ·
 τηχομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι βρόντες·
 ὥς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυγεούσης,
 κλαίουσης ἐὼν ἄνδρα παρήμενον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 219 θυμῷ μὲν γοοῦσαν ἐὼν ἐλέαιρε γυναῖκα,
 ὀφθαλμοὶ δ' ὥσει κέρα ἔστασαν ἡδὲ σίδηρος,
 ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι· δόλῳ δ' ὄγε δάκρυα κεῦθεν.
 Ἥ δ' ἐπεὶ οὖν τάρβῃ πολυδακρύτοιο γόοιο,
 ἐξαυτίς μιν ἔπεσσαν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 215 Νῦν μὲν δὴ σευ, ξεῖνέ γ', οἶω πεῖρήσεσθαι,
 εἰ ἔτεόν δὴ κεῖθι σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν
 ξείνισας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, ὥς ἀγορεύεις.
 Εἰπέ μοι, ὅπποτ' ἄσσω περὶ χροῖ εἰμῆατα ἔστο
 αὐτός ὃ' οἷός ἐην καὶ ἐταίρους, οἳ οἱ ἔποντο.
 220 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ γύναι, ἀργαλέον, τόσσον χρόνον ἀμυρῖς ἐόντα [σεύς·
 εἰπέμεν· ἦ γὰρ οἱ εἰκοστὸν ἔτος ἔστιν,
 ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπὸ πῆλῳ τε πάτρης·
 ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ.
 225 Χλαῖναν πορφυρέην οὐλὴν ἔχε διος Ὀδυσσεύς,
 διπλὴν· αὐτὰρ οἱ περὶ ὤνῃ χυρσοῖο τέτυκτο
 αὐλοῖσιν διδύμοισιν· ἱεράοις δὲ δαίδαλον ἦεν·
 ἐν προτέροισι πόδεσσι κύνων ἔχε ποικίλον ἑλλόν,
 ἀσπαίροντα λάων· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες,
 230 ὥς οἱ γρύσειον ὄντες, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων,
 αὐτὰρ ὁ ἐκφυγεῖν μεμῶως ἤσπαιρε πόδεσσιν.
 Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῖ σιγαλόεντα,
 οἷόν τε χρομύσιοιο λοπὸν κάτα ἱσχαλείοιο·
 τῶς μὲν ἦν μαλακός· λαμπρός δ' ἦν ἥελιος ὥς·
 235 ἦ μὲν πολλαί γ' αὐτὸν ἐθήγασαν γυναῖκες.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 οὐκ οἶδ', εἰ τάδε ἔστο περὶ χροῖ οἴχοι' Ὀδυσσεύς,
 ἢ τις ἐταῖρων ὄωκε θοῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
 ἢ τίς που καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεύς
 240 ἔσκε φίλος· παῦροι γὰρ Ἀχαιοὶν ἦσαν ὁμοῖοι.
 Καὶ οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλακα δῶκα
 καλὴν, πορφυρέην καὶ θερμύοντα χιτῶνα·
 αἰδοῦώς δ' ἀπέπειπον εὐσελέμου ἐπὶ νηὸς.
 Καὶ μὲν οἱ κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ
 245 εἶπετο· καὶ τὸν τοι μυθήσομαι, οἷός ἐην περ·
 γυρὸς ἐν ὁμοῖσιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος·
 Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσκε· τίεν δὲ μιν ἔξοχον ἄλλων
 ὦν ἐτάρων Ὀδυσσεύς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἔδῃ.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔτι μᾶλλον ὑψ' ἕμερον ὥρσε γόοιο,
 250 σῆματ' ἀναγνούςῃ, τὰ οἱ ἐμπεδα πέτρῃ δ' Ὀδυσσεύς.
 Ἥ δ' ἐπεὶ οὖν τάρβῃ πολυδακρύτοιο γόοιο,
 καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·

Illuc per-duodecim quidem manebant dies divini Achivi :
 coercebat enim eos Boreas ventus magnus, neque in terra
 sinebat stare; infestus vero aliquis excitavit deus :
 tertio-decimo autem ventus cecidit : illi vero avehebantur.

Ila fingebat, mendacia multa dicens, veris similia :
 illi autem audienti fluebant lacrimae, liquefiebatque cutis.
 Sicut autem nix liquescit in summis montibus,
 quam Euris liquefecit, postquam Zephyrus defuderit ;
 liquescente autem ea fluvii implentur labentes :
 sic ejus liquefiebant pulcræ genæ lacrimas-fundentis,
 flentis suum virum assidentem. At Ulysses
 animo quidem flentem suam miserabatur uxorem,
 oculi autem tanquam cornua stabant, aut ferrum,
 immoti in palpebris : dolo vero ille lacrimas occultabat.
 Illa autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 iterum ipsum verbis respondens allocuta-est :

Nunc quidem demum te, hospes, puto me experturam,
 an vere profecto illic cum divinis sociis
 hospitio-exceperis in aedibus meum maritum, sicut dicis.
 Dic mihi, qualia qua-dam circa corpus vestimenta indutus-erat
 ipseque qualis erat ; et dic socios, qui eum comitabantur.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o mulier, difficile est, tanto tempore seorsum quum-absim,
 dicere ; jam enim ei vigesimus annus est,
 ex quo illinc abiit, et a-mea discessit patria :
 verum etiam sic dicam, sicut mihi imaginatur cor.

Laenam purpuream villosam habebat divinus Ulysses,
 duplicem ; at ei fibula auro facta-erat
 calamis geminis : antrorsum vero opus variegatum erat :
 in anterioribus pedibus canis tenebat varium hinnulum,
 palpitantem intuens ; hoc autem admirabantur omnes,
 quod hi aurei quum-essent, hic quidem intuebatur hinnulum
 suffocans ;] at ille, effugere cupiens, palpitabat pedibus.
 Etiam tunicam animadverti circa corpus splendidam,
 qualem cepa tunicam de arida :
 ita quidem erat mollis ; splendida autem erat, solis instar :
 profecto quidem multæ ipsam admiratæ-sunt mulieres.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua :
 nescio utrum hæc indutus-fuerit circa corpus domi Ulysses,
 an aliquis sociorum dederit in navi eunti,
 aut aliquis alicubi etiam hospes : quoniam multis Ulysses
 erat carus ; pauci enim Achivorum ei erant similes.

Et ei ego æreum ense, et duplicem dedi vestem
 pulcræ, purpuream, et talarem tunicam :
 honorate autem dimittebam bene-tabulata in navi.
 Et quidem eum præco paulo major-natu ipso
 comitabatur : etiam hunc tibi dicam, qualis erat :
 gibbosus in humeris, nigra-cute, crispo-capite ;
 Eurybates vero ei nomen erat : honorabat autem eum supra
 ceteros] suos socios Ulysses, quod sibi an' mo congrua sentiret.

Sic dixit : illi autem adhuc magis desiderium excitavit fle-
 tus,] signa agnoscenti, quæ ei certa dixit Ulysses.
 Ea autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 tunc ipsam verbis respondens allocuta-est :

Νῦν μὲν δὴ μοι, ξεῖνε, πάρος περ ἔδῳ ἔλεινός,
 ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι φίλος τ' ἔση αἰδοῖός τε·
 255 αὐτὴ γὰρ τάδε εἴματ' ἐγὼ πόρον, οἳ ἀγορεύεις,
 πτύσας ἐκ θαλάμου· περόνην τ' ἐπέθηκα φαινήν,
 κείνῳ ἄγαλμα· ἔμεναι τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
 οἷκαδ' ἐν νύκτι φιλὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ κοίτης ἐπὶ νῆος Ὀδυσσεύς
 260 ὤγρετ', ἐπορόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς γυναικί·
 αἰδοῖα Λαερτιάδεω Ὀδυσσῆος,
 μηκέτι νῦν γόρα καλὸν ἐναίρειο μηδὲ τι θυμὸν
 τῆχε, πόσιν γόοισα· νηυσσώμαί γε μὲν οὐδέν·
 265 καὶ γὰρ τίς τ' ἄλλοισιν ὀδύρεται ἀνδρὶ ὀλέσασα
 κουρίζιον, τῇ τέχνα τέχῃ φιλότῃ μιγείσας,
 ἧ Ὀδυσσῆ', ὃν φασὶ θεοὶς ἐναλγίχιον εἶναι.
 Ἄλλὰ γόου μὲν παῦσαι, ἐμεῖο δὲ σὺνθεο μῦθον·
 νημερτέως γάρ τοι μνησσομαι οὐδ' ἐπικεύσω
 270 ὥς ἤδη Ὀδυσσῆος ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα,
 ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πείονι δήμῳ,
 ζωσὺ· αὐτὰρ ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ,
 αἰτίζων ἀνὰ δῆμον· ἀτὰρ ἐρίφρας ἑταίρους
 ὄλεσε καὶ νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ οἴνοισι πόντῳ,
 275 Θρινακίης ἀπο νήσου ἰών· ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ
 Ζεὺς τε καὶ Ἥλιος· τοῦ γὰρ βόας ἕκταν ἑταῖροι.
 Οἱ μὲν πάντες ὀλοντο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ·
 τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρώπιος νῆος ἔκβαλε κύμ' ἐπὶ χέρσου,
 Φαιήκων ἐς γαίαν, οἳ ἀγγίθειοι γεγάασιν·
 280 οἳ δὲ μιν πέρι κῆρι θεὸν ὥς τιμῆσαντο
 καὶ οἳ πολλὰ δόσαν πέμπειν τὴ μιν ἤθελον αὐτοὶ
 οἷκαδ' ἀπῆμάντων. Καί κεν πάλαϊ ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς
 ἦεν· ἀλλ' ἄρα οἳ τότε κέρδιον εἰσάτο θυμῷ
 χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαίαν ἰόντι·
 285 ὥς περὶ κέρδεα πολλὰ καταθνήσκων ἀνθρώπων
 οἷδ' Ὀδυσσεύς· οὐδ' ἂν τις ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
 Ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μνησάτο Φειδῶν·
 ὦμνυε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν· ἑταίρους,
 290 οἳ δὲ μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχῃσε γὰρ ἐρχομένη νῆϋς
 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπτυρον.
 Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς·
 καὶ νῦν κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἑτερόν γ' ἔτι βόσκοι·
 295 τόσσα οἳ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο ἄνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὅρρα θεοῖο
 ἐκ ὀρυγῶς ὑψικόμοιο Διὸς βουλήν ἐπακούσαι,
 ὅπως νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 ἥδη δὴν ἀπεὼν, ἧ ἀμπαδὸν ἡὲ κρυερὸν.
 300 Ὡς δὲ μὲν οὕτως ἔστι σόος καὶ ἐλεύσεται ἥδη
 ἀγχι· μάλ' οὐδ' ἔτι τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
 δῆρὸν ἀπασσέεται· ἔμπης δέ τοι ὄρκα δώσω.
 ἴστω νῦν Ζεὺς πρότα, θεῶν ὕπατος καὶ ἀρίστος,
 ἰστίη τ' Ὀδυσσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
 305 ἧ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὥς ἀγορεύω.
 Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,

Nunc quidem demum mihi, hospes, antea quum esses mi-
 serandus,] in aedibus meis carusque eris, honoratusque :
 ipsa enim ei haec vestimenta ego praebui, qualia dicis,
 plicata ex thalamo; fibulamque imposui splendidam,
 illi ornamento ut-esset; eum autem non suscipiam rursus,
 domum reversum, dilectam in patriam terram.
 Ita malo fato cava in navi Ulysses
 abiit, visurus malum-Ilium non nominandum.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o uxor veneranda Laertiadae Ulyssis,
 ne-amplius nunc corpus pulcrum macera, neu quid animum
 tabefac, maritum deflens; succenseo quidem nihil :
 etenim quaevis et aliusmodi luget virum amissum,
 cui-virgo-nupserit, cui filios pepererit amore mixta,
 atque Ulyssem, quem aiunt diis similem esse.
 Sed a-fletu quidem cessa, meum autem adverte sermonem :
 vere enim tibi loquar, nec celabo,
 quomodo jam Ulyssis ego de reditu audivi,
 prope versantis Thesprotorum virorum in ubere populo,
 vivi : atque veliit res-pretiosas multas et egregias,
 petens per populum : at dilectos socios
 perdidit, et navem cavam in nigro ponto,
 Thrinacia ab insula veniens : irati-sunt enim ipsi
 Jupiterque et Sol : hujus enim boves interfecerunt socii.
 Illi quidem omnes perierunt fluctuoso in ponto :
 hunc autem super carina navis ejecit unda in continentem,
 Phaeacum in terram, qui propinqui-diis sunt :
 qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honorabant,
 et ei multa dederunt, deducereque eum volebant ipsi
 domum incolumem. Et jam pridem hic Ulysses
 esset; sed inde ei hoc utilius visum-est animo,
 opes colligere multas super terram eunti :
 adeo astutias multas pra: mortalibus hominibus
 novit Ulysses; nec quicquam cum-eo contenderet homo alius.
 Sic mihi Thesprotorum rex dixit Phidon;
 jurabat autem ad me ipsum, libans in domo,
 navem ejus esse-deductam, et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducunt dilectam in patriam terram.
 Sed me prius dimisit; contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Et mihi possessiones ostendit, quas collegerat Ulysses :
 et sane in decimam generationem alium adhuc alerent :
 tantae ei res-pretiosae jacebant in aedibus regis.
 Ipsum autem in Dodonen dixit ivisse, ut dei
 ex quercu alto-vertice Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret dilectam in patriam terram,
 jam diu absens, utrum palam, an clam.
 Sic ille quidem ita est salvus, et venit jam
 proxime; neque amplius longe ab-amicis et patria terra
 diu aberit : omnino autem tibi jurajuranda dabo.
 Sciat nunc Jupiter primum, deorum summus et optimus,
 focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni :
 certe quidem haec omnia pericientur, sicut dico.
 Hoc ipso anno veniet huc Ulysses,

τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' Ἰσταμένοιο.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
310 τῷ κε τάχα γνοίης φιλότῃ τέ τε πολλὰ τε δῶρα
ἔξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μαχαρίζοι.
Ἄλλὰ μοι οἷδ' ἀνὰ θυμὸν οἵεται, ὥς ἔσται περ.
Οὐτ' Ὀδυσσεὺς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
τεύξη· ἔπειτ' οὐ τοιοῖσι σημάντορές εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ,
315 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκα μετ' ἀνδράσιν, εἴποτ' ἔην γε,
ξείνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἡδὲ δέχεσθαι.
Ἄλλὰ μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονίψατε, κάθετε δ' εὐνήν,
δέμνιναι καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα,
ὥς κ' εὖ θαλπίδιον χρυσόθρονον Ἡῷ ἴκηται.
320 Ἡῷθεν δὲ μάλ' ἦρι λόεσσαι τε χρῖσάι τε,
ὥς κ' ἐνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δειπνοιο μέδῃται
ἥμενος ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ἄλγιον, ὅς κεν ἐκείνων
τοῦτον ἀνιάξῃ θυμοφθόρος· οὐδέ τι ἔργον
ἐνθάδ' ἐτι πρῆξει, μάλα περ κεχολυμένος αἰνῶς.
325 Πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ, ξεῖνε, δαήσῃαι, εἴ τι γυναικῶν
ἀλλάων περιέειμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν,
εἴ κεν αὖσταλός, κακὰ εἰμένος, ἐν μεγάροισιν
δαινύη; ἀνθριωποὶ δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν.
Ὅς μὲν ἀπηνῆς αὐτὸς ἔη καὶ ἀπηνέα εἰδῆ,
330 τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὅπισσῳ
ζῶν· ἀτὰρ τεθνεῶντί γ' ἐρεψιόνονται ἅπαντες.
Ὅς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔη καὶ ἀμύμονα εἰδῆ,
τοῦ μὲν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξείνοι φορέουσιν
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους· πολλοὶ τέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον.
335 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῶ γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος, [σεύς.
ἦτοι ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα
ἤχθευ', ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόνετα
νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
340 Κεῖλος δ', ὥς τὸ πάρος περ αἰπνους νύκτας ἴαυον.
Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικέλιον ἐνὶ κοίτῃ
ἄεσα καὶ τ' ἀνέμεινα εὐθρόνον Ἡῷ διῆν.
Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιτήρανα θυμῷ
γίγνεται· οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἄψεται ἡμετέροιο
345 τῶν, αἶ τοι δῶμα κάτα δρήσσειραι ἔασιν,
εἰ μὴ τις γρηῦς ἐστὶ παλαιή, κέδν' εἰδυῖα,
ἥτις δὴ τέτληκε τόσα φρεσίν, ὅσσα τ' ἐγὼ περ·
τῇδε δ' ἂν οὐ φρονέοιμι ποδῶν ἄψασθαι ἐμεῖο.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
350 ξεῖνε φίλ', οὐ γὰρ πῶς τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε
ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἴκετο δῶμα·
ὥς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις·
ἔστι δέ μοι γρηῦς, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε ἔχουσα,
ἢ κείνον δύστηνον ἐὺ τρέφειν ἢ δ' ἀτίταλλεν,
355 δεξιμένην χεῖρες, ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,
ἢ σε πόδας νίψει, ὀλιγηπελεύουσά περ ἔμπης.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἀνστάσα, περίφρων Εὐρύκλεια,
νῖφον σοῖο ἀνακτος ὁμήλικα· καὶ ποῦ Ὀδυσσεὺς
ἦδη τοιάδ' ἐστὶ πόδας, τοῖος δέ τε χεῖρας·
360 αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγῆράσκουσιν.

hoc quidem exeunte mense, illo autem ineunte.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectu sit ;
ita cito cognosceres amicitiamque multaue dona accipienda
ex me, adeo ut aliquis te occurrens beatum diceret.
Sed mihi sic in animo aliquid praesagit, sicut erit videlicet :
neque Ulysses amplius domum veniet, nec tu deductione
potieris ; quoniam non tales rectores sunt in domo,
qualis Ulysses erat inter viros, si unquam fuit,
ad-hospites venerandos dimittendos et excipiendos.
Sed ipsum, famulae, lavate, deponiteque cubile,
strata, et laenas, et integumenta splendida,
ut bene calens ad Auroram aureo-solio perveniat.
Mane autem valde mature lavateque ungiteque,
ut intus apud Telemachum de-jentaculo cogitet
sedens in domo : ei autem gravius erit, qui illorum
hunc molestia-afficiet perniciosus : neque ullum negotium
hic amplius ei faciet, valde licet iratus graviter.
Quomodo enim de-me tu, hospes, scies, ecquid mulieribus
aliis praestem mente, et prudenti consilio,
si squalidus, mala vestimenta indutus, in aedibus
conviveris? homines autem brevis-avi sunt.
Qui quidem crudelis ipse sit, et crudelia sentiat,
huic imprecantur omnes homines dolores in-posterum
vivo ; at mortuum probris-insequuntur cuncti.
Qui autem bonus ipse sit, et bona sentiat,
hujus quidem gloriam latam hospites perferunt
omnes ad homines ; multique eum eximium dicere-solent.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadae Ulyssis,
profecto mihi lanæ et integumenta splendida
odio-erant, quando primum Cretæ montes nivales
reliqui in navi proficiscens longis-remis instructa.
Cubabo autem, sicut antea quidem insomnes noctes ducebam.
Multas enim jam noctes sordido in cubili
requievi, et expectavi pulcro-solio-insidentem Auroram di-
vinam.] Neque omnino mihi lotio pedum grata animo
est ; nec mulier pedem tanget nostrum
earum, quæ tibi in domo ministræ sunt,
nisi aliqua anus est antiqua, honesta sciens,
quæ toleraverit tanta mente, quanta ego :
hanc vero non ægre-tulerim pedes tangere meos.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
hospes dilecte : nondum enim quisquam vir prudens adeo
hospitum longinquorum carorum meam advenit domum :
adeo tu valde scite prudentia omnia dicis :
est autem mihi anus, cata mente consilia habens,
quæ illum infelicem bene nutriebat, et educebat,
ausceptum manibus, quando ipsum primum peperit mater ;
quæ tibi pedes lavabit, debilis quantumvis sit.
Verum age nunc surgens, prudens Euryclea,
lava tui domini æqualem : et fere Ulysses
jam talis est pedibus, talisque manibus ;
cito enim in malo homines consenescent.

ᾯς ἄρ' ἔφη· γρηῆς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα,
δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμὰ, ἔπος δ' ὀλοφρονὸν ἔειπεν·

ᾯ μοι ἐνὶ σέο, τέκνον, ἀμήχανος· ἦ σε περὶ Ζεὺς
ἀνθρώπων ἤλθθη θεοῦδ' ἑαυτὸν ἔχοντα.

365 Οὐ γάρ πώ τις τόσσα βροτῶν Διὶ τερπικεράνῳ
πίονα μηρὶ ἔκ' οὐδ' ἐξαίτους ἐκατόμβας,
δσσα σὺ τῷ ἐδίδως, ἀρώμενος ἑὸς ἵκοιο
γῆρας τε λιπαρὸν θρέψαιό τε φαιδίμον υἱόν·
νῦν δέ τοι οἶω πάμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.

370 Οὕτω που καὶ κείνῳ ἐξεψύοντο γυναῖκες
ξείνων τηλεδακτύων, ὅτε τευ κλυτὰ δόμαθ' ἵκοιτο,
ὡς σέθεν αἱ κύνες αἶδε καθεψύονται ἅπασαι,
τάων νῦν λυθήν τε καὶ αἴσγεα πολλὰ ἀλείνων
οὐκ ἕας νίξειν· ἐμὲ δ' οὐκ ἀέκουσιν ἄνωγεν

375 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.

Τῷ σε πόδας νύψω ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελοπείης
καὶ σθέν ἐίνεα· ἐπεὶ μοι δρώρεται ἐνδοθὶ θυμὸς
κῆδεσιν. Ἄλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος, ὅττι κεν εἴπω·
πολλοὶ δὲ ξεῖνοι ταλαπεῖριοι ἐνθάδ' ἵκοντο,

380 ἀλλ' οὕτω τινὰ φημι εἰκότα ὧδε ἰδέσθαι,
ὡς σὺ δέμας φωνήν τε πόδας τ' Ὀδυσῆϊ εἰοικας.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμήτις Ὀδυσ-
σεύς· οὕτω φασιν, ὅσοι ἴδον ὀφθαλμοῖσιν [σεύς·
ἡμέας ἀμφοτέρους, μᾶλα εἰκέλω ἀλλήλοισιν

385 ἐμμεναι· ὡς σὺ περ αὐτῇ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.

ᾯς ἄρ' ἔφη· γρηῆς δὲ λέβητι ἔλε παμφανώνοντα,
τῷ πόδας ἐξαπένιξεν, ὕδωρ δ' ἐνεγχεύατο πουλὺ
ψυχρόν· ἔπειτα δὲ θερμοὺς ἐπήρυσεν. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἔξεν ἐπ' ἐσχαρόφιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἶψα·

390 αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν οἶσατο, μὴ ἔλαβοῦσα
οὐλὴν ἀμφράσσαιο, καὶ ἀμυχὰ ἔργα γένοιτο.

Νίξε δ' ἄρ' ἄσσον ἰοῦσα ἀναχθ' ἐόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
οὐλὴν, τὴν ποτὲ μιν σὺς ἤλασε λευκὴν ὀδόντι,
Παρνησόνδ' ἑλθόντα, μετ' Αὐτολύκον τε καὶ υἱας,

395 μητρὸς ἑῆς πατέρ' ἐσθλὸν, δὲ ἀνθρώπους ἐκέαστο
κλεπτοσύνην ὅ' ὄρκω τε· θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν,
Ἑρμείας· τῷ γὰρ χειραρισμένα μηρία καίεν
ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων· ὁ δέ οἱ πρόφρων ἅμ' ὀπήδει.
Αὐτολύκος δ' ἑλθὼν Ἰθάκῃς ἐς πίονα δῆμον

400 παῖδα νέον γεγαῶτα κιχήσατο θυγατέρος ἧς·
τόν β' αἰ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκεν,
παυρομένῳ δόρποιο· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Αὐτολὺκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὔρεο, ὅττι κε θείης
παιδὸς παιδὶ φίλῳ πολυάρητος δέ τοι ἐστίν.

405 Τὴν δ' αὖτ' Αὐτολύκος ἀπαμειβετο φωνήσεν τε·
γαμβρὸς ἐμὸς θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ', ὅττι κεν εἴπω·
πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τόδ' ἱκάνω,
ἀνδράσιν ἡδὲ γυναῖξιν ἀνὰ γλῶνα πλουυβότειραν·
τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. Αὐτὰρ ἔγωγε,

410 δέπν' ἂν ἡβήσας μητρώϊον ἐς μέγα δῶμα
ἔλθῃ Παρνησόνδ', ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασιν·
τῶν οἱ ἐγὼ δώσω καὶ μιν χαίρων ἀποτέμψω.

Τῶν ἔνεα· ἦλθ' Ὀδυσσεύς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλάα δῶρα.

Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἱέας Αὐτολύκοιο

Sic igitur dixit : vetula autem operuit manibus vultum,
lacrimasque emisit calidas, verbumque luctuosum dixit :

Hei mihi, quod ego tui, fili, servandi impotens! certe te
Jupiter prax] hominibus odit, deum reverente animo instru-
ctum.] Nondum enim quisquam mortalium tot Jovi fulmine-
gaudenti] pingua femora combussit, neque tot eximias he-
catombas,] quot tu ei dedisti, precans ut pervenires
ad senectutem placidam, nutriesque splendidum filium ;
nunc autem tibi soli omnino abstulit reditus diem.

Sic fere etiam illum probris-insequantur mulieres
hospitum longinquorum, quando alienius inclytas ad aedes
pervenerit,] scitute, senex, canes hae probris-insequantur
cunctae,] quarum nunc contumeliamque et opprobria multa
vitans,] non sinis eas te lavare; me vero non invitam jussit
filia Icarii, prudens Penelope.

Ideo tibi pedes lavabo, simulque ipsius Penelopes
et tui gratia; quoniam mihi commovetur intus animus
doloribus. Verum age nunc adverte verbum, quod dicam :
multi sane hospites arumosi hunc venerunt,
sed nondum quemquam dico similem sic vidisse me,
sicut tu corpore voceque pedibusque Ulyssi similis-es.

Hanc autem respondens allocutus est-ingeniosus Ulysses :
o vetula, sic dicunt quicumque viderunt oculis
nos ambos, valde similes nobis-invicem
esse; sicut tu ipsa animum-advertens dicis.

Sic igitur dixit : vetula vero lebetem sumsit splendens,
in-quo pedes abluebant : aquam autem infudit multam
frigidam; deinde vero calidam insuper-fudit. At Ulysses
sedebat ad focum, ad tenebras autem convertit-se cito ;
statim enim in animo suspicatus-est, ne ipsum attractans
cicatricem animadverteret, et manifestae res fierent.

Lavabat autem ea inde propius accedens dominum suum;
statim vero agnovit] cicatricem, quam aliquando ei aper inflixit
albo dente,] in-Parnassum profecto, ad Autolyconque et filios,
matris suae patrem strenuum, qui hominibus praecebat
furtoque jurandoque (se nihil abstulisse); deus vero ei ipse
dedit] Mercurius : huic enim grata femora adolebat
agnorum et haedorum; hic autem eum lubens una comitabatur.
Autolycus vero quum-venisset Ithacae in opulentum popu-
lum,] filium recens natum invenit filiae suae :

hunc ei Euryclea caris genibus imposuit,
desinenti a-coena; verbumque dixit et elocuta-est :

Autolyce, ipse nunc nomen inveni, quod imponas
filiae filio dilecto; exoptatissimus autem tibi est.

Huic vero rursus Autolycus respondit, dixitque :
gener meus, filiaque, imponite nomen, quod dixerò :
multis enim ego indignatus huc venio
viris et mulieribus super terram almam :

huic autem Ulysses nomen esto inditum. At ego,
quando puber-factus maternam in magnam domum
venierit in-Parnassum, ubi fere mihi sessiones sunt :
ex-his illi ego dabo, et ipsum gaudentem dimittam.

Horum gratia ivit Ulysses, ut sibi is praeberet splendida
dona.] Hunc quidem deinde Autolycusque et filii Autolycei

- 416 χερσίν τ' ἡσπάζοντο ἔπασσι τε μειλίγιοισιν·
μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρός περιφῶς· Ὀδυσσῆι
κύσσω ἄρα μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ.
Αὐτολύκος δ' υἱοῖσιν ἐκέλευτο κυδάλιμοισιν
δεῖπνον ἐφοπλίσσαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἄκουσαν·
- 420 αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον·
τὸν δέρον ἀμφὶ θ' ἔπον καὶ μιν διέφευαν ἅπαντα
μιστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν
ὥπησάν τε περιφραδέως δάσαντο τέ μοίρας.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
- 425 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς εἴσσης.
Ἥμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.
Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
βάν ῥ' ἵμεν ἐς θήρην, ἡμὲν κύνες ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
- 430 υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διος Ὀδυσσεύς
ἦεν· αἰτῷ δ' ὄρος προσέβαν κατακειμένον ὕλη
Παρνητοῦ· τάχα δ' ἵκανον πτύγχας ἡγεμοέσσας.
Ἥελιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
ἐξ ἀχαλαρρέεττο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο.
- 435 Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἵκνον ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
ἔχιν' ἐρευνῶντες κύνες ἦσαν· αὐτὰρ ὀπισθεν
υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διος Ὀδυσσεύς
ἦεν ἄγχι κυνῶν, κραδίῳν δολιρόσκιον ἔγχος.
Ἐνθα δ' ἄρ' ἐν λόγῳ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς·
- 440 τὴν μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διάει μένος ὕγρον ἀέντων,
οὐτ' αἶψα φέρον ἀκτίσιν ἔαλλεν,
οὐτ' ὁμήρος περάσκει δαιμπερές· ὡς ἄρα πυκνῇ
ἦεν· ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἡλύθα πολλή.
Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖν,
- 445 ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ζυλόχοιο,
φρίξας εὖ λοφίην, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεοδορκῶς,
στῆ ῥ' αὐτῶν σφειδόμενος· ὁ δ' ἄρα πρῶτιστος Ὀδυσσεύς
ἔσσυτ', ἀνασχομένος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
οὐτάμεναι μεμῶως· ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς
- 450 γούνοσ' ὑπερ· πολλὸν δὲ διήρυσε σαρκὸς ὀδόντι
λικριφὲς αἷζας, οὐδ' ὁστέον ἔκτεο φαιάς.
Τὸν δ' Ὀδυσσεύς οὕτῃσε τυγῶν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
ἀντικρὺ δὲ διήλθε φεινοῦ δουρός ἀκικῆ·
κάδ' ὅτ' ἔπασ' ἐν κονίσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπατο θυμός.
- 455 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμφεπένοντο·
ὠτειλὴν δ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ἀντιθέοιο,
δῆσαν ἐπισταμένως· ἐπαιοδῶν δ' αἶμα κελαϊνὸν
ἔσχεθον· αἶψα δ' ἔκοντο φίλου πρὸς οἰκία πατρός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
- 460 εὖ ἰησάμενοι ἡδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες
καρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἔπειμον
εἰς Ἴθακην· τῷ μὲν ῥα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
χαῖρον νοστήσαντι καὶ ἐξερέεινον ἔκστα,
οὐλὴν δ' ἐτι πάθοι· ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν,
- 465 ὥς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι,
Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
Τὴν γρηῃς χεῖρσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα
γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι·

manibusque *datīs* salutabant, verbisque blandis :
mater autem Amphithea matris, circumplexa Ulyssem,
osculata est ipsi caputque et ambo lumina pulcra.
Autolycus vero filios jussit gloriosos
convivium parare : illi autem hortantur auscultant :
statim vero introduxerunt bovem masculum quinquennem,
eum excoriarunt, curaruntque, et ipsum dividerunt totum,
minutatimque conciderunt scite, transfixeruntque verubus,
assaruntque perite, divideruntque portiones.
Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
epulabantur ; nec quicquam animus indigebat convivio æquo.
Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenere,
tunc demum decubuerunt, et somni donum ceperunt.

Quando vero mane-genta apparuit roseis-digitis Aurora,
profecti sunt ire in venationem, et canes et etiam ipsi
filii Autolycei ; cum his autem divinus Ulysses
ibat : altum vero montem ascenderunt indutum silva
Parnassi : cito autem pervenerunt ad-juga ventosa.
Sol quidem deinde recens percutiebat arva,
ex placide-fluente profundo Oceano.

Ipsi autem in vallem perveniebant, venatores ; ante eos vero
vestigia scrutantes canes ibant ; at pone
filii Autolycei : cum his autem divinus Ulysses
ibat prope canes, vibrans longæ-umbrae hastam.

Ibi vero in silva densa jacebat magnus aper ;
quam quidem nec ventorum perflabat vis humidum spiran-
tium,] neque ipsam Sol lucens radiis percutiebat,
neque imber penetrabat penitus : adeo quidem densa
erat : at foliorum inerat fusio affatim multa.

Hunc autem virorumque canumque strepitus circumsonuit-
pedum,] ut venantes ingruerant : hic vero adversus ex arbu-
sto,] erectis valde cervicis-setis, ignemque oculis spectans,
stetit prope ipsos : ac primus-omnium Ulysses
irruit, elevata longa hasta, manu robusta,
vulnerare cupiens : sed ipsum præ-vertens percussit aper
super genu ; multum autem exhausit carnis dente
oblique adortus ; nec-tamen ad-os pervenit viri.

Illum vero Ulysses vulneravit assecutus ad dextrum hume-
rum,] penitus autem transit splendide hastæ cuspis :
decidit vero is in pulveribus porrectus ; avolvit autem ani-
mus,] Circa-hunc quidem deinde Autolycei filii dilecti occupa-
bantur ;] vulnus autem Ulyssis eximii, deo-paris,
ligaverunt scite ; et incantatione sanguinem nigrum
cohibuere : statim autem pervenere cari ad aedes patris.

Illum quidem Autolycusque et filii Autolycei
bene postquam-sanarant, et splendida dona ei præbuerant,
cito gaudenter caram gaudentes dimiserunt
in Ithacam : eo quidem pater et veneranda mater
gaudebant reverso, et interrogabant singula
de-cicatrice, quid passus-esset : ille autem ipsis rite enarravit,
ut ipsum venantem percussisset aper albo dente,
ad-Parnassum profectum cum filiis Autolycei.

Hanc cicatricem anus manibus pronis prehensam,
agnovit attrectans ; pedem autem dimisit ut-ei-excideret ;

ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη· κανάχῃσε δὲ γαλκὸς,
 470 ἂψ δ' ἐτέρως' ἐκλήθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέρυθ' ὕδωρ.
 Τὴν δ' ἄμα χάσμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα· τῷ δέ οἱ ὅσσε
 δακρυόρι πλησθέν· θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἀψυμένη δὲ γενέουσα Ὀδυσσῆα προσέειπεν·
 Ἦ μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, φίλον τέκος· οὐδέ σ' ἔγωγε
 475 πρὶν ἔγνω, πρὶν πάντα ἀνακτ' ἐμὸν ἀμυχράσασθαι.
 Ἦ καὶ Πηνελόπειαν ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
 περραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἐνδον ἔοντα.
 Ἦ δ' οὐτ' ἀθοῖσαι δύναντ' ἀντίη οὔτε νοῆσαι·
 τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 480 χεῖρ' ἐπιμασσάμενος φάρυγος λάβει δεξιτερῆσιν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔβην ἄσπον ἐρύσσαστο φωνήσεν τε·
 Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις δλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτῇ
 τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ· νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας
 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
 485 Ἄλλ' ἔπει ἐφράσθης, καὶ τοὶ θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 σίγα, μή τις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται.
 Ὡδε γὰρ ἐξέρεω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἴ γ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυοὺς,
 οὐδὲ τροφῷ οὔσης σεῦ ἀφ' ἔξωμαι, ὅπποτ' ἂν ἄλλας
 490 θμυλὰς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείνωμι γυναῖκας.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 τέχνον ἐμὸν, οἷόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος δόδωνται.
 Ὅσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον οὐδ' ἐπικιχτόν·
 ἔγω δ', ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἤε σίδηρος.
 495 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 εἴ γ' ὑπὸ σοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυοὺς,
 δὴ τότε τοι καταλῆξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 αἱ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσίν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 500 μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσαιο; οὐδέ τί σε γρή. [σεύς·
 Εὐ νῦν καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσσομαι καὶ εἰσομ' ἐκάσστην·
 ἀλλ' ἔγχε σιγῇ μῦθον, ἐπιτρέψον δὲ θεοῖσιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 οἰσομένη ποδάνιπτρα· τὰ γὰρ πρότερ' ἐκχυτο πάντα.
 505 Αὐτὰρ ἔπει νίψεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ,
 αὖτις ἄρ' ἀσσοτέρω πυρὸς ἔλκετο οἶφρον Ὀδυσσεύς
 θερσόμενος, οὐλὴν δὲ κατὰ ῥακίεσσι κάλυπεν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤργε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σ' ἔτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 510 καὶ γὰρ δὴ κοῖτοιο τάγ' ἔσσεται ἡδέος ὄρη,
 ὄντινά γ' ὕπνος ἔλοι γλυκερός, καὶ κηλόμενόν περ·
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων·
 ἡματα μὲν γὰρ τέρπομ' ὀδυρομένη, γούωσα,
 ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὀρώωσα καὶ ἀμφιπλῶν ἐν οἴκῳ·
 515 αὐτὰρ ἐπὶ νῦν ἔλθῃ, ἔλχῃσι τε κοῖτος ἅπαντας,
 κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκινὰ δέ μοι ἄμφ' ἀδινὸν κτῆρ
 δῆξειαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.
 Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κόρη, γλυρῆς Ἀηδὼν,
 καλὸν αἰεῖδον, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
 520 δονδρέων ἐν πετάλοισι καθέζομένη πυκινοῖσιν,
 ἤτε θαμὰ τρωπῶσα γέει πολυηχέα φωνήν,
 παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε γαλκῷ

incidit vero lebeti tibia; resonuit autem aes,
 retroque in alteram partem inclinatum est; et in terram ef-
 fusa est aqua.] Ipsius vero simul gaudium et dolor invasit men-
 tem; atque ei oculi lacrimis impleti sunt; clara vero ei hæsit
 vox.] Prehensio autem ejus mento, Ulysses allocuta est :

Profecto omnino Ulysses es, care fili : nec te ego
 prius agnovi, quam plane herum meum contrectassem.

Dixit, et Penelope intuita est oculis,
 indicare volens carum maritum intus esse.

Ea autem nec videre potuit e regione, neque animadvertere ;
 ei enim Minerva mentem avertit ; at Ulysses
 manu admota guttur *nutricis* prehendit dextra ;
 altera vero ad se propius traxit, dixitque :

Nutrix, cur me vis perdere? tu vero me nutritivisti ipsa
 tuam ad mamam; nunc vero dolores multos perpersus
 veni vigesimo anno in patriam terram.

Sed postquam animadvertisti, et tibi deus iniecit animo,
 tace, ne quis alius in ædibus audiat.

Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit :

si sub me deus domuerit procos illustres,
 nec, nutrix licet sis, a te abstinēbo, quando alias
 famulas in ædibus meis interficiam mulieres.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Euryclea :
 fili mi, quale tibi verbum fugit ex septo dentium !

Nosti quidem qualis meus animus firmus, nec cedens :
 tenebo vero sicut aliquis solidus lapis, aut ferrum.

Aliud vero tibi dicam, tu autem in mente reconde tua :
 si sub te deus domuerit procos illustres,
 tum vero tibi recensebo in ædibus mulieres,
 et quæ te parum-honorent, et quæ inculpatæ sint.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 nutrix, cur vero tu eas indicabis? neque omnino te oportet.
 Bene utique et ipse ego observabo, et cognoscam unamquam-
 que :] sed tene silentio verbum, committe vero rem diis.

Sic igitur dixit : anus autem per domum exivit,
 allatura pedum-lavacra; priora enim effusa erant omnia.

Ac postquam laveratque eum et unxerat pingui oleo,
 iterum propius ad ignem traxit sibi sedile Ulysses
 calefacturus se, cicatricem autem pannis cooperuit.

His vero sermones exorsa est prudens Penelope :

Hospes, paulum quidem te amplius ego percontabor ipsa :
 etenim jam cubitus cito erit placidi hora ei quidem,
 quemcumque somnus cepit dulcis, etiam dolentem :
 sed mihi etiam dolorem immensum præbuit deus :
 per diem etenim delector lamentans, flens,
 et mea opera inspicies et ancillarum in domo :
 at postquam nox venit, cepitque lectus omnes,
 jaceo in lecto, crebraque mihi circa densum cor
 acutæ curæ lugentem lacessunt.

Sicut autem quando Pandare filia, viridans Aedon (*Iuscinia*),
 pulcre canit, vere recens ineunte,
 arborum in foliis sedens densis,
 quæ frequenter versans fundit multisonam vocem,
 filium lugens Itylum carum, quem quondam ære

κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κούρων Ζήθιοιο ἀνακτος·
 ὣς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς δρόρεται· ἔνθα καὶ ἔνθα,
 525 ἥδ' ἐμὸν παρὰ παιδὶ καὶ ἐμπεδα πάντα φυλάσσω,
 κτῆσιν ἐμὴν θυμῶς τε καὶ ὑπερφεῖς μέγα δῶμα
 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμιό τε γῆμιν·
 ἢ ἤδη ἄμ' ἔπωμαι Ἀχαιῶν ὅστις ἀρίστος
 μνάται ἐνὶ μεγάροισι, πορῶν ἀπηρεΐσα ἔδνα.
 530 Παιῖς δ' ἐμὸς, ἕως μὲν ἔην ἔτι νήπιος ἠδὲ χαλῖφρων,
 γήμασθ' οὐ μ' εἶα πόσιος κατὰ δῶμα λιπούσαν·
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ καὶ ἥβης μέτρον ἰκάνει,
 καὶ δὴ μ' ἀρῆται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
 κτήσιος ἀσχαλῶν, τήν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί.
 535 Ἀλλ' ἄγε μοι τὸν δνειρον ὑπόκριναι καὶ ἀκούσων.
 Χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἐδουσιν
 ἐξ ὕδατος, καὶ τέ σπιν ἱαίνομαι εἰσροῶσα·
 ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχειλῆς
 πᾶσι κατ' αὐγένας ἤξε καὶ ἔκτανεν· οἱ δ' ἐκέχυντο
 540 ἀδρόοι ἐν μεγάροις· ὁ δ' ἐς αἰθέρα διὰν ἀέρεθ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἐν περ ὀνείρω·
 ἀμφὶ δ' ἐμ' ἠγερέθοντο εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 οἴκτ' ὀλοφυρομένην, ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
 Ἄψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ προύχοντι μελάρῳ·
 545 φωνῇ δὲ βροτῇ κατερήτυε φώνησέν τε·
 Θάρσει, Ἰκαρίου κούρη τηλεκλειτοῖο·
 οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται.
 Χῆνες μὲν μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
 ἦα πάρος, νῦν αὖτε τοὺς πόσις εἰλήλουθα,
 550 ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμὲ μελιθήδης ὕπνος ἀνῆκεν.
 Παπτήνασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα,
 πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον ἦχι πάρος περ.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 555 ῶ γύναι, οὐπὺς ἐστὶν ὑποκρίνασθαι δνειρον, [σεύς·
 ἀλλ' ἀποκλίναντ'· ἐπεὶ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς
 πέφραδ', ὅπως τελέει μνηστῆρσι δὲ φαίνεται ὄλεθρος
 πᾶσι μάλ'· οὐδὲ τίς τοι θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 560 ξεῖν', ἥ τοι μὲν δνειροὶ ἀμύχανοι ἀκριτόμυθοι
 γίγνοντ', οὐδέ τι πάντα τελεῖται ἀνθρώποισιν.
 Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων·
 αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντι
 τῶν οἱ μὲν κ' ἐλθῶσι διὰ πρῆστον ἐλέφαντος,
 565 οἳ δ' ἐλεφαίρονται, ἔπε' ἀκράντα φέροντες·
 οἳ δὲ διὰ ζεστῶν κεράων ἐλθῶσι θύραζε,
 οἳ δ' ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδῃται.
 Ἀλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν οἴομαι αἰὼν δνειρον
 ἐλθέμεν· ἢ κ' ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο.
 570 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ἥδε δὴ ἦν ἐῖσι δυσώνυμος, ἥ μ' Ὀδυσσεὺς
 οἴκου ἀποσχέσει· νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον,
 τοὺς πελέκεις, τοὺς κείνος ἐνὶ μεγάροισιν εἴσιν
 ἴστασθ' ἐξείης ὀρουόους ὡς δώδεκα πάντας·
 575 στὰς δ' ὅγε πολλὸν ἀνέυθε, διαβρίπτασκεν διστόν.
 Νῦν δὲ μνηστῆρσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω·

interfecit per insipientiam, filium Zethi regis ;
 sic et mihi bifariam animus movetur huc et illuc,
 utrum maneam apud filium, et integra omnia servem,
 possessionem meam, famulasque, et altam magnam domum
 torumque reverens mariti, populique famam ;
 an jam una sequar Achivorum eum quicumque optimus
 ambit me in aedibus, quum-præbuerit infinita sponsalia.
 Filius autem meus, donec quidem fuit adhuc infans et animi-
 impotens,] nubere non me sinebat mariti domum relinquen-
 tem :] nunc vero quando jam adultus est et ad-pubertatis men-
 suram pervenit,] jam me optat retro abire e domo
 ob-possessionem indignans, quam ei consumunt Achivi.
 Sed age mihi hoc somnium declara, et audi.
 Anseres mihi in domo viginti triticum edunt
 ex aqua, atque ipsis lactor, inspiciens :
 profecta vero ex monto magna aquila adunco-rostro
 omnibus cervices confregit, et interfecit ; hi autem fusi-sunt
 conferti in aedibus : illa vero in ætherem divinum elevata-est.
 At ego siebam et ejulabam, etiam in somnio ;
 circum autem me congregabantur pulcris-comis Achivæ
 miserabiliter lugentem, quod mihi aquila interfecerat anseres.
 Reversa autem desidebat in prominenti tecto ;
 voceque humana me compescebat, dixitque :
 Confide, Icarii filia longe-lateque-inclyti ;
 non somnium hoc-est, sed visio vera, quæ utique perfecta erit.
 Anseres quidem, proci sunt ; ego autem aquila avis
 eram antea ; nunc demum tuus maritus veni,
 qui omnibus procis sævam mortem inferam.
 Sic dixit : at me dulcis somnus dimisit.
 Circumspectans autem anseres in aedibus animadverti,
 triticum comedentes apud pelvim, ubi antea quidem.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o mulier, nequaquam licet declarare somnium,
 alio deflectentem : quandoquidem sane tibi ipse Ulysses
 dixit, quomodo perfecturus-sit : procis vero apparet exitium
 omnibus prorsus ; neque ullus mortem et fatum effugiet.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 hospes, profecto quidem somnia inscrutabilia, indiscrimina-
 tum-loquentia] sunt, neque plane perficiuntur hominibus.
 Duæ etenim portæ debiliū sunt somniorum :
 nam altera quidem cornibus facta est ; altera autem ebore :
 horum quæ quidem venerint per sectum ebur,
 hæc decipiunt, verba irrita ferentia ;
 quæ vero per polita cornua iverint foras,
 hæc vera perficiunt, hominum quando aliquis viderit.
 At mihi non hinc puto grave somnium
 venisse : certe gratum mihi et filio foret.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua :
 hæc jam aurora adveniet infausta, quæ me Ulyssis
 a-domo amovebit : nunc enim deponam certamen,
 secures, quas ille in aedibus suis
 statuebat ordine, navium-statamina veluti, duodecim omnes :
 stans autem ille valde procul, per omnia foramina trajicie-
 bat sagittam.] Nunc vero procis certamen hoc imponam :

δὲ δέ κε ῥήϊτα' ἐντανύσει βίον ἐν παλάμῃσιν,
 καὶ διοίστευσθαι πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
 τῇ κεν ἅμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τότε δῶμα
 680 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλεον βίῳτοιο·
 τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι δόμοι, ἐν περ ὀνείρω. [σεύς·
 ἴ' ἦν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς γύναι αἰδοίη Λαερτιάδῃσιν Ὀδυσῆος,
 μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἐνι τοῦτον ἀέθλον·
 685 πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
 πρὶν τούτους τόδε τόσον εὖζρον ἀμυφρόντας
 νευρὴν τ' ἐντανύσαι διοίστευσάϊ τε σιδήρου.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἴ κ' ἐθέλοις μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροισιν
 690 τέρπειν, οὐδέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη.
 Ἄλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν αὐπνους ἐμμεναί αἰεὶ
 ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἐκάστω μοῖραν ἔθχαν
 ἀθάνατοι ἰθνητοῖσιν ἐπὶ λείδωρον ἄρουραν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα
 695 λέξομαι εἰς εὐνῆν, ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται,
 αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς
 ὄψεαι, ἐποφόμενος Κραδίῳ οὐκ ὀνομασθέν.
 Ἐνθα κε λευγαίμην σὺ δὲ λείξῃ τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ,
 ἥ χαμᾶδι στορέσας ἦτοι κατὰ δέμνια βέντων.
 700 Ἄς εἰποῖσ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
 οὐκ οἷη· ἅμα τῇσιν καὶ ἀμείποιοι κίον ἄλλαι.
 Ἔς δ' ὑπερῷον ἀναβᾶσα σὺν ἀμειπολοῖσιν γυναῖξιν,
 κλαίεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν ὄφρα οἱ ὕπνον
 ἥδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Υ.

Τὰ πρὸ τῆς μνηστηροφορίας.

Αὐτὰρ δ' ἐν προδόμῃ εὐνάζετο διος Ὀδυσσεύς·
 καὶ μὲν ἀδελφῆτον βοῆην στόρεσ', αὐτὰρ ὑπερβεν
 κώεα πολλὰ οἶων, τοὺς ἱερεύεσκον Ἀχαιοί·
 Εὐρυνόμῃ δ' ἄρ' ἐπὶ γλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
 6 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μνηστῆρας κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ
 κεῖτ' ἐγρηγορών· τὰ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες
 ἦσαν, αἱ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
 ἀλλήλοισι γέλω τε καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι.
 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν·
 10 πολλὰ δὲ μεριμνῶν κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥ μετὰ τῆς θάνατον τεύξειεν ἐκάστη,
 ἥ ἔτ' εἴ μ' ὀφείλοισιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
 ὕστατα καὶ πύματ' ἀφ' οἷον ἐνδον ὑλάττει.
 Ὡς δὲ κύνων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάεσσι βεβῶσα,
 15 ἀνδρ' ἀγνοήσας ὑλάει μέμονέν τε μάγεσθαι·
 ὥς βα τοῦ ἐνδον ὑλάττει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα·
 στήθεος δὲ πλῆξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ·
 Τάτλαθι δὴ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,

qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
 et jaculatus fuerit per-secures duodecim omnes,
 hunc una sequar, relicta hac domo
 juventutis mee, perpulcra, plena victu;
 ejus aliquando recordaturam me-puto, vel in somnio.
 Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
 ne-amplius nunc differ in ædibus hoc certamen;
 ante etenim ingeniosus veniet huc Ulysses,
 quam isti hunc arcum bene-politum contrectantes,
 nervumque intenderint, jaculatique fuerint per-ferrum.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
 si velles mihi, hospes, assidens in ædibus
 me delectare, haud mihi somnus in palpebras funderetur.
 Verum enim nequaquam licet insomnes esse semper
 homines; namque singulis sortem imposuerunt
 immortales mortalibus super almam terram.
 Sed sane ego, in-cœnaculum ubi-ascendero,
 decumbam in lecto, qui mihi luctuosus factus est,
 semper lacrimis meis inbutus, ex quo Ulysses
 abiit, visurus malum-Ilium non nominandum.
 Illic cubuero : tu vero cuba hac in domo,
 vel humi ubi-straveris, vel famuli cubilia deponunto.
 Sic locuta ascendit in-cornacula splendida,
 non sola; cum ea et famulæ iverunt aliæ.
 In-cœnacula autem ubi-ascenderat cum famulis mulieribus,
 flebat deinde Ulyssem, carum maritum; donec ei somnum
 dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

ODYSSEÆ XX.

Quæ ante cædem procorum facta.

Atque in vestibulo cubabat divinus Ulysses :
 sub se quidem crudam bubulam pellem stravit, at superne
 pelles multas ovium, quas sacrificabant Achivi :
 Eurynome vero deinde lænam injecit ad-somnum-composito.
 Illic Ulysses procis mala meditans in animo,
 jacebat vigilans : sed ex domo mulieres
 iverunt, quæ cum-procis miscebantur pridem,
 sibi-invicem risumque et hilaritatem præbentes.
 Hujus autem commovebatur animus in pectoribus caris :
 multum vero deliberabat in mente et in animo,
 utrum adortus mortem pararet unicuique,
 an adhuc sineret cum-procis superbis misceri
 extremo et ultimo : cor autem ei intus latrabat.
 Sicut vero canis tenellos circa catulos gradiens,
 in-virum ignotum latrat ardetque pugnare;
 sic hujus intus latrabat cor agre-ferentis mala opera;
 pectus autem percussiens, cor increpuit sermone :
 Tolera jam, cor; et pejus aliud aliquando tolerasti,

ἡματι τῷ, ὅτε μοι μένος ἄσχετος ἦσθι Κύκλωψ
20 ἰφθίμους ἐτάρους· οὐ δ' ἐτόλμας, ὅφρα σε μή τις
ἐξάγῃ· ἐξ ἄντρου, οἴόμενον θανέεσθαι.

Ὡς ἔφατ', ἐν στήθεσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ·
τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα
νωλεμῶς· ἀτὰρ αὐτὸς ἐλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα.

25 Ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθόμενοι,
ἐμπλεῖν κνίσης τε καὶ αἵματος, ἔνθα καὶ ἔνθα
αἰόλλη, μάλα δ' ὥκα λιλαίεται ὅππῃθ' ἔναι·
ὅς ἄρ' ὄγ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσσετο, μερμηρίζων,
θπῶς δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,
30 μῦθος ἐὼν πολέσι. Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
οὐρανόθεν καταβῆσα· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί·
στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Τίπτε· αὐτ' ἐγρήσσεις, πάντων περὶ κάμμορε φω-
οἶκος μὲν τοι ὅδ' ἐστὶ, γυνὴ δέ τοι ᾗδ' ἐνὶ οἴκῳ [τῶν;
35 καὶ παῖς, οἷόν πού τις ἐέλδεται ἔμμεναι υἴα. [σεύς·

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σαι δὴ ταῦτά γε πάντα, θεὰ, κατὰ μοῖραν εἵπες·
ἀλλὰ τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω,
θπῶς δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,
40 μῦθος ἐὼν· οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἐνδὸν ἔασιν.

Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζων ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω·
εἴπερ γὰρ κτείναιμι Διὸς τε σέθεν τε ἔκhti,
πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι; τὰ δὲ φράζεσθαι ἀνωγα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
45 σγέτιε, καὶ μὲν τίς τε χερεῖονι πείθεθ' ἐταίρῳ,
ὅς περ θνητός τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
αὐτὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, διαμπερές ᾗ σε φυλάσσω
ἐν πάντεσι πόνοισι· ἐρέω δέ τοι ἐξαναστανόν·
εἴπερ πεντήχοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων

50 νῶϊ περισταῖεν, κτείνειν μεμαῶντες Ἀρῆϊ,
καὶ κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ ἱππὰ μῆλα.
Ἄλλ' ἐλέω σε καὶ ὕπνος· ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν
πάννυχον ἐγρήσονται· κακῶν δ' ὑποπόσειαι ἤδη.

Ὡς φάτο· καὶ βᾶ οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν·

55 αὐτὴ δ' ἄψ ἐξ Ὀλύμπου ἀφίκετο διὰ θεῶν,
εὔτε τὸν ὕπνος ἐμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
λυσιμελῆς· ἄλογος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κέδν' εἰδυῖα·
κλαίει δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθέζομένη μαλακοῖσιν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο δν κατὰ θυμόν,
60 Ἀρτέμιδι πρῶτιστον ἐπέυξατο διὰ γυναικῶν·

Ἄρτεμι, πότνα θεὰ, θύγατερ Διός, αἴθε μοι ᾗδ' ἔναι
ἰδὼν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμὸν ἔλαιο
αὐτίκα νῦν· ἡ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα
οἶχοιτο προφέρουσα κατ' ἡρώεντα κέλευθα,

65 ἐν προχοῇς δὲ βάλοι ἀφορρόου Ὀκεανοῖα·
Ὡς δ' ὅτε Πανδάρου κόρας ἀνέλοντο θύελλαι·

τῇσι τοκῆας μὲν φθίσαν θεοί· αἱ δ' ἐλίποντο
ὄρφαναι ἐν μεγάροισι, κόμισσε δὲ δι' Ἀφροδίτῃ
τυρῶ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδέϊ οἴνῳ·

70 Ἥρῃ δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων ὄωκε γυναικῶν
εἶδος καὶ πινυτήν, μῆχος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἀγνή,
ἔργα δ' Ἀθηναίῃ δέδασ κλυτὰ ἐργάζεσθαι.

HOMERUS.

die illo, quando tibi robore invictus comedeat Cyclops
fortes socios; tu vero sustinebas, donec te sollertia
eduxit ex antro, quum-putares te moriturum.

Sic dixit, in pectoribus increpans carum cor :
ei autem plane *ut navis* in retinaculo cor manebat tolerans
continenter : at ipse volvebatur huc et illuc.

Sicut autem quando ventriculum vir, multo igne ardenti,
plenum pinguedineque et sanguine, huc et illuc
varie-versat, valdeque cito cupit assatum-esse :

sic ille huc et illuc volvebatur, deliberans,
quomodo demum procis impudentibus manus inferret,
solus quum-esset, multis. Prope vero eum venit Minerva
de-cœlo delapsa : corpore autem assimilata-erat mulieri :

stetitque ei supra caput, et ipsum sermone allocuta-est :
Cur iterum vigilas, prae omnibus infelix viris ?
domus quidem tibi hæc est, uxor autem tibi hæc in domo,
et filius, qualem fere aliquis cuperet esse *sibi* filium.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
certe jam hæc omnia, dea, apposite dixisti ;
sed nonnihil mihi hoc animus in mente cogitat,
quomodo demum procis impudentibus manus inferam,
solus quum-sim ; hi autem semper frequentes intus sunt.
Insuper autem et hoc majus in mente cogito :
si enim *eos* interfecero, Jovisque tuaque voluntate,
quo subterfugiam ? hoc te considerare jubeo.

Hunc autem rursus allocuta-est dea caesiis-oculis Minerva :
miser, et quidem aliquis etiam peiori confidit socio,
qui-quidem mortalisque sit et non tanta consilia noverit :
at ego dea sum, perpetuo quæ te custodio
in omnibus laboribus ; dicam autem tibi aperte :
si-vel quinquaginta agmina articulate-loquentium hominum
nos circumstarent, interficere cupientia Marte,
etiam horum abigeres boves et pingues oves.
Sed capiat te et somnus : molestum *est* etiam excubare
tota-nocte vigilantem ; e-malis vero emerges jam-nunc.

Sic dixit ; et inde ei somnum palpebris infudit :
ipsa autem retro in Olympum abiit nobilissima dearum,
quando hunc somnus capiebat, solvens curas animi,
membrorum-relaxator. Uxor vero experrecta-est honesta
sciens :] flebatque inde in lectis sedens mollibus.

Ac postquam flens satiatat-se suo in animo,
Dianæ primum supplicavit divina mulierum :

Diana, veneranda dea, filia Jovis, utinam mihi jam
sagitta pectoribus immissa animum eximeres
statim nunc ; vel postea me raptam procella
iverit portans per aereas vias,
et fluentis injiciat refluui Oceani.

Sicut autem quando Pandari filias sustulerunt procellæ ;
quibus parentes quidem perdiderant dii ; ipsæ autem relictæ-
erant] orbx in ædibus, curavit vero divina Venus
caseo, et melle dulci, et suavi vino :

Juno autem ipsis prae omnibus dedit mulieribus
speciem et prudentiam ; proceritatem vero præbuit Diana
casta ;] opera autem Minerva docuit inclyta operari.

Εὐτ' Ἀφροδίτῃ δια προσέστιχε μακρὸν Ὀλυμπον,
 κούρης αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο,
 76 ἐς Δία τερπικέραυνον — ὃ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
 μοῖράν τ' ἄμμορήν τε καταθνήτων ἀνθρώπων —
 τόφρα δὲ τὰς κούρας Ἀρπυιαὶ ἀνθρέψαντο
 καὶ β' ἔδωσαν συγερῆσιν Ἑρινύσιν ἀμφιπολεῦειν
 80 ὅς ἐμ' αἰστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 ὁσομένη καὶ γαῖαν ὑπο συγερῆν ἀφικοίμην,
 μηδέ τι χείρονος ἀνδρὸς εὐφραίνοιμι νόημα.
 Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὅππότε κέν τις
 ἤματα μὲν κλαίῃ, πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
 85 νύκτας δ' ὕπνος ἔχῃσιν — ὃ γάρ τ' ἐπέλησεν ἅπαντων
 ἐσθλῶν ἡδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἄρ βλέφαρ' ἀμφικαλύψει —
 αὐτὰρ ἔμοι καὶ ὄνειρατ' ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 Τῇδε γὰρ ἀν' αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἰκελὸς αὐτῷ,
 τοῖος ἔων, ὅς ῥ' ἦεν ἅμα στρατῶν· αὐτὰρ ἔμῳ κῆρ
 90 χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἦδη.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόβροντος ἤλυθεν Ἥως.
 Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὅπα σύνθετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 μερμήριζε δ' ἔπειτα, δόκησε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν
 ἦδη γιγνώσκουσα παρυστάμεναι κεφαλῇσιν.
 95 Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κῶμα, τοῖσιν ἐνεῦδεν,
 ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου· ἐκ δὲ βοεῖην
 θῆκε θύραζε φέρον· Διὶ δ' εὐξάτο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερῇν τε καὶ
 ἡγετ' ἐμὴν ἐς γαῖαν, ἐπεὶ μ' ἐκακώσατε λίην, [ύγρην
 100 φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων
 ἐνδοθεν· ἐκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς·
 αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 ὑψόθεν ἐκ νεφέων· γῆθησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς.
 105 Φήμην δ' ἐξ οἴκιο γυνὴ πρόερχεν ἄετρίς
 πλησίον, ἐνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἶατο, ποιμένι λαῶν·
 τῇσιν δώδεκα πᾶσαι ἐπεβρώοντο γυναικες,
 ἀλφита τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὐδον ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλυσσαν·
 110 ἡ δὲ μὲν οὐπω παύετ', ἀφαυροτάτῃ δ' ἐτέτυκτο·
 ἡ β' μύλην στήσασα ἔπος φάτο, σῆμα ἀνακτι·
 Ζεῦ πάτερ, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
 ἡ μεγὰλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 οὐδέ ποθι νέφος ἐστὶ· τέρας νύ τωι τόδε φαίνεται.
 115 Κρῆνον νῦν καὶ ἔμοι δειλῇ ἔπος ὅττι κεν εἴπω·
 μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὑστατον ἡματι τῷδε
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἑλοῖατο δαῖτ' ἐρατεινὴν·
 οἱ δὲ μοι καμᾶτω θυμαλγεί γούνατ' ἔλυσαν,
 ἀλφита τευχούσῃ· νῦν ὑστατα δειπνήσειαν.
 120 Ὡς ἄρ' ἔφη· χεῖρεν δὲ κληιδόνη διὸς Ὀδυσσεύς
 Ζηνὸς τε βροντῇ· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας.
 Αἱ δ' ἄλλαι δμῶαι κατὰ δώματα κάλ' Ὀδυσῆος
 ἀγρόμεναι ἀνέκατον ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ.
 Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο, ἰσθόος φῶς,
 125 εἵματα ἐσάμενος· περὶ δὲ εἵφος ὄξυ θέτ' ὦμῳ·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλά πέδιλα,

Quando Venus divina adiit magnum Olympum,
 puellis petitura perfectionem floridarum nuptiarum,
 ad Jovem gaudentem-fulmine (ille etenim bene scit omnia,
 fortunamque infortuniumque mortalium hominum) :
 interea tamen puellas Harpyiæ abripuerunt,
 et dederunt odiosis Erinnybus servituras :
 sic me deleant Olympias domos habentes,
 vel me pulcris-comis-prædita feriat Diana : ut Ulyssem
 ob-oculos-habens, etiam terram odiosam subeam,
 neu omnino peioris viri lætificem mentem.
 Sed hoc quidem et tolerabile habet malum, quando aliquis
 per-dies quidem flet, perpetuo dolens corde,
 per-noctes vero somnus eum habet (hic etenim oblivisci-facit
 omnium] bonorum et malorum, ubi palpebras obtexerit :)
 at mihi et insomnia immittere-solet mala deus.
 Hac enim rursus mihi nocte accubuit similis ipsi,
 talis, qualis ivit cum exercitu; at meum cor
 gaudebat, quoniam non putabam somnium esse, sed jam visio-
 nem-veram.] Sic dixit; statim vero in-aureo-solio venit Au-
 rora.] Illius autem flentis vocem intellexit divinus Ulysses :
 cogitabatque deinde : visa vero est ei in animo
 jam ipsum cognoscens astare capiti.
 Lænam quidem ubi-collegerat et pelles, in- quibus cubabat,
 in domum deposuit in sella : extra vero bubulam pellem
 posuit foras ferens : Jovi autem supplicabat manibus sublatiis :
 Jupiter pater, sic me volentes super siccumque et humidum
 duxistis meam in terram, postquam me malis-affecistis valde,
 omen aliquis mihi emittat expergefectorum hominum
 intus; extra autem Jovis portentum aliud ostendatur.
 Sic dixit precans : eum vero exaudivit providus Jupiter;
 statimque tonuit a splendido Olympo
 ab-alto e nubibus; gavisus-est autem divinus Ulysses.
 Omen vero e domo mulier emisit molitrix
 prope, ubi quidem ei molæ erant, pastori virorum :
 his autem duodecim omnes sedulo-incumbabant mulieres,
 farinas-hordeaceas conficientes et triticeas, medullam viro-
 rum.] Ceteræ quidem dormiebant, postquam triticum mo-
 luerant; una vero nondum cessabat; debilissima autem erat
 quæ sane molam ubi-stilerat, verbum dixit, signum regi :
 Jupiter pater, qui diis et hominibus imperas,
 certe valde tonuisti a cælo stellato,
 neque usquam nubes est; portentum utique alicui hoc osten-
 dis.] Perfice nunc et mihi miseræ verbum, quod dicam :
 proci postremumque et ultimum die hoc
 in ædibus Ulyssis capiant convivium desiderabile ;
 qui jam mihi labore tristi genua solverunt,
 farinas conficienti; nunc ultimo cœnent.
 Sic igitur dixit : gaudebat autem omine divinus Ulysses
 Jovisque tonitru : putabat enim se ultimum noxios.
 Ceteræ vero famulæ in ædibus pulcris Ulyssis
 congregatæ accendebant in foco indefessum ignem.
 Telemachus autem e-lecto surrexit, deo-par vir,
 vestes sibi-induens : atque ensem acutum suspendit-ab hume-
 ro;] pedibusque sub nitidis ligavit pulcros calceos;

- εἴλετο δ' Ἀλκιμον ἔγχος, ἀναχμένον δ' ἐξ ἑλ' χαλκῷ
 στή δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν ἔειπεν·
 Μαῖα φίλη, τὸν ξείνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ
 130 εὖνῃ καὶ σίτῳ; ἢ αὖτως κείται ἀκηδής;
 τοιαύτη γὰρ ἐμοὶ μήτηρ, πινυτή περ εἴουσα·
 ἐμπλήρῃσιν ἑτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
 χειρόνα, τὸν δέ τ' ἄρειον ἀτιμήσας ἀποπέμπει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 135 οὐκ ἔν μιν νῦν, τέκνον, ἀναίτιον αἰτιόω.
 Οἶνον μὲν γὰρ πίνει καθήμενος, ὅρρ' ἔθελ' αὐτός·
 σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι· εἴρετο γὰρ μιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσχοιτο,
 ἢ μὲν δέμνι' ἀνωγεν ὑποστορέσαι δμῳῇσιν
 140 αὐτὰρ θγ', ὥς τις πάμπαν οἷζυρός καὶ ἀποτμος,
 οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσι καθεύδειν,
 ἀλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βοῆῃ καὶ κώεσιν οἴων
 ἔδραλ' ἐνὶ προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάρου βεδῆκει,
 145 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷγε κύνας πόδας ἄργοι ἔποντο.
 Βῆ δ' ἔμεν εἰς ἀγορὴν μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 Ἦ δ' αὖτε δμῳῇσιν ἐκέλετο διὰ γυναικῶν,
 Εὐρύκλει', Ὡπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 Ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσαστε ποιτνύσασαι
 150 ῥάσσατέ τ' ἐν τε θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας
 βάλλετε πορφυρέους· αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας
 πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας
 καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· ταὶ δὲ μεθ' ὕδαρ
 ἔρχεσθε κρήνηνδε καὶ οἴσατε θάσσον ἰούσαι.
 155 Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο,
 ἀλλὰ μάλ' ἤρι νέονται· ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἐορτή. [θοντο.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἧδ' ἐπί-
 Αἱ μὲν ἔεικοσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον·
 αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δώματ' ἐπισταμένως πονέοντο.
 160 Ἔς δ' ἤλθον δρηστῆρες Ἀχαιῶν· οἱ μὲν ἔπειτα
 εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασαν ξύλα· ταὶ δὲ γυναῖκες
 ἤλθον ἀπὸ κρήνης ἐπὶ δὲ σφισιν ἤλθε συβώτης,
 τρεῖς σιάλους κατὰ γων, οἱ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι.
 Καὶ τοὺς μὲν ῥ' εἶασι καθ' ἔρκεα καλὰ νέμεσθαι,
 165 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσήυδα μειλιχίοισιν·
 Ξεῖν', ἦ ἄρ' τί σε μάλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν
 ἢ ἐσ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ, ὥς τὸ πάρος περ; [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 αἱ γὰρ δὴ, Εὐμαῖε, θεοὶ τισαῖατο λῶδῃν,
 170 ἦν οἱδ' ὑδρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται
 οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἤλθε Μελάντιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 αἴγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπερον αἰπολλοῖσιν,
 175 δειπνον μνηστῆρεςσιν· δῶμα δ' ἅμ' ἔποντο νομῆες.
 Καὶ τὰς μὲν κατέδησεν ὑπ' αἰδοῦση ἔριδούπων·
 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσήυδα κετομοῖοισιν·
 Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνήσεις κατὰ δῶμα
 ἀνέρας αἰτίζων; ἀτὰρ οὐκ ἔξειθα θύραζε;
 180 πάντως οὐκέτι νοῖι διακρινέεσθαι δῖω

sumsitque validam hastam, præfixam acuto ære;
 stetit autem super limen gradiens, et Eurycleam allocutus-
 est:] Nutrix dilecta, hospitem honorastis in domo
 lecto et cibo? an sic jacet neglectus?

Talis enim mihi mater, prudens licet sit:
 insane alterum honorat articulate-loquentium hominum,
 deteriozem, alterum vero meliorem inhonoratum dimittit.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Euryclea:
 ne illam nunc, fili, insontem accusas.

Vinum enim bibebat ille sedens, quamdiu volebat ipse:
 cibum autem non-amplius dixit se appetere; interrogabat enim
 ipsum.] Sed quando demum cubitus et somni meminerat,
 illa quidem cubilia jussit ei substernere ancillas:
 at is, tanquam aliquis ærumnosus et infortunatus,
 non voluit in lectis et in stragulis dormire,
 sed in cruda hubula pelle, et pellibus ovium
 dormivit in vestibulo: lænam vero injecimus nos.

Sic dixit: Telemachus vero per domum *transiens* egressus-
 est, hastam habens; una eum canes pedibus velocessaqueban-
 tur.] Profectus-est autem ire in concionem ad bene-ocreatos
 Achivos.] At ancillas inde hortabatur divina mulierum,
 Euryclea, Opis filia Pisenoridae:

Agite, aliæ quidem domum verrite festinantes,
 aspergiteque; et in sedilibus fabrefactis tapetas
 injicite purpureos: aliæ vero spongiis mensas
 omnes abstergite, purgate autem crateras
 et pocula duplicia fabrefacta: aliæ vero petituræ aquam
 ite ad-fontem, et afferte cito euntes:

non enim diu proci aberunt a-domo;
 sed valde mane venient; quoniam et omnibus *est festus-dies*.

Sic dixit: illæ autem ei perquam auscullarunt et paruerunt.
 Viginti quidem iverunt ad-fontem nigri-aquis;
 aliæ vero illic in ædibus scite operabantur

Ingressi-sunt autem famuli Achivorum: hi quidem deinde
 bene et scite findebant ligna; sed mulieres
 venerunt a fonte; illisque supervenit subulcus,
 tres porcos deducens, qui erant inter omnes optimi.
 Et hos quidem sivit per septa pulcra pasci,
 ipse vero jam Ulyssem allocutus-est blandis *verbis*:

Hospes, jamne te magis Achivi respiciunt,
 an te ignominia-afficiunt in ædibus, sicut antea quidem?

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 utinam enim jam, Eumæe, dii ulciscerentur contumeliam,
 qua isti insultantes indigna machinantur
 domo in aliena, nec pudoris portionem *æquam* habent.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Prope autem ipsos venit Melanthius, custos caprarum,
 capras agens, quæ inter-omnes excellebant greges,
 cœnam procis; duo autem una comitabantur pastores.
 Et has quidem religavit sub porticu sonora;
 ipse vero jam Ulyssem allocutus-est conviciis:

Hospes, adhuc etiam nunc hic molestus-eris in domo
 a-viris petens? at non exibis foras?
 omnino non-amplius nos diremtum-iri puto,

πρὶν χειρῶν γεύσασθαι· ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον αἰτίζεις· εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαίτες Ἀχαιῶν. [σεύς·

Ἦς φάτο· τὸν δ' οὐτι προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.

185 Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοίτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
βοῦν στείραν μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πίνοντας αἶγας —
πορθμῆες δ' ἄρα τούγχε διήγαγον, ὅτε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται —
καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·

190 αὐτὸς δ' αὐτ' ἐρέεινε συδῶτην, ἄγχι παραστάς·

Τίς δὴ ὁδε ξείνος νέον ἐilhλουθε, συδῶτα,
ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
ἀνδρῶν; ποῦ δέ νύ οἱ γενεῇ καὶ πατρὶς ἄρουρα;
δύςμορος, ἥ τε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι.

195 Ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους,
ὅππότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται οἷζύν.

Ἦ καὶ δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παραστάς·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, πάτερ ὦ ξείνε· γένοιτό τοι ἐς περ ὀπίσσω

200 ὁλβος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεις πολέεσσιν.

Ζεῦ πάτερ, οὐτὶς σείῳ θεῶν ὀλωότερος ἄλλος·
οὐκ ἔλεαιρεῖς ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείναι αὐτὸς,
μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισιν.
Ἴδιον, ὡς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὅσσε,

205 μνησάμεν' Ὀδυσῆος· ἐπεὶ καὶ κείνον δῖω
τοιάδε λαίφε' ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι,
εἴ που ἔτι ζῶει καὶ ὄρᾳ φάος ἡλείοιο.

Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Ἀῖδα δόμοισιν,
ὦ μοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἅς μ' ἐξ βουσὶν

210 εἶσ', ἔτι τυτθὸν ἐόντα, Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ.

Νῦν δ' αἱ μὲν γίνονται ἀθέσφατοι, οὐδέ κεν ἄλλος
ἀνδρὶ γ' ὑποσταχέοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων·
τάς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σφισιν αὐτοῖς
ἔδμεναι· οὐδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν

215 οὐδ' ὅπιδά τρομέουσι θεῶν· μεμάασι γὰρ ἤδη
κτῆματ' ἀσάσασθαι δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος.

Αὐτὰρ ἐμοὶ τὸδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοῖσιν
πολλ' ἐπιδιναίεται· μάλα μὲν κακὸν, υἱὸς ἐόντος,
ἄλλων δῆμον ἱέσθαι, ἰόντ' αὐτῇσι βόεσσιν,

220 ἀνδρας ἐς ἄλλοδαπούς· τὸ δὲ ρίγιον αὐθι μένοντα
βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον ἄλγεα πάσχειν.

Καὶ κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
ἐξικόμην φεύγων, ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεχτὰ πέλονται·
ἀλλ' ἔτι τὸν δύστηνον ὀϊόμαι, εἴ ποθεν ἐλθὼν

225 ἀνδρῶν μνηστῆρων σκέδασιν κατὰ δώματα θείῃ· [σεύς·
Τὸν δ' ἄπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
βουκλῆς, ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας,

γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἔχει·
τοῦνεκά τοι ἐρέω καὶ ἐπὶ μέγαν ἔρχον ὁμοῦμαι·

230 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίῃ τε τράπεζα
ἴσθῃ τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,

ἥ σέθεν ἐνθάδ' ἐόντος ἐλεύσεται οἶκαδ' Ὀδυσσεύς·
σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεται, αἶ κ' ἐθέλησθα,
κτεινομένους μνηστῆρας, οἳ ἐνθάδε κοιρανέουσιν.

priusquam manus invicem gustaverimus; quia tute non de-
center] petis : sunt autem et alia convivia Achivorum.

Sic dixit : hunc autem nihil allocutus est ingeniosus Ulysses,
sed tacite movit caput, mala profunde cogitans.

His autem tertius supervenit Philætius, princeps virorum,
bovem sterilem procis agens, et pingues capras :
(portitores vero hos trajecerunt, qui etiam alios
homines deducunt, quicumque ipsis advenerit)
et has quidem bene religavit sub porticu sonora :
ipse autem jam interrogabat subulcum, prope astans :

Quis jam hic hospes nuper enit, subulce,
nostram ad domum? ex quibus vero se profitetur esse
viris? ubinam autem e' genus et patria terra?
infelix; certe similis est corpore regi domino.
Sed dii malis mergunt multivagos homines,
quando etiam regibus destinabunt ærumnam.

Dixit, et dextra complectebatur manu astans;
et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

Salve, pater o hospes! adsit tibi in posterum saltem
felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Jupiter pater, nullus te deorum crudelior alius :
non parcis viros, postquam jam eos generasti ipse,
miscere malo et doloribus exitiosis.

Sudavi, ut animadverti, lacrimisque oppleti sunt mihi oculi
recordanti Ulyssis; quoniam et illum puto
tales pannos habentem inter homines vagari,
sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Sin vero jam mortuus est, et in Orci ædibus,
hei mihi inde ob-Ulysses exitium; qui me bobus
præfecit, adhuc parvulum, Cephallenorum in populo.

Nunc autem hæc quidem fiunt innumera; neque aliter (*melius*)
cupiam viro succresceret boum genus latis-frontibus :
has vero alii me jubent ducere sibi ipsis
ad-edendum; neque omnino filium in ædibus curant,
nec vindictam timent deorum; cupiunt enim jamdudum
possessions dividere diu absentis regis.

At mihi hoc animus in pectoribus caris
multum volvit : valde quidem malum, filius quum-exstet,
aliorum populum adire, euntem cum-ipsis bobus,
viros ad alienos; hoc vero durius, hic manentem
bobus alienis assidentem dolores pati.

Et jam olim ad-alium magnanimorum regum
exivissem fugiens, quoniam non-amplius tolerabilia hæc sunt;
sed adhuc illum infelicem exspecto, sicunde reversus
virorum procorum dispersionem per aedes faciat.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
bubulce, quia nec malo neque insipienti viro similis es,
(cognosco vero et ipse, quod tibi prudentia mentem intravit)
ideo tibi dicam et insuper magnum jusjurandum jurabo :]
sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
focusque Ulyssis eximii, ad quem veni,
certe, te hic præsentem, veniet domum Ulysses;
tuisque oculis videbis, si volueris,
interfeci procos, qui hic dominantur.

- 235 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων·
γνοῖς χ', οἷη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
Ὡς δ' αὖτως Εὐμαῖος ἐπεύξατο πᾶσι θεοῖσιν
νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα δνδε δόμονδε.
- 240 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε
ἤρτυον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις,
αἰετὸς ὑψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
- 245 ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή,
Τηλεμάχῳ φόνος· ἀλλ' ἄ μνησώμεθα δαιτός.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος· τοῖσιν δ' ἐπιθήδανε μῦθος.
Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο
χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
- 250 οἱ δ' ἱέρουσιν οἷς μεγάλους καὶ πίνονας αἶγας,
ἱρυσὸν δὲ σῦας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην·
σπλάγχχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων· ἐν δέ τε οἶνον
κρητῆρσιν κερώοντο· κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης.
Σίτον δέ σφ' ἐπένειμε Φιλοῖτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
- 255 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἐώνοχοι δὲ Μελανθεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε, κέρδεα νωμῶν,
ἐντὸς εὖσταθέος μεγάρου, παρὰ λάϊνον οὐδὸν,
ὀφρον αἰεκέλιον καταθεὶς ὀλίγην τε τράπεζαν·
- 260 πᾶρ δ' ἐτίθει σπλάγχχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
ἐν δέπαῖ χρυσέῳ, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἐνταυθοῖ νῦν ἦσο μετ' ἀνδράσιν οἶνοποτάζων·
κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφῆξω
πάντων μνηστήρων· ἐπεὶ οὗτοι δήμιός ἐστιν
- 265 οἶκος δδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος, ἐμοὶ δ' ἐκτῆσατο κείνος.
Ἵμεῖς δὲ, μνηστῆρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπέης
καὶ χειρῶν· ἵνα μὴ τις ἔρις καὶ νεῖκος ὀρηται.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶς ἐν χεῖλεσι φόντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, δ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
- 270 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Καὶ χαλεπὸν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον, Ἀχαιοί,
Τηλεμάχου· μάλα δ' ἤμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
Οὐ γὰρ Ζεὺς εἰασε Κρονίων τῷ κέ μιν ἤδη
παύσαμεν ἐν μεγάροισι, λιγύν περ ἐόντ' ἀγορητήν.
- 275 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἐμάρζετο μῦθων.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἀστὺ θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην
ἦγον· τοὶ δ' ἀγέροντο καρηχομῶντες Ἀχαιοὶ
ἄλσος ὑπο σκιερὸν ἑκατηβόλου Ἀπολλωνος.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρε' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
- 280 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα·
πᾶρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο,
ἴσην, ὥς αὐτοὶ περ ἐλάγχχον· ὥς γὰρ ἀνώγει
Τηλέμαχος, φίλος υἱός Ὀδυσσῆος θείοιο.
Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγῆνορας εἶα Ἀθήνη
- 285 λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος· ὄφρ' ἔτι μάλλον
δὴ ἀχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.
Ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ, ἀθεμίστια εἰδώς,
Κτήσιππος δ' ὄνομα ἔσχε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκίᾳ ναῖεν·

Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir :
utinam enim hoc, hospes, verbum perficeret Saturnius !
cognosceres, qualis mea potentia et *quales me* manus comiten-
tur.] Sic autem pariter Eumæus supplicavit omnibus diis,
ut-rediret Ulysses prudens suam domum.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Proci autem Telemacho mortemque interitumque
struebant : at iis sinistra venit avis,
aquila altivolans, tenebat vero timidam columbam.
Illis autem Amphinomus concionatus est, et dixit :

O amici, haud nobis continget hoc sane consilium,
Telemachi cædes : sed meminerimus convivii.

Sic dixit Amphinomus, illis vero placebat sermo.

Intrantes autem in aedes Ulyssis divini,
lænas quidem deposuerunt in sedilibusque soliisque ;
ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras ;
mactabant etiam sues porcos, et bovem armentalem ;
viscera vero assata distribuebant : ac vinum in
crateribus miscebant : pocula autem distribuit subulcus.
Panem vero ipsis distribuit Philætius, princeps virorum,
pulcris in canistris ; vinumque fundebat Melantheus.
Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Telemachus autem Ulysses sedere-fecit, astutias versans,
in bene-fundatam domum, apud lapideum limen,
sella turpi posita, parvaque mensa :
apposuit vero et viscerum partes, et vinum infudit
in poculo aureo, et ipsum sermone allocutus est :

Illic nunc sede inter viros vinum-bibens :
convicia vero tibi ipse ego et manus abarcebo
omnium procorum ; quoniam nequaquam publica est
domus hæc, sed Ulyssis, mihi autem acquisivit ille.
Vos vero, proci, continete animum a-convicio,
et manibus violentis ; ut ne qua lis et contentio oriatur.

Sic dixit : illi autem omnes mordicus labris compressis
Telemachum admirabantur, quod audacter loquebatur.
In-hos autem Antinous locutus est, Eupitheii filius :

Et molestus quantumvis sit, accipiamus sermonem, Achivi,
Telemachi ; valde autem nobis minatus loquitur.
Non enim Jupiter sivit Saturnius : alioquin ipsum jam
compescuissimus in ædibus, argutus licet sit concionator.

Sic dixit Antinous ; ille vero non curabat verba.

Præcones autem per urbem deorum sacram hecatomhen
ducebant : congregabantur autem capite-comantes Achivi
luco sub umbroso longe-jaculantis Apollinis.

Hi autem postquam assarant carnes superiores, et *igni ex*-
traxerant,] partibus divis, convivabantur celebri convivio.
Inde Ulyssi partem apposuerunt *¶* qui ministrabant,
æqualem, sicut ipsi sortiebantur : sic enim jussit
Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.

Procos autem illustres non omnino sinebat Minerva
contumelia abstinere acerba ; ut adhuc magis
subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssis.
Erat vero quidam inter procos vir, nefario animo,
Ctesippus autem nomen erat, in Sameque domos habitabat ;

δς δὴ τοι κτεάτεσσιν πεποιθὼς θεσπεσίοισιν
 290 μνάσκειτ' Ὀδυσσεύς δὴν οἰχόμενοι δάμαρτα.
 Ὅς ῥα τότε μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήγορες, ὅφρα τι εἰπω·
 μοῖραν μὲν δὴ ξείνος ἔχει πάλαι, ὥς ἐπόικεν,
 ἴσῃν· οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
 295 ξείνους Τηλεμάχου, ὅς κεν τὰδε δώμαθ' ἴκηται.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον· ὅφρα καὶ αὐτὸς
 ἡὲ λοετροχώρῳ δῶή γέρας ἡὲ τῷ ἄλλῳ
 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θείοιο.
 Ὡς εἰπὼν ἔρριψε βοδὸς πόδα χειρὶ παχείῃ,
 300 κείμενον, ἐκ κανέοιο λαβὼν· ὃ δ' ἀλεύατ' Ὀδυσσεύς,
 ἦκα παρακλίνας κεφαλῇ· μείδῃσε δὲ θυμῷ
 Σαρδάνιον μάλα τοῖον· ὃ δ' εὐδμητον βάλε τοῖχον.
 Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ·
 Κτήσιππ', ἦ μάλα τοι τόδε κέρδιον ἐπλετο θυμῷ·
 305 οὐκ ἔβαλες τὸν ξείνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός.
 Ἦ γὰρ κέν σε μέσον βάλον ἔγχεϊ δ' οὐδέντι,
 καὶ κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφεπονεῖτο
 ἐνθάδε. Τῷ μὴ τίς μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται· ἦ δὴ γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 310 ἐσθλά τε καὶ τὰ χεῖρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ἄλλ' ἔμπης τὰδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰσφορῶντες,
 μήλων σφαζόμενων οἴνοιο τε πινομένοιο
 καὶ σίτου· χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακῆειν ἓνα πολλούς.
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες·
 315 εἰ δ' ἤδη μ' αὐτὸν κτεῖναι μενεαίνετε χαλκῷ,
 καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολλὸν κέρδιον εἴη
 τεθνάμεν, ἢ τὰδε γ' αἶεν ἀεικέα ἔργ' ὀράσθαι,
 ξείνους τε στυφελίζομένους δμῶας τε γυναῖκας
 βρυστάζοντας αἰκελίως κατὰ δώματα καλά.
 320 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 ὅψε δὲ δὴ μετέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δῆ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνει·
 μήτε τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 325 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θείοιο.
 Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρι φαίην
 ἥπιον, εἰ σφῶϊν κραδίη ἄδοι ἀμφοτέροισιν.
 Ὅφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἐώλπει
 νοστήσειν Ὀδυσσεύς πολύφρονος δνδὲ δόμονδε,
 330 τόφρ' οὔτις νέμεσις μενέμεν τ' ἦν ἰσχύμεναί τε
 μνηστῆρας κατὰ δώματ'· ἐπεὶ τόδε κέρδιον ἦεν,
 εἰ νόστησ' Ὀδυσσεύς καὶ ὑπότροπος ἴκετο δῶμα·
 νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον, ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε, σῇ τὰδε μητρὶ παρεζόμενος καταλεξόν
 335 γήμασθ', ὅστις ἀριστος ἀνὴρ καὶ πλείστα πόρῃσιν
 ὅφρα σὺ μὲν χαίρων πατρώϊα πάντα νέμῃαι,
 ἔσθαι καὶ πίνων· ἢ δ' ἄλλον δῶμα κομίζῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽ οὐδα·
 οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο,
 340 ὅς που τῇλ' Ἰθάκης ἢ ἔφθιται ἢ ἀλάληται,
 οὔτε διατρίβω μητρὸς γάμον· ἀλλὰ κελεύω
 γήμασθ', ὥς κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωμι·

qui scilicet possessionibus fretus immensa
 ambiebat Ulyssis diu absentis uxorem.

Is quidem tunc inter procos superbos dixit :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam ;
 partem quidem jam hospes habet dudum, sicut decet,
 æqualem ; non enim honestum est privare, nec justum,
 hospites Telemachi, quicumque ad-has aedes pervenerit.
 Sed age, ei et ego dem hospitale donum : ut et ipse
 vel balneario det munus, vel alicui alii
 famulorum, qui sunt in ædibus Ulyssis divini.

Sic locutus, projecit bovis pedem manu robusta,
 jacentem, ex canistro sumtum : sed evitavit eum Ulysses,
 leniter declinato capite ; subrisit autem animo
 Sardanum omnino risum talem : ille tamen bene-ædificatum
 ferlit murum.] Ctesippum vero Telemachus increpuit sermo-
 ne :] Ctesippe, certe omnino tibi hoc utilius fuit animo :
 non percussisti hospitem ; evitavit enim telum ipse.
 Certe enim te medium percussissem hasta acuta,
 et tibi pro nuptiis pater exsequias celebrasset
 hic. Ideo ne quis mihi insolentias in domo
 prodat : jam enim intelligo et novi singula,
 bonaque et quæ-sunt pejora : antea vero adhuc infans eram.
 Sed tamen hæc quidem et toleramus insipientes,
 ovibus mactatis, vinoque potato,
 et pane *consuanto* : difficile enim cohibere unum multos.

Sed age, ne-amplius mihi mala facite infensi :
 sin aut' . . . jam me ipsum interficere cupitis acre,
 etiam hoc vellem, et multo satius esset
 mori, quam hæc semper indigna opera videre,
 hospitesque pulsatos, famulasque mulieres
 vos violantes indigne per aedes pulcras.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti-sunt silentio :
 sero autem tandem inter-eos locutus-est Damastorides Age-
 laus :] O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat :
 neu amplius hunc hospitem pulsate, neu quenquam aliam
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Telemacho autem verbum ego et matri dixerim
 mite, si ipsis corde placeat ambobus.
 Quamdiu quidem vobis animus in pectoribus sperabat
 rediturum Ulysses prudentem suam domum,
 tamdiu minime indignum manereque erat et detinere
 procos in ædibus ; quoniam hoc satius erat,
 si rediisset Ulysses, et redux venisset domum :
 nunc vero jam hoc manifestum, quod non-amplius reditus-
 compos est.] Sed age, tuæ hæc matri assidens nuntia,
 ut-nubat ei, quicumque optimus vir, et qui plurima præbue-
 rit :] ut tu quidem gaudens paternam omnia possideas,
 edens et bibens ; illa vero alius domum curet.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] non per Jovem, Agelae, et dolores patris mei,
 qui alicubi longe ab-Ithaca vel periit vel vagatur,
 nequaquam remoror matris nuptias ; sed jubeo eam
 nubere, cuicumque velit, atque insuper multa dona dabo :

αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάρῳ διεσθαι
 μύθῳ ἀναγκάῳ· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν. [νῆ]
 315 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθή-
 ᾤθεστον γέλω ᾤρσε, παρέπλαγξεν δὲ νόημα.
 Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελῶνιν ἀλλοτρίοισιν·
 αἰμοφόρῳκτα δὲ δὴ κράε ἤσθιον· ὅσσε δ' ἄρα σφέν
 δακρυόφιν πίμπλαντο· γόνον δ' ὤτετο θυμός.
 350 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 Ἄ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων
 εἰλύαται κεφαλαί τε προσώπα τε νέρθε τε γούνα.
 Οἰμωγῇ δὲ δέδωκε δεδάχρυνται δὲ παρειαί·
 αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι καλαί τε μεσόδμαι·
 355 εἰδῶλῳ δὲ πλέον πρόθυρον, πλεῖη δὲ καὶ αὐλή,
 ἱεμένων Ἑρεβόςδε ὑπὸ ζόφον· ἥλιος δὲ
 οὐρανοῦ ἐξαπώλωλε, κακῇ δ' ἐπιδεδρόμεν ἀχλύς.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἤδυν γέλασαν.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν·
 360 Ἄφραϊναι ξεῖνος νέον ἀλλοθεν εἰληλουθός.
 Ἄλλὰ μιν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε
 εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι· ἐπεὶ τάδε νυκτὶ ἔισκει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 Εὐρύμαχ', οὔτι δ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆς ὀπάζειν·
 365 εἰσὶ μοι ὀφθαλμοὶ τε καὶ οὐατα καὶ πόδες ἀμφω
 καὶ νός ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής.
 Τοῖς ἔξιμι θύραζε, ἐπεὶ νοέω κακὸν ὑμῖν
 ἐρχόμενον, τό κεν οὔτις ὑπεκφύγοι οὐδ' ἀλείτοι
 μνηστῆρων, οἱ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος
 370 ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάσασθε.
 Ὡς εἰπὼν ἐξῆλθε δόμον εὐναιετασόντων·
 ἔκετο δ' ἐς Πείραιον, 8 μιν πρόφρων νειδέετο.
 Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλους ὁρόντες
 Τηλέμαχον ἐρέθιζον, ἐπὶ ξείνοις γελῶντες·
 375 ὧδε δέ τις εἶπεν νεῶν ὑπερνορόντων·
 Τηλέμαχ', οὔτις σείο κακοξενώτερος ἄλλος·
 οἷον μὲν τίνα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην,
 σίτου καὶ οἴνου κεκρημένον, οὐδέ τι ἔργων
 ἔμπαιον οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὐτως ἄχθος ἀρούρης.
 380 Ἄλλος δ' αὐτὲ τις οὔτος ἀνέστη μαντεύεσθαι.
 Ἄλλ' εἰ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολλὸν κέρδιον εἴη·
 τοὺς ξείνους ἐν νηὶ πολυκλήϊδι βαλόντες
 ἐς Σικελούς πέμψωμεν, θέν κέ τοι ἄξιον ἔλφοι.
 Ὡς ἔφασαν μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων·
 385 ἀλλ' ἀκίῳν πατέρα προσεδέρετο, δέγμενος αἰεὶ,
 ὁππότε δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.
 Ἦ δὲ κατάντησιν θεμένη περικαλλέα δίφρον
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
 ἀνδρῶν ἐν μεγάρῳσιν ἐκάστο μῦθον ἄκουεν.
 390 Δεῖπνον μὲν γὰρ τοίγῃ γελῶντες τετύχοντο
 ἡδὺ τε καὶ μενοεικές, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἴευσαν·
 δόρπον δ' οὐκ ἂν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο,
 οἷον δὴ τάχ' ἐμελλε θεὰ καὶ καρτερὸς ἀνὴρ
 θησέμεναι· πρότεροι γὰρ ἀεικέα μηχανόντων.

vereor autem invitam a domo petere
 verbo violento; ne istud deus perfecerit.

Sic dixit Telemachus: procis vero Pallas Minerva
 inextinctum risum movit, errareque fecit intellectum.

Hi autem jam maxillis ridebant alienis;
 cruentatasque carnes comedeant; oculi vero ipsorum
 lacrimis implebantur; fletumque praesagiebat animus.

Inter hos autem et locutus est Theoclymenus deo-similis:

Ah miseri, quod malum hoc patimini? nocte quidem vestra
 obvoluta sunt capitaque, faciesque, subtusque genua.

Ululatus autem exarsit, lacrimisque opplete sunt genae:

sanguine vero conspersi sunt parietes pulcraque intercolumnia;
 simulacris autem plenum est vestibulum, plenaque et aula,
 properantibus in Erebum sub tenebras; sol vero
 ex caelo deperiit; malaque incessit caligo.

Sic dixit: illi autem omnes super ipso suaviter riserunt.

His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui:

Desipit hospes nuper aliunde huc advectus.

Sed ipsum statim, juvenes, domo emitte foras,
 in forum ut eat; quoniam haec nocti assimilat.

Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-simi-
 lis: Eurymache, nequaquam te jubeo mihi comites praebere;
 sunt mihi oculique et aures et pedes ambo,
 et mens in pectoribus facta nequaquam incongrua.

Horum ope exhibe foras, quoniam sentio malum vobis
 ingruens, quod nemo subterfugere possit neque vitare
 procorum, qui per domum deo-paris Ulyssis
 viros contumelia-afficientes injusta machinamini.

Sic locutus, exivit aedibus ad-habitandum-commodis:
 ivit autem ad Piræum, qui ipsum lubens suscepit.

Proci vero omnes in se-invicem intuentes,
 Telemachum irritabant, de hospitibus ridentes:
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Telemache, nemo te pejorum-hospitum-exceptor alius;
 qualem quidem quendam hunc habes mendicum erronem,
 panis et vini indigentem, nec quicquam operum
 scientem, nec fortitudinis, sed incassum pondus terræ.
 Alius autem demum quidam hic surrexit ad-vaticinandum.

Sed si mihi parueris, quod multo satius fuerit:
 illos hospites in navem multis-transtis-instructam conjectos
 ad Siculos mittamus, unde quis dignum pretium-referat.

Sic dixerunt proci: ille vero non curabat verba;
 sed tacite patrem intuebatur, exspectans semper,
 quando demum procis impudentibus manus inferret.

At e-regione autem ubi-posuerat perpulcrum sellam
 filia Icarli, prudens Penelope,
 virorum in aedibus uniuscujusque sermonem audiebat.
 Prandium etenim illi ridentes fecerant,
 suaveque et gratum, quippe valde multa mactarant:
 cœna vero nequaquam injucundior alia fieri-possit,
 qualem sane mox erant dea et fortis vir
 facturi: priores enim procis indigna machinabantur.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Φ.

Τόξου θέσις.

- Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελόπειᾳ,
 τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολίον τε σίδηρον
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 5 Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεθήσατο οἴο δόμοιο·
 εἶλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ
 καλὴν, χαλκείην· κώπη δ' ἔλεφαντος ἐπῆεν.
 Βῆ δ' ἵμεναι θάλαμονδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 ἔσχατον ἔνθα δὲ οἱ κειμήλια καίτο ἀνακτος,
 10 χαλκός τε χρυσός τε πολυκμητός τε σίδηρος·
 ἔνθα δὲ τόξον καίτο παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
 ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες οἰστοί·
 δῶρα, τὰ οἱ ξείνος Λακεδαιμόνι δῶκε τυχήσας,
 Ἴφιτος Εὐρυτίδης, ἐπιδέκλος ἀθανάτοισιν.
 15 Τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν
 οἶκῳ ἐν Ὀρσιλόχοιο δαΐφρονος ἦτο· Ὀδυσσεὺς
 ἦλθε μετὰ γρείος, τὸ βρά οἱ πᾶς δῆμος ὄφελεν
 μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἀνόρους ἀείραν
 νηυσὶ πολυκλήϊσι τριηκόσι ἠδὲ νομήσας.
 20 Τῶν ἔνεκ' ἐξεστὴν πολλὴν δόδον ἦλθεν Ὀδυσσεὺς,
 παιδὸς ἐών· πρὸ γὰρ ἦκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες.
 Ἴφιτος αὖθ' ἵππους διζήμενος, αἱ οἱ ὄλοντο,
 δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί·
 αἱ δὲ οἱ καὶ ἔπειτα φόνον καὶ μοῖρα γέγοντο,
 25 ἐπειδὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον
 φῶθ' Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπίστορα ἔργων,
 ὅς μιν ξείνον ἐόντα κατέκτανεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
 στέγλιος, οὐδὲ θεῶν ὅπιν ἠδέσαστ' οὐδὲ τράπεζαν,
 τὴν δὲ οἱ παρέθηκεν ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν·
 30 ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐκ μεγάροισιν.
 Τὰς ἐρέων Ὀδυσῆϊ συνήντητο· δῶκε δὲ τόξον,
 τὸ πρὶν μὲν ῥ' ἐφόρει μέγας Εὐρυτος, αὐτὰρ ὁ παῖδ' ὀ
 κάλλιπ' ἀποθνήσκων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν.
 Τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ξίφος δέξυ καὶ ἀλκιμον ἔγχος ἔδωκεν,
 35 ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος· οὐδὲ τραπέζην
 γνῶτην ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἐπέφνε
 Ἴφιτον Εὐρυτίδην, ἐπιδέκλον ἀθανάτοισιν,
 ὃς οἱ τόξον ἔδωκε. Τὸ δ' οὐποτε διὸς Ὀδυσσεὺς,
 ἐρχόμενος πολέμονδε μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
 40 ἥρειτ'· ἀλλ' αὐτοῦ μνήμα ξεινοῖο φίλοιο
 κέσχετ' ἐνὶ μεγάροις· φόρει δέ μιν ἦς ἐπὶ γαίης.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο διὰ γυναικῶν
 οὐδὸν τε δρύϊνον προσεθήσατο, τὸν ποτε τέκτων
 ξέσσειν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάβμην ἴθυεν·
 45 ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς·
 αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' ἱμάντα θεῶς ἀπέλυσε κορώνης·
 ἐν δὲ κληῖδ' ἦκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας,
 ἅντα τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβραχεν ἤυτε ταῦρος,
 βοσκόμενος λειμῶνι· τὸς ἔβραχε καλὰ θύρετρα,

ODYSSEÆ XXI.

Arcus in medio positus.

Huic autem in mente-posuit dea cæsiis-oculis Minerva,
 filia Icarii, prudenti Penelopæ,
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 in ædibus Ulyssis, certamina et cædis principium.
 Scalam vero altam ascendit suæ domus;
 sumisitque clavam bene-flexam manu crassa
 pulcrâ, æream; manubrium autem eboris inerat.
 Profectaque-est ire in-thalamum, cum famulis mulieribus,
 intimum; illic vero ei thesauri jacebant regis,
 æsque, aurumque, valdeque-elaboratum ferrum:
 Ibique arcus jacebat reflexus, et pharetra
 sagittifera, multæque inerat luctuosæ sagittæ:
 dona, quæ ei hospes Lacedæmone dedit obviis-factus,
 Iphitus Eurytides, similis immortalibus.
 Hi vero in Messena occurrerunt sibi-invicem,
 in domo Orsilochi prudentis: nempe Ulysses
 ivit ad-quærendum debitum, quod ei totus populus debebat:
 oves enim ex Ithaca Messenii viri sustulerant
 navibus multa-transtra-habentibus trecentas, et pastores.
 Horum gratia in-legationem multam viam obiit Ulysses,
 adolescens quum-esset: misit enim pater, alii que senes.
 Iphitus autem venerat equas quærens, quæ ei perierant,
 duodecim feminae, sub iisque mulæ patientes-operum;
 quæ sane ei et postea cædes et fatum factæ-sunt,
 postquam ad-Jovis filium pervenit magnanimum
 virum, Herculem, magnorum scientem operum;
 qui ipsum, hospes quum-esset, interfecit sua in domo:
 iniquus, nec deorum vindictam reveritus-est nec mensam,
 quam ille jam ei apposuerat: postea autem occidit etiam
 ipsum:] equas vero ipse habuit solidis-ungulis in ædibus.
 Has quærens Ulyssi obviis-factus-est; dedit autem arcum,
 quem antea quidem gestabat magnus Eurytus; at is filio
 eum reliquit moriens in ædibus excelsis.
 Illi vero Ulysses ense acutum et validam hastam dedit.
 principium hospitii necessarii: nec mensa
 cogniti-sunt inter-se: prius enim Jovis filius interfecit
 Iphitum Eurytiden, similem immortalibus,
 qui ei arcum dedit. Hunc autem neutiquam divinus Ulysses,
 proficiscens ad-bellum nigris in navibus,
 capiebat; sed illic monumentum hospitii dilecti
 jacebat in ædibus; gestabat vero is ipsum sua in terra.
 Quando autem jam ad thalamum hunc pervenit divina mu-
 lierum,] limenque quernum ascenderat, quod olim faber
 polivit scite, et ad-perpendicularum exegit;
 in eo vero postes aptavit, foresque apposuit splendidas:
 statim deinde illa forum cito resolvit annuli,
 et clavem immisit, foriumque repulit pessulos,
 ex-adverso eos aptans: hæ autem resonuerunt, velut taurus
 pascens in-prato; tantum sonuerunt pulcræ fores,

60 πληγέντα κληῖδι, πετάσθησαν δέ οἱ ὄκα.
 Ἦ δ' ἄρ' ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος βῆ· ἔθθα δὲ χηλοὶ
 ἔστασαν· ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα εἴματα ἔκειτο.
 Ἔνθεν ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἰνυτο τῶζον
 αὐτῷ γυρωτῷ, δὲ οἱ περίκειτο φαινός.
 65 Ἐξομένη δὲ κατ' αὐθι, φίλος ἐπὶ γούνασι θεῖσα,
 κλαίει μάλα λιγέως· ἐκ δ' ἤρεε τῶζον ἀνακτος.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 βῆ β' ἵμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγανούς,
 τῶζον ἔχουσι· ἐν χειρὶ παλίντονον ἡδὲ φαρέτρην
 60 ἰοδόκον· πολλοὶ δ' ἔνεσαν σπονδόντες οἷστοι.
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον· ἐνθα σίδηρος
 κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός, ἀέθλια τοῖο ἀνακτος.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στῆ βα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 65 ἅντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
 [ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.]
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρσι μετηύδα καὶ φάτο μῦθον·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήγορες, οἳ τὸδε δῶμα
 ἔγραέτ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενέας αἰεὶ
 70 ἀνδρὸς ἀποχομένοιο πολλὸν χρόνον· οὐδέ τιν' ἄλλην
 μῦθον ποιήσασθαι ἐπισχεσὶν ἐδύνασθε,
 ἀλλ' ἐμὲ ἴεμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τὸδε φαίνεται· ἀέθλον
 θήσω γὰρ μέγα τῶζον· Ὀδυσσεύς θεῖοιο·
 75 δὲ δέ κε βῆται· ἐντανύσῃ βῖδ' ἐν παλάμῃσιν
 καὶ διοίστευσθαι πελέκεων θυοκαίδεκα πάντων,
 τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τὸδε δῶμα
 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βίοτοιο·
 τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι οἴομαι ἐν περ ὀνείρῳ.
 80 Ὡς φάτο· καὶ β' Εὐμαίων ἀνώγει, δῖον ὑφορβόν,
 τῶζον μνηστῆρεσσι θέμεν πολὺν τε σίδηρον.
 Δακρύσας δ' Εὐμαῖος ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν·
 κλαίει δὲ βουκόλος ἄλλοθ', ἐπεὶ ἴδε τῶζον ἀνακτος.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 85 Νήπτιοι ἀγροῖνται, ἐφημέρια φρονέοντες,
 ἃ δειλὸν, τί νυ δάκρυ κατεΐθετον ἡδὲ γυναικί
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὀρίνετον; ἤτε καὶ ἄλλως
 κεῖται ἐν ἀλγεσι θυμός, ἐπεὶ φίλον ὤλεσ' ἀκοίτην.
 Ἄλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι ἡδὲ θύραζε
 90 κλαίετον ἐξελθόντες, κατ' αὐτοῖσι τῶζα λιπόντες,
 μνηστῆρεσσιν ἀέθλον ἁάατον· οὐ γὰρ δῖω
 βῆιδίωκ' τὸδε τῶζον εὖζοον ἐντανύεσθαι.
 Οὐ γὰρ τις μετὰ τοῖος ἀνὴρ ἐν τριῶδεσι πᾶσιν,
 οἷος Ὀδυσσεύς ἔσκεν· ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὥπωπα —
 95 καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ — πάϊς δ' ἐτι νήπιος ἦα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμός ἐνὶ στήθεσιν ἐώλπει
 νευρὴν ἐντανύσειν διοίστευσιν τε σιδήρου.
 Ἦτοι οἷστοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἐμελλεν
 ἐκ χειρὸν Ὀδυσσεύς ἀμύμονος, ὃν ποτ' ἀτίμα,
 100 ἤμενος ἐν μεγάροις, ἐπὶ δ' ὥρνευ πάντας ἑταίρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 Ὡ πόποι, ἣ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα ὅηκε Κρονίων·
 μήτηρ μὲν μοι φησι φίλη, πινυτή περ ἐούσα,

pulsæ clavi, apertæque sunt ei cito.

Ipsa vero altum tabulatum ascendit, ubi quidem arcæ stabant; in his vero odoriferæ vestes jacebant.

Illinc manu porrecta, a clavo cepit arcum cum ipsa theca, quæ ei circumdata erat splendida.

Sedensque ibidem, caris genibus eum impositum tenens, flebat admodum stridule; eduxitque arcum regis.

Hæc autem postquam satiata est lacrimoso fletu, profecta est ire in domum ad procos illustres arcum tenens in manu reflexum, ac pharetram sagittiferam; multæ vero inerant luctuosæ sagittæ.

Cum ea autem simul ancillæ portabant cistam; ubi ferrum jacebat multum et æs, certamina regis.

Sed quando demum ad procos pervenit divina mulierum, stetit ad postem domus firmiter structæ, genis obtendens nitida redimicula.

[ancilla vero ei proba utrinque astitit.]

Statim autem ea inter procos locuta est, et dixit sermonem:

Audite me, proci illustres, qui in hanc domum ingruistis ad comedendum et bibendum assidue semper, viro absente multo tempore; neque ullum alium hujus rei facere prætextum potuistis; nisi me cupientes ducere, facereque uxorem. Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen; deponam enim magnum arcum Ulyssis divini: qui autem facillime intenderit arcum in manibus, et sagittam miserit per securas duodecim omnes, hunc una secuta fuero, relicta hac domo juventutis meæ, perpulcra, plena victu, cujus aliquando recordaturam me puto, vel in somnio.

Sic dixit; et Eumæum jussit, divinum subulcum, arcum procis deponere, canumque ferrum. Lacrimans vero Eumæus eum accepit et deposuit; flebat autem hubulcus ex altera parte, postquam vidit arcum regis. Antinous vero eos increpabat, verbumque dixit et elocutus est: Stulti rustici, quæ in diem sunt cogitantes; ah miseri, cur jam lacrimas funditis, et mulieri animum in pectoribus commovetis? cui etiam alioqui jacet in doloribus animus, postquam carum perdidit maritum. Sed tacite epulamini sedentes; vel foras flete egressi, hic arcum relinquentes, proci certamen difficile; non enim puto facile hunc arcum bene politum tensum iri.

Non enim quisquam adest talis vir inter hosce omnes, qualis Ulysses erat; ego vero eum ipse vidi (etenim memor sum), puer autem adhuc infans eram.

Sic dixit: ipsi vero animus in pectoribus sperabat nervum se tensurum, sagittamque missurum per ferrum. Nempe sagittam quidem primus gustaturus erat ex manibus Ulyssis eximii, quem olim contumelia afficiebat sedens in ædibus, incitabatque omnes socios.

Inter hos vero et locuta est sacra vis Telemachi:

Dii boni, certe valde me Jupiter dementem reddidit Saturnius: mater quidem mea dicit cara, prudens quamvis sit,

ἄλλω δ' ἔψεσθαι, νοσφισσαμένην τότε δῶμα·
 105 αὐτὰρ ἐγὼ γελῶν καὶ τέρπεται ἄφρονι θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον,
 οἷη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιίδα γαῖαν,
 οὔτε Πύλου ἱερῆς οὔτ' Ἀργεος οὔτε Μυκῆνης·
 [οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτ' ἡπείροιο μελαίνης·]
 110 καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε· τί με χρὴ μητέρος αἴνου;
 ἄλλ' ἄγε μὴ μύνησι παρέλκετε μῆδ' ἐτι τόζου
 δῆρὸν ἀποτρῶπασθε ταυυστύς, σφρα ἰδῶμεν.
 Καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόζου πειρησάμην·
 εἰ δέ κεν ἐντανύσει διοίστευσσι τε σιδήρου,
 115 οὐ κέ μοι ἀγνυμένω τάδε δόματα πόντια μήτηρ
 λείποι ἅμ' ἄλλω ἰούσ', ὅτ' ἐγὼ κατόπιθσε λιποῖμην,
 οἴος τ' ἦδη πατὴρ ἀέθλια κάλ' ἀνελεσθαι.
 Ἦ καὶ ἀπ' ὤμοιιν χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν,
 ὀρθὸς ἀναΐας· ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων.
 120 Πρῶτον μὲν πελέκεας στήσεν, διὰ τάρφρον δρύζας
 πᾶσι μίαν μακρὴν καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυσεν·
 ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξε· τάρφος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας,
 ὡς εὐκόσμως στήσε· πάρος δ' οὐ πώποτε ὀπίππει.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόζου πειρήτιζεν.
 125 Τρὶς μὲν μιν πελέμιζεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων·
 τρὶς δὲ μετῆκε βίης, ἐπιελπόμενος τόγε θυμῷ,
 νευρὴν ἐντανύσειν διοίστευσιν τε σιδήρου.
 Καὶ νῦν κε δὴ β' ἐτάνυσσε, βίη τὸ τέταρτον ἀνέλκων,
 ἄλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε καὶ ἔσχεθεν ἰεμένον περ.
 130 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχιοι·
 ὦ πόποι, ἦ καὶ ἔπειτα καχὸς τ' ἔσομαι καὶ ἀκίχως
 ἡδὲ νεώτερός εἰμι καὶ οὔπω χερσὶ πέποιθα
 ἀνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ', οἵ περ ἐμείω βίη προφερέστεροί ἐστε,
 135 τόζου πειρήσασθε, καὶ ἐκτελέωμεν ἀέθλον.
 Ὡς εἰπὼν τόξον μὲν ἀπὸ ἐο θέκε χαμᾶζε,
 κλίνας κολλητῆσιν ἐυξέστης σανιδέσσι·
 αὐτοῦ δ' ὠκύ βέλος καλῇ προσέκλινε κορύνῃ·
 ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔειπ' ἐπὶ θρόνῳ, ἔνθεν ἀνέστη.
 140 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 Ὀρνυθ' ἐξείης ἐπιδέξια πάντες ἐταῖροι,
 ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, θέν τε περ οἶνοχοεῦει.
 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιπύδανε μῦθος.
 Λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο, Οἰνόπος υἱός,
 145 δ σφι θυοκχόος ἔσκε, παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν
 ἔξε μυχοτάτος αἰεὶ· ἀτασθαλῆαι δὲ οἱ οἴω
 ἔχθραι ἔσαν, πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστῆρεςσιν.
 Ὅς βα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος ὠκύ.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόζου πειρήτιζεν·
 150 οὐδὲ μιν ἐντάνυσσε· πρὶν γὰρ χάμψαι χεῖρας ἀνέλκων,
 ἀτρίπτους, ἀπαλάς· μετὰ δὲ μνηστῆρων ἔειπεν·
 ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος.
 Πολλοὺς γὰρ τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς· ἐπειτὰ πολλὸν φέρτερόν ἐστιν
 155 τεθνάμεν ἢ ζώνοντας ἁμαρτεῖν, οὐδ' ἔνec· αἰεὶ
 ἐνθάδ' ὁμιλέωμεν, ποτιδέγμενοι ἡματα πάντα.
 Νῦν μὲν τις καὶ ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἡδὲ μενοινᾷ

alium una secuturam se, relicta hac domo;
 at ego riden, et delector recordi animo.
 Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen *de tali*,
 qualis nunc non est mulier per Achaicam terram,
 nec Pyli sacrae, neque Argis, nec Mycenis;
 [neque in-ipsa Ithaca, neque in-continente nigra;]
 et vero ipsi hoc scitis; quid me oportet matrem laudare?
 Sed agite, ne praetextibus *rem* protrahite, neu amplius arcus
 diu aversamini tensionem, ut videamus.
 Et vero ipse ego arcum experiar:
 si autem tendero, sagittamque misero per-ferrum,
 non mihi dolenti has aedes veneranda mater
 liquerit, una cum-alio profecta, quum ego pone relinquer,
 valens jam patris certamina pulcra reportare.
 Dixit, et ab humeris laenam deposuit purpuream,
 erectus exsurgens; atque ensem acutum deposuit ab-humeris.
 Primum quidem secures statuit, vallo perfosso
 omnibus uno longo, et ad amussim direxit;
 circumque terram ingessit: stupor vero cepit omnes, videntes
 quam accurate statuit; antea autem nunquam viderat.
 Stetit vero deinde ad limen profectus, et arcum tentabat.
 Ter quidem ipsum pepulit, trahere cupiens;
 ter autem destitit ab-impetu, sperans hoc animo,
 nervum se tensurum, sagittamque-missurum per-ferrum.
 Et jam demum tetendisset, vi quantum attrahens:
 sed Ulysses nutu-prohibebat, et coercuit, cupientem licet.
 Inter-hos autem rursus locuta-est sacra vis Telemachi:
 Dii boni! certe *vel* etiam postea malusque ero et imbecil-
 lis,] vel junior sum, et nondum manibus confido,
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior lacessiverit.
 Sed agite, qui-quidem me viribus praestantiores estis,
 arcum tentate, et perficiamus certamen.
 Sic locutus, arcum quidem a se deposuit humi,
 acclinatum conglutinatis bene-pelitis tabulis;
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo:
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupitheii filius;
 Surgite ordine a-dextra omnes socii,
 exorsi ab-eo loco, unde quidem vinum-fundit *aliquis*.
 Sic dixit Antinous: illis vero placebat sermo.
 Liodes autem primus surrexit, Ctenopis filius,
 qui ipsis haruspex erat; juxta craterem vero pulcrum
 sedebat intimus semper; improbitates autem ei soli
 invisae erant, omnibusque succensebat procis.
 Qui tunc primus arcum cepit et telum velox.
 Stetit autem inde ad limen profectus, et arcum tentabat;
 neque ipsum tetendit: prius enim fatigatus-est manibus attra-
 hens,] haud-tritis, mollibus: inter procos vero dixit:
 O amici, non quidem ego tendo; capiat vero et alius.
 Multos enim hic arcus optimates privabit
 animo et mente: quoniam multo melius est
 mori quam vivos excidere *ea re*, cujus gratia semper
 hic versamur, exspectantes dies omnes.
 Nunc quidem aliquis et sperat in mente, et cupit

γῆμαι Πηνελόπειαν, Ὀδυσσεὺς παράκοιτιν
 αὐτὰρ ἐπὶ τὸν τόξον περὶήσεται ἡδὲ ἴδῃται,
 180 ἄλλην δὲ τιν' ἐπειτα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων
 μνάσθω ἑέδνοισιν διζήμενος· ἡ δὲ κ' ἐπειτα
 γῆμαίῳ, ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
 Ὡς ἄρ' ἐρώνησεν καὶ ἀπὸ τοῦ τόξου ἔθηκεν,
 κλίνας κολλητῆσιν ἐυξέστης σανίδεσσιν·
 185 αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.
 Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Λειῶδες, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε, — νεμεσσοῦμαι δέ τ' ἀκούων —
 170 εἰ δὲ τοῦτο γε τόξον ἀριστήης κεκαθήσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς, ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ ταnúσσαι.
 Οὐ γάρ τοι σέγε τοῖον ἐγγεῖνατό πόντια μήτηρ,
 οἷόν τε ῥυτῆρα βιοῦ τ' ἔμεναι καὶ διστόν·
 ἀλλ' ἄλλοι ταnúουσι τάχα μνηστήρες ἀγαυοί. [γῶν
 175 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰ-
 ἄγρει δὴ, πῦρ κείον ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθεῦ,
 πὰρ δὲ τίθει δῖφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ἐκ δὲ στέατος ἐνευκε μέγαν τροχὸν ἐνδον ἐόντος·
 ὄφρα νέοι θάλποντες, ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ,
 180 τόξου περὶώμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἀέθλων.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αἰψ' ἀνέκαιε Μελάνθιος ἀκάματον
 πὰρ δὲ φέρων δῖφρον ἦκεν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, [πῦρ·
 ἐκ δὲ στέατος ἐνευκε μέγαν τροχὸν ἐνδον ἐόντος·
 τῷ ῥα νέοι θάλποντες ἐπειρῶντ'· οὐδ' ἐδύναντο
 185 ἐντανύσαι, πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν.
 Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπεῖχε καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 ἀρχοὶ μνηστήρων· ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἀρίστοι.
 Τῶν δ' ἐξ οἴκου βῆσαν ὁμαρτήσαντες ἅμ' ἅμφοι
 βουκόλος ἡδὲ συφορβός Ὀδυσσεὺς θεοίοιο.
 190 ἔκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμοι καὶ λυθεὶς Ὀδυσσεύς·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν ἡδὲ καὶ αὐλῆς,
 φθεγξάμενός σφ' ἐπέεσσι προσηύδα μελιχίοισιν·
 Βουκόλε καὶ σὺ, συφορβέ, ἔπος τί κε μυθησάμεν,
 ἢ αὐτὸς κεῖθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει.
 195 Ποῖός κ' εἴτ' Ὀδυσσεὺς ἀμυνόμεν, εἰ ποθεν ἔλθοι
 ὧδε μάλ' ἐξαπίνης, καὶ τις θεὸς αὐτὸν ἐνέικει;
 ἢ κε μνηστήρεσσιν ἀμύνουσιν ἢ Ὀδυσσῆι;
 εἴπαθ', ὅπως ὑμέας κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 200 Ζεῦ πάτερ, αἱ γὰρ τοῦτο τελευτήσεται ἐέλδωρ,
 ὥς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ ἐ δαίμων·
 γνῶνός κ' οἷη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
 Ὡς δ' αὖτως Εὐμαῖος ἐπέυγετο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσῃ Ὀδυσσῇ πολύφρονι ὅνδε δόμονδε.
 205 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τῶνγε νόον νημερτέ' ἀνέγνω,
 ἐξαυτίς σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἐνδον μὲν δὴ δὲ αὐτὸς ἐγὼ, κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Γινώσκω δ', ὥς σφῶν ἐλδομένοισιν ἰκάνω,
 210 οἷοισι δμῶν· τῶν δ' ἄλλων οὐ τευ ἄκουσα
 εὐξαμένου ἐμὲ αὖτις ὑπὸ τροπον οἶκαδ' ἰκέσθαι.

ducere Penelopen, Ulyssis uxorem :
 at postquam arcum tentaverit et viderit,
 aliam demum aliquam postea Achivarum pulcris-peplis-in-
 dutarum] ambiat sponsalibus petens : hæc autem deinde
 nubat ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic igitur dixit; et a se arcum deposuit,
 acclinatum conglutinatis bene-politis tabulis :
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo :
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Antinous autem eum increpabat, verbumque dixit et elocu-
 tus est :] Liodes, quale tibi verbum fugit ex septo dentium,
 graveque molestumque ! indignor etenim audiens :
 si demum hic arcus optimates privabit
 animo et mente, quoniam non potes tu tendere.
 Nequaquam enim te talem genuit alma mater,
 qui tractator arcusque esses et sagittarum :
 sed alii tendunt cito proci illustres.

Sic dixit; et jussit Melanthium, custodem caprarum :
 Age jam, inquit, ignem accende in ædibus, Melantheu,
 juxta autem pone sellamque magnam et pellem super ipsa,
 effer autem sevi magnum orbem, de eo quod-intus est,
 ut juvenes calefacientes, inungentes unguine,
 arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit : statim autem accendit Melanthius indefessum
 ignem;] juxtaque ferens sellam posuit et pellem super ipsa,
 extulitque sevi magnum orbem, de eo quod-intus erat;
 quo sane juvenes, calefacientes, tentabant : nec poterant
 tendere, multum autem robore defecti erant.
 Antinous vero adhuc abstinēbat, et Eurymachus deo-similis,
 principes procorum; viribus autem erant longe principes.

Illi autem e domo exivere una-profrecti simul ambo
 bubulcus et subulcus Ulyssis divini;
 exivit autem ipse post illos domo divinus Ulysses.
 Sed quando jam extra fores erant atque aulam,
 locutus ipsos verbis affabatur blandis :

Bubulce, et tu, subulce, verbumne aliquod dicam,
 an ipse celem? dicere autem me animus jubet.
 Quales essetis Ulyssi auxiliando, sicunde veniret
 huc valde derēpente, et aliquis deus ipsum afferret?
 utrum procis auxiliaremini, an Ulyssi?
 dicite, quomodo vos cor animusque jubet.

Hunc autem rursus allocutus est bonum bubulcus vir :
 Jupiter pater, utinam enim hoc perficeres votum,
 ut veniret quidem ille vir, adduceretque ipsum deus :
 cognosceres, qualis mea potentia sit et quales me manus co-
 mitentur.] Sic autem pariter Eumæus supplicabat omnibus
 diis,] ut-rediret Ulysses prudens suam domum.
 Ac postquam horum ingenium verum cognovit,
 iterum ipsos verbis respondens allocutus est :

Intus quidem demum hic ipse ego, mala multa perpesus,
 veni vigesimo anno in patriam terram.
 Cognosco autem, quod vobis cupientibus venio,
 solis servorum : ceterorum vero haud quenquam audiri
 vota-facientem me iterum reducem domum venire.

- Σφῶν δ', ὥς ἔσεται περ, ἀληθεῖν καταλέξω.
 Εἴ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 ἄξομαι ἀμφοτέροις ἀλόγους καὶ κτήματ' ὀπάσσω
 215 οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμείω τετυγμένα· καὶ μοι ἔπειτα
 Τηλεμάχου ἐτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον.
 Εἰ δ', ἄγε δὴ, καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δεῖξω,
 ὄφρα μ' εὖ γνῶτον πιστωθῇτόν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 οὐλήν, τήν ποτέ με σὺς ἴλασε λευκῇ ὀδόντι,
 220 Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 Ὡς εἰπὼν ῥάκεα μεγάλης ἀποέρταθεν οὐλῆς.
 Τῷ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην εὖ τ' ἐφράσαντο ἕκαστα,
 κλαῖον ἄρ', ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαίφρονι χεῖρε βαλόντε,
 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλῇν τε καὶ ὤμους.
 225 Ὡς δ' αὐτως Ὀδυσσεὺς κεφαλᾶς καὶ χεῖρας ἔκυσσεν.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡλείοιο,
 εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε φώνησέν τε·
 Παύεσθον κλαυμοῖο γοοῖο τε· μὴ τις ἴδῃται
 ἐξελθὼν μεγάραιο, ἀτὰρ εἴπησι καὶ εἴσω.
 230 Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐξέλθετε, μὴδ' ἅμα πάντες·
 πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὕμμες· ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχθω.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 οὐκ ἔασουσιν ἐμοὶ δόμεναι βῖον ἡδὲ φαρέτρην·
 ἄλλα σύ, δὴ Εὐμαίε, φέρον ἀνὰ δώματα τόξον
 235 ἐν χεῖρεσσιν ἐμοὶ θέμεναι· εἰπὼν τε γυναῖξιν
 κληίσσαι μεγάραιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 ἦν δέ τις ἡ στοναχῆς ἡδὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μῆτι θύραζε
 προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
 240 Σοὶ δέ, Φιλοίτιε διε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
 κληίσσαι κληῖδι, θωᾶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἱῆλαι.
 Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετάοντας·
 ἔξετ' ἔπειτ' ἐπὶ δῖφρον ἰὼν, ἔθθεν περ ἀνέστη·
 ἐς δ' ἄρα καὶ τῷ δμῶνε ἴτην θείου Ὀδυσῆος.
 245 Εὐρύμαχος δ' ἤδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλα πυρός· ἀλλὰ μιν οὐδ' ὥς
 ἐντανύσαι δύνατο· μέγα δ' ἔστεινε κυδάλιμον κῆρ·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων·
 250 οὔτι γάμου τοσσοῦτον ὀδυρόμαι, ἀχνυμένος περ·
 εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιῖδες, ἡμὲν ἐν αὐτῇ
 ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ ἦδ' ἄλλῃσιν πολέεσσιν·
 ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπίδευέες εἰμὲν
 ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ἔτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσαι
 255 τόξον· ἐλεγγείῃ δὲ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται· νοεῖς δὲ καὶ αὐτός.
 Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο
 ἀγνὴ· τίς δέ κε τόξα τιταίνει; ἄλλα ἔκχλοι
 260 κάτβετ'· ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ εἰ καὶ εἰώμεν ἅπαντας
 ἑστάμεν οὐ μὲν γάρ τιν' ἀνακρήσσειναι ὀϊνῷ,
 ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ἄγετ', οἶνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὄφρα σπείσαντες καταθείομεν ἀγκύλα τόξα.
 265 Ἦῶθεν δὲ χέλεσθε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν,

Vobis autem, sicut erit quidem, veritatem dicam.

Si sub me deus domuerit procos illustres, deducam ambobus uxores, et possessiones præbebo, domosque prope me ædificatas; et mihi postea Telemachi sociique fratresque eritis.

Eia age, jam et signum manifestum aliud quoddam ostendam,] ut me bene cognoscatis, fidatisque in animo; cicatricem, quam quondam mihi sus infixit albo dente, ad-Parnassum profecto, cum filiis Autolyici.

Sic locutus, pannos magna diduxit a-cicatrice. Illi autem postquam inspexerant, beneque cognorant singula, flebant deinde, circa Ulyssem prudentem manibus conjectis, et osculabantur amplectentes caputque et humeros.

Sic autem pariter Ulysses capita et manus osculatus-est. Et jam lamentantibus occidisset lumen solis, nisi Ulysses ipse eos cohibuisset, locutusque-fuisset:

Cessate a-ploratu fletuque; ne quis videat egressus domo, at dicat et intus.

Sed alius-post-alium intrate, neu simul omnes: primus ego, post autem vos; at hoc signum fiat.

Alii etenim omnes, quotquot sunt proci illustres, non sinent mihi dari arcum et pharetram;

sed tu, divine Eumæe, ferens per aedes arcum, manibus mihi impone; dicito autem mulieribus, ut-claudant domus fores firmiter aptatas:

si vero aliqua vel gemitum vel strepitum intus audiat virorum nostris in septis, nequaquam foras prodeat, sed ibidem quiete sit ad opus.

Tibi vero, Philætie divine, fores mando aulæ ut-claudas clavi, citoque vinculum indas.

Sic locutus, intravit domos habitantibus-commodas; sedit deinde in sella, accedens, unde surrexerat: ingressi-sunt autem deinde famuli divini Ulyssis.

Eurymachus vero jam arcum in manibus versabat, calefaciens huc et illuc splendore ignis: sed ipsum neque sic tendere potuit; valde autem gemebat glorioso corde: ingemiscensque fatus-est, verbumque dixit et elocutus-est:

Dii boni! certe mihi dolor deque me ipso et de omnibus; nequaquam nuptias tantum lugeo, dolens licet: sunt et aliae multæ Achivæ, tum in ipsa circumflua Ithaca, tum allis in-urbibus: sed si demum tantopere viribus defecti sumus præ-deo-pari Ulysse, ut non possimus tendere arcum: probrosum vero hoc est et posteris auditu.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius:] Eurymache, non ita erit: intelligis vero etiam ipse.

Nunc etenim in populo festum est dei sanctum; quis autem arcum tenderet? sed quieti deponite: at secures etiamsi sinamus omnes

stare, bene erit; haud etenim quenquam sublaturum puto, ingressum domum Laertiadæ Ulyssis.

Sed agite, pocillator quidem incipiat poculis, ut libatione-facta deponamus curvos arcus.

Mane vero jubete Melanthium, custodem caprarum,

αἶγας ἄγειν, αἱ πᾶσι μέγ' ἔξοχοι αἰπολίοισιν,
ὄφρ' ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ
τόξου περνώμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.

Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπιγνῶναν μῦθος.

270 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
κοῦροι δὲ χρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖσιν
νώμισαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπείσαν τ' ἐπὶόν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
τοῖς δὲ δολοφρονῶν μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

275 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλείτης βασιλείης·
[ὄφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·]
Εὐρύμαχον δὲ μάλιστ' αὖ Ἀντίνοον θεοειδέα
λίσσομαι, ἔπει καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν,
νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν·
280 ᾧδ' ὅθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος, ὧ κ' ἐθέλησιν.
Ἄλλ' ἄγε μοι δότε τόξον εὖξοον, ὄφρα μεθ' ὑμῖν
χειρῶν καὶ σθένος πειρήσομαι, εἰ μοι ἔτ' ἐστὶν
ἱς, ὅη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γυμπατοῖσι μελέεσσιν,
ἥ ᾧδ' μοι ὄλεσπεν ἄλῃ τ' ἀκομιστή τε.

285 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερριάλους νεμέσησαν,
δείσαντες, μὴ τόξον εὖξοον ἐντανύσειεν.

Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἄ δειλὲ ξείνων, ἐνὶ τοι φρένες οὐδ' ἠδαιαί·

οὐκ ἀγαπᾷς, δ' ἐκῆλος ὑπερριάλουσι μεθ' ἡμῖν

290 δαίνυσθαι, οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδαι, αὐτὰρ ἀκούεις
μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσας; οὐδέ τις ἄλλος
ἡμετέρων μύθων ξείνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.
Οἶνός σε τρώει μελιγδῆς, δῖτε καὶ ἄλλους
βλάπτει, ὅς ἂν μιν χανδὸν ἔλῃ, μῆδ' αἴσιμα πίνῃ.

Οἶνος καὶ Κένταυρον, ἀγακλῦτον Εὐρυτιῶνα,
295 ἄσ' ἐνὶ μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόοιο,
ἐς Λαπιθὰς ἐλθόνθ'· ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄσεν εἴνωρ,
μαινόμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κατὰ Πειριθόοιο·
ἥρωας δ' ἄχος εἶλε, δι' ἐκ προθύρου δὲ θυράζε

300 ἔλκον ἀναΐξαντες, ἀπ' οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
ῥίνας τ' ἀμήσαντες· ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἀσθεὶς
ᾗεν ἦν ἄτην ὀχέων ἀεσίφροني θυμῷ.

Ἐξ οὗ Κενταυροῖσι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,

οἳ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὗρετο οἰνοβαρεῶν.

305 Ὡς καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιπράσχομαι, αἶ κε τὸ τόξον
ἐντανύσης· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις
ἡμετέρῳ ἐνὶ δῆμῳ, ἄφαρ δέ σε νηὶ μελαινῇ
εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλῆμονα πάντων,
πέμψομεν· ἔνθεν δ' οὔτι σῶσσαι· ἀλλὰ ἐκῆλος
310 πινέ τε, μῆδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισιν.

Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὸν ἀτέμνειν οὐδὲ δίκαιον

ξείνους Τηλεμάχου, ὅς κεν τὰδε δώμαθ' ἴκηται.

Ἐλπεαι, αἶ χ' ὁ ξείνος Ὀδυσσεύς μέγα τόξον

315 ἐντανύσῃ, χερσὶν τε βίηφί τε ᾗφι πιθῆσας,
οἶκα δέ μ' ἄζεσθαι καὶ ἐὼν θήσεσθαι ἀκοῖτιν;
οὐδ' αὐτὸς που τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσσιν ἔολπεν·
μηδὲ τις ὑμεῶν τοῦγ' εἵνεκα θυμὸν ἀχέουσιν
ἐνθάδε δαίνυσθω· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ εἴκεν.

capras adducere, quæ in-omnibus longe præstantissimæ sint gregibus;] ut femoribus impositis in honorem Apollinis inclyti-arcu,] arcum tentemus, et pericliamus certamen.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Ipsis vero præcones quidem aquam in manus fuderunt, juvenes autem crateras coronarunt potu;

distribueruntque omnibus, auspicantes poculis.

Illi autem ut libarant biberantque, quantum volebat animus, inter-eos dolos-meditans locutus-est ingeniosus Ulysses :

Audite me, proci inclytæ reginæ;

[ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet :]

Eurymachum autem maxime et Antinonum deo-similem

oro, quoniam et hunc sermonem apposite dixit :

nunc quidem dimittite arcum; et committite rem diis;

mane vero deus dabit robur, cui voluerit.

sed age, mihi date arcum bene-politum, ut inter vos

manus et robur experiar, si mihi adhuc sit

vis, qualis antea erat in flexilibus membris;

an jam mihi eam perdidit vagatioque et curationis-defectus.] Sic dixit : illi vero omnes supra-modum indignati-sunt,

veriti, ne arcum bene-politum tenderet.

Antinous autem eum increpabat, verbumque dixit et elocutus-est :]

ah miser hospitum, inest tibi mens ne exigua quidem :]

non contentus-es, quod quietus superbos inter nos

epularis? neque omnino convivio privaris, atque audis

sermone nostros et colloquium? nec quisquam alius

nostros sermones hospes et pauper audit.

Vinum te sauciat dulce, quod-quidem et alios

lædit, quicunque ipsum avide cepit, nec decenter biberit.

Vinum etiam Centaurum, inclytum Eurytionem,

læsit in domo magnanimi Pirithoi,

ad Lapithas profectum : is vero postquam mentem læserat

vino,] insanienti mala patravit per domum Pirithoi :

heroes vero dolor cepit; per vestibulum autem foras

pertraxerunt in eum insurgentes, aures sævo ære

naresque amputantes : ille autem mente sua læsus,

ibat suum damnum portans dementi animo.

Ex quo Centauris et viris contentio facta-est,

sibique ipsi primo malum invenit is, vino gravatus.

Sic et tibi magnum damnum denuntio, si arcum

tenderis : non enim cujusquam favorem invenies

nostro in populo; statim vero te navi nigra

ad Echetum regem, hominum perniciem omnium,

mittemus : inde autem nequaquam salvus-evades : sed quietus

bibeque, neu contende cum viris junioribus.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :

Antinoe, non quidem honestum conviciari, neque justum,

hospites Telemachi, quicunque ad has aedes pervenerit.

Putasne, si hic hospes Ulyssis magnum arcum

tetenderit, manibusque viribusque suis fretus,

domum eum me ducturum, et suam facturum uxorem?

Neque ipse, opinor, hoc in pectoribus sperat;

nec quisquam vestrum hujus gratia animo dolens

hic convivetur; quoniam nequaquam quidem decet.

320 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια, [ἡῦδα·
 οὔτι σε τόνδ' ἄξεσθαι δόμοισι· οὐδέ δοικεν
 ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἡδὲ γυναικῶν,
 μή ποτέ τις εἴπησι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν·
 325 ἡ πολὺ χεῖρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν
 μῶνται, οὐδέ τι τόξον ἐύζοον ἐντανύουσιν·
 ἀλλ' ἄλλος τις, πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν,
 ῥηϊδίως ἐτάνυσσε βῖον, διὰ δ' ἤκε σιδήρου.
 Ὡς ἐρέουσ'· ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.
 330 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', οὐκὼς ἐστὶν εὐκλείας κατὰ δῆμον
 ἔμμεναι, οἳ δὲ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν
 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
 οὗτος δὲ ξείνος, μάλα μὲν μέγας ἡδ' εὐπηγῆς,
 335 πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὐχεται ἔμμεναι υἱός·
 ἀλλ' ἄγε οἳ δότε τόξον ἐύζοον, ὅφρα ἴδωμεν.
 Ὡδε γὰρ ἐξέρει, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἰ κέ μιν ἐντανύσῃ, δῶν δέ οἱ εὖρος Ἀπόλλων,
 ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά·
 340 δώσω δ' ὅζῃν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
 καὶ ξίφος ἀμφηκὲς· δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ' ἄσπετον μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡῦδα·
 μήτερ ἐμῇ, τόξον μὲν Ἀχαιῶν οὕτως ἐμείο
 345 κρείσσω, ὅ κ' ἐθέλω δόμεναί τε καὶ ἀρνήσασθαι·
 οὐθ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 οὐθ' ὅσσοι νῆσοισι πρὸς Ἡλίδος ἱπποδόσιοι
 τῶν οὕτως μ' ἀέκοντα βιήσεται, αἳ κ' ἐθέλωμι
 καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι.
 350 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἱστὸν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμριπτολοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίεσθαι· τόξον δ' ἀνδρεσσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐν οἴκῳ.
 Ἡ μὲν θαμθῆσασα πάλιν οἰκάνδης βεβήκει·
 355 παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἐνέθετο θυμῷ.
 Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμριπτολοισι γυναιξὶν
 χλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἳ ὕπνον
 ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Αὐτὰρ ὁ τόξα λαθὼν φέρε καμπύλα διὸς ὑπορβός·
 360 μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες θυμῶν ἐν μεγάροισιν·
 ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνόροντων·
 Πῇ δὲ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα,
 πλαγκτέ; τάχ' αὖ σ' ἐφ' ἑσσι κύνες ταχέας κατέδον-
 ολον ἀπ' ἀνθρώπων, οὓς ἔτρεφες· εἰ ξεν Ἀπόλλων [ταί,
 365 ἡμῖν ἰλῆκῃσι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτῷ ἐν χώρῳ,
 δείσας, οὐνεκα πολλοὶ θυμῶν ἐν μεγάροισιν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγγώνων·
 Ἄττα, πρόσω φέρε τόξα· τάχ' οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις·
 370 μή σε καὶ ὀπλιότερός περ ἐὼν ἀγρόνδε δῶμαι,
 βάλλων χερμαδίοισι· βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι.
 Αἱ γὰρ πάντων τόσσον, ὅσοι κατὰ δῶματ' ἔασιν,
 μνηστῆρων χερσὶν τε βίηφι τε φέρτερος εἶην·

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allo-
 cutus est :] filia Icarii, prudens Penelope,
 neutiquam te hunc ducturum putamus; neque decet;
 sed verentes rumorem virorum et mulierum,
 ne quando aliquis dicat deterior alius Achivorum :
 Certe multo peiores viri eximii viri uxorem
 ambiunt; quippe neque omnino arcum bene-politum tendunt;
 sed alius quidam, pauper vir errans, qui advenerat,
 facile tetendit arcum, et sagittam misit per-ferrum.
 Sic dicent; nobis vero probra hæc fierent.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 Eurymache, non-potest fieri-ut bonæ-famæ per populum
 sint ii, qui domum dedecorantes consumunt
 viri optimi : cur vero probra hæc facitis ?
 hic autem hospes, valde quidem magnus et firmo-corpore est,
 patreque ex bono genere se-profitetur esse filium :
 verum age, ei date arcum bene-politum, ut videamus.
 Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit :
 si eum tetenderit, dederitque ipsi gloriam Apollo,
 induum eum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris;
 daboque acutum jaculum, canum propulsatorem et virorum,
 et ense ancipitem; dabo vero et sub pedibus calceamenta,
 deducendumque-curabo, quo ipsum cor animusque jubet.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] mater mea, arcum quidem Achivorum nullus me
 potentior, cui velim, dandique et negandi;
 nec quotquot in aspera Ithaca dominantur,
 nec quotquot in insulis prope Elidem equos-pascentem,
 horum nullus mihi invito vim-afferet, si velim
 semel hospiti dare hunc arcum ferendum.
 Sed in conclave profecta, tua ipsius opera cura,
 telamque columque, et ancillas jube
 opus obire : arcus autem viris curæ-erit
 omnibus, maxime vero mihi; hujus enim imperium est in
 domo.] Illa quidem attonita, retro in conclave ivit;
 filii enim sermonem prudentem posuit-in animo.

In cornaculum autem quum-ascendisset cum famulis mulie-
 ribus,] flebat deinde Ulyssem, dilectum maritum, donec ipsi
 somnum] dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

Atque arcum sumtum ferebat curvum divinus subulcus;
 proci autem proinde omnes increpabant in ædibus :
 sic vero aliquis dicebat juvenum superbientium :

Quonam demum curvum arcum fers, nihili subulce,
 demens? cito tandem te apud sues canes veloces comedent
 seorsum ab hominibus, quos (canes) nutritivisti; si Apollo
 nobis propitius-sit, et immortales dii alii.

Sic dixerunt : at ille posuit ferens ipso in loco,
 veritus, quoniam multi increpabant in ædibus.
 Telemachus autem ex-altera-parte minatus clamabat :

Heus, ulterius fer arcum : cito non bene omnibus obedies;
 ne te, et junior licet sim, in-agrum pellam,
 percutiens saxis; viribus autem præstantior sum.
 Utinam enim omnibus tantum, quotquot in ædibus sunt,
 ita procis manibusque viribusque præstantior essem :

τῷ κε τάχα στυγερώς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι
 375 ἡμετέρου ἐξ οἴκου· ἐπεὶ κακὰ μηχανώνονται.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν
 μνηστῆρες· καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο γόλοιο
 Τηλέμαχῳ· τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα συδῶτης
 ἐν χεῖρεςσ' Ὀδυσσῆι δαΐφρονι θῆκε παραστάς.
 380 Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Τηλέμαχος κέλεται σε, περίφρων Εὐρύκλεια,
 κληῖσσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 ἦν δέ τις ἢ στοναχῆς ἢ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μῆτι θύραζε
 385 προδιδῶσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
 "Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Κληῖσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναietaόντων.
 Σιγῇ δ' ἐξ οἴκοιο Φιλοῖτιος ἄλτο θύραζε,
 κληῖσεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερχέος αὐλῆς.
 390 Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νεὸς ἀμφιελίσσης
 βύβλινον, ᾧ δ' ἐπέδησε θύρας, ἐς δ' ἦεν αὐτός·
 ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰὼν, ἔνθεν περ ἀνάστη,
 εἰσροῶν Ὀδυσῆα. Ὁ δ' ἤδη τὸζον ἐνώμα,
 πάντῃ ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
 395 μὴ κέρα ἵπες ἔδοιεν ἀποικοιμένοιο ἀνακτος.
 "Ὡς δὲ τις εἰπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἦ τις θητηρ καὶ ἐπίλοπος ἔπλετο τῶζων·
 ἢ ῥά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοθι κεῖται,
 ἢ ὅγ' ἐρορμᾶται ποιησέμεν· ὥς ἐνὶ χερσὶν
 400 νωμᾷ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ξυμπαιὸς ἀλήτης.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερνωροέντων·
 αἱ γὰρ δὴ τοσσούτον δνήσιος ἀντίασιεν,
 ὥς οὕτως ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐναντύσασθαι. [σεῦς,
 "Ὡς ἄρ' ἔφην μνηστῆρες· ἀτὰρ πολὺμητις Ὀδυσ-
 405 αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τὸζον ἐθάστασε καὶ ἶδε πάντῃ,
 ὥς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς
 ῥηϊδίως ἐτάναυσε νέῳ περὶ κόλλοπι χορδῇν,
 ἄψας ἀμφοτέρωθεν εἰς τρεφῆς ἔντερων οἶδς,
 ὥς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τὸζον Ὀδυσσεύς.
 410 Δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λάβεν πειρήσαστο νευρῆς·
 ἡ δ' ὑπὸ καλὸν αἶσε, γελιδόνι εἰκέλῃ αὐδῇν.
 Μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χρώς
 ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἐκτυπε, σήματα φαίνων·
 γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας διος Ὀδυσσεύς,
 415 ὅττι ῥά οἱ τέρας ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
 Εἴλετο δ' ὠκὺν οἶστρον, ὃς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
 γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίλῃς ἐντοσθε φαρέτρῃς
 κείατο, τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι.
 Τὸν β' ἐπὶ πῆχει ἑλὼν ἔλεεν νευρὴν γλυφίδας τε,
 420 αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος, ἥκε δ' οἶστρον
 ἄντα τιτυσχόμενος· πελέκειεν δ' οὐκ ἡμβροτε πάντων
 πρώτης στείλειης, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
 ἰὸς χαλκοβαρῆς· ὃ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν·
 Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ ξείνιος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγγει,
 425 ἡμενος οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἡμβροτον οὐδέ τι τὸζον
 δὴν ἔκαμον τανύνων· ἐτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
 οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται.

tunc statim graviter aliquem ego dimitterem ut abeat
 nostra ex domo, quoniam mala machinantur.

Sic dixit : atque omnes super ipso suaviter riserunt
 proci ; et jam remis erunt a-gravi ira
 in-Telemachum : sed arcum ferens per domum subulcus
 manibus Ulyssi prudenti imposuit astans.
 Evocatam autem allocutus-est nutricem Eurycleam :

Telemachus jubet te , prudens Euryclea ,
 claudere domus fores firmiter aptatas ;
 si autem aliqua ancillarum vel gemitum vel strepitum intus
 audiat] virorum nostris in septis , nequaquam foras
 prodeat ; sed ibidem quiete sit apud opus.

Sic igitur dixit : illi autem non-avolabat verbum.
 Clausit vero fores ædium habitantibus-commodarum.

Tacite autem ex domo Philætiis prosiliit foras ,
 clausitque deinde fores bene-munitæ aulæ.
 Jacebat autem sub porticu funis navis utrinque-recurvæ
 byblinus , quo quidem illigavit januas ; et ingressus-est ipse ;
 sedebatque inde in sella , accedens , unde surrexerat ,
 inspiciens Ulyssem . Hic autem jam arcum tractabat ,
 omni-ex-parte versans , tentans huc et illuc ,
 veritus ne cornua vermes edissent , absente domino.

Sic vero aliquis dicebat , intuitus in propinquum alium :

Sane hic aliquis peritus et callidus est arcum ;
 aut jam fere tales etiam ipsi domi jacent ,
 aut ille molitur facere : ita in manibus eum
 versat huc et illuc malorum expertus erro.

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientiam :
 utinam enim jam tantum utilitatis particeps-fieret ,
 sicut hic unquam hunc poterit tendere.

Sic igitur dixerunt proci : at ingeniosus Ulysses
 statim postquam magnum arcum ponderavit , et vidit un-
 dique ,] sicut quando vir citharæ peritus et cantus
 facile extendit novo in clavo chordam ,
 ubi-nexuerit utrinque bene-tortum intestinum ovīs ;
 sic utique sine nisu tetendit magnum arcum Ulysses.
 Dextera autem inde manu prehensum tentavit nervum ;
 hic vero subtilis clare sonuit , hirundini similis voce.
 Prociis autem inde dolor factus-est magnus , omnibusque color
 mutatus-est ; Jupiter vero valde tonuit , signa ostendens :
 gavisus-est autem deinde audens divinus Ulysses ,
 quod jam sibi ostentum misisset Saturni filius versuti.

Sumsit vero velocem sagittam , quæ ei adiacebat mensæ
 nuda ; ceteræ autem cavam intra pharetram
 jacebant , quas cito erant Achivi experturi.
 Hanc inde ad-arcus-medium tenens , trahebat nervum cre-
 nasque ,] indidem ex sella , sedens ; misit autem sagittam
 ex-adverso collimans : a-securibus vero non-aberravit omni-
 bus ,] a-primo foramine ad ultimum , penitusque transivit fo-
 ras] sagitta ære-gravis ; ipse vero Telemachum allocutus-est ;

Telemache , non te hospes in aedibus dedecorat
 sedens ; neque omnino a-scopo aberravi , neque arcum
 diu laboravi tendens ; adhuc mihi robur integrum est ;
 non uti me proci ignominia-afficientes vituperant.

Νῦν δ' ὤρη καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκῆσθαι
 ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλους ἐφιάσθαι
 430 μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Ἦ καὶ ἐπ' ὀφρύσι νεύσεν· ὃ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὄξυ
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θείοιο·
 ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχρ'· ἄγχρ' ὃ ἄρ' αὐτοῦ
 παρ' θρόνον ἐστήκει, κεκορυμβένος αἰθοπι χαλκῷ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Χ.

Μνηστηροφονία.

Αὐτὰρ ὃ γυμνώθη βραχέων πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδόν, ἔχων βίον ἥδ' ἐπαρέτρην,
 ἰὼν ἐμπλεῖν· ταχέας δ' ἐκχεύατ' ἵστοις
 αὐτοῦ πρόσπε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστήρσιν ἔειπεν·
 5 Οὔτος μὲν δὴ ἀέθλος ἀάτος ἐκτετέλεσται·
 νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, δν οὐπὺ τις βάλεν ἀνὴρ,
 εἰσομαι, αἶ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖρος Ἀπόλλων.
 Ἦ καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο παρὸν διστόν.
 ἦτοι ὃ καλὸν ἀλεισον ἀναιρήσεσθαι ἐμελλεν,
 10 χρύσειον, ἀμφωτον· καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 ὄφρα πίοι οἶνοιο· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
 μέμβλετο· τίς κ' οἴοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσιν
 μούνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερός εἴη,
 οἱ τεύξιν θανάτον τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν;
 15 Τὸν δ' Ὀδυσσεύς κατὰ λαίμῳ ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ,
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκῇ.
 Ἐκλίβηθ' ὃ ἑτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χερὶς,
 βλημένου· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥίνας παχὺς ἤλθεν
 αἵματος ἀνδρομέοιο· θοῶς δ' ἀπὸ εἶο τράπεζαν
 20 ὥσε ποδὶ πλῆξας, ἀπὸ δ' εἵδατα χεῦεν ἔραζε·
 σίτης τε κρέα τ' ὅπτα φορύνετο. Τοὶ δ' ὁμάδῃσαν
 μνηστῆρας κατὰ δώμαθ', ὅπως ἴδον ἀνδρὰ πεσόντα·
 ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν, ὀρινθέντες κατὰ δῶμα,
 πάντοσε παπταίνοντες ἐυδμήτους ποτὶ τοίχους·
 25 οὐδέ πη ἀσπίς ἔην οὐδ' ἀλκιμον ἔγγος ἐλέσθαι.
 Νείκειον δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι· οὐκέτ' ἀέθλων
 ἄλλων ἀντιάσεις· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὀλεθρος.
 Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες, δς μέγ' ἀριστος
 30 κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνόθεε ὕψες ἔδονται.
 Ἴσκεν ἕκαστος ἀνὴρ, ἐπειτὰ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
 ἄνδρα κατακτείνειν· τὸ δὲ νῆπιον οὐκ ἐνόησαν,
 ὡς δὴ σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπτο. [σεύς·
 Τοὺς δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 35 ῶ·
 Κύνες, οὐ μ' ἐτ' ἐφάσκει· ὑπὸ τροπον οἶκαδ' ἰκέ-
 δήμου ἀπὸ Γρύκων, ὅτι μοι κατεκείρετε οἶκον, [σθαι
 δημῶν δὲ γυναῖκα παρευνάσσεθαι βιαίως
 αὐτοῦ τε ζῶντος ὑπεμνάσθε γυναῖκα,
 οὔτε θεοὺς δέισαντες, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 40 οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθαι·

Nunc autem hora est et cœnam Achivis parandi
 in luce; at postea et aliter delectandi-se
 cantu et cithara; hæc etenim sunt ornamenta convivii.

Dixit, et superciliis innuit; ac circumposuit sibi ensem acu-
 tum] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini;
 ac manum caram circumdedit hastæ: prope vero ipsum
 juxta sellam stetit, armatus splendido ære.

ODYSSEÆ XXII.

Cædes procorum.

Ac sibi-exiit pannos ingeniosus Ulysses;
 insiliitque in magnum limen, habens arcum et pharetram,
 sagittis plenam; celeres autem effudit sagittas
 ibidem ante pedes; inter procos vero dixit:

Hoc quidem demum certamen difficile perfectum est;
 nunc denuo scopum alium, quem nondum quisquam ferit vir,
 videbo, an consequar, præbeatque mihi gloriam Apollo.

Dixit, et in Antinoum dirigebat amaram sagittam.

Nempe is pulcrum poculum sublatum ibat
 aureum, utrinque-ansatum; et jam in manibus tractabat,
 ut biberet de-vino: cædes vero ei non in animo
 curæ-erat: quis putaret inter viros convivas
 solum inter plures, etiamsi valde fortis esset,
 sibi structurum mortem malam et fatum nigrum?

Hunc vero Ulysses ad guttur assecutus ferit sagitta;
 prorsusque teneram per cervicem ivit cuspis.
 Inclinatorum est autem is in-alteram-partem, poculumque ei ex-
 cidit manu.] icto: statim vero fistula per nares crassa venit
 sanguinis humani; cito autem a se mensam
 pepulit pede percussam; effudit vero cibos humi;
 panisque carnesque assatæ firdabantur. Ipsi autem tumul-
 tuati-sunt] proci per domos, ut viderunt virum cadentem:
 e sedibusque surrexerunt, turbati per domum,
 undique circumspectantes bene-structos ad parietes:
 nusquam vero scutum erat, nec valida hasta, ad-capiendum.
 Objurgabant autem Ulyssem iratis verbis:

Hospes, male in-viros sagittas-mittis: non-amplius certa-
 mina] alia aggredieris: nunc tibi certum est grave exitium.
 Etenim jam nunc virum interfecisti, qui longe optimus
 juvenum in Ithaca: ideo te hic vultures edent.

Conjectabat unusquisque vir, quia putabant non volentem
 virum interfecisse: hoc autem stulti non adverterunt,
 quod jam ipsis etiam omnibus mortis fines impenderent.
 Eos autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses:

O canes, non me-amplius putabatis reducem domum ventu-
 rum] populo a Trojanorum, quod mihi consumebatis domum,
 cum-famulis vero mulieribus concumbebatis violenter,
 ipsiusque mei viventis ambiebatis uxorem,
 nec deos veriti, qui cœlum latum tenent, [credentes:
 neque ullam hominum indignationem in-posterum futuram

νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν δλέθρου πείρτα' ἐφῆπται. [λεν·

Ἦς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἴ-
[πάτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅττι φύγοι αἰπὺν δλεθρον·]

Εὐρύμαχος δέ μιν ὅς ἀμειβόμενος προσέειπεν·

45 Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς Ἰθακῆσιος εἰληλόουθας,
ταῦτα μὲν αἴσιμα εἶπες, ὅσα βρέσσκον Ἀχαιοὶ, [γροῦ.
πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' Ἀ-
Ἄλλ' ὁ μὲν ἤδη κείται, δς αἴτιος ἔπλετο πάντων,
Ἄντινους· οὗτος γὰρ ἐπῆλθεν τάδε ἔργα,

50 οὔτι γάμου τόσσον κεχρημένος οὔτε χατίζων,
ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων·
ὄφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον εὐκτιμένης βασιλείου
αὐτὸς, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λογιῆσας.

Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοῖραϊσι πέφασται· σὺ δὲ φείδεο λαῶν
55 σὺν· ἀτὰρ ἄμμες ὅπισθεν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον,
ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδόξεται ἐν μεγάροισιν,
τιμὴν ἀμφὶς ἀγοντες εἰκοσάβοιον ἕκαστος,
χαλκὸν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, εἰς ὅκε σὸν κῆρ
ἱανθῇ· πρὶν δ' οὔτι νειμησητὸν κεχολώσθαι. [σεύς·

60 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Εὐρύμαχ', οὐδ' εἰ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε,
ὅσσα τε νῦν ὅμι' ἐστὶ καὶ εἰ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε,
οὐδέ κεν ὥς ἐτι χεῖρας ἐμάς λήξαιμι φόνουιο
πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.

65 Νῦν ὑμῖν παράκειται ἐναντίον ἡ ἐ μάχεσθαι
ἢ φεύγειν, ὅς κεν θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξῃ·
ἀλλὰ τί ν' οὐ φεύξεσθαι ὀίομαι αἰπὺν δλεθρον.

Ἦς φάτο· τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.

Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δευτέρου αὐτίς·

70 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ στήσῃ ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαβε τοῖον εὖξον ἡδὲ φαρτῆρην,
οὐδοῦ ἀπο ξεστοῦ τοξάσσεται, εἰς ὅκε πάντας
ἄμμες κατακτείνει· ἀλλὰ μνησώμεθα χάριμης.
Φάσγαγνά τε σπάσασθε καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας

75 ἰὼν ὠκυμόρων· ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν
ἄθροοι, εἰ καὶ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν ἡδὲ θυράων,
ἐλθωμεν δ' ἀνὰ ἄστῃ, βοῇ δ' ὠκίστα γένοιτο·
τῷ κε τὰχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο.

Ἦς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγαγον δξῦ,
80 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· ἄλλο δ' ἐπ' αὐτῷ
σμερδαλέα ἰσχυὸν· ὁ δ' ἀμαρτῇ διος Ὀδυσσεὺς
ἰὼν ἀποπροΐεις βάλλε στήθος παρὰ μαζόν,
ἐν δὲ οἱ ἦπατι πῆξε θοὸν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
φάσγαγον ἦκε χαμᾶζε, περιβρῆδης δὲ τραπέζῃ
85 κάππεσε δινηθείς· ἀπὸ δ' εἶδατα χεῦεν ἔραζε
καὶ δέπας ἀμφικύπελλον· ὁ δὲ χθόνα πύπτε μετώπῳ,
θυμῷ ἀνιάζων· ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισιν
λακτίζων ἐτίναξε· κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυν ἀχλὺς.

Ἀμφινόμος δ' Ὀδυσσῆος ἐείσατο κυδαλμοιο
90 ἀντίος αἰέας· εἴρυτο δὲ φάσγαγον δξῦ,
εἰ πῶς οἱ εἴξειε θυράων· Ἀλλ' ἄρα μιν φθῇ
Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκήρεϊ δουρὶ
ὦμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν·
δοῦππεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.

HOMERUS.

nunc vobis etiam omnibus mortis fines impendent.

Sic dixit : illos vero omnes pallidus timor cepit :
[circumspectavit autem unusquisque, qua effugeret grave exitium ;] Eurymachus vero ipsum solus respondens allocutus-

est :] Si quidem jam Ulysses Ithacensis venisti,
hæc quidem juste dixisti de iis quanta faciebant Achivi,
multa quidem in ædibus injusta, multa autem in agro.

Sed hic quidem jam jacet, qui causa erat omnium,
Antinous : hic enim immisit hæc opera,
nequaquam nuptiarum tantopere indigens, nec cupiens,
sed alia cogitans, quæ ei non perfecit Saturnius :

ut Ithacæ in populo bene-cultæ regnaret
ipse, at tuum filium interficeret insidiatus.

Nunc autem ille quidem jure interfectus est : tu vero parce civi-
bus] tuis : at nos postea, ubi-placaverimus te, per populum,
quæcunque tibi epota et comesta sunt in ædibus,
pretium separatim ducentes viginti-boum unusquisque,
asque aurumque rependemus ; donec tuum cor
exhilaratum-sit : prius autem nequaquam indignum te irasci.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses :] Eurymache, nec si quidem mihi paterna omnia dederitis ;] quæcunque nunc vobis sunt et sicunde alia adderetis,
ne sic quidem adhuc manus meas abstinere a-cæde,
antequam omnem proci injuriam luerint,
Nunc vobis optio adest, vel contra pugnare,
vel fugere, qui mortem et fatum evitaverit :
sed haud ullum evitaturum puto grave exitium.

Sic dixit : eorum vero ibidem soluta sunt genua et carum cor.] Ipsos autem Eurymachus alloquebatur secundo rursus :

O amici, non enim abstinebit a nobis vir hic manus indo-
mitas ;] sed postquam cepit arcum bene-politum et pharetram,
limine a polito sagittabit, donec omnes
nos interfecerit ; verum meminerimus pugnae.
Ensesque stringite, et obtendite mensas
sagittis letiferis : in ipsum vero omnes ingruamus
conferti, si eum a-limine depellamus ac foribus,
eamusque per urbem, clamorque citissime fiat ;
tunc cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Sic igitur locutus, strinxit ensem acutum,
æreum, utrinque acutum ; insiliitque in ipsum
terribiliter vociferans : eodem-tempore autem divinus Ulysses
sagitta emissâ ei percussit pectus ad mammam,
et ei hepati infixit velox telum ; e manu vero
ensem dimisit is humi : vertiginosus autem circa mensam
decidit contortus ; ac cibos effudit humi,
et poculum duplex : ipse autem terram verberabat fronte,
animo dolens ; pedibusque sellam ambobus
calcitrans concussit : ob oculos vero fusa est caligo.

Amphinomus autem in-Ulysssem irruit gloriosum
ex-adverso insurgens ; strinxitque ensem acutum,
si qua is sibi cederet a-foribus. Sed jam ipsum prævertit
Telemachus a-tergo percutiens ærata hasta,
humeros inter, perque pectora eam transegit :
fragoremque-edidit is lapsus, terramque ferit tota fro-te.

23

95 Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ δῖε, μήτις Ἀχαιῶν
ἔγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον ἦ ἐλάσειεν
φασγάνῳ ἀΐξας ἡ δὲ προπρηνεί τύψας.

Βῆ δὲ θέειν, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανε·
100 ἄγγου δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ πάτερ, ἦδη τοι σάκος οἶσω καὶ δύο δοῦρε
καὶ κυνὴν πάγγαλκον, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν
αὐτὸς τ' ἀμφίβαλεῦμαι ἰὼν· δώσω δὲ συδῶτη
καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα· τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.

105 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς
οἷσθε θέων, εἴως μοι ἀμύνεσθαι παρ' οἷστοι, [σεύς·
μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων, μῶνον ἔοντα.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί.

Βῆ δ' ἱμεναὶ θάλαμόνδ', ἔθι οἱ κλυτὰ τεύχεα καίτο.

110 Ἐνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δούρατα δ' ὀκτώ
καὶ πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας·
βῆ δὲ φέρων, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανε.
Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα περὶ γροῖ δύσστο χαλκόν·
ὥς δ' αὐτως τῷ δμῶϊε δυέσθην τεύχεα καλὰ,

115 ἔσαν δ' ἄμρ' Ὀδυσῆα δαίφροννα, ποικιλομήτην.

Αὐτὰρ δ' γ', ὅρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί,
τόρρα μνηστήρων ἕνα γ' αἰεὶ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
βάλλε τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἄγχιστινὸι ἐπιπτον.

Αὐτὰρ ἔπει λῖπον ἰοὶ ἀνκτα οἰσεύοντα,

120 τὸν μὲν πρὸς σταθμὸν εὐσταθέος μεγάρου
ἔκλιν' ἰστάμεναι, πρὸς ἐνώπια πικρυνόωντα·
αὐτὸς δ' ἄμρ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραπύλεμον·
κροτὶ δ' ἐπ' ἱφθίμῳ κυνὴν εὐτυχτον ἔθηκεν,
ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἐνευεν·

125 εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε· δύω κεκορυμημένα χαλκῶ.

Ὅρσοθῆρη δὲ τίς ἔσκεν ζυδμήτω ἐνὶ τοίχῳ·
ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν εὐσταθέος μεγάρου
ἦν δόδος ἐς λαύρην, σπινίδες δ' ἔχρον εὖ ἀραρυῖαι.

Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνώγει δῖον ὑφορβόν,

130 ἑσταότ' ἄγχ' αὐτῆς· μία δ' οἷη γίγνεται ἐφορμή. [κων·
τοῖς δ' Ἀγέλειω μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιρὰ σύ-

ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀν' ὀρσοθῆρην ἀναβείη
καὶ εἴποι λαοῖσι, βοῇ δ' ὥκιστα γένοιτο;

τῷ κε τάχ' οὕτως ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσειτο.

135 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
οὐπῶς ἔστ', Ἀγέλας Διοτρεφές· ἄγχι γὰρ αἰνῶς
αὐλῆς καλὰ θύρετρα καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης·
καὶ γ' εἰς πάντας ἐρύκει ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος εἴη.

Ἄλλ' ἄγεθ', ὑμῖν τεύχε' ἐνείκω θεωρηθῆναι

140 ἐκ θαλάμου· ἔνδον γὰρ, ὅτομαι, οὐδὲ πη ἄλλῃ
τεύχεα κατέθεσθην Ὀδυσσεὺς καὶ φαιδῖος υἱός.

Ὡς εἰπὼν ἀνέβηκε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ δῶγας μεγάρου.

Ἐνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα

145 καὶ τόσσας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας·
βῆ δ' ἱμεναὶ, μάλα δ' ὤκα φέρων μνηστήρσιν ἔδωκεν.
Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὥς περιβαλλομένουσιν ἰδε τεύχεα χερσὶ τε δοῦρα

Telemachus autem abripuit se, relicta longa hasta
illic in Amphinomo; pertimescebat enim, ne quis Achivorum
se hastam retrahentem longam, vel feriret,
ense insurgens, vel prono adversum percutions.

Ivit autem currens, valdeque cito dilectum ad-patrem perve-
nit;] prope vero stans verbis alatis eum allocutus est:

O pater, jam tibi scutum afferam et duas hastas,
et galeam totam-aeream, temporibus aptam,
ipseque me-induam profectus: dabo autem subulco
et bulbulco alia arma: nam armatum-esse melius est.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
affer currens, dum mihi ad-propugnandum adsunt sagittae,
ne me amoveant foribus, solus quum-sim.

Sic dixit: Telemachus autem dilecto obedivit patri.

Profectusque est ire in-thalamum ubi ei inclyta arma jacebant.

Inde quatuor quidem scuta desumpsit, hastasque octo,
et quatuor galeas aratas setis-equinis-densas:

ivitque ferens; valde autem cito carum ad-patrem pervenit.
Ipse vero omnium-primum circa corpus sibi-induit aë;
sic autem pariter famuli sibi-induerunt arma pulcra;
steteruntque circum Ulyssem prudentem, versutum.

At ille, quamdiu quidem ipsi ad-propugnandum aderant
sagittae,] tamdiu procorum unum utique semper sua in domo
percutiebat collimans: illi vero conferti cadebant.

Ac postquam defecerunt sagittae regem jaculantem,
arcum quidem ad postem bene-fundatæ domus
inclinavit ut-staret, ad parietes collucentes:
ipse vero circum humeros scutum posuit quadruplex:
capitque forti galeam fabrefactam imposuit
setis-equinis-comantem: terribiliter autem crista desuper
nutabat;] sumsit autem validas hastas duas munitas aëre.

Posticum vero quoddam erat bene-structo in pariete;
extremum autem ad limen bene-fundatæ domus
erat via in angiportum, tabulæ vero illam continebant bene
aptatæ.] Hanc vero Ulysses custodire jussit divinum subul-
cum,] stantem prope ipsam: unus vero solus erat aditus.

Illis autem Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:

O amici, nonne jam aliquis ad posticum ascendat,
et dicat populis, clamorque citissime fiat?
tum cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Hunc autem rursus allocutus est Melanthius, custos ca-
prarum:] nullo-modo licet, Agelæ Jovis-alumne: prope enim
valde] aulae pulcræ fores, et difficile os angiporti;
et unus omnes arceret vir, qui-quidem strenuus esset.
Sed agite, vobis arma afferam ad-armandum,
e thalamo: intus enim, puto, neque usquam alibi
arma deposuerunt Ulysses et splendidus filius.

Sic locutus ascendit Melanthius, custos caprarum,
in thalamum Ulyssis, per forulas domus.

Inde duodecim quidem scuta desumpsit, totidemque hastas,
et totidem galeas aratas setis-equinis-densas:

profectusque est ire, valdeque cito ferens procis dedit.

Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor,
ut circumponentes-sibi vidit arma, manibusque hastas

- μακρὰ τινάσσοντας· μέγα δ' αὐτῷ φαίνεται ἔργον.
 150 Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπαε πτερόεντα προσϋῖδα·
 Τηλέμαχ', ἦ μάλα δὴ τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
 νῶϊν ἐποτρύνει πόλεμον κακὸν ἢ Μελανθεύς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἡμιβροτον — οὐδέ τις ἄλ-
 155 αῖτιος — δε θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν [λος
 καλλιπὸν ἀγκλίνας· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.
 Ἀλλ' ἴθι, δῖ' Εὐμαίε, θύρην ἐπίθες θαλάμοιο
 καὶ φράσαι, εἰ τις ἄρ' ἐντὶ γυναικῶν, ἢ τὰδε βέζει,
 ἢ υἱὸς Δολίοιο, Μελανθεύς, τὸν περ οἶω.
 160 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Βῆ δ' αὖτις θαλάμῳ Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 οἶσων τεύχεα καλὰ. Νόησε δὲ δῖος ὑφορβός,
 αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἑόντα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 165 κείνος δ' αὖτ' αἰδῆλος ἄνθρωπος, δν δῖοι μὲν αὐτοῖ,
 ἔρχεται ἐς θάλαμον· σὺ δέ μοι νημερτὲς ἐνίπτε,
 ἦ μιν ἀποκτείνω, αἶ κε κρείσσω γέ γένομαι·
 ἢ σοι ἐνθάδ' ἄγω, ἵν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
 πολλὰς, ὅσας οὗτος ἐμήσατο σῶν ἐνὶ οἴκῳ. [σεύς·
 170 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆτος ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστήρας ἀγαυοὺς
 στήσομεν ἐντοσθεν μεγάρον, μάλα περ μεμαῶτας.
 Σρῶϊ δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερβην
 ἐς θάλαμον βαλέειν, σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὀπισθεν·
 175 σειρήν δὲ πλεκτήν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
 κίον' ἄν' ὑψηλὴν ἐρύσαι πελάσαι τε δοκοῖσιν,
 ὥς κεν δηθὰ ζωὸς ἐὼν χαλέπ' ἀλγεα πάσῃ. [θοντο·
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπί-
 βαν δ' ἱέμεν ἐς θάλαμον, λαβέτην δὲ μιν ἐνδον ἑόντα.
 180 Ἦτοι δ' μὲν θαλάμοιο μυχὸν κατὰ τεύχε' ἐρευνά-
 τω δ' ἔσταν ἐκάστερθε παρὰ σταθμοῖσι μένοντα.
 Εὖθ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 τῇ ἐτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ σάκος εὐρύ, γέρον, πεταλαγμένον ἄζη,
 185 Λαέρτεω ἥρωος, δ' κουριζῶν φορέεσκεν·
 δὴ τότε γ' ἦδη κείτο, βαφαὶ δὲ λελυτο ἱμάντων·
 τῷ δ' ἄρ' ἐπαῖξανθ' ἐλέτην ἔρυσάν τε μιν εἰσω
 κουρίζ' ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλλον ἄχνύμενον κῆρ,
 σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον θυμαλγεί δεσμῶ,
 190 εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε διαμπερές, ὥς ἐκέλευεν
 υἱὸς Λαέρταο, πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 σειρήν δὲ πλεκτήν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
 κίον' ἄν' ὑψηλὴν ἐρυσαν πελάσαν τε δοκοῖσιν.
 Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη, Εὐμαίε σὺβῶτα·
 195 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυ-
 εῖν ἔνι μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἔοικεν [λάξεις,
 οὐδὲ σέ γ' ἠριγένεια παρ' Ὀκεανοῖο ῥόανιν
 λήσει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, ἥνικ' ἀγινεῖς
 αἶγας μνηστήρεσσι δόμον κατὰ δαῖτα πένεσθαι.
 200 Ὡς ὁ μὲν αὖθι λελειπτο, ταθείς δλοῦν ἐν δεσμῶ·
 τῷ δ' ἐς τεύχεα δύντε, θύρην ἐπιόντε φαεινὴν
 βήτην εἰς Ὀδυσσῆα δαίφρονα, ποικιλομήτην.

longas vibrantes; magnum autem ipsi apparebat opus.

Statim vero Telemachus verbis alatis allocutus est :

Telemache, certe omnino jam aliqua in aedibus mulierum in-nos concitat bellum malum, vel Melantheus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est :] o pater, ipse ego peccavi (nec quisquam alius in-culpa est), qui thalami januam firmiter aptam reliqui acclinatam : horum vero speculator erat melior. Sed ito, divine Eumæe; januam claude thalami, et observa, si qua sit mulierum, quæ hæc faciat, an filius Dolii, Melantheus, quem quidem puto.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Ivit autem iterum ad-thalamum Melantheus, custos caprarum, allaturus arma pulcra : animadvertit vero divinus subulcus, statimque Ulyssem alloquebatur, prope stantem ;

Generose Laertiade, sollers Ulysse, ille vero rursus perniciosus vir, quem putamus ipsi, proficiscitur in thalamum; tu tamen mihi explicite dic, utrum ipsum interficiam, si quidem superior fuero; an tibi huc ducam, ut injurias luat multas, quotquot hic molitus est tua in domo.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses: ego quidem et Telemachus procos illustres continebimus intra sedes, quantumvis incitatos.

Vos vero retortis pedibus et manibus desuper in thalamum conjicite; fores autem astringite post vos : catenam vero plexam ex ipso ubi-nexueritis, columnam in altam trahite, et admovete trabibus; ut diu vivus manens, graves dolores patiat.

Sic dixit : illi vero ei omnino quidem auscultaunt et paruerunt :] iveruntque in thalamum; latuere vero ipsum, intus qui erat.] Nemp̄e is quidem thalami in recessu armâ quærebat :] hi vero steterunt utrinque ad postes manentes.

Quando super limen ibat Melanthius, custos caprarum, altera quidem manu ferens pulcrum galeam, altera vero scutum latum, antiquum, sedatum situ, Laertæ herois, quod juvenis is gestabat; tunc vero jamdudum jacuerat; suturæ autem dissolutæ erant lororum :] illi inde adorti prehenderunt traxeruntque ipsum intro] per-capillos; in pavimento vero humi dejecere dolentem corde,] pedes autem manusque colligarunt acervo vinculo,] bene admodum retortos penitus, sicut jusserat filius Laertæ, audens divinus Ulysses; catenam vero plexam ex ipso ubi-nexuerant, columnam in altam traxerunt, admoveruntque trabibus.

Eum autem aspere-deridens allocutus es, Eumæe subulce; Nunc quidem demum prorsus, Melanthi, nocte vigilabis, lecto in molli decumbens, uti te decet; nec te sane mane-genita Aurora ab Oceani fluentis latebit adveniens in-aureo-solio, quando adducis capras procis in domo, ad-convivium apparandum.

Sic is quidem illic relictus est, tensus exitioso in vinculo : illi autem arma induti, janua occlusa splendida, iverunt ad Ulyssem prudentem, versutum.

- Ἔνθα μένος πνεύοντες ἐφέστασαν· οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ, τέσσαρες, οἱ δ' ἔντοσθε δόμων, πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
- 206 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη, Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν. Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γῆθήσεν ἰδὼν καὶ μῦθον ἔειπεν·
- Μέντορ, ἄμυνον ἄρην, μνηῆσαι δ' ἐτάριοι φίλοι, ὅς σ' ἀγαθὰ βρέσσκον· δημηλικὴ δέ μοι ἔσσι.
- 210 Ὡς φάτ', οἰόμενος λαοσσόν ἐμμεν Ἀθήνην. Μνηστήρες δ' ἐτέρωθεν δμοχλεον ἐν μεγάροισιν· πρῶτος τήνῃ ἐνένιπτε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
- Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσι παραιπεπιθῇσιν Ὀδυσσεὺς μνηστήρεσσι μάχεσθαι, ἀμυνέμεναι δέ οἱ αὐτῷ.
- 215 Ὡδε γάρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι ὦτο· δππότῃ κεν τούτους κτέωμεν, πατέρῃ ἡδὲ καὶ υἱόν, ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα περήσῃαι, οἷα μενοινᾷς ἔρδῃεν ἐν μεγάροισι· σὴ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις. Αὐτὰρ ἐπὴν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
- 220 κτήμασ' ὁπόσσα τοῖ ἐσσι, τὰ τ' ἔνδοθι καὶ τὰ θύρῃσιν, τοῖσιν Ὀδυσσεὺς μεταμίζομεν· οὐδὲ τοι υἱὰς ζῶειν ἐν μεγάροισιν ἔασομεν οὐδὲ θυγάτρας οὐδ' ἄλογον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστῃ πολέειν.
- Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ χολώσαστο κηρόθι μᾶλλον, 225 νεῖκεσεν δ' Ὀδυσῆα γολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
- Οὐκέτι σοίγ', Ὀδυσσεύ, μένος ἐμπεδον οὐδὲ τις ἀλκή, οἷῃ δτ' ἀμψ' Ἑλένη λευκωλένῃ, εὐπατρεῖναι, εἰνάατες Τρώεσσιν ἐμάρναο νωλεμέες αἰεὶ, πολλοὺς δ' ἀνδρας ἐπεφνες ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
- 230 σὴ δ' ἦλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρυάγυια. Πῶς δὴ νῦν, ὅτε σὸν τε δόμον καὶ κτήμασ' ἱκάνεις, ἄντα μνηστήρων δλοφύρεαι ἀλκιμος εἶναι; Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἴστασο καὶ ἴδε ἔργον, ὅφρ' εἰδῇς, ὅς τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσιν
- 235 Μέντωρ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.
- Ἦ ῥα καὶ οὐπω πάγχυ δίδου ἑτεραλκεία νίκη· ἀλλ' ἐτ' ἄρα σθένός τε καὶ ἀλκῆς πειρήτιζεν ἡμὲν Ὀδυσσεὺς ἡδ' υἱοῦ κυδαλίμοιο. Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μελαθρον
- 240 ἔζετ' ἀναΐξασα, χελιδόνη εἰκέλη ἄντην.
- Μνηστήρας δ' ὥτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος· Εὐρύνομός τε καὶ Ἀμφιμέδων Δημοπτόλεμός τε Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης Πόλυβός τε δαίφρων· οἱ γὰρ μνηστήρων ἀρετῇ ἔσαν ἔξοχ' ἀρίστοι,
- 245 ὅσσοι ἐτ' ἔζων περὶ τε ψυχῆων ἐμάχοντο· τοὺς δ' ἦδη ἐδάμασσε βίος καὶ ταρφέες ἰοί. [σχων·
- Τοῖς δ' Ἀγέλαος μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιραύ· ὦ φίλοι, ἦδη σγῆσαι ἀνὴρ δδε χεῖρας ἀάπτους· καὶ δὴ οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη, κενὰ εὐγμματα εἰπών·
- 250 οἱ δ' οἷοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θύρῃσιν.
- Τῷ νῦν ἡμᾶ πάντες ἀφίετε δούρατα μακρά· ἀλλ' ἄγεθ', οἱ ἔξ πρώτων ἀκοντίσας, αἱ κέ ποθι Ζεὺς δώη Ὀδυσσεῖα βλῆσθαι καὶ κῆδος ἀρέσθαι. Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν οὐτός γε πέσῃσιν.
- 255 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν, ὥς ἐκέλευεν, ἱέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτώσια ὦπκεν Ἀθήνη.

Ibi robur spirantes constiterunt; qui quidem super limen, quatuor; illi autem intra aedes multique et strenui *erant*. His autem prope filia Jovis advenit Minerva, Mentori assimilata tum corpore, tum etiam voce. Hanc vero Ulysses gaudebat conspicatus et verbum dixit: Mentor, propulsa malum, memorque esto socii dilecti: qui tibi bene saepe faciebam, eadem actate autem mecum es. Sic dixit, suspiciens populorum-concitatricem esse Minervam.] Proci vero ex altera parte eam increpabant in aedibus: primus hanc objurgabat Damastorides Agelaus: Mentor, ne tibi verhis persuadeat Ulysses, procos ut oppugnes, auxiliorumque ei ipsi: sic enim nostram mentem perfectum-iri puto: quando hos interfecerimus, patrem atque etiam filium, in iis et tu postea interficeris, quod talia cogitas facere in aedibus: tuo vero ipsius capite lues. At postquam vestras vires abstulerimus aere, possessiones, quotquot tibi sunt, quaeque intus, et quae foris, cum iis quae sunt Ulyssis commiscebinus; nec tibi filios vivere in aedibus sinemus, nec filias, neque uxorem castam Ithacae in urbe versari. Sic dixit: Minerva vero irata est in corde magis; objurgavitque Ulysses iratis verbis: Non-amplius tibi, Ulysse, robur integrum, nec ulla fortitudo,] qualis erat quando de Helena candidis-ulis, nobili-patre-nata,] per novem annos cum Trojanis pugnabas assidue semper;] multos autem viros interfecisti in gravi pugna, tuoque capta est consilio Priami urbs viis-spatiosis. Quomodo demum nunc, quum tuas ad aedes et possessiones venisti,] contra procos molliter-cessas fortis esse? Sed age huc, amice, juxta me sta, et vide opus, ut scias qualis tibi inter viros inimicos sit Mentor Alcimides ad-beneficia rependenda. Dixit, et nondum prorsus dabat variabilem victoriam; sed adhuc sane roburque et fortitudinem experiebatur et Ulysses, et filii gloriosi. Ipsa vero splendidae super domus tectum consedit eo insiliens, hirundini similis aspectu. Procos autem concitabat Damastorides Agelaus, Eurynomusque, et Amphimedon, Demoptolemusque, Pisanderque Polycorides, Polybusque prudens: hi enim procorum fortitudine erant longe optimi, quotquot adhuc vivebant, et de animabus pugnabant: ceteros autem jam domuerat arcus, et crebrae sagittae. Illis vero Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans: O amici, jam colibeat vir hic manus indomitas: ac jam ei Mentor quidem abiit, inanes jactationes locutus; hi autem soli relictii sunt in primis foribus. Ideo nunc ne simul omnes emittite hastas longas: sed agite, sex primum jaculamini, sicubi Jupiter dederit Ulysses percuti, et nos gloriam reportare. De ceteris autem non est sollicitudo, postquam hic ceciderit. Sic dixit: illi vero inde omnes jaculati sunt, sicut jussit, connixi; illa autem omnia irrita reddidit Minerva.

Τῶν ἄλλων μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
 βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
 ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελή πεσε χαλκοβάρεϊα.
 260 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δούρατ' ἀλεύαντο μνηστήρων,
 τοῖς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολὺντας διὸς Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλοι, ἦδ' ἂν κεν ἐγὼν εἴποιμι καὶ ἄμιν
 μνηστήρων ἐς ὅμιλον ἀκόντισαι, οἱ μεμάσιν
 ἡμέας ἐξεναρῖζαι ἐπὶ προτέροισι καχοῖσιν.
 265 Ὡς ἔραθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
 ἅντα τιτυσκόμενοι· Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
 Εὐρυάδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἴκλατον δὲ συβώτης,
 Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπευγε βοῶν ἐπιδοκόλος ἀνὴρ·
 οἱ μὲν ἐπεὶ ἅμα πάντες ὁδᾷ ἔλον ἀσπετον οὐδας.
 270 Μνηστήρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε·
 τοὶ δ' ἄρ' ἐπήϊξαν, νεκῶν δ' ἐξ ἔγχε' ἔλοντο.
 Αὖτις δὲ μνηστήρες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
 ἰέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
 Τῶν ἄλλων μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
 275 βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
 ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελή πεσε χαλκοβάρεϊα.
 Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
 λίγδην, ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός.
 Κτήσιππος δ' Εὐμαῖον ὑπὲρ σάκος ἔγχεϊ μακρῷ
 280 ὤμον ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέρπτατο, πίπτε δ' ἔραζε.
 Τοὶ δ' αὖτ' ἅμω' Ὀδυσῆα δαίφρονα, ποικιλομήτην,
 μνηστήρων ἐς ὅμιλον ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα. [σεύς,
 Ἐνὸ αὐτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πτολίπορθος Ὀδυσ-
 Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυδον δὲ συβώτης·
 285 Κτήσιππον δ' ἄρ' ἐπεῖτα βοῶν ἐπιδοκούλος ἀνὴρ
 βεβλήκει πρὸς στήθος, ἐπευχόμενος δὲ προσηύδα·
 ὦ Πολυθερσεΐδῃ φιλοκέρτομε, μήποτε πάμπαν
 εἴκων ἀφραδῆς μέγα εἰπεῖν, ἀλλὰ θεοῖσιν
 μῦθον ἐπιτρέψαι· ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 290 Τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινίῃον, ὃν ποτ' ἔδωκας
 ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, δόμον κατ' ἀλητεύοντι.
 Ἥ ῥα βοῶν ἐλίκων ἐπιδοκούλος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 οὔτα Δαμαστορίδην αὐτοσχέδον ἔγχεϊ μακρῷ·
 Τηλέμαχος δ' Εὐηνόριδην Λεωκίριτον οὔτα
 295 δουρὶ μέσον κενεῦνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 ἤριπε δὲ πρηνῆς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
 Δὴ τότε Ἀθηναίη φησιμέδρον αἰγίδ' ἀνέσχευ
 ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς· τῶν δὲ φρένες ἐπτοίγηθεν.
 Οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον βόες ὡς ἀγελαῖαι·
 300 τὰς μὲν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν
 ὥρην ἐἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται.
 Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχέιλαι,
 ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θορῶσιν·
 ταὶ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται,
 305 οἱ δὲ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκὴ
 γίγνεται οὐδὲ φυγὴ· χαίρουσι δὲ τ' ἄνδρες ἄγρη·
 ὡς ἄρα τοὶ μνηστήρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
 τύπτον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὥρνυτ' αἰετὴς,
 κράτων τυπόμενων· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι ὕεν.
 310 Λεωδῆς δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γούναυν

Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
 percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 alius vero parieti fraxinea-basta incidit ære-gravis.
 Ac postquam hastas evitaverunt procorum,
 his sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses :

O amici, jam quidem ego dixerim et nobis,
 procorum in turbam ut-jaculemur, qui cupiunt
 nos interficere, præter priora mala.

Sic dixit; hi autem omnes jaculati-sunt acutas hastas,
 ex-adverso collimantes : Demoptoleum quidem Ulysses,
 Euryaden autem Telemachus, Elatum vero subuleus,
 Pisandrum autem interfecit boum bubulcus vir :
 hi quidem deinde simul omnes mordicus preheaderunt im-
 mensum solum.] Proci vero recessere domus in-penetræle :
 illi autem irruerunt, et e cadaveribus hastas extraxere.

Rursus vero proci jaculati-sunt acutas hastas,
 connixi : illa vero pleraque irrita reddidit Minerva.
 Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
 percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 alius vero parieti fraxinea-basta incidit ære-gravis.
 Amphimedon autem Telemachio percussit manum ad carpum
 strictim, extremamque pellem læsit æs.

Ctesippus vero Eumæo super scutum hasta longa
 humerum perstrinxit; ea autem supervolavit, ceciditque hu-
 mi.] Illi vero ex-altera-parte circa Ulyssem prudentem, vei-
 autum,] procorum in turbam jaculati-sunt acutas hastas.

Tunc autem Eurydamantem feriit urbium-vastator Ulysses,
 Amphimedontem Telemachus, Polybum vero subulcus;
 Ctesippum autem deinde boum bubulcus vir
 percussit ad pectus; et super-eo-glorians ipsum allocutus-est :

O Polytherside, conviciorum-amans, nunquam omnino
 obsequens stultitiæ magnifice loquere, sed diis
 sermonem committe : quoniam multo potentiores sunt.
 Hoc tibi pro pede es-to hospitale-munus, quem quondam de-
 disti] deo-pari Ulyssi, per domum vaganti.

Dixit boum camarorum bubulcus : at Ulysses
 vulneravit Damastoriden cominus hasta longa :
 Telemachus autem Euenoriden Liocritum vulneravit
 hasta medio ventre, penitusque æs transegit :
 cecidit vero is pronus, terramque feriit tota fronte.

Tunc demum Minerva mortalibus-exitiosam ægidem sustulit
 alte ex fastigio : eorum autem mentes perterritæ-sunt.
 Hique trepidabant per domum, boves tanquam armentales;
 quas quidem pernix asilus adortus agitavit
 tempore in verno, quando dies longi sunt.

Illi autem, sicut vultures carvis-unguibus, aduncis-rostris,
 ex montibus profecti avibus insilunt;
 hæc quidem in campo retia timentes volitant,
 illi autem eas perdunt insilientes; neque ulla resistendi-facul-
 tas] fit, neque effugium; gaudent autem et viri ea captura :
 sic igitur hi procos irruentes per domum

feriebant quaque-versum; illorum autem gemitus oriebatur
 fedus,]capitibus percussis:pavimentum vero lotum sanguine
 undabat.] Liodes autem Ulyssis advolans prehendit genua,

καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Γουνούμαι σ', Ὀδυσσεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο καί μ' ἔλέη-
 οὐ γάρ πώ τινά φημι γυναικῶν ἐν μεγάροισιν [σον·
 εἰπεῖν οὐδέ τι βέξαι ἀτάσθαλον· ἀλλὰ καὶ ἄλλους
 315 παύσσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτά γε βέξοι.
 Ἀλλὰ μοι οὐ πείθοντο κακῶν ἅπο χεῖρας ἔχουσιν
 τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θοοκχόος, οὐδὲν ἑοργῶς,
 κείσομαι· ὥς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.

320 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 εῖ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θοοκχόος εὐχραὶ εἶναι, [σεύς·
 'πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισιν
 τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι,
 σοὶ δ' ἄλοχόν τε φίλῃν σπένθαι καὶ τέχνα τεκέσθαι·'
 325 τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προφύγοισθα.

Ἦς ἄρα φωνήσας ξίφος εἵλετο χεῖρ' ἡμίχθι
 κτεινόμενος· τῷ τόνγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασεν·
 φλεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.

330 Τερπιάδης δέ τ' αἰοῖδος ἀλύσκαυε Κῆρα μέλαιναν,
 Φήμιος, ὅς ῥ' ἦειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.

Ἔσθι δ', ἐν χεῖρσιν ἔχων φόρμιγγα λίγειαν,
 ἄγχι παρ' ὀρσοθύρῃν· δίχα δέ φρεσὶ μερμήριζεν,
 ἡ ἐκδὺς μεγάροιο Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν

335 ἐρκείου ἔζοιτο τετυγμένον, ἐνθ' ἄρα πολλὰ
 Λαέρτης Ὀδυσσεύς τε βοῶν ἐπὶ μῆρ' ἔκαον·
 ἡ γούνων λίσσοιτο προσαῖζας Ὀδυσῆα.

Ἦδε δέ οἱ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι,
 γούνων ἄψασθαι Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος.

340 Ἦτοι δ' φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέθηκε χαμάζε,
 μεσσηγὺς χρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἀργυροῦλου·
 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσαῖζας λάβε γούνων
 καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· [σον·

Γουνούμαι σ', Ὀδυσσεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο καί μ' ἔλέη-
 345 αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεσται, εἴ κεν αἰδοῖν
 πέφνης, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν αἰείδω.

Αὐτοδίακτος δ' εἰμὶ· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας
 παντοίας ἐνέφυσεν· εἰκα δέ τοι παραεῖδαι
 ὥστε θεῶν· τῷ μὴ με λιλαιέο δειροτομῆσαι.

350 Καί κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἴποι, σὸς φίλος υἱός,
 ὥς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν ἐς σὸν δόμον οὐδὲ χατίξων
 πωλεύμην μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαίτας·
 ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκη.

Ἦς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο,
 355 αἶψα δ' ἔδον πατέρα προσεφώνεον ἐγγὺς ἐόντα·

Ἰσχεο μὴδέ τι τοῦτον ἀναίστιον οὕτως χαλκῶν·
 καὶ κήρυκα Μέδοντα σῶσσομεν, ὅς τε μὲν αἰεὶ
 οἴκῳ ἐν-ἡμετέρῳ κηδέσκητο, παιδὸς ἐόντος·
 εἰ δὴ μὴ μιν ἔπεφνε Φιλοῖτις ἡ δὲ συδύτης,
 360 ἡ δὲ σοὶ ἀντεβόλησεν, ὀρινομένῳ κατὰ δώμα.

Ἦς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 πεπτηνὸς γάρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἀμφὶ δὲ δέρμα
 ἔστο βοὸς νεόδαρτον, ἀλύσκαυε Κῆρα μέλαιναν.
 Αἶψα δ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, βοὴς δ' ἀπέδυνε βοείην·

et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

Supplex-oro te, Ulysse; tu vero me respice et mei miserere :
 nunquam enim cuiquam dico *me* mulierum in aedibus
 dixisse neque aliquid fecisse iniquum : sed et alios
 compescebam procos, quicunque talia quidem faceret.
 Sed mihi non paruerunt, a malis manus ut-abstinerent :
 quare et ob-iniquitates sævum fatum consecuti-sunt.
 At ego inter hos haruspex, nihil qui-patravi,
 jacebo : nam non est gratia in-posterum benefactorum.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses :
 si quidem jam inter hos haruspem profiteris *te* esse,
 sæpe fere debes precatus-esse in aedibus,
 longe mihi relictus finem dulcis fieri,
 tibi autem uxoremque caram accedere, et filios parere :
 quare non mortem tu inexorabilem effugies.

Sic igitur locutus, ense cepit manu robusta
 jacentem, quem Agelaus abjecerat humi
 quum-interficeretur; eo hunc ad cervicem mediam ferit :
 loquentis vero adhuc ejus caput pulveribus mixtum-est.

Terpiades autem cantor declinavit fatum atrum,
 Phemius; qui canebat inter procos necessitate.
 Stetit autem, in manibus tenens citharam argutam,
 prope ad posticam : bifariam vero mente deliberabat ;
 utrum egressus domo, Jovis magni ad aram
 domestici sederet fabrefactam, ubi multa
 Laertes Ulyssesque boum femora comburebant ;
 an genibus-prehensia precaretur aggressus Ulysssem.
 Sic autem ei cogitanti visum-est utilius esse,
 genua prehendere Laertiadæ Ulyssis.

Nempe ille citharam cavam deposuit humi
 medio inter craterem et sellam argenteis-clavis distinctam :
 ipse autem demum Ulysssem aggressus prehendit genua,
 et ipsum precans verbis alatis allocutus-est :

Supplex-oro te, Ulysse; tu vero me respice, et mei mise-
 rere :] ipsi tibi in-posterum dolor erit, si cantorem
 interfeceris, qui diis et hominibus cano.

Ex-me-ipso-doctus sum; deus vero mihi in mente cantus
 omnigenos insevit; aptus-sum autem tibi accinere
 tanquam deo : quare ne me cupias obtruncare.

Et Telemachus hæc utique dixerit, tuus dilectus filius,
 quod ego neutiquam lubens in tuam domum, neque indigens,
 veniebam prociis cantarurus inter convivia ;
 sed multo plures et potentiores ducebant *me* necessitate.

Sic dixit : eum autem audivit sacra vis Telemachi ;
 statimque suum patrem alloquebatur prope stantem :

Continue-te, neu quicquam hunc insonem vulnera are :
 etiam præconem Medontem servabimus, qui me semper
 domo in nostra curabat, puer dum-eram :
 si jam non ipsum interfeceret Philoëtus, vel subulcus,
 vel tibi is occurrerit, ruenti per domum.

Sic dixit : eum vero audivit Medon, prudentia sciens :
 stratus enim jacebat sub solio, circum autem pellem
 indutus-erat bovis recens-excoriati, vitans fatum atrum.
 Statim vero a-solo surrexit, citoque exiit bubulam *pellem* ;

365 Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσαΐξας λάβε γούνων
καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν δὲ εἰμὶ· σὺ δ' ἴσχεις· εἰπέ δὲ πατρί,
μή με περισθενέων δηλήσεται ὀξείῃ χαλκῷ,
ἄνδρῶν μνηστήρων κεχολωμένος, οἳ οἱ ἔκειρον
370 κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον.

Τὸν δ' ἐπιμειδίσσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
θάρσει, ἐπειδὴ σ' οὗτος ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν,
ὄφρα γυνῆς κατὰ θυμὸν, ἀτὰρ εἴπησθα καὶ ἄλλω,
ὥς κακοεργῆς εὐεργεσίῃ μέγ' ἀμείνων.

375 Ἄλλ' ἐξελθόντες μεγάρων ἐξέσσε θύραζε
ἐκ φόνου εἰς αὐλήν, σύ τε καὶ πολύφημος δοῖδός,
ὄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, στέταί με χρή·
ὣς φάτο· τὸν δ' ἔξω βήτην μέγαροιο κινόντα,

ἐξέστην δ' ἄρα τῷγε Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν,
380 πάντοσε παπταίνοντε, φόνον ποτιδεγμένω αἰεῖ.

Πάπτηγεν δ' Ὀδυσσεύς καθ' ἑὸν δόμον, εἰ τις ἐτ' ἀν-
ζυὸς υποκλοπέοιτο, ἀλυσκὼν Κῆρα μέλαιναν. [δρῶν
τοὺς δὲ ἰδὲν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίησιν
πεπτεῶτας πολλούς· ὥς τ' ἱχθύας, οὓς θ' ἀλιεῖς
385 κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιτῆς ἔκτοσθε θάλασσης
δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυμῶν· οἳ δέ τε πάντες
κύμαθ' ἄλῃος ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
τῶν μὲν τ' Ἥλιος φαέθων ἐξείλετο θυμόν·
ὥς τότε ἄρα μνηστήρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

390 Δὴ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Τηλέμαχ', εἰ δ' ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύ-
δρα ἔπος εἰπῶμι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν. [κλειαν,

ὣς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί·
κινήσας δὲ θύρην προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·

395 Δεῦρο δὴ ὄρσο, γρη῏ παλαιγενὲς, ἥτε γυναικῶν
δμῶάν σκοπὸς ἔσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων·
ἔρχεο· κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς, ὄφρα τι εἴπη.

ὣς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
ὦξεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων,

400 βῆ δ' ἵμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
Εὖρεν ἔπειτα Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσσιν,
αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥς τε λόντα,

ὃς βᾶ τε βεβρωκίως βοὸς ἔρχεται ἀγραυλίου·
πᾶν δ' ἄρα οἱ στήθος τε παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν
405 αἵματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι·
ὥς Ὀδυσσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν.

Ἦ δ' ὥς οὖν νέκυάς τε καὶ ἀσπετον εἰσίδεν αἶμα,
ἰθυσέν β' ὀλοῦξαι, ἔπει μέγα εἰσίδεν ἔργον·
ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένην περ·

410 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἐν θυμῷ, γρη῏, χαῖρε καὶ ἴσχεις μὴδ' ὀλοῦξαι·
οὐχ ὅσῃ, κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι.

Τούσδε δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν καὶ σχέτλια ἔργα·
οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,

415 οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἔπεσπον.

Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ γυναῖκας ἐνὶ μεγάροις κατὰλεξον,
αἳ τέ μ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσίν.

Telemachum autem deinde aggressus prehendit genua,
et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

O care, ego quidem hic sum : tu vero contine-te ; dic autem patri,] ne me ferociens la-dat acuto aere,
de-viris procis iratus, qui ei attondebant
possessiones in aedibus ; te autem stulti nihil honorabant.

Hunc vero subridens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
bono-esto-animo, quandoquidem te hic liberavit et servavit ;
ut noscas ipse in animo, sed dicas etiam alii,
quod maleficio beneficium est longe melius.

Sed egressi ex-aedibus, sedete foris
extra caedem in aula ; tuque et valde-celebris cantor,
dum ego per domum operatus-fuero, quodcunque me oportet.

Sic dixit : hi autem exiverunt domo profecti,
sedebantque proinde Jovis magni ad aram ;
undique circumspicientes, caedem exspectantes semper.

Circumspectavit vero Ulysses per suam domum, si quis
adhuc virorum] vivus surriperet-se, vitans fatum atrum.
Illos autem vidit prorsus omnes in sanguine et pulveribus
collapse multos ; sicut pisces, quos- quidem piscatores
cavum in litus, canum extra mare,
reti extraxerunt multiforo ; hi vero omnes
undae maris desiderantes in arenis fusi-sunt,
et horum quidem Sol lucens abstulit animam :
sic tunc proci super alios-alii fusi-erant.

Tum demum Telemachum allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Telemache, eia age, mihi advoca nutricem Eurycleam :
ut verbum ei dicam, quod mihi in-animo est.

Sic dixit : Telemachus vero dilecto obedivit patri ;
motaque janua allocutus-est nutricem Eurycleam :
Huc jam move-te, anus antiqua, quae mulierum
famularum inspectrix es in aedibus nostris :
veni ; vocat te pater meus, ut aliquid tibi dicat.

Sic igitur locutus-est : illi autem non-evolvit verbum.

Aperuit vero fores aedium habitantibus-commodarum,
profectaque-est ire : at Telemachus ante praebat.

Invenit deinde Ulyssem inter caesa cadavera,
sanguine et pulvere inquinatum : tanquam leonem,
qui quidem pastus de-bove venit agresti ;
totum autem ei pectusque, genaeque utrinque
cruentatae sunt ; terribilis vero est in vultum aspectu :

sic Ulysses inquinatus-erat pedibus et manibus superne.

Ille autem ubi cadaveraque et immensum inspexit sanguinem,
impetum-cepit ululandi, quoniam magnum vidit opus :

sed Ulysses cohibuit et retinuit, cupientem licet ;

et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

In animo, anus, gaude, et te-contine, neu ulula :
non est fas, interfectis super viris gloriari.

Hosce vero fatum domuit deorum et ipsorum iniqua opera :

neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicunque ad-ipsos perve-
niret:] quare et ob-insolentiam foedam mortem assecuti-sunt.

Sed age, mihi tu mulieres in aedibus recense,

et quae me parum-honorant, et quae culpae-expertes sunt.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 420 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω.
 Πεντήκοντά τοι εἰσιν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
 δμῳαί, τὰς μὲν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι,
 εἶρι τε ξαίνειν καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι·
 425 οὐτ' ἐμέ τιούσαι οὐτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
 Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἄεξετο, οὐδὲ ἔ μήτηρ
 σημαίνειν εἰσκεν ἐπὶ δμῳῇσι γυναιξίν.
 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν ἀναβῆσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 εἰπω σῇ ἀλόχῳ, τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπιώρσεν. [σεύς·
 430 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 μήπω τήνδ' ἐπέειρε· σὺ δ' ἐνόηδες εἰπὲ γυναιξίν
 ἑλθέμεν, αἵ περ πρόσθεν ἄεικέα μηχανώνωντο.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἀγγελεύουσα γυναιξὶ καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 435 Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συδῶτην
 εἰς ἔ καλεσσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄρχετε νῦν νέκυας φορεῖν καὶ ἄνωγχε γυναῖκας·
 αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν.
 440 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσῃσθε,
 δμῳὰς ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάροιο
 μεσσηγὺς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 θεινέμεναι ξίφεσιν ταυνήκεσιν, εἰκόες πασέων
 ψυχὰς ἐξαφελήσθε καὶ ἐκλεάθουσιν· Ἄφροδίτης,
 445 τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον μίσγοντό τε λάθρη.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἀολλέες ἦλθον ἅπασαι,
 αἶν' ὀλοφυρόμεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
 Πρῶτα μὲν οὖν νέκυας φόρον κατατενηῶτας,
 καδ' ὁ ἄρ' ὑπ' αἰθούσῃ τίθεσαν εὐερκέος αὐλῆς,
 450 ἀλλήλησιν ἐρείδουσιν· σήμαινε δ' Ὀδυσσεὺς,
 αὐτὸς ἐπισπέρχων· ταὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθάειρον.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συδῶτης
 455 λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
 ξῦον· ταὶ δ' ἐφόρεον δμῳαί, τίθεσαν δὲ θύραζε.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο,
 δμῳὰς δ' ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάροιο
 μεσσηγὺς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 460 εἶλθον ἐν στείνει, θθεν οὕτως ἦεν ἀλύξαι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχ' ἀγορεύειν·
 Μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἐλοιμένην
 τᾶων, αἱ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν
 μητέρι θ' ἡμετέρῃ παρὰ τε μνηστῆρσιν ἱαυον.
 465 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ πείσμα νεὸς κυανοπύροιο
 χίονος ἐξάψας μεγάλης περιβάλλε θόλοιο,
 ὕψος· ἐπεντανύσας, μή τις πᾶσιν οὐδας ἔκοιτο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἢ χύλαι ταυνοσίπτεροι ἢ πέλειαι
 ἔρκει ἐνιπλήζουσιν, τό θ' ἐστῇκε ἐνὶ θυμῳ,
 470 αὖλιν ἐσιέμεναι, στυγερός δ' ὑπεδέξατο κοῖτος·
 ὥς αἰγ' ἐξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πᾶσαις
 δειρῇσι βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἰκτίστα θάνουσιν·

Illum autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclaea :
 enimvero ego tibi, fili, veritatem declarabo.

Quinquaginta tibi sunt in ædibus mulieres
 famulae, quas quidem opera docuimus operari,
 lanasque carpere, et servitutem sustinere :
 harum duodecim omnes ad-impudentiam processerunt,
 nec me honorantes, neque ipsam Penelopen.
 Telemachus vero recens quidem adolesebat, neque ipsum
 mater] imperare sinebat famulis mulieribus.
 Sed age, ego consensco cornaculo splendido,
 dicam tuæ uxori, cui aliquis deus somnum immisit.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 nondum eam excita ; tu vero huc dic mulieribus
 ut-veniant, quæ-quidem antea indigna machinabantur.

Sic igitur dixit ; anus autem per domum (transiens exivit,
 nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent.
 At ille Telemachum et bubulcum ac subulcum,
 ad se vocatos, verbis alatis allocutus est :

Incipite nunc cadavera portare, et jubete ferre mulieres,
 ac deinde solia perpulcra, et mensas,
 aqua et spongiis multiforis purgare.
 At postquam jam totam domum ordinaveritis,
 famulas eductas e bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulæ,
 ferite ensibus longa-acie, donec omnium
 animas abstuleritis et oblitæ fuerint Veneris,
 quam sub procis habebant, et qua miscebantur clam.

Sic dixit ; ac mulieres confertæ venerunt omnes,
 graviter lamentantes, uberes lacrimas defundentes.
 Primum quidem corpora portabant mortua ;
 sub porticu vero ponebant bene-septæ aulæ,
 sibi-invicem innitentes : imperabat autem Ulysses,
 ipse adurgens : illæ vero exportabant etiam necessitate.
 Ac deinde solia perpulcra et mensas,
 aqua et spongiis multiforis purgabant.
 At Telemachus et bubulcus ac subulcus
 scopis pavementum firmiter structæ domus
 verrebant ; exportabant vero famulae, posueruntque foris.

Ac postquam totam domum ordinarant,
 famulas eductas e bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulæ
 cogeant in angusto, unde nullo-modo licebat effugere.
 Ad-hos autem Telemachus prudens incipiebat loqui :

Non quidem jam pura morte animum auferrem
 harum, quæ dudum meo capiti opprobria offuderunt,
 matrique meæ, cumque procis concumbebant.

Sic igitur dixit ; et funem navis prora-cerulea-instructæ
 ex-columna nexum magna tholi, iis circumjecit,
 alte extensum, ne qua pedibus solum attingeret.
 Sicut autem quando vel turdæ patulis-alis, vel columbæ
 reti impingunt, quod stabat in fruticeto,
 septum intrantes, triste autem eas suscepit cubile :
 sic hæ ordine capita habebant, circum autem omnia
 colla laquei erant, ut miserrime morerentur :

ἥσπαιρον δὲ πόδεςσι μίνυνθά περ οὔτι μάλα δὴν.

Ἴκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν·
475 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ῥίνας τε καὶ οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
τάμονοι μῆδεα τ' ἐξέρουσαν, κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι·
χείρας τ' ἡδὲ πόδας κόπτον, κεκοτητόι θυμῷ.

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χεῖρας τε πόδας τε
εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε χίον· τετέλεστο δὲ ἔργον.

480 Αὐτὰρ ὅγε προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν·
Οἶσε θέειον, γρη῏, κακῶν ἄκος, οἷσε δέ μοι πῦρ,
ὄφρα θεειώσω μέγαρον· σὺ δὲ Πηνελόπειαν
ἔλθειν ἐνθάδ' ἀνυγθὶ σὺν ἀμυριόλοισι γυναῖξιν·
πάσας δ' ὄτρυνον δμῶας κατὰ δῶμα νέεσθαι.

485 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλην τροφὸς Εὐρύκλεια·
ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον ἐμὸν, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἀλλ' ἄγε τοι γλαϊάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐνείκω·
μῆδ' οὕτω βράκεσιν πεπυκασμένους εὐρέας ὠμούς·
ἔσταθ' ἐνὶ μεγάροισιν νημεσσητόν δέ κεν εἴη. [σεύς·

490 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
πῦρ νῦν μοι πρῶτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.

Ὡς ἔφαθ'· οὐδ' ἀπίθησε φίλην τροφὸς Εὐρύκλεια,
ἦνεικεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
εὖ διεβέβησεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.

495 Γρη῏ς δ' αὖτ' ἀπέβη διὰ δῶματα κάλ' Ὀδυσῆος,
ἀγγέλουσα γυναῖξιν καὶ ὄτρυνέουσα νέεσθαι·
αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.

Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφεχέοντο καὶ ἡσπάλλον· Ὀδυσῆα
καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὦμους
500 χεῖρας τ' αἰνύμεναι· τὸν δὲ γλυκὺς ἡμερος ἦρει
κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς· γέγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.

Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Πηνελόπης ἀναγνώ-
ρισμός.

Γρη῏ς δ' εἰς ὑπερῷ ἀνεδήσαστο καγχαλόωσα,
δεσποίνῃ ἑρέουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἔοντα·

γούνατα δ' ἐβρώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

5 Ἔγρεο, Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὄφρα ἴδῃαι
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι, τάτ' ἔλδεαι ἤματα πάντα·
ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ὅψε περ ἑλθών.
Μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγήνορας, οἷτε οἱ οἶκον
κῆδεσκον καὶ κτήματ' ἔδον βιώντό τε παῖδα.

10 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν· οἷτε δύνανται
ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἔοντα
καὶ τε χαλιφρονέοντα σασφροσύνης ἐπέβησαν·
οἷ σέ περ ἔβλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσίμῃ ἦσθα.

15 Τίπτε με λωθεύεις, πολυτενέθρα θυμὸν ἔχουσαν,
ταῦτα παρὲς ἑρέουσα καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις

palpitabant vero pedibus paululum, nequaquam valde diu.

Ac Melanthium educebant per vestibulumque et aulam ;
ejus autem naresque et aures saevo aere
abscindebant, genitaliaque evulserunt, canibus cruda discer-
penda ;] manusque et pedes amputabant, irato animo.

Hi quidem deinde ut-sibi-abluerant manusque pedesque ,
ad Ulyssem in-domum ivere ; perfectum-erat autem opus.
Atque hic alloquebatur dilectam nutricem Eurycleam :

Affer thus, anus, malorum medelam, afferque mihi ignem,
ut suffiam domum ; tu autem Penelopen
venire huc jube, cum famulis mulieribus :
omnes vero hortare ancillas per domum, ut-veniant.

Eum vero rursus alloquebatur dilecta nutrix Euryclea :
certe jam hæc, fili mi, apposite dixisti ;
sed age, tibi lænamque tunicamque vestimenta afferam :
neve hoc-modo pannis tectus latos humeros
sta in ædibus ; indignum vero hoc foret.

Eam autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
ignis nunc mihi omnium-primum in ædibus fiat.

Sic dixit : neque inobsequens-fuit cara nutrix Euryclea ;
attulit vero ignem et thus : at Ulysses
bene suffivit ædes et domum et aulam.

Anus autem inde ascendit per ædes pulcras Ulyssis,
nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent :
illæ vero iverunt ex domo, facem in manibus tenentes.
Hæque inde circumfundebantur et salutabant Ulyssem,
et osculabantur ei amplectentes caputque et humeros
manusque prensantes ; illum autem dulce desiderium cepit
fletus et suspirii : cognoscebat vero animo cunctas.

ODYSSEÆ XXIII.

Ulysses a Penelope agnitus.

Anus vero in cenaculum ascendit exsultans,
heræ dictura dilectum maritum intus esse :

genua autem firmiter-se-movebant, pedesque subsultabant :
stetit vero deinde super caput, et ipsam sermone allocuta-
est :] Surge, Penelope, cara filia, ut videas
oculis tuis, quæ desideras per-dies omnes :
venit Ulysses, et domum advenit, sero licet reversus.

Procos autem interfecit illustres, qui ipsi domum
contristabant et possessiones comedebant violenterque-tra-
ctabant filium.] Illam vero rursus allocuta-est prudens Pe-
nelope :] nutrix cara, insanam te dii reddidere, qui possunt
insipientem facere etiam eum qui vel prudentissimus sit ;
atque alias mentis-impotentem sapientiæ admoverunt :
qui te sane læserunt ; antea autem mente integra eras.

Cur me deludis, pertristem animum habentem,
hæc præter verum dicens, et ex somno me suscitās

- ἡδέος, ὃς μ' ἐπέδησε φίλα βλεφαρ' ἀμικαλύψας;
οὐ γάρ πω τοιόνδε κατέδραθον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς
ῥηγε' ἐποφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.
- 20 Ἄλλ' ἄγε νῦν κατὰβηθι καὶ ἂψ ἔργου μέγαρόνδε.
Εἰ γάρ τίς μ' ἄλλη γε γυναῖκων, αἱ μοι ἑσάν,
ταῦτ' ἐλοῦσ' ἤγγειλε καὶ ἐξ ὕπνου ἀνέγειρεν,
τῷ κε τάχα στυγερώς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι
αὐτὶς ἔσω μέγαρον· σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὄνησει.
- 25 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
οὔτι σε λωθεύω, τέκνον φίλον· ἄλλ' ἐτάμόν τοι
ἦλθ' Ὀδυσσεύς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὅς ἄγορεύω,
ὃ ξείνος, τὸν πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροισιν.
Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλαι ᾔδεον ἐνδον ἔοντα,
30 ἀλλὰ σαορρσύνησι νοήματα πατρός ἔκλυθεν,
ὅφρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βίην ὑπερηνορέοντων.
Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἐχάρη καὶ ἀπὸ λέκτροιο θορούσα
γρητὶ περιπλέχθη, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἦκεν·
καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 35 Εἰ δ', ἄγε δή μοι, μαῖα φίλη, νημερτές ἐνισπε,
εἰ ἐτεδὼν δὴ οἶκον ἱκάνεται, ὅς ἄγορεύεις,
δπηκὸς δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέαι χεῖρας ἐφῆκεν,
μῶνος ἐὼν, οἱ δ' αἰὲν ἀλλόλεες ἐνδον ἐμμενον.
- Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
40 οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἷον ἄκρουον
κτεινομένων· ἡμεῖς δὲ μυγῶ θαλάμων εὐπῆκτων
ἡμεθ' ἀτυζόμεναι, σανίδες δ' ἔχον εὐ ἄραρυαί·
πρίν γ' ὅτε δή με σὸς υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο καλέσσειν
Τηλέμαχος· τὸν γάρ ῥα πατὴρ προέηκε καλέσσαι.
- 45 Εὐρόν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσσιν
ἔσταθ'· οἱ δὲ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὐδας ἔχοντες
κεῖατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης.
[αἵματι καὶ λύθῳ πεπαλαγμένον ὥστε λέοντα.]
Νῦν δ' οἱ μὲν δὴ πάντες ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
50 ἀθρόοι· αὐτὰρ ὃ δῶμα θειοῦται περικαλλές,
πῦρ μέγα κειάμενος· σὲ δέ με προέηκε καλέσσαι.
Ἄλλ' ἔπευ, ὅφρα σφῶϊν εὐφροσύνης ἐπιβῆτον
ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ἔπει κακὰ πολλὰ πέποσθε.
Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐλδωρ ἐκτετέλεσται·
- 55 ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος, εὗρε δὲ καὶ σὲ
καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι· κακῶς δ' οἵπερ μιν ἔραζον
μνηστῆρες, τοὺς πάντας ἐτίσατο φῆ ἐνὶ οἴκῳ.
- Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίρρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, μήπω μέγ' ἐπεύχεο καρχαλόωσα.
- 60 Οἶσθα γάρ, ὥς κ' ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροισι φανείη
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί τε καὶ υἱεῖ, τὸν τεκόμεσθα·
ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὥς ἄγορεύεις·
ἀλλὰ τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἄγανους,
ὑβρίν ἀγασσάμενος θυμολγέα καὶ κακὰ ἔργα.
- 65 Οὐτίνα γὰρ τίσεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
τῷ δ' ἄτασθαλίας ἔπαθον κακόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ὥλισε τηλοῦ νόστον Ἀχαιῶδες, ὥλετο δ' αὐτός.
- Τὴν δ' ἡμεῖβειτ' ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
70 τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·

dulci, qui mihi vinxerat caras palpebras complexus?
nondum enim taliter dormivi, ex quo Ulysses
ivit visurus malum-Ilium non nominandum.
Sed age nunc descende, et retro vade in-domum.
Si qua enim mihi alia mulierum, quæ mihi sunt,
hæc veniens nuntiasset et ex somno me suscitasset,
ideo cito graviter ipsam ego dimissem ut iret
rursus intra ædes : te vero in-hoc quidem senectas juvabit.

Hanc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea :
nequaquam te deludo, filia cara : sed vere tibi
venit Ulysses, et domum advenit, sicut dico;
ille hospes, quem omnes ignominia-afficiebant in ædibus.
Telemachus vero illum dudum noverat intus esse,
sed per-prudentiam consilia patris occultarat,
ut virorum ulcisceretur violentiam superbiorum.

Sic dixit : illa autem gavisa est, et a lecto exsilens
anum complexa est ; a-palpebris vero lacrimam demisit ;
et ipsam compellans verbis alatis allocuta est :

Eia age jam mihi, nutrix dilecta, verum dic,
si vere jam domum venit, ut dicis,
quomodo demum procis impudentibus manus intulerit,
solus quum-esset : hi vero semper frequentes intus manebant.

Illam autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea :
non vidi, non didici, sed gemitum solum audiebam
eorum-qui-interficiebantur : nos vero in-recessu thalamorum
bene-structorum] sedebamus turbatæ ; foresque continebant
nos bene-apte,] prius quidem quam tandem me tuus filius
e domo vocaret.] Telemachus : hunc enim pater emiserat vo-
caturum.] Inveni dein Ulyssē inter cæsa cadavera
stantem ; illi vero circa ipsum solidum-pavimentum tenentes,
jacebant super alios-alii : videns tu animo exhilarata-fuisses.
[sanguine et cruore fœdatum, tanquam leonem.]

Nunc hi quidem jam omnes *jacēt* ad atrienses fores
conferri : at ille domum suffit perpulcrā,
igne magno accenso : te vero me emisit ut-vocarem.
Sed sequere, ut vobismet lætitiæ immittatis
ambo carum cor, quoniam mala multa passi-estis.
Nunc vero jam hoc longum desiderium perfectum est :
venit quidem ipse vivus ad-focum, invenit autem et te
et filium in ædibus ; mala vero qui ei faciebant
proci, hos omnes ultus est sua in domo.

Hanc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
nutrix dilecta, nondum magnopere gloriari exultans.
Nosti enim quod gratus in domo appareret
omnibus, maxime vero mihique et filio, quem genuimus :
sed non est hic sermo verus, sicut dicis :
sed aliquis immortalium interfecit procos illustres,
injuriā eorum indignatus acerbam et mala opera.
Neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicumque ad-ipsos perve-
nisset :] ideo ob iniquitates passi-sunt malum : at Ulysses
perdidit reditum longe ab-Achaia, periitque ipse.

Ei autem respondit deinde dilecta nutrix Euryclea :
filia mea, quale tibi verbum fugit ex septo dentium !

ἥ πόσιν, ἔνδον ἔοντα παρ' ἐσχάρῃ, οὔ ποτ' ἐφησθα
 οἰκαδ' ἐλευσέσθαι· θυμός δέ τοι αἰὲν ἀπίστος.
 Ἀλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι εἰπω,
 οὐλήν, τήν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι·
 75 τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην· ἔθελον δέ σοι αὐτῇ
 εἰπέμεν· ἀλλά με κείνος ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσὶν
 οὐκ ἔα εἰπέμεναι, πολυιδρεῖσιν νόοιο.
 Ἀλλ' ἔπευ· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδῶσομαι αὐτῆς,
 αἶ κέν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναι μ' οἰκτίστω ὀλέθρῳ.
 80 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 μαῖα φίλη, χαλεπὸν σε θεῶν αἰετιγενετῶν
 δῆνεα εἵρουσθαι, μάλα περ πολυιδρὶν ἐοῦσαν.
 Ἀλλ' ἔμπης ἴομεν μετὰ παῖδ' ἐμὸν, ὅρρα ἴδωμαι
 ἀνδρας μνηστῆρας τεθνήστας, ἧδ' ὅς ἐπεφνεν.
 85 Ὡς φαιμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
 ὄρμαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεεῖνοι
 ἢ παρσάσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα.
 Ἦ δ' ἐπεί εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λαΐνον οὐδὸν,
 ἔζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 90 τοῖχου τοῦ ἐτέρου· ὃ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
 ἵστο κάτω ὁρώων, ποτιδέγμενος, εἰ τί μιν εἴποι
 ἰσθίμη παρακοιτις, ἐπεὶ ἴδεν ἄφθαλμοῖσιν.
 Ἦ δ' ἀνέει δὴν ἦστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἔκτανεν·
 ὄψεϊ δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπαδίως ἐξίδεσκεν,
 95 ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε, κακὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα.
 Τηλέμαχος δ' ἐνένικπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Μῆτερ ἐμὴ, δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
 τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζειαι, οὐδέ παρ' αὐτὸν
 ἐξομένη μῦθοισιν ἀνείρεαι οὐδέ μεταλλάξῃ;
 100 οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὦδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
 ἀνδρὸς ἀφεσταίῃ, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἔλθοι εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν·
 σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθου.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 105 τέκνον ἐμὸν, θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν·
 οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος οὐδ' ἐρέεσθαι
 οὐδ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι ἐναντίον· εἰ δ' ἔτεδον δὴ
 ἔστ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεταί, ἦ μάλα νοῦι
 γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λώϊον· ἔστι γὰρ ἡμῖν
 110 σήμαθ', ἃ δὴ καὶ νοῦι κεχυρμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ πολύτλας διὸς Ὀδυσσεὺς,
 αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχ', ἦτοι μῆτέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
 πειράζειν ἐμέθεν· τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον.
 115 Νῦν δ' ὅτε ῥυπόων, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα ἔμμαι,
 τοῦνεκ' ἀτιμάζομε καὶ οὕτω φησὶ τὸν εἶναι.
 Ἥμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἀρίστα γένηται.
 Καὶ γάρ τίς θ' ἔνα φῶτα κατακτεῖνας ἐνὶ δήμῳ,
 ὧ μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀσσητῆρες ὀπίσω,
 120 φεύγει, πηρὺς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαίαν·
 ἡμεῖς δ' ἔρμα πολλὸς ἀπέκταμεν, οἱ μὲν' ἀρίστοι
 κούρῳιν εἰν Ἰθάκῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε, πάτερ φίλε· σὴν γὰρ ἀρίστην

quæ maritum, intus dum-est apud focum, nunquam dicis
 domum esse-venturum: animus vero tibi semper incredulus.
 Sed age tibi et signum manifestum aliud quoddam dicam,
 cicatricem, quam olim ei aper inflixit albo dente :
 hanc eum abluens agnovi; volebam autem tibi ipsi
 dicere : sed me ille prehensam ad os manibus,
 non sinebat dicere, per-sollertiam mentis.

Sed sequere; atque ego me oppignerabo ipsam,
 si te decipiam, ut-interficias me miserrima morte.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope :
 nutrix cara, difficile est te deorum sempiternorum
 consilia cavere, valde licet multarum-rerum-scientem.
 Sed omnino eamus ad filium meum, ut videam
 viros procos mortuos, atque eum qui interfecit eos.

Sic locuta, descendebat e-cœnaculo : multa vero ei cor
 agitabat, utrum seorsum dilectum maritum interrogaret,
 an astans oscularetur caput et manus prehensas.
 Illa vero postquam ingressa-est, et transiit lapideum limen,
 sedebat deinde Ulyssi ex-adverso, in ignis splendore,
 ad-parietem alterum : ille autem ad columnam longam
 sedebat deorsum tuens, expectans, si quid sibi diceret
 eximia uxor, postquam vidit oculis.

Hæc vero tacita diu sedit, stupor vero ei cor invasit :
 obtutu autem aliquando quidem eum in-oculos aspectabat,
 aliquando vero identidem-non-agnoscebat, mala corpore ve-
 stimenta habentem.] Telemachus autem eam increpabat,
 verbumque dixit et elocutus-est :] mater mea, mala-mater,
 immitem animum habens,] cur sic a-patre separaris, neque
 propter ipsum] sedens, verbis percontaris neque interrogas?
 Haud quidem alia utique sic mulier obfirmato animo
 a-viro absisteret, qui ei mala multa perpeusus
 venisset vigesimo anno in patriam terram :
 tibi vero semper cor durius est lapide.

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 fili mi, animus mihi in pectoribus stupet :
 neque aliquod proloqui possum verbum ad eum, neque in-
 terrogare,] neque in vultum intueri coram. Si autem revera
 demum] est Ulysses, et domum venit, certe omnino nos
 cognoscemus alter-alterum et melius; sunt enim nobis
 signa, quæ jam et nos abscondita scimus ab aliis.

Sic dixit : subrisit vero audens divinus Ulysses,
 statimque Telemachum verbis alatis allocutus-est :

Telemache, sane matrem in ædibus sine
 tentare me; cito autem cognoscet etiam melius.
 Nunc vero, quia sordeo, malaque corpore vestimenta indu-
 tus-sum,] ideo despicatui-habet me, et nondum putat ipsum
 esse.] Nos vero consultemus, quo-pacto quam optime fiat.
 Etenim aliquis, etiam unum virum ubi-interfecerit in populo,
 cui non multi sint adjuutores pone,
 fugit, cognatisque relictis et patria terra :
 nos autem columen urbis interfecimus, qui longe optimi erant
 juvenum in Ithaca; ideo te consultare iubeo.

Hunc vero rursus Telemachus prudens contra affatus-est :
 ipse hæc sane videas, pater dilecte; tuum enim optimum

125 μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κε τίς τοι
 ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθνητῶν ἀνθρώπων.
 [Ἡμεῖς δ' ἑμμεμαῖωτες αἶψ' ἐφόμεθ', οὐδέ τί φημι
 ἀλκῆς δευσιέσθαι, ὅση δύνάμεις γε πάρεστιν.]
 Τὸν δ' ἀπαμειδόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 130 τοιγάρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἀρίστα. [σεύς·
 Πρῶτα μὲν ἄρ λούσασθε καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας,
 δμῶας δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἴμαθ' ἐλέσθαι·
 αὐτὰρ θεῖος αἰοῖδος ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
 ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο,
 135 ὣν κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἐκτὸς ἀκούων,
 ἢ ἂν ὁδὸν στείχων, ἢ οἱ περιναϊεταύουσιν·
 μὴ πρόσθε κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἄστου γένηται
 ἀνδρῶν μνηστήρων, πρὶν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω
 ἄγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἐνθα δ' ἔπειτα
 140 φρασσόμεθ', ὅττι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἢ δ' ἐπίθοντο.
 Πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας·
 ἐπλίσθη δὲ γυναῖκες· ὃ δ' ἔειπτο θεῖος αἰοῖδος
 φόρμιγγα γλαφυρὴν, ἐν δέ σφισιν ἤμερον ὥρσεν
 145 μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
 Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν
 ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκε, δόμων ἐκτοσθεν ἀκούων·
 Ἡ μάλα δὴ τις ἔγγημε πολυμνήστην βασιλειαν·
 150 σχετλίη, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὐ κουριδίοιο
 εἰρῆσθαι μέγα δῶμα διαμπερές, ἕως ἴκοιτο.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ᾗ ἐνὶ οἴκῳ
 Εὐρυνόμη ταμὴν λούσεν καὶ χρίσεν ἐλαίῳ·
 155 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα·
 αὐτὰρ κακὰ κεφαλῆς χεῖρεν πολλὴν κάλλος Ἀθήνη
 μελίσσά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καδὲ δὲ κάρητος
 οὐλάς ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἀνθει ὁμοίας.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχέυνεταί ἀργύρῳ ἀνὴρ
 160 ἰδρὶς, δὴν Ἡφαιστος δέδωκε καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελεῖει·
 ὥς μὲν τῷ περίχρυσος ἦν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὅμοιος·
 ἀψ' δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη,
 165 ἀντίον ἥς ἀλόχου, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Δαιμονίη, περὶ σοίγε γυναικῶν θηλυτεράων
 κῆρ ἀτέραιμονον ἔθηκας Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντας·
 οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὥδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
 ἀνδρὸς ἀφροσπαίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
 170 ἔλθοι ἐεικοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι, μαῖα, στόρεσον λέχος, ὅρρα καὶ αὐτὸς
 λέξομαι· ἡ γὰρ τῆς σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 δαιμόνι, οὐτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι οὐτ' ἀθερίζω
 175 οὔτε λήην ἀγαμαι· μάλα δ' εὐ οἶδ', ὅς ἐς ἡσά,
 ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχγρέτμοιο.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλεια,
 ἐκτὸς εὖσταθὲς θαλάμου, τὸν ῥ' αὐτὸς ἐποίη·

consilium in hominibus dicunt esse, nec quisquam tecum
 alius vir contenderit mortalium hominum.

[Nos vero alacres una sequemur; neque omnino puto me
 fortitudine defecturum, quanta vis quidem adsit.]

Illum autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 etenim ego dicam, ut mihi videtur esse optimum.

Primum quidem lavamini, et induimini tunicas,
 famulasque in ædibus jubete vestimenta sibi-sumere :
 ac divinus cantor, habens citharam argutam,
 nobis præeat ludicram saltationem,
 ut aliquis putet nuptias esse, extra audiens,
 vel per viam vadens, vel ex iis qui circum-habitant :
 ne prius fama lata cædis per urbem fiat
 virorum procorum, quam nos iverimus extra
 agrum in nostrum arboribus-abundantem; illic vero postea
 consultabimus, quicquid utile Olympius præberit.

Sic dixit : illi autem ei omnino auscultaunt ac paruerunt.

Primum igitur lavarunt-se, et induerunt-sibi tunicas :
 ornatae-sunt autem mulieres : ac sumsit divinus cantor
 citharam cavam, ipsisque desiderium concitavit
 cantusque dulcis, et eximiae saltationis.

His vero magna domus personabat pedibus
 virorum ludentium, pulcreque-cinctarum mulierum.

Sic autem aliquis dicebat, hæc extra ædes audiens :

Certe omnino jam aliquis duxit multum-ambitam reginam :
 improba, nec sustinuit mariti sui, cui-virgo-nupsit,
 servare magnam domum perpetuo, donec venisset.

Sic aliquis dicebat; hæc autem non noverunt, quomodo
 facta-erant.] At Ulysses magnanimum sua in domo
 Eurynome oecονομα lavit et unxit oleo;
 circumque ipsum pallium jecit et tunicam :
 atque capiti affudit multam pulcritudinem Minerva,
 majoremque aspectu fecit et crassiorum; capite autem
 crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.

Sicut autem quando aliquis aurum circumfundit argento vir
 peritus, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva
 artem omnigenam, pulchra vero opera is perficit :
 sic quidem huic circumfudit gratiam capitisque et humeris.

E balneo vero is egressus est, corpore immortalibus similis :
 iterum autem deinde resedit in solio, unde surrexerat,
 ex-adverso suæ uxori, et ipsam sermone allocutus est :

Mirifica, tibi quidem præ mulieribus feminis
 cor durissimum fecerunt Olympias domos habentes :
 haud quidem alia sic mulier obfirmato animo
 a-viro absisteret, qui ei mala multa perpessus
 venisset vigesimo anno in patriam terram.

Sed age mihi, nutrix, sterne lectum, ut etiam solus
 decumbam : profecto enim huic ferreus in præcordiis animus.

Illum autem rursus allocuta est prudens Penelope :
 mirifice, nec sane magnopere-me-effero, nec nibili-babeo,
 neque admodum admior; perquam autem bene novi, qualis
 eras,] ex Ithaca in navi proficiscens longis-remis-instructa.
 Sed age ei sterne densum lectum, Euryclea,
 extra bene-fundatum thalamum, quem ipse fecit :

ἐνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέγος, ἐμβάλετ' εὐνήν,
 180 κώεα καὶ γλαίνας καὶ ῥήγεια σιγαλόεντα.
 Ὡς ἄρ' ἔρη, πόσιος πειρωμένη· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ὀχθήσας ἄλοχον προσεζώνεε, κέδν' εἰδυῖαν·
 Ὡ γύναι, ἥ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες·
 τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέγος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
 185 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίως ἐθέλων θεῖη ἄλλη ἐνὶ γούρῃ·
 ἀνδρῶν δ' οὐ κέν τις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἥβων,
 ῥεῖα μετογλήσσειεν· ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
 ἐν λέγει ἀσκήτῳ· τὸ δ' ἐγὼ κάμον οὐδὲ τις ἄλλος.
 190 Θάμνος ἔρυ τανυφύλλος ἐλαίης ἔρκεος ἐντὸς,
 ἀκμηνὸς, θαλέθων· πάγεται δ' ἦν ἤυτε κίων.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον, δέμον, ὄφρ' ἐτέλεσσα
 πυκνήσιν λιθάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεψα·
 κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας, πυκινῶς ἀραρυίας.
 195 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης
 κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμῶν ἀμφέξεσα χαλκῷ
 εὖ καὶ ἐπισταμένους καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνα,
 ἔρμιν' ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρω.
 Ἐκ δὲ τοῦ ἀρ/όμενος λέγος ἔξεον, ὄφρ' ἐτέλεσσα,
 200 δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἡδ' ἐλέφαντι·
 ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοῶς, φοῖνικι φαεινόν.
 Οὕτω τοι τότε σῆμα πιφαύσκομαι· οὐδὲ τι οἶδα,
 εἰ μοι ἔτ' ἐμπεδὸν ἔστι, γύναι, λέγος, ἥ τις ἦδη
 ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε, ταμῖν ὑποπυθμέν' ἐλαίης.
 205 Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτογόοντα καὶ φίλον ἦτορ,
 σῆματ' ἀναγούσης, τὰ οἱ ἐμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
 δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 δειρῇ βάλλ' Ὀδυσσῆϊ κάρη δ' ἔκυσ' ἡδὲ προσῆυδα·
 Μῆ μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μά-
 210 ἀνθρώπων πέπνυστο· θεοὶ δ' ὥπαιον διζύν, [λίστα
 οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
 ἥβης ταρπῆναι καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι.
 Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χῆμο μῆδὲ νεμέσσα,
 οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὅδ' ἀγάπησα.
 215 Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 ἐῤῥίγει, μή τις με βροτῶν ἀπάροιτ' ἐπέεσσιν
 ἐλθὼν· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευουσιν.
 Οὐδὲ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμύγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 220 εἰ ἦδη, δ' μιν αὖτις Ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν
 ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδ' ἐμελλον.
 Τῇν δ' ἦτοι βρέξαι θεὸς ὥρορεν ἔργον ἀεικέλ'·
 τῇν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν εἶψ' ἐγκατέθετο θυμῷ
 λυγρῇ, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.
 225 Νῦν δ', ἐπεὶ ἦδη σῆματ' ἀριφραδέα κατέλεξας
 εὐνῆς ἡμετέρης, ἣν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει,
 ἀλλ' οἶοι, σύ τ' ἐγὼ τε καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,
 Ἀκτορίς, ἣν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δαῦρο κιοῦση,
 ἥ νῶϊν εἴρυτο θύρας πυκινοῦ θαλάμοιο,
 230 πεῖθεις δὴ μὲν θυμὸν, ἀτηνέα περ μάλ' ἔόντα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μάλλον ὕψ' ἤμερον ὥρσε γόοιο·
 κλαίει δ' ἔχων ἄλοχον θυμαρέα, κέδν' εἰδυῖαν.

illic ei, elato denso lecto, injicite stragula,
 pelles et lanas et vestes-stragulas splendidas.

Sic igitur dixit, maritum tentans; at Ulysses
 indignatus uxorem alloquebatur, honesta scientem:

O mulier, profecto valde hoc verbum acerbum dixisti:
 quis vero mihi alibi posuit lectum? difficile vero esset
 etiam valde scienti, nisi quando deus ipse aggressus
 facile volens poneret alio in loco:

virorum autem haud quisquam vivus mortalis ne valde quidem
 pubescens,] facile amoliretur; nam magnum signum fa-
 ctum est] in lecto elaborato: eum autem ego feci, nec quis-
 quam alius.] Arbor erat patulis-frondibus olivæ intra septum,
 vicens, florens: crassitudine vero erat tanquam columna.
 Ei autem ego circumdatum thalamum struxi, donec perfecti
 densis lapidibus, et bene desuper texi;
 conglutinatasque imposui fores, firmiter aptatas.

Et tum deinde abscidi comam patulis-frondibus olivæ;
 truncum vero a radice usque procissum circumdolavi ære
 bene et scite, et ad perpendiculum exegi,
 fulcro elaborato; terebravique omnia terebra.

Ab hoc autem incipiens lectum poliebam, donec perfecti,
 varic-ornans auroque et argento et ebore:
 inde vero extendi pellem bovis, purpura splendidam.
 Sic tibi hoc signum dico; neque omnino scio,
 si mihi adhuc incolumis sit, mulier, lectus, an aliquis jam
 virorum alibi posuerit, succiso fundo olivæ.

Sic dixit: illius vero ibidem soluta sunt genua et carum cor,
 signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses:
 lacrimis-fusus autem deinde recta cucurrit, ac manus circa
 collum jaciebat Ulyssi; caput vero osculata est et affabatur:

Ne mihi, Ulysse, irascere, quoniam in aliis quidem rebus
 maxime] hominum prudens-eras; dii autem dabant ærumnam,
 qui nobis inviderunt apud nos invicem manentes
 pubertate fruitos-esse, et senectutis limen attigisse.

At ne nunc mihi ob hoc irascere, neu indignare,
 quod te non primum, postquam vidi, sic amplexa-sum.

Semper enim mihi animus in pectoribus caris
 horruit, ne quis me hominum deciperet verbis
 huc profectus; multi enim malas astutias cogitant.

Neque Argiva Helena, Jove enata,
 viro cum alieno mixta-fuisset amore et cubili,
 si in animo habuisset, quod ipsam iterum Mavortii filii Achi-
 vorum] reducturi domum dilectam in patriam erant.

Eam autem profecto ad-patrandum deus instigavit opus indi-
 gnum:] at noxam non ante in-us deposuit (cognovit) animo
 gravem, ex qua primum et ad-nos venit dolor.

Nunc vero, quandoquidem jam signa manifesta dixisti
 lecti nostri, quem non mortalis alius viderat,
 sed soli tuque egoque, et ancilla una sola
 Actoris, quam mihi dedit pater olim huc proficiscenti,
 quæ nobis custodiebat fores firmi thalami,
 flectis tandem meum animum, durus licet valde sit.

Sic dixit; illique adhuc magis desiderium excitavit fletus:
 fletat vero tenens uxorem animo-gratam, honesta scientem.

- Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίος γῆ νηρομένοισι φανήη,
 ὦντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 235 βράσῃ, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶ·
 παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιτῆς ἄλλος ἡπειρόνδε
 νηρόμενοι, πολλὰ δὲ περὶ χροὶ τέτρωφεν ἄλμη·
 ἀσπασίαι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
 ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἦν πόσις εἰσροώσῃ·
 240 δειρῆς δ' οὐπὺ πάμπαν ἀφίετο πῆγῃ λευκῷ.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισι φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σθένει, Ἥῳ δ' αὖτε
 ῥύσας· ἐπ' Ὀκεανῷ χρυσοόρονον, οὐδ' ἔα ἱππους
 245 ζεύγυσθ' οἰκυπόδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
 Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οἷτ' Ἥῳ πῶλοι ἀγούσιν.
 Καὶ τότε ἄρ' ἦν ἄλοχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων
 ἤλθομεν, ἀλλ' ἔτ' ὅπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται,
 250 πολλὸς καὶ χελεπός, τὸν ἐμεῖ χρὴ πάντα τελέσσαι.
 Ὡς γάρ μοι ψυχὴ μαντεύσατο Τειρεσίαο
 ἤματι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἀΐδος εἴσω,
 νόστον ἐταίροισιν διζήμενος ἡδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Ἄλλ' ἔρχεο, λέκτρονδ' ἴομεν, γύναι, ὄφρα καὶ ἤδη
 255 ὕπνῳ ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εὐνὴ μὲν δὴ σοίγε τότ' ἔσσεται, διππότε θυμῷ
 σῶι εὐέλῃς· ἐπεὶ ἄρ σε θεοὶ ποίησαν ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σπὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 260 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
 εἰπ' ἄγε μοι τὸν ἀέθλον· ἐπεὶ καὶ ὅπισθεν, οἶω,
 πεύσομαι· αὐτίκα δ' ἐστὶ δαήμεναι οὔτι χέρειον. [σεύς·
 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 265 εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ἐπιχεύσω.
 Οὐ μὲν τοι θυμὸς κεχαρήσεται· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 χαίρων ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἄνωγεν
 ἔλθειν, ἐν χείρεσσιν ἔχοντ' εὐῆρες ἑρετμόν,
 εἰσέκοι τοὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
 270 ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλῃσσι μεμιγμένον εἶδαρ' ἔδουσιν·
 οὐδ' ἄρα τολίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους
 οὐδ' εὐήρε' ἑρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ μοι τόδ' ἔειπεν ἀριφάδης, οὐδέ σε κεύσω·
 διππότε κεν δῆ μοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὀδίτης
 275 φῆγ' ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαίδιμῳ ὦμῳ,
 καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πῆξαντ' ἐκέλευεν ἑρετμόν,
 ἔρξανθ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι,
 ἀρνείων ταῦρόν τε συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
 οἶκαδ' ἀποστείγειν ἔρδων θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 280 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δέ μοι ἐξ ἄλδος αὐτῷ
 ἀδελχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κ' ἐμεῖ πέφνη
 γῆρ' ὑπο λιπαρῷ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 ὀλβιοὶ ἔσσονται· τάδε μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.
 285 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἰ μὲν δὴ γῆράς γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον,

Sicut autem quando grata terra natantibus apparet,
 quorum quidem Neptunus bene-fabricalam navem in ponto
 perdidit, agitatam vento et fluctu vasto;
 pauci yero effugerunt e-cano mari in-terram
 natantes, multaque circa corpus accrevit salsugo;
 læti tamen conscenderunt terram, malo evitato:
 sic ipsi gratus erat maritus intuenti:
 a-collo autem nondum omnino removebat brachia candida.
 Et sane flentibus apparuisset roseis-digitis Aurora,
 nisi utique aliud cogitasset dea cæsiis-oculis Minerva.
 Noctem quidem in termino longam tenuit, Auroram vero
 retinuit in Oceano aureum-solium-habentem, nec sinebat
 equos] jungere veloces, lumen hominibus ferentes,
 Lampum et Phaethonta, qui Auroram equi vehunt.
 Et tunc suam uxorem allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 O mulier, nondum enim omnium ad fines certaminum
 venimus, sed adhuc in-posterum immensus labor erit,
 multus et difficilis, quem me oportet omnem perficere.
 Sic enim mihi anima vaticinata-est Tiresiæ,
 die illo, quando descendi domum Orci intra,
 reditum sociis querens, et mihi ipsi.
 Sed veni, ad-lectum eamus, uxor, ut jamjam
 somno dulci delectemur, ubi-decubuerimus.
 Eum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 cubile quidem demum tibi-sane tunc erit, quando animo
 tuo volueris; quandoquidem te dii fecerunt reducem
 ad-domum bene-aedificatam, et tuam in patriam terram.
 Sed quoniam cogitasti, et tibi deus injecit animo,
 dic, age, mihi hoc certamen; quoniam et postea, puto,
 audiam; stalim autem est scire nequaquam pejus.
 Hanc vero respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 mirifica, cur demum me valde exhortans jubes
 dicere? at ego dicam, nec celabo.
 Haud quidem tibi animus gaudebit; neque enim ipse
 gaudeo: quoniam admodum multas me hominum ad urbes
 jussit] proficisci, in manibus habentem fabrefactum remum,
 donec ad-illos pervenerim, qui haud norunt mare,
 viros, nec salibus mixtum cibum edunt:
 nec sane hi norunt naves rubris-proris,
 nec fabrefactos remos, qui-quidem alæ navibus sunt.
 Signum vero mihi hoc dixit manifestum, nec te celabo:
 quando demum mihi obviam-factus alius viator
 dixerit me ventilabrum habere super splendido humero:
 tunc me terræ infixio jussit remo,
 factisque sacris pulcris Neptuno regi,
 ariete, tauroque, suumque initore verre,
 domum abire, facereque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
 omnibus prorsus ordine: mors autem mihi ex mari ipsi
 lenis admodum talis adveniet, quæ me occidat
 senectute a molli confectum; circum autem populi
 felices erunt: hæc mihi dixit omnia perfectum-iri.
 Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 si quidem demum senectutem dii perficient meliorem,

ἔλπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσσεσθαι.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Τότ' ἄρ' Εὐρυνόμη τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνήν
200 ἑσθίης μαλακῆς, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων.

Αὐτὰρ ἔπει στόρεσαν πυκινὸν λέγος ἐγκονέουσαι,
γρηῖς μὲν κείουσα πάλιν οἰκόνδε βεδήκει·
τοῖσιν δ' Εὐρυνόμη θαλαμηπόλος ἡγεμόνευεν
ἐρχομένοισι λέγοςδε, δῶος μετὰ χερσὶν ἔρουσα·
205 ἐς θάλαμον δ' ἀγαγοῦσα πάλιν χίεν· οἱ μὲν ἔπειτα
δοσάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἱκόντο.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἦδ' ἐσθλὸς θυδῶτης
παῦσαν ἄρ' ὀργηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας·
αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα σκίοεντα.

300 Τὼ δ' ἔπει οὖν φιλότῃτος ἐταρπῆτην ἐρταυνῆς,
τερπέσθην μῦθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντε·
ἡ μὲν δσ' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο διὰ γυναικῶν,
ἀνδρῶν μνηστῆρων ἐσοῶσ' αἰδήλον δμῖλον,
οἱ ἔθεν εἵνεκα πολλὰ, βόας καὶ ἱππὰ μῆλα,
305 ἔσφαζον· πολλὸς δὲ πῖθων ἡφύσσετο οἶνος.

Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς δσα χήδ' ἔθηκεν
ἀνθρώποις δσα τ' αὐτὸς διζύσας ἐμόγησεν,
πάντ' ἔλεγ' ἡ δ' ἄρ' ἐτέρπετ' ἀκούσας, οὐδέ οἱ ὕπνος
πίπτεν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξει ἅπαντα.

310 Ἦρξατο δ', ὡς πρῶτον Κλίνεας δάμασ'· αὐτὰρ ἔ-
ῤῥῳ ἐς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πείσειαν ἀρουραν· [πεῖτα
ἡδ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπειτίσατο ποινὴν
ἱφθίμων ἐτάρων, οὓς ἤσθιεν οὐδ' ἐλείπειν
ἡδ' ὡς Αἰόλον ἔκετ', ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο

315 καὶ πέμπ' οὐδέ πω αἴσα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι
ῥῆν, ἀλλὰ μιν αὖτις ἀναρπάξασα θύελλα
πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρειν μεγάλα στενάχοντα·
ἡδ' ὡς Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκαεν,
οἱ νῆας τ' ὄλεσαν καὶ εὐκνήμιδας ἐταίρους·

320 [πάντας· Ὀδυσσεὺς δ' οἷος ὑπέκφυγε νηὶ μελαίνῃ·]
καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε·
ἡδ' ὡς εἰς Αἶδεω δόμον ἤλυθεν εὐρώεντα,
ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίῃα,
νηὶ πολυκληῖδι, καὶ εἰς ἰδε πάντας ἐταίρους

325 μητέρα Ὀ', ἥ μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεψε τυτθὸν ἔοντα·
ἡδ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθογγὸν ἀκούσεν·
ὅς ὁ ἔκετο Πηλαγίας πέτρας δεινὴν τε Χάρυβδιν
Σκύλλην θ', ἣν οὐ πώποτ' ἀχέριοι ἄνδρες ἀλυξάν·
ἡδ' ὡς Ἥελίοιο βόας κατέπεφνον ἐταῖροι·

330 ἡδ' ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε φολόεντι κεραυνῷ
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· ἀπὸ δ' ἐφρίθεν ἐσθλοὶ ἐταῖροι
πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ καχὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλυξεν
ὡς θ' ἔκετ' Ὀδυσσέην νῆσπον Νύμφην τε Καλυψῶ,
ἥ δὴ μιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,
335 ἐν σπέσσι γλαυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν ἦδ' ἔρασκεν
θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
ἀλλὰ τῷ οὕποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι πεπειθεν
ἡδ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
οἱ δὲ μιν πέρι κῆρι θεὸν ὡς τιμῆσαντο

340 καὶ πέμψαν σὺν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,

spes tibi est deinde malorum effugium fore.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Interea vero Eurynomeque et nutrix instruebant lectum
veste molli, facibus sub lucentibus.

Ac postquam straverant densum lectum properantes,
anus quidem decubitura retro in-domum ivit;

illis vero Eurynome cubicularia praeibat
euntibus ad-lectum, facem in manibus tenens:
in thalamum autem ubi-duxerat, retro ivit; illi quidem deinde
lubentes lecti antiqui ritibus accesserunt.

At Telemachus et bubulcus ac subulcus
cessare-fecerunt a-saltatione pedes, cessareque-fecere mulie-
res:] ipsi vero cubabant per aedes umbrasas.

Illi autem postquam amore delectati-sunt desiderabili,
delectabantur sermonibus, inter se-invicem confabulantes:
illa quidem quanta in aedibus sustinuerat, divina mulierum,
virorum procorum inspiciens perniciosum cictum,
qui sui gratia multa, boves et pingua pecora,
mactabant; multum autem ex-doliis haariebatur vinum.

At generosus Ulysses, quantos dolores intulerat
hominibus, et quantos ipse aerumnis-conflictatus exanclave-
rat,] omnia dicebat; illa vero delectabatur audiens; neque ei
somnus] incidebat palpebris, antequam is enarrasset omnia.

Incepit autem, quomodo primum Cicouas domuit; ac post-
ea] venit in Lotophagorum virorum pinguem terram:

et quae Cyclops fecit, et quomodo luit poenam
ob-fortes socios, quos comedebat is nec miserabatur:

et ut ad Aëolum venit, qui ipsum lubeus suscepit,
et dimittebat: nondum tamen fatale, dilectam in patriam

ut-perveniret,] erat; sed ipsum rursus abreptum procella
pontum in piscosum tulit valde gementem:

et quomodo Telepylum Laestrygoniam pervenit, ad
Laestrygonas, qui navesque perdidit et bene-ocreatos so-
cios:] [omnes: Ulysses autem solus effugit nave nigra:]

et Circes enarravit dolum et varium-artificium;
et quomodo Orci domum adiit squalidam,

animam consulturus Thebani Tiresiar,
navi multis-transtis-instructa; et aspexit omnes socios,

matremque, quae ipsum peperit et nutrit vitulum:
et quomodo Sirenum frequentium vocem audiit:

quomodoque venit ad Erraticas petras, horrendamque Cha-
rybdis,] Scyllamque, quam nondum-unquam illæsi viri ef-
fugerunt:] et ut Solis boves interfecerunt socii:

et ut navem velocem percussit ardentis fulmine
Jupiter altitonans; perieruntque strenui socii,
omnes simul: ipse vero mala fata effugit:

utque adventit Ogygiam in-insulam, ad Nymphamque Ca-
lyпсо,] quæ demum ipsum detinebat, cupiens sibi maritum
esse,] in specubus cavis, et alebat, atque dicebat

reddituram se cum immortalē et senectutis-expertem dies
omnes;] sed ei nunquam animum in pectoribus slectebat:
et quomodo ad Phæacas pervenit, multa perpersus,

qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honoraverunt,
et deduxerunt cum navi dilectam in patriam terram,

χαλκόν τε χρυσόν τε ἄλλῃ ἐσθλὰ τε δόντες.
Τοῦτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
λυσιμελὴς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ.

Ἦ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
345 δαπνότε δὴ ῥ' Ὀδυσῆα ἐέλπετο δν κατὰ θυμὸν
εὐνῆς ἥς ἀλόχου ταρπήμεναι ἡδὲ καὶ ὕπνου,
αὐτίκ' ἀπ' Ὀκεανοῦ χρυσόθρονον Ἥριγένειαν
ᾤρσεν, ἵν' ἀνθρώποισι φάος φέροι· ᾤρτο δ' Ὀδυσσεύς
εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
350 ὦ γύναι, ἥδη μὲν πολέων κεκορήμεθ' ἀέθλων
ἀμφοτέρω· σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόστον
κλαῖουσ'· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἀλγέσι καὶ θεοὶ ἄλλοι
ἰέμενον πεδάσσκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἰῆς·
νῦν δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἰκόμεθ' εὐνῇ,
355 κτήματα μὲν, τὰ μοὶ ἔστι, κομίζεμεν ἐγ' ἐμὰ ῥοισιν·
μῆλα δ', ἃ μοι μνηστήρες ὑπερῤῥαλοι κατέχειραν,
πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ λήισσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
δώσουσ', εἰς ὅκα πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους.
Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἄγρὸν ἔπειμι,
360 ὀφόμενος πατέρ' ἐσθλὸν, ὃ μοι πυκινῶς ἀκάχηται·
σοὶ δὲ, γύναι, τὰδ' ἐπιτέλλω, πινυτῇ περ ἐούσῃ·
αὐτίκα γὰρ φάτις εἰσιν ἅμ' ἡελίῳ ἀνιόντι
ἀνδρῶν μνηστήρων, οὓς ἔκτανον ἐν ἐμὰ ῥοισιν·
εἰς ὑπερῤῥ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
365 ἦσθαι μὴδέ τινα προτιόσσεο μὴδ' ἐρέεινε.

Ἦ ῥα καὶ ἀμφ' ὅμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ·
ᾤρσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἡδὲ συβώτην,
πάντας δ' ἔντε' ἄνωγεν Ἀρήϊα χερσὶν ἐλέσθαι.
Οἱ δὲ οἱ οὐκ ἀπίθασαν, ἐθωρήσαντο δὲ χαλκῶ·
370 ᾤεξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦιον ἥρξε δ' Ὀδυσσεύς.
Ἦδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα· τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη
νυκτὶ κατακρύψασα θοῶς ἐξῆγε πολλῶς,

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ω.

Σπονδαί.

[Ερμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔγχε δὲ βράβδον μετὰ χερσὶν
καλὴν, χρυσεῖν, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνῶντας ἐγείρει·
5 τῇ ῥ' ἄγε κινήσας· καὶ δὲ τρίζουσαι ἔποντο.
Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεοπεσίοιο
τρίζουσαι ποτέονται, ἐπεὶ κέ τις ἀποπέσῃσιν
δρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνὰ τ' ἀλλήλησιν ἔχονται·
ὥς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἦσαν· ἥρξε δ' ἄρα σφιν
10 Ἑρμείας ἀκάχητα κατ' εὐρώεντα κέλευθα.
Πᾶρ δ' ἴσαν Ὀκεανοῦ τε βράς καὶ Λευκάδα πέτρην
ἡδὲ παρ' Ἡελίοιο πύλας καὶ δῆμον Ὀνείρων
ἦσαν· αἵψα δ' ἴκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
ἐνθα τε ναῖουσι ψυχαί, εἰδωλα χαμόντων.

æreque, auroque affatim, vestituque datis.
Hoc sane ultimum dixit verbum, quando eum dulcis somnus
membrorum-relaxator invasit, solvens curas animi.

Sed rursus aliud cogitavit dea caesis-oculis Minerva :
quando demum Ulyssem putabat suo in animo
concubitu suæ uxoris oblectatum-esse, atque etiam somno:
statim ab Oceano in-aureo-solio mane-genitam *Auroram*
excitavit, ut hominibus lucem ferret : surrexit vero Ulysses
cubili ex molli; uxori autem *hunc* sermonem mandabat :

O uxor, jam quidem multis satiati-sumus certaminibus
ambo : tu quidem hic meo inter-fer-ramosum reditum
deflens ; at me Jupiter doloribus ; et dii illi,
properantem delineant me a patris terra :
nunc vero postquam ambo ad-desiderabile venimus cubile,
possessiones quidem ; quæ mihi sunt, curato in ædibus ;
pecora autem quæ mihi proci superbi consumere, pro iis
multa quidem ipse ego prædabo, aliis autem Athivi
dabunt, donec omnia impleverint stabula.

Verum ego quidem ad arboribus-abundantem agrum profi-
ciscar,] visurus patrem eximium, qui mihi multum dolet :
tibi autem, uxor, hæc præcepto, prudens licet sis :
statim enim fama ibit simul cum sole oriente
de-viris procis, quos interfecti in ædibus :
in cenaculum ubi-ascenderis, cum famulis mulieribus,
sede, neu quenquam respice, neu interroga.

Dixit, et circum humeros induit-sibi arma pulera :
incitavit autem Telemachum et bulcum ac subulcum,
omnesque arma jussit Martia manibus sibi-sumere.
Hi vero ei non inobsequentes-fuerunt ; armabant autem se
aere:] et aperuere fores, et exibant : præbat autem Ulysses.
Jam quidem lux erat super terram; illos autem Minerva
caligine coopertos cito eduxit ex-urbe.

ODYSSEÆ XXIV.

Libationes.

[Mercurius autem animas Cyllenius evocabat
viro-um procorum; habebat vero virgam in manibus
pulchrâ, auream, qua-quidem hominum oculos mulcet,
quorum vult; alios vero et dormientes suscitât :
hac utique ducebat commotas; illæ vero stridentes seque-
bantur.] Sic autem quando vesper-tiliones in-secas-antri
divini] stridentes volant, postquam exciderit aliquis
de-serje ex petra; ac sibi-invicem adhærescunt :
sic illæ stridentes una ibant : præibat vero ipsis
Mercurius alienus-a-malo, per squalidas vias.
Præteribant autem Oceanique fluctus et Leucada petram;
et præter Solis portas, et populum Somniorum,
ibant : statimque pervenerunt in herbosum pratrum,
ubi habitant animæ, simulacra defunctorum.

- 15 Εὐρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδῃω Ἀχιλλῆος
καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Αἰαντός θ', δὲ ἄριστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
Ὡς οἱ μὲν περὶ κείνων ὀμίλειον ἄγγιμονον δὲ
20 ἦλυθ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδῃο
ἀχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσαι ἄμ' αὐτῷ
οἴκῳ ἐν Αἰγίσθῳ θάνατον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεε Πηλεΐωνος·
Ἀτρεΐδῃ, περὶ μὲν σε φάμεν Διὶ τερπικεραύνῳ
25 ἀνδρῶν ἥρώων φίλον ἔμμεναι ἥματα πάντα·
οὐνεκα πολλοῖσιν τε καὶ ἱφθίμοισιν ἄνασσε
δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγῃ Ἀχαιοί.
Ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλεν
Μοῖρ' ὅλοθ', τὴν οὐτις ἀλεύεται, δὲ καὶ γένηται.
30 Ὡς ὄφελος τιμῆς ἀπονήμενος, ἥσπερ ἄνασσε,
δῆμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν·
τῷ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
ἡδὲ καὶ καὶ σὺ παιδί μέγα κλέος ἦρα ὅπισσ' ὦν
νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστω θανάτῳ εἰμάρτο ἄλῳναι.
35 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεε Ἀτρεΐδῃο·
ὄλβιο Πηλῆος υἱέ, θεοὺς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεύ,
δὲ θάνατος ἐν Τροίῃ, ἐκάς Ἀργεὺς ἄμφ' ἐσ' ἄλλοι
κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἱεὺς ἄριστοι,
μαρναμένοι περὶ σπείῳ· σὺ δ' ἐν στροφάλιγγι κόνις
40 κείσῃ μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.
Ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἦμαρ ἐμαρνάμεθ'· οὐδὲ καὶ πάμπαν
παυσάμεθα πτολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
Αὐτὰρ ἔπει σ' ἐπὶ νῆας ἐνέλαμεν ἐκ πολέμοιο,
κάτθεμεν ἐν λεχέεσσι, καθήραντες χροῶ καλὸν
45 ὕδατί τε λιπαρῷ καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἄμφι
δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοὶ κείροντό τε χαίτας.
Μήτηρ δ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε σὺν ἀθανάτῃ ἀλήσιν,
ἀγγελίης αἴουσα· βοή δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει
θεσπεσίῃ· ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιοῦς·
50 καὶ νύ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,
εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδὼς,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
55 μήτηρ ἐξ ἁλὸς ἦδε σὺν ἀθανάτῃ ἀλήσιν
ἔρχεται, οὗ παιδὸς τεθνηότος ἀντίωσα.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο φόβου μεγάλθυμοι Ἀχαιοί·
ἀμφὶ δέ σ' ἔστησαν κοῦραι ἄλλοιο γέροντος,
οἵ τε ὀλοφύρομεναι, περὶ δ' ἀμβρότια ἔμματα ἔσαν.
60 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ,
θρήνεον· ἔνθα κεν οὐτὶν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας
Ἀργεῖων· τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λίγεια.
Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ
κλαίμεν, ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι·
65 ὀκτωκαίδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρὶ, πολλὰ δέ σ' ἄμφι
μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πίονα καὶ ἔλικας βοῦς.
Καί τοι δ' ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατα πολλῶν
καὶ μέλιτι γλυκερῶν· πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοί

HOMERUS.

Invenerunt autem animam Pelidae Achillis,
et Patrocli, et eximii Antilochi,
Ajacisque, qui præstantissimus erat specieque corporeque
ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
Sic hi quidem circa illum versabantur : prope vero
advenit anima Agamemnonis Atridae
dolens : circum autem aliae congregatae erant, quoque una
cum-ipso] domo in Ægisthi mortui sunt, et fatum oppetiere.
Hunc prior anima alloquebatur Pelidæ :

Atride, præ ceteris quidem te putabamus Jovi gaudenti-
fulmine] viris heroibus carum esse per-dies omnes,
quoniam multisque et fortibus imperabas
populo in Trojanorum, ubi patiebamur dolores Achivi.
Profecto iude et tibi primum affore decretum erat
fatum perniciosum, quod nemo evitat, qui natus sit.
Utinam honore fruitus, quo-quidem imperabas,
populo in Trojanorum mortem et fatum obliisses :
ita tibi sepulcrum quidem fecissent universi Achivi,
atque etiam tuo filio magnam gloriam comparasses in-poste-
rum :] nunc vero te miserrima morte fatale erat corripi.

Illum autem rursus anima alloquebatur Atridæ :
felix Pelei filii, diis assimilis Achille,
qui mortuus es in Troja, longe ab-Argo ; circum vero te alii
interficiebantur Trojanorum et Achivorum filii optimi,
pugnantes de te : tu autem in vortice pulveris
jacebas ingens ingenti-spacio, oblitus equitationis.
Nos vero toto-die pugnabamus : neque omnino
cessavissemus a-bello, nisi Jupiter turbine nos cessare-fecis-
set.] Ac postquam te ad naves portaveramus ex bello,
deposuimus in lectis, purgato corpore pulcro
aquaque calida et unguento ; multas vero te circum
lacrimas calidas fundebant Danaï, tondebantque-sibi crines.
Mater autem ex mari venit cum immortalibus deabus marinis,
nuntium audiens ; clamor vero super mare excitatus est
immensus ; subitus autem tremor cepit omnes Achivos ;
et jam impetu-facto concendissent cavae naves,
nisi vir delinisset, antiquaque multaque sciens,
Nestor, cujus et antea optimum conspiciebatur consilium :
qui ipsis bene-cupiens concionatus est, et dixit :

Continete-vos, Argivi ; ne fugite, filii Achivorum :
mater ex mari hæc cum immortalibus deabus marinis,
advenit, suo filio mortuo occurrente.

Sic dixit : ac continebant-se a-fuga magnanimi Achivi,
circum vero te steterunt filiae marini senis,
miserabiliter lamentantes, atque immortales vestes tibi in-
duerunt.] Musæ vero novem omnes, alternantes voce pulcra,
te deflebant : tunc neminem sine-lacrimis utique vidisses
Argivorum : tantum enim increbuit Musa arguta.
Septem autem et decem quidem te pariter noctesque et dies
flebamus, immortalesque dii mortalesque homines ;
octava-et-decima autem dedimus igni, multas vero circa te
oves jugulavimus valde pingues, et camuras boves.
Cremabaris autem in vestitu decorum, et unguento multo .
et melle dulci ; multique heroes Achivi

- τεύχεσιν ἐρβύσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο,
 70 πεῖροι θ' ἱππῆζες τε· πολλὺς δ' ὄρουμα γῶδες ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σε φλόξ' ἤνυσεν Ἥφαιστοιο,
 ἡῶθεν δὴ τοι λέγομεν λεύκ' ὅστέ', Ἀχιλλεῦ,
 οἶνω ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι δῶκε δὲ μήτηρ
 χρύσεον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
 75 φάσκι' ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο.
 Ἐν τῷ τοι κεῖται λεύκ' ὅστέα, φαίδιμα Ἀχιλλεῦ,
 μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενoitιάδου θανόντος·
 χωρὶς δ' Ἀντιλόχου· τὸν ἔχοι τῆς ἀπάντων
 τῶν ἄλλων ἐτάρων, μετὰ Πατρόκλόν γε θανόντα.
 80 Ἄμψ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
 χεύαμεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰχμητῶν
 ἀκτῇ ἐπὶ προύχουση, ἐπὶ πλατῇ Ἑλλησπόντῳ·
 οἷς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντοφάνι ἀνδράσιν εἴη
 τοῖς, οἳ νῦν γεγάασι καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται.
 85 Μήτηρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περικαλλεῖ ἄεθλα
 ὅηκε μέσῳ ἐν Ἀγῶνι ἀρισττεῖσιν Ἀχαιῶν.
 Ἦδὴ μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
 ἡρώων, δτε κέν ποτ' ἀποφθιμένου βασιλῆος
 ζώννυνται τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα·
 90 ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεια θυμῷ,
 οἳ ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλεῖ ἄεθλα,
 ἀργυροπέξα Θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦξας θεοῖσιν.
 Ὡς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἐσθλὸν, Ἀχιλλεῦ.
 95 Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσα;
 ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν δλεθρον
 Αἰγίσθου ὑπὸ χειρὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχίμολον δὲ σπ' ἦλθε διάκτορος Ἀργειζόντης,
 100 ψυχὰς μνηστήρων κατάγων, Ὀδυσσῆ' ἀμείνων
 τῷ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰδοὺς κίον, ὡς ἐκίσθηεν.
 Ἐγὼ δὲ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου
 παῖδα φίλον Μελανῆος, ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
 ξείνος γάρ οἱ ἦεν, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναῖων.
 105 Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδου·
 Ἀμφιμέδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν γαίαν ἔδυτε,
 πάντες κεικριμένοι καὶ ὀμῆλικες; οὐδὲ κεν ἄλλως
 κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πτόλιν ἄνδρας ἀρίστους.
 ἦ ὕμν' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
 110 ὅρας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ χύματα μακρά;
 ἦ που ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 βοῦς περιταμνομένους ἢ δ' οἴων πώεα καλὰ,
 ἦε περὶ πτόλιος μαγεύμενοι ἢ δὲ γυναικῶν;
 εἰπέ μοι εἰρομένη· ξείνος δέ τοι εὐχόμαι εἶναι.
 115 Ἥ οὐ μέμνη, δτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ,
 δτρυνέων Ὀδυσσῆα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,
 Ἥλιον εἰς ἄμ' ἔπεσθαι εὖσσελμῶν ἐπὶ νηῶν;
 μῆνι δ' ἄρ' οὐλὴν πάντα περῆσαμεν εὐρέα πόντον,
 σπουδῇ παρπεπιβόντες Ὀδυσσῆα πτολίπορθον.
 120 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀμφιμέδοντος·
 [Ἀτρεΐδῃ κυδίστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,]
 μέμνημαι τὰδε πάντα, Διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις·

*cum armis agitarunt-se circa pyram tuam ardentis, peditesque equitesque; ingens autem strepitus ortus-est. Sed postquam demum te flamma confecerat Vulcani, mane tua colligebamus alba ossa, Achille, vino in puro et unguento; dedit autem mater auream amphoram; Bacchi vero donum dicebat esse, opus autem inclyti Vulcani. In hac tibi jacent alba ossa, splendide Achille, promiscueque ossa Patrocli Menoitidae mortui: separatim vero, Antilochi: quem maxime honorabas omnium aliorum sociorum, post Patroclum utique mortuum. Circum hac autem postea magnum et eximium tumulum conguessimus Argivorum sacer exercitus bellicosorum, litore in prominenti, ad latum Hellespontum; ut longe-conspicuis ex ponto viris esset iis, qui nunc nati-sunt, et qui in-futurum erunt. Mater autem, rogatis diis, perpulcra certamina instituit medio in consensu optimatibus Achivorum. Jam quidem multorum funeri virorum interfui heroum, quandocunque, mortuo rege, *fit* ut cinganturque juvenes, et apparent certamina; sed illa maxime conspicatus stupui animo qualia super te constituit dea perpulcra certamina, argenteis-pedibus Thetis: valde enim carus eras diis. Sic tu quidem nec mortuus nomen perdidisti, sed tibi semper omnes apud homines gloria erit proba, Achille. At mihi quae ea voluptas, postquam bellum confeceram? in reditu enim mihi Jupiter molitus-est grave exitium, Aegisthi sub manibus, et perditae uxoris. Sic hi quidem talia inter se loquebantur. Prope autem ipsos venit internuntius Argicida, animas procorum deducens, ab-Ulysse domitorum: illi vero proinde attoniti recta iverunt, ut intuiti-sunt. Cognovit autem anima Agamemnonis Atridae filium eorum Melanei, inclytum Amphimedontem; hospes enim ei erat, in Ithaca aedes habitans. Hunc prior anima alloquebatur Atridae; Amphimedon, quid passi obscuram terram subtilis, omnes selecti et aetate-aequales? neque aliter *aliquis* cernens elegisset per urbem viros optimos. Utrum vos in navibus Neptunus domuit, excitatis saevis ventis et fluctibus ingentibus? an alicubi hostiles viri malis-affecerunt in terra, boves praedantes et ovium greges pulcros? an super urbe pugnaturi *occubistis*, et mulieribus? die mihi interroganti; hospitem autem tibi profiteor-me esse. An non meministi, quando illuc deveni vestram domum, hortaturus Ulyssem, cum deo-pari Menelao, ad Ilium una ut-comitaretur, bene-tabulatis in navibus? mense autem deinde toto omnes transivimus latum pontum, vix-tandem persuadentes Ulyssi urbium-vastatori. Eum autem rursus anima alloquebatur Amphimedontis: [Atride augustissime, rex virorum Agamemmo,] memini haec omnia, Jovis-alumne, ut dictis:*

σοι δ' ἐγὼ εὖ μάλα πάντα καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
 ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος, ὅσον ἐτύχθη.
 135 Μνώμεθ' Ὀδυσσεύς δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα
 ἥ δ' οὐτ' ἠρνείτο συγερὸν γάμον οὔτε τελέεστα,
 ἡμῖν φραζομένη θάνατον καὶ Κῆρα μελαιναν·
 ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·
 στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαινεν,
 140 λεπτόν καὶ περίμετρον· ἄραρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἔπειθ' ἔθανε διὸς Ὀδυσσεύς,
 μέμνετ' ἐπειρόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰς ὅκε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνία νῆματ' ὀληται —
 Λαέρτη ῥηοὶ παρήϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
 145 Μοῖρ' ὅλοθ' καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νειμῆσθῃ,
 αἱ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὐτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Ἔνθα καὶ ἡματιή μὲν ὑφαινεσκεν μέγαν ἱστὸν,
 150 νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἔπῃν δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς τριέτες μὲν ἔληθε δόλῳ καὶ ἐπείθεον Ἀχαιοὺς·
 ἄλλ' ὅτε τέττατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπῆλυθον ὤραι,
 [μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμᾶτα πολλὰ ἐτελέσθη,]
 καὶ τότε δὴ τις εἵπε γυναικῶν, ἡ σάφα ᾗδῃ,
 155 καὶ τήγῃ ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστὸν.
 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὅπ' ἀνάγκῃς.
 Εὐθ' ἡ φᾶρος ἔδειξεν, ὑφῆασα μέγαν ἱστὸν,
 πλύνουσα, ἡελίῳ ἐναλίγκιον ᾗδ' ἐσέλῃν,
 καὶ τότε δὴ β' Ὀδυσῆα κακὸς ποθεν ἤγαγε δαίμων
 160 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν, θοὶ δώματα ναῖε συδῶτης.
 Ἐνθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος οἰεῖο,
 ἐκ Πύλου ἡμαθοέντος ἰὼν σὺν νηὶ μελαίνῃ·
 τῷ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε,
 ἔκοντο προτὶ ἄστυ περικλυτόν· ἦτοι Ὀδυσσεύς
 165 ὕστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δὲ συδῶτης ἦγε, κακὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα,
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ᾗδ' ἐρόντι·
 [σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο]
 οὐδὲ τις ἡμείων δύνατο γυνῶναι τὸν ὄντα,
 170 ἔξαπίνης προφάνειν, οὐδ' οἱ προγενέστεροι ἦσαν·
 ἀλλ' ἔπεισιν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἠδὲ βολῆσιν.
 Αὐτὰρ ὁ τῶς μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἔοισιν
 βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετλήσθαι θυμῷ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγείρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο,
 175 σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' ἀείρας,
 ἐς θάλαμον κατέβηκε καὶ ἐκλήϊσεν ἀνῆρα·
 αὐτὰρ ὁ ἦν ἀλοχὸν πολυκερδείησιν ἀνωγεν
 τόξον μνηστῆρσσι θέμεν πολίον τε σίδηρον,
 ἡμῖν αἰνιόμοροισιν ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 180 Οὐδὲ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο
 νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδεύεες ἦμεν·
 ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἔκτανεν Ὀδυσσεύς μέγα τόξον,
 ἐνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες δημοκλόμεν ἐπέεσσιν
 τόξον μὴ δόμεναι, μῆδ' εἰ μάλα πολλὰ ἀγορεύοι·
 185 Τηλέμαχος δὲ μιν ὅς ἐποτρύνων ἐκέλευσεν.
 Αὐτὰρ ὁ δέξατο χεῖρὶ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

tibi autem ego bene prorsus omnia et accurate narro,
 nostræ mortis malum finem, qualis contigerit.
 Ambiebamus Ulyssis diu absentis uxorem;
 hæc autem nec negabat odiosas nuptias, nec perficiebat,
 nobis meditans mortem et fatum nigrum;
 sed dolum hunc alium in mente excogitavit:
 exorsa magnam telam in ædibus texebat,
 subtilem et immensam; statim autem inter-nos dixit:
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus-est divinus Ulys-
 ses,] manete, urgentes licet meas nuptias, donec vestem
 perfecero (ne mihi vana fila pereant)
 Laërte heroi sepulcralem, in tempus quo ipsum
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis;
 ne-quæ mihi in populo Achivarum succenseat,
 si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
 Hoc dixit: nobis vero persuasus-est animus generosus.
 Tunc interdiu quidem texebat magnam telam,
 noctu autem dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat.
 Sic triennium quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis:
 sed quando quartus venit annus, et advenerunt horæ,
 [mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
 tunc demum aliqua dixit mulierum, quæ certo norat;
 et ipsam dissolventem invenimus splendidam telam.
 Sic id quidem perfecit, etiam nolens, ex necessitate.
 Quando illa vestimentum ostendit, ubi-texuerat magnam te-
 lam] et-laverat, soli simile vel lunæ:
 tunc demum Ulyssem malus alicunde duxit deus
 agri in extremitatem, ubi ædes habitabat subulcus.
 Iluc venit carus filius Ulyssis divini,
 ex Pylo arenosa reversus cum nave nigra;
 hi vero procis mortem malam moliti,
 venerunt ad urbem inclytam; nempe Ulysses
 posterior, at Telemachus ante præibat.
 Illum vero subulcus duxit, mala corpore vestimenta habentem,
 mendico miserabili similem, et seni,
 [baculo innitentem; ac turpia circa corpus vestimenta indu-
 tus-erat;] nec quisquam nosti um potuit cognoscere ipsum esse;
 ubi derepente se-ostendit, nec qui majores natu-erant:
 sed verbisque malis incessimus atque ictibus.
 At ille ad-tempus quidem tolerabat in ædibus suis
 percussus et objurgatus, patienti animo:
 sed quando demum ipsum suscitavit Jovis mens regidem-te-
 nentis,] cum Telemacho quidem perpulcra arma sublata
 in thalamum deposuit, et obdidit pessulos:
 atque ipse suam uxorem multo-astu jussit
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 nobis infortunatis certamina, et cædis principium.
 Nec quisquam nostrum poterat validi arcus
 nervum tendere; valde vero impares eramus:
 sed quando in-manus pervenit Ulyssis magnus arcus,
 ibi nos quidem omnes increpabamus verbis subulcum,
 arcum ne daret, nec si valde multa ille diceret;
 Telemachus vero eum solus hortans jussit.
 Atque accepit manu audens divinus Ulysses,

ῥηϊδίως δ' ἐάνυσσε βίον, διὰ δ' ἤκε σιδήρου·
 σπῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὄϊστοις,
 δεινὸν πατταίνων· βάλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα.
 180 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοις ἐρίει βέλεα σπονδόνετα,
 ἅντα τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχιστίνοι ἐπιπτον.
 Γνωτὸν δ' ἦν, ὃ ῥά τίς σφι θεῶν ἐπιτάβροθος ἦεν.
 Αὐτίκα γὰρ κατὰ δῶματ', ἐπισπόμενοι μένει σφῶν,
 κτείνον ἐπὶ τροάδην· τῶν δὲ στόνος ὠρνυτ' ἀεικῆς,
 185 κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
 Ὡς ἡμεῖς, Ἀγάμεμνον, ἀπωλόμεθ', ὣν ἐτι καὶ νῦν
 σῶματ' ἀκηδέα κείται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·
 οὐ γάρ ποῖ ἴσασι φίλοι κατὰ δῶμαθ' ἐκάστου,
 οἳ κ' ἀπονέψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων,
 190 κατθήμενοι γοοοῖεν· δὲ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 ὀλβιε Λαέρταο παῖ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἧ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτῆσσω ἀκοῖτιν.
 Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ,
 195 κούρῃ Ἰκαρίου· ὣς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
 ἀνδρὸς κουριδίου· τῷ οἱ κλέος οὐποτ' ὀλείται
 ἧς ἀρετῆς· τεύξουσιν δ' ἐπιχθονίοισιν αἰοδὴν
 ἀθάνατοι χάριεσσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ.
 Οὐχ ὡς Τυνδαρέου κούρῃ κακὰ μῆσατο ἔργα,
 200 κουρίδιον κτείνασα πόσιν· στυγερὴ δέ τ' αἰοδὴ
 ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὅπασσεν
 θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἧ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 ἑσταότε· εἰν Ἀἶδαο δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης.]
 205 Οἱ δ' ἐπεί ἐκ πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρὸν ἴκοντο
 καλὸν Λαέρταο τετυγμένον, δὴν ῥά ποτ' αὐτὸς
 Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πολλ' ἐμόγησεν.
 Ἐνθα οἱ οἶκος ἦν, περὶ δὲ κλισίον θέε πάντῃ,
 ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἕζοντο ἠδὲ ἱαυον
 210 δμῶες ἀναγκαῖοι, τοὶ οἱ φίλα ἐργάζοντο.
 Ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρη῏ς πέλεν, ἧ ῥα γέροντα
 ἐνδουκῶς κομῆεσκεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόληος.
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς δμῶεσσιν καὶ υἱεῖ μῦθον εἵπεν·
 Ἵμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ' εὐκτίμενον δόμον εἰσόν·
 215 δεῖπνον δ' αἶψα σῶν ἱερεύσατε, δεῖτις ἄριστος·
 αὐτὰρ ἐγὼ πατρός περὶ ῥήσομαι ἡμετέροιο,
 αἰ κέ μ' ἐπιγνοίῃ καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν
 ἧέ κεν ἀγνοίῃσι, πολλὸν χρόνον ἀμφὶς ἔοντα.
 Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν Ἀρχία τεύχε' ἔδωκεν.
 220 Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θοῶς κίον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσσον ἱεν πολυκάρπου ἄλωγῆς, περὶ ῥητιζών.
 Οὐδ' εὔρεν Δολίον, μέγαν ὄρχανον ἐκκαταβαίνων,
 οὐδέ τινα δμῶων, οὐδ' υἴων· ἀλλ' ἄρα τοίγε
 αἵμασι δὲ λῆζοντες ἄλωγῆς ἐμμεναι ἔρκος
 225 ὦγοντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρον δὸν ἡγμῶνευεν.
 Τὸν δ' οἷον πατέρ' εὔρεν εὐκτιμένην ἐν ἄλωγῃ,
 λιστρύοντα φυτὸν· ρυπόωντα δὲ ἔστο χιτῶνα,
 ραπτὸν, ἀεικλίον· περὶ δὲ κνήμησι βοεῖας
 κνημίδας ραπτὰς δέδετο, γραπτὺς ἀλειψίων·
 230 χειρὶ δ' ἐπὶ χερσὶ βάτων ἐνεκ'· σὺτάρ ὑπερβεν

facileque tetendit arcum, ac misit *sagittam* per-fer-
 rum; stetitque deinde super limen accedens; velocesque effudit
 sagittas,] horrendum circumspiciens; percussit vero Anti-
 noum regem.] Ac postea aliis immittebat tela luctuosa, .
 ex-adverso collimans; illi vero conferti cadebant.
 Manifestum autem erat, quod aliquis ipsis deorum adjutor
 esset.] Statim enim per aedes, sequentes impetum suum,
 interficiebant quaquaversum; illorum vero gemitus oriebatur
 fœdus,] capitibus percussis, pavementum autem totum san-
 guine undabat.] Sic nos, Agamemno, perimus; quorum ad-
 luc etiam nunc] corpora neglecta jacent in ædibus Ulyssis:
 nondum enim sciunt amici *nostri* per aedes uniuscujusque,
 qui, abluto atro tabo ex vulneribus,
 depositos lugerent; hic enim honor est mortuorum.

Hunc autem rursus anima alloquebatur Atridæ:
 felix Laertæ fili, sollers Ulysse,
 profecto cum (*prædita*) magna virtute potitus-es uxore.
 Adeo bona mens erat eximiae Penelopæ,
 filiae Icarii; adeo bene meminerat Ulyssis,
 viri cui-virgo-nupserat; ideo ei gloria nunquam peribit
 suæ virtutis: facient autem terrestribus cantilenam
 immortales amabilem *celebrata* prudente Penelopa.
 Non sicut Tyndarei filia mala molita-est opera,
 cui-virgo-nupserat interfecto marito: odiosa vero cantilena
 erit inter homines; gravemque famam intulit
 feminis mulieribus, etiam *ei* quæ bene-morata fuerit.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur,
 stantes in Orci ædibus, sub cavernis terræ.]
 Illi autem ut ex urbe descendunt, cito in-prædium per-
 venere] pulcrum Laertæ cultum, quod quondam ipse
 Laertes adquisierat, postquam valde multum laborarat.
 Illic ei domus erat: circumque stabulum currebat circumqua-
 que,] in quo comedebant et sedebant et dormiebant
 famuli servi, qui ei grata laborabant.
 Inerat vero et mulier Sicula anus, quæ senem
 diligenter curabat in agro, procul ab-urbe.
 Ibi Ulysses famulis et filio sermonem dixit:

Vos quidem nunc ite in-bene-ædificatam domum intro;
 in-cœnam autem statim porcorum mactate quicumque opti-
 mus:] at ego patrem tentabo nostrum,
 utrum me agnoscat et discernat oculis,
 an ignoret, multo tempore seorsum quum-abfuerim.

Sic locutus, famulis Martia arma dedit.
 Illi quidem deinde in-domum celeriter ivere: at Ulysses
 propius ivit ab-abundans-fructibus arbustum, tentare-cogi-
 tans.] Neque invenit Dolium, in-magnum hortum descendens,
 nec quenquam servorum, nec filiorum; verum illi
 sepes collecturi, arbusti ut-essent septum,
 abiverant; atque iis senex viam præmonstrarat.
 Solum autem patrem invenit bene-culto in arbusto,
 circumfodientem plantam; squalentem vero indutus-erat tu-
 nicam,] sutilem, turpem; circumque crura bubulas
 ocreas sutiles sibi-ligaverat, sentium-vulnera vitans;
 manicæque super manus, ruborum causa: at superne

αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἄζων.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 γήρᾳ τειρόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
 στὰς ἄρ' ὑπὸ βλωθρῇ ὀγγυνῇ κατὰ δάκρυον εἶβεν.
 235 Μερμήριζε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
 κύσσαι καὶ περιφῦναι ἐὼν πατέρ' ἧδ' ἑκαστα
 εἰπεῖν, ὥς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν·
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἑκαστὰ τε περὶ ῥησάτο.
 Ὡδὲ δὲ οἱ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι,
 240 πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσιν περὶ ῥῆναι.
 Τὰ φρονέων ἰθὺς κίεν αὐτοῦ δῖος Ὀδυσσεύς·
 ἦτοι δὲ μὲν κατέχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάγεινεν
 τὸν δὲ παριστάμενος προσεφώνεε φαιδριμος υἱός·
 Ὡ γέρον, οὐκ ἀδαημονίῃ σ' ἔχει ἀμφοτελεύειν
 245 ὄργατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει οὐδὲ τί πάμπαν,
 οὐ φυτὸν, οὐ συκῇ, οὐκ ἀμπελός, οὐ μὲν ἑλαίῃ,
 οὐκ ὀγγυνῇ, οὐ πρασίῃ τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ γόλον ἐνθεο θυμῷ·
 αὐτόν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔρει, ἀλλ' ἄμα γῆρας
 250 λυγρὸν ἔχεις αὐχμεῖς τε κακῶς καὶ ἀεικέα ἔσσαι.
 Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἀνὰ ζῆν' οὐ σε κομίζει·
 οὐδὲ τί τοι δοῦλειον ἐπιπρέπει εἰσδράσθαι
 εἶδος καὶ μέγεθος· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ εἰοικας.
 Τοιούτῳ δὲ εἰοικας, ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε,
 255 εὐδέμεναι μαλακῶς· ἢ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξων,
 τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄργατον ἀμφοτελεύεις;
 καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 εἰ ἔτερόν γ' Ἰθάκην τήνδ' ἰκόμεθ', ὥς μοι εἵπεν
 260 οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ζυμβλήμενος ἐνθάδ' ἰόντι,
 οὔτι μάλ' ἀρτίφρων, ἔπει οὐ τολμήσεν ἑκαστα
 εἰπεῖν ἧδ' ἐπακοῦσαι ἐμὸν ἔπος, ὥς ἐρέεινον
 ἀμφὶ ζείνῳ ἐμῷ, εἰ που ζῶει τε καὶ ἔστιν
 ἢ ᾗ τένθηκε καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν.
 265 Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μὲν ἄκουσον·
 ἀνδρα ποτ' ἐξείνισσα φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,
 ἡμέτερόνδ' ἐλθόντα· καὶ οὕτω τις βροτὸς ἄλλος
 ξείνων τηλεδαπῶν φιλῶν ἐμὸν ἵκετο δῶμα·
 εὐχετο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκεν
 270 Λαέρτην Ἀρκεισιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτῷ.
 Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
 ἐνδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ ὄχλον ἐόντων·
 καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα, ὅα ἐώκει·
 χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα,
 275 δῶκα δὲ οἱ χρητῆρα πανάργυρον, ἀνθεμόεντα,
 δῶδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαῖνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·
 χωρὶς δ' αὐτὲ γυναικάς, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 τέσσαρας εἰδαλίμας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἐλέσθαι.
 280 Τὸν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα πατὴρ, κατὰ δάκρυον εἶθων·
 ξείν', ἦτοι μὲν γαίαν ἱκάνεις, ἣν ἐρεῖνεις·
 ὕβρισται δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσιν·
 δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζο, μυρὶ ὀπάζων·
 εἰ γάρ μιν ζῶν γ' ἐκίχεις Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ,

caprinam galeam in-capite habebat, dolorem augens (i.e. *valde dolens*).] Hunc autem ut vidit audens divinus Ulysses senectute afflictum, magnumque mente dolorem habentem, stans inde sub excelsa piro lacrimam effundebat. Cogitavit vero deinde in mente et in animo osculari et amplecti suum patrem, et singula dicere, quomodo venisset et accessisset ad patriam terram; an prius interrogaret, singulaque tentaret. Sic autem ei cogitanti visum est satius esse, primum mordacibus verbis eum tentare. Hæc cogitans recta ivit ad-eum divinus Ulysses: nempe ille quidem deorsum-tenens caput, plantam circumfodiebat:] eum autem astans alloquebatur splendidus filius: O senex, non imperitia te tenet curandi hortum, sed bene tibi cultura habet, neque omnino, non planta, non ficus, non vitis, non quidem oliva, non pirus, non leguminum-area tibi sine cultura est in horto. Aliud autem tibi dicam; tu vero ne iram induc animo: ipsum te non bona cura habet, sed simul senectutem gravem habes, squalisque male, et turpia vestimenta indutus-es.] Non quidem inertie sane dominus causa non te curat, neque aliquid in-te servile conspicuum est intuentibus formam et staturam; regi enim viro similis-es. Tali autem similis-es, qui postquam laverit ederique, debeat-dormire molliter; hic enim mos est senum. Sed age mihi hoc dic, et accurate narra, cujusnam servus es virorum? cujusnam vero hortum curas? et mihi hoc dic vere, ut bene sciam, si revera utique in-Ithacam hanc advenimus, sicut mihi dixit ille vir, nunc modo obviam-factus huc venienti, nequaquam valde sapiens: quoniam non sustinuit singula dicere, et audire meum verbum, ut interrogabam de hospite meo, sicubi vivatque et exstet, an jam mortuus-sit, et in Orci ædibus. Edicam enim tibi, tu vero attende, et me audi; virum quondam hospitio-excepi cara in patria terra, ad-nostram domum qui-venerat; et nondum quisquam mortalis alius] hospitum longinquorum carior meam advenit domum:] profitebatur autem se ex Ithaca genere esse; ac dicebat] Laerten Arcesiadem patrem esse ipsi. Hunc quidem ego ad domos ducens bene hospitio-excepi, cum-cura amice-tractans, multa in domo mihi quum-essent; et ei dona præbui hospitalia, qualia decebat: auri quidem ei dedi bene-elaborati septum talenta, dedi vero ei craterem totum-argenteum, floribus-cælatum, duodecimque simplices lenas, totque tapetas totidemque pallia pulcra, totidemque ad hæc tunicas: separatim vero insuper mulieres, eximia opera scientes, quatuor speciosas, quas voluit ipse eligere. Illi autem respondit deinde pater, lacrimam destillans: hospes, profecto quidem ad-terram pervenisti, de-qua interro-gas:] injurii vero ipsam et improbi viri tenent, dona atque irrita hæc largiebaris, plurima præbens: si enim ipsum vivum utique invenisses Ithacæ in populo,

285 τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπειμην
καὶ ξενίη ἀγαθῇ· ἡ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξη.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
πόστον δὴ ἔτος ἐστίν, ὅτε ξείνισσας ἐκείνον,
σὸν ξείνον δύστηνον, ἐμὸν παῖδ', εἴ ποτ' ἔην γε,
290 δύςμορον; θν που τῷλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης
ἧέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἡ ἐπὶ χέρσου
θηρσί καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ'· οὐδέ ἐ μήτηρ
κλαῦσε περιστείλασα πατὴρ θ', οἳ μιν τεκόμεσθα·
οὐδ' ἀλοχος πολύδωρος, ἐχέρων Πηνελόπεια,
295 κώκυς ἐν λεγέσσειν ἐὼν πόσιν, ὡς ἐπέοικεν,
ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
τίς πόλεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
ποῦ δὲ νῆς ἔστηκε θοή, ἡ σ' ἤγαγε δεῦρο
300 ἀντιθέους θ' ἐτάρους; ἡ ἔμπορος εἰλήλουθας
νῆος ἐπ' ἀλλοτρίης, οἳ δ' ἐκθῆσαντες ἔδωσαν; [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
τοίγάρ ἐγὼ τοι πάντα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Εἰμὶ μὲν ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δῶματα ναίω,
305 υἱὸς Ἀφείδαντος Πολυπημονίδαο ἀνακτος·
αὐτὰρ ἐμοίγ' ὄνομ' ἐστίν· Ἐπὴρίτος· ἀλλὰ με δαίμων
πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἔλθμεν, οὐκ ἐθέλοντα·
νῆος δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πολλοῦ.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆϊ τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστίν,
310 ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπέλλυθε πάτρης,
δύσμορος· ἡ τέ οἱ ἐσῴλοι ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι,
δεξιοί, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπειμπον ἐκείνον,
χαῖρε δὲ καίνοισιν· θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐύλπει
μῖξεσθαι ξενίῃ ἡδ' ἀγαθὰ δῶρα διδώσειν.
315 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄλγεος νεφέλη ἐκάλυψε μελαινα·
ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἔλων κόνιν αἰθαλόεσσαν
γεύατο κακὰ κεφαλῆς πολιῆς, ἀδινὰ στεναχίζων.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥίνας δέ οἱ ἤδη
δριμύ μένος προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰς ὁρόωντι.
320 Κύσσε δέ μιν περιφύς, ἐπιάλμενος, ἡδὲ προστῦδα·
Κεῖνος μὲν τοι δὸ· αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, θν σὺ μεταλ-
ήλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν. [λᾶς,
Ἄλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος.
Ἐκ γάρ τοι ἔρέω· μάλα δὴ χρὴ σπευδέμεν ἔμπτῃ·
325 μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
λώβην τινύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς γε, ἐμὸς παῖς, ἐνθάδ' ἱκάνεις,
σῆμά τί μοι νῦν εἰπὲ ἀριφραδὲς, ὅφρα πεποιθῶ.
330 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
οὐλὴν μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσιν, [σεύς·
τὴν ἐν Πάρνησῳ μ' ἔλασεν σῆς λευκῷ ὀδόντι
οἰχόμενον· σὺ δέ με πρόεις καὶ πότνια μήτηρ
ἐς πατέρ' Αὐτολύκον μητρος φίλον, ὅφρ' ἂν ἐλοίμην
335 ὄωρα, τὰ δεῦρο μολύν μοι ὑπ᾿ ἄσχετο καὶ κατένευσεν.
Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ δένδρε' εὐκτιμένην κατ' ἄλωην
εἵπω, ἃ μοί ποτ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ἤτεόν σε ἔκαστα,
παιδὸς ἐὼν, κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος διὰ δ' αὐτῶν

eo te bene donis remuneratus dimisisset,
et exceptione bona; hoc enim jus est ei quicumque coeperit.
Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
quotus jam annus est, quando hospitio-excepisti illum,
tuum hospitem infelicem, meum filium, si unquam fuit,
infortunatum? quom alicubi, procul ab amicis et patria terra,
vel alicubi in ponto comederunt pisces, vel in terra
feris et avibus captura factus est; neque ipsum mater
flevit compositum, paterque, qui ipsum genuimus;
neque uxor multum-dotata, prudens Penelope,
ploravit in lectis suum maritum, sicut decet,
oculos illi ubi-clauserit: hic enim bonos est mortuorum.
Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
quis et unde es hominum? ubinam tibi urbs ac parentes?
ubinam autem navis stat velox, quæ te vexit huc,
deo-paresque socios? an vector venisti
navi in aliena, illi autem te-exposito discesserunt?

Nunc vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.
Sum enim ex Alybante, ubi inclytas aedes habito,
filius Aphidantis Polypemonidæ regis:
ac mihi nomen est Eperitus; sed me deus
errare-fecit a Sicania, huc ut-venirem, nolentem:
navis vero mihi hæc (hæc) stat ad agrum, seorsum ab-urbe.
At Ulyssi hic jam quintus annus est,
ex quo illinc abivit, et a-mea discessit patria,
infelix: profecto utique ei bonæ erant aves eunti,
dextræ; quibus gaudens quidem ego dimittebam illum,
gaudebat autem ille abiens; animusque adhuc nobis sperabat,
mixtum-iri nos hospitio, et splendida dona daturus.

Sic dixit: illum autem doloris nebula cooperuit atra:
ambabus vero manibus sumtum pulverem cinereum
fudit-sibi in caput canum, crebro gemens.
Hujus autem commovebatur animus; in nares vero ei jam
acer spiritus ingruit, carum patrem intuenti.
Osculatus est autem ipsum amplectens, insiliens, et allo-
quebatur:] Ille quidem hic ipse ego, pater, quem tu in-
quiris,] veni vigesimo anno in patriam terram.
Sed contine-te a-ploratu stetuque lacrimoso.

Edicam enim tibi; valde autem oportet festinare omnino:
procos interfeci in nostris ædibus,
contumeliam ulciscens animo-gravem, et mala opera.

Ei autem rursus Laertes respondebat, dixitque:
siquidem revera Ulysses, meus filius, huc venisti,
signum aliquod mihi nunc dic manifestum, ut persuadeam.

Illum vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
cicatricem quidem primum hanc animadverte oculis,
quam in Parnasso mihi infixit sus albo dente
peregre-profecto: tu vero me emiseras et veneranda mater
ad patrem Autolycom matris carum, ut acciperem
dona, quæ huc profectus mihi promiserat et annuerat.
Quin age, tibi et arbores bene-culto in arbusto
dicam, quas mihi olim dedisti; ego autem posecebam a-te sin-
gulas,] puer quum-essem, per hortum comi'ans; ac per eas

ἰκνεύμεσθα, σὺ δ' ὀνόμασας καὶ ἔειπες ἕκαστα.
 340 Ὅρχηνας μοι δῶκας τρικαίδεκα καὶ δέκα μῆλέας,
 συκίας τεσσαράκοντ'· ὄρχους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας
 δώσιν πεντήκοντα, διατρίγιος δὲ ἕκαστος
 ἤην· ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλὰ παντοῖαι ἕσιν,
 315 ὁππότε δὴ Διὸς ὦραι ἐπιβρίσειαν ὑπερβην.
 *Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτοῦ γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 σήματ' ἀναγνόντος, τὰ οἱ ἐμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
 Ἀμφὶ δὲ παῖδι φίλῳ βάλε πῆχες· τὸν δὲ ποτὶ οἷ
 εἶλεν ἀποφύγοντα πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἀμνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 320 ἐξαῖτις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα ἐτ' ἔστε θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμ-
 πῳ· ἐπεὶ μνηστῆρες ἀτάσθαλον ὕβριν ἔτισαν. [πον,
 Νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ τάχα πάντες
 ἐνθάδ' ἐπελθούσιν Ἰθακήσιον, ἀγγελίας δὲ
 325 πάντα ἐποτρύνουσι Κεφαλλήνων πολίεσσιν. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Ἄλλ' ἴσμεν προτὶ οἶκον, δεῖ ὄρχατος ἐγγύθι κείται·
 ἔνθα δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἡδὲ συβώτην
 330 προὔπεμψ', ὥς ἂν δεῖπνον ἐφοπλίσσωσι τάχιστα.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντε βήτην πρὸς δώματα καλά.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκοντο δόμοις εὐναιετάοντας,
 εὔρον Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἡδὲ συβώτην,
 ταμνομένους κρέα πολλὰ κερωτῶντας τ' αἶθρα οἶνον.
 335 Τόφρα δὲ Λαέρτην μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 ἀμφίπολος Σικελὴ λούσεν καὶ χρίσεν ἐλαίῳ·
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθήνη
 ἄγγι παρισταμένη μέλε' ἤϊδανεν ποιμένι λαῶν,
 μέλιζα δ' ἡὲ πάρος καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.
 370 Ἐκ δ' ἀσπαμίνθου βῆ· θαύμαζε δὲ μιν φίλος υἱός,
 ὥς ἰδὼν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίχχιον ἄντην
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ πάτερ, ἦ μάλα τίς σε θεῶν αἰετιγενετῶν
 εἶδός τε μέγεθός τε ἀμείνονα θῆκεν ἰδέσθαι.
 375 Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνυμένος ἀντίον ἦν· ὅδ' αἶ
 αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 οἷος Νήριον εἶδον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 ἀκτὴν ἡπειροῖο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων,
 τοῖος ἔων τοι χθιζὸς ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
 380 τεύχε' ἔχων ὁμοῖσιν, ἐφεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 ἄνδρας μνηστῆρας· τῷ κε σφῶν γούνατ' ἔλυσα
 πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθης.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τεύχοντό τε δαῖτα,
 385 ἔξεϊς ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 Ἐνθ' οἱ μὲν δειπνῶ ἐπεχειρεῖον· ἀγγίμονον δὲ
 ἦλθ' ὁ γέρον Δολίος, σὺν δ' οὐεῖς τοῖο γέροντος,
 ἐξ ἔργων μογόντες· ἐπεὶ προμολοῦσα κάλεσεν
 μήτηρ, γρηῃς Σικελῇ, ἥ σφας τρέφε καὶ ῥα γέροντα
 390 ἐνδυκέως κομέεσκεν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρψεν.
 Οἱ δ' ὥς οὖν Ὀδυσῆα ἰδὼν φράσαντό τε θυμῷ,
 ἔσταν ἐνὶ μεγάροισι τεληπότες· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

vadebamus, tu autem nominasti et dixisti singulas.

Piros mihi dedisti tredecim, et decem malos, ficos quadraginta; vitium-ordines vero mihi hic diserte-dixisti daturum te quinquaginta; penitus-vindemialis autem unusquisque erat; illic vero uvæ omnigente insunt, quando Jovis horæ incubuerint desuper.

Sic dixit: ejus autem ibidem soluta-sunt genua et carum cor,] signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses.

Circa filium vero carum jecit brachia; eum autem ad-se cepit anima-deficientem audens divinus Ulysses.

At postquam is spiritum-recepit, et in mentem animus collectus est,] iterum verbis respondens allocutus-est:

Jupiter pater, profecto adhuc estis dii in magno Olympo, si revera proci improbissimam injuriam luerunt.

Nunc autem graviter timeo in mente, ne cito omnes luc adveniant Ithacenses, nuntios vero

circumquaque expediant Cephallenorum ad-urbes.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses: confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.

Sed eamus ad domum, quæ hortum prope sita-est:

illuc vero Telemachum et bubulcum et subulcum præmisi, ut cœnam apparent citissime.

Sic igitur locuti, iverunt ad ædes pulcras.

Hi autem quando jam pervenerunt ad-ædes habitantibus-commodas,] invenerunt Telemachum et bubulcum et subulcum incidentes carnes multas, miscentesque nigrum vinum.

Interim vero Laerten magnanimum sua in domo famula Sicula lavit, et unxit oleo;

ac deinde lenam pulcram ei circumjecit: at Minerva prope astans membra auctavit pastori virorum, majoremque, quam antea, et habitiolem fecit aspectu.

E balneo vero is egressus-est; admirabatur autem ipsum carum filius,] ut vidit immortalibus diis similem coram: et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:

O pater, certe omnino aliquis te deorum sempiternorum formaque staturaque præstantiorem reddidit aspectu.

Eum autem rursus Laertes prudens contra allocutus-est:

utinam, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo, qualis Nericum cepi, bene-ædificatam urbem, litus continentis, Cephallenibus imperans, talis tibi hesternus in nostris ædibus, arma habens humeris, astitisses, et propulsasses viros procos; eo ipsorum genua solvissem multorum in ædibus; tu vero mente intus lætatus-fuisses.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Illi autem postquam cessarant a-labore, apparaverantque convivium,] ordine sedebant in sedilibusque solisque.

Ibi illi quidem prandio manus-admovebant; prope autem venit senex Dolius, unaque filii hujus senis, ex operibus fatigati: quippe egressa vocaverat eos mater, anus Sicula, quæ ipsos nutrebat, atque senem studiose curabat, postquam senectus corripuerat.

Illi vero ut Ulyssem viderunt, agnoveruntque animo, steterunt in ædibus attoniti; at Ulysses

μειλιχίοις ἐπέεσσι καθάπτομένους προσέειπεν.

Ἦ γέρον, ἤ' ἐπὶ δειπνον· ἀπεκλεάθεσθε δὲ θάμ-
395 δηρόν γάρ σίτω ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες [βέυσ-
μινομεν ἐν μεγάροις, θυμέας ποτιδόμενοι αἰεὶ.

Ἦς ἄρ' ἔρη· Δολίος δ' ἰθὺς χίε, χεῖρε πετάσσας
ἀμφοτέρας· Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

400 ὦ φίλ', ἐπεὶ νόστησας ἐελδομένοισι μάλ' ἤ μιν,
οὐδέ τ' ὀδομένοισι, θεοὶ δέ σ' ἀνήγαγον αὐτοί,
οὐλέ τε καὶ μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὀλβία δοῖεν.
καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ,
ἣ ᾗσθ' ἄρα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια

405 νόστησαντά σε δεῦρ', ἣ ἄγγελον ὀτρύνωμεν. [σεύς·

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῶ γέρον, ᾗσθ' οἶδε· τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι;

Ἦς φέβ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔζετ' εὐξέστου ἐπὶ δῖφρου.

Ἦς δ' αὖτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἄμρ' Ὀδυσῆα

410 δεικανόωντ' ἐπέεσσι καὶ ἐν χεῖρεσσι φύοντο·
ἐξείης δ' ἔζοντο παρὰ Δολίον, πατέρα σφόν.

Ἦς οἱ μὲν περὶ δειπνον ἐνὶ μεγάροις πένοντο·

Ἔσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὤκα κατὰ πτόλιν ὤχετο πάντη,
μνηστήρων συγερὸν θάνατον καὶ Κῆρ' ἐνέπουσα.

415 Οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς αἰόντες ἐροίτων ἄλλοθεν ἄλλος
μυχμῶ τε στοναχῇ τε δομῶν προπαρόνθ' Ὀδυσῆος·
ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον καὶ θάπτον ἕκαστοι·
τοὺς δ' ἔξ ἀλλήλων πολλῶν οἰκόνδε ἕκαστον

πέμνον ἄγιν ἀλιεῦσι, θοῆς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες·

420 αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίων ἀβρότοι, ἀχνύμενοι κῆρ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἤγερθεν δημηγέρες τ' ἐγένοντο,

τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἀνά θ' ἴστατο καὶ μετέειπεν·

παιδὸς γάρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο,

Ἀντινοῦ, τὸν πρῶτον ἐνήρατο διὸς Ὀδυσσεύς·

425 τοῦ θεοῦ δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

ὦ φίλοι, ἣ μέγα ἔργον ἀνὴρδ' ἐμήσατ' Ἀχαιοῦς·

τοὺς μὲν σὺν νῆεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς

ὤλεσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ὤλεσε λαούς·

τοὺς δ' ἐλθὼν ἔκτεινε Κεραλλήνων δ' ἄριστους.

430 Ἄλλ' ἀγετε πρὶν τοῦτον ἣ ἐς Πύλον ὤκα ἰκέσθαι

ἣ καὶ ἐς Ἥλιδα διαν, ὅθι κρατεύουσιν Ἐπείοι,

ἴομεν· ἣ καὶ ἔπειτα κατὰ φέας ἑσσόμεθ' αἰεὶ·

λώδη γὰρ τάδε γ' ἐστί καὶ ἑσσομένοισι πυθέσθαι·

εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φωνῆας

435 τισόμεθ', οὐκ ἂν ἐμοίγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γῆνοιτο

ζωόμεν· ἀλλὰ τάχιστα θανὼν φθιμένοισι μετείην.

Ἄλλ' ἴομεν, μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκείνοι.

Ἦς φάτο δακρυχέων οἴκτος δ' ἔλε πάντας Ἀχαιοῦς·

ἀγγίμολον δέ σφ' ἤλαθε Μέδων καὶ θεῖος ἀοιδὸς

440 ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεὶ σφραγὺς ὕπνος ἀνήκεν·

ἔσταν δ' ἐν μέσσοισι· τάφρ' δ' ἔλεν ἄνδρα ἕκαστον.

τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·

Κέλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακῆσιοι· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς

ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τάδ' ἐμήσατο ἔργα·

445 αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἀμβροτον, ὃς β' Ὀδυσῆϊ

ἐγγύθεν ἐστήκει καὶ Μέντορι πάντα ἐώκει.

blandis verbis eos compellans allocutus est :

O senex, sede ad prandium; obliviscimini vero stuporis :
dudum enim cibo manus-admovere cupientes
manebamus in ædibus, vos expectantes semper.

Sic igitur dixit : Dolius autem recta ivit, manibus passis
ambabus; Ulyssisque prehensam osculatus est manum ad
carpum;] et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

O care, quandoquidem rediisti cupientibus valde nobis,
non-vero et expectantibus, dii autem te deduxerunt ipsi :
salveque, et magnopere gaude; dii vero tibi prospera dent.
Atque mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
utrum jam certo norit prudens Penelope
reversum te huc, an nuntium expediamus.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
o senex, jam novit : quid te oportet hæc curare ?

Sic dixit : ille vero rursus deinde sedit bene-polita in sede.
Sic autem pariter filii Dolii inclutum circa Ulyssem
blande-compellabant verbis, et manibus inhærebant :
ordine vero sedebant juxta Dolum, patrem suum.

Sic illi quidem circa prandium in ædibus occupati erant ;
Fama vero nuntia cito per urbem ibat undique,
procorum gravem mortem et fatum indicans.

Illi autem simul audientes vadebant aliunde alius,
cum-streptuque gemituque, ædes ante Ulyssis :
exportabant vero cadavera ædibus, et sepeliebant singuli :
eos autem qui erant ex aliis urbibus, domum unumquemque
mittebant vehendos piscatoribus, citis navibus imponentes ;
ipsi vero in concione ivere conferti, dolentes corde.

Ac postquam convenerant, unaque-frequentes erant,
inter-eos Eupithes surrexitque et locutus est ;
ob-filium enim ei indelebilis in mente dolor sedebat,
Antinoon, quem primum interfecerat divinus Ulysses :
ob-hunc ille lacrimas-fundens concionatus est, et dixit :

O amici, certe magnum opus vir hic molitus est Achivis :
alios quidem cum navibus ducens multosque et strenuos,
perdidit quidem naves cavas, perdidit autem populos ;
alios autem reversus interfecit Cephallenum longe optinos.
Sed agite, antequam hic vel in Pylum cito iverit,
vel etiam in Elidem divinam, ubi dominantur Epei,
eamus ; aut et postea ignominiosi erimus semper :
contumelia enim hæc sunt etiam futuris auditu.

Si jam non filiorumque fratrumque interfectores
ulciscamur, non mihi quidem in mente dulce fuerit
vivere, sed citissime mortuus defunctis interfuero.
Sed eamus, ne præveniant transgressi illi.

Sic dixit lacrimas-fundens : commiseratio autem cepit
omnes Achivos.] Prope vero ipsis venit Medon et divinus can-
tor] ex ædibus Ulyssis, postquam ipsos somnus reliquerat ;
steteruntque in mediis : stupor autem cepit virum quemque.
Inter-eos vero et locutus est Medon, prudentia sciens :

Audite jam nunc me, Ithacenses; non enim Ulysses
immortalibus invitis diis hæc molitus est opera :
ipse ego vidi deum immortalē, qui Ulyssi
prope astitit et Mentori in-omnibus similis erat,

Ἀθάνατος δὲ θεὸς τότε μὲν προπάροιθ' Ὀδυσῆος
φαίνεται θαρσύνων, τότε δὲ μνηστῆρας ὀρίνων
ἔθνεα κατὰ μέγαρον· τοὶ δ' ἀγχιστίνιοι ἐπιπτον.
450 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ἤρει.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέπειτε γέρον ἦρως Ἀλκίερσης
Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἷος ἔρα πρόσσω καὶ ὀπίσω·
δ' σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἴθακῆσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
455 ὑμετέρῃ καχότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γέγοντο·
οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν,
ὑμετέρους παῖδας καταπαυέμεν ἀφροσυνάων·
οἱ μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῆσιν,
κτῆματα κείροντες καὶ ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν
460 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τὸν δ' οὐκέτι φάντο νέεσθαι.
Καὶ νῦν ὧδε γέγοντο· πίθεσθέ μοι, ὥς ἀγορεύω·
μὴ ἴομεν, μὴ πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὖρη.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνῆξαν μεγάλῳ ἀλαλήτῳ
ἡμίσειον πλείους· τοὶ δ' ἄθροοι αὐτόθι μίμνον.
465 Οὐ γάρ σπιν ἔδε μῦθος ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλ'· Εὐπείθει
πεῖθοντ'· αἴψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἔσσεύοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χροὶ νόροπα χαλκόν,
ἄθροοι ἠγερέθοντο πρὸ δαστεος εὐρυχώριοι.
Τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἠγήσατο νηπιέσιν·
470 φῆ δ' ὅγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
ἂψ ἀπονοστήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέψειν.
Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ Ζῆνα Κρονίωνα προσήυδα·
ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κραιόντων,
εἰπέ μοι εἰρομένη· τί νύ τοι νόος ἐνδοθι κεῖθαι;
475 ἢ προτέρω πολέμον τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
τεύξεις ἢ φιλότῃ μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθα;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
τέκνον ἐμόν, τί με ταῦτα διεῖραι ἤδὲ μεταλλάξ;
οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
480 ὥς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἑλθών;
ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· ἐρέω τέ τοι, ὥς ἐπέοικεν.
Ἐπειδὴ μνηστῆρας ἐτίσατο διὸς Ὀδυσσεὺς,
δρῆκτα πιστὰ ταμόντες, ὁ μὲν βασιλευέτω αἰεὶ·
ἡμεῖς δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνον
485 ἐλλήσιν θάωμεν· τοὶ δ' ἄλλήλους φιλεόντων
ὥς τὸ πάρος· πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνῃ ἄλις ἔστω.
Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἴεσσαν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἔντο,
490 τοῖς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
Ἐξελεθὼν τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὦσι κινύτες.
Ὡς ἔφαθ'· ἐκ δ' οὐδὲ Δολίου κίεν, ὥς ἐκίλευεν·
στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, τοὺς δὲ σχεδὸν εἰσίδε πάντας·
αἴψα δ' Ὀδυσσῆα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
495 Οἶδε δὴ ἐγγὺς ἔασ'· ἀλλ' ὀπλιζώμεθα θῆσσαν.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤρυντο καὶ ἐν τεύχεσσι δύνοντο,
τέσσαρες ἄμφ' Ὀδυσσῇ, ἔξ δ' οὐείεσσι Δολίοιο·
ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον,
καὶ πολλοὶ περ ἰόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.
500 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χροὶ νόροπα χαλκόν,

Immortalis vero deus aliquando quidem ante Ulyssem
apparebat animum-ei-addens, aliquando autem procos tur-
bans] ruebat per domum : illi vero conferti cadebant.

Sic dixit : eos vero omnes pallidus timor subiiit.
Inter-eos autem et locutus-est senex heros Halitherses
Mastorides ; is enim solus videbat ante et retro (*præterita et
futura*) :] qui ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcumque dicam :
vestro vitio, amici, hæc opera facta-sunt :
non enim mihi parebatis, non Mentori pastori virorum,
vestros filios ut-desinere-faceretis ab-insipientia :
qui magnum facinus patrabant improbitate mala,
possessions attondentes, et dedecorantes uxorem
viri principis ; ipsum vero non-amplius putabant rediturum.
Et nunc sic fiat ; parete mihi, sicut dico :
ne eamus, ne qua quis accersitum malum inveniat.

Sic dixit : hi autem deinde surrexerunt magno *cum* clamore
dimidio-eorum plures ; illi vero conferti istic mansere.

Non enim ipsis placuit sermo in mente, sed Eupitheo
parebant : statim autem postea ad arma ruebant.

Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs,
conferti congregabantur ante urbem spatiosam.

Ipsis autem Eupithes dux-erat *præ* stultitia :
putabat vero ille ulturum se filii eadem ; nec sane erat
retro reversurus, sed illic fatum obiturus.

At Minerva Jovem Saturnium allocuta-est :

O pater noster, Saturnie, summe regnantum,
dic mihi interroganti : quid jam tibi mens intus occultat ?
nunquid ulterius bellumque malum et pugnam gravem
facies, an amicitiam inter utrosque statuis ?

Illam autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupi-
ter :] filia mea, cur me hæc percontaris et interrogas ?
non enim dudum hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
ut nempe illos Ulysses ulcisceretur reversus ?

Fac, quomodo vis ; dicam vero tibi, sicut decet.

Posteaquam procos ultus-est divinus Ulysses,
fœderibus fidis ictis, hic quidem regnato semper ;
nos autem ex-altera-parte filiorumque fratrumque cædis
oblivionem faciamus : illi vero se-invicem diligant,
sicut antea : divitiæ autem et pax abunde esto.

Sic fatus, incitavit antea promptam Minervam :
descendit vero ea ab Olympi verticibus concita.

Illi autem postquam cibi dulcis desiderium exemerant,
iis inde sermonem exsorsus-est audens divinus Ulysses :

Egressus aliquis vident, ne jam prope sint venientes.

Sic dixit : egressus-est autem filius Dolii, sicut jubeat :
stetit inde ad limen profectus ; illos vero prope vidit omnes,
statimque Ulyssem verbis alatis allocutus-est :

Hi jam prope sunt ; sed armemur ocyus.

Sic dixit : illi vero exsurgebant, et arma sibi-induebant,
quatuor circum Ulyssem, sex autem filii Dolii :
inter eos vero deinde Laertes Doliusque arma induebant,
etiamsi cani essent, ex necessitate bellatores.

Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs,

ὠτιζάν βα θύρας, ἐκ δ' ἦιον, ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.

Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.

Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς·
506 αἶψα δὲ Τηλέμαχον προσφώνεσεν ὃν φίλον υἱόν·

Τηλέμαχ', ἦδ' ἔμην τὸδε γ' εἶσαι ἀπελθὼν,
ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι,
μή τι κατασχύνειν πατέρων γένος, οἳ τὸ πάρος περ
ἀλκῇ τ' ἡγορέη τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

510 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
ὄψαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθα, πάτερ φίλε, τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
οὔ τι κατασχύνοντα τεδὸν γένος, ὥς ἀγορεύεις.

Ὡς φάτο· Λαέρτης δ' ἐχάρη καὶ μῦθον εἶπεν·
τίς νύ μοι ἡμέρη ἦδε, θεοὶ φίλοι; ἦ μάλα χαίρω·

515 υἱός θ' υἱόνος τ' ἀρετῆς περὶ δῆριν ἔχουσιν.

Τὸν δὲ παρισταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦ Ἀρκεσιᾶδ', πάντων πολὺ φίλατ' ἐταίρων,
εὐζάμενος κούρη γλαυκῶπιδι καὶ Διὶ πατρὶ,
αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.

520 Ὡς φάτο καὶ ῥ' ἐμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀ-
Εὐζάμενος δ' ἄρ' ἔπειτα Διὸς κούρη μεγαλόιο, [θῆνη.
αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Εὐπείθεα κόρυθος διὰ χαλκοπαρήου·

ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·
525 δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός·
τύπτον δὲ ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυίοισιν.

Καὶ νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους,
εἰ μὴ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
530 ᾗσεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα·

Ἴσχεσθε πολέμου, Ἴθακήσιοι, ἀργαλέοιο,
ὥς κεν ἀναιμωτὶ γε διακρινθεῖτε τάχιστα.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τοὺς δὲ γλωρὸν δέος εἶλεν·
τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα·

535 πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτε, θεᾶς ὅσα φωνησάσης·
πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο λιλαιόμενοι βίοτοιο.
Σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
οἶμσεν δὲ ἀλεις, ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετής.

Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει φολόεντα κεραυνόν,
540 καὶ δ' ἔπεσε πρόσθε Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης.

Δὴ τότε Ὀδυσσεῖα προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Διογενὲς Λαερτιάδ', πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἴσχεο, παῦε δὲ νείκος ὁμοίου πολέμοιο,
μή τινας τοὶ Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύσοπα Ζεύς.

545 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπέιθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ.

Ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.

aperuerunt fores, exieruntque; præibat autem Ulysses.

Ad eos vero prope filia Jovis accessit Minerva,
Mentori se-assimilans tum corpore, tum etiam voce.
Hanc quidem conspicatus gaudebat audens divinus Ulysses;
statimque Telemachum alloquebatur suum carum filium:

Telemache, jam quidem hoc sane memineris ipse aggressus,
viris pugnantibus, ubi discernuntur optimi,
ne-quid dedecores patrum genus, qui antea quidem
roboreque et fortitudine excelluimus totam super terram.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] videbis, si voveris, pater care, hoc in animo,
nequaquam dedecorantem me tuum genus, sicut dicis.

Sic dixit: Laertes vero gavisus-est, et sermonem dixit:
quænam mihi dies hæc, dii cari? profecto valde gaudeo:
filiiusque neposque de virtute certamen habent!

Eum autem astans allocuta-est cæsiis-oculis Minerva:
o Arcesiae, omnium multo carissime sociorum,
precatus virginem cæsiam-oculis, et Jovem patrem,
statim valde vibratam emitte longæ-umbræ hastam.

Sic dixit, et inspiravit ei robur magnam Pallas Minerva.
Precatus autem deinde Jovis filiam magni,
statim valde vibratam emisit longæ-umbræ hastam,
et percussit Euphithe, galeam per æreis-munitam-malis;
ea autem hastam non inhibuit; penitus vero transiit æs:

fragoremque-edidit ille lapsus, resonueruntque arma super
ipso.] Irruerunt autem primis-pugnatoribus Ulysses et splen-
didus filius,] et feriebant ensibusque et hastis ancipitibus.

Ac sane jam omnes perdidissent et fecissent reditus-expertes,
nisi Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
clamasset voce, cohibuissetque populum omnem:

Abstinetes a-bello, Ithacenses, gravi,
ut sine-cruore utique dirimamini citissime.

Sic dixit Minerva; illos autem pallidus timor cepit:
eorumque subinde territorum e manibus volabant arma,
omniaque in terram cadebant, dea vociferata:
ad urbem vero convertebant-se cupidi vitæ servandæ.
Terribiliter autem clamavit audens divinus Ulysses,
insiluitque se-colligans, sicut aquila altivolans.

Ac tum jam Saturnius misit ardens fulmen;
decidit autem id ante Cæsiam-oculis forti-patre-natam.
Tunc Ulysses allocuta-est cæsiis-oculis Minerva:

Generosissime Laertiade, sollers Ulysses,
contine-te, compesceque contentionem omnibus-æque-gravis
belli:] ne-qua tibi Saturnius irascatur late-sonans Jupiter.

Sic dixit Minerva: ille vero parebat, gaudebatque animo.
Fœdera autem deinde in-futurum inter utrosque fecit
Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

Litera major *Iliadis*, minor *Odysseæ* librum significat; H., *Hymnos*; Ep., *Epigrammata*. Quæ ad Cycli reliquias pertinent, italico characterè excudenda curavimus.

A

Ἀδαντες, veteres incolæ Euboræ, ὀπίθεν κομόωντες, hastati, B, 536-545; Δ, 464.
 Ἀδάρβαρη, nympha Naias, mater geminorum Æsepi et Pedasi, Z, 22 sqq.
 Ἀδας, αντος, Trojanus, Eurydamantis f., a Diomede occisus, E, 148 sq.
 Ἀδίοι, pars Scythicæ gentis, N, 6.
 Ἀδλῆρος, Trojanus, interfectus ab Antilocho, Z, 32.
 Ἀδυδός, ἡ, urbs cum sua regione ad Hellespontum, B, 836; Δ, 500 (Ἀδυδῶθεν); P, 584 (Ἀδυδῶδι).
 Ἀδάων, ωνος, Priami f., Ω, 249.
 Ἀκχιλῆς, κλῆρος, Myrmidon, pater Epigeli, Π, 571.
 Ἀγαμεμνόνεος, Agamemnonius, K, 326; Ψ, 295, 525; γ, 264.
 Ἀγαμεμνονίδης, ου, Agamemnonis f., Orestes, α, 30.
 Ἀγαμέμνων, Ατρεί f., rex Mycenæ. Genealogia domus ejus, B, 104 sqq.; et regnum ipsius, 108, 569-575. Cum fratre Menelao in Ithacam proficiscitur Ulyssem arcessitum, ω, 115-119. Cum 100 navibus venit, B, 576, et Arcadibus 60 naves præbet, 610-614, in expeditionem Trojanam, cujus summum moderamen penes ipsum erat. Epitheta solita : κρόιστος, κρείων, εὐρυκρείων. Ejus forma, 477-483; Γ, 166 sqq., 178 sqq., 182. Contentio cum Achille et causa ejus, A, init. Restituta patri Chryseide, Briseidem ab Achille abducit, 306-348. Somnio ab Jove lusus, B, 1-34, habito concilio principum, 35-83, militum animos explorat, 84 sqq. Prælium indicit, 441 sqq. Post certamen singulare Menelai cum Paride Helenam et opes ex pacto a Trojanis reposcit, Γ, 455 sqq. Fratrem insidiose sauciatum curari jubet, Δ, 148-222, et prælium instauraturus, duces et exercitum lustrat, 223-421. Primus ducem hostium interficit, E, 38 sqq.; alium, Z, 33; atque Menelaum sine venia occidere alium jubet, 53 sqq. Fratrem cohibet quominus pugnam cum Hectore ineat, Η, 92-122, initurus ipse, 162. De summa rerum desperans, proceribus clam convocatis fugam suadet, Ι, 1-28; quorum monitu tandem legationem ad Achillem mittit cum amplissimorum munerum promissione, 114 sqq. Præ curis insonnis, K, init. Mane armatus aciem instruit, A, 16-55; fortiter pugnat, 91 sqq.; vulneratur, 252. Iterum fugam suadet, Ξ, 64-82; sed in aciem redit, et a Neptuno erectus, 134 sqq., strenue pugnat, 380, 516 sqq. Cum Achille in gratiam redit, T, 74 sqq., eumque post pugna cœna excipit, Ψ, 35 sqq. Certare volentem in ludis funebribus Patrocli Achilles non sinit, et primo præmio donat, 887-895. Gaudet de rixa principum in convivio, ob oraculum, θ, 77-82. De ejus reditu post captam Trojam, γ, 143-164; δ, 512-523. A Clytemnestra

uxore Ægisthoque adultero occisus, et ab Oreste vindicatus, α, 35-41; γ, 193-198; 234 sq.; 248 sqq.; δ, 91 sq.; 524-537; 584; quod ipsa Agamemnonis anima narrat Ulyssi, λ, 387-466; et Achillis umbræ, ω, 20-97. Habuit, præter filium Orestem, tres filias, Ι, 144 sqq. — Cum fratre Menelao consultat de bello Troj., Cypr. p. 582, a. In venatione Dianam per superbiam lædit; quæ tempestates excitat, usquedum Calchantis suasu Iphigenia immolata placetur, ib. p. 582, b. Cum Achille litigat, ibid. Chryseidem e præda accipit, ib. p. 583, a. Quid fecerit ad cognoscendum optimum heroum, in armorum judicio, Η. parv. fr. 5, p. 596. Demophonci concedit Æthram Helena volente, fr. 17, p. 598. Cum fratre litigat de reditu, Minerva incitante, Nost. p. 584, b. Moratur Minervam placaturus; deinde ei apparet Achillis umbra, futura prænuntians, frustra que cum relinere studens, ibid. Post reditum ab Ægistho et Clytemnestra occiditur, ab Oreste filio vindicatur, ibid. Filia ejus, Cypr. fr. 12, p. 593.
 Ἀγαμήδην, regis Augiæ filia natu major, Nulli uxor, πολυφάρμακος, A, 740.
 Ἀγαμήδης, ους, Ergini f., Delphici templi conditor, H. Ap. 296. — De eo quædam in Telegonia narrabantur, p. 585, a.
 Ἀγαπήνωρ, ορος, rex Arcadum, ad bellum Troj. profectus cum navibus 60 præbitis ei ab Agamemnone, B, 609.
 Ἀγασθένης, εος, princeps Eleorum, Augiæ f., B, 624.
 Ἀγαστροφος, Trojanus, Pæonius f., interfectus a Diomede, A, 338-340, 373.
 Ἀγανῆ, Nereidum una, Σ, 42.
 Ἀγέλαος, 1) Phradmonis f., Trojanus, Θ, 256-260, occisus a Diomede. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302. 3) Proculus Penelopes, Damastoris f., υ, 321 sq. Versatur cum reliquis procis in cardo, χ, 131, 136, 212 sqq., ubi ducem agit, 247 sqq., et postremus fere interficitur, 293. Ἀγέλως 131, 247.
 Ἀγῆνωρ, ορος, Trojanus princeps, Antenoris f., μεγάλθυος, pugnat, Δ, 467; A, 59; M, 93; N, 490, 598 sqq.; Ξ, 425; O, 340; Η, 535; Y, 474. Solus resistit Achilli, cui mortem vaticinatur, Φ, 545 sqq. Postremo Apollo ejus speciem assumit, 600 sq. — Vulnerat Lycomedem in expugnatione Troje, Η. parv. fr. 17, p. 598.
 Ἀγίας, ου, Træzenius, Nostorum scriptor, p. 584, b. Ἠγίας, fr. 9, p. 600.
 Ἀγκαῖος, 1) rex Arcadiæ, pater Agapenoris, B, 609. 2) Pleuronius, celeber pugil Ætolus, Ψ, 635.
 Ἀγλαῖη, mater Nirei, B, 672.
 Ἀγρίος, Porthei f., frater Cenei, Ξ, 117.
 Ἀγχιζαός, 1) princeps Taphiorum, pater Mentæ, α, 180, 418.

- lb. 264, venenum praeiit Ulyssi ad inficienda jacula.
 2) Princeps Phaeacum, 0, 112. 3) Graecus, ab Hectore occisus, E, 609.
- Ἀγχισιάνης, αὐ (eo H. Ven. 53, 126), 1) princeps Trojanus, quocum Venus, ab Jove amore incensa, consuevit in Ida monte: v. H. Ven. Inde natus est Aeneas, ib. 197 sqq., ubi vaticinium de eo; B, 819 sqq.; E, 312 sq.; 247, 268. Genealogia Anchisae, I, 208-241. Hippodamia filia, N, 428 sqq. Equi ejus, E, 263-273. 2) Sicyonius: v. Ἀγχισιάδης. 2.
- Ἀγχισιάδης, Anchisae f. 1) Aeneas, P, 754; I, 160. 2) Echeopolus, Ψ, 296.
- Ἰδάμας, αὐτος, Trojanus, Asii f., N, 560 sqq., 759, 771.
- Ἀδμήτη, nymphia, socia Proserpina, H. Cer. 421.
- Ἀδμήτης, rex Thessaliae, Pherecis f., pater Eumeli, B, 714; Ψ, 289, 391, 532. — Alius, Argivus, in expugnatione Troiae, II. parv. fr. 17, p. 598.
- Ἀδρήστεια, urbs ad Propontidem, B, 828.
- Ἀδρήστη, Helenae famula, δ, 123.
- Ἀδρήστος, 1) rex Sicyonis, tempore belli Thebani, Ξ, 121. Ejus equus, Ψ, 347. 2) Dux Trojanus, B, 828-834; captus a Menelao, occisus ab Agamemnone, Z, 37-65. 3) Alius Trojanus, a Patroclo occisus, II, 694. — *Primus horum e bello Thebano fugit in equo Arione*, Theb. fr. 5, p. 588. *Quem quomodo acceperit*, ib. fr. 6. *Quid dixerit de Amphiarao terra hausto*, ib. fr. 7.
- Ἀδρήστινη, Adrasti filia, Aegialea, E, 412.
- Ἀζανίς κόρη, dubia scriptura H. Ap. 209, de Coronide nymphia.
- Ἀζειδης, αὐ, Azei filius, Actor, B, 513.
- Ἀζδών, ὄνος, filia Pandarei, mutata in Iusciniam, τ, 518 — 523.
- Ἀθῆναι, Ἀθηναίη. Vide Ἀθήνη.
- Ἀθηναῖοι, sub Menestheo duce cum 50 navibus expeditioni Trojanæ intererant, B, 546-558; A, 328; N, 196, 689; O, 337.
- Ἀθήνη, et Ἀθηναίη, Minerva, filia Jovis, A, 515 etc., sine matre nata, H. Ap. 308 sq., 314, 323. Epitheta: γλαυκῶπις, ἀγλαΐη, λαοσσοός (N, 128), ἐρυσίππολις (Z, 305), φεισίμβροτος (χ, 297), ἱριτογένεια, Ἀλκιχομένης, πολύδουλος, ἀντυτώνη, Παλλάς. Trojanis ubique infesta, Graecis benigna adest, ut Diomedis in E, Achilli et Ulyssi ubique, Telemacho sub Mentoris specie, in universum omnibus qui sapienti consilio et fortiter aliquid agunt: quod nimis longum esset per singula exsequi. Templum ejus in arce Trojana, Z, 88 sqq., ubi vota ei faciunt matronae, 737 sqq. Ejus peplos, Θ, 384 sqq.; E, 734 sq.; aegis et galea, 738 sqq. Erechtheum nutrit, B, 547 sq. Ejus festum Athenis, 549-551. Homines opera artis docuit, υ, 72; H. 19, 2. Quorum tutela est, Ep. 14, 2. Nunquam amavit, H. Ven. 8. Hymni in eam, 10 et 28. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Ajacem adjuvat Achilles interfecti corpus praetio efferentem*, II. parv. fr. 4, p. 596. *De equo ligneo consilia dat*, p. 583, b. *Ei dedicant Trojani equum*, II. Exc. p. 584, a. *Cassandram supplicem abripiens Ajax Oilei antiquum Minervae simulacrum dejecit, inde ad ejus aram confugit*, ibid. *Quare irata, perniciem Graecis in reditu immittit*, ibid. *Lites de reditu injicit Atridis*, Nost. p. 584, b; *quorum Agamemnon remanet eum placaturus*, ibid. (Ea ipsa ex parte narrantur a Nestore et Menelao in γ et δ.) *Adest Ulyssi in bello Thestororum contra Brygas*, Teleg. p. 585, a. *Levigat hastam Pelei, quae post Achillis*, Cypr. fr. 4, p. 592.
- Ἀθήνη, urbs, η, 80. Ἀθῆναι, B, 546, 549; γ, 307; λ, 322; H. Ap. 30. — *A Dioscuris direptae? Cycl. p. 601, a.* Ἀθῶς, ω, mons Thraciae, Ξ, 229; H. Ap. 33.
- Αἰαίν, Αἶα, Circes epitheton, ι, 32; μ, 268, 273. Νῆσος Αἰαίν, κ, 135; λ, 70; μ, 3 sqq.
- Αἰακίδης, αὐ, Αἰακί nepos ex Peleo, Achilles, B, 860, 874 et saepiss. per totam Iliadem; λ, 470, 537.
- Αἰακός, rex Aeginæ, Jovis f., Φ, 189.
- Ἀϊας, αὐτος, major, cogn. Telamonius, a patre Telamone, filio Αἰακί, Θ, 224, 267; A, 465, etc.; etiam μέγας, Δ, 473; A, 562, 590; P, 115, etc. ad differentiam alterius Αἰακίς, corpore et viribus multo minoris. Semper inter praestantissimos principes nominatur, e. c. A, 138, 145; heros ab Achille secundus, B, 768, etc. Adduxerat ex Salamine naves 12, B, 557; et alterum cornu castrorum clauderat, Θ, 224 sqq. Corpore maximus Argivorum, post Achillem, I, 226 sqq.; λ, 468 sq.; ω, 17 sq. Epitheta: μεγάλθυμος, φθίμος, ἀγλαός, δίκμιος, φαίδριμος, μεγαλήτωρ, πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν, βοὴν ἀγαθός. Cum Hectore pugna singularis, II, 182-312. Ad Achillem cognatum legatus mittitur cum Ulysse et Phoenice, I, 169; 622 sqq. Pugnae Αἰάντων ad munimenta, M, 265 sqq.; majoris et Teucris, 370 sqq. Αἰάντῃ a navibus arcent Trojanos, ab Neptuno incitati, N, 46 sqq., 125 sqq. Nova pugna majoris, 809 sqq. Hectorem vulnerat, Ξ, 402 sqq. Solus ab navibus ignem defendit, O, 674 sqq. Hasta fracta cedit, II, 101 sqq. Redit in pugnam, 330 sqq. Αἰάντῃ pugnans, 555 sqq. Pugna de corpore Patrocli occisi, P, 115 sqq., 707 sqq. Luctatur cum Ulysse in ludis funebribus, Ψ, 708-739; armis decertat cum Diomede, 811-825. Ambo Αἰάντῃ saepissime simul memorantur; laudantur ab Agamemnone Δ, 272-291. Ἰσὸν θυμὸν ἔχοντες, ὁμόνυμοι, P, 720. Uinbra majoris Ulyssi ex Orco apparet, λ, 542-563. — *Post acerrimam pugnam Achilles interfecti corpus Trojanis eripit*, Aeth. p. 583, a, *Minervae auxilio*, II. parv. fr. 4, p. 596. *Certamen ejus cum Ulysse de armis Achillis incipit*, Aeth. p. 583, b. *Quid Trojanæ de eo dixerint*, II. parv. fr. 4. *In furorem incidit, pecora pro Atridis mactat, quo cognito se ipse interfecit*, ib. p. 583, b; *quod mare factum esse ex Aethiopide commemorat schol. Pindari*, fr. 2, p. 595. *Ob iram regis non combustus, sed simpliciter in capulo conditus*, fr. 8, p. 596. *Furorem ejus futuram primus perspexerat Machao*, II. Exc. fr. 2, p. 599.
- Αἰας, minor, Oilēi f., B, 527; N, 66; II, 330, etc., cum Locris in 40 navibus ante Ilium venit, B, 527-535, ubi ipse et armatura describitur. Cognomine ταχὺς, K, 110; N, 66; Ξ, 442, 520, etc. Cum majore fere simul versatur et pugnat: v. paullo ante. De fortitudine ejus N, 480 sqq., 701 sqq.; Ξ, 520 sqq., ubi fugientes ob pedum celeritatem ceteris melius assequitur. Jurgia cum Idomeneo in certamine ludico, Ψ, 473 sqq. Certat cursu cum Ulysse, et neglectis precibus, vincitur et cadit turpiter, 754 sqq. Minerva insolenter laesa, in mari perit, δ, 499 sqq.; conf. ε, 108. — *Cassandram supplicem a Minervae antiquo simulacro abripiens, hoc ipsum dejecit*, II. Exc. p. 584, a. *Quo incitati Graeci eum lapidare volunt; sed confugit ad aram Minervae et nunc quidem servatur*, ibid.; *sed post in tempestate ad Capharea saxa perit*, Nost. p. 584, b.
- Αἰγυῖ, urbs Achajæ, ubi clarus cultus Neptuni, Θ, 203; N, 21; ε, 381; H. Ap. 32; H. 21, 3 (εὐρεῖται).
- Αἰγυῖων, ὄνος, ab hominibus appellatus gigas centimanus, a diis Βορὶστῶς, A, 404. — *Telluris et Ponti filius, in mari habitans, Titanibus opitulatur*, Titan. fr. 5, p. 585. *Ejus columnæ*, ib. fr. 6.
- Αἰγυῖα, natu minima filia Adrasti, uxor Diomedis, E, 412.
- Αἰγυῖαδης, δ, 1) maritima ora omnis a Skyone usque ad Eledem, B, 575. 2) Urbs Paphlagoniæ, B, 855.
- Αἰγυῖα, ποταμός, ἡ, Ithacæ oppidum secundum Strab., aliis insula prope Epirum, τραχέα, B, 633.

- Αἴτνα, ἡ, Insula, B, 562, ubi auxilia ejus in bello Troj. sub Diomede. H. Ap. 31.
- Αἴγιον, τὸ, urbs Achajæ, B, 574.
- Αἴγις, ἴδος, ἡ, Jovis clypeus terrificus, unde sæpissime αἰγίλος dictus, E, 742; O, 229 sq., ubi Apollini eam permittit; 308 sqq., 318 sq. Minervæ αἰγίς θυσανόσσα, E, 738 sqq.
- Αἰγισθος, Thyestæ f., δολόμης, ἀναλκίς, Clytæmnestram amans, cum ea Agamemnonem post reditum insidiosè occidit, γ, 193 sqq.; 235, 249-275; δ, 517-537; λ, 387-466; ω, 20 sqq.; 95 sqq. Postquam septem annis regnaverat Mycenis, Orestes reversus eum occidit, γ, 236 sq., 303 sqq.; α, 29 sqq., 298 sqq. — *Idem narrabatur in Nostis*, p. 584, b.
- Αἰγύπτιος, senex Ithacensis, sapiens, Antiphi et Eurynomi pater, concionatur, β, 15-35. — Adjectivum v. s. Αἰγυπτός.
- Αἴγυπτος, 1) ἡ, Ægyptus, terra. Plena erat medicorum et medicaminum, δ, 229 sqq.; ρ, 448; II. 6, 28. 2) ὁ, fluvius, Nilus, ἐφφείτης, γ, 300; δ, 351, 355, 477, 483, 581; ξ, 246, 257, 275; ρ, 426, 427. — Incolæ, Αἰγύπτιοι, δ, 83; ξ, 263, 286; ρ, 432. Θῆβαι Αἰγύπτου, δ, 127; Αἰγυπτία (Πολύδραμα) δ, 229; Πρωτεύς Αἰγύπτιος, δ, 385.
- Αἰδής, αὐ. et εὐ. et Αἴς, ἴδος, et Αἰδωνεύς, ἦος, deus inferorum, Pluto. Ab Hercule vulneratur, E, 395 sqq., κλυτόπαλος, 654; A, 445; II, 625. Αἰδωνεύς ἀναξ ἐνέρων, γ, 61; E, 190. Αἶδος κυνέη, E, 845. Proserpinam rapuit, H. Cer. 2 sqq., dante Jove, 79. Πολυσημάτων Αἰδωνεύς, 84, 377. Mercurius a Jove missus precibus eam repetit, 336 sqq., ubi illum alloquitur "Ἄδην κυανοχαῖτα 347. — De loco, πολάρτης, Θ, 467; N, 415; λ, 276, etc. Et sæpissime Αἶδος vel Αἰδωο πύλαι, δόμος, δόμοι. Cerberum inde abripit Hercules, λ, 622 sqq.
- Αἰήτης, αὐ, rex Colchidis, frater Circes, Solis f., δλοόφρων, α, 137 sqq.; μ, 70.
- Αἶδη, equa, quam dono dederat Agamemnoni Echepolus Sicyonius, γ, 295 sqq.; 408, 525.
- Αἰθίαιες, Thessaliae populus, B, 744.
- Αἰθίοπες, populus, ἔσχατοι ἀνδρῶν, α, 23. Apud quos dii nonnumquam epulantur, A, 423 sq. (ubi Αἰθιοπίας); γ, 206 sqq.; α, 22 sqq.; ε, 282, 287. Menelaus ad eos venit, δ, 84.
- Αἰθιοπία, ἴδος, Arctini carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 583, a; fragmenta p. 595.
- Αἰθρη, Pitthei filia, famula Helena, Γ, 144. — Troja exorta a Demophonte et Acamante nepotibus ex Theseo, ejus filio, inventa et agnita abducitur, II. Exc. p. 584, a, et II. parv. fr. 17, p. 598.
- Αἰθων, υἱος, 1) nomen fictum, quo se Ulysses appellat, τ, 183. 2) Hectoris equus, Θ, 185.
- Αἰμονίδης, αὐ, Aemonis f., Laerces, P, 497.
- Αἰμονίδης, οὐ, Haemonis f., Maon, Δ, 394.
- Αἰμων, pater Laercis. V. Αἰμονίδης.
- Αἰμων, υἱος, 1) dux sub Nestore, Δ, 596. 2) Thebanus, pater Maronis. V. Αἰμονίδης. — Creontis filius, κάλλιστος καὶ ἡμερόστατος, Cæd. fr. 3, p. 587.
- Αἰνεΐας, αὐ, Anchisæ et Veneris f., de quorum nuptiis v. H. Ven., in quo Veneris vaticinium de eo, 197 sqq. Genealogia ejus, γ, 208-241. In bello Troj. fuit dux Dardaniarum, cum duobus aliis, B, 819 sqq.; M, 98. Versatur in pugna, E, 106 sqq., 297 et 305, ubi lapide percutitur a Diomede; sed mater ei auxilio venit, 311 sqq., eaque vulnerata, Apollo, 432 sqq.; qui interim per ἰδωλον Æneæ iudicat Diomedem. Æneas in templo refectus in aciem redit, 512 sqq., multosque occidit, 541 sqq. Equi ejus, E, 221 sqq., capr. a Diomede, Θ, 108 sqq.; γ, 290 sqq. Auctoritas inter Trojanos, A, 58. Pedibus celer, N, 482. Non honoratus a Priamo, in ultima acie stat, 459 sqq.
- Pugnat, O, 332; II, 536, et 608 sqq.; P, 323-351; 484 sqq. et fin., Hectorem comitans. Pugna singularis cum Achille, γ, 79 sqq., quem jam olim (v. 90 sqq.) in Ida vix effugerat. Ab Neptuno, ne prosapia ejus intreat, per nebulam periculo eripitur, 293 sqq. — Veneris jussu cum Paride avehitur in Laconiam, Cypr. p. 581, b. Ejus boves abigit Achilles, ib. p. 582, b. Prodigiosa morte Laocoonis territus, cum suis in Idam concedit, II. Exc. p. 584, a. Uxor ejus Eurydice, Cypr. fr. 5, p. 592; II. parv. fr. 18, p. 598. Secundum Leschen Neoptolemo præmiò datur, et cum classe Græca abducitur, fr. 16, p. 597 sq.
- Αἰνός, Pæon, ab Achille interfectus, Φ, 210.
- Αἶνος, ἡ, urbs Thraciæ, Trojanis auxilians, Δ, 520, Αἰνόμεν.
- Αἰολίδης, αὐ, 6, Æoli f. 1) Sisyphus, Z, 154. 2) Cretheus, λ, 237.
- Αἰολίη νῆσος, Æoli insula, α, 1, 55.
- Αἰολίς, ἴδος, ἡ, Æolia, Σμύρνη, Ep. 4, 6.
- Αἰολίων, υἱος, Æoli f., Macar, H. Ap. 37.
- Αἰολας, 1) filius Hellenis, pater Sisyphi, etc. V. Αἰολίδης. 2) Hippotæ f., fort. pronepos prioris illius Æoli, rex Æoliæ insule, ventorum moderator. Ad hunc venit Ulysses, ab eoque donatur vento secundo, et utre, in quo adversi erant inclusi, etc. α, 1-76 (coll. γ, 314.) Habebat sex filios totidemque filias, 5 sq.
- Αἰπας, urbs Laconia, I, 152, 294.
- Αἶπυ, εὐς, τὸ, urbs sub imperio Nestoris in Peloponneso, B, 592.
- Αἰπύτιος τύμβος, tumulus Αἰπύτου, regis Arcadiæ, B, 604.
- Αἰσαγέης ὄρος αἰπύ, Asiæ mons ignotus, H. Ap. 40.
- Αἰσηπος, 1) fluvius in Lycia Trojana, B, 825; Δ, 91; M, 21. 2) Filius Bucolonis, occisus ab Euryalo, Z, 21.
- Αἰσούτης, αὐ, 1) priscus princeps Trojanus, sepultus ante urbem, B, 793. 2) Pater Alcathoi, N, 427.
- Αἰσούνη, urbs Thraciæ, Θ, 304, ἐξ Αἰσούθην.
- Αἰσυμνος, dictator Græcus, A, 303.
- Αἰσων, υἱος, Crethæi f., pater Iasonis, λ, 238. — De eò a Medea reddito juvene, Nost. fr. 2, p. 599.
- Αἰτωλός, Ætolus, Δ, 399; E, 706.
- Αἰτωλοί, gens Græca. Thooni parebant in bello Troj., B, 638 sqq., ubi nominantur eorum urbes; μενεχάρμαι, μεγάθυμοι, E, 843; N, 218; O, 282; γ, 638. Eorum bellum cum Curetibus, I, 529-599. Sing. Δ, 527; γ, 471. Αἰτωλὸς ἀνὴρ μ' ἐξήγαγε μύθη, ξ, 379. — Bellum cum Curetibus, Min. fr. 5, p. 599.
- Ἀκμάς, υἱος, 1) dux Thracum, Eüssoi f., B, 844; E, 472; Z, 8 sqq., ubi occiditur ab Ajace. 2) Trojanus, Autenoris f., fortissimus juvenis, B, 823. Pugnat, A, 60; M, 100; Ξ, 475 sqq. Occiditur a Merione, II, 342. 3) Asii f., dux Trojanus, M, 140. — Quartus, Thesei filius, Ælthram aviam reducit, II. Exc. p. 584, a.
- Ἀκαρνανία, ab Icario ejusque filijs Alyzeo et Leucadio regitur, Alc. fr. 9, p. 589.
- Ἀκάστη, nymphæ, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
- Ἀκχάτος, rex Dulichii, ξ, 336.
- Ἀκασσαμένος, rex Thraciæ, pater Peribœæ, Φ, 142.
- Ἀκρισιών, Acrisii f., Danae, Ξ, 319.
- Ἀκρόνεως, αὐ, nobilis Phœac, 0, 111.
- Ἀκταίη, Nereidum una, Σ, 41.
- Ἀκτορίδης, αὐ, Actoris f., Echeclus, II, 189.
- Ἀκτορίς, ἴδος, ἰδωλίσσιμα Penelopes θαλαμηπόλος, ψ, 277 sqq.
- Ἀκτορίων, υἱος, Actoris f., Eurytus, B, 621; N, 185. Ἀκτορίων, Eurytus et Cleatus, γ, 625. Conf. Μολίονε.
- Ἀκτωρ, υἱος, 1) pater Menæti, avus Patrocli, Δ, 784; II, 16. 2) Euryti et Croti pater. V. Ἀκτορίων. 3) Pater Echeclus. V. Ἀκτορίδης.

- 870 sqq. 3) Amphiarai vatis f., o, 248. — *Hic in bello Thebano a patre monetur, Theb. fr. 4, p. 588.*
- *Αμφίμαχος, Cleati f., Epeorum dux, B, 620.
- *Αμφιμέδων, υνός, unus ex Penelopeis prociis, χ, 242 sqq.; 277 sqq.; occiditur, 284. Colloquitur in orco cum anima Agamemnonis, ω, 102 sqq.
- *Αμφινόμη, Nereidum una, Σ, 44.
- *Αμφινόμος, procorum moderatissimus, ex Dulichio (σ, 395), Nisi f. (411), π, 351 sqq.; non vult interfici Telemachum, et laudatur, 394 sqq. et υ, 244 sqq. Ulysses adventum et ultionem praedicit, σ, 118 sqq. Ulysses cupit eum servari et monet satis dilucide, 123 sqq.; sed a Minerva impeditur, 151 sqq. Ad eum confugit Ulysses, irato Eurymacho, 393 sqq. Cum reliquis interficitur, pugnans, χ, 89 sqq.
- *Αμριος, Selagi f., dux Trojanus, B, 830. Occiditur, E, 612 sqq.
- *Αμριτρή, Nerei filia, conjux Neptuni, ε, 422; μ, 60, 97; H. Ap. 94.
- *Αμριτρώων, υνός, rex Thebarum, pater Herculis, E, 392; λ, 265, 269.
- *Αμφίων, υνός, 1) Jovis f. ex Antiope, Thebarum conditor cum fratre Zetho, λ, 262 sqq. 2) Iasi f., rex Orchomeni, λ, 283 sqq. 3) Dux Epeorum, N, 692. — *Primus in Latonam, Apollinem et Dianam peccat, in Orcoque punitur, Min. fr. 2, p. 590.*
- *Αμφοτέρως, Lycius, occisus a Patroclo, II, 415.
- *Αναδρήνειας, ω, nobilis Phaeax, θ, 113.
- *Ανδραμονίδης, ου, Andraemonis f., Thoas, H, 168.
- *Ανδράϊμων, υνός, princeps Aetolorum, pater Thoantis, B, 638; N, 216; O, 281; ε, 499.
- *Ανδρομάχη, filia regis Eetionis, uxor Hectoris magnanima. Genealogia et parentum fratrumque suorum fata initio belli Trojani v. Z, 395 sqq., 414-428. Ibi celebratissima βήσις de Hectoris ab ea discessu. Hecoreos equos curabat, θ, 186 sqq. Nuntias de Hectore occiso et luctus ejus, X, 437-515. Luget maritum in funere, Ω, 723 sqq. Filius ejus *Αστυνάξ, quod v. — *Neoptolemo praemio datur, H. Exc. p. 584, a; II. parv. fr. 16, p. 597 sq.*
- *Ανεμώρεια, urbs in colle sita, in confinio Delphorum et Phocensium, B, 521.
- *Ανθέα, Messeniae urbs, βαθύλεμος, I, 151, 293.
- *Ανθεμίδης, ου (pro *Ανθεμωινώδης), Anthemionis f., Simoisius, Δ, 488.
- *Ανθεμίων υνός, Trojanus, Simoisii pater, Δ, 473.
- *Ανθιδών, υνός, oppidum in finibus Boeotiae, B, 508.
- *Ανιος, Apollinis ex Rhao f., ex Dorippa pater filiarum Οινωτρέπων, Græcos Trojam proficiscentes per novem annos apud se retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.
- *Ανταπο..., nomen pastoris Atrei corruptum in fr. Alcm. 7, p. 589.
- *Αντεια, uxor regis Præti; calumniatur Bellerophontem, Z, 160 sqq.
- *Αντηνοριδής, ου, Antenor f. 1) Helicaon, Γ, 122 sq. 2) Laodocus, Δ, 87. 3) Iphidamas, A, 221. 4) Coon, προγεγενης, A, 249; T, 53. 5) *Αντηνοριδαί tres, Polybus, Agenor, Acamas, A, 59 sq.
- *Αντήνωρ, υνός, sapiens Trojanus princeps ex regio genere, cuius uxor Theano soror Hecubae, Z, 299. Erat fere Trojanorum Nestor. Plurimos filios habuit; conf. *Αντηνοριδής. Legatos Græcorum, Ulyssem et Menelaum, a Tenedo profectos Trojam, antequam classis Græca ad oram hostilem appelleretur, publice hospitio excepit et tuebatur, Γ, 203 sqq. Cum reliquis principibus de muro Græcos spectat, 148 sqq. Censet belli praecidere causam, H, 347 sqq. Filii ejus, *Αγώνωρ, *Ακάμας, *Αρχίλοχος, *Δημόλεων, *Κόων, *Αποδάμης, *Αποδόκος, *Πήδακος, *Πόλυδος, videantur suis locis.
- *Αντίλεια, mater Ulyssis, filia Autolycei, λ, 84 sqq.; 151 sqq., ubi anima ejus colloquitur cum filio. Eunæus mortem ejus narrat, o, 356 sqq.
- *Αντίκλος, unus heroum Græcorum in equo ligneo, δ, 280 sqq. — *In Cyclo, II. Exc. fr. 4, p. 599.*
- *Αντίλοχος, Nestoris f. laudatissimus. Pugnabat, Δ, 457 sqq.; E, 580 sqq.; Z, 32 sqq.; N, 396, 400, 418, 479; Ξ, 513; O, 568 sqq.; Π, 317 sqq.; P, 378 sqq. Nuntium de Patrocli morte accipit, 685 sqq., et Achilli perfert, Σ, 2 sqq. Curru certat in ludis funebribus Patrocli, a patre prolixè monitus, Φ, 301-515; unde jurgia cum Menelao, digne liberali juvene composita, ad 612. Cursu certat, 755 sqq. Occidit denique a Memnone, quod Nestor ipse, cum laude filii, narrat, δ, 187 sqq.; γ, 111 sq.; λ, 468; ω, 16, 78, ubi praecipue ab Achille honoratus dicitur. — *A Memnone occiditur, Aeth. p. 583, a; sepelitur, ibid.*
- *Αντίπαρος, Trojanus, a Paride auro corruptus, ne patereetur reddi Helenam, injurius etiam in legatos Græcorum, A, 123 sqq. Ejus filii ab Agamemnone interfecti, ib. et M, 188 sq.
- *Αντίνοος, Ithacensis, Eupithis f. (δ, 660 etc.), princeps fere procorum et insolentissimus, α, 383 sqq. Penelopen cogit vult, ut nubat alicui ipsorum β, 84 sqq. Irridet Telemachum, 301 sqq., et alibi. Insidias Telemacho struere incipit, δ, 628 sqq., 773 sqq. Quibus irritis, consilium dat occidendi eum in terra, π, 363 sqq. Increpatur a Penelope, 418 sqq. Contumeliose agit in Ulyssem, ρ, 374 sqq. Certamen cum Iro proponit, σ, 34 sqq. Dona dat Penelope, 283 sqq., 291. Se tendere posse arcum sperat, φ, 84 sqq. Occiditur omnium primus, χ, 8 sqq.; ω, 424.
- *Αντιόπη, Asopi, fluvii Thebani, filia, Zethi et Amphionis mater, λ, 259. — *Alia, Amazonum regina, ex Thesei amore, Herculi Themiscyram tradidit, Nost. fr. 9, p. 600.*
- *Αντιόχη, uxor Eurythi, Min. fr. 6, p. 591.
- *Αντιόχης, ου, filius Melanis, Alcm. fr. 8, p. 589.
- *Αντιπάτης, ας, 1) Trojanus, M, 191. 2) Princeps Larstrygonum, gigas; devorans socios Ulyssis et deprimens naves ejus praeter unam, x, 105 sqq. Accus. *Αντιπατῆς, 114. 3) Græcus, Melampi f., o, 242 sq.
- *Αντίφονος, unus filiorum Priami, Ω, 250.
- *Αντίφος, 1) princeps insularum Græcorum, Thessali f., B, 678. 2) Pylæmenis f., Mæonum ductor, ex partibus Trojanorum, B, 864. 3) Priami f., Δ, 489; A, 101, 109. 4) Ithacensis, Egyptii f., sociis Ulyssis ad bellum, a Cyclope devoratus, β, 17 sqq. 5) Ithacensis senex, ρ, 68.
- *Αντρώων, υνός, δ, urbs maritima Thessaliae, B, 697. *Αντρώνα πετρήντα έχουσα Ceres, H. Cer. 491.
- *Αΐδος, fluvius Thraciae, εὐρυμέθρος, B, 849 sq.; II, 288. Pater Pelegoni ex Periboea, Φ, 141 sqq., 157 sqq.
- *Αΐων, υνός, Priami f., ab Eurypylo occisus, II. parv. fr. 19, p. 599.
- *Αΐυλος, princeps Thracius Teuthrantis f., a Diomede occisus, Z, 12 sqq., ubi ejus laudes.
- *Απαισός, urbs Mysiae minoris, B, 828; Παισός dicta E, 612. *Απειρήθεν, Ex Apirō (Epiro?), η, 9. *Απεραινή γηρός, 8.
- *Απίη γῆ, A, 270; Γ, 49; η, 25; π, 18.
- *Απισσάων, υνός, 1) Phaustii f., Trojanus, ab Eurypylo occisus, A, 578 sqq. 2) Hippasi f., Græcus, ab Aenea occisus, P, 348 sqq.
- *Απόλλων, υνός, filius Jovis et Latonæ. Quomodo natus fuerit in insula Delo, persequitur H. Ap. 1-178, quæ pars illius hymni id est hymnus integer, in *Apollinem Delium*. Sequentia a v. 179 sunt *Hymnus in Ap. Pythium s. Delphicum*, in quo narratur, deum per complures terras locum oraculi quaerentem, tandem pervenisse ad Tilphosam fontem Boeotiae, ibique jecisse fundamenta; sed nymphae fontis, de sua celebritate timentem, calidè persuasisse deo, ut Crissea potius in Phocide oraculum constituat.

Inde deus in Parnassi radicibus templum condit, et Pythonem serpentem sagittis interficit. Circumventum se a Tilphussa nymphea intelligens, reversus ad fontem, eam ulciscitur. Postremo sacerdotes templo suo accessit mercatores Creteneses, Pylum navigantes, quos delphini specie indutus in Crissaeum portum perducit. Invocatio Apollinis est H. 21. Epitheta ejus frequentissima sunt, *ἐκατηβόλος*, *ἐκατηβέλης*, *ἐκηβόλος*, *ἐκάστρος*, *ἐκατος*, *κλυτότοξος*, *ἀργυρότοξος*, *χρυσότοξος* (E, 509; O, 236, etc.), *χρυσότοξος* (H. Ap. 123), *λυκηνγής* (bis Δ, 101, 119), semel *λαοσσός*, Ψ, 79. Praeterea saepissime *ἄναξ* et *Φοῖβος*. Pestem Graecis immittit, A, 22 sqq. Hecatombe ei fiunt, 315 sq., et supplicatio, 451 sqq. Cantu placatur, 472 sqq. Diis canit cum Musis, 603 sqq. Pandaro dederat arcum, B, 827. Trojano incitat, Δ, 507 sqq. Aeneam Diomedem eripit, E, 344 sqq., 433 sqq. Trojanis favet, H, 21 sqq.; K, 515, et saepe alibi. Ab Jove agis ei permittitur, qua terreat Achivos, O, 220 sqq., 307 sqq. Hectorem sanat, 249 sqq. Glaucum erigit et Sarpedonis corpus tuetur, II, 512 sqq. Patroclum interficit facit, 700 sqq. Hectori saepe adest in P; Aeneae, Γ, 75 sqq.; et Hectorem subducit Achilli, 443 sqq. Post contentiones inter deos solus Trojam tuetur et Achillem arcet, Φ, 515 sqq., tandem Agenoris specie assumta, 600 sqq. Hectorem deserere cogitur, X, 213. Diomedem invidens excutit scutulum, Ψ, 383. Ab Junone increpatur, pro Hectore loquens, Ω, 32 sqq. Vallum Graecorum cum Neptuno diruit, M, 17 sqq. — Vestam frustra in matrimonium petit, H. Ven. 24 sqq. Equas Admeti pavit, B, 766 sqq. Cum Neptuno murum Trojanum condidit et boves Laomedontis pavit, Φ, 441-460; H, 452 sq. Urbes ubi cultus ejus, cognomen *ἑμμενέως*, A, 37-39. Oraculum Delphicum, θ, 78 sq. Mors subitus et lenis ei tribuitur, Ω, 758 sq.; γ, 279 sq.; θ, 226 sq. Adde *Ἐρμής* init. — *Ei sacra facit Achilles ob caesum Thersiten*, *Aeth.* p. 583, a. *Achillem per Paridem occidit, ibid.* *Conciliat Thesprotos, sub Ulysse, et Brygos, Teleg.* p. 585, a. *Templum ejus Pagasaeum, Trachini propinquum, ubi ἱπποδρόμια*, *Theb.* fr. 6, p. 588. *In eum peccat Amphion, Min.* fr. 2, p. 590. *Opem fert Curetibus contra Aetolos et Meleagrum interficit, Min.* fr. 5, *ibid.* *Hilaira et Phoebe ejus filiae, Cypr.* fr. 7, p. 592. *Ex Rhoeo Anium gignit et in Delum transfert, fr.* 11, p. 593. *Phorbantem fortissimum pugilem vincit, unde et pugilatui praestat, Cycl.* p. 601, a.

Ἀργαυρήν, urbs Argivorum, B, 571.

Ἀργεάδης, ου, Argaei f., Polymelus, II, 417.

Ἀργεῖος, εἰα, εἰον, Argivus, Ex Argis; saepe pro, Graecus. *Ἡρῇ Ἀργεῖν*, Argis praecipue culta, Δ, 8; E, 908, etc. *Ἐλένη Ἀργεῖν*, B, 161; Γ, 458; Δ, 19; H, 350; δ, 184; ψ, 218. Ἀργεῖοι iidem qui Ἀχαιοί, saepissime in Iliade, nonnunquam in Odysse. Conf. Ἀργος.

Ἀργαυρόντης, ου, Argi occisor, frequens Mercurii epitheton, pro nom. proprio Ω, 24, etc., H. Cer. 336, 347, 378; H. Ven. 263.

Ἀργισσα, urbs Thessaliae, B, 738.

Ἀργος, ου, δ, appellatur canis Ulyssis, ρ, 291-326. — *Argus, Arestoris et Mycenae f.*, *Cycl.* p. 601, b.

Ἀργος, εος, τὸ, 1) urbs, Argi, sub Diomede, B, 559; Z, 224; Ξ, 119; γ, 108 sq.; φ, 108. Ubi Juno colebatur, Δ, 52. 2) Regio Argolidis, cujus caput Mycenae, ubi Agamemnon imperabat, A, 30; B, 108; ἱπποδρόμια, B, 287; Γ, 75; O, 30, etc.; πολυδαίμων, Δ, 171. (*Theb.* fr. 1, p. 587.) *Μυχός Ἀργεος ἱπποδρόμοιο*, Z, 152; γ, 263. 3) Pro Peloponneso est, ut in oppos. *Ἐλλάδα καὶ μέσον Ἀργος*, α, 344; δ, 726, 616; ο, 80. *Ἀχαιῶν*, I, 141, 283; T, 115; γ, 251. *Ἰασον*, σ, 246. Add. N, 379; δ, 174; ο, 224, etc. 4) De tota Graecia, I, 246; O, 372 (*καλύπτειν*); δ, 99; ω, 37; Ω, 437 (*κλυτὸν*), etc. 5) *Ἠλασγικὸν Ἀργος*, in Thessalia, Pelei s. Achillis re-

gnum, B, 681; ἱπποδρόμια, T, 329. — *Hic sanatur Te lephus, Cypr.* p. 582, b.

Ἀργυρέη, urbs Elidis, H. Ap. 422.

Ἀργῶ, ους, ἡ, navis Iasonis, μ, 69 sqq.

Ἀρεθούσα, fons in Ithaca, γ, 408.

Ἀρεῖος, εἰα, εἰον, Marti sacer, τείχος, Δ, 407; O, 736. Ἀρήιος, Martialis. *Ἡρωτεσιπῶς ἀρήιος*, B, 698; *Μενέλαος*, Γ, 339; Δ, 98, etc. *Ἀστεροπαῖος*, M, 102; P, 352. *Ἀχιλλεύς*, II, 166; Αἴας, γ, 109; *Διομήδης*, 167. Ἀρήιος τις Ἀχαιῶν, Δ, 114; A, 799, etc. Ἀρήια τεύχεα, Z, 340; Ξ, 381; π, 284, etc. et ἔντρα, K, 407.

Ἀρείων, ονος, opus ex deo natus, quo vectus Adrastus in bello Thebaico, Ψ, 346 sqq. — *Ejus genealogia et domini, Theb.* fr. 6, 588. *Adrastus in eo fugit, ib.* fr. 5.

Ἀρέστωρ, ορος, *Argi pater ex Mycene, Cycl.* p. 601, b.

Ἀρετῶν, ονος, Trojanus, a Teucro occisus, Z, 31.

Ἀρηΐθεος, 1) princeps Boeotiae, pater Menesthili, cognomine Κορυνήτης, H, 8 sq.; de quo v. 137-148. 2) Thrax, Rhigni auriga, occisus, Γ, 487. — Adjectivum est Δ, 280; O, 315, etc.

Ἀρηΐλυκος, 1) Graecus, pater Prothoenoris, Ξ, 451. 2) Trojanus, II, 308.

Ἀρήιος. V. Ἀρεῖος.

Ἀρηΐζατος, adj., A Marte (in bello) occisus, T, 31; Ω, 415; λ, 41.

Ἀρηΐφιλος, Marti carus, frequentissimum epitheton bellatorum.

Ἀρήνη, urbs Elidis, Nestori subjecta, ἐρατεινή, B, 591; A, 723; H. Ap. 422.

Ἄρης, εος, εἰ πος, εἰ, εἰ et ἡ, ἥα (Ἄρην, E, 909; Batr. 265), Mars, belli deus. Quare bellatores dicuntur θεράποντες Ἄρην, B, 110; Z, 67; H, 382; Θ, 79, etc.; δξος Ἄρην, B, 540, 663, 704, 745; M, 188; Ψ, 841, etc. Et Ἀρηΐ ἀτάλαντοι, B, 627; O, 302; II, 784, etc.; ἴσος Ἀρηΐ, Δ, 603. Et phrases, *ἐξανάγειν Ἄρην*, B, 381; *κρίνεσθαι Ἀρηΐ*, 385; Σ, 209; *μένος κρίνεται Ἄρην*, π, 269; *ἐγείρειν Ἄρην*, B, 440; Δ, 352; Θ, 531, etc. Et saepissime ponitur simpliciter pro bello, ferro. Epitheta: *θύρας*, E, 30, 35, 355, 454 etc.; *ἀνδροφόνος*, Δ, 441; *αἰδέηλος*, Θ, 309; *βροτολογός*, Φ, 421. Ἄρες, Ἄρες, βροτολογίᾳ, μιαιφόνε, τευχιστὰς, E, 31, 455; *ἄτος πολέμοιο*, E, 388; Z, 203; οὔλος, E, 461, 717; *πελώριος*, H, 208 (coll. Φ, 407); *χάλκεος*, E, 704, 859; H, 146; II, 543, etc.; *ἐγέπαιλος*, O, 605; *φιντορός*, Φ, 391; *βριήπιος*, N, 521; *ταλαύριος*, E, 289; X, 267; *θός*, N, 328; *ἀλλοπρόαιλος*, E, 831; *λαοσσός*, P, 398; *χρυσήνιος*, θ, 285, et alia multa in Hymno 8. V. *Εὐνάλιος*. Δειμος et Φόβος ejus comites, Δ, 440, vel equi, O, 119; Ἐρις ejus soror, Δ, 441. Φόβος ejus filius, N, 299. Zona ejus, B, 479. Trojanis fere favet. A Diomede vulneratus, in Olympum redit, irridetur et sanatur, E, 824 sqq. Filii Ascalaphi caede audita in pugnam ruiturus, a Minerva rapit, N, 78-142. Jurgia in Olympo cum Minerva, a qua proturbatus ἐπὶ ἐπέσχε πέλερα πεισών, Φ, 391 sqq. Olim victus ab Oto et Ephialte, E, 385-391. Cum Venere concubens, a Vulcano captus, θ, 267 sqq. Filii ejus Ἰάλεμος et Ἀσκάλαρος, quos v. — *Filia ejus Penthesilea, Amazon, Aeth.* p. 583, a, et fr. 1, p. 595. *In fugam vertit Thesprolos ab Ulysse ductos contra Brygos, Teleg.* p. 585, a. *Ejus filius Cycnus, Theb.* fr. 6, p. 588.

Ἀρήτη, uxor Alcinoi, regis Phaeacum. Ejus genealogia, η, 93 sqq. Ad ignem sedet, nens, ζ, 305 sqq. Excipit Ulyssem, η, 141 sqq.; 233 sqq. Cui ξένια curat, θ, 433 sqq.; λ, 335 sqq.; ν, 57 sqq.

Ἀρητιάδης, ου, Areti f., Nisus, π, 395; σ, 412.

Ἀρητιος, 1) Nestoris f., γ, 414, 440. 2) Priami f., P, 484; ab Automedonte occisus, 517 sqq. 3) Dulichiensis, v. Ἀρητιάδης.

- *Αριόνη, filia Minos, regis Cretae, a Theseo rapta, sed in Dia insula a Diana interfecta, Διονύσου μαρτυρήσιν, λ, 321-325. Cnossi est, Σ, 592. — *Ejus cum Theseo res in Cypriis narratae*, p. 582, a.
- *Αριμα, τὰ, vel Ἀριμοί, οἱ, (in Cilicia,) ὅσι πασι Τυφώος ἔμμεναν εὐνάς, B, 783.
- *Αριστάς, αντος, Graecus, pater Liocriti, P, 345.
- *Αρίστη, urbs Troadis, B, 836; Z, 13 (ἐκτιμένη); Φ, 43.
- *Αρίσθην, B, 838; M, 96.
- *Αρχάδες, in Peloponneso; quibus Agamemno dedit naves et gubernatores, B, 610 sqq.; ἐγγεσιμωροι, H, 134.
- *Αρχαδίη, regio Arcadium, B, 603; πολυπίδακα, μήτερα μήλων, H, 18, 30; πολύμηλος, H. Merc. 2; H. 17, 2.
- *Αρχεσιτάς, αο, Arcisii f., Laertes, αο, 270, 517; δ, 755.
- *Αρχεσιος, avus paternus Ulyssis, pater Laertis, ξ, 182; π, 118.
- *Αρχεσίλαος, dux Boeotorum, B, 495; occisus, O, 329. — *Ulyssis filium ex Penelope ita appellatum memorat Eustathius, Teleg. p. 601, a.*
- *Αρχίνος, Milesius, *Aethiopidis scriptor*, p. 583, a, et *Ilii Excidii*, p. 584, a, et fr. 2, p. 599. *Apud nonnullos etiam Titanomachiae, fr. 1, 2, p. 585.*
- *Αρμα, τὸ, vicus in agro Thebano, B, 499.
- *Αρμονίας, αω, artifex Trojanus, Phereclī pater, E, 60.
- *Αρμονίη, (Semeles mater,) saltat cura Gratiis, H. Ap. 195.
- *Αρναίος, mendicus Ithacensis, postea Ἴπος dictus, σ, 5.
- *Αρνη, oppidum Boeotiae, B, 507 (πολυστάφυλος); H, 9.
- *Αρπαλίων, υνος, Pylamēnis f., a Merione occisus, N, 644 sqq.
- *Αρπυια Ποδάργη, ex qua pascente in prato prope Oceanum Zephyrus equos Achillis genuit, H, 150 sq. Ἀρπυιαί, α, 241; ξ, 371; υ, 77.
- *Αρσίνοος, princeps Tenedius, pater Hecamedes, A, 625.
- *Αρτακίη, fons in regione Laestrygonum, π, 108.
- *Αρτεμις, ἴδος, τν (Ἀρτεμιδα H. Ven. 16), Diana, venationis dea. Venatorem instruxisse dicitur E, 51. Epitheta: ἰοχέαιρα, E, 53, 447; γ, 39, 71, etc.; H. Ap. 15, 159, 199: quod substantivi loco positum Φ, 480. Κελαδενή, H, 183; H. Ven. 118; substantivi loco Φ, 511, εὐστέφανος Κελαδενή. Χρησηλάκτος, δ, 122; χρυσήμιος, Z, 208; χρυσόθρονος, I, 529; εὐσκοπός, λ, 197; πότινα θηρῶν, ἀγροτέρη, Φ, 470 sq.; ἄγνη, ε, 123; σ, 201; υ, 71. Alia sunt in H. 8 et 27. Cum Latona sanat Aeneam, E, 447 sq. Cum Apolline auxiliatur Trojanis, γ, 39, 70 sq., ubi Junoni resistit. A qua increpatur, Φ, 479 sqq., et ad Jovis genna fugit, 505 sqq. Chori in ejus templo, H, 183. Irata Calydoniis immisit aprum, I, 529 sqq. Filias Niobae occidit, Ω, 606 sqq. Dianae comparantur mulieres procerae staturae (μήκος δ' ἔπος) Ἀρτεμις ἄγνη, υ, 71), δ, 122; ζ, 102-109 (ubi Diana cum suis nymphis pingitur); ρ, 37; τ, 54. Subitae mortes mulierum referuntur ad Dianam, Z, 205, 428; T, 59; λ, 172, 198; ο, 477; σ, 201; υ, 60, 80. — *Ab Agamemnone per superbiam leditur, tempestates excitat, usque dum Iphigenia ipsi immoletur; quam Tauros translata immortalē reddit, cervā ei in altari Aulide substituta*, Cypr. p. 582, b. *Ei sacra facit Achilles ob caesum Thersiten*, *Æth. p. 583, a. In eam peccat Amphion*, *Min. fr. 2, p. 590. Sacrificantium virginum choro mixta*, *Cypr. fr. 20, p. 595.*
- *Αρτιάς, αντος, Sidonius, valde dives, avus Eumaei, ο, 426.
- *Αρχόδοχος, Antenoris f., Trojanus, B, 823; M, 100; ab Ajace occisus, Ξ, 464 sq.
- *Αρχεπόλεμος, Iphiti f., Hectoris auriga, Θ, 128, 312.
- *Ασθετος, deus καμίνφ δηλητήρ, Ep. 14, 9.
- *Ασιάδης, ου, Asii f. 1) Acamas, M, 140, 2) Adamas, N, 561, 759, 771. 3) Phaeops, P, 583.
- *Ασίγη, urbs Argolidis, B, 560.
- *Ασιος, I) Hyrtaci, f., ex Arisba, B, 837 sqq.; M, 95 sqq.
- Naves Graecorum solus aggressus, 110 sqq., molaribus cum suis impelitur, 160 sqq. Occiditur, N, 384 sqq. 2) Dymantus f., frater Hecubae reginae, H, 716 sqq. Adde Ἀσιάδης.
- *Ασιος λειμών, planities herbosa circa fluvium Caystrum, B, 461.
- *Ασκάλαρος, Martis f. ex Astyoche, cum fratre a Graecorum partibus stans, Orchomenios ducentes, B, 512 sqq.; I, 82. Pugnāt, N, 478 sqq.; occiditur, 518 sqq.; O, 111 sq.
- *Ασκανίη, urbs et regio in finibus Phrygiae et Mysiae, sec. Strabonem, B, 863; N, 793 (ἐρεβώλαξ).
- *Ασκανίος, Hippotionis f., ductor Phrygium, B, 862, θεοειδής. Venerat ἀμοιβός (nam idem esse videtur), N, 792.
- *Ασκληπιάδης, ου, Aesculapii f., Machaon, Δ, 204; A, 614; Ξ, 2.
- *Ασκληπιός, Aesculapius, ἱγὴρ ἀνύμων, Δ, 194; A, 517. V. Hymn. 15. A Chirone docetur, Δ, 219. Ejus filii Podalirius et Machaon, ad Trojam duxere classem triginta navium, B, 731.
- *Ασκη, nymphe, *cujus filius ex Neptuno, Eoclus, condidit urbem Boeotiae Ascrum*, *Attic. fr. 2, p. 586.*
- *Ασκληδών, όνος, ή, urbs Boeotiae, B, 511.
- *Ασασίος, ductor Graecus, occisus ab Hectore, A, 301.
- *Ασάρκκος, avus Anchisae, Γ, 232, 239.
- *Αστέριον, τὸ, urbs Thessalica, B, 735.
- *Αστερίς, ἴδος, parva insula inter Ithacam et Cephaleniam, πετρήσσα, δ, 846 sqq.
- *Αστεροπαίος, princeps Lycius, Pelegonis f. Genealogia ejus Φ, 140 sqq. Sub Sarpedone pugnāt, M, 102 sqq.; sub Hectore, P, 217, 351 sqq. Ab Achille interficitur, Φ, 140-183; add. Ψ, 560, 808.
- *Αστύζλος, Trojanus, occiditur, Z, 29.
- *Αστύναξ, ακτος, filius infans Hectoris, a patre vocatus Σκαμάνδριος, sed a Trojanis ob Hectorem tam fortiter pro patria pugnante Ἀστύναξ, Z, 402 sqq. De eo ib. 466 sqq., 475 sqq.; X, 506 sqq.; Ω, 732 sqq. — *Ab Ulysse occiditur, secundum Arctinum*, *H. Exc. p. 584, a; a Neoptolemo sec. Leschen*, *Il. parv. fr. 16, p. 598; 17, ib.; 19, p. 599, a.*
- *Αστυνοος, 1) dux Trojanus, a Diomede occisus, E, 144. 2) Protiænis f., Trojanus, O, 455.
- *Αστυόχεια, Phylantis Ephyræi filia, ab Hercule abducta et mater facta Tlepolemi, B, 658 sqq.
- *Αστυόχη, Actoris, filia Ascalaphi et Iolemi mater ex Marte, B, 513 sqq.
- *Αστυπλος, Pæon, ab Achille occisus, Φ, 209.
- *Ασφαλίων, minister Menelai, δ, 216.
- *Ασώπος, fluvius in Beotia, βαθύσχοινος, λεχαιοίς, Δ, 383; K, 287. Pater Antiopes, λ, 260.
- *Ατν, πρόσθα Διὸς θυγάτηρ, T, 91 sqq., ubi ejus descriptio. Cum Λιταίς, σθεναρή καὶ ἀρτίπος, I, 504 sq. Ex quo in terris versetur, T, 126 sqq.
- *Ατθίς, ἴδος, *Hegesinoi carmen, in Cyclo positum, ejus fragmenta v. p. 586. Quod perierat ante Pausaniam*, *v. fr. 2 in fine.*
- *Ατλας, αντος, Calypsus pater, ὀλοόφρων, qui profunda maris novit, et columnas tenet terram et caelum distinentes, α, 52-54; η, 245. Majæ pater, H. 17, 4.
- *Ατρείδης, Atrei f., passim vocatur sive Agamemno sive Menelaus; ambo, Ἀτρείδα, Ἀτρείδαι. — Ἀτρείδων κάθοδος, *Nostorum inscriptio*, *fr. 10, p. 600.*
- *Ατρείων, Atrei f., Agamemno, A, 387; B, 445; Ψ, 233; Ω, 395.
- *Ατρεΐς, ός, Pelopis et Hippodamiae f., pater Agamemnonis et Menelai, B, 23, 60; Γ, 67; Δ, 98, etc.; δ, 426, 543; λ, 436. Thyestæ sceptrum reliquit, B, 106. — *De ariete ejus*, *Alcm. fr. 7, p. 589.*

Ἀργυρομένη, Minerva epitheton; B, 157; E, 715, 714; K, 286; Z, 762, etc.

Ἀτυμνιάδης, ou, Atymni f., Mydon, E, 581.

Ἀτρυγέος, 1) Lycius, ab Antilocho occisus, II, 317 sqq. 2) Alifus : v. Ἀτυμνιάδης.

Αὐγαίαι, urbs Locrensis, B, 532. 2) Urbs Laconica, B, 583.

Ἀθρεΐς, ao, princeps Eleorum, A, 701. Pater Agamemes, Molli socer, 739 sq. — *De eo quaedam in Telegonia narrabantur*, p. 585, a.

Αὐγητιάδης, ao, Augae f., Agasthenes, B, 624.

Αὔλις, idos, h, urbs Braotiae, cum portu, ubi classis Graeciae convenit, profectura ad bellum Trojanum, B, 303, 496 (πετρήσσαι). — *Ibi bis conveniunt heroes ad avellionem in Trojam*, Cypr. p. 582, a, b.

Ἀγρόλυνκος, avus Ulyssis maternus, Mercurii f., λ, 85. Furatus galeam Amyntori Eleone, K, 267. Venatio apud eum in Parnasso, τ, 394 sqq.; φ, 220; ω, 332 sq.

Ἀυτομέδων, ontoz, Dioris f., socius et auriga Achillis. In tentorio pūistrat, I, 209. Cum Patroclo in praelium profiscitur, indutus ipse Patrocli arma, Patroclus Achillis, II, 145 sqq.; 219, 279, 472, 684, 864 sqq. Pugnati, P, 429, 469, 483 sqq.; 536. Cum Achille exit, T, 392, 397. Achilli ad manum est in tentorio, Ψ, 563; Ω, 474, 574, 625.

Ἀυτονόη, una ministrarum Penelopes, σ, 181.

Ἀυτόνοός, 1) ductor Graecus, occisus ab Hectore, A, 301. 2) Trojanus ductor, P, 694.

Ἀυτοφύκος, pater Polyphontae, Δ, 395.

Ἀραρεΐς, ηος, dux Graecus, Caletoris f., I, 83; N, 478; ab Hecate occisus, 541 sqq.

Ἀπειδας, ontoz, Polypemonis f., fictus ab Ulysse, ω, 304.

Ἀπειδων, demus Atticus, cujus heros Ἀπειδων Castorem vulnerat, Helenam a Theseo repentem, Cycl. p. 601, q.

Ἀφροδίτη, Venus, Jovis filia, Γ, 374; E, 131, 312, 820; Θ, 308; H. Ap. 195, etc.; χρυσή, Γ, 64; X, 470, etc.; φιλομυΐδης, Γ, 424, etc.; εὐστράφανος, Κύπρις, Κυβέβεια. Ejus potentiam tres tantum deae non senserunt, Minerva, Diana, Vesta : reliqua omnia, deos, homines, animalia, vicit : H. Ven. init., in quo praeterea ipsius cum Anchise concubitus narratur, unde Aeneas ortus, de quo valcinatur, conf. B, 820. Paridem servat in pugna singulari cum Menelao, Γ, 374 sqq.; et, vetulae forma assumpta, reverso ad vocat Helenam, 386 sqq. Eneam tutiura, a Diomede leviter ad manum vulneratur, E, 131 sqq.; e praelio ab Irade educata, et in Olympum revectam, suaviter rident dii, 332 sqq. Juno ab ea κατὸν ἱμάντα dolose petit, Ξ, 188 sqq. Auxiliatur Trojanis, Γ, 40, 105 sqq.; 209. Marti affutura, ab Junone ridetur, Φ, 416 sqq. Hectoris corpus tuetur, Ψ, 185 sqq.; Ω, 699. Adulterium ejus cum Marte, θ, 267 sqq. Venustae puellae et feminae cum ea comparantur, δ, 14; ρ, 37; τ, 54; I, 389. Pandarei filias nutrit, υ, 68 sqq., et nuptias lis ab Jove expetit, 73 sq. Δωρ' Ἀφροδίτης, Γ, 54, 64; E, 427; T, 282; H. Cer. 102. Adde H. 5 et 9. — *Certamen coram Paride*, Cypr. p. 581, b. *Præfertur ob Helenæ nuptias promissas, naves fabricari, Eneam navigationis in Laconiam socium esse jubet et Helenam conciliat Paridi*, ibid. *Helenam conspiciendam præbet Achilli*, ibid. *Vestimenta florea ejus*, fr. 14, p. 594. Coronas plectit, ibid.

Ἀχαιαί, Achææ, εὐπλοκαμίδες, β, 149; τ, 542.

Ἀχαιΐδα, idos, idem. Ἀχαιΐδων εὐπλοκῶν, Ep. 424; φ, 160; β, 101; γ, 261; τ, 146; ω, 134.

Ἀχαιΐκος, adj. Ἀργος Ἀχαιΐκον, γ, in Ἀργος Ἀδὸν Ἀχαιΐκον, N, 349.

Ἀχαιΐς, idos, Graeca. Ἀχαιΐδες, οἰκίης Ἀχαιοί, B, 235; H, 96. I, 395; φ, 251. Ἀχαιΐδα γαίον, A, 254; B, 424. De

Graecia, Ἀχαιΐδα καλλιγόνικα, Γ, 75; πολυδούτερον, A, 769. Et λ, 166, 481; ν, 249; φ, 68.

Ἀχαιοί, Graeci. Epitheta : μεγάρθυμοι, A, 123; ω, 57; καρηκομόντες, B, 11, 323, 472, etc.; α, 90; β, 7; εὐκνήμιδες, B, 331; Γ, 370, 377, etc.; β, 72; λ, 509, etc.; χαλκοχίτωνες, B, 437; Γ, 127, 131; O, 56; εὐκίωτες, A, 389; Γ, 190; II, 569; P, 274; Ω, 402; υπερκρύαντες, Δ, 66, 71; ἀρήτιοι, Z, 73; II, 303; P, 336; χαλκοκνήμιδες, H, 41; ἥρωες, M, 165; N, 629, etc. In verbis Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς, B, 530, de Peloponnesiis capitur. Πάντες ἀν' Ἰάσον Ἀργος Ἀχαιοί, σ, 246. De Ithacensibus in Odyssea, α, 272, 394; β, 7, etc. Ἀχαιοί in Creta, τ, 175. Reditus a Troja, γ, 130 sqq.; δ, 495 sqq. — *Redire cupientes retinet Achilles*, Cypr. p. 582, b. *Tumulum condunt Achilli et certamina celebrant*, Aeth. p. 583, b. *In Tenedo se condunt*, II. parv. p. 583, b. *Unde erumpunt et Trojam vi capiunt*, II. Exc. p. 584, a. *Lapidare volunt Ajacem Oilei*, ibid. *Pernicies a Minerva lis injecta in reditu*, ibid.

Ἀχελώϊος, 1) celeberrimissimus, per fines Aetolorum et Acarnanum fluens, κρείων, Φ, 194. 2) Fluvius in Phrygia, ex Siplyo ortus, O, 616.

Ἀχέρων, ontoz, Orci fluvius, x, 513.

Ἀχιλλεύς, s. Ἀχιλεὺς, ηος, Pelei filius ex Thetide, Iliadis heros praecipuus, cum epithetis, θεοῖς ἐπιεικέλος, μέγα φέρτατος Ἀχαιῶν, ὄρχαμος ἀνδρῶν, πελώριος, θυμολέων, ῥητὴν ἔγνωρ, πολιορκῶς, κυδάλιμος, μεγάρθυμος, δαίτρων, ποδῶκος, ὠκύς, ταχύς, etc. Genealogia, Φ, 187 sqq. Quinquaginta naves cum Myrmidonibus in bellum duxerat, B, 681 sqq., ubi etiam urbes ejus nominantur; II, 168-195, ubi exponitur ratio, qua exercitum suum instruxerat sub quinque ducibus. Stationem ceperat in extremo latere ναυστάθμον, Θ, 225 sq. Ante res in Iliade gestas, urbes hostiles duodecim classe ceperat, undecim cum pedestri exercitu, I, 328 sq. (Conf. γ, 106 sqq.) In quibus Lynnessum, unde Briseidem abduxerat, B, 690 sqq.; Theben Cilicium, ubi patrem et fratres Andromachae occiderat, Z, 415 sqq.; Lesbum et Scyrum, I, 664, 668; Tenedum, A, 625; Pedasum, Γ, 92. Conf. Φ, 77 sqq. Dissidium cum Agamemnone, ejusque causa, A init. Indigne iratus rex Briseidem, premio Achilli datam, ab eo abduci jubet, 320 sqq. Cujus injuriae ultionem, filio petente, ab Jove exposcit Thetis suadetque Achilli, ut a belli societate recedat, 349 sqq. Inde apud naves et in tentorio permanebat. Ad rerum desperationem actus Agamemnon legatos ad eum mittit Ulyssem, Phoenicem senem, magistrum olim Achillis, et Ajacem Telamonis, ipsi cognatum, cum magnificentissimorum numerum promissione : sed nihil efficiunt, et Phoenix apud Achillem remanet. Haec tractantur in tota I : unde haec sigillatim memoramus : Achillem ipsum exponere duplex satum suum, 410 sqq.; et quae Phoenix narrat de infantia Achillis, 485 sqq. Post multas caedes diei sequentis Machaonem vulneratum conspiciatus Patroclum ad rem certius explorandam mittit, A, 596 sqq. Qui tandem, et Nestore suadente, et novas clades ipse misertus, Achillem eo adducere studet, ut in pugnam revertatur, O, 401 sqq.; II, 1 sqq., ubi Myrmidonas tandem suos ei permittit Achilles, ea conditione, ut repulsis ab navibus Trojanis, statim ad se redeat. Patroclus, sumtis armis ejus (excepta hasta), 140 sqq., et equis, 145, et copiis, 166 sqq., exit ad pugnandum. Achilles ipse adloquitur suos, 199 sqq. et preces facit Jovi, 221 sqq. De galea Achillis, 798 sq. Occiso Patroclo, Hector equos ejus consecatur, frustra, P, 75 sqq. : de quibus conf. 426 sqq.; B, 770; K, 402 sqq. Dein induit arma Achillis, Patroclo detecta, P, 191-197; de quibus adde 210 sqq. Antiochus Achilli nuntius venit de morte Patrocli, Σ, 2 sqq. Ingens dolor Achillis; in ejus societatem mater venit, filioque

ultionem expetenti nova se arma a Vulcano fabricanda allaturam esse promittit, 36-147. Ornatur a Minerva, 203 sqq.; et solo clamore hostes in fugam agit, 221 sqq. Tum luctui indulget, ultionem meditatur, et corpus Patrocli lavari componique jubet, 314-355. Nova arma Vulcania describuntur, imprimis scutum, 478-613. Quæ mater affert filio lugenti, T, 3 sqq. Cum his prodit ad Græcos principes, 40 sqq., et renuntiat iræ, 55 sqq., dona sibi oblata nihil morans, 145 sqq. Dona afferuntur, Briseis intacta reduci- tur, 278 sqq. Ipsi, quum adduci non possit, ut sumeret ci- bum, ambrosiam et nectar instillat Minerva, 346 sqq. Ar- matur, 364 sqq. Equos alloquitur, quorum Xanthus mor- tem ei vaticinatur, 399 sqq. Pugna cum Ænea, ab Apolline in eum concitato, quem jam in Ida olim pæne ceperat, Y, 79-352, ubi Æneas a Neptuno eripitur. Deinde et alios in- terfecit et Polydorum, Hectoris fratrem; quem Hector ul- turus, cum Achille congreditur, tandem ab Apolline sub- ductus, 419-454 Quare indignatus, maximam Trojanorum stragem edit, 455-500. Multos trucidat in Xantho fluvio, Φ, 1 sqq., ubi ab Asteropæo leviter vulneratur, 166-182. Cum fluvio diu luctatur, 222 sqq., a Neptuno et Minerva adjutus; deinde ferro sævire pergit, 521 sqq., expugnasset- que urbem, nisi immisso Ageuore et se ipso Apollo eum distinuisset, 544-611. Pugna cum Hectore, qua hic cadit, curruque religatus ad naves pertrahitur, X, 21-404. Cœnat apud Agamemnonem et exsequias instruit Patrocli, Ψ, 6 sqq., qui ei per somnum apparuit, 80 sqq., 125 sqq.; ton- det se in luctu, 140 sqq.; maciat duodecim Trojanos no- biles ad rogum Patrocli, 175 sqq. Ludos funebres splendi- dissimos instituit Patroclo, 157-897. Hectoris corpus circa rogum raptat, Ω, 1 sqq. Thetis, ab Jove iussa, miti- gat animum filii, 104 sqq. Qui liberaliter excipit Priamum corpusque filii restituit, 448 sqq. Litigat cum Ulysse, an Troja debeat armis, an dolo, capi, θ, 73 sqq. Anima ejus colloquitur cum Ulysse, λ, 467 sqq., 478, 482 sqq. De filii virtute audit, 538 sqq. Contentio de armis mortui, λ, 545-557. Mors ejus et sepultura narratur, ω, 15 sqq. — *Post priorem expeditionem Trojanam irritam in Scyro ap- pellens Deidamiam uxorem ducit, Cypr. p. 582, a. (Conf. Il. parv. fr. 6, p. 596.) Telephum vulnerat et sanat, ibid. et b. Iphigeniam ipsi nupturam simulat, ib. b. Posterius evocatus, cum Agamemnone litigat, ibid. Fugat Trojanos post escensionem, occiso Cycno, Neptuni filio, ibid. Helenam videre cupiens, potitur voto per Venerem et Thetidem, ibid. Achivos redire cu- pientes prohibet, Æneæ boves abigit, Lyrnessum, Pe- dasum aliasque urbes circumjacentes vastat, Troilum occidit, et Briseidem et præda honoris causa accipit, ibid. Jupiter consultat, quomodo eum a pugna remo- veat, ib. p. 583, a. Penthesileam occidit, et Thersitem, ejus ipsi amorem objicientem, Eth. p. 583, a. Seditione inter Græcos orta, in Lesbium navigat, et sacrificiis peractis ab Ulysse de cæde illa purgatur, ibid. Mem- nonem occidit; deinde Trojanos victos usque in ur- bem persequitur, ubi occiditur a Paride et Apolline; summum de corpore ipsius certamen, quod tandem Ajax ad naves deportat (v. Il. parv. fr. 4, p. 596), ubi palam exponitur, a Thetide cum Musis et Nereidibus defletur; denique mater ereptum e rogo filium in Leuce insula constituit, ibid. Achivi sepulcrum struunt, fe- sta certamina agunt; deinde de armis ipsius præstan- tissimi heroes certant, ibid. b. V. Ἀγαμέμνων et Ὀδυσ- σεύς. Filio Neoptolemo apparet, Il. parv. p. 583, b. In tumulto ejus Polyxena immolatur, Il. Exc. p. 584, b. Umbra ejus Agamemnoni mala futura vaticinatur, eumque retinere studet, Nost. p. 584, b. Hasta ejus, Cypr. fr. 4, p. 592; Il. parv. fr. 13, p. 597.*

Ἀψευδής, una Nereidum, Σ, 46.

B

- Βαθυλῆς, ἦος, Græcus, Chalconis f., occisus a Glaucō, Π, 594 sqq.
 Βάχχιος Διόνυσος, H. 18, 46.
 Βαλῖος, equus Achillis, Π, 149; T, 400.
 Βατίεια, ἥ, tumulus prope Trojam, ab hominibus ita di- ctus, a diis σῆμα Μυρίνης, B, 813 sq.
 Βατραχομομαχία, carmen ludicrum, ab aliis Pigreti, Hali- carnassensium reginæ Artemisise fratri, tributum, p. 523 sqq.
 Βαλλερόφοντης, ου, Bellerophon. Historia ejus narratur, Z, 155-210, ubi etiam filii, filia et nepotes memorantur. Ho- spitio exceptus ab Ceneo, 216 sqq.
 Βῆσα, urbs Locrensis, B, 532.
 Βίας, αντος, 1) Amythaonis f., Melampodis frater, dux sub Nestore, Δ, 296; N, 691. 2) Trojanus, Laogoni et Dar- dani pater, Y, 460.
 Βήνωρ, ορος, Trojanus, A, 92.
 Βοάγγριος, torrens Locridis, B, 533.
 Βοηβοιδης, Boethoi f., Eteoneus, Menelai minister, δ, 31; ο, 95, 140.
 Βοιῆη, urbs Thessaliæ, B, 712.
 Βοιηθῆς λίμνη, in Thessalia, prope quam Phæræ sitæ, B, 711.
 Βοιωτία, dicta pars altera libri B, a v. 484 ad finem, ob initium v. 494, Βοιωτοὶ μὲν etc., cui præmissa est invoca- tio. Dicitur etiam Catalogus navium.
 Βοιώτιος, adj., Bræotus, Ξ, 476; P, 597.
 Βοιωτοί, Βοιωτῶν. Eorum duces, urbes et naves recensentur, B, 494-510. Μάλα πύονα δῆμον ἔχοντες, E, 710; χαλκοχι- τῶνες, O, 330; N, 685, 700.
 Βορέας, έαο et έω, ventus a septemtrionibus flans. Dicitur αἰθρηγενέτης, αἰθρηγενής, O, 171; T, 358; ε, 296; χραι- πνός, 385; ὀπωρινός, 328; Φ, 346; άνεμος μέγας, τ, 200. Add. E, 697; Ψ, 692; ι, 67 sqq., 81; x, 507. Amat equas, Y, 223 sqq.
 Βούδειον, τό, urbs Phthiæ, Π, 572.
 Βουκολιδης, αο, Bucoli s. Bucolionis f., Sphelus, O, 338.
 Βουκολίων, υνος, Trojanus, nothus Laomedontis f. Abarbarea peperit ex eo geminos, Z, 21 sqq.
 Βουπράσιον, τό, urbs et regio Elidis, πολύπυρον, A, 755, 759; B, 615; Ψ, 631.
 Βωώτης, ου, Arcturus, astrum, ε, 272.
 Βριζρέως, ω, centimanus, ab hominibus dictus Ατγαιών, A, 402 sqq.
 Βρισεύς, s. potius Βρίσης, ἦος, Pedasi et Lyrnessi rex et sa- cerdos, Hippodamiae pater, quæ Βρισητῆς ap. Hom. dicta, A, 392; I, 132, 274.
 Βρισητῆς, ἰδος, Brisei filia (Hippodamia), ab Achille e Lyr- nesso, quam ceperat, abducta, B, 690 sqq.; T, 59 sq.; 291 sqq. Pulcerrima, T, 282. Agamemno eam abduxit, A, 184, 323, 335 sqq. 346, 392. Reddita est Achilli ilibata, T, 175 sqq., 187, 246, 249-268. Reversa in tentorium Achillis luget Patroclum, 282 sqq. Cubat cum Achille, Ω, 676. — *Ex præda eam accipit Achilles, Cypr. p. 582 extr.*
 Βρύγιος, populus Thracius, bellum gerens cum Thespro- tis, Teleg. p. 585, a.
 Βρούσιαι, urbs Laconica, B, 583.
 Βῶρος, 1) Perieris f., Polydoræ, Pelei filiae, maritus, Π 177. 2) Lycius, Phæsti pater, E, 44.

Γ

Γαῖα, Tellus, Urani uxor, παμμήτωρ, etc., Tityi mater: v. Hymnum in eam, 30. Narcissum emisit dolum Pro- serpinæ, Plutoni gratificans, H. Cer. 9. — *Malis homini-*

bus nimis gravata, ab Jove impetrat, ut per bellorum caedes levetur, Cypr. fr. 1, p. 591 sq. Conf. Γῆ.

Γαίης υἱός, Graec s. Telluris filius, η, 324.

Γαίηχος, Neptuni epith., pro proprio nomine, H. Merc. 187.

Γαλαξάρη, nymphea, socia Proserpinae, H. Cer. 423.

Γαλάτεια, Nereidum una, Σ, 45.

Γανυμήδης, εὖς, Trois f., ob pulcritudinem a diis raptus, ut Jovi pocillaretur, γ, 232 sqq.; vel ab Jove ipso, H. Ven. 203 sq. Add. E, 266. — *Laomedontis filius, sec. parvae Iliadis scriptorem, fr. 2, p. 595. Cui vitem auream dat Jupiter profilio, fr. 3, ib.*

Γάρραρον, τὸ, pars et ἀκρωτήριον montis Idae, Θ, 48; Ξ, 292, 352; Ο, 152.

Γερασός, δ, promontorium Euboeae cum portu, Neptuno sacrum, γ, 177.

Γερήνιος, vocatur Nestor, quia, quum Hercules Pylum caperet, ipse ἐν Γερήνιος, urbe Messenia, latuit et educatus est, B, 336, 433, 603, etc.; γ, 68.

Γῆ, Tellus; ejus nuptiae cum Urano, in Cyclo, p. 581, a, *Aegaeonis mater, Titan. fr. 5, p. 585. Πότνια Γῆ in-vocat, Alcm. fr. 6, p. 589.*

Γίγαντες, populus insolens Epiri, η, 59. Urani et Grae filii, κ, 120; Batr. 7; quos Jupiter fulmine domuerat, 285.

Γλαύκη, Nereidum una, Σ, 39.

Γλαῦκος, 1) Sisyphi f., pater Bellerophontis, Z, 154. 2) Dux Lyciorum (B, 876), Hippolochi f., socius et cognatus Sarpedonis regis. Genealogia ejus, Z, 196 sqq. Pugnaturus cum Diomede, 119, sqq., agnoscitur ut hospes, 144 sqq., et permutat cum eo arma χρυσέα χαλκείων, 236 sqq. Contra alios Graecos pugnat strenue, H, 13 sqq.; M, 102, 309 sqq., 329, 387 sqq., ubi vulneratur sagitta a Teucro, sed dissimulat vulnus; Ξ, 426; Π, 492 sqq., 508 sqq.; 513-527, ubi preces ejus ad Apollinem; occisi Sarpedonis corpus defendit, 593 sqq. Hectorem objurgat, qui cesserat Ajaci, P, 140-170. Caeso Patroclo pugnat, 216. 3) Γλαῦκος δ αἰπὸς, in quem est Ep. 11.

Γλαυκῶπις, ἰδὸς, ἡ, epitheton, nonnunquam nomen proprium Minervae, ut Θ, 420; ω, 539, etc.

Γλαφυραί, urbs Thessaliae, B, 712.

Γλίσας, αὐτός, δ, urbs Boeotiae, B, 504.

Γωνέσσα, oppidum et promontorium Argivorum, αἰπεινὴ, B, 573.

Γοργεῖος. V. Γοργώ.

Γοργυβίων, ὠνός, nothus Priami f., occiditur, Θ, 302 sqq.

Γοργῶ, οὗς, ἡ, monstrum diri capitis. Γοργούς ὁμματ' ἔχων, Θ, 349. Γοργῶ βλοσυρῶπις, A, 36, in clypeo regis. Γοργεῖη κεφαλὴ, E, 741; λ, 634, ubi ex Orco timetur. — Γοργόνες in *Sarpedone insula Oceani habitant, Cypr. fr. 18, p. 594.*

Γόρτυν, ὠνός, ἡ, urbs Cretae, B, 646 (τειχιόσσα); γ, 294.

Γουνεῖς, ἑως, dux Enienum etc., B, 748-755.

Γραῖα, oppidum Boeotiae, B, 498.

Γρήνιος, fluvius Troadis, M, 21.

Γυγαίη λίμνη, lacus Maenoniae in Asia, γ, 390 sq. Cujus nymphea Talaeamini peperit duos filios, B, 865.

Γυραι, αἰ, petrae non procul ab Euboea, ubi Ajax Ollei naufragium passus periiit, Γυρῆσιν, πέτρῃσιν μεγάλῃσι, δ, 500; mox 507 ex his unam Γυραῖην πέτρην appellat.

Γυρτιάδης, οὐ, Gyrtil f., Hyrtius, Ξ, 512.

Γυρτώνη, urbs Thessaliae, B, 738.

Δ

Δαίδαλος, artifex Creticus, χορὸν ἥσκησεν Ἀριάδῃ, Σ, 592.

Δαίτωρ, ὀρός, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.

Δάμασος, Trojanus, occisus, M, 183 sqq.

Δαμαστορίδης, οὐ, Damastoris f., 1) Trojensis, Tlepolemas,

Π, 416. 2) Ithacensis, Agelaus, υ, 321; χ, 212, 241, 293.

Δανάη, Acrisii filia, καλλίσφυρος, Persei mater, Ξ, 319.

Δαναΐς, ἰδὸς, carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 586.

Δαναοί, proprie Argivi, sed Homero Graeci in universum. Epitheta: αἰχμηταί, Θ, 33, 464; M, 419; ἀσπισταί, N, 680; ταχύπολοι, Δ, 232, 257; Θ, 161, etc.; θαράποντες

Ἄργος, H, 382, etc. — *Il. parv. fr. 1, p. 595.*

Δαναός, rex Libya. Ejus filiae armantur ad Nilum, Dan. fr. 1, p. 586.

Δαρδανίδης, αὐ, Dardani f. s. nepos, etc. 1) Ilus, A, 166. 2) Priamus, Γ, 303; E, 159; N, 376, etc. 3) Anchises, H. Ven. 178.

Δαρδανίη, Dardani regnum, γ, 216. — Ἐὐπόλος, *Il. parv. fr. 1, p. 595.*

Δαρδάνιος, adj. Δαρδάνιοι, populus, quem docit Aeneas, B, 819. Πύλοι Δαρδάνιοι, Trojae, E, 789; X, 194, 413.

Δαρδανίς, διος, Dardana, Trojana. Δαρδανίδες βαδύκολποι, Σ, 122, 339.

Δαρδανίονες, posterii Dardani, Dardanii, H, 414; Θ, 154.

Δάρδανος, 1) filius Jovis, conditor Dardaniae, γ, 215 sqq., ubi ejus posterii commemorantur. Inter omnes filios ex mortalibus feminis susceptos Jovi carissimus, 303 sqq. (*Palladium ei dederat Jupiter, Il. Exc. fr. 3, p. 599.*) Hinc gentile, Dardanius: Δάρδανος ἄνθρωπος, de Euphorbo, Π, 807; de alio B, 701. Δάρδανος, Γ, 456; H, 348, 368; Θ, 497; O, 425. 2) Biantis f., Trojanus, ab Achille occisus, γ, 460.

Δάρης, πρύος, Trojanus dives, sacerdos Vulcani, cuius filii duo, E, 9 sqq.

Δαυλίς, ἰδὸς, urbs Phocensis, B, 520.

Δεισῆνωρ, ὀρός, Lycius, P, 217.

Δέλφειος, Delphicus, βωμὸς Apollinis, H. Ap. 496.

Δελφίνιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 495, ubi v. causam mythicam.

Δελφοί, Delphi. Δελφῶν ἐς πύονα δῆμον, H. 27, 14.

Δεξαμένη, una Nereidum, Σ, 44.

Δεξιῶδης, οὐ, Dexii f., Iphiclus, H, 15.

Δευκαλίδης (pro Δευκαλιωνίδης), αὐ, Deucalionis f., Idomeneus, M, 117; N, 307; P, 608.

Δευκαλίων, ὠνός, 1) Minois f., pater Idomenei, N, 451; τ, 180 sq. 2) Trojanus, ab Achille occisus, γ, 478 sqq.

Δηδῶμετα, *Lycemedia filia, in matrimonium ducitur ab Achille, Cypr. p. 582, a.*

Δηϊκόων, ὠνός, Pergasi f., socius Aeneae, occisus ab Agamemnone, E, 533 sqq.

Δηϊνόμενη, Trojanus, *Il. parv. fr. 18, p. 598.*

Δηϊοπίτης, οὐ, Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 420.

Δηϊόχορος, Graecus, a Paride occisus, O, 341.

Δηϊκόλος, amicus Stheneli, E, 325.

Δηϊπύρος, dux Graecus, Thrax, 1, 83; N, 92, 478; occisus ab Heleno, 576 sqq.

Δηϊφροδος, Priami f., fortissimus, N, 156; Ω, 251. Praest parti exercitus, M, 94, θεοειδής. Pugnat, N, 156 sqq., 258, 402 sqq., 758, 770, 781. Ejus forma assumpta, Minerva fallit Hectorem in ultimo discrimine, X, 227 sqq. Δεῦκασις, 294; θεοειδέος, δ, 276. Domus ejus, capta Troja, expugnata, θ, 517 sqq. — *Paride mortuo Helenam ducit, Il. parv. p. 583, b. A Menelao occiditur, Il. Exc. p. 584, a.*

Δηῖων, Atheniensis, *Cephalis pater, Epig. fr. 3, p. 589.*

Δηλιάς, ἄδος, Delia. Κούραι Δηλιάδες, Apollinis θαράνται, H. Ap. 157.

Δῆλος, ἡ, insula ex Cycladibus, ubi natus Apollo: vide H. Ap. 26 sqq.; cuius templum ibi, et tota insula ipsi sacra, 135 sqq.; κραναὶ, 26. Graeci ad Trojam navigantes eo venere, ζ, 162. — *Quos ibi Anius, Apollinis f., per novem annos retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.*

- Δημήτηρ**, Ceres, Rheæ filia. Hymnus Cer. narrat, eam rapta Proserpina, post novem dierum errores, cum Hecate a Sole rescivisse quid filia sua factum fuerit; inde mœstam, ancilicæ specie, consedissee ad Parthenium fontem Eleusiniarum; ibi a Celei regis filiabus inventam, suscepisse educandum ejus infantem Demophontem; quem immortalem reddere cupiens, interdiu ambrosia unctum, noctu igne occulit. Qua re per reginam detecta, ejulatibus ejus interpellata Ceres curam eam deponit et, deam se fassa, templum sibi exstrui jubet. In quo ædificato manet Ceres, annum sterilem inducens. Quare querelæ ad Jovem; sed dea non ante in Olympum redit, quam filia a Mercurio ex Orco reducta; sed hæc mali punici granum comederat: unde una e tribus anni partibus ei apud inferos transigenda erat. Tandem placata Ceres frugum ubertatem dat hominibus regibusque Eleusiniis sacrorum suorum curam committit. Allocutio ejus, H. 12. *Εὐπλόκαμος*, ε, 125; *Ξ*, 326; *ἐανθῆ*, E, 500. Alia epitheta in Hymnis cit. *Δήμητρος τέμενος*, B, 696. Amavit Iasionem, ε, 125 sqq. *Δημητρος ἀκτῆ*, N, 322; *Φ*, 76.
- Δημόδοκος**, cantor apud Phæacas, de quo θ, 472-499. Canit Martis et Veneris amores, 266 sqq.; equum ligneum et excidium Trojæ, 470 sqq. Canit et v, 27 sq.
- Δημόκων**, υντος, Priami f. nothus, occisus ab Ulysse, Δ, 499 sqq.
- Δημόλειον**, υντος, Trojanus, Antenoris f., ab Achille occisus, Υ, 395 sq.
- Δημοπόλεμος**, unus ex procis Penelopes, χ, 242, 266.
- Δημόυχος**, Trojanus, Philetoris f., ab Achille occisus, Υ, 457 sqq.
- Δημοζών**, υντος, Celei f. infans, quem Ceres nutrire et immortalem reddere volebat, H. Cer. 234, 249.
- Δημοφών**, *Thesei f., excisa Troja Æthram reducit*, H. Exc. p. 584, a, et H. parv. fr. 17, p. 598.
- Δημιώ**, οὐς, Celei filia, *ἐρδεσσα*, H. Cer. 109.
- Δηώ**, οὐς, i. q. Δημήτηρ, H. Cer. 47, 211, 492.
- Δίη**, insula (Naxos), sacra Baccho, λ, 325.
- Διόδωρος**, *Erythreus, ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus*, fr. 2, p. 595.
- Διοκλῆς**, ἦος, 1) Orsilochoi f., rex Phæarum in Messenia ab Alpheo fluviu deducens genus, E, 542 sqq., ubi duos ejus filios occidit *Æneas*. Apud eum in itinere divertitur Telemachus, γ, 488; ο, 186. 2) Rex Eleusinius, *πλήξικπος*, H. Cer. 474, 477; *Διοκλος* dictus ib. 153.
- Διομήδης**, Phorbantis filia, principis Lesbii, Achillis concubina, I, 665.
- Διομήδης**, εος, Argivorum rex, Tydei f., (Ænei nepos. Genealogia ejus, *Ξ*, 113 sqq. Epitheta solita: *κρατερὸς*, *βοὴν ἀγαθὸς*, *ἱππόδαμος*, *ὑπέρθυμος* (A, 365; E, 376, 881). Cum 80 navibus venit, ex urbibus nominatis B, 559 sqq. Ab Agamemnone velut otiosus increpatur, Δ, 364-402; sed inimie pugnat, Minervæ consiliis adjutus, in E, ubi vel deos Venerem (conf. Ψ, 396 sq.) et Martem vulnerat. Pugnat adhuc Z, 12. In votis Trojanorum memoratur ut præsertim timendus, 96 sqq. Congreditur cum Glaucio Lycio, hospitem eum agnoscit et aurea arma accipit, 119-236. Pugnam restituit, Θ, 91 sqq.; sed recedit tandem Nestoris hortatu, 160 sqq. Verum jam 253 sqq. primus in pugnam revertitur. Desperantem Agamemnonem increpat et animum ei erigit, I, 31-51, ut ceteris principibus, 696 ad fin. Speculatur iter per noctem in Trojanorum castra, cum Ulysse, K, 150 sqq.; Dolonem interficit, Rhesum cum 12 sociis, et equos ejus, ipsis insidens, abducit, ad 514. Pugnat, A, 312 sqq. Vel vulneratus prælium suadet, *Ξ*, 109 sqq. Curru certat in ludis funebribus, Ψ, 290 sqq., et iratus flet victoriam sibi ablatam ab Apolline, 383 sqq. Adjuvat Euryalum cognatum in pugilatu, 681 sqq. Armis decertat cum Ajace, 812 sqq. Capta
- Troja celeriter in navibus profectus, γ, 167, quarto die Argos advenit, 181 sq. — *Cum Ulysse Palamedem aquis demergit*, Cypr. fr. 16, p. 594. *Philectelen e Lemno reducit*, H. parv. p. 583, b. *Palladium rapit cum Ulysse*, ibid. *Cujus insidias quomodo averterit*, fr. 9, p. 596. *Corabum occidit*, fr. 19, p. 598. *Excisa Troja statim et feliciter redit*, Nost. p. 584, b.
- Διοκλος**, V. *Διοκλῆς*, 2.
- Δίον**, oppidum Eubææ, *αἰπύ*, B, 538.
- Διώνυσος**, et ob metrum *Διώνυσος* et *Διώνυσος*, Bacchus, Jovis et Semeles f., *Ξ*, 325. Male acceptus a Lycurgo, fugit in gremium Thetidis, Z, 130 sqq. Ejus testimonio Ariadne in insula Naxo a Diana occiditur, λ, 325. Donum ejus amphora Achilli a matre data, ω, 74. Tyrrhenos piratas, a quibus captus erat, in delphinis transmutat, H. 6. Variis in locis natus esse dicebatur, H. 26. *Εἰραζιώτης*, ib. v. 22. De educatione ejus v. H. 25. — *Quæ dona Antiæ filiabus*, *Οἰνοτρόπος*, *dedit*, Cypr. fr. 11, p. 593.
- Δίος**, Priami f., Ω, 251.
- Διόσκουροι**, Castor et Pollux. Hymnus in eos, 33. — *Aphidnas vel Athenas populantur, Helenam a Theseo raptam repetituri*, Cycl. p. 601, a.
- Διώνη**, mater Veneris, E, 370, 381; H. Ap. 93.
- Διώρας**, εος, 1) Amarynci f., Epeorum dux, B, 622. Occiditur, Δ, 517. 2) Automedontis pater, P, 429.
- Δμήτωρ**, ορος, Iasi f., fictus ab Ulysse rex Cypri, ρ, 443.
- Δολίος**, senex, servus receptitius Penelopæ et horti custos, δ, 735 sqq.; ω, 222, 397. Pater Melanthei, ρ, 212, et 6 aliorum filiorum, ω, 496, 387, 409, et filia Meianthus, σ, 321 sq.
- Δολιχός**, principum Eleusiniensium unus, H. Cer. 155.
- Δόλοπες**, gens Thessalica, I, 480.
- Δολοπιών**, υνος, Trojanus, pater Hypsenoris, E, 77.
- Δόλοψ**, οπος, 1) dux Græcus, Clytei f., A, 302. 2) Trojanus, Lampi f., O, 525 sqq.
- Δόλων**, υνος, Trojanus, Eumedis f., deformis, at celer, K, 314 sqq. Offert se Hectori, speculaturus castra Græcorum noctu, sed captus a Diomede occiditur, ibid.
- Δόρυκλος**, filius nothus Priami, A, 489.
- Δούλη**, n. propr. Nost. fr. 7, p. 600.
- Δουλιχειός**, ἦος, adj., Dulichius, σ, 126, 394, 423.
- Δουλιχίον**, τό, una ex insulis maris Ionii, in ditione Ulyssis, B, 625, 629; α, 245 sqq.; ι, 24; ε, 397; π, 123, 247; H. Ap. 429. *Πολύπυρον*, ε, 335; π, 396; τ, 292.
- Δράκων**, Icariae insulæ urbs et promontorium, ubi a nonnullis Bacchus natus ferebatur, H. 26, 1.
- Δρακίος**, dux Epeorum, N, 692.
- Δρῆσος**, Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20.
- Δρύας**, αντος, 1) princeps gentis Lapitharum in Thessalia, A, 263. 2) Princeps Thraciae, Lycurgii pater, Z, 130.
- Δρύοψ**, οκος, 1) Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 455. 2) Dryopes nymphæ pater, quacum Pan concubuit, H. 13, 34.
- Δρύας**, αντος, 1) princeps Phrygiæ, pater Hecubæ, II, 718 sq. 2) Nobilis Phæax, ζ, 22.
- Δρύη**, Achajæ urbs, H. Ap. 425.
- Δυναμένη**, Nereidum una, Σ, 43.
- Δωδωναίος**, Jovis epitheton, II, 233.
- Δωδώνη**, urbs Thesprotica, cum oraculo Jovis, cujus ὑποφῆται Selli, *δυσχειμερος*, II, 234 sq.; B, 730; ε, 327 sq.; τ, 296 sq.
- Δωριεες**, Dorienses, *τριάχαιες*, τ, 177.
- Δώριον**, τό, urbs in ditione Nestoris, ubi Thamyris a Musis excæcatus, B, 594 sq.
- Δωρίπη**, *Antiæ uxor*, Cypr. fr. 11, p. 593.
- Δωρίς**, ἴδος, una Nereidum, Σ, 45.
- Δώς**, fictum a Cerere nomen, H. Cer. 122.

Δωτιον πεδίον, in Thessalia, ubi natus Æsculapius, H. 15, 3.

Δωτώ, una Nereidum, Σ, 43.

E

Ἐγκλαδος, gigas, ab Jove victus, Batr. 285.

Εἰδοθή, filia Protei, Menelaum docens, quibus artibus oraculum a patre ipsius impetraret, δ, 364 sqq.

Εἰλείθυα, Jovis et Junonis filia, Lucina, μοῖροτοκος, II, 187; T, 103; H. Ap. 97, 103, 110, 115, ubi Apollinis partui adest; τ, 188. Plurali Εἰλείθυαι, A, 270 (μοῖροτοκοι); T, 119.

Εἰλέστον, τὸ, urbs Boeotiae, B, 499.

Εἰρεσία, urbs Hestiaeotidis, vel insula, H. Ap. 32.

Εἰρερία, Eretria, urbs Euboeae, B, 337.

Ἐκάστη, Dymantis filia, II, 718; uxor Priami, mater mul-
torum liberorum. Excipit Hectorem a pugna redeuntem, Z, 251 sqq.; et admittit ejus donat adoratque Minervam, 233 sqq., 451. Rogat Hectorem ne pugnet solus cum Achille, X, 79 sqq. Occisum luget acerbissime, 405 sqq.; 430 sqq. Timet de Priamo in Graeca castra proficiente, Ω, 200 sqq.; precatur pro eo, 283 sqq. Luget Hectorem in funere, 747 sqq.

Ἐκαμήδη, Arsinoi filia, ex insula Tenedo capta ab Achille, donataque Nestori, A, 623 sqq. Curat hospitem lavandum, Ξ, 6 sqq.

Ἐκάτη, dea, Persaei filia, H. Cer. 24 sq., 438; σέλας ἐν γήρεσσιν ἔχουσα, 42, Cereri raptum virginis narrat, et Solem cum illa adit, 24 sqq.

Ἐκκτος, adj., pro nomine proprio est Apollinis, A, 385; Y, 71; H. Ap. 276.

Ἐκτόρεος, adj., Hectoris, B, 416; K, 46; Ω, 276, 579. — *Il. parv. fr. 16, p. 597.*

Ἐκτορίδης, ου, Hectoris f., Astyanax, Z, 401.

Ἐκτωρ, opus, Priami et Hecubae f., princeps heroum Trojanorum. Solita epitheta: ἀνδροφόνος, μέγας, κορυβαίολος, χαλκοκορυστής, θρασύς, ὀδύμιος, φαίδιμος, βοτὴν ἀγαθός (N, 123; O, 671), πελώριος (A, 819), εἰκλος φιλογί (N, 54, 688), Ἄρρη, etc. Increpat Paridem, I, 38 sqq. Retinet ca-
tervas in pugna singulari Paridis et Menelai, 76 sqq. Cedit Achivi, Δ, 505. Increpatus a Sarpedone, E, 471 sqq., pugnat; et Sarpedonem ipsum defendit, 680 sqq. Heleno auctore, Z, 77 sqq., in urbe obsecrationem Minervae fieri jubet, 237 sqq. Inde Paridem objurgando in aciem reducit, et cum Helena colloquitur, 312-368. Uxorem Andromachen, in aedibus frustra quesitam, tandem urbe egrediens ad portam Scaeam una cum Astyanacte infante obvium habet et ultimum alloquitur, 369-502. Mox cum Paride, laudato, 520 sqq., portis exit, H, 1, et fortissimum Achivorum ad pugnam singularem provocat, Heleni suasu, 44 sqq. Inde pugna cum Ajace, donec, sibi pares, sub noctem datis muneribus discedunt, 206-312. Pugnat contra Diomedem, Θ, 89 sq., et alios, 215 sqq. Teucrum vulnerat, 324 sqq. Noctu speculatorem mittit, K, 300 sqq. Mane copias educit, A, 56 sqq. Ab Agamemnone ad moria repulsus Jovis jussu illum primo declinat, sed post pugnam restituit, 163-300. Insequitur hostes, contempto angurio, naves versus, M, 195 sqq.; et primus occupat murum castrorum, portamque ingesto saxo discutit, 400 sqq. Ab excidio navium arcetur praesertim per Ajaces, N, 136 sqq., 673-808; sed usque pugnat. Tandem vulneratus ab Ajace, deficit animo et a sociis asportatur curandus, Ξ, 402-439. Sanatus redit et fortunam Trojanorum insaurat, O, 220 sqq., et prope abest ut naves incendat, 591 sqq. Pugnat pro Sarpedone, II, 536 sqq.; in Patroclum, 721 sqq. Interficit Patroclum (conf. T, 411) et capit arma Achillis, 828 sqq.; P, 61 sqq. Tandem cedit Ajaci; sed a

Glauco objurgatus, Achilles arma induit et in aciem rever-
titur, 140-233, et pugnat de Patrocli corpore cum Menelao aliisque, 262 sqq., 483 sqq.; quod ei eripitur, Σ, 217 sqq. Prudens Polydamantis consilium rejicit, 284 sqq. Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline, Γ, 364 sqq. Exercitu in murum recepto, solus manet Achillem, pa-
rentibus ex muro flebiliter revocantibus, X, 1-89; sed pudor ob prius ipsi dicta et aliae cogitationes loco eum cedere prohibent; aspectu tamen herois exterritus fugit, insequente eum Achille, ac ter circa murum agente, 90-166. Inter haec Jupiter vicem Hectoris miseratus, tenta-
tis fatorum lancibus, necem ei appendit; atque ab Apolline desertum Minerva specie fratris Deiphobi ad dimicandum hortatur, 167-247. Ita heroes congregiuntur singulari certamine, in quo Minerva eum atroci dolo deludit, 248-305. Tandem maxima contentione pugnavit hasta trans-
figitur, armis spoliatur, fedatur ab Achiviis et curui Achil-
lis alligatus ad naves raptatur, 306-404. Interitum ejus. plorat omnis civitas, lamentantur parentes et domo ex-
cila uxor, 405-515. Corpus ejus a Venere et Apolline cu-
ratur, Ψ, 185 sqq., ut per duodecim dies integrum maneat, licet saepius ab Achille raptatum, Ω, 15 sqq. Redemptum a Priamo, 581 sqq., in urbem refertur, et a Trojanis ef-
fusus, in aula ab Andromache, Hecuba, Helena ploratur, 677-776; exstructo rogo celebratur funus, 777 ad fin. — *Occidit Protesilaum in escensione, Cypr. p. 582, b.*

Ἐλαίς, ἰδός, Anii filia, Cypr. fr. 11, p. 593.

Ἐλασος, Trojanus, a Patroclo occisus, II, 696.

Ἐλατιονίδης, ου, Elatiosis f., Ischys, H. Ap. 210.

Ἐλατος, 1) Trojanus, ab Agamemnone interfectus, Z, 33 sqq. 2) Procorum unus, χ, 267.

Ἐλατρεὺς, ῥος, nobiliss Phaeax, θ, 111, 129.

Ἐλένη, Jovis et Leda filia, Dioscorum soror, formosis-
sima Menelai uxor, cujus raptus causa belli Trojani, B, 160 sqq., 356, 590; N, 626 sqq. Intexuit telae pugnas
hujus belli, 125 sqq. Desiderat Menelaum, 139 sqq. Ex
maro spectat pugnam Menelai et Paridis et nominat de-
scribitque heroas senibus Trojanis, formam ejus admi-
rantibus, 144-244. Ubi filiam relictam dolet, 175, et
fratres desiderat, 236 sqq. Vocat eam Venus ad Paridem
reductum, 383 sqq.; cui exprobat raptum suum, 399 sqq.
Male accipit Paridem, 426 sqq.; sed post in gratiam re-
dit, 447 sq. Reddenda Argivis, 458; Δ, 19. Quod et Ne-
stor suadet, sed Paris rejicit, H, 313-364. Colloquium
cum Hectore, Z, 343-369. Quem plorat interfectum, Ω,
761-776. Post primogenitam filiam Hermionen non am-
plius peperit, δ, 12 sqq. Apud Menelaum, cum famulabus
intrans, agnoscit Telemachum, 121 sqq. Dona ex Aegypto
allata, 125 sqq., et ζάρμακον νηπενθὲς ἀχολόν τε, 219 sqq.
Flet Ulyssem, 184. Quem agnoverat in urbe Troja specu-
latorem et servaverat, 240 sqq. Exploraverat equum li-
gnum Argivarum voces imitata, 277 sqq. Peplum ab ipsa
textum donat Telemacho, ο, 123 sqq., et augurium ei in-
terpretatur, 171 sqq. Excusatur a Penelope, Ψ, 18 sqq. —
*Ex Jove nata et Nemesis in plurimas formas mutata, Cypr. fr. 3, p. 592. A Thesuo rapta, p. 601, a. Paridi ex Veneris promisso conciliatur, dona accipit et ave-
hitur cum eo, opes etiam asportans, Cypr. p. 581, b. Plisthenes filius, quocum in Cyprum venit, fort. ex Cypris, fr. 21, p. 595. Nuptia, p. 582, a. Legatio ad Trojanos, ut reddatur cum opibus, in initio belli, ib. p. 582, b. Videt eam Achilles, ibid. Paride mor-
tuo, Deiphobo nubit, Il. parv. p. 583, b. Trojae agnos-
cit Ulyssem speculatorem eique consilia dat de Troja capienda, ibid. A Menelao inventa, ad naves agit, Il. Erc. p. 584, a; Il. parv. fr. 15, p. 597. Demophonti concedit Aethram, fr. 17, p. 598.*

Ἐλατος, 1) Priami f., augur optimus, Z, 76 sqq., ubi ei paret

- Hector. Est dux, H, 44 sqq.; M, 94. Pugnāt ingenti gladio, N, 576 sqq.; et arcu, 582 sqq., 758. Cum ceteris filiis objugatus a Priamo, Ω, 249. — *Vaticinatur futura mala ante navigationem Paridis in Laconiam, Cypr. p. 581, b. Ab Ulysse insidiis capitur, et vaticinatur de Philocteta reducendo, Il. parv. p. 583, b.* — 2) Græcus princeps, CEnopis f., E, 707.
- Ἐλευσινίδης, αο, Eleusinis f., Celeos, H. Cer. 105.
- Ἐλευσίνιοι, Eleusinii, H. Cer. 267.
- Ἐλευσίς, ἴνος, urbs Attica, ubi Ceres cultus, θύεσσα, H. Cer. 90, 319, 357, 490.
- Ἐλεφάνωρ, ορος, dux Abantum ex Eubœa, Chalcodontis f., B, 540; Δ, 463.
- Ἐλαῶν, ἄνος, ἡ, oppidum Bœotiæ, B, 500. Incerta urbs est K, 266.
- Ἐλικῶν, ονος, Antenoris f., Priami gener, Γ, 123.
- Ἐλίκη, urbs Achajæ, ubi Neptunus præcipue cultus, B, 575 (εὐρεῖα); Θ, 203.
- Ἐλικῶν, ἄνος, 1) locus ubi colebatur Neptunus, pro Ἐλίκη, ut videtur, H. 21, 3; Ep. 6, 2 (ἱαθέου). 2) Mons Bœotiæ, Musis sacer, Batr. 1. — Πιδακίους, *Atth. fr. 2, p. 586.*
- Ἐλικώνιος ἀναξ, Neptunus, Γ, 404.
- Ἐλλάς, ἄδος, proprie est urbs Thessaliæ seu Phthiotidis, B, 683 (καλλινύναϊκα), I, 447; λ, 495. Tota regio Myrmidonum, I, 395, 474; II, 595. Καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80, ab urbibus his clarissimis duas partes Græciæ universæ designat.
- Ἐλλήγες, antiquæ urbis Ἑλλάδος et regionis incolæ, B, 684.
- Ἑλλησποντος, fretum : ἀγάρροος, B, 845; M, 30; πλατύς, P, 432; ἀπείρων, Ω, 545; I, 360; H, 86; O, 233; Σ, 150; Ψ, 2; Ω, 346; ω, 82.
- Ἑλος, ους, τὸ, 1) urbs maritima Laconiae, B, 584. 2) Urbs in ditione Nestoris, B, 594.
- Ἑλπήνωρ, ορος, socius Ulyssis, x, 552 sqq., qui periit in Circeæ domo. Anima ejus occurrit Ulyssi, rogans sepulturam et alia, λ, 51 sqq. Quæ fiunt, μ, 10 sqq.
- Ἑνέτοι, natio circa Paphlagoniam, ubi multi optimi, B, 852.
- Ἑνήγες, in prosa Αἰνῶνες, gens ad Ossam, Perihæbis propinqua, B, 749.
- Ἑνπεύς, ἦος, fluvius Thessaliotidis ejusque numen, cujus forma indutus Neptunus e Tyro Salmonei genuit Neleum et Peliam, λ, 238 sqq.
- Ἑπίσπη, oppidum Arcadiæ, ἡμερόεσσα, B, 606.
- Ἑννομος, 1) ductor Mysorum, et augur, B, 858; P, 218. 2) Trojanus, occisus ab Ulysse, A, 422.
- Ἑννοσίγαιος, adj., pro nomine proprio Neptuni, H, 455; Θ, 201, 440, etc.
- Ἑνόπη, urbs Messeniæ, I, 152, 292.
- Ἑνοσιχθών, ονος, pro nomine proprio Neptuni, A, 751; γ, 6, etc.
- Ἑνώλιος, nomen Martis, N, 519; P, 211; Σ, 309; ἀνδρεφόνητος, B, 651; H, 166, etc.
- Ἑνυεύς, ἦος, rex Scyri, I, 664.
- Ἑνώς, ους, Bellona, E, 592 (πότνια), 333 (πολιώπορος).
- Ἑξάδιος, heros ex gente Lapitharum, A, 264.
- Ἑπάτης, ου, Lycius, a Patroclo occisus, II, 415.
- Ἑπειρεύς, ἦος, Myrmidon, Agacis f., Pelei ἱκέτης ob eandem, II, 57.
- Ἑπειῶι, Elidis antiqui incolæ et domini, v, 275; ο, 295; ω, 431; H. Ap. 426; B, 620, ubi principes eorum subinde nominantur. Δ, 537 (χαλκοχίτωνες); N, 686 (παίδιμέντες), 692, O, 519 (μεγάθυμοι); Ψ, 630, 632. Bellum cum Pyliis, A, 671-762.
- Ἑπειός, Græcus, Panopei f., pugil certat in ludis funebribus, Ψ, 664-695. Massam jactat, 838 sq. Idem de Minervæ consilia equum ligneum exstruit, de quo θ, 493 sqq.; λ, 523 sqq. — *Eadem res Il. parv. p. 583, b.*
- Ἑπήριτος, nomen quo Ulysses se vocari fingit, ω, 306.
- Ἐπίγονοι, ων, *Carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.*
- Ἐπίδαυρος, ὅ, urbs Argolidis, B, 561.
- Ἐπιχάρτη, CEdipi mater et uxor, quæ aliis Iocaste, cognito errore matrimonii novi, ipsa se suspendit, λ, 271-280.
- Ἐπιχλῆς, ἦος, Sarpedonis sodalis, ab Ajace interfectus, M, 379.
- Ἐπίστροπος, 1) Iphiti f., dux Phocensium, B, 517. 2) Rex Lyrnessi, occisus ab Achille, B, 692. 3) Dux Halizonum, qui Trojanis auxilio venerant, B, 856.
- Ἐπίστωρ, ορος, Trojanus, occisus a Patroclo, II, 695.
- Ἐπτάπορος, ὅ, fluvius Troadis ex Ida monte ortus, M, 20.
- Ἐπωπεύς, ἴως, *Lyci filiam vitiat et perit, Cypr. p. 582, a.*
- Ἐργίνος, Trophonii et Agamedis pater, H. Ap. 297.
- Ἐρεβος, ους, τὸ, sedes inferorum, Θ, 368; I, 568 (ἔξ Ἐρέβουσφιν); x, 528; λ, 37, 564; μ, 81; H. Cer. 336, 350, 409.
- Ἐρεμῶι, populus mythicus, δ, 84.
- Ἐρεμεύς, ἴως, nobilis Phæax, θ, 112.
- Ἐρευνθάλων, ωνος, rex Arcadium, maximus et fortissimus, in pugna adversus Pylios a Nestore singulari certamine occisus, H, 136, 149-156; Δ, 319.
- Ἐρεχθεύς, ἦος, rex Athenarum, e terra ortus et a Minerva enutritus, B, 547 sqq. In cujus domum (templum) redit Minerva, η, 81.
- Ἐρινύς, ὅος, Furia : ἡεροπόρις, I, 567; T, 87, ubi cum Μοῖρα. Θεὰ δασπλήτης, ο, 234. Plur. Ἐρινύες, I, 454; O, 204; T, 269; Φ, 412 et λ, 280, μῆτρος; β, 135; υ, 78; ρ, 475 (πιτωγῶν). — *Audit diras CEdipi, Theb. fr. 2, p. 587. Ex Neptuno in equum mutato peperit Arionem equum, id. fr. 6, p. 588.*
- Ἐρις, ἰδος, ἡ, Discordia, Martis soror et comes, Δ, 440 sqq.; E, 518 (ἄμωτον μεμαυῖα); Σ, 535. Ab Jove mittitur, A, 3 sq; 73 (πολύστονος). — *In Pelei nuptiis deabus litem injicit de pulcritudine, Cypr. p. 581, b.*
- Ἐριφύλη, uxor Amphiarai, quem prodidit, στυγερή, λ, 325 sq. Conf. ο, 247.
- Ἐριχθόνιος, Dardani f., rex Dardaniæ, ditissimus pecudum, Ψ, 219 sqq., 230. — *Atticum e terra ortum dixit Danaïdis poeta, fr. 2, p. 536.*
- Ἐριώπις, ἰδος, ἡ, uxor Oilei, mater Ajacis minoris, noværa Medontis, N, 697; O, 386.
- Ἐρμῆος λόφος, collis in Ithaca, prope Neion, π, 471.
- Ἐρμείας, αο, Ἐρμείας (Ἐρμῆς E, 390), Ἐρμῆς, ἴω (H. Merc. 413) et εἰω (O, 214), Mercurius, Jovis et Majæ f. Natus et infantia ejus narrantur in Hymno Merc., cujus hoc argumentum est : Natus statim exiliit ad boves Apollinis furto abigendos; in via testudinem invenit, ex qua lyram condidit; inde boum, quos abegit, vestigia callide turbat. Nihilominus Apollo ad cunas ejus venit, puerumque astute negantem aufert, sed, liberius delusus, humum projecit et ad Jovem præire jussit, ut furtum judicaret. Pater boves reddi jubet, sed infans nova fraude vincula vimiæ sub pedibus boum germinare et radices agere facit. Quare attonitum et indignatum Apollinem lyra cantu demulcet, quam hic possidere cupiens, boves pro ea offert aliaque munera præclara. Hac accepta conditione Mercurius Apollinem lyra utendæ rationem docet, artemque divinandi, quam ipse ab Apolline discere cupit, mirifice prædicat. Proinde Apollo, accepta lyra, boum curam mandat Mercurio : qui, quum in Olympum ambo redissent, jurat se neque lyram neque aliud quidquam suffragaturum esse Apollini; hic autem auream virgam ei donat, et ad Thrias proficisci jubet, quæ vaticinandi artem per lapillos eum edoceant. Allocutio ejus, H. 17, ubi pauca de natu ejus. Epitheta solita : δάκρυος, ἐριούνας, εὐσκόπος, Ἀργεῖφόντης, ἀκάχητα, δῶτωρ ἑλῶν, χρυσόβασις : cujus virgæ vis exprimitur e, 47 sq. Martem clam eripuit Alci-

- dis, E, 390. (In simili re Ω, 24.) Furta docet, τ, 397; dexteritatem in negotiis, ο, 320 sqq. Græcis opem fert, Υ, 44, 72. Cum Latona certare non vult, Φ, 497 sqq. Priamum Hectoris corpus repentem ducit, Ω, 333-469, et reducit, 679-694. Amat Polymelen ex eaque suscipit filium Eudorum, Π, 180 sqq. Possessiones dat iis quos diligit, Ξ, 491. Ad Calypso nympham mittitur, α, 38, 84; ε, 28 sqq.; conf. μ, 390. Occurrit Ulyssi ad Circen eunti, eique consilia dat ad vitandum ejus artes, x, 277-307; ejusque adventum Circæ diu vaticinatus fuerat, 331 sq. Ei et Nymphis sacrificat Eumæus, ξ, 435. Cum Nymphis consuescit, H. Ven. 263 sqq.; ex quarum una genuit Panem, H. 18, 1 sqq., 28-47. Martem a Vulcano cap- tum spectat, θ, 322, 334-342. Animas in Orcum ducit, ω, 1, 10, 99. Ad Proserpinam a Plutone accersendam missus, H. Cer. 336 sqq., 409. — *Deas in Idam deducit, ad judicium Paridis, Cypr. p. 581, b.*
- *Ερμῶν, Menelai et Helenæ filia unica, data in matrimonium Neoptolemo, δ, 5-14.
- *Ερμῶν, urbs Argolidis, B, 560.
- *Ερμος, fluvius Æolidis in Asia, δένιος, Υ, 392; Ep. 1, 5.
- *Ερυθῖνοι, οἱ, urbs, sec. Strabonem duo colles in Paphlagonia, ὠρητοί, B, 855.
- *Ερυθραί, 1) urbs Bæotiæ, B, 499. 2) Ερυθραία πόλις Ioniæ, in quam Ep. 7.
- *Ερύλαος, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 411.
- *Ερύμανθος, mons Arcadiæ, ζ, 103.
- *Ερύμας, αντος, 1) Trojanus, cæsus ab Idomeneo, Π, 345-350. 2) Alius, cæsus a Patroclo, Π, 415.
- *Ετεοκλήγεος. V. Ετεοκλής.
- *Ετεοκλής, ἥος, filius alter Ædipi, regnans Thebis. Cadmei convivantur in domo βίης Ετεοκλήγης, Eteoclis, Δ, 386. — *Diræ patris, Theb. fr. 2, 3, p. 587.*
- *Ετεοκρητες, οἱ, genuini Cretenses, tribus Cretensium, τ, 176.
- *Ετεωνεύς, ἥος, Boethi f., minister Menelai, δ, 22, 31 sqq.; ο, 95 sqq.
- *Ετεωνός, oppidum Bæotiæ, πολύκνημος, B, 497.
- Εὐακμονίδης, ου, Eusemonis f., Eurypylos, E, 76; A, 809.
- Εὐαίμων, ανος, princeps Thessalus, pater Eurypyli, B, 736; E, 79; H, 167; Θ, 265; A, 575. — *Il. parv. fr. 19, p. 599.*
- Εὐάνθης, εος, pater Maronis, ι, 197.
- Εὐδοία, insula, B, 535; ναυσικλῆτη, H. Ap. 31, 219; γ, 174; η, 321 sqq.
- Εὐγάμμων, Cyrenensis, *Telegoniæ scriptor, p. 584, b.*
- Εὐδωρος, Mercurii f. ex Polymela, unus ex ducibus Myrmi- donum, II, 176-186.
- Εὐήνη, Eueni, Martis filii, filia, Marpessa, I, 553.
- Εὐηνόριδης, ου, Euenoris f., Liocritus, β, 242; χ, 294.
- Εὐήνης, Selepi f., princeps Lynceasi, B, 693.
- Εὐίππος, Trojanus, occisus a Patroclo, II, 417.
- Εὐμαῖος, fidissimus Ulyssi et heris suis servus, præpositus villæ, in qua sues alebantur, natu Syrius, Ctesii, dua- rum urbium regis, filius: v. ο, 403-484, ubi ipse totam juventutem suam narrat. In villa recipit Ulyssem, ut ho- spitem: v. totam ε, et ο, 301 sqq. Telemachus advenit, π, 1 sqq. Nuntiat Penelopæ adventum filii, 150 sqq., 333 sqq. Redit, 452 sqq. Ulyssem in regiam ducit, ρ, 182 sqq., ubi et jurgium cum Melanthio. Victimam in regiam adducit, υ, 162 sqq., 238. Arcum ponit, φ, 80 sqq. Se ei agnoscen- dum præbet Ulysses, 189 sqq.: quem in sequentibus va- riis modis adjuvat in procis vindicandis, præsertim χ, 157 sqq. Cum Telemacho pœnas repetit ab ancillis et Melan- thio, 454 sqq.
- Εὐμήδης, εος, præco Trojanus, dives, pater Dolonis, K, 314, 412, 426. — *Ætolus, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*
- Εὐμηλος, Admeti f., rex Pherarum in Thessalia; dux Græco- rum, cum undecim navibus, B, 714, et optimis equabus, quas olim paverat Apollo, 763-766. Certat equestri cer- tamine in ludis funebribus, Ψ, 288 sqq., 354, 380, 481; eumque infortunio affectum miseratur Achilles, 532 sqq. Uxor ejus Iphthime, Penelopes soror, δ, 797 sqq. — *Eumelus Corinthius a nonnullis pro Titanomachiæ scriptore habebatur, fr. 1, 2, p. 585.*
- Εὐμόλκος, unus principum Eleusinis, H. Cer. 154, 475.
- Εὐνῆος, filius Jasonis et Hypsipyles, princeps Lemni insulæ, H, 478 sqq.; Ψ, 747.
- Εὐπειθης, εος, nobilis Ithacensis, pater Antinoi proci, α, 383; δ, 641; π, 363, etc. Occiso filio bellum in Ulyssem con- citaturus, ω, 421 sqq., 465 sqq., ceditur, 522 sqq.
- Εὐριππος, ε, fretum Eubœæ, H. Ap. 222.
- Εὐρύς, ventus ab oriente flans, B, 145; II, 765; ε, 295; μ, 326; τ, 206.
- Εὐρύδης, ου, procus Penelopes, cæsus, χ, 267.
- Εὐρύαλος, 1) Mecistei f., fortissimus, dux sub Diomede, B, 565 sq. Pugnât egregie, Z, 20 sqq. In certaminibus fu- nebrium ludorum ei adest Diomedes, sed malo eventu certat, Ψ, 676 sqq. (*Il. parv. fr. 17, p. 598.*) 2) Phæax, ἴσος Ἀπρί, θ, 115, 127, 140; Ulyssem lædit, 158 sqq.; sed ei satisfacit, 396 sqq. — *Tertius, filius Melanis, Alc. fr. 8, p. 589.*
- Εὐρύδαντης, ου, 1) Agamemnonis præco, A, 320; I, 170. 2) Ulyssis præco, Ithacensis, B, 184; τ, 244 sqq., ubi de- scribitur forma ejus. — *Prior in Il. parv. fr. 17, p. 598, b.*
- Εὐρύανεια, Hyperphantis filia, quacum quatuor liberos genuit Ædipus, *Æd. fr. 2, p. 587.*
- Εὐρύάμας, αντος, δ, 1) princeps Trojanus, cujus duo filii pugnant, δνειροπόλος γέρων, E, 148 sq. 2) Procus Penelopes, σ, 296; occiditur, χ, 283.
- Εὐρύδίκη, uxor Nestoris, filia Clymeni, γ, 452. — *Alia, Æneæ uxor, Cypr. fr. 5, p. 592.*
- Εὐρύκλεια, Opis filia, a Laerte emta, nutrix Ulyssis, α, 428-435, ubi Penelopæ servit. Telemacho viatica præbet, 345 sqq., 361 sqq. Quod Penelopæ narrat, δ, 742 sqq. Re- deuntem Telemachum prima videt, ρ, 31. Famulas in thalannis retinere jubetur, τ, 15 sqq. Laudatur, 353 sqq., 357 sqq. Agnoscit herum, 467 sqq., et promittit silentium, 492 sqq. Conf. 401; υ, 128 sqq., 147. Portas occludere jubetur, φ, 380 sq. Post eadem procorum, χ, 391 sqq., 424. Prima nuntiat Penelopæ, adesse herum, ψ, 1 sqq.
- Εὐρύλοχος, affinis Ulyssis, sororis ejus maritus, hinc prima- rius inter socios, x, 205 sqq. Ducit partem sociorum caute ad Circen, 232 sqq.; hinc solus non mutatus, nuntium tristem refert. Obstitit Ulyssi, ad Circen pergenti, 429 sqq.; hinc timentem Ulysses pene occidit, 438 sqq.; se- quitur tamen Ulyssem, 447. Navigat una ad inferos, λ, 23. Est dux navis, μ, 195, 278 sqq. Suaelet absente Ulysse sociis male, 339 sqq.; et fit causa exitii omnibus secum, 417 sqq.
- Εὐρύμαχος, nobilis Ithacensis, Polybi f., procorum cum An- tinoo princeps, δ, 628 sqq.; φ, 126 sqq., etc. Simulate blan- ditur Telemacho, α, 399 sqq. Concio ejus, β, 177 sqq. Plurima dabat Penelopæ, ο, 16 sqq.; σ, 295 sqq. Ficta ad eam oratio, π, 434 sqq. Ulyssem irridet et scabello petit, σ, 349-398. Vaticinia ridet, υ, 359 sqq. Arcum tentat, φ, 245 sqq. Penelopen alloquitur, 320 sqq. Antinoo occiso placare studet Ulyssem, deinde ense in eum irruens oc- ciditur, χ, 42 sqq. Cum Melanthii sorore consueverat, σ, 325.
- Εὐρύμδουσα, serva regis Phæacum, quæ Nausicaam edu- caverat, η, 7 sqq.
- Εὐρύμδων, αντος, 1) rex gigantum in Epiro, pater Peribœæ, η, 58 sqq. 2) Ptolemæi f., Agamemnonis auriga, Δ, 228. 3) Nestoris famulus, Θ, 114; A, 620.

Εὐρύμειδος, ου, Eurynei f., Telemus, ι, 509.
 Εὐρύνομη, 1) Oceani filia, cum Thetide Vulcanum recipiens caelo ejectum, Σ, 398-405. 2) Vetula ταμὴν in Ulyssis domo, ρ, 495 sqq.; τ, 164 sqq.; τ, 95 sqq.; υ, 4; ψ, 292. Lavat Ulyssem patrata caede, ψ, 153 sqq.
 Εὐρύνομος, nobilis Iliacensis, Ἀgypti f., procorum unus, β, 21; occisus, χ, 242.
 Εὐρύπυλος, 1) Herculis f., princeps in insula Co, quæ dicitur Εὐρυπύλου πόλις, Β, 677. 2) Euamoniis f., princeps Thesalus, cum 40 navibus in Trojam veniens, Β, 736. Pugnât, Ε, 76 sqq.; Ζ, 36. Inter novem ἀρίστους post Achillem, Η, 167; Θ, 265. Pugnât, Α, 575 sqq., ubi vulneratur; 809 sqq.; Ο, 392; Η, 27. (*Axionem Priami occidit, Il. parv. fr. 19, p. 599.*) 3) Telephi f., occisus a Neoptolemo, λ, 519 sq. — *Trojanis auxilio profectus, fortissime gnans a N. occiditur, Il. parv. p. 583, b; postquam ipse Machaonem prius occiderat, fr. 7, p. 596.*
 Εὐρύσθεύς, ἥος, Stheneli f., Persei nepos, Jovis et Danaes pronepos; historia nativitatē Eurysthei narratur Τ, 103-124. Herculi labores imperavit, 132; Θ, 363; Ο, 639; λ, 621-626; Η, 14, 5.
 Εὐρύτιδης, ου, Euryti f., Iphitus, φ, 14, 37.
 Εὐρύτιον, oppidum, pro Æchalia habebatur, fr. 3, p. 590.
 Εὐρύτιων, ὠκος, Centaurus in Thessalia. Temulentus turbas excitat in nuptiis Pirithoi, et perit, φ, 295-304.
 Εὐρύτος, 1) princeps Æchalie, sagittandi peritissimus, Β, 596, 730. Ab Apolline occisus, quem provocarat de arte sagittandi, θ, 224 sqq. Arcum ejus dono accepit Ulysses a filio illius Iphito, quem proci tendere nequibant, φ, 13-38. — *Conf. Æch. Exp. fr. 1, p. 590. Liberi duo ex Anthoe, fr. 6, p. 591.* — 2) Actoris f., princeps Eleorum, Β, 621.
 Εὐρυψέσσσα, Hyperionis soror et uxor, Η, 31, 4 sqq.
 Εὐρύπτη, Φοίνικος κόρυς, ex qua Jupiter genuit Minoem et Rhadamanthum, Ξ, 321 sq.; Batr. 79. De terra dictum in Η. Ap. 251.
 Εὐρύτωρος, princeps Thraciæ, Acamantis pater, Ζ, 8.
 Εὐτύρησις, ιος, urbs Boeotiæ, Β, 502.
 Εὐτύριος, Trezeni f., dux Ciconum, inter auxilia Trojanorum, Β, 846 sq.
 Εὐφύτης, ου, princeps Ephyræ ad Selleentem, Ο, 532.
 Εὐφύριος, Panthoi f., Trojanus, inter fortissimos, vulnerat Patroclum, et laudatur, Η, 806 sqq., 850. Patrocli corpus spoliare aggressum Menelaus interfecit, Ρ, 9-60.
 Εὐχῆνωρ, ορος, Polyidi vatis Corinthii f., cum fratre ad Trojam cecidit, Ν, 663-672.
 Εὐχάλτης, ου, Aloeï s. Neptuni f., cum fratre Oto Martem vinxit, Ε, 385 sqq.; Olympum invadere voluit, λ, 305-320, ubi v. plura. — *Cum fratre Oto et Æoclo, Ascræ nymphæ filio, Ascræ urbem condidit, Atth. fr. 2, p. 586.*
 Εὐφύρη, 1) urbs Elidis, ad quam fluvius Selleis, Β, 659; Ο, 531. 2) Corinthus, Ζ, 152. 3) Thesprotiæ urbs, α, 259; β, 328 (πίερα ἀρούρα).
 Εὐφύροι, Ephyræ primæ cives, Ν, 301.
 Εὐχέλῃς, ἥος, Actoris f., Polymedes maritus, ex ducibus Myrmidonum, Η, 189.
 Εὐχελος, 1) Trojanus, a Patroclo cæsus, Π, 694. 2) Alius, Agenoris f., ab Achille interfectus, Υ, 474.
 Εὐχέμων, ονος, Priami f., cæsus a Dione, Ε, 160 sqq.
 Εὐχένιος, nobilis Phæax, senex, η, 155 sqq.; λ, 342 sqq.
 Εὐχέπωλος, 1) Trojanus, Thalsii f., cæsus ab Antilocho, Δ, 458 sqq. 2) Tyrannus Sicyoniorum, cui Agamemno remisit expeditionem, equo strenuo accepto, Ψ, 396 sqq.
 Εὐχετος, rex in regione Epiri, ob crudelitatem immanem famosus, βρώτων δηλήμων πάντων, σ, 83-86, 114 sq; φ, 308.
 Εὐχέρων, ονος, Nestoris f., γ, 413, 440.

Ἐχίνα, ὠνος, insulæ in mari Ionio, postea Ἐχινάδες dictæ, Ιεραι, Β, 625.
 Ἐχίος, 1) Græcus, Mecistei pater, Θ, 333; Ν, 422. 2) Alius, cæsus, Ο, 339. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, Η, 416.
 Ἐωσφόρος, Lucifer, Ψ, 226.

Z

Ζαγρεὺς, cum Tellure invocatur θεῶν παννύπιατε πάντων, Alc. fr. 6, p. 589.
 Ζάκυνθος, δ et η, insula, imperio Ulyssis subjecta, Β, 634; α, 246 (ὠλήει); π, 123, 250; τ, 131; ι, 24 (ὠλήσσσα); Η. Ap. 429.
 Ζέλεα, urbs Troadis, sub Ida, Β, 824; Δ, 103, 121.
 Ζεύς, Διός, Διτ, Δία, et Ζηνός, Ζηνι, Ζῆνα, Jupiter, Saturni et Rheæ filius, Ο, 187 sq., cui in partiendo cessit cælum et terra, 192 sqq., seniori et sapientiori quam Neptunus, Ν, 355 sq. Est summus deorum, cui omnes assurgunt, σφοῦ πατρός ἐναντίον, Α, 533 sq., supremus moderator, ὑπατος μῆστωρ divinorum humanorumque, Θ, 22; Ρ, 339. Epitheta solita: εὐρύστα, Κρονίδης, Κρονίων, μητιέτα, Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων, ἀναξ, νεφεληγερέτα, κελαινεγής, πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὑπερμενής, μέγας, μέγιστος, κύδιστος, αἰγιόχος, Κρόνου παῖς, τερπικέραυνος, ἀστεροπητής, ἡλιθερέτης, ἐρίγδονος πόσις Ἥρης, ἐριθερέτης, στεροπηγερέτα (Η, 298), ἡλιόλυτος, et alia inferius ponenda. In rerum natura ei tribuuntur τὰ μετέωρα, fulmina, nives, grandines, pluvia, et omnia ex æthere et aere (πανομαῖος, Θ, 250), passim in utroque carmine. Ex eo dies et noctes, ξ, 93, anni tempestates, ω, 343, et ipsi anni, Β, 134. In terra quod omnia moderatur, pro teste invocatur in iuribusjurandis, Γ, 276; Η, 76; Κ, 329; ξ, 158, etc., et regibus dat sceptrā et θέμματα, Β, 197, 205 sq. Præcones sunt Διός ἄγγελοι, Η, 274. Ipse ταμίης πολέμοιο ἀνθρώπων, Δ, 84; Τ, 224; Ρ, 339, et in universa Iliade. Terret ægide a Vulcano facta, Ο, 308 sqq.; Ρ, 593 sq. Διός μάστιγι δαμῆναι, Μ, 37; Ν, 812. Ejus duo dolia, bonorum et malorum, Ω, 527-533: quæ utraque passim ab eo repetuntur, sed bona frequentius, ut divitiæ, Ψ, 299; δ, 207; ζ, 188, etc. Ξείνιος, Ν, 624; ξ, 183, 389: nam hospites tuctur et mendicos, ζ, 207 sq.; et supplices, ι, 269 sq.; ικετήσιος, ν, 213. Ἐρκιος, φ, 415. Quercus ei sacra, Ε, 693; Η, 60; ξ, 328; τ, 297. Δωδωναῖος, Πηλεαγχιός, a cultu loco, Η, 233. Columbæ ei ferunt ambrosiam, μ, 63. Hæc fere commemoranda duximus ex innumeris, quæ in utroque carmine de eo leguntur; adjicimus aliqua de sobole ejus et de partibus quas sustinet in Η. et Od.: nam deorum conciones persequi singulas longum et inutile foret. Amores suos et natos natusque commemorat Ξ, 315-327. Præterea de Apolline et Diana, Η. Ap. init.; de Mercurio ex Maja, Η. Merc. init.; quem inter et Apollinem judicat, 328 sqq.; de Baccho ex Semele, Η. 6, 1; 25, 2; 26, 5; de Zetho, Amphione et Hercule, λ, 260 sqq.; de Minoe, Ν, 449, qui est Διός δαριστής, τ, 179; Xanthus, Jovis filius, Φ, 2; Dardanus, Υ, 215; Sarpedon ex Laodamia, Ζ, 198 sq.; Νύμφαι, ρ, 240; Αἰταί, κόρυραι Διός, Ι, 604 sqq.; Ἀτῆν, πρόσθα Διός θυγάτηρ, Τ, 91. Hymnus in eum, 22. Proserpinam dat Plutoni fratri uxorem, Η. Cer. 30 sq.; sed ob famem terræ immisam, petit ut eam redire sinat, 325 sqq.; quam invitat in Olympum, 441 sqq. Quomodo Juno eum sefellerit, quum Hercules nasceretur, τ, 96-125; quare Ἀτῆν in terram ex Olympo projecit, 126 sqq. — Redux ab Æthiopiis, quæ cum diis ierat κατὰ δαῖτα, Α, 423 sq., supplicata a Thetide, ut Achilli factam injuriam ulciscatur, ei annuit, 493 sqq. Somnium igitur fallens mittit Agamemmoni, Β, 2 sqq. Trojam servare studet, Δ, ι sqq.; sed Juno clam novas belli causas serit. Χιτώνα Διός induit sibi Minerva, Ε, 736. Prohibitibus ab

auxiliando diis in Idam pergit, Θ, 2 sqq.; et lance pensitatus utriusque populi fortunam, 69 sqq. Eridem mittit Achivis ad excitandam pugnam, A, 3 sqq. Usque vigilans in Ida, tandem a Junone amoris illecebris delentus, Somno traditur, Ξ, 225-353. Sed somno solutus, Junonem graviter increpat et deos e certamine revocat, O, 4 sqq. De Sarpedonis filii sorte sollicitus, II, 431 sqq.; 666 sqq. Achille in pugnam reverso, diis, utri parti vellent, succurrendi potestatem dat, Υ, 4 sqq. Hectorem miseretur, X, 167 sqq.; sed lanx ejus fali descendit, 209 sqq. Apollinis monitu Hectoris corpus reddere jubet Achillem, interprete Thetide, Ω, 64 sqq.; et Priamum, id petere, 169 sqq. In felicem reditum decernit Achivis, γ, 132, 152, 288. — Absente Neptuno, Ulyssis reditum in patriam, petente Minerva, concedit, α, 64 sq. Et mittit Mercurium ad nympham Calypso, ut hanc eum dimittat, ε, 28 sqq. Uliationem Soli concesserat de sociis Ulyssis, M, 385 sqq. Omnia fausta rogatus dat Ulyssi, υ, 97 sqq. Acri fulmine dirimit praelium Eupitheii sociorum, procos ultororum, ω, 539 sqq. — Ζεύς καταχθόνιος, Pluto, I, 457. — *Consilia init cum Themide de Trojano bello, Cypr. p. 581, b. Deorum judicium præcipit, ibid. Ἐπερήμερον ἀθανάτων τριβύλι Diocuris, ib. p. 582, a. Consultat quomodo Trojanos sublevet, remoto Achille ex certamine, ib. p. 583, a. Immortalitatem dat Memmoni, Eth. p. 583, a. Jovis Hercei in ara occiditur Priamum, II. Exc. p. 584, a. Saltantem induxerat Tilanomachiae scriptor, fr. 2, p. 585. Μῶμος ἰπσι σύμβουλος quid suaserit, Cypr. (si hoc quoque inde sumtum) fr. 1, p. 591. Terram hominibus nimis gravatam, per bella levat, ib. p. 592. Helenam gignit ex Nemese in plurimas formas mutata, fr. 3, ib. Ζῆνα, fr. 17, p. 594. Laomedonti vitem auream dat pro Ganymede filio, II. parv. fr. 3, p. 595. Dardano dederat Palladium, II. Exc. fr. 3, p. 593. Tantatum quomodo puniit, Nost. fr. 10, p. 600.*

Ζεφυρίη, Zephyri aura, η, 119.

Ζεφύρος, ventus flans ab Oceano ex occasus regione, δ, 567 sq.; Ὁρήκηθεν spirat cum Borea, I, 5. Epulo excipit alios Ventos, Ψ, 200. Nives demittit, τ, 206. Pater equorum Achillis ex Harpyia Podarge ad Oceanum pascente, II, 150 sq. Est κελαδενός, κεκληγώς, λαβρός, αἰθριος (H. Ap. 433), δυσάτης, αἰὲν ἐπυρόρος.

Ζῆθος, Jovis ex Antiopa f., frater Amphionis, cum eoque conditor Thebes, λ, 260-265. Aedonis maritus, Ityli pater, τ, 523.

H

Ἥδῃ, filia Jovis et Junonis, Herculis uxor in caelo, καλίσφυρος, λ, 603 sq.; H. 14, 11. Nectar ministrat, Δ, 2 sq. Junoni adest in apparando curru, E, 722 sqq. Martem lavat, 905. Cum Venere et Gratia saltat, H. Ap. 195.

Ἡγησίως Salaminus pro Cypriorum carminum scriptore habitus, p. 581, a.

Ἡγησίονος, Althidis poeta, p. 586.

Ἡγίας, i. q. Ἀγίας, q. v.

Ἡέλιος. V. Ἥλιος.

Ἡερίδεια, Aloeii uxor altera, περικαλλής, E, 389.

Ἡετίων, υἱος, 1) pater Andromaches, princeps Thebes Cilicium; quem Achilles occidit et praedas ab eo egit, Z, 395 sqq.; Ψ, 827 sqq.; A, 366; I, 188, etc. 2) Imbrius, Iasonis f., qui Priami hospitis filium ab Achille redemit et Ariabem misit, Φ, 41 sqq. 3) Trojanus, Podis pater, P, 575, 590.

Ἡιώνες, αἰ, Argolidis oppidum, B, 561.

Ἡιονεύς, ἦος, 1) Graecus, occisus ab Hectore, II, 11. 2) Thraciae princeps, pater Rhesi, K, 435.

Ἡλέοι, Elei; eorum bellum cum Pylis, A, 671 sqq.

Ἥλεκτρη, nymphe, socia Proserpinae, H. Cer. 418. — *Pleias, Dardani mater, suum inter Pleiadas locum reliquit ante excidium Trojae, II. Exc. fr. 5, p. 599.*

Ἥλιος, Sol, θ, 271, et H. 31, alibi semper Ἥέλιος: ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει, μ, 323. Epitheta: ἀναξ, παμφανόων, φαίδων, φαεσίμβροτος, τεφρίμβροτος, ἀκάμας, ὑπερίων. Hyperionis et Euryphaesae filius, H. 31; ex Perse uxore pater Circes et Aetiae, κ, 135 sqq.; Ep. 14, 15; ex Neera Phaethuses et Lampetiae nympharum pater, μ, 132 sq.: quae boves ipsi pascebant, ab Ulyssis sociis mactatas, ibid. et 353 sqq. Quorum interitum ab Jove impetrat, 376 sqq. Martis cum Venere adulterium Vulcano indicat, θ, 271; Cereri raptum Proserpinae, H. Cer. 62 sqq.

Ἥλις, ἰδος, regio Peloponnesi, δια, B, 615; Δ, 686, 698; εὐρύχορος, δ, 635; ὅθι κρατέουσιν Ἑπιοί, ν, 275; ο, 297; ω, 431; ἱππόβοτος, φ, 347. — Βουκόλια ibi inspicit Ulysses, Teleg. p. 583, a.

Ἥλυστον παδίον, felicissimus campus prope Oceanum, ad occasum, δ, 563-569.

Ἥλωνη, urbs Thessaliae, B, 739.

Ἡμαθίη, Macedonia pars, Ξ, 226.

Ἡνιοπεύς, ἦος, Thebaei f., auriga Hectoris, Θ, 120.

Ἡνοπίδης, ου, Enopis f., Satnius, Ξ, 444.

Ἡνός, σπος, 1) Trojanus, pater Samii, Ξ, 443 sqq. 2) Graecus, Clytomedes pater, Ψ, 634.

Ἡπειρος, 1) Echeti regis regnum, σ, 83, 114. 2) Leucadia, vel Acarnania, continens Ulyssi subdita, B, 635; fort. et ξ, 98; φ, 109; ω, 378.

Ἡπυτίδης, ου, Epyti f., Periphas, praeco, P, 324.

Ἡρακλείδης, αο, Hercules f., 1) Thessalus, B, 679; 2) Tlepolemus, 653; E, 628.

Ἡρακλείος, adject. Ἡρακλείους χεῖρας, Ep. 14, 18.

Ἡρακλῆϊν βίη fere vocatur Hercules ab Homero, B, 658, 666, etc.

Ἡρακλῆς, ἦος, Jovis f. ex Alcmena, Amphitryonis conjuge, λ, 266-268, θρασυμένμων, θυμολέων. Hymnus in eum λεοντόθυμον, 14. Junonis fraudes in eo nascente, quibus Eurystheus fit potentior, T, 96-125. In laboribus ei ab Eurystheo impositis saepe servatus a Minerva, Θ, 362 sq. Nelei domum destruit, A, 689 sqq. Junonem vulnerat, E, 392 sqq.; Ἀδην, 395 sqq. Trojam expugnat ob equos Laomedontis, E, 638 sqq.; in reditu autem ab hac expeditione per Junonem tempestatibus in Co insulam jactus, ab Jove Argos reducit, Ξ, 250 sqq.; O, 25-30. Ejus τεῖχος ἀμείχρτον, contra cetum, Υ, 145 sqq. Iphitum hospitium imprudens occidit, Φ, 22-38. Praestans sagittarius, θ, 294. Tlepolemus filius ex Astyochea, B, 638; E, 639. Alii ejus υἱέες υἱωνοὶ τε, B, 666. Umbra ejus cum Ulysse loquitur, dum ipse cum Hebe uxore in Olympo est, λ, 600-626. — *Ejus furor in Cypriis narratus, p. 582, a. Arionem equum accipit a Cipro, per eum vincit Cycnum Martis filium cursu equestri in Pagasaeo Apollinis templo, equumque donat Adrasto, Theb. fr. 6, p. 588. Cum Iole, Ech. Exp. fr. 2, p. 590. Echatiā capit, fr. 6, et alibi. Apud Cianos, quos Hylam quaerere et obsides dare cogit, fr. 4. Cum Theseo Themiscyram capit, Nost. fr. 9, p. 600.*

Ἡρῆ, Juno, Saturni filia, πρόσθα θεά, E, 721; Θ, 383, etc., Jovis soror et uxor, II, 432; Σ, 356. Solita epitheta: πότνια, χρυσόθρονος, λευκώλενος, ἡλόχομος, βοώπις, ἐρατώπις (Ep. 1, 2), χρυσοπέδιλος (λ, 603), Ἀργεῖη. In eam H. 11. Urbes ei carissimae, Δ, 51 sq. Ab Rhea matre, quum Saturnus ab Jove dejectus esset, data Oceano et Tethyi nutrienda, Ξ, 201 sqq. Irata ob Minervam ex Jove solo natam peperit Typhaonem monstrum, H. Ap. 306-354. Fraudem in Hercule et Eurystheo nascentibus, T, 96-125. Vinculis injicit Jovem, cum aliis diis, A, 399 sq. Ab

eo de caelo suspenditur, duabus incudibus gravata, O, 18 sqq. Ab Hercule ad dextram mammam vulnerata, E, 392 sqq.; quem tempestatibus jactat ab Iliaca expeditione revertentem, E, 250-256; O, 25 sqq. Argo navem servat dilecto Iasoni, μ, 71 sq. Dat robur, I, 254; formam et prudentiam, υ, 70. In Iliade primum impellit Achillem, ut concionem vocet, A, 55. Dein Thetide apud Jovem visa, jurgia necit quæ mariti minis et Vulcano intercedente compescuntur, 536-611. Decedere cupientibus Achivis, per Minervam impellit Ulyssem ad eos retrahendos, B, 156 sqq. Trojæ excidium poscit, Δ, 150 sqq.; et parat ut Trojani fœdera lædant, 169 sqq. Græcis opitulatur, E, 711 sqq. (currus ejus, 722-732), eosque altissime inclamat, 783 sqq. Iterum opitulatur iisdem, Θ, 198 sqq., 350 sqq.; sed coercetur a Jove, 399 sqq. Jam principibus Græcorum vulneratis, Veneris cestum mutata, Jovem amore delinit, auxiliante Somno, E, 153-352. Ab experfacto Jove graviter increpata, O, 13 sqq., culpam in Neptunum transfert, 34 sqq., et mandata Jovis facit, querens de eo in concilio deorum, 78 sqq. Increpatur a Jove ut ἀνστήσας 'Αχιλλῆα, E, 356 sqq. Auxiliatur Græcis, Υ, 33 sqq., adversante Diana, 70 sq. (Conf. Φ, 479 sqq.) De Ænea cum Achille pugnante consulit deos, 112 sqq. Vulcanum jubet incendere Xanthum fluvium, Φ, 340 sqq. In reditu Græcorum servat Agamemnonem in mari, δ, 513. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Tempestatem immittit Paridi cum Helena Trojam vehente, ib. p. 582, a.*

Ἠριδάνας, fluvius, Batr. 20.

Ἠφαιστος, Vulcanus, Jovis f., ex Junone claudus natus, Σ, 396 sq.; H. Ap. 317 sq. A Jove irato caelo dejectus, a Thetide et Eurynome exceptus per 9 annos in Oceano degit et ornatum Nereidibus facit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq. Alio tempore in Lemnum dejectus, a Sintibus benigne excipitur, A, 590 sqq.; O, 23. Epitheta: ἀμειγνύς, καλλοποδίων (Φ, 331), πολύμητις, πολύφρων, κλυτοτέχνης, et sim. In eum H. 19. Artius ejus opera hæc fere memorantur: donus deorum in Olympo, A, 606 sqq.; et sellæ in porticibus, Υ, 12; thalamus Jovis, E, 166 sq., 338 sq.; ægis, O, 309; sceptrum, B, 101; thronus aureus, E, 238 sq.; lorica Diomedis, Θ, 195; crater Sidoniorum regis, δ, 615 sqq.; ο, 115 sqq.; canes aurei viventes in regia Phæacum, η, 91 sqq.; aureæ puellæ, pocula mira, et alia in ipsius domo, descripta Σ, 369 sqq., ubi v. plurima de officina, operibus et arte ipsius. Cum Minerva homines docuit artes omnigenas, ζ, 233; Ψ, 160 sq.; H. 19. In Iliade, conciliat Junonem cum Jove et diis nectar ministrat, A, 571-600. Servat in pugna filium sacerdotis sui, E, 23, coll. 11. Græcis opitulatur, O, 214; Υ, 36 sq., ubi incessus ejus pingitur. Thetide, cujus in ipsum beneficiorum meminit, pelente, arma admirabilia fabricatur Achilli, Σ, 369-617. Charis cum eo est, quam duxerat, 382 sq. Junone petente, Xanthum igne premit, Φ, 328-382. Veneris maritus, Martem adulterum artificioso reti implicat, θ, 267-359. Φλόξ Ἠφαιστοιο, ignis, I, 464; Ψ, 33, etc. — *E terra ortum dicit Danaïdis poeta, fr. 3, p. 586. Hastam Pelei parat, Cypr. fr. 4, p. 592; auream vitem et uvas Jovi, Il. parv. fr. 3, p. 595.*

Ἠχώ, οὐς, Echo, H. 18, 21.

Ἠώς, οὐς, Aurora, Hyperionis et Euryphaessæ filia, H. 31, lucem diurnam mane nuntians vel afferens. Epitheta: ἡριγένεια, φαισίμβροτος (Ω, 785), χρυσοόβρονος, εὐθρόνος, βοδοδάκτυλος, κροκόπεπλος, φαινολίς (H. Cer. 51), etc. Tithoni conjux, A, 1. Ex quo mater Memnonis, δ, 188. — *Cui interfecto immortalitatem ab Jove petit, Æth. p. 583, a.*

Θ

Θάλεια, una Nereidum, Σ, 39.

Θάλλιος, Euryti f., dux Epeorum, B, 620.

Θαλυσιάδης, Thalsii f., Echeopolus, Δ, 458.

Θάμυρις, vates, Cechalia redux Musas ad certamen cantus provocabat, victus ab iis privatus est oculis et cantu, B, 594-600. — *In Musas gloriatione peccat et in Orco punitur, Min. fr. 1, 2, p. 590.*

Θάνατος, Mors, frater Somni, E, 231.

Θαυμαχίη, urbs Magnesiae, B, 716.

Θεανώ, οὐς, Cissei filia, καλλιπάρχος, A, 224, Hecuba soror, uxor Antenoris, bona noverca Pedæi, E, 70 sq.; sacerdos Minervæ, Z, 298 sqq.

Θέη, mater Solis, fort. restituenda H. Cer. 64.

Θέμις, στος, Jovi convocat deos in concionem, Υ, 4 sqq.; etiam hominum ἀγοράς ἤμιν λύει ἢ δὲ καθίζει, β, 69. Junonem ab Jove increpatam poculo excipit, et querentem audit, O, 87 sqq. (καλλιπάρχος). Mars ejus συναγωγός, H. 7, 4. Cum ea ἐγκλιδὸν ἐχομένη, Jupiter ὄρους ὀρίζει, H. 22, 2 sq. — *Cum ea consulat Jupiter de Trojano bello, Cypr. p. 581, a.*

Θεμισκυρῶ, Amazonum urbs, ab Hercule capitur, Nost. fr. 9, p. 600.

Θεοκλύμενος, nobilis Græcus et vates. Genealogia ejus et fata, ο, 223-286; Telemachi hospes, 528 sqq.; ρ, 71 sqq.; vaticinator redditum Ulyssis, 151 sqq.; et procis mortem, υ, 350 sqq.; 363 sqq.

Θεσσαλός, 1) Polynicis f., a Telepho occisus ante bellum Trojanum, Cypr. p. 582, a. 2) Sisyphei f., Præti pater, Nost. fr. 5, p. 600.

Θερσίλοχος, Trojanus, P, 216; occiditur ab Achille, Φ, 209.

Θερσίτης, ου, Agrii f., valde deformis, ἀκατόμυθος, ἀμειροπής, ob contumeliosos sermones ab Ulysse verberatus, B, 212-277. — *Achilli Penthesileæ amorem objicit et ab eo obtruncatur; de qua cæde tumultus inter Græcos oritur, Æth. p. 583, a.*

Θέσπεια, oppidum Bæotiae, B, 498.

Θεσπρωτοί, Epiri populus, ξ, 315, sq., 335; π, 65, 427; ρ, 526; τ, 271, 287, 292. — *Eorum regina Calitidice, bellum contra Brygos, illaque mortua, rex Polypætes, Ulyssis filius, Teleg. p. 585, a.*

Θεσσαλός, Hercules f., B, 679.

Θεστορίδης, ου, Thestoris f., Calchas, A, 69; M, 394. Alius, Phocæus, qui Homero carmina surripuerat, Ep. 5.

Θέστωρ, ορος, 1) Trojanus, Enopis f., a Patroclo occisus, II, 401. 2) V. Θεστορίδης.

Θέτις, ἰδος, dea maris, Oceani filia, uxor Pelei, mater Achillis. Epitheta: ἀργυρόπεζα, καλλιπλόκαμος, ἡέκομος. Juno eam educaverat et dederat Peleo, Ω, 59 sqq. Jovem servaverat misso Centimano, A, 396 sqq.; Vulcanum e caelo dejectum, qui 9 annos in domo paterna mansit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq.; Bacchum a Lycurgo fugientem sinu susceperat, Z, 136 sq. Filium de Agamemnone querentem audit, consolatur, A, 357, et ab Jove ultionem petit, 495 sqq. Fatum filio exposerat, I, 410 sqq.; et dederat arcam vestium etc., II, 222. Cum Nereidibus venit ad filium de Patroclo lugentem, Σ, 35 sqq., eumque consolata, arma petit a Vulcano, 369 sqq.; T, 3 sqq. Patroclum deflet, Ψ, 14. Jovis monitu filio persuadet, ut Hectoris corpus reddat, Ω, 74 sqq. Mortui filii arma in certamen ponit, λ, 546. Filium deflet cum Nereidibus, ω, 47 sqq., in aurea amphora ossa condi jubet, 73 sqq., et ludos funebres instituit, 85 sqq. — *Helenam filio cupientis præbet conspiciendam, Cypr. p. 582, b. Prædicat filio eventura de Memnone, Æth. p. 583, a. Deflet filium occisum cum Musis et Nereidibus, eumque e rogo abreptum in*

Leuca insula constituit, ibid. et b. Reditum pedestri itinere suadet Neoptolemo, Nost. p. 584, b.
Θηβαίος, Eniopei pater, Trojanus, ὑπέρθυμος, Θ, 120. — Adject., Thebanus, x, 492, 565; λ, 90, 165, etc.
Θηβαίος, Ἰδός, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sqq.
Θήβαι, ἡ, et Θῆβαι, αλ, Thebæ, 1) Bæotiæ urbs, ἐκτάπυλος, Δ, 406; λ, 262; silvæ ibi erant, antequam conderetur, H. Ap. 225 sqq. Conditæ a Zetho et Amphione, λ, 262 sqq. Œdipus rex, 275 sq. Res ex bello ab ejus filiis orto memorantur Δ, 372 sqq.; E, 803 sqq.; Z, 223; K, 285 sqq.; Ξ, 114. Εὐστέρωνος, T, 99; εὐρύχορος, λ, 265; καλλίχορος, H. 14, 2. 2) Ægypti, ἐκατόμυλος, I, 381 sqq.; δ, 126 sq. 3) Cilicum urbs, ὑψίπυλος, Z, 416; ὑποπλακίη, 397; ἱερὴ πόλις Ἡετίωνος, A, 306 sq., capta et direpta ab Achille, B, 691; X, 479.
Θησεΐδαι, *Thesei filii, præmia accipiunt excisa Troja, Il. Exc. fr. 1, p. 599.*
θησεύς, ὥς, heros et princeps Atheniensis, Ἀεῖ f., A, 265; λ, 631. Cum Ariadnæ ex Creta abiit, λ, 321 sqq. — *Res ejus cum Ariadnæ in Cypris narratæ, p. 582, a. De ejus cum Pirithoo in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590. Cum Hercule adversus Amazonas pugnat et ab Antiopa amatur, Nost. fr. 9, p. 600.*
Θήβη, urbs Bæotiæ, πολυτέρων, B, 502.
Θεαὶ νῆσοι, i. q. Ὀρεῖται, in Acheloi ostio, o, 299.
Θέας, αντος, 1) princeps Ætolia, Adramonis f., fortissimus; cum 40 navibus venerat ad bellum, B, 638 sqq., ubi ejus urbes, et A, 216. Pugnat, Δ, 527 sqq. Neptunus ejus formam induit, A, 215 sqq. Concio ejus, O, 281 sqq.; T, 239. Cum Ulysse in insidiis positus ad Trojam, δ, 499. 2) Rex Lemni insulae, Bacchi f., Ξ, 230. Dona accipiebat a mercatoribus portus ejus intrantibus, Ψ, 745. 3) Trojanus, occisus a Menelao, II, 311. — *Alius, a quo Ulysses vulnecrat in expugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 10, p. 596.*
Θήν, Nereidum una, Σ, 40.
Θορκός, Atticæ oppidum. Θορκιόνες, H. Cer. 126.
Θῶων, ὠνος, 1) Trojanus, Phanopis f., a Diomede occisus, E, 152. 2) Alius, ab Ulysse occisus, A, 422. 3) Alius, M, 140; interfectus ab Antilocho, N, 545 sqq. 4) Nobilis Phæax, θ, 113.
Θῶωσα, mater Polyphemi ex Neptuno, α, 71.
Θωύτης, ου, Menesthei præco, M, 342 sq.
Θρασύας, Trojanus s. Pæon, occisus ab Achille, Φ, 210.
Θρασυμήδης, εος, δ, Nestoris f., dux, I, 81; K, 255; Ξ, 10. Pugnat, II, 321 sqq.; P, 378, 705. Domi, γ, 414 sqq.; bovem ferit in sacrificio, 442 sqq.
Θρασυμήλος, Sarpedonis famulus, a Patroclo occisus, II, 463 sqq.
Θρήκες, et Θρήκες, Thraces, B, 844 sq.; E, 462, etc.; ἀκρόκομοι, Δ, 533; ἱπποπόλοι, N, 4; Ξ, 227. Amici Trojanorum. Novi adveniunt sub Rhæso, K, 434 sqq. Θάρυριν τὸν Θρήκα, B, 595. — *Penthesilea Θρήσσα, Æth. p. 583, a.*
Θρήκιος, adj. Ψ, 808; K, 559; N, 577; H. Ap. 33. Θρήκίη Σάμος, N, 12 sq.; H. Ap. 34, Samothrace. Θρήκιος πόντος, Ψ, 230.
Θρήκη, Thracia, ἐπίθωλαξ, A, 222; Γ, 485; N, 301, etc. Θρήκην flant venti, I, 5. Mars ibi habitat, θ, 361. Vinum inde petitur, I, 72.
Θρηαί, nymphæ in Parnasso, sorores, quæ artem vaticinandi ex lapillis docuerant Apollinem, H. Merc. 552-566, ubi v. plura.
Θρηναχίη, pro Sicilia antiquo nomine habetur, λ, 106 sqq.; ubi Solis boves pascabantur, μ, 127-135; τ, 275.
Θρόνον, τὸ, oppidum Locrorum, B, 533.
Θρόων, τὸ, urbs Elidis, Ἀλφειοῦ πόρος, B, 592; H. Ap. 423.

De eadem A, 711, Θρυόσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη, ἐπ' Ἀλφειῷ.
Θυέστης (Θυέστα, B, 107), ου, frater Atrei, post cujus mortem tutor Agamemnonis, cui regnum reliquit, i. c.; πολυάρεν, 106. Pater Ægisthi, δ, 517 sq.
Θυεστιάδης, ου, Thyestæ f., Ægisthus, δ, 518.
Θυμβραίος, Trojanus, a Diomede occisus, A, 320.
Θύμωρη, urbs Troadis, K, 430.
Θυμοίτης, ου, senex Trojanus, Γ, 146.
Θυώνη, alterum Semeles nomen, H. 26, 21.
Θῶν, ὠνος, Ægyptius, Polydamnæ maritus, δ, 228.

I

Ίαιρα, Nereidum una, Σ, 42.
Ίάμενος, Martis f. ex Aslyoche, Orchomeniorum dux, B, 512; I, 82.
Ίάμενη, Metaniræ famula, κέδν' εἰδύια, quæ Cererem diceretis exhilarat, H. Cer. 195-204.
Ίαμενός, dux Trojanus, M, 139, 193.
Ίάνασσα, Nereis, Σ, 47.
Ίάνειρα, 1) Nereis, Σ, 44. 2) Nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
Ίάνθη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
Ίάσωνες, οἱ, Iones (Atticæ et Megaridis incolæ), ἐλκεχίτωνες, N, 685; H. Ap. 147, 152, ubi in Delum frequentes adveniunt ad πανήγυριν Apollinis.
Ίαπετός, gigas, in extremis finibus terræ marisque sedet cum Crono, Θ, 479.
Ίάρβανος, 1) fluvius Crætæ insulae, γ, 292. 2) Alius in Peloponneso, H, 135.
Ίασίδης, αο, Iasi f., 1) Amphion, λ, 283. 2) Dimetor, ρ, 443.
Ίασίων, ονος, Jovis f., quocum consuevit Ceres ναῖν ἐνὶ τριπόλῃ, ε, 125 sqq.
Ίασος, 1) dux Atheniensium, Spheili f., occisus ab Ænea, O, 332, 337 sq. 2) Rex antiquus, a quo Ίασον Ἄργος dictum, o, 245. 3) V. Ίασίδης.
Ίάχη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
Ίαωλικός, ἡ, urbs Magnesiæ, εὐκτιμένη, B, 712; εὐρύχορος, λ, 255; H. Ap. 218.
Ίδαίος, adj. Ἰδαίων ὄρεων, Θ, 170; M, 19; O, 169, 237, etc. Ζεὺς Ἰδαίος, II, 605; Ω, 391.
Ίδαίος, 1) præco Trojanus, Γ, 248; H, 276 sqq., 372 sqq. Priamum comitatur in castra Græcorum ut auriga, nisi hic alius potius est, Ω, 325, 470. 2) Daretis f., quem servat Vulcanus ab impetu Diomedis, E, 11 sqq.
Ίδη, mons s. potius montes Troadis, ἡμερόεσσα, ὠχέεσσα, πολύπτυχος, πολυπίδαξ, μήτηρ θηρών, B, 821; Θ, 47; A, 105, 183; Ξ, 157, 307, etc.; H. Ven. 34; 54, 68, ubi Venus ad Anchisen venit. Jupiter Ίδην μεδέων, Γ, 276; H, 202, etc. — *Ibi judicium deorum, Cypr. p. 581, b. Eo concedit Æneas cum suis, quum Troja in eo esset ut expugnaretur, Il. Exc. p. 584, a.*
Ίδης, εω, pater Cleopatæ, uxoris Meleagri, fortissimus, I, 554. — *Alius, Apharet f., cujus et Lyncei fratris boves abigunt Dioscuri, quorum Castorem interfecit, a Polluce interficitur, Cypr. p. 582, b.*
Ίδομενεύς, ἦος, rex Crætæ, Deucalionis f., fortissimus. Genealogia ejus, N, 449-454; τ, 178-184. Cum 80 navibus ad bellum venit, B, 645-650, et Merione sodali. Majestatis plenus, Γ, 230. Cum Agamemnone colloquitur, Δ, 252 sqq. Pugnat, E, 43 sqq.; Z, 436; Θ, 263; A, 501; N, 210-393, 506-516; O, 301; II, 345; P, 258, 605 sqq. Restat cum paucis apud Achillem, T, 311. Primus videt equos redeunt in ludis, unde jurgium cum Ajace Oilæi, Ψ, 450 sqq. Capta Troja incolomis rediit in Cretam cum suis, γ, 191 sq. Fingit de eo quædam Ulysses personatus, v, 259; ξ, 237 sqq., 382 sqq.; τ, 190 sqq.

- Ἰηλυσοῦς, urbs Rhodi, B, 656.
 Ἰηπαιρών, ονος, Apollo, H. Ap. 272; hymnus in ejus laudem, 500, 517.
 Ἰησονίδης, ου, Iasonis f., Eunéus, H, 468, 471; Ψ, 747.
 Ἰήσαν, ονος, princeps Thessalus, Æsonis f., ex Hypsipyle Euneum genuit, H, 469; Φ, 41. Junoni carus quæ Argo navem scopulos evitare fecit, μ, 70-72.
 Ἰθαξιμένης, εος, Trojanus, Sthenelai pater, II, 586.
 Ἰθάκη, insula Ionii maris, et urbs in ea, B, 632; T, 201, et in Odys. Epitheta: ἀμφιάλος, εὐδείλειος, κραναή, τρηχεῖα, παιπαλόεσσα. Urbs ὑπονήϊος, sub Neio monte, γ, 81. Ulyssis patria et regalis sedes. Natura insulae et situs describitur δ, 605-608; ι, 21-28; ν, 238-248.
 Ἰθακήσιος, adject. B, 184; β, 246; χ, 45. Ἰθακήσιαι, β, 25, 161, 229; ο, 519, etc.
 Ἰθακος, heros insulae Ithacæ, ρ, 207.
 Ἰθώμη, urbs Hestiaeotidis, κλωμακόεσσα, B, 729.
 Ἰκάριος, pater Penelopes, Tyndari frater, possedit partem aliquam Acarnaniæ (μέγα δυνάμενος, α, 276), α, 329; β, 53, 133; δ, 797 (μεγαλήτωρ); λ, 446; π, 435; τ, 546, etc. — *Ejus filii, Alyzeus et Leucadius, Alc. fr. 9, p. 589. Qui cum patre Acarnaniam regabant, ibid.*
 Ἰκάριος πόντος, mare Icarium, B, 145.
 Ἰκεταονίδης, ου, Hicetaonius f., Melanippus, O, 546.
 Ἰκετάων, ονος, Laomedontis f., frater Priami, γ, 238; dux, Γ, 147 (ὄζος Ἄρης); O, 576.
 Ἰκμάλιος, artifex Ithacensis, τ, 57.
 Ἰλάειρα, Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.
 Ἰλῆϊον πεδίον, campus Trojanus, Φ, 558.
 Ἰλιάς μικρὰ, *carmen in Cyclopositum, cujus argumentum v. p. 583 sq., fragmenta p. 595-599. Ilias Cypria Nævii, p. 595, a.*
 Ἰλιονεύς, ἦος, nobilis Trojanus, Phorbantis f., Ξ, 489 sqq.
 Ἰλιος, ἡ (Ἰλιον αἶψυ, τὸ, O, 71), Troja urbs. Epitheta, ἱρή, εὐτείχεος, εὐκτιμένον πολίεθρον, ἐρατεινὴ, ἡνεμόεσσα, αἰπεινὴ, ὀφρυόεσσα, εὐπωλιος. Dardanus κτίσσε Δαρδανίην, ἐπεὶ οὕτω Ἰλιος ἱρὴ ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, γ, 216. Neptunus et Apollo muros ejus struxerant Laomedonti, Φ, 446 sqq. Prior expugnatio Trojæ, ab Hercule, E, 638 sqq. Ἰλιόθεν Ξ, 251; ι, 39. Ἰλιόθι, Θ, 557; K, 12; N, 349; θ, 581. Κακώλιος; οὐκ ὀνομαστή, τ, 260, 597; Ψ, 19. — Ἰλίου πέρσις, *carmen in Cyclopositum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599. Alia Iliadi parvæ adhæsit: v. 597 sqq. a n. 13.*
 Ἰλιος, 1) Trois f., Laomedontis pater, conditor Ilii, γ, 232, 236. 2) Antiquior, Dardani f., παλαιὸς ὁμογέρων, cujus momentum extra urbem, A, 166, 371 sqq.; K, 415; Ω, 349. 3) Mermeri f., Ephyræ habitans, a quo venenum in sagittas petiit Ulysses, α, 259 sqq.
 Ἰμβρασιδης, ου, Imbrasi f., Pirous, Δ, 520.
 Ἰμβριος, Mentoris Pedærens f., gener Priami, a Teucro occisus, N, 171 sqq., 197 sqq. — Adj., Imbrius, ex insula Imbro, Φ, 43.
 Ἰμβρος, ἡ, insula propinqua litoribus Thraciæ, παιπαλόεσσα, et urbs in ea, N, 33; Ξ, 281; Ω, 78, 753; H. Ap. 36, εὐκτιμένη.
 Ἰναχος, *fluvijs, Mycenæ pater, Cycl. p. 601, b.*
 Ἰνώ, οὗς, Cadmi filia, dea marina, Λευκοθέη, ε, 333, 461.
 Ἰνωπος, rivulus Deli insulae, H. Ap. 18.
 Ἰσιόνιος, adject. Ἰσιονίη ἀλοχος, ex qua Pirithoum genuit Jupiter, Ξ, 317 sq.
 Ἰόλη vel Ἰόλεια, *Euryti filia, in Æthalicæ Exp. fr. 1, p. 590, ξανθή, el. fr. 2.*
 Ἰοχέαιρα, Dianæ epitheton, pro nomine proprio, λ, 197; Φ, 480; II, 8, 6.
 Ἰππασίδει, Hippasi filii, Charops et Socus, quos occidit Ulysses, A, 426 sqq. Alius Ἰππασίδης, Hypseor, N, 411; iterum alius, Apisaon, P, 348.
 Ἰππασος, Soci pater, θαῖρρον, A, 450. V. Ἰππασίδα.
 Ἰππημολοί, gens Scythica, N, 5.
 Ἰπποδάμιας, αντος, Trojanus, interfectus ab Achille, γ, 401.
 Ἰπποδάμεια, 1) uxor Pirithoi, Polyportæ mater, B, 742. 2) Filia Anchisæ, Alcalthoi uxor, laudatissima, N, 429 sqq. 3) Fanula Penelopes, σ, 181.
 Ἰπποδάμος, Trojanus, ab Ulyse occisus, A, 335.
 Ἰππόβοος, 1) Lethi f., dux Pelasgorum pro Trojanis, B, 840 sqq. Pugnāt, P, 217, 288 sqq., et occiditur, 318. 2) Priami f., Ω, 251.
 Ἰπποκόων, ωντος, dux Thracius, Rhesi cognatus, K, 518.
 Ἰππόλοχος, 1) Bellerophonis f., pater Glauci, Z, 119, 197, 206 sqq.; H, 13; M, 309; P, 140. 2) Antimachi Trojani f., ab Agamemnone occisus, A, 122-147.
 Ἰππόμαχος, Trojanus, occiditur, M, 189.
 Ἰππώνοος, ductor Græcus, A, 303. — *Alius, Peribææ pater, Theb. fr. 9, p. 588.*
 Ἰπποτάδης, αο, Hippotæ f., Æolus, x, 2, 36.
 Ἰπποτίων, ωνος, Ascanii et Moryis pater, in Ascania, N, 792. Ξ, 514, ipse, una cum altero filio, occisus memoratur, nisi forte est alius.
 Ἰρή, urbs Messeniæ, ποιήεσσα, Achilli ab Agamemnone promittitur, Γ, 150, 292.
 Ἰρις, ἴδος, nuntia deorum per totam Iliadem, et H. Ap. 102, 107, H. Cer. 315. Epitheta: ταχεῖα, ὠκέα, ποδὴνemos, ἀελοπος, χρυσόπτερος. De arcu caelesti, πορφυρή, P, 551, et plur. A, 27.
 Ἰρος, mendicus Ithacensis, quo utebantur proci ad exploranda et nuntianda secretiora; unde hoc nomen ei inditum, quum verum esset Ἀρναῖος, σ, 1-7. Infelicitur certat cum Ulyse personato, incitatus a procis, 35 sqq. (Ἰρος αἶρος, 73), 74 sqq., 238 sqq.
 Ἰσανδρος, Bellerophonis f., Z, 197, occisus a Marte in pugna cum Solymis, 203 sq.
 Ἰσμαρος, urbs Ciconum in Thracia, sacra Apollini, ι, 198. Eam Ulysses rediens a Troja subito cepit et diripuit, sed supervenientibus Ciconibus pœnas dedit, ι, 39-61, 66.
 Ἰσος, Priami f., ab Agamemnone occisus, A, 101, 108.
 Ἰστία, urbs Eubœæ, πολυστάφυλος, B, 537.
 Ἰστία, Vesta, Saturni filia, de qua v. Hymnos 23 et 29; H. Ven. 22 sqq. Frustra eam in matrimonium petunt Neptunus et Apollo, etc., 24-32.
 Ἰσχυς, vos, Elati f., εὐπικτος, H. Ap. 210.
 Ἰτυλος, Zethi et Aedonis f., a matre insaniente occisus, τ, 522 sqq.
 Ἰτυμονεύς, ἦος, δ, Hyperochi f., in Elide habitans, a Nestore occisus, A, 672 sqq.
 Ἰτων, ωνος, Phthiotidis urbs, μήτηρ μῆλων, B, 696.
 Ἰφθίμη, Icarii filia, soror Penelopes, uxor Eumeli Pherensis, δ, 797 sqq.
 Ἰφιάνασσα, filia Agamemnonis, pulcerrima, I, 145, 287. — *Diversa ab Iphigenia apud Cypriorum scriptorem, fr. 12, p. 593.*
 Ἰφιγένεια, filia Agamemnonis et Clytemnestræ, nuptiarum cum Achille pretextu Aulidem arcessitur, Dianæ immolanda; sed dea eam Taurum transfert et immortalem reddit, cerva in altari ei substituta, Cypr. p. 582, b. *Diversa ab Iphianassa, fr. 12, p. 593.*
 Ἰφιδάμας, αντος, Antenoris f., missus in Thraciam ad avum maternum, cujus deinde filiam, matris suæ sororem, duxit uxorem, A, 221 sqq.; ab Agamemnone occiditur, 234 sqq., 257, 261.
 Ἰφικληίη βίη, Iphiclus, λ, 290, 296.
 Ἰφικλος, Phylaci f., Podarcis et Protesilai pater, B, 704 sqq.; N, 698; cursu insignis, Ψ, 636. Melampum boves ei

ablaturum capit, λ, 290 sqq. — *Cephalī et Clymenes f.*, Nost. fr. 3, p. 600.
 Ἰριμέδεια, Aloeī uxor, λ, 305.
 Ἰρίνοος, Dexii f., Græcus occisus a Glauco, H, 14.
 Ἰρις, arc. Ἰρεα, Trojanus, a Patroclo occisus, II, 417.
 Ἰρις, ἰδος, capta ex insula Scyro, Patrocli concubina, εὐχωνος, I, 663 sqq.
 Ἰριτιάδης, ου, Iphiti f., Archeptolemus, Θ, 128.
 Ἰριτιών, ὠνος, Otryntei f., Trojanus, late imperans, occisus ab Achille, Υ, 382 sqq.
 Ἰριτος, 1) Nauboli f., Phocensis, μεγάρυμος, B, 518 sqq.; P, 306. 2) Euryti f., ab Hercule occisus; a quo acceperat Ulysses arcum egegiūm, φ, 14-38. 3) Conf. Ἰριτιάδης.
 Ἰχναίη, epitheton Nemesis, H. Ap. 94.
 Ἰωνή κρυέσσα, in Ægide, E, 740.

K

Καθησός, urbs sive Hellesponti sive Lyciæ, N, 363, Καθησόδεν.
 Καθμεῖοι, Thebani, Δ, 388, 391 (κέντορες ἑπών); E, 807; K, 288; λ, 275. — *Cephalum a caede uxorī expiant, per eumque a Teumessia vulpe liberantur*, Epig. fr. 3, p. 589.
 Καθμεῖωνες, Cadmi posterī, Thebani, Δ, 385; E, 804; Ψ, 680.
 Καθμής, ἰδος, Cadmi filia, Semele, H. 6, 57.
 Κάβμος, heros Thebanus, pater Inus, ε, 333. — *Ejus, θεόφρονος, mensa*, Theb. fr. 2, p. 587.
 Κάειρα, Caria mulier, Δ, 142.
 Καινείδης, Cænei f., Coronus, B, 746.
 Καινέως, ἑως, rex Lapitharum, A, 264.
 Καλήσιος, Axylii Trojani famulus, Z, 18.
 Καλητορίδης, ου, Caletoris f., Aphareus, N, 541.
 Καλήτωρ, ορος, 1) Græcus: v. præced. 2) Trojanus, Clyti f., O, 419.
 Καλλιάνασσα, una Nereidum, Σ, 46.
 Καλλιάνειρα, item Nereis, Σ, 44.
 Καλλίαρος, urbs Locrensis, B, 531.
 Καλλιόκη, Celei regis filia, H. Cer. 109, pulcerrima, 146. — *Regina Thestiprotorum, nupsit Ulyssi, et peperit ex eo Polyætēn, qui regnum post eam habuit*, Teleg. p. 585, a.
 Καλλιόθη, Celei regis filia, H. Cer. 110.
 Καλλιολώνη, tumulus prope Trojam, Υ, 53, 151.
 Καλλιόπη, Musa, H. 31, 2.
 Καλλιρόη, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
 Καλλιχόρος, fons Atticæ, H. Cer. 271.
 Καλύδναι, αἱ, insulae, prope Coon insulam, B, 677.
 Καλυδών, ὠνος, ἡ, urbs Ætoliae et ager, αἰπεινή, πετρίεσσα, ἐρανή, B, 640; I, 526 sqq.; N, 217; Ξ, 116.
 Καλυψώ, οὗς, nymphea, Atlantis filia, insulam Ogygiam possidens. Insula et vita ejus describitur ε, 55 sqq. Epitheta: ἡόκομος, εὐπλόκαμος, δία θεῶν, αὐδήεσσα, δολόεσσα (η, 245). Solus ad eam ex naufragio servatus Ulysses, benignissime excipitur, η, 253 sqq., adeo ut eum maritum sibi optet Calypso. Sed octavo anno per Minervæ consilia (α, 48 sqq., 81 sqq.) eum dimittere jubetur, ε, 11 sqq., gravate imperium accipit, eumque adjuvat in rate faciēda, 85 sqq. Conf. θ, 452 sq.; ι, 29 sq.; μ, 447 sqq.; ψ, 333. — Socia Proserpinæ, H. Cer. 422 (ἱμερόεσσα). — *Teledamus filius Ulyssis ex Calypsone, si fides Eustathio*, Teleg. p. 601, a.
 Κάλυας, αντος (voc. Κάλυαν, A, 86), Thestoris f., vates in exercitu Græcorum ad Trojam. Vaticinia ejus, A, 69 sqq.; B, 322. Et adsimilat se Neptunus, N, 45 coll. 70 sqq. — *Prodigia explicat et vaticinatur in priore conventu heroum Aulide*, Cypr. p. 582, a. Diane tram aperit,

Iphigeniæ immolatione placandam, ib. p. 582, b. *Pe. destrui linere redit usque ad Colophonem, ubi moritur et sepelitur*, Nost. p. 584, b.
 Κάμειρος, ὁ, urbs insulae Rhodi, ἀργινόεις, B, 656.
 Καπανεύς, ἦος, princeps Argivorum, pater Stheneli, E, 319; ἀγαλειτός, B, 584; κυδάλμος, Δ, 403. Fulmine occisus ab Jove, Batr. 284.
 Καπανητιάδης, ου, Capanei f., Sthenelus, F, 109.
 Καπανητίος υἱός, idem, Δ, 367; E, 108, 241.
 Κάπυς, υος, pater Anchisæ, Υ, 239.
 Καρχημύλη, urbs Messeniæ, I, 150, 292.
 Κάρες, ὧν, Asiæ populus, βαρβαρόφωνοι B, 867; K, 428.
 Κάρησος, fluvius Troadis, M, 20.
 Κάρπαθος, insula Carpathii maris, ἡνεμόεσσα, H. Ap. 43. V. Κράπαθος.
 Κάρυστος, ἡ, urbs Eubææ, B, 539.
 Κάσος, ἡ, insula Ægei maris, B, 676.
 Κασσάνδρη, filia Priami, pulcerrima, ab Othryoneo petitur ἀνάδονος, N, 365 sqq. Ἰκέλη χρυσὴ Ἀφροδίτῃ, Ω, 699. Capta Troja in præmiū cessit Agamemmoni; et una cum eo a Clytemnestra est interfecta, λ, 421. — *Futura prædicit, Paride in Laconiam navigante*, Cypr. p. 581, b. *Minervæ supplex ab Ajace Oilei abrepta*, H. Exc. p. 584, a.
 Καστιάνειρα, Thraciæ principis filia, ex qua Priamus genuit Gorgythionem, Θ, 305.
 Κάστωρ, ορος, 1) Ledæ et Tyndarei s. Jovis f., frater Pollucis et Helenæ, mortuus, dum res Iliadis gerebantur, Γ, 237 (ἱππόδαμος), 243 sq. Vivit tamen post mortem cum Polluce, λ, 299 sqq. Hymni in eos 16 et 32. — *Castor et Pollux Idæ et Lyncei boves abigentes deprehensi; ille occiditur ab Ida; quem Pollux cum Lynceo interficit: inde Jupiter iis ἐτερήμερον ἀθανασίαν tribuit*, Cypr. p. 582, b. *Castor θνητός*, fr. 2, p. 592. *A Lynceo in quercu latens delegitur et vulneratur*, fr. 8, p. 593. *Ab Aphidno vulneratus*, Cycl. p. 601, a. — 2) Hylaci f., Cretensis fictus, ξ, 204.
 Κατακλώθεις βαρεῖται, Parca, η, 197.
 Καύκωνες, populus 1) Asiæ, in Bithynia, K, 429; Υ, 329. 2) Peloponnesi, γ, 366, μεγάρυμοι.
 Κάστριος, Cayster, fluvius Asiæ, B, 461.
 Καρηρίδες πέτραι, in extrema Eubæa, ubi Ajax Oilei periit, Nost. p. 584, b.
 Κεάζης, αο, Ceadæ f., Trozenus, B, 847.
 Κεβρήνιοι ἄνδρες, incolæ Cehrenis, oppidi Troadis, Ep. 10, 4.
 Κεβρίονης, αο, auriga Hectoris fortissimus, filius nothus Priami, Θ, 318; A, 521 sqq.; M, 91 sq.; N, 790. A Patroclo occisus; inde ingens de ejus corpore certamen, II, 727-782.
 Κελαδεινή, epitheton Diane, pro proprio nomine, Φ, 511.
 Κελάδων, οντος, rivus Elidis, ὠκύροος, H, 133.
 Κελαϊνερής, Jovis epitheton, pro nom. proprio v, 147, et alibi.
 Κελεός, οἶο, Eleusinis f., rex Eleusinis, in cuius domo Ceres venit post errores, 96, 105, 146, 184, 233, 295 (εὐρυδής), 475 sqq., ubi eum sacra sua docet.
 Κένταυροι, natio Thessaliæ, circa montes Pelium et Ossam. Quorum Chiron δαιμότατος, A, 831. Conf. Ep. 14, 17. Eorum bellum cum Lapithis, in quo tota Centaurorum gens deleta est, φ, 295-304. Batr. 171.
 Κεφαλλήνες, Cephalleniae insulae habitatores, in ditione Ulyssis, B, 631 (μεγάρυμοι); δ, 330; υ, 210; ω, 355, 378, 427.
 Κέφαλος, Deionis f., Procrin uxorem insciens interficit, a Cadmeis expiatur eosque a Teumessia vulpe liberat, Epig. fr. 3, p. 589. Clymenen uxorem duxit et ex ea Iphiclum genuit, Nost. fr. 3, p. 600.
 Κηναῖον, promontorium Eubææ, H. Ap. 219.
 Κῆρ, ἦρος, ἡ, et αἱ Κῆρες, fatum, fata, θανάτοιο, B, 302,

- 834; et alibi passim cum epilhetis κακή, ὀλοή, στυγερή, μελιανὰ, denique βίαιαι, II. 7, 17.
- Κήρινθος, ἡ, urbs Euboeae, Ἐζῶλος, B, 538.
- Κῆταιοι, Mysiae populus, λ, 521.
- Κηρισίς, ἰδός, λίμνη, lacus Copaeus in Boeotia, E, 709; H. Ap. 280.
- Κηρισός, Phocidis fluvius, ἰδός, B, 522.
- Κίαννοι, Bithyniae gens, Hylam quaerunt et obsides dant Herculi, Min. fr. 4, p. 591.
- Κίκονες, gens Thraciae. Auxilium tulerant Trojanis, B, 846; P, 73. Hinc Ulysses eos in reditu suo pro hostibus habuit, et malo eventu diripit, ι, 39-66, 165; ψ, 310.
- Κίλικες, antiquitus habitantes in Mysia magna, para imperii Trojani, Z, 397, 415.
- Κίλλαι, urbs Troica, ζῶθη, A, 38, 452.
- Κιμῆριοι, prope Oceanum, ad Occidentem, λ, 14.
- Κιναιθῶν, ab nonnullis pro Œdipodiae scriptore habebatur, fr. 1, p. 586. Κιναιθῶν ἐν Ἡρακλείῃ, Min. fr. 4, p. 591. Lacedaemonius, ab nonnullis pro parvae Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595.
- Κινύρας, οὐ, rex Cypri insulae, A, 20.
- Κίρκη, Solis et Perses filia, in insula Ἰέα, x, 135-139. Veniente ad eam insulam Ulyse cum unica nave reliqua, socii missi ad speculandum, 203 sqq., invenerunt circa domum Circes cicuratos lupos, aliasque feras, ipsam texentem canentemque, 210 sqq. Hæc in porcos mutabat socios Ulyssis, uno excepto, 233 sqq. (πολυάρμακος, 276, Ep. 14, 15), qui hæc nuntiat Ulyssi. Cui ad eam proficiscenti Mercurius monstrat remedium, 277 sqq. Circe vincit, socios liberat et Ulysses anno tempore apud eam manet, consilia de his quæ facienda sint accipiens, 308 sqq., ubi v. plura. Redit ad eam ab inferis, μ, 3, sqq., et dimittitur bene monitus, 39-143. Docetur ab ea nodum insolubilem, θ, 448. ψ, 321. Epitheta, εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδήςσα, διαθείων. — Filius ejus ex Ulysse Telegonus, patre per ignorantiam occiso, ipsi advehit corpus ejus, Penelopen et Telemachum, cui nubit, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis affert Eustath., fr. 8, p. 600.
- Κισσηίς, ἰδός, Cissei filia, Theano, ζ, 299.
- Κισσός, δ, princeps Thraciae, Theanus pater, A, 223.
- Κλάρος, Ioniae oppidum, αἰγλήσσα, H. Ap. 40; ἀμπελόσσα, H. 8, 5.
- Κλεισθίδην, Celei regis filia, H. Cer. 109.
- Κλειτός, 1) Trojanus, Pisenoris f., O, 445 sqq., 452. 2) Mantii f., Melampi nepos, pulcer juvenis ab Aurora raptus, o, 245 sqq.
- Κλεόδοιλος, Trojanus, ab Ajace occisus, II, 330.
- Κλεοπάτρα, Marpessæ filia, uxor Meleagri, καλή, I, 552 sqq.
- Κλεωναί, oppidum Argolidis, εὐκτιμῆναι, B, 570.
- Κλονίος, Alectoris f., unus eorum qui Boeotos ducebant, B, 495; occisus ab Agenore, O, 340.
- Κλυμένη, 1) ministra Helenæ, βοώπις, Γ, 144. 2) Una Neireidum, Σ, 47. 3) Uxor Phylaci, mater Iphicli, λ, 326. — Minyæ filia, Cephalis uxor, Nost. fr. 3, p. 600.
- Κλύμενος, rex Minyarum, socer Nestoris, γ, 452.
- Κλυταμνήστρη, soror Helenæ, uxor Agamemnonis, δια, A, 113. Ab Ægisto seducta, redeuntem maritum interfecit, ab Oreste filio interficitur, γ, 263 sqq.; λ, 409 sqq. Cassandra ipsa interfecit, 422. — Cum Ægisto occidit Agamemnonem et ab Oreste occiditur, Nost. p. 584, b.
- Κλυτίδης, οὐ, Clyti f., 1) Dolops, A, 302. 2) Piræus, o, 539.
- Κλυτίος, 1) Trojanus senex, frater Priami, Γ, 147; O, 419, 427; Γ, 238. 2) Ithacensis, pater Piræi, π, 327.
- Κλυτομήδης, εὐς, Enopis f., nobilis pugil Græcus, Ψ, 634.
- Κλυτομήνος, nobilis Phœax, θ, 119, 123.
- Κνίδος, ἡ, Asiæ min. urbs, αἰπεινή, H. Ap. 43.
- Κνωσός, ἡ, urbs Cretæ, magna, B, 646; Σ, 591; τ, 178; H. Ap. 475 (πολυδένδρεος), 396 (Μινώϊος).
- Κοῖος, οἰο, Titan, Latonæ pater, H. Ap. 62.
- Κοίρανος, 1) Lycius, ab Ulyse occisus, E, 677. 2) Socius Merionæ, P, 610 sqq.
- Κολοφῶν, ὄντος, ἡ, urbs Ioniae, ubi Calchas sepultus, Nost. p. 584, b.
- Κομπρεύς, ἦος, Mycenæus, Periphetæ pater, Eurysthei præco, O, 639 sqq. — Haliarti rex, Theb. fr. 6, p. 588.
- Κόρακος πέτρα, locus in Ithaca insula, v, 408; ω, 150.
- Κόρινθος, urbs Argiva, ἀρναῖος, B, 570. Κορινθῶν, N, 664. Conf. Ἐφόρη.
- Κόροιβος, ad Cassandræ ipsi desponsatæ nuptias Trojanam veniens, a Diomede occiditur, II. parv. fr. 19, p. 598.
- Κορυνήτης, οὐ, cognomen Areithoi, H, 9, 138.
- Κορώνεια, urbs Boeotiae, B, 503.
- Κορωνίς, ἰδός, Phlegyæ filia, mater Æsculapii, H. 15, 2.
- Κόρωνος, Caneî f., ὑπέρθυμος, B, 746.
- Κουρήτες, antiqui habitatores regionis Pleuronice in Ætolia, de quorum bello cum Ætolis 1, 529 sqq. — In hoc bello auxiliatur iis Apollo, Min. fr. 5, p. 590.
- Κῶων, ὠνος, Antenoris f. major natu, cæsus ab Agamemnone, A, 248 sqq.; T, 53.
- Κῶως, Cos insula, εὐνοιομένη, Ξ, 255; O, 28; H. Ap. 42.
- Κρανία, insula, ubi Paris cum Helena primum nuptias fecit in fuga, Γ, 445.
- Κράπαθος, Carpathus insula, B, 676.
- Κραταῖς, ἰδός, mater Scyllæ monstri, μ, 124. Conf. λ, 597.
- Κρειοντιάδης, οὐ, Creontis f., Lycomedes, T, 240.
- Κρείων, ὄντος, 1) rex Thebarum, λ, 269 (ὑπέρθυμος). 2) Pater Lycomedes, I, 84. — Prioris filius Hæmon, Œd. fr. 3, p. 587.
- Κρεώρυλος, Samius, qui Οἰχαλίας ὠδῶν scriptisse ferebatur; v. fr. 1, p. 590.
- Κρηθεύς, ἦος, Æoli f., ex Tyro uxore pater Æsonis, Amythaonis et Pheretis, λ, 237, 258 sq.
- Κρήθων, ὠνος, princeps Græcus, Dioclei f., occiditur una cum fratre ab Æneæ, E, 542 sqq., ubi v. ejus genealogiam.
- Κρήται, αἰ. V. Κρήτη.
- Κρήτες, Cretenses, Γ, 230 sqq.; Δ, 351; ξ, 205, etc.; H. Ap. 396, 463 H, 517, ubi Apollinis Delphici sacerdotes fiunt. Χαλκοχίτωνες, I, 255. Sub Idomeneo, B, 645, etc. Ἐτεόκρητες, τ, 176.
- Κρήτη, ἡ, et αἰ Κρήται (ξ, 199; π, 61, εὐρεῖται), insula Creta, ἐκατόμυλος, B, 649; 90 urbium, τ, 174, καλή καὶ πλείρα, 173, ubi v. plura; εὐρεῖται, N, 453; v, 256, 260; ξ, 252, 300. Conf. γ, 291; λ, 323; ρ, 523; H. Ap. 70, 470. Κρήτην δὲ Γ, 233; H. Cer. 123. Κρήτην δὲ, τ, 186.
- Κρέσα, urbs et regio Phocensium, ζῶθη, B, 520. Ubi positum sacrum Apollinis Delphici, H. Ap. 269, 282 sqq., 431 sqq. (εὐδείλειος, ἀμπελόσσα). Incolæ Κρισσαῖοι, ib. 446.
- Κροῖσμος, Trojanus, a Megete occisus, O, 523.
- Κροκύλεια, τὰ, locus in ditione Ulyssis, B, 633.
- Κρονίδης, αὐο et ὦ (H. Cer. 416; H. 32, 2), Saturni f., Jupiter, passim.
- Κρονίων, ὠνος (ὄνος, Ξ, 247; λ, 620), idem, passim.
- Κρόνος, Saturnus, pater Jovis et Junonis, ἀγκυλομήτης, B, 205, 319; Δ, 59; E, 721; Θ, 383, 415; I, 37, etc. φ, 415. Ab Jove ad inferos detrusus, Θ, 479 sqq.; Ξ, 203, 274; O, 225. Tres filii ex Rheæ uxore, O, 187 sq. — In equum mutatus, Chironem centaurum genuit, Titan. fr. 4, p. 595.
- Κρουνοί, fons et regio Elidis, o, 295; H. Ap. 425.
- Κρωμνα, urbs Papalagonia, B, 855.
- Κρέατος, Actoris s. Neptani f., Eurtyi frater, B, 621. Pater Amphimachi, N, 185.
- Κρήσιος, Ormei f., princeps insulae Syriæ, pater Eumæi, o, 413.

Κτ/σιππος, unus procorum ex insula Same, υ, 287 sqq.; occiditur, χ, 279, 285 sqq.

Κτιμένη, soror Ulyssis, ο, 362 sqq.

Κυανοχαίτης, ου, Neptuni epitheton, pro nomine proprio Υ, 144.

Κύδωνες, populus Cretensis, γ, 292; τ, 176.

Κυβέρεια, Venus, θ, 288; σ, 192; H. Ven. 6, 176, 288; H. 5, 18; 9, 1.

Κύθηρα, τὰ, insula prope Cretam, et urbs ejusdem, ζάθεα, O, 432; ι, 81. Κυθήρων, O, 438.

Κυθήριος, Qui est ex insula Cythera, K, 268; O, 431.

Κύκλος ἐπικός, ejus reliquiae, p. 581-601.

Κύκλωψ, ωπος, populus immanis (in Sicilia, ut veteres statuunt), de quorum terra et moribus ι, 106 sqq.; 275 sqq. Molesti erant Phaeacibus, ζ, 5 sqq. (ὑπερνηορέοντες). Ad unum ex iis, Polyphemum, Neptuni filium, qui simpl. Κύκλωψ dicitur ab Hom., venit Ulysses cum sociis aliquot; quorum sex ille comesis, temulentus vino Ulyssis, excaecatur, et dolose fugientis navem saxis incessit: v. ι, 193-566. Conf. α, 69; β, 19; κ, 200; μ, 209; ν, 19; ψ, 312; η, 206. — Κύκλωπες tres geniti ex Γῇ et Urano, Cycl. p. 581, α.

Κύκνος, 1) Neptuni f., ab Achille interfectus ad Trojam in primo praelio, Cypr. p. 582, b. 2) Martis f., ab Hercule cursu equestri victus, Theb. fr. 6, p. 588.

Κυλλήνη, mons Arcadiae, B, 603. Ubi Mercurius natus, H. Merc. 2, 142, 228, 337; H. 17, 2.

Κυλλήνιος, Cyllenius: Otus, O, 518. Frequens Mercurii epitheton, ω, ι; H. Merc. 304, 387; (pro nom. proprio, 318, 408); H. 17, 1. Τέμενος Κυλλήνιον, H. 18, 31.

Κυλλοποδίων, Vulcani nomen, Σ, 371; Υ, 270; Φ, 331.

Κύμη, Asiae minoris urbs, αἰπεινή, Ep. 4, 16. Conf. 1, 2.

Κυμοδόκη, una Nereidum, Σ, 39.

Κυμοδόη, Nereis et ipsa, Σ, 41.

Κύνθιος, adj. Κύνθιος ὄχθος, H. Ap. 17.

Κύνθος, δ, mons insulae Deli, ubi nati Apollo et Diana, H. Ap. 26, 141 (παπαλούς).

Κύνος, ἡ, urbs Locrorum, B, 531.

Κυπαρισσέες, ἥντος, δ, urbs in ditone Nestoris, B, 593.

Κυπαρίσσιος, ἡ, oppidum Phocensium, B, 519.

Κύπρια ἐπη, in Cyclo. De his p. 581 sq., ubi argumentum habes. Fragmenta p. 591-595. Alii Κύπρια scribebant, p. 581, α.

Κύπρις, ἰδος, Venus, E, 330, 422, 458, 760, 883; H. Ven. 2.

Κυπρογενής Κυβέρις, Venus, H. 9, 1.

Κύπρος, ἡ, insula, sacra Veneri, δ, 83; θ, 362; ρ, 442 sq., 448; H. Ven. 28, 66. Κύπρονδε, Α, 21.

Κύτωρος, ἡ, urbs Paphlagoniae, B, 853.

Κύφος, ἡ, urbs Perrhaebiae, B, 748.

Κωκυτός, fluvius Orci, κ, 514.

Κώπαι, ὦν, vicus Boeoticus, B, 502.

Κώρυκος, Ioniae promontorium, Κωρύκου ἔκτρα κάρηνα, H. Ap. 39.

Κῶς, ἡ, acc. Κῶν, insula et urbs ejus, Εὐρυπόλιος πόλις, B, 677. Conf. Κῶας.

Α

Λάα, ἡ, oppidum Laconicum, B, 585.

Λαέρκης, εὖς, 1) princeps Myrmidonum sub Achille, pater Alcimedontis, Π, 197; P, 467. 2) Aurifaber Pylius, γ, 424 sqq.

Λαέρτης, αὐ, Arcisii f. unicus (π, 118), pater Ulyssis, πεπνυμένος, ω, 374, ἥρας alibi. Vita ejus post abitum filii, α, 189 sqq. Εἰ ταφῆιον Penelope texebat, β, 99; τ, 144; ω, 133. Luctus ejus gravissimus ob filium λ, 187-196; ο, 352-356; π, 138-145. Emerat Euryckeam, α, 429 sqq., Eumaeum, ο, 482. Suo labore agrum ex inculto fecerat

cultum, arboribus consererat, etc., ω, 205-270. Ulysses se ei agnoscendum praebet, 320 sqq. A Minerva decoratus, 367 sqq., armatur contra patres procorum, et occidit Euphitheum, 498 sqq.

Λαερτιάδης, εὖ, Laerte f., Ulysses, Γ, 200; I, 308; T, 185; Ψ, 723; ι, 19; μ, 378; τ, 336; χ, 183, 191, etc.

Λαιστρυγόνες, ὦν, natio immanis, vel Siciliae, vel Italiae inferioris, κ, 119, ubi 11 naves et multi socii Ulyssis periere. V. 81 sqq.

Λαιστρυγόνη, Laestrygonum urbs, τηλέπυλος, κ, 82; ψ, 318.

Λαιστρυγών, Antiplates, κ, 106, 199.

Λακεδαιμών, ονος, urbs et regio, κοίλη, κητώσσσα, B, 581; δ, 1; Γ, 239, 244, 443; δία, γ, 326; δ, 702; ν, 440. Conf. δ, 602 sqq. Εὐρύχορος, ν, 414; ο, 1; φ, 13.

Λακωνίς, ἰδος, γαῖα, Laconia, H. Ap. 410.

Λάμος, Neptuni filius, Laestrygonum princeps, κ, 81.

Λαμπετίδης, ου, Lampi f., Dolops, O, 526.

Λαμπετή, filia Solis ex Neæra, cum sororibus ejus greges sacros pascens, μ, 132 sqq., 375.

Λάμπος, 1) frater Priami senex, Dolopis pater, Γ, 147; Υ, 238. 2) Equus Hectoris, Θ, 185. 3) Equus Auroræ, ψ, 246.

Λαόγονος, 1) Onetoris f., Trojanus, a Merione occisus, Π, 604. 2) Biantis f., ab Achille, Υ, 460.

Λαοδάμας, εὖτος, 1) Antenoris f., ab Ajace occisus, O, 516. 2) Alcinoi f., ἀγαπήνωρ, η, 170; θ, 116 sqq., 130 sqq., 141 sqq., 207 sqq., 369 sqq.

Λαοδάμεια, filia Bellerophontis, mater regis Sarpedonis ex Jove, morte praematura extincta, Z, 197 sqq.

Λαοδίκη, 1) filia Priami pulcerrima, Γ, 124; Z, 252. 2) Agamemnonis filia, I, 145, 287.

Λαοδόκος, 1) Antenoris f., cujus formam induit Minerva, Δ, 87. 2) Graecus, socius Antiochii, P, 699.

Λαοδόη, Ἀλτῆ filia, mater Lyaconis, Φ, 85 sqq.; X, 48.

Λαοκόων, ὠντος, sacerdos Trojanus, cum puerorum altero. A draconibus enectus, Il. Exc. p. 584, α.

Λαομεδοντιάδης, ου, Laomedontis f., Lampus, O, 527.

Λαομέδων, δοντος, rex Trojanus. Genealogia ejus, Υ, 230-240. Ἀγαυός, E, 269; Ψ, 348, ubi de equis ei ab Jove datis. Ob quos Hercules cepit Trojam ex improviso, et diripuit, E, 640 sqq. Neptunus et Apollo struxerant ei muros, H, 452; hic etiam pecora ei pavit: sed eos Laomedon fraudavit mercede, Φ, 443-457. Ejus filius Bucollon, Z, 23. — Pro Ganymede filio auream vitem accipit ab Jove, Il. parv. fr. 3, p. 595.

Λαπιθαί, gens antiqua Thessaliae, cujus de bello cum Centauris narratur φ, 295-304. Conf. Α, 266 sqq., M, 128, 181.

Λάρισσα, urbs Pelasgica in Aetolia, ἐριβώλας, B, 841; P, 301.

Λαίοκριτος, Arisbantis f., occisus ab Aenea, P, 344.

Λειώδης, εὖς, proculus, ceteris minus improbus, θυσοσχος, φ, 144-166, ubi primus tentat arcum. Deprecatur mortem, sed occiditur, χ, 310-329.

Λειώκριτος, procorum unus, Euenoris f., β, 242-257; occiditur, χ, 294 sqq.

Λεκτόν, τὸ, Troadis promontorium, Ξ, 284; H. Ap. 217.

Λέλεγες, οἱ, socii Trojanorum, quos ducebat Aeneas, K, 429; Υ, 96; Φ, 86 (φιλοπτόλεμοι).

Λεοντεύς, ἥος, Coroni f., dux Graecus, B, 745 (ἕξος Ἄρης); pugnat, M, 130, 188; Ψ, 837, 841. — Pedestri itinere redit, usque ad Colophonem, Nost. p. 564, b.

Λεσβίς, ἰδος, Lesbica, I, 129, 271.

Λέσθος, ἡ, insula et urbs ejus, εὐκτιμένη, I, 129, 271 (ab Achille capta); δ, 342; ρ, 133; Ω, 544; ἡγαθή, H. Ap. 37. Λεσθόβη, I, 664. — Ibi Achilles sacra facit ob eandem Thersite, Aeth. p. 583, a.

Λέσχη, Mytilenaeus (aliter Pausan., p. 598, a), cujus

- Ilias minor cum Excidio adjuncto* : p. 583, b; fr. 13 sqq., p. 597 sq.
- Λευκάδος, Icarii f., cum patre rex Acarnanice, *Alem. fr.* 9, p. 589.
- Λευκάς, ἄδης, πέτρη, saxum Epiri, prope Orcum, ω, 11.
- Λευκή, insula, in Ponto Euxino, ad ostia Borysthenis : eo abripitur a matre Achilles de rogo, *Æth.* p. 583, b.
- Λευκίππη, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
- Λευκίππος et Λευκίπποιος δάμαρ, Ap. H. 211.
- Λευκοθέη, filia Cadmi, ante dicta Ino, data tænia opem tulit Ulyssi in mari periclitanti, ε, 333 sqq.
- Λεύκος, socius Ulyssis ad Trojam, Δ, 491.
- Λήδη, Thestii filia, Tyndarei uxor, Dioscurorum mater, λ, 298 sqq.; H. 16, 3; 33, 2.
- Λήθος, Teutami f., Pelasgus, Hippothoi et Pylæi pater, B, 843; P, 288 sqq.
- Λήϊτος, dux Birotorum, Alectryonis f., B, 494; Z, 35; N, 91; P, 601.
- Λήλαντον πεδίον, in insula Eubœa, H. Ap. 220.
- Λήμνος, ἡ, insula. Vulcanus eo deiectus, A, 593 sq. Ibi relictus Philoctetes, B, 722 (ἡγαθέη, ut Φ, 58, 79). Greci ad Trojam inde vinum accipiebant, H, 467-475. Proficiscentes ad Trojam ibi aliquamdiu manserant, Θ, 230-234. Juno ibi Somnum reperit, Ξ, 230 sq. Λήμνου ἄστυ, Ξ, 281; εὐκτιμένην, Π, 283 sq.; εὐκτιμένην, Φ, 40; ἀμυχθαλέσσαν, Ω, 753; H. Ap. 36. — Ibi relinquitur Philoctetes, *Cypr.* p. 582, b. *Eo Lycaonem vendit Patroclus, ibid.* Reducitur inde Philoctetes, *Il. min.* p. 583, b.
- Λητοῖδης, ου, Latonæ f., Apollo, H. Merc. 158, 253, 261, 403, 505, etc.
- Λητώ, οὐς, Latona, mater Apollinis et Dianæ, de quorum natu et matris erroribus H. Ap. 25-120. Hymnis canitur apud Delios, 159; H. 27, 19 (καλλίσφυρος). A, 9, 36; E, 447; Ξ, 327 (ἀρκεύδης); Π, 849; T, 413; Z, 106; λ, 318. Auxiliatur Trojanis, Y, 40; eique obstat Mercurius, 72; Φ, 497-504, ubi colligit Dianæ sagittas. Ei, καλλιπαρῆν, se æquiparat Niobe, Ω, 607. A Tityo tentata, λ, 580 sq. — Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten, *Æth.* p. 583, a. *In eam peccat Amphion, Min. fr.* 2, p. 190.
- Λιβύη, Africa pars, δ, 85; ξ, 295.
- Λικύμνος, frater Alcmenes, a Tlepolemo occisus, B, 663.
- Λίδια, urbs Phocensium, ubi fontes annis Cephissi, B, 523. Αὐλαίρηθεν, H. Ap. 241.
- Λιμνώρεα, una Nereidum, Σ, 41.
- Δίνδος, urbs Rhodi, B, 656.
- Δίνος, fortasse cantici nomen, Σ, 570.
- Λιταί, ὧν, Jovis filia, Ates sorores, I, 502 sq.
- Λοκροί, gens Græciæ, in bello Trojano sub Ajace Oilei duce, B, 527-535, ubi et urbes eorum. N, 686, 712 sqq.
- Λυγκεύς, ἑως, Aphareii f., frater Idæ; boves ejus a Dioscuris abiguntur et ipse a Polluce occiditur, *Cypr.* p. 581, b; postquam Castorem, in quercu latitantem, acutissimo visu detexerat et vulneraverat, *fr.* 8, p. 593.
- Λύκαστος, δ, urbs Cretæ, ἀργινούς, B, 647.
- Λυκάων, ονος, 1) pater Pandari, B, 826; Δ, 89; E, 95, 193, 197, etc. 2) Priami f. ex Laothoe, Y, 84, ubi genealogia ejus. I, 333; Y, 81; Φ, 34 sqq., ubi de captivitate ejus ante Iliadis tempora. Occisus ab Achille, 114 sqq.; X, 46; Ψ, 746. — Eum in Lemnum vendit Patroclus, *Cypr.* p. 582, b.
- Λυκηγενής, ἑως, Apollinis epitheton, Δ, 101, 119.
- Λυκίη, regio Asiæ minoris : ejus reges Sarpedon et Lycaon, B, 877; E, 173, 479, 645, etc.; ἐριθώλαξ, P, 172; εὐρεῖα, Z, 173, 188, 210, etc. Apollini sacra, H. Ap. 179. Λυκίηδε, Z, 168, 171. Λυκίηθεν, E, 105.
- Λύκιοι, Lycii, a Sarpedone et Glaucō ducti, B, 876; Z, 194; H, 13; K, 430; M, 330, etc.; ἀρχιμαχηταί, Θ, 173. Ut sociorum præcipui saepe cum Trojanis nominantur pro universis auxiliis, e. c. Δ, 197; Z, 78; A, 285 sq.; O, 424 sq.
- Λυκομήδης, εως, dux Græcus, Creontis f., I, 84; M, 366; P, 345 sqq.; T, 240. — Ab Agnore vulneratus in expugnanda Troja, *Il. parv. fr.* 17, p. 598. Alius, *Seyri rex, cujus filia Deidamia, Cypr.* p. 582, a.
- Λυκόοργος, 1) Dryantis f., rex Edonorum, persecutus Bacchum et nutrices ejus κατ' ἡγάθειον Νυσήϊον, Z, 130 sqq. (ἀνδρορόνοιο Λυκούργου, 134). 2) Rex Arcadiæ, qui dolo interfecerat Areithoum clavatore, H, 142-149.
- Λυκορόντης, ου, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
- Λύκος, cujus filia ab Epopeo violata, *Cypr.* p. 582, a.
- Λυκόρρων, ονος, Mastoris f., Cytherius, famulus et ἱκέτης Ajacis, ab Hectore occisus, O, 430-441.
- Λύκτος, ἡ, urbs Cretæ, B, 647; P, 611 (εὐκτιμένη).
- Λύκων, ονος, Trojanus, a Peneleo occisus, H, 335-341.
- Λυρνησός, ἡ, urbs Mysiæ, quam expugnavit Achilles ex eaque abduxit Briseidem, B, 690 sq.; T, 60; Y, 92, 191 sqq. — Pluribus hoc narrabatur in *Cypriis*, p. 582, b.
- Λυσάνδρος, Trojanus, ab Ajace occisus, A, 191.
- Λωτοράγοι, populus Libyæ, a quibus vi abegit Ulysses socios, loti suavitate captos, ι, 84-102; ψ, 311.

M

- Μάγνητες, gens Thessala, B, 756.
- Μαῖα, Atlantis filia, Mercurii mater, H. 17, 2 sq.; H. Merc. 3, 19, 89, 183 etc. Gen. Μαῖάδος, a nom. Μαῖάς, ξ, 435 et frequentissime in H. Merc. Μαῖάδα καλλιπέδλον, 57.
- Μαῖανδρος, fluvius Ioniæ, B, 869.
- Μαιμαλίδης, ου, Mæmali f., Pisander, Π, 194.
- Μαῖρα, 1) una Nereidum, Σ, 48. 2) Præti et Antææ filia, λ, 326. — Quæ virgo mortua est, *Nost. fr.* 5, p. 600.
- Μαίρων, ονος, Hæmonis f., ab Eleocle ad occidendum Tydeum missus, Δ, 394 sqq.
- Μάκκαρ, αρος, antiquus rex Lesbii, Ω, 544; H. Ap. 17.
- Μάλας, ἡ, ι, 80; H. Ap. 409, et al Μάλας, promontorium Laconia, γ, 287; δ, 514; τ, 187.
- Μαντινέη, urbs Arcadiæ, B, 607.
- Μάντιος, Melampodis f., ο, 242, 249 sqq., ubi ipsius filii.
- Μαραθών, ὠνος, vicus Atticæ, η, 80.
- Μαρρίτης, ου, carmen Homericum, cujus fragmenta v. p. 580.
- Μάρτις, ιος, Lycius, Sarpedonis socius, Π, 319 sqq.
- Μάρπησσα, Eueni filia, uxor Meleagri, καλλίσφυρος, I, 552-561.
- Μάρων, ονος, Euanthis f., Bacchi nepos, Apollinis sacerdos, ι, 197 sqq.
- Μαρωνεία, Thraciæ urbs, ubi Ulysses in reditu offendit Neoptolemum, *Nost. p.* 584, b.
- Μάσης, ητος, δ, urbs Argolidis, B, 562.
- Μαστορίδης, ου, Mastoris f. 1) Cytherii, Lycophro, O, 438. 2) Ithacensis, Halitherses, β, 158; ω, 451.
- Μάστωρ, ορος, Cytherius, Lycophronis pater, O, 430.
- Μαχίων, ονος, Æsculapii f., dux et medicus, frater Podalirii, B, 729, ubi eorum urbes. Menelaum sanat, Δ, 193-220. Vulneratus sagitta, A, 505-520, 832 sqq.; Ξ, 3 sqq. — Philocteten sanat, *Il. parv. p.* 583, b. Ab Eurypylo occiditur, *fr.* 7, p. 596. De ejus dextertate v. *Il. Exc. fr.* 2, p. 599.
- Μεγάδης, ου, Megæ f., Perimus, Π, 695.
- Μεγαμειδής, ας, Megamedis f., ἀνὰξ, pater Pallantis, H. Merc. 100.
- Μεγαπένδης, σος, Menelai f., quem, absente Helena, ex sinistra genuerat, τηλύγετος, δ, 10-12; ο, 100, 103, 122.
- Μεγάρη, filia Creontis, Herculis conjux, λ, 269 sq.
- Μέγης, ητος, Phylei f. ex sorore Ulyssis, dux Dulichius,

- fortissimus, B, 627-630. Pugnāt, E, 69; N, 692; O, 302, 520 sqq.; T, 239. — *Ab Admeto vulneratur in expugnatione Trojae, Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Μεδών, ὄνος, δ, oppidum Bœotiae, B, 501.
- Μέδων, ὄντος, 1) Oilei filius nothus, dux Methonensium, loco Philoctetæ ægri, B, 727 sq.; N, 693-697. Occisus ab Ænea, O, 332-336. 2) Dux Lycius, Hectoris auspiciâ sequens, P, 216. 3) Præco Ithacensis, cum procis versans, sed regiæ domui prospiciens et facinora eorum aperiens, δ, 677-715; π, 252, 412; ρ, 172-176. Servatus ex cæde procorum, χ, 357-380; deterret cives a pugna adversus regem, ω, 439-450.
- Μελάμπος, ὄδος, Amythaonis f. Res ejus v. o, 225-255, collatis λ, 286 sqq.
- Μελανεύς, ἥος, nobilis Ithacensis, Amphimedontis proci pater, ω, 103.
- Μελανθῆς. V. Μελάνθιος, 2.
- Μελάνθιος, 1) Trojanus, occisus, Z, 36. 2) Alius, qui et Μελανθῆς, Dolii f., servus Ulyssis, præfectus magno caprarum gregi et aliis servis pastoribus. Studebat procis et maxime Eurymachio; contumeliose vexat Ulyssem, ρ, 212-260, 369 sqq.; υ, 173 sqq. Servit procis, φ, 175-183, 265 sqq. Quibus in pugna adest et Ulyssi ingens creat periculum, χ, 135-200; sed captus dolo, peracta cæde procorum, crudeli afficitur supplicio, χ, 474-477.
- Μελανθῶς, οὗς, Dolii filia, soror Melanthii, educata a Penelope, et liberaliter habita, sed infida dominæ, cum procis faciens, Eurymachi concubina, σ, 320-341, ubi Ulyssem incessit; et iterum τ, 60-95. Peracta cæde procorum, supplicio afficitur cum reliquis, χ, 421 sqq.
- Μελανίππη, Amazon, reginæ soror, occisa a Telamone, *Atth. fr. 3, p. 586.*
- Μελάνπιος, 1) Trojanus, cæsus, Θ, 276. 2) Hicetaonis f., ex Percote veniens, ubi boves paverat, cæsus pugnans, O, 546-591. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, II, 695. 4) Græcus dux, T, 240.
- Μέλας, ἄνος, Porthæi f., Cenei frater, Ξ, 117. — *Ejus filii octo, Alem. fr. 8, p. 589.*
- Μελέαγρος, princeps Calydoniæ, Cenei f., mortuus ante tempora belli Trojani, B, 642 (ξανθός). Historiæ ejus partem narrat Phoenix, ut Ætolos servaverit in bello cum Curetibus, I, 525-595. — *Ab Apolline occisus in eo bello, Min. fr. 5, p. 590. Ejus filia Polydora, uxor Prote-silai, Cypr. fr. 13, p. 594.*
- Μέλης, τος, Nivius Ioniæ, βαδύχοιτος, H, 8, 3; ιερός, Ep. 4, 7.
- Μελία, Oceani filia, *Cycl. p. 601, b.*
- Μελίβοια, urbs Thessaliæ, B, 717.
- Μελίτη, una Nereidum, Σ, 42. Socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
- Μέμων, ὄνος, Auroræ ex Tithono f., ad Trojam occiderat Antilocho, δ, 187 sq. Pulcer, λ, 522. — *Trojanis auxilio venit cum armis a Vulcano factis, Antilocho interficit, ab Achille interficitur; inde mater ei ab Jove immortalitatem petit, Æth. p. 583, a.*
- Μενδαος, Atræi f., rex Lacedæmonis, frater Agamemnonis, Helenæ maritus. Epitheta solita : διοτρεφής, ἀρητιφίλος, δουρικλυτός, κυδάλιμος, ξανθός, βόην αγαθός. Urbes ejus et copiæ in bello Troj., B, 581-590. Ante bellum in Ithacam venit ad evocandum Ulyssem, ω, 116; deinde legatus cum eo Trojam profectus, ad sua repetenda, Γ, 205 sqq., ubi 213-215 de ejus eloquentiâ; A, 138-142. Ad fatris concilium venit αὐτόματος, B, 408. Paride provocante Græcorum fortissimus, in pugnam singularem cum eo procedit, Γ, 19 sqq.; quæ fœdere iclo committitur, 302 sqq., sed Paris ei a Venere abripitur, quem frustra quærit, 449 sqq. Interea a Pandaro insidiose sagitta vulneratur, Δ, 105 sqq., et a Machaone curatur, 193 sqq.
- Hosti parsurus, ab Agamemnone prohibetur, Z, 37-53. Ab eodem deterretur a certamine singulari cum Hectore ineundo, H, 92-122. Præ: curis insomnis, K, 25 sqq. Ulysses periculo eripit, A, 463 sq. Pugnāt, N, 581 sqq.; O, 560 sqq.; II, 311, et per totam fere P, pro Patrocli corpore. In ludis funebribus equis certat, Ψ, 293 sqq., 355, 401, 407; cum Antilocho generose expostulat, 422-445, 514-613. Excubias cum Ulysse agit, ξ, 470 sqq. Capta Troja pugnāt ad domum Delphobi, θ, 518 sqq. De ejus reditu et erroribus narrat Nestor, γ, 136 sqq., 279-312, et ipse pluribus, δ, 81-92, 351-586. Telemachus ad eum proficiscitur, α, 285, δ, 1, quæ rhaps. tota in domo ejus agitur; eam igitur vide. Fatale Menelao erat transferri in insulas beatorum, δ, 561-569. Telemachus a Menelao cum donis splendide dimittitur, ο, 44-181; ρ, 76, 116 sq. — *Paridem hospitio excipit et in Cretam avehitur, Cypr. p. 581, b. Conf. fr. 9, p. 593. Ab Irīde certior factus de iis quæ domi gesta fuerint, cum fratre consultat de bello Trojanis inferendo, ib. p. 582, a; ad Nestoremque abīt et alios deinde socios colligit, ibid. Contumeliose tractat corpus Paridis occisi, Il. parv. p. 583, b. Helena visa gladium abjicit, fr. 15, p. 597. A fratre de reditu dissentit, Nost. p. 584, b. Post Diomedem et Nestorem avectus, tempestate perdit classem præter quinque naves, quibuscum in Ægyptum advenit, ibid. Tandem redit, ibid.*
- Μενεσθές, ἥος, Petei f., princeps Atheniensis, fortissimus, B, 552; Δ, 327. Turrin in muro Argivorum servat, M, 331-374. Copias ducit, N, 195, 690; O, 331. — *Præmia accipit excisa Troja, Il. Exc. fr. 1, p. 599.*
- Μενέσθης, Græcus, fortis, occisus ab Hectore, E, 609.
- Μενέσθιος, 1) Arethoi f., occisus a Paride, H, 8-10. 2) Sperchii f. ex sorore Achillis, II, 173-178, αἰολοδάωρξ.
- Μενoitιάδης, αὐ (εω, Σ, 93), Menæti f., Patroclus, A, 307; I, 211; II, 420, 434, 438, etc.
- Μενoitίος, Actoris f., Opunte, Ψ, 85 sqq., Patrocli pater, cui proficiscenti ad Trojam cum Achille bene præcipit, A, 765-790. Vivens adhuc decimo bello anno, II, 14; ei se filium ex bello reducturum promiserat Achilles, Σ, 325-331. Μενoitίῳ υἱός, A, 604, 607; II, 278, 307, 827, etc.
- Μέντις, ου, 1) rex Ciconum in Thracia, P, 73. 2) Rex Taphiorum, amicus Ulyssis, vir prudentissimus, α, 105, 180 sqq., 417 sqq.
- Μέντωρ, 1) Trojanus, Imbrii pater, N, 171. 2) Nobilis Ithacensis, Alcimi f., Ulyssis amicus, ab eo proficiscente domum ἐπίτροπος relictus, β, 225 sqq., ubi concionatur. Ejus forma induta Telemachum comitatur Pylum et Lacedæmonem Minerva, 288, 401 sqq., γ et δ, dum ipse in Ithaca visus, δ, 655 sq.; ρ, 68. Sic eadem Ulyssem in cæde procorum tuetur, χ, 205-235; ω, 445 sqq., et in seditione patrum eorum, 502-548.
- Μένων, ὄνος, Trojanus, M, 193.
- Μερμερίδης ου, Mermeri f., Ilus, α, 259.
- Μέρμερος, Trojanus, occisus ab Antilocho, Ξ, 513. Antiquiorem v. in Μερμερίδης.
- Μέροπες, insula: Co habitatores, H. Ap. 42.
- Μέροψ, ὀπος, Percosius, vates, B, 831 sqq.; A, 330 sqq., quo invito filii in bellum exierant.
- Μεσαύλιος, servus Eumæi, ξ, 449, 455.
- Μέσθλης, ου, ductor Mæonum, B, 864; P, 216.
- Μέσση, urbs Laconiae, πολυτρήμων, fort. i. q. Μεσσήνη, B, 582.
- Μεσσηίς, ἰδος, ἡ, fons Thessaliæ, Z, 457.
- Μεσσήνη, urbs, ubi Orsilocho, φ, 15.
- Μεσσήνιοι ἄνδρες, Messenii, φ, 18.
- Μετάνειρα, Celei uxor, Demophontis mater, ἑζώνος, βαδύχωνος, H. Cer. 161, 206, 212, 234, 256.
- Μήδεια, Ætæ filia: de ea quædam in Minyade, fr. 7,

p. 591. *Æsonem juvenem reddit*, *Nost. fr. 2*, p. 599.
 Μηδεστιάστῃ, filia Priami notha, Imbrii uxor, N, 173.
 Μηβώνη, eadem quæ Μεβώνη, urbs Phthiotidis, Philoctetæ sedes, B, 716.
 Μηκιστεύς, εὖς, et εὖς, 1) Talai f., princeps Argivorum, Euryali pater, B, 566; certavit in ludis funebribus CEdipi, Ψ, 678 sqq. 2) Echii f., Θ, 333; N, 422; occisus a Polydamā, O, 339.
 Μηκιστηιάδης, ου, Meristei f., Euryalus, Z, 28.
 Μηρόβοσις, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.
 Μήνη, Luna, i. q. Σελήνη, τανυσίπτερος, H. 32, 1.
 Μήρονες, Asiæ min. populus, B, 864 sqq.; K, 431. Borus Μήων, E, 43.
 Μηρονίη, Mæonia, ἐρατεινή, Γ, 401; Σ, 291; H. Ap. 179 (Apollini sacra).
 Μηρονίς, ἰδος, Mæonia mulier, Δ, 142, ebur tingens.
 Μηριόνης, ω, Moli f., dux Cretensis, regis Idomenei οὐραγός, fortissimus, B, 651; Δ, 254; E, 29; H, 165; Θ, 264; I, 83; K, 59, 261 sqq. ubi Ulyssi dat arma; N, 93; pugnat 159 sqq., 246 sqq., 328 sqq., et 479, 528 sqq., 567, 575, 650; Ξ, 514; O, 302; II, 342, 603 sqq.; P, 258, 610 sqq., 669; T, 239. Præest lignatoribus, Ψ, 112 sqq. Curru certat in ludis funebribus, 351 sqq., 528 sqq., 614 sq.; et sagittis vincit, 860 sqq.
 Μήστωρ, ορος, Priami f., Ω, 257.
 Μίθεια, oppidum Bæotiae, B, 507.
 Μίδης, εω, rex Brygum in Thracia, cujus tumuli epigramma est Ep. 3.
 Μίλητος, 1) urbs Cariae, B, 868; H. Ap. 42, 180. 2) Urbs Cretæ, B, 647.
 Μίμας, αντος, mons Ioniæ in mare procurrens, ἡμερόεις, γ, 172; παππαλός, H. Ap. 39; ὠψίκριμνος, Ep. 6, 5.
 Μινώας, ἄδος, sive Phocais, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 590.
 Μινώας, ου, Clymenes pater, *Nost. fr. 3*, p. 600.
 Μινύειος, Quod est Minyarum. Ὀρχομενὸν Μινύειον, B, 511; Ὀρχ. Μινυήτιον, λ, 284. Ποταμὸς Μινυήτις, Elidis fluvius, λ, 722.
 Μινώας, Minois. Κνωσσὸς Μινωτοῦ, H. Ap. 396.
 Μίνως, ωος, rex Cretæ, Jovis et Europæ f., N, 450 sqq., ubi pos erit ejus; et τ, 178 sq. (δαριστής Διός); ρ, 523.
 Μίνωα accens., Ξ, 322; δλοφρων, λ, 322. Il. 568 sqq. judex apud inferos.
 Μνμοσύνη, mater Musarum, H. Merc. 429 sq.
 Μνῆσος, Trojanus, ab Achille occisus, Φ, 210.
 Μοῖρα, Parca, passim, cum epithetis κραταιή, δλοή, χαλεπή, δυσώνυμος. Plur. Μοῖραι semel Ω, 49.
 Μολίονε, τῶ, Actoris filii, Eurylus et Cteatus, A, 709, 750.
 Μολίων, ονος, Thymbraei Trojani auriga, A, 322.
 Μόλος, Cretensis, pater Merionie, N, 249; K, 269.
 Μόρως, υος, Phrygius, Hippotionis f., N, 792; cæsus, Ξ, 514.
 Μούλιος, 1) Augiæ gener, occisus a Nestore, bello inter Pylios et Epeos, λ, 739. 2) Trojanus, occisus a Patroclo, II, 696. 3) Alius, occisus ab Achille, Υ, 472. 4) Dulichius, Amphilochoi proci famulus, σ, 422 sq.
 Μούσα, Musa, invocatur, α, 1; ω, 62 (λίγεια); B, 761, et sæpissime in Hymnis. Θεά A, 1; θεα, θυγάτηρ Διός, α, 10. Plurali A, 604; B, 484 sqq., 491 (Ὀλυμπιάδες, Διὸς θυγατρεις); A, 218, etc. Novem ἀμειδόμεναι ὅτι καλῇ in funere Achillis, ω, 60; conf. H. Ap. 189 sqq. Docent homines, θ, 63, 73, 481, 488; sed Thamyryn παύσαντοῖδης, B, 594 sqq. Hymnus in Musas, H. 24. Earum mater Mnemosyne, H. Merc. 429 sq. Νουσάων θεράποντες, H. 31, 20. — *Musæ cum Thetide deplorant Achillem occisum*, *Æth. p. 583*, a. Thamyris gloriacione eas lædit et punitur, *Min. fr. 1*, p. 590.
 Μύζων, ονος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas irrumpentes Priamus auxilium tulit, Γ, 186, ἀντίθεος.

Μύζων, ονος, 1) Atymni f., interfectus ab Antilocho, E, 580-589. 2) Trojanus, interfectus ab Achille, Φ, 209.
 Μυκάλη, mons Asiæ, e regione Sami, B, 869.
 Μυκαλησός, ή, urbs Bæotiae, εὐρύχορος, B, 498; H. Ap. 224.
 Μυκηναῖος, adject. O, 538. Μυκηναῖοι, 643.
 Μυκήνη, 1) urbs Argolidis, εὐκτίμενον πολίεθρον, B, 569, εὐρύγεια, Δ, 52, ainata a Junone; πολύχρυσος, H, 180; λ, 46; γ, 305; φ, 108. Plurali Μυκήναι, Δ, 376. Μυκήνηθεν, I, 44. 2) Inachi filia, εὐπλόκαμος, β, 120. — *De hac, Oceani nepti*, *Cycl. p. 601*, b.
 Μύνης, ητος, vir Briseidis, quem Achilles Lyrnesso (Μύνητος πόλει, T, 296) capta occidit, B, 692.
 Μυρίνη (Amazon), πολύσκαρμος, de cujus tumulo B, 814.
 Μυρμιδόνες, ον, Thessaliae Phthiotidis populus, sub Peleo et Achille, μεγάλῃτορες, T, 278; φιλοπόλεμοι, II, 65; Υ, 129. Eorum urbes, B, 681 sqq. δ, 9; λ, 496. A Patroclo ducuntur in II.
 Μύρσινος, ου, ή, oppidum Elidis, B, 616.
 Μύσοι, Asiæ minoris populus, B, 858; K, 430 (ἀγέρωχοι); Ξ, 512 (καρτερόδουμοι); Ω, 287; N, 5 (ἀγχεμάχοι), quo postremo I. nonnulli Thraciam gentem intelligunt.
 Μῶμος, deus, σύμβουλος Jovi, in Cypriis, *fr. 1*, p. 591. nisi hoc aliunde petitum.

N

Νάζος, insula Cycladum, H. Ap. 44.
 Νάστρις, ου, dux Carum, B, 867, 870 sq.
 Ναυβολίδης, ου, nobilis Phæax, θ, 116 sq.
 Ναυβολίδης, ου, Nauboli f., Iphitus, B, 518.
 Ναυσίθοος, Neptuni f., princeps Phæacum, ducens suos ex vicinia Cyclopm in insulam Scheriam, η, 56-63; ζ, 7-11. Vaticinium ejus, θ, 564-571.
 Ναυσικάα, Alcinoui regis filia virgo, quam per quietem jubet Minerva vestimenta lavatum vehere ad litus insulæ, in quo Ulysses procubuerat; vehitur cum ancillis; opere facto ludunt; quo strepitu expectatum Ulysem lavacro, veste et cibo recreatum et diligenter admonitum in urbem ducit: v. totam ζ. Adest in convivio, θ, 457-468.
 Ναυτεὺς, εὖς, nobilis Phæax, θ, 112.
 Νέαιρα, nymphe, ex qua Sol genuit duas filias, μ, 133 sq.
 Νείλος, fluvius Egypti, ab Homero δ Αἴγυπτος dictus. *Ad eum armantur Danaï filie*, *Dan. fr. 1*, p. 586.
 Νέμεσις, εως, Jove persequente, in omnis generis animalia se permutat; inde capta, Helenam ex eo concipit, *Cypr. fr. 3*, p. 592.
 Νεοπτόλεμος, filius Achillis ex Deidamia, ab eo in Scyro relictus, T, 326 sq. Reducit Troja capta Myrmidonas, γ, 188 sq. Ducit Hermionen Menelai filiam, δ, 5 sqq. Ejus laudes et facta audit Achillis umbra ex Ulysse, λ, 492-540. — *A Lycomede avo Pyrrhus, a Phænice Neoptolemus appellatur*, *Cypr. fr. 10*, p. 593. *E Scyro eum Trojam adducit Ulysses, et patris arma ei donat*, *Il. parv. p. 583*, b. *Patrem sibi apparentem videt, et Eurypylum, Telephi filium, occidit*, *ibid.* *Priamum occidit in ara Jovis Hercei*, *Il. Exc. p. 584*, a. (*Aliter Lesches* p. 599, a.) *Andromachen pramio accipit*, *ibid.* *Secundum Leschen etiam Æneam; et Astyanactem interficit*, *Il. parv. fr. 16*, p. 597 sq., *fr. 17*, p. 598, b. *Pedestri itinere redit, Thetidis suasu, per Thraciam, ubi Ulysem offendit Maronem; Phæniced in via mortuum sepelit, ad Molossos feliciter pervenit, et a Peleo agnoscitur*, *Nost. p. 584*, b.
 Νεοτειχεῖς, urbis Æoliæ incolæ, in quos Ep. 1.
 Νεστόρεος, Nestorius, B, 54; Θ, 113, 192.
 Νεστορίδης, αος, Nestoris f. 1) Antilochus, Z, 33; O, 589; Ψ, 353; Ant. et Maris, Νεστορίδαι, II, 318. 2) Pisistratus, γ, 36, 482; δ, 71, 155, etc.

Νέστωρ, opus, Nelei f., rex Pyli. Parentes et fratres, λ, 280 sqq. Vivebat in tertia generatione, sapientissimus Græcorum et dulcissima eloquentia, A, 247 sqq. Epitheta solita : λιγύς ἀγορήτης, γέρον, ἱππηλάτης, ἱππότης, ἱερόνιος, ἀγαυός, ἡδυσπής, οὐρός Ἀχαιῶν. Solus duodecim Nelei filiorum ab Hercule Pyllum diripiente relictus, A, 689 sqq. Ex juventute sua narrat pugnam cum Ereuthalionē, H, 133-156; Δ, 319; cum Eleis s. Epeis, A, 671-762; ludicra certamina Buprasij in funere regis Epeorum, Ψ, 630-644. Ad bellum Trojanum venit cum 90 navibus, B, 601 sq. Urbes ejus, 591 sqq. Conciliare studet Agamemnonem cum Achille, A, 254-284, ubi et de viris antiquorum quos noverat fortissimis. Somnium Agamemnonis formam induerat Nestoris, B, 20 sq. Achivos reverti cupientes increpat, 337-368. Consulit Agamemnoni, 433 sqq. Copiarum ejus instructo, Δ, 292 sqq. (ubi quinque duces sub ejus auspiciis bellantes nominantur). Hortatur duces, Z, 66 sqq.; et instigat optimos ad certamen singulare cum Hectore committendum, H, 170-181. Corpora cæsorum sepelienda et castra munienda censet, 324 sqq. Est in magno pugnae periculo, Θ, 80-158. Iterum dehortatur a fuga, I, 52-78, et legationem ad Achillem suadet, 93-113, 162 sqq. Ad excubandum excitatur, K, 73 sqq., speculatores in Trojanorum castra mitti suadet, 203 sqq. Vulnerati in ejus tentorio recreantur, A, 618; eoque venienti Patroclo persuadet, ut ipse saltem ab Achille Myrmidonas et arma precetur, si ille nolit iram ponere, 644-805. Speculator pugnam, Ξ, 1 sqq., et offendit duces vulneratos, 39 sqq., et ut consulant suadet, 61 sqq. Precatur Jovem pro Achivis, O, 370 sqq. Alloquitur et confirmat pugnantēs, 659 sqq., coll. P, 381 sqq. In certamine equestri ineundo Antilochum monet, Ψ, 304-349. Licet non certarit, præmio ob sapientiam donatur, 615-652. Concio ejus in fumere Achillis, ω, 51-56. De reditu a Troja multis narrat γ, 102-200; 255-328. Sacrificium publicum agit, dum Telemachus ad eum adventi, γ, ubi omnia in domo ejus aguntur. Filii ejus, 412-415; uxor, Eurydice, 452; filia Polycaste, 464 sq. — *Menelaus ad eum venit de bello suscipiendo consultans, cui veteres historias narrat, Cypr. p. 582, a. Quid suaserit in armorum judicio, Il. parv. fr. 4, p. 596. Reditus felix, Nost. p. 584, b.*

Νηϊάς. V. Νηϊς.

Νήϊον, τό, mons Ithacæ, Ὀλῆεν, α, 186.

Νηϊς, ἰδος, ἡ, nympha Nais, ut Ἀθανασίη, Z, 22; νύμφη Νηϊς ἀμύμων, Ξ, 444; γ, 384. Νυμφάων, αἱ Νηϊάδες καλέονται, ν, 104, 348, 356.

Νηλεΐδης, αο, Nelei f., Nestor, Ψ, 652.

Νηλεΐς, ἑός et ἦος, pater Nestoris, rex Pyli, Crethei f. s. Neptuni, de quo v. λ, 235-259. Chromin, Amphionis filiam, duxit, 281 sqq., ubi et liberi 4 ex ea geniti, et conditiones filiarum elocandæ. Duodecim filios ejus occidit Hercules, A, 690 sqq. Θεοφιν μήστωρ ἀτάλαντος, γ, 409; μεγάλθυμος, ἀγαυότατος ζωόντων, ο, 229, ubi de Melampode ab eo capto, 228-238.

Νηληϊάδης, αο et εω (A, 618), Nelei f., Nestor, Θ, 100; K, 87, 555, etc.; γ, 79, 202, etc.

Νηληϊός, adjunct. B, 20; K, 18; A, 596, 681; Ψ, 349, 514; δ, 639.

Νημερτής, ἑός, Nereidum una, Σ, 46.

Νηρεΐς, ἦος, deus maris, cujus filia Thetis, H. Ap. 319.

Νηρηϊάς, filiarum Nerei, deæ maris. Earum nomina, Σ, 38-49, quibus, ut sororibus, fatum filii queritur Thetis, 52 sqq. Conf. Ω, 84; ω, 47-64.

Νήριχος, ἡ, ἐκτυμένον ποτλίσθρον Cephalenensium, ab Laerte captum, ω, 377.

Νήριτον, mons Ithacæ, εἰσοσίφυλλον, B, 632; ἀριπρεπής, ι, 21 sqq.; κατακειμένον Ὀλῆ, ν, 351.

Νήριτος, Pterelai f., qui olim Ithacam cultam reddidit, ρ, 207.

Νησαίη, una Nereidum, Σ, 40.

Νιόβη, Tantalii filia, Amphionis uxor, sex filiorum et totidem filiarum mater, se prætulit Latonæ, quam vindicant Apollo et Diana; in saxum mutata; v. Ω, 602-617.

Νιπέυς, ἑός, Charopis f., princeps insulæ Symæ, pulcherrimus Græcorum, sed imbellis, B, 671 sqq.

Νίσσα, urbs Boeotiae, Ζαῖνη, B, 508.

Νίσσος, nobilis Dulichius, pater Amphinomi proci, π, 395; σ, 127, 413.

Νίσυρος, ἡ, insula ex numero Cycladum, B, 676.

Νοήμων, ονος, 1) Lycius, E, 678. 2) Pylus, Ψ, 612. 3) Ithacensis sapiens, Pironii f., β, 386 sqq.; δ, 630, 648.

Νομίων, ονος, princeps Cariae, B, 871.

Νόστοι, carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599 sq.

Νύμφαι, Nymphae. Νύμφαι ὁρστιάδες, κοῦραι Διὸς, Z, 420; H, 18, 19. Νύμφαι αἱ ἅλιστα καλὰ νέμονται καὶ πηγὰς καὶ πύσσας, γ, 8 sq.; ζ, 122 sqq.; ἀγρονόμοι, ζ, 106; οὔρεϊν, H. Merc. 244. Νηϊδες s. Νηϊάδες, quod v. Ipsarum antrum in Ithaca, ν, 103 sqq. — Νύμφαι cum Venere, Cypr. fr. 14, p. 594.

Νύστη, mons ubi Bacchus natus, H. 25, 5; qui 26, 9, τηλοῦ Φοινίκης esse dicitur.

Νυσήϊον, τό, mons Thraciae, ἡγάθειον, Z, 133.

Νύστιον πεδῖον, ubi Proserpinam deripuit Pluto, H. Cer. 17.

Ξ

Ξάνθιππος, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.

Ξάνθος, 1) fluvius a) Lyciae maj., B, 877, δινήεις; E, 479; M, 213. b) Troadis, μέγας ποταμὸς βαθυδίνης, ὃν Ξάνθον καλοῦσιν θεοὶ, ἄνδρες τε Σκάμανδρον, γ, 73 sq.; filius Jovis, Ξ, 434; Φ, 2; Ω, 693; Z, 4; βαθυρόος ἀργυροδίνης, Φ, 8, 15, 145. Fluctibus suis excedere jubet Achillem eumque egressum insequitur, 211-271; sed Vulcanus eum flammis compescit, 330 sqq. 2) Trojanus, E, 152. 3) Equus Achillis, II, 149 sqq.; T, 400-420, ubi Achilli vaticinatur. 4) Equus Hectoris, Θ, 185.

Ο

Ὀρχηστὸς, ὁ, urbs Boeotiae Neptuno sacra, cum celebri lucu, B, 506; H. Ap. 230; λεχηπίος, H. Merc. 88, 190. Ὀρχηστὸνδε, 186.

Ὀδῖος, 1) dux Halizonum, B, 856; in fuga cæsus ab Agamemnone, E, 39 sqq. 2) Præco Græcus, I, 170.

Ὀδυσσεὺς et Ὀδυσεύς, ἑός et ἦος (semel genit. Ὀδυσσεύς, ω, 398), Ulysses, unicus Laertæ f. ex Anticlea, π, 119; cui nascenti Autolycus, avus maternus, nomen indidit, τ, 399-409. Epitheta solita : πολύμητις, πολυμήχανος, πολύτροπος, ποικιλομήτης, πολύρρων, δαίρρων, θαλασσίρρων, πολύτλας, τλήμων, εὐγενής, ἀντίθεος, δῖος, ἀμύμων, πολύταινος, κυδάλιμος, δουρικλυτός, πολίοπορος. Juvenis in Parnassum ad Autolycum profectus, in venatione graviter vulneratur, τ, 393-475. Legatus in Messeniam ob debitum publicum, ab Iphito accepti arcum Euryῖ, φ, 14-38. Ducta Penelope thalamum sibi ipse construxit, ψ, 185-204. Atridae in Ithacam venientes agre ei persuadent, ut expeditionis Trojanæ sit socius, ω, 115-119. Proficiens Mentorem domui præfexit, β, 225 sqq., infante Telemacho. Ejus insulæ et urbes ι, 21-27, cum navibus μωτοπαρήος, B, 631-637. Medium tenebat in statione navium, Θ, 222 sq.; A, 5 sq. Forma ejus, Γ, 193 sqq., 211; et concionantis habitus et elocutio, 216 sqq. Ante bellum legatus cum Menelao Trojam venit, 204-224. Chryseidem ad patrem reducit et hecatomben facit Apollini, A, 311, 430-487. Minerva eum admonet, B, 166 sqq., ut tantum

non ubique per utrumque poema. Seditionem in exercitu cohibet et Thersiten castigat, 182 sqq. Concio ejus, 283-332. Respondet Agamemnoni calidius increpanti, A, 349 sqq. Pugnat, 494 sqq.; Z, 30. Prudentem fugit, Θ, 92 sqq. Legatus mittitur ad Achillem, I, 169 sqq. Oratio ejus, 223-306. Malum eventum renuntiat, 676 sqq. Speculator in Trojanorum castra proficiscitur cum Diomede, K, 109, 144 sqq., 232 sqq. Bona omnia et preces ad Minervam, 274 sqq. Dolorem capiunt, 339 sqq. Cæsis retractis, Rhesi equos avertit, 488-514. Pugnat, A, 312 sqq. Vulneratus et a Trojanis circumventus, a Menelao et Ajace eripitur, 401-488. Trepidum consilium Agamemnonis improbat, E, 82-103. Persuadet Achilli ut impetum reprimat, usquequod pranderint copiae, T, 154-172, 215-237. In ludis funebribus luctatur cum Ajace dubio eventu, Ψ, 700-739, et cursu certat victor, 755 sqq. Cum Menelao excubias agit per noctem frigidam, E, 469-502. Litigavit cum Achille in convivio de dolo et de fortitudine, Θ, 73-82. Pro transfuga Trojam venit et ab Helena cognoscitur, δ, 240-258. Achillem mortuum cum periculo hostibus eripit, ε, 309 sqq. Armorum judicium, λ, 544 sqq. Neoptolemum e Scyro insula adducit, 508 sqq. Quid fecerit in equo ligneo, δ, 269-289. Errores ejus in reditu narrat *Odyssea*, paucis comprehensos ψ, 310-341. Ab insula Tenedo ad Atridas redit, δ, 159-164. Ad Ciconas appellens, Ismaro expugnata fugatur, ι, 39-61; inde a Malea promontorio ad Lotophagos depellitur, 62-104; deinde in Cyclopus terram, unde Polyphemo excæcato vix effugit, 105-566. Inde ad insulam Æoli pervectus, ventum secundum accipit, sed perdit sociorum avaritia, κ, 1-79. Ad Læstrygonas delatus amittit naves præter unam, 80-132. In qua ad Ææam venit, Circes veneficæ insulam, apud quam, Mercurii ope domitam, anno integro manet, 133-574. De Circes consilio ad Cimmerios digressus, Tiresiam ex inferis evocatum consulit de reditu, et alios plurimos manes videt cum iisque colloquitur, λ, 1-635. Revectum in Ææam, Circe de insequentibus periculis admonet, μ, 1-141. Mare ingressus, Sirenas feliciter prætervehitur, 142-200; et scopulos erraticos et Charybdis, dum Scylla sex ei socios abripit, 201-259. Inde a sociis coactus in Thrinaciam appellit, ubi, absente ipso, socii Solis boves maciant, 260-373. Quare Jupiter fulmine percutit navem, 397-419, solusque Ulysses in Ogygiam insulam servatur, 420 sqq. Ubi a Calypsone nymphea benignissime exceptus amatur et diu invitus retinetur, α, 13 sqq.; δ, 555-560. Sed Minervæ precibus, absente Neptuno irato de Cyclope, α, 11 sqq.; ε, 5 sqq., ab Jove jubetur Calypso eum dimittere, Mercurio internuntio, ε, 28 sqq. Fabricata rate navigationem aggreditur, 228-281, et duodevigesima die ad Phæacum insulam pervenit, sed a Neptuno visus, ægerime demum litus ascendit, et dormit, 282-493. Puellarum lusu expergefactus, ζ, 110-185, regia filia Nausicaa eum lavacro, veste et cibo recreatum, diligenter admonitum in urbem Phæacum ducit, 186-331. In regia benignissime receptus, η, festis interest, disco vincit et splendide donatur, θ. Errores suos narrat, ι-μ. Dimissus, dormiens in Ithacæ advenit, ν, 1-138, et a Minerva edocetur facienda, 188-440. Mendicii species est apud Eumæum subulcum, ξ, ο. Ubi Telemacho soli se cognoscendum præbet, π, 155 sqq. Ab Eumæo ductus, in anlam et regiam domum venit, ρ, 166 sqq.; mediat et vexatur, 328 sqq. Lucta cum Iro, σ, 14-157. Iterum male vexatur, 304 sqq. Cum Telemacho præparat procorum necem, τ, 1-46; et ut hospes confabulatur Penelope, 47-307; 508-518; interim ab Euryclea nutrice cognoscitur, 467 sqq. Fausta omnia, υ, 30-121. Se Eumæo et Philætio cognoscendum præbet, φ, 188-244, et arcum tendit, 393 sqq.; quo procos aggressus interficit, χ,

1-380, ancillas puniri jubet et domum purgari, 381-501. A Penelope tandem agnoscitur, ψ, 1-296; et a Læerte patre, ω, 205-344, et procorum patres vincit, 413-548. Mortis genus a Tiresia prædictum, λ, 134-137. — *Insaniam simulabat, quum heroes conquirerentur ad expeditionem Trojanam, sed detectus per Palamedem, Cypr. p. 582, b. Palamedem aquis demergit, fr. 16, p. 594. Achillem a cæde Thersitæ purgat, Æth. p. 583, a. Armorum judicium incipit, ibid. b. Cedunt arma de Minervæ consiliis Ulyssi, Il. parv. p. 583, b. Quid tum Trojanæ et captivi de eo dixerint, fr. 4, 5, p. 596. Helenum ex insidiis capit, ibid. Neoptolemum Achillis e Scyro arcessit et patris arma donat, ibid. Deturpato vultu Trojam ingreditur speculator, agnoscitur ab Helena, et intersectis aliquot Trojanis revertitur, ibid. Cum Diomede Palladium rapit, ibid., coll. fr. 9, 596. Vulneratus a Thoante, fr. 10, ib. Maronæ eum offendit in reditu Neoptolemum, Nost. p. 584, b. Odysseam in Cyclo exceptit Telegonia; ubi proci sepeliuntur a suis; Ulysses, sacrificio Nymphis oblato, in Elidem avehebatur, inspecturus armenta, ubi hospiti excipiebatur a Polyxeno et craterem dono accepit, p. 584, b. In Ithacæm redux impositu sibi a Tiresia peragit. Post ad Thesprotos venit et uxorem ducit reginæ eorum Callidicen; inde dux iis belli contra Brygos, infesto Marte, amica Minerva. Post Callidices mortem Polyxatès, Ulyssis filius, Thesprotorum regnum accipit; pater in Ithacæm revertitur, ubi a Telegono, ipsum ignorante, interficitur, corpusque ejus ad Circen perfertur, p. 585, a. De filiis ejus conf. p. 601, a.*

Ὀδρυνεύς, ἦος, Cabesius, ab Idomeneo captus, N, 363-384, 772.

Οἰδρωδεία, vel Οἰδρόπεια, τὰ, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sq.

Οἰδρότης, α, Edipus, rex Thebanus, cujus res breviter narrantur, λ, 271-280. Ludi funebres post ejus mortem, Ψ, 679 sq. — *De eo in Cypris carminibus narratum, p. 582, a. Ex Eurypathea Hyperphantis filia quatuor liberos suscepit, Æd. fr. 2, p. 587. Diras filiis imprecatur, quas et qua causa, Theb. fr. 2, 3, p. 587.*

Οἰκλῆς, ἦος, s. Οἰκλῆης, Antiphatae f., Amphiarai pater, ο, 243 sq.

Οἰλέως, ἦος, 1) princeps Locrensiis, pater Ajacis minoris, B, 527; ε, 442, etc., et Medonis, B, 727 sq.; N, 694 sq. Secunda uxor ejus Eriopis, 697. 2) Trojanus, occisus ab Agamemnone, A, 93.

Οἰλιάδης, ου, Oilei f., Ajax minor, E, 446; N, 203, 712; Π, 330; Ψ, 759.

Οἰνεΐδης, αο, Enei f., Tydeus, E, 813; K, 497.

Οἰνεύς, ἦος, Porthiei f., E, 115 sqq., rex Calydoniæ, pater Meleagri et Tydei, B, 641. Dianæ sacrificium oblitus terra a Calydonio apro vastabatur, I, 534 sqq. Bellerophonem hospitio exceptit, Z, 216 sqq. — *Peribæam præmio accipit Oleno destructa, Theb. fr. 6, p. 588. Ei insidiantur Melanis filii, Alcæ, fr. 8, p. 589.*

Οινόμαος, 1) Græcus, ab Hectore occisus, E, 706. 2) Trojanus, M, 140; N, 506.

Οἰονόπιδης, αο, Ctenopionis f., Helenus, E, 707.

Οἰνóτροποι, α, tres Anii filiae, Cypr. fr. 11, p. 593.

Οἰνὼ, οὖς, earum una, ibid.

Οἰνωψ, ὀπος, pater Liodis Ithacensis, φ, 144.

Οἰοκλος, Ascræ nymphæ f. ex Neptuno, Ascræ urbis conditor, Alth. fr. 2, p. 586.

Οἰτύλος, δ, oppidum Laconicum, B, 585.

Οἰχαλιεύς, ἦος, Echalensis, B, 596, 730; θ, 224.

Οἰχαλίη, urbs Thessaliæ, πόλις Εὐρύτου, B, 730. Οἰχαλίη, θεν, 596. — Οἰχαλίας ἔλωσις, carmen in Cyclo positum,

ejus fragmenta v. p. 590 sq. Ubi sita haec Æthalia et quænam urbs fuerit, jam a ceteris ignoratum et multis modis quæsitum : v. fr. 3 et 5.

Ὀλλυζών, ὄνος, ἡ, oppidum Thessaliæ, τρηχεῖα, B, 717.

Ὀλοοσσών, ὄνος, ἡ, urbs Thessaliæ, λευκή, B, 739.

Ὀλύμπιος, de Jove passim; et Ὀλύμπια δώματα de sedibus deorum.

Ὀλυμπιάδες, Olympiæ, de Musis, B, 491; H. Merc. 450.

Ὀλυμπος, et Οὐλυμπος, mons Thessaliæ, deorum sedes, passim : μέγας, μακρὸς, ἀγάνιστος, νεφέεις, αἰγλήεις, πολυδεῖρας, πολύπτυχος. V. ζ, 42-47, ubi describitur. Sed simpliciter de monte, quem Ossæ imponere volebant Aloidae, λ, 315.

Ὀνητορίδης, ου, Onetoris f., Phrontis, γ, 282.

Ὀνήτωρ, ορος, sacerdos Jovis Idæi, II, 604 sq. Alius in Ὀνητορίδης.

Ὀπίτης, ου, ab Hectore occisus, A, 301.

Ὀπείεις, όεντος, Opus, urbs Locrensium, B, 531; Σ, 326; Ψ, 85.

Ὀρίσιος, Græcus, αἰολομίτης, ab Hectore occisus, E, 707 sqq.

Ὀρέστης, ου, Agamemnonis f., I, 142 sq.; λ, 438-461; patris cædem in Clytemnestra et Ægistho ultus, δ, 303-310; 195 sqq., 203 sqq.; δ, 545 sqq.; α, 30, 40, 298 sqq. : cum Pylade, Nost. p. 584, b. 2) Græcus, occisus ab Hectore, E, 705. 3) Trojanus, M, 139; occisus, 193.

Ὀρβας, Trojanus, N, 791.

Ὀρθη, urbs Thessaliæ, B, 739.

Ὀρμενίδης, αο, Ormeni f., 1) Amyntor, I, 448; K, 266. 2) Ctesius, ο, 414.

Ὀρμενιον, τό, urbs Thessaliæ, B, 734.

Ὀρμενος, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius, M, 187. Alii Græci in Ὀρμενίδης.

Ὀρνεαι, urbs Argolidis, B, 571.

Ὀρσίλοχος, 1) Alphei f., γ, 489; E, 545-547. Ex ejus filio Diocleo natus. 2) ad Trojam occisus ab Ænea, E, 542-560, ubi v. plura. 3) Messenius, φ, 16. 4) Trojanus, Θ, 274. 5) Fictus ab Ulysse Cretensis princeps, ut Idomenei f., v, 259-271.

Ὀρτυγίη, insulæ Deli antiquum nomen, ε, 123, ubi Diana Orionem occidit; ο, 403 (ὅτε τροπαὶ ἡλιόιο). Insula prope Delum, H. Ap. 16.

Ὀρχομενός, ἡ, 1) antiqua urbs Boeotiæ, Μινυῖος, B, 511; I, 381; λ, 284, 459. 2) Arcadiæ, B, 605.

Ὄσσα, ἡ, mons Thessaliæ, λ, 315.

Ὄστρεϋς, ἦος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas Priamus auxilium tulit, Γ, 186; H. Ven. 111, 147.

Ὄτρυντείδης, ου, Otryntei f., Iphition, γ, 383, 389.

Ὄτρυντεϋς, ἦος, pater Iphitionis ex nymphâ, γ, 384 sqq.

Ὀυκαλέων, ονος, Trojanus senex, Γ, 148.

Ὀυρανίη, nymphea, sociâ Proserpinæ, H. Cer. 423.

Ὀυρανίωνες, Urani filii, Titanes, E, 898. Alibi passim de diis.

Ὀυρανός, Cælus, Gææ maritus, ἀστερόεις, H. 30, 17. — *Ejus nuptiæ cum Γῇ, in Cyclo, p. 581, a.*

Ὀύτις, accus. Ούτιν, nomen quod Ulysses Cyclopi tanquam suum indicavit, ι, 366, 369, etc.

Ὀφέλστης, ου, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius s. Pæon, ab Achille, Φ, 210.

Ὀφελπιος, 1) Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302.

Ὀχέσιος, Ætolus, pater Periphantis, E, 843.

II

Παγασαῖον ἱερὸν, Pagasis, Pelasgiotidis urbe, prope Trachinem situm, Apollinis, Theb. fr. 6, p. 588.

Παῖτων, ονος, medicus deorum, sanat Iliaden, E, 401 sq.;

Martem, E, 899 sqq. Ab eo descendunt medici, δ, 232.

Alibi, A, 473; X, 391; H. Ap. 518, est hymnus sacer.

Παῖονες, Thraciæ s. Macedoniæ gens, a Trojanorum partibus, ἀγκυλότοιοι, B, 848; K, 428; ἱπποκορυσται, II, 287 sqq.; δολιχεγχεές, Φ, 155.

Παιονίδης, Pæonius f., Agastrophus, a Diomede occisus, A, 338-369.

Παιονίη, regio, ἐριθῶλας, P, 350; Φ, 154.

Παισός, ἡ, urbs Mysiæ minoris, E, 612. Conf. Ἀπαισός.

Παλαμήδης, ους, Nauplii f., aperit Ulyssis simulatam insaniam, Cypr. p. 582, b. *Ejus mors, ib. p. 583, a, ab Ulysse et Diomede, aquis eum demergentibus, fr. 16, p. 594.*

Παλλάδιον, Trojanum ablatum ab Ulysse et Diomede, II. parv. p. 583, b; fr. 9, p. 596. Secundum Arctinum, non verum, ab Jove Dardano datum, sed simulatum, II. Exc. fr. 3, p. 599.

Πάλλας, ἄδος, epitheton Minervæ, A, 200; Δ, 78; O, 614; γ, 33; Ψ, 771; α, 125, 327; β, 405; δ, 828, etc.; ἐγρεμάχη, H. Cer. 424.

Πάλλας, αντος, pater Selenes, H. Merc. 108.

Πάλλυς, υος, Trojanus, N, 792.

Πάμμων, ονος, Priami f., O, 250.

Πάν, Πανός, Mercurii et Dryopes nymphæ f., Græcorum Silvanus : v. Hymnum 18 in eum.

Παναχαιοι, Græci universi, B, 404; H, 73, 159, 327, etc.; α, 239; ξ, 369; ω, 32.

Πανδάρως, Meropis f., Aedoniæ filiæ pater, τ, 518; υ, 66.

Πάνδαρος, Lycæonis f., dux Zeleensium, egregius sagittarius, B, 824-827. Vulnerans Menelaum sagitta, turbat foxdus, Δ, 88-147. Vulnerat et Diomedem, E, 95-105; a quo occiditur, 167-296, ubi plura de eo.

Πανδῆ, Jovis filia ex Selene, H. 32, 15.

Πανδῆων, ονος, Græcus, Teucrici socius, M, 372.

Πάνδοκος, Trojanus, A, 490.

Πανθοίδης, αο, Panthoi f., 1) Polydamas, O, 446; N, 756, etc. 2) Euphorbus, II, 808; Σ, 250.

Πανέλληνες, Hellenes universi cum Achæis nominati B, 530.

Πάνθοος, senex Trojanus, Γ, 146. Pater Polydamantis, Euphorbi et Hyperenoris, O, 522; P, 9, 23, 40, 59.

Πανοπεύς, ἦος, δ, 1) urbs Phocidis, καλλιχορος, λ, 581; B, 520; P, 307 (ὡλετός). 2) Phoci f., Epei pater, Ψ, 665.

Πανόπη, Nereidum una, Σ, 45.

Παρθέτιον φρέαρ, Eleusine, H. Cer. 99.

Παρθένιος, δ, fluvijs Paphlagoniæ, B, 854.

Παρθενοπαιος, Thebani belli heros, a Periclymeno occisus, Theb. fr. 8, p. 588.

Πάρις, ιος, idem qui Ἀλέξανδρος, Priami regis f., Γ, 325, 437; Z, 503, 512; M, 93; N, 660, etc. Δύσπαρι, Γ, 39; N, 769.

Παρνησός, mons Boeotiæ, τ, 494, 411, 432; φ, 220; ω, 331; H. Ap. 269, 282 (νεφέεις), 393, 521; H. Merc. 555.

Πάρος, ἡ, insula, H. Ap. 44; ἀμφιρύτη, H. Cer. 493.

Παρόρστη, ἡ, urbs Arcadiæ, B, 608.

Πασιθέη, Gratiarum una, quam promittit Juno conjugem Somno, Ξ, 269, 276.

Πάτροκλος, ου, οιο et ἦος, acc. ου et ἦα, voc. Πάτροκλες et Πάτροκλεις, Menœtii f., amicus Achillis. Epitheta : ἀνύμων, μεγάλῳταρ, ισόθεος, ἱπποκλέυδος. Monita patris Menœtii, quom proficisceretur cum Achille, A, 785 sqq. A, 337, 345; I, 190, et alibi, cum Achille est. A quo mittitur sciscitatum de vulneratis, A, 611 sqq. Venit in tentorium Nestoris, qui eum precatur, persuadeat Achilli ut vel pugnet, vel ipsi permittat Myrmidonas et arma, 644-804. Eurypylum vulneratum offendit et curat, 805 sqq.; O, 390 sqq., fesinatque ad Achillem. A quo impetrat arma, equos et copias, exit et fortissime pugnat, sed, Achillis præcepta non servans, ab Hectore occiditur : v. Iotam II.

- Pugna de Patrocli corpore, quod demum ad naves deportatur, in P. Immenso dolore lugetur ab Achille, Σ, 122 sqq.; qui servat corpus amici, clamore terrens Trojanos, 151 sqq. Lavatur corpus, 344 sqq. Fletur a Briseide, T, 282-302. Et iterum ab Achille, 314-339. Anima ejus appareret Achilli, Ψ, 65-107. Exsequiae et ludi in ejus honorem, 108-897. A Nestore appellatur θεός in μήστωρ ἀτάλαντος, γ, 110. — *Lycaonem, Priami filium, in Lemnum vendit, Cypr. p. 582, b.*
- Παφλαγόνες, gens Asiae minoris, ἀσπιστάι, μεγάλτορες, E, 577; B, 851 sqq.; N, 656, 661.
- Πάφος, ἡ, urbs Cypri, θ, 363; H. Ven. 59.
- Πειραιδής, αο, Piræi f., Eurymedon, Δ, 228.
- Πειράσιος, Clyti f., Ithacensis, fidus Telemacho, ο, 539 sqq.; ρ, 55 sq.; γ, 71-83; υ, 372.
- Πειρίδοος, Jovis f. ex Ixionis uxore, Ξ, 317 sq.; Polypæte pater ex Hippodamia, B, 740 sqq., ubi de nuptiis ejus turbatis a Centauris, sed pluribus φ, 295-304. Eum viderat Nestor, A, 263. — *De ejus et Thesei in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590.*
- Πείροος, Imbrasi f., Thracum dux, B, 844; Δ, 520, 525. Genit. Πείρω, Υ, 484.
- Πεισανδρος, 1) Mæmali f., tertius dignitate inter Myrmidonas post Achillem et Patroclum, II, 193 sqq. 2) Trojanus, Antimachi f., occisus a Menelao, A, 122-144. 3) Alius Trojanus, ab eodem occisus, N, 601-641. 4) Ithacensis, Polycletoris f., prociis, σ, 298, sq.; χ, 243 sq., 268.
- Πεισηγορίδης, αο, Pisenoris f., Ops, α, 429; β, 347; υ, 148.
- Πεισήνωρ, opor, 1) Trojanus, O, 445. 2) Præco Ithacensis, β, 38. Tertium v. in Πεισηγορίδης.
- Πεισίστρατος, Nestoris f., γ, 36, 400, 415, 454. Telemachum in itinere comitatur, 483; δ, 155; ο, 4, 6, 44 sqq., 131, 166, 202.
- Πελάγων, onτος, 1) dux sub Nestore, μέγας, Δ, 295. 2) Lycius, E, 695.
- Πελασγίος, Pelasgius, Jovis Dodonæi epitheton, II, 233. Πελασγικὸν Ἄργος, B, 681.
- Πελασγοί, antiquissima gens Græciæ, in Thessalia; v. Πελασγικός: in Asia minore, ubi Larissam habent, B, 480 sqq.; K, 429; P, 288; in Creta, τ, 177.
- Πελίας, αο, Neptuni f., frater Nelei, pater Alcestidis, B, 715. Ortus ejus et regnum describitur λ, 235-257.
- Πελλήνη, urbs Achajæ, B, 574.
- Πελοπόννησος, πείρα, H. Ap. 250, 290, 419, 430, 432.
- Πέλοψ, opor, avus Agamemnonis, Tantalii f., B, 104 sq., πλήξιππος. — Πέλοπος νῆσος, Cypr. fr. 8, p. 593.
- Πενθεσίλεια, Amazon, Thracia, Martis filia, Trojanis auxilio venit et fortiter pugnans ab Achille occiditur, Æth. p. 583, α, et fr. 1, p. 595. Eam sepeliunt Trojani et Therites ejus amorem Achilli objicit, ib. p. 583, α.
- Πεπάρηθος, insula Ægæi maris, ἀγγιᾶλη, H. Ap. 32.
- Περαϊβοί. V. Περραιβοί.
- Πέρραμος, ου, ἡ, arx Ilii cum templo Apollinis, E, 446 sqq.; Δ, 508; Z, 512; H, 21; Ω, 700.
- Περραιδής, ου, Pergasi f., Deiceon, E, 535.
- Περραιδαί, 1) Aecessameni filia, mater Pelegonis, Φ, 141 sqq. 2) Eurymedontis filia, mater Nausithoi, η, 57 sq. — *Hipponoi filia, Oleno destructa Ceneo data præmio, Theb. fr. 9, p. 588.*
- Περύρρης, εος, Græcus, pater Bori, II, 177.
- Περικλόμενος, Nelei f., frater Nestoris, λ, 286. — *Neptuni f., qui Parthenopæum in bello Thebano occidit, Theb. fr. 8, p. 588.*
- Περιμήδης, εος, 1) Græcus, pater Schedii, O, 515. 2) Socius Ulyssis, λ, 23; μ, 195.
- Πέρμοος, Megæ f., Trojanus, II, 695.
- Περίφας, αντος, 1) Ochesii f., πελώριος, occisus a Marte, E, 842-847. 2) Præco Trojanus, Epyti f., P, 323.
- Περικλής, ου, 1) Trojanus, a Teucro occisus, Ξ, 515. 2) Coprei f., Mycænæus, ab Hectore occisus, O, 638 sqq.
- Περικώσιος, Percotes incolæ, B, 831; Z, 30; A, 329.
- Περικώτη, urbs Troadis, B, 835; A, 229; O, 548.
- Περραιβοί, gens Thessala, B, 749 (ubi μενεπτόλεμοι τε Περραιβοί); H. Ap. 218.
- Περσαίος, pater Hecates, H. Cer. 24.
- Περσεύς, ἥος, 1) Jovis ex Danae f., Ξ, 319 sq. 2) Nestoris f., γ, 414, 444.
- Περσεφόνη, Proserpina, filia Cereris et Jovis, uxor Plutonis Jove concedente rapta, H. Cer. 2 sqq., 408 sqq., tertiam anni partem cum eo terens, 467 sqq.: sed v. ipsam Hymnum, ubi etiam Περσεφόνη dicta 56, 361, 388, 405.
- Περικαλλής, H. 12, 2; ἐπεινή I, 565; x, 491, 534, etc.; ἀγαυή, λ, 212, 225, 635, ubi ad terrorem mittit Γοργεῖν τε κεφαλῇ.
- Πέρση, filia Oceani, ex Sole mater Circes et Ætææ, x, 139.
- Περσηΐδης, αο, Persei f., Sthenelus, T, 116, 123.
- Πετεών, ὄνος, vicus Bæotiæ, B, 500.
- Πετεώς, ὄω, rex Athenarum, Menesthei pater, B, 552; Δ, 327, 338; M, 331, 355; N, 690.
- Πήδαϊον, τό, locus Troadis, N, 172.
- Πηδαῖος, Antenoris f., a Megete occisus, E, 69-75.
- Πηδάσος, ἡ, 1) urbs Lelegum in Troade, αἰπεινή, Z, 34 sq.; ubi rex Altes, Φ, 86 sq.; ab Achille expugnata, Υ, 92. — *Quod narrabatur in Cypriis, p. 582, b. Conf. fr. 15, p. 594.* 2) Urbs Peloponnesi, ἀμπελώσσσα, I, 152, 294.
- Πηδάσος, 1) filius Bucolonis ex Naiade, occisus, Z, 21-28. 2) Equus Achillis tertius, mortalis, e Thiebis abreptus, II, 152 sq.; occisus, 467 sqq.
- Πηλεγών, ὄνος, Axii fluvii ex Peribœa f., pater Asteropæi, Φ, 141 sqq.
- Πηλείδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηλείων, ὄνος, idem.
- Πηλεὺς, εος et ἥος, filius Æaci, rex Myrmidonum, maritus Thetidis, pater unici filii Achillis, πεπληγῆτης, II, 33 sq.; Φ, 188 sqq.; Ω, 534-546. Filia Polydora, II, 175. Dii omnes in ejus nuptiis cum Thetide, Ω, 60 sqq., dona dantes, arma, Σ, 84 sqq.; hastam, T, 387 sqq.; equos immortales, II, 380 sqq., 807; P, 441 sqq.; Ψ, 277 sq. Phœnicem fugientem recipit, I, 479 sqq.; et Patroclum, Ψ, 84-90; et Epigeum, II, 570-570, quos filio comites dedit. Nestore et Ulysse ad eum venientibus, ut copias in bellum colligant, mittit Achillem generose monitum, A, 769-784; H, 125 sqq.; I, 252 sqq. Comam filii redituri Spercheo voverat, et hecatomben, Ψ, 144 sqq. Apud senem invita manet Thetis, Σ, 434 sq. Quam amatus ab Achille, λ, 494 sqq., et alibi. — *Cum Telamone Phocum interficit in altero bello Thebano, Alc. fr. 5, p. 589. Nuptiæ ejus cum Thetide, Cypr. p. 581, b; et dona deorum, fr. 4, p. 592. Neoptolemum nepotem Troja redeuntem agnoscit, Nost. p. 584, b.*
- Πηληϊάδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηληΐος, Pelei, Σ, 60, 441.
- Πηλιάς, ὄδος, ex Pelio monte excisa, μελίη, II, 143; T, 390; Υ, 277; Φ, 162; X, 133.
- Πήλιον, τό, mons Thessaliæ, εἰνοσίφυλλον, B, 744, 757; II, 144; T, 391; λ, 316; H. Ap. 33.
- Πηνεὶός, fluvius Thessaliæ, ἀργυροδίνης, B, 752 sq., 757; H. 20, 3.
- Πηνελέος, et Πηνέλεως, ω, unus ex ducibus Bæotorum, B, 494. Pugnāt, N, 92; Ξ, 487 sqq.; II, 335; P, 597-600.
- Πηνελόπεια, uxor Ulyssis, formosissima, Icarii filia, Telemachi mater, περίφρων, ἐχέφρων, ἑυμίμων, πολυδωρός. Absente Ulysse a prociis plurimis ambitur, quos tela ad funus soceri senis texenda et per noctem solvenda diu frustrat,

β, 87-110, et alibi. Phemium de infelici Graecorum redditu canere vetat, α, 328-364. Afflicta nuntio insidiarum filio a prociis structarum, a Minerva somnio recreatur, δ, 675-841. Telemachii reditus ei nuntiatur, π, 322-341; quare jam procos sceleris accusat, 409-451. Telemachum reducem amplectitur, ρ, 36 sqq., et procos increpat Ulysem male vexantes, 492 sqq.; postea ipsum filium, qui eum non tueratur, σ, 158-243. Cum ea loquitur Ulysses solus, quem ad se vocaverat, τ, 47-307; somnium ejus, 508-553, et arcus ponendi consilium, 570 sqq. Lamentatio ejus per noctem, υ, 57-94. Arcum in certamen ponit, φ, 1 sqq., et Ulyssi dari jubet, 311 sqq. Dormiens excitatur ab Euryclea, de Ulysse ei non credens, ψ, 1-32; quem difficulter nec nisi post signa evidentissima agnoscit, semper metuens ne fallatur, 32-230; sermones per noctem, 231-343. Mane domum claudere jubetur, 349 sqq. Laudatur ab umbra Agamemnonis, ω, 192 sqq. — *Mortuo Ulysse ad Circe abducitur a Telegono, ejusque fit uxor, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis memorat Eustath., fr. 8, p. 600. Idem ex Telegonia, p. 601, a, prater Telemachum ei filium fuisse ex Ulysse Arcesilaum.*

Πήρεια, locus Thessaliae, B, 766.
Πηρώ, οὐς, formosissima filia Nelei, soror Nestoris, data uxor Bianti, λ, 286-297, coll. α, 229-238.
Πιόρτης, Percosius, Z, 30.
Πιερίη, regio Thessaliae, ad Olympum, Ξ, 226; ε, 50; H. Ap. 216; H. Merc. 70, 191. Πιερίθην, 85.
Πιτθεύς, ἥος, Aethrae pater, avus Thesei, Γ, 144.
Πιτυεία, urbs agri Trojani, B, 829.
Πλαγκταί πέτραι, scopuli erratici, in freto Siculo, ut veteres putant, μ, 60; ψ, 327.
Πλάκος, ἡ, Mysiae mons. Eetion habitabat ὑπὸ Πλάκῳ ὠληέσση, Θήδη Ὑποπλάκῃ, Z, 396, 425; X, 479.
Πλάταια, Plataeae, urbs Berothiae, B, 504.
Πλεισθένης, οὐς, Helenae filius, fortasse in Cypris, fr. 21, p. 595.
Πλευρών, ὠνος, δ, urbs Aetolorum, B, 639; N, 217; Ξ, 116.
Πλευρώνας, adj. Ψ, 635.
Πληϊάδες, αἱ, astrum, Σ, 486; ε, 272.
Πλούτος, (Cereris et Iasionis t.) divitias hominibus praebens, H. Cer. 489.
Πλουτώ, οὐς, nympha, socia Proserpinae, H. Cer. 422.
Ποδαίριος, Aesculapii f., dux belli et medicus, B, 732; A, 833.
Ποδάργη, Harpyia, mater equorum Achillis ex Zephyro, H, 150 sq.; T, 400.
Πόδαργος, 1) equus Menelai, Ψ, 295. 2) Equus Hectoris, Θ, 185.
Ποδάρκης, εὖος, frater minor Protesilai, B, 704; N, 693 (μενεπτόλεμος).
Ποῆς, οὐς, Ectionis f., amicus Hectoris, a Menelao occisus, P, 575-590.
Ποιάντιος υἱός, Porantis filius, Philoctetes, γ, 190.
Πολίτης, ου, 1) Priami f., speculator Trojanorum, B, 791-794; N, 533-535; O, 339; Ω, 250. 2) Socius Ulyssis, κ, 224 sq.
Πολυαμιονίδης, ου, Polyemonis f., Amopaeon, Θ, 276.
Πόλυος, 1) Antenoris f., A, 59. 2) Princeps Aegyptius, δ, 126. 3) Artifex apud Phaeacas, θ, 373. 4) Ithacensis, pater Eurymachi proci, α, 518; π, 345, 434, etc. 5) Procorum unus, χ, 243; occisus, 284.
Πολύδαμνα, nobilis Aegyptiaca, Thonis uxor, δ, 228.
Πολυδέμων, Plutonis epitheton, pro nomine proprio est in H. Cer. 17, 31, 404, 430, πολυσημάντωρ, κρατερός.
Πολυδέκης, εὖος, Pollux, frater Castoris, πύξ ἀγχιός, Γ, 234-247; λ, 300-304; H. 33. Adde supra Κάστωρ. —

Ἀθάνατος, ἥος Ἄρης, Cypr. fr. 2, p. 592; ἀεθλοφόρος, fr. 8, p. 593.
Πολυδώρα, pulcra filia Pelei, Boro nupta ex fluvio Spercheo peperit Menesthium, Π, 175-178. — *Meleagri filia, Protesilai uxor, Cypr. fr. 13, p. 594.*
Πολύδωρος, 1) Priami f. nothus, natu minimus omnium, cadit sub Achille, Υ, 407-420; Φ, 85-91; X, 46. 2) Vetustus, quem Nestor Buprasii in certamine ludicro vicit, Ψ, 637.
Πολυθέρσειδης, ου, Polytheris f., Ctesippus, χ, 287.
Πολύιδος, 1) vates et princeps Corinthius, pater Euchenoris, cui mortem in bello Troj. praedixit, N, 663-670. 2) Eurydamantis f., Trojanus, E, 148.
Πολυκάστη, filia regis Nestoris, lavat Telemachum jussu patris, γ, 464-467.
Πολυκορίδης, αὐ, Polyctoris f., Pisander, σ, 298; χ, 243.
Πολύκτωρ, ορος, 1) Ithaci frater, ρ, 207. 2) Hoc nomine fingit personatus Mercurius sibi patrem, Ω, 397-399. 3) V. Πολυκορίδης.
Πολυμήλη, filia Phylantis, quam saltantem in festo Dianae adamavit Mercurius, Eudori mater, Π, 180-190.
Πολύμηλος, Lycius, Argaei f., Π, 417.
Πολυνείκης, εὖος, Aedipi f., cum Tydeu Mycenis copias colligit, Δ, 377 sq. — *Ejus filius Thersander, Cypr. p. 582, a. Patri mensam et pocula apponit quae ille non vult, Theb. fr. 2, p. 587.*
Πολύννης, Tectonis t., nobilis Phaeax, θ, 114.
Πολύξεινος, 1) Agasthenis f., θεοειδής, princeps Eleorum, B, 623. — *Ulysses post reditum hospitio excipit et cratera donat, Teleg. p. 584 extr. et sq. — 2) Rex Eleusini, H. Cer. 154, 477.*
Πολυξένη, Priami et Hecubae filia, in Achillis tumulo mactatur, H. Exc. p. 584, b.
Πολυπημονίδης, αὐ, Polypemonis f., Aphidas, uterque ab Ulysse fictus, ω, 305.
Πολυποίτης, αὐ, Pirithoi f., validissimus, Thessalorum partis dux, B, 738 sqq., ubi ejus urbes et origo. Pugnatur, Z, 29; portas castrorum tuetur, M, 129-153, 182 sqq. Massum ultra omnes jactat in ludis funebribus, Ψ, 836-849. — *Pedestri itinere redit, Nost. p. 584, b. Alius, Ulyssis filius ex Callidice, regina Thesprotorum, et hujus in regno successor, Teleg. p. 585, a.*
Πολυφείδης, εὖος, Mantii f., Theoclymeni pater, vates, α, 249-256.
Πολύφημος, 1) heros ex gente Lapitharum, Elati f., A, 264. 2) Cyclops ille immanis, Neptuni ex nympha f., α, 68-73; τ, 403, 407, 446. Vide Κύκλωψ.
Πολυφύτης, ου, Trojanus, N, 791.
Πολυφόντης, ου, Thebanus, Autophoni f., dux insidiarum in Tydeum, Δ, 395.
Ποντεύς, ἑως, nobilis Phaeax, θ, 113.
Ποντόνοος, praeco Alcinoi regis, η, 178-182; θ, 65; υ, 49-53.
Πορβεύς, ἑως, princeps Pleuronis et Calydonis rex, Agrii, Melanis et Tydei pater, Ξ, 115 sqq.
Ποσειδάων, ἄωνος, Neptunus, Saturni f., Jovis frater junior et minus sapiens, N, 354 sq., maris deus, O, 187-190. Epitheta: γαιήροχος, ἐνοσίγαιος, ἐνοσίγῳων, κυανοχαίτης, et alia H. 21 et Ep. 6. Equestri quoque rei praestat eamque docet homines, Ψ, 307, 584 sq., H. 21, 5. Tempora habet in Gerasto, γ, 177 sqq.; Aegis, N, 21; ε, 381; H. 21, 3; Helicre, Θ, 203, seu Helicone, H. 21, 3; Υ, 403 sqq., ubi sacrificium describitur; Oncheati: v. Ποσειδώνιον. Vestam frustra in matrimonium petit, H. Ven. 214 sqq. Conspirat contra Jovem, A, 400. Muros Trojae Laomedonti struit et mercede frustratur, H, 452 sq.; Φ, 442-460. Sponsor Vulcano pro Marte vincto, θ, 344-356. Equos immortales Peleo dedit, Ψ, 277 sq. Εὐρύστερνος, B, 479. Iratus Graecis ob vallum, H, 445-464; quare ab Junone

- frustra rogatus, ut auxilium iis ferat, Θ, 198-211. Solvit equos Jovi, 440. Taurus ei immolatur, A, 728; atri tauri, γ, 5 sqq. Spectat pugnam e Sami cacumine, N, 1-16, et miseratione commotus, Calchantis specie assumpta, duces Græcorum vellementer incitat, 17-125, 206-238, 351 sq. Agamemnonis animum confirmat, et ingenti clamore vires suscitatur heroum, Ξ, 135-156; et dormiente Jove aciem restituit, 354 sqq. Sed ab eo reprimi- tur, O, 41 sqq., 51 sqq. Græcis favet, γ, 34, contra Apol- linem, 67 sq. Suasu ejus seorsum dii sedent, 132-150. Fa- vet Æneæ, quem Achilli eripit, 291-348. Solatur Achillem de Xantho irruente, Φ, 284-299. Contendit cum Apolline, 435-469. Gyræam petram tridente ferit et Ajacem Oilei perdit, δ, 499-511. Vallum Græcorum cum Apolline di- ruit immissis fluvii, M, 17-35. Ulyssi inimicus ob ex- cæcatum filium Polyphemum, α, 20, 68 sqq. Navem ei frangit, ι, 283 sqq.; et ratem, ab Æthiopicis reversus, ad Phæacum terram appellenti, 282 sqq., 375 sqq. Iratus de Phæacum deductionibus, θ, 565 sqq., navem, qua ve- ctus erat Ulysses, in saxum vertit, ν, 125-187. Nestor ei sacrificat, γ, 5 sqq., 43-61. Filius Nausithous, η, 56-62; Polyphemus, ι, 518 sqq. et alibi. Cum Tyrone, Enipei formam indutus, gignit Peliam et Neleum, λ, 241-253. — *Ejus filius Cycnus, Cypr. p. 582, b. Equi forma indutus genuit ex Erinnye Arionem equum, Theb. fr. 6, p. 588.*
- Ποσειδών, Neptuni templum, ζ, 266. Ποσειδώνιος ἄστρος, lu- cus Neptuni, Onchestus, B, 506; H. Ap. 230.
- Πουλύδαμας, αἶντος, Panthoi f., dux et augur, ἀμύμων, A, 57. Consilium dat Hectori de fossa superanda, M, 60-80. Reditum a navibus suadet et male accipitur ab Hectore, 210-250. Qui ejusdem consilio copias dispersas colligit, N, 725-757. Pugnatur, Ξ, 425, 449-463; O, 339, 518; Π, 535; P, 600. Suadet, ut, irruente Achille, omnes se in urbe condant, Σ, 249-283; sed Trojani Hectorem po- tius audiunt; quod dolet ipse Hector, X, 100-103.
- Πράκτιος, fluvius Troadis, B, 835.
- Πράμνιος οἶνος, Pramnium vinum, A, 638; x, 235.
- Πριάμιδης, αὐτοῦ καὶ τοῦ Πριάμι, de Hectore, B, 817, etc.; de Antipho, Δ, 490; de Doryclo, A, 489; de Polydoro, γ, 408, etc.
- Πρίκιος, Laomedontis f., rex Trojæ ultimus. Genealogia ejus, γ, 215-241. Epitheta: γέρων θεοειδής, μέγας, με- γαλήτωρ, ἐνυμμελὴς, θεόρων μῆστορ ἀτάλαντος, H, 366. Ca- rus Jovi, Δ, 44-49. Fines imperii ejus, Ω, 543-546. Phrygibus opem tulit contra Amazonas, Γ, 184-189. Nonaginta filiorum pater, 493 sqq.; qui fere omnes in bello periere; reliqui post Hectorem cæsum, 249 sqq. Domus Priami, Z, 242-250. In muro cum senibus Græ- cos spectat, Γ, 111-244; fœdus icit, 245-301. Inducias iniiri jubet ad corpora mortuorum cremanda, H, 385-420. Spectat Achillem ex turri, Φ, 526-538. Lamentabiliter precatur Hectorem, ut in urbem recedat, X, 25-78. Lu- clus ingens de occiso, 408-429. Corpus redempturus in ca- stra Græcorum ad Achillem vehitur, Ω, 144-694; et ex- sequias in urbe facit, 713-804. Generis ejus extinctio, γ, 306. Troja passim dicta Πριάμοιο πόλις, Πριάμου ἄστυ. — *Occiditur a Neoptolemo in ara Jovis Hercel, Il. E. c. p. 584, a; secundum Leschen, ad fores regie, Il. parv. fr. 19, p. 599, a.*
- Πρόδικος Phocæensis, pro Minyadis scriptore habebatur, fr. 1, p. 590.
- Προδοήτωρ, οὐρος, Areilyci f., dux Bæotorum, B, 495; occi- sus, Ξ, 450, 471.
- Πρόδοος, Tenthredonis f., dux Magnesiorum, B, 756-759, ubi urbes ejus.
- Προδών, ὄνος, Trojanus, Ξ, 515.
- Προϊτόρ, rex Argivorum, Antææ maritus, Bellerophonti in- sidias struens, Z, 157-178. — *Sisyphi nepos, Ther- sandri f., Nost. fr. 5, p. 600.*
- Πρόκρις, τοῦ, filia Erechthei regis Athenarum, uxor Cephalo, λ, 321. — *A Cephalo per inscientiam occiditur, Epig. fr. 3, p. 589.*
- Πρόμαχος, Alegenoris f., Bæotus, ab Acamante occisus, Ξ, 476 sqq.
- Πρόνοος, Trojanus, a Patroclo cæsus, Π, 399.
- Προτιάων, οὐκος, Trojanus, pater Astynoi, O, 455.
- Πρυμνέως, ἑως, nobilis Phæax, θ, 112.
- Πρύτανις, τοῦ, Lycius, occisus, E, 678.
- Πρωρεὺς, ἑως, nobilis Phæax, θ, 113.
- Πρωτεσίλαος, Iphiti f., princeps Phylacensis, ἥρως Ἀρήιος, μεγάλθυμος, mortuus temporibus Iliadis, B, 698 sqq.; N, 681; O, 705 sq.; Π, 286. — *Ab Hectore occiditur in escensione, Cypr. p. 582, b. Ejus uxor Polydora, Meleagri filia, fr. 13, p. 594.*
- Πρωτεύς, ἑως, deus marinus, Neptuni ὑπόδωμος, a Menelao in insula Pharo consultus, futura aperit, δ, 349-570.
- Πρωτώ, οὐς, Nereidum una, Σ, 43.
- Πτελεός, 1) urbs in Nestoris ditione, B, 594. 2) Urbs Thes- salia, λεχηποῖς, B, 697.
- Πτολεμαῖος, Græcus, Piræi f., Eurymedontis pater, Δ, 228.
- Πυγμαῖοι, populus ad Oceanum, a gruibus vexatus, Γ, 6.
- Πύθιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 373.
- Πυθώ, gen. ὄνος, dat. οἶος, ἡ, Phocidis regio Apollini sacra, ἡγαθή, πετρήσσσα, B, 519, I, 405; θ, 80; λ, 581 (Πυ- θώζε); H. Ap. 183, 372 (ubi de nominis origine), 390, 517; H. Merc. 178.
- Πυλάδης, οὐ, δ, Strophii, f., Orestis amicus, et adest in ulciscendo patre, Nost. p. 584, b.
- Πυλαμένης, εὐς, rex Paphlagonum, prudens et fortis, B, 851 sqq., ubi ejus urbes. Occiditur a Menelao, E, 576-579. Flens intererat obsequiis filii sui, 658.
- Πύλαος, dux Pelasgorum Troicorum, B, 842.
- Πυλάργης, αὐτοῦ, Trojanus, A, 491; occisus a Patroclo, Π, 696.
- Πυλῆνη, urbs Ætolica, B, 639.
- Πύλοι, Pyli cives, A, 248; E, 545; H, 134; A, 636, etc.; γ, 59, 31; o, 216, 227. Eorum bellum cum Epeis s. Eleis, A, 671-762.
- Πυλογενής, εὐς, in Pylo natus, B, 54; γ, 303; H. Ap. 398, 424.
- Πύλος, δ, et ἡ, urbs et regio in Peloponneso occidentali, cui Nestor imperabat, ἡγαθή, ἡμαθόεις, A, 252; B, 77, 591; I, 153, 295; Νηληϊός, A, 681; δ, 639; etc. Ab Hercule capta, A, 689 sqq. Res in γ ibi aguntur. Dives pe- corum, o, 226; λερή, φ, 108. H. Ap. 398, 424, 470; H. Merc. 216, 355. Πυλόνας, A, 759; ν, 274, etc. Πυλόθεν, π, 323.
- Πύλων, ὄνος, Trojanus, M, 187.
- Πυραΐχης, οὐ, princeps Præonum, B, 848; occisus a Pa- troclo, Π, 287-292.
- Πύρασος, Trojanus, A, 491. 2) Urbs Thessalia, ἀνθεμώεις, Δήμητρος τέμενος, B, 695.
- Πύρις, Lycius, a Patroclo occisus, Π, 416.
- Πυριφλεγέθιος, οὐκος, fluvius Orci, x, 512.
- Πύρρος, sic Neoptolemus appellatus erat ab avo Lyco- mede, Cypr. fr. 10, p. 593.

Ῥαδάμανθος, υὸς, δ, Jovis ex Europa f., frater Minois, Ξ, 321 sq., ξανθός, habitans in insulis beatorum, δ, 564. Phæaces cum vexere in Eubœam, ut viseret Tityum, η, 323.

Ῥεῖν, Saturni uxor, mater Junonis, H. Ven. 43; H. 11, 1, Jovis, Neptuni, Plutonis, O, 187; Vulcani, quem Tethyi

dat educandum, Ξ, 203; Hecates, ἡχώμος, H. Cer. 60, 75. Adest Latona parturienti, H. Ap. 93. Cererem adductum mittit Jupiter, H. Cer. 442, 461 sqq., ubi Πέρη λιπαροχρήδεμος.

Τειρερον, portus in Ithaca, α, 186.

Ῥηναία, insula Delo vicina, πετρήσσσα, H. Ap. 44.

Ῥήνη, pellex Oiliei, mater Medonis, B, 728.

Ῥήτηνωρ, opus, frater et socer regis Alcinoui, juvenis admodum, relicta unica filia, mortuus, η, 63 sqq., 146.

Ῥήσος, 1) Eionei f., rex Thracum, cum praestantissimis equis auxilio adveniens Trojanis, K, 435-441, prima nocte a Diomede cum 12 sociis occisus, et equi abacti, 470-525. 2) Fluvius Troadis, M, 20.

Ῥίγμος, Thrax, Pirae f., occisus, Y, 484-489.

Ῥίτι, urbs Arcadiae, B, 606.

Ῥόδεα, nymphe, Proserpinae socia, H. Cer. 419.

Ῥοδῖος, fluvius Troadis, M, 20.

Ῥόδιοι, Rhodi cives, ἀγέρωγοι, B, 654.

Ῥοδόπη, nymphe, socia Proserpinae, H. Cer. 422.

Ῥόδος, insula, B, 654 sqq., 667 sqq., ubi urbes et partes ejus.

Ῥοῖω, οὖς, *Staphyli filia, ex qua Apollo genuit Anium*, Cypr. fr. 11, p. 593.

Ῥύτιον, τὸ, urbs Cretensis, B, 648.

Σ

Σαβάκτης, οὖς, daemon, χαμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Σαργάριος, fluvius Phrygiae majoris, Γ, 187; Π, 719.

Σαυδίνη, mons Aiolidis, Ep. 1, 3.

Σαλαμῖς, ἴνκος, ἡ, 1) insula, B, 557; H, 199. 2) Urbs Cypri, H. 9, 4, ἐκτεμένη, Veneri sacra.

Σαλμωνεύς, ἦος, Aoli f., Crethei frater, λ, 235, ἀμύμων.

Σάμη, insula prope Ithacam, in ditone Ulyssis, α, 246; ι, 24; ο, 366; π, 123, 249; τ, 131; υ, 288; H. Ap. 429.

Σάμος, ἡ, 1) insula maris Aegaei, Ω, 78, 753. H. Ap. 41, ὠρηλή. 2) Eadem quae Σάμη, B, 634; παιπαλοέσσσα, δ, 671, 845; ο, 29. 3) Θρηξική, Samothracia, N, 12 sq. (ὠλήεσσα); H. Ap. 34.

Σαρδάνιον, de risu Sardonio, υ, 302.

Σαρπηδών, ὄνος, et οντος, rex Lyciae, Jovis f. ex Laodamia filia Bellerophontis, a partibus Trojanorum, B, 876, ἀντίθεος, χαλκοχορυστής. Genus ejus, Z, 196 sqq. Increpat Hectorem, E, 471-493. Pugnatur, 628 sqq.; M, 101 sqq.; 292 sqq. (ubi et socios oratione incitat); irruit in castra Graecorum, 397 sqq.; Ξ, 426. Mortem ejus praedicat Jupiter, O, 67. Pugnans cum Patroclo interficitur, Π, 419-503. Pugna sociorum de ejus corpore, 504-665, quod Apollo servat, et in Lyciam dat transferendum Somno et Morti, 666-683. Arma ejus a Patroclo capta, in certamen mittuntur, Ψ, 800.

Σαρπηδών, ἡ, insula Oceani, Gorgonum habitatio, Cypr. fr. 18, p. 594.

Σαυτιόεις, εντος, torrens magnus in Troade, Z, 34; Ξ, 445; Φ, 87.

Σάτιος, Enopis f. ex nymphe, Trojanus, Ξ, 443.

Σειληνοί, Sileni, cum nymphe, H. Ven. 263.

Σειρήνες, ων, et μ, 52, 167, Σειρήνοισι, Sirenes, omnia scientes, in litus cantu suavissimo allicientes qui praevertentur, et occidentes; quas Circe consilio obsecutus evitavit Ulysses, μ, 39-54; 158-200; ψ, 326.

Σειλαγος, Trojanus, pater Amphii, E, 612.

Σελήνη, Luna, Pallantis filia, H. Merc. 99 sqq., vel Hyperionis et Euryphaessae, H. 31, 4 sqq., Pandiae virginis mater ex Jove, H. 32, 15, qui Hymnus in eam scriptus est.

Σελήτιάδης, αο, Selepii f., Evenus, B, 693.

Σαλλήεις, εντος, 1) fluvius prope Ephryam (Corinthum), B,

659; O, 531. 2) Alius Troadis ad Arisben, B, 839; M, 97.

Σελλοί, sacerdotes Jovis Dodonaei, H, 234 sqq.

Σεμελη, filia Cadmi, mater Bacchi ex Jove, Ξ, 323-325; H. 6, 1, 8, 57; 25, 2; 26, 5.

Σήσαμος, ἡ, oppidum Paphlagoniae, B, 853.

Σηστός, ἡ, urbs Hellespontii, B, 836.

Σθενελαος, Trojanus, Ithamenis f., occisus a Patroclo, Π, 586.

Σθενελος, 1) princeps Argivus, Capanei f., fortissimus socius Diomedis, B, 564; Δ, 367, 403 sqq.; E, 108, 241-274, 835 sq. Θ, 114; Ψ, 511. 2) Filius Persei, nepos Jovis, pater Eurysthei, T, 116-123. — *Tertius, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*

Σιδόνες, Sidonii, πολυδαίδαλοι, Ψ, 743.

Σιδονίη, regio Sidonis, εὐ ναιομένη, ν, 285. Σιδονίηθεν, Z, 291.

Σιδόνιοι, αι, incolae, Z, 290; δ, 84, 618; ο, 118.

Σιδών, ὄνος, ἡ, urbs Phoeniciae, πολυχάλκος, ο, 424. Artes ibi florent, Ψ, 743; Z, 291, ubi inde adducit Paris tetricus; conf. 290. — *Occupatur a Paride ex Laconia redeunte, Cypr. p. 582, b.*

Σικανίη, Sicilia, ω, 307.

Σικελός, adj., Siculus. Γυνή Σικελή, ω, 211, 366, 389. Σικελοί, υ, 383.

Σικυών, ὄνος, ἡ, urbs Peloponnesi, pars regni Agamemnonis, B, 572; Ψ, 299 (εὐρύχορος).

Σιμόεις, εντος, fluvius Troadis, Δ, 475; Z, 4; E, 774, 777; M, 22; Y, 53; Φ, 307 sqq.

Σιμοεισιος, Anthemionis f., Trojanus, magnus et pulcher, occisus ab Ajace, Δ, 474-489.

Σίντιες, veteres Lemnii, Vulcanum suscipientes, A, 594; ἀγρίοφωνοι, θ, 294.

Σίνων, ὄνος, *Graecus, simulatus transfuga ad Troianos, ab hisque receptus, Graecis in Tenedo morantibus signa dat per noctem, Il. Exc. p. 584, a; Il. parv. fr. 14, p. 597.*

Σιπυλος, mons Phrygiae, Ω, 615, ὅτε φασι νυμφῶν ἐμμεναί εὐνάς.

Σίσυφος, Aoli f., κέρδιος ἀνδρῶν, princeps Corinthi. Genealogia ejus, Z, 153 sqq. De labore ejus apud inferos λ, 593-600.

Σκαίαι πόλεις, porta Trojana versus occidentem, Γ, 145, 149, Z, 237, 393; 1, 354; Π, 712, 734, etc.

Σκαμάνδριος, 1) nomen proprium filii Hectoris, quem cives Astyanactem vocabant, Z, 402. 2) Strophii f., Trojanus, venationis peritus, a Menelao occisus, E, 49-58.

Σκαμάνδριος, adj., B, 465, 467.

Σκάμανδρος, fluvius Troadis, Ξάνθος a diis dictus, Y, 74; Ζηνήεις, βαθυδινήεις, ἥριος, εὐρύχορος, E, 36, 774; H, 329; A, 499; M, 21. Fontes ejus, X, 147 sqq. Ejus numinis sacerdos, E, 77. Cum Achille certat, Φ, 124-384; v. Ξάνθος.

Σκάνδεα, portus Cythrae insulae, K, 268.

Σκάρρη, urbs Locrensis, prope Thermopylas, B, 532.

Εκύλλη, filia Crataeis, portentum in freto Siculo, descriptum μ, 85-100. Quod bis evasit Ulysses, 223-261, 430-446; ψ, 328.

Εκύρος, ἡ, insula et oppidum in mari Aegaeo prope Euboeam, αἰπεῖα, I, 664 (Εὐνήος πολίεθρον); T, 326; λ, 509; H. Ap. 35. Εκυρόθεν, T, 332. — *Cypr. p. 582, α. Εκυρόνδε, Il. parv. fr. 6, p. 596.*

Εκώλος, vicus in Boeotia, B, 497.

Εμάργος, daemon, χαμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Εμινθεύς, ἔως, cognomen Apollinis, A, 39.

Εμύρρη, Ioniae urbs, Αἰολίς, Ep. 4, 6; H. 8, 4.

Ελύμοι, veteres incolae Lyciae, κυδαίμοι, Z, 184, 201; ε, 283.

Εσύνιον, τὸ, promontorium Atticae, γ, 278.

Σπάρτη, regia sedes regni Laconici, dilecta Junoni, εὐρέαν, καλλιγύναϊκα, B, 582; Δ, 52; α, 93, 285; β, 214; λ, 460; ν, 412. Σπάρτηθεν, β, 327; δ, 10. Ibi aguntur res in δ, et parte ο.

Σπειώ, οὖς, Nereidum una, Σ, 40.

Σπερμώ, οὖς, Anii filia, Cypr. fr. 11, p. 593.

Σπερχεῖος, fluvius Thessalicae, ἀκάμας, cujus filius dicebatur Menesthius, II, 174-176; Ψ, 142-149.

Στασίος, Cyprius, Cypriorum carminum auctor habitus; alii autem narrabant, hæc accepisse eum ab Homero in dolem filia, p. 581, a. Conf. fr. 1, p. 592; 3, ib.; 14, p. 594; 19, p. 595.

Στάφυλος, Bacchi f., Rhæus pater, Cypr. fr. 11, p. 593.

Στέρνοψ, οπος, Melanis f., Alcm. fr. 8, p. 589.

Στένωρ, ορος, præco, χαλκείφωρος, E, 785 sq.

Στιχίος, dux Atheniensium sub Menestheo, N, 195, 691; ab Hectore cæsus, O, 329.

Στρατίνη, oppidum Arcadiæ, B, 606.

Στρατίος, Nestoris f., γ, 413, 439.

Στρόφος, Trojanus, pater Scamandrii, E, 49.

Στύμφλος, ή, urbs Arcadiæ, B, 608.

Στυξ, υγός, ή, fluvius Orci, per quem jurabant dii superi, B, 755; Z, 271; O, 37; Θ, 369; ε, 185; x, 514; H. Ap. 85; H. Merc. 519.

Στύρα, τά, urbs Eubœæ, B, 539.

Σύμη, insula inter Rhodum et Cnidum, B, 671, Σύμηθεν.

Σύντριψ, ιεός, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Συρίη, insula inter Cycladas, patria Eumæi, ο, 402-414, ubi describitur.

Σηήλος, Bucoli f., Atheniensis, pater Iasi, O, 338.

Σφίγξ, γγος, de qua aliter ac reliqui tradebat Ædipodia scriptor, fr. 3, p. 587.

Σχεῖος, 1) dux Phocensium, Iphiti f., B, 517; occisus, P, 306 sqq. 2) Perimedis, f., O, 515.

Σχερίη, insula Phæacum, ἐριβώλος, ἑρατεινή, ζ, 8; ε, 34; ν, 160; η, 8 sq., et plura 82-132.

Σχοῖνος, urbs Bæotia, B, 497.

Σώκος, Trojanus, Hippasi f., Ἰσθθεός φός, occisus ab Ulysse, A, 427-436.

T

Ταῖναρος, s. Ταῖναρον, promontorium Laconia, ubi greges Solis, H. Ap. 412.

Ταλαμῆνης, εος, princeps Mæonum, B, 865.

Ταλαϊονίδης, σο, Talai f., Mecisteus, B, 566; Ψ, 678.

Ταλθύδιος, præco Agamemnonis, A, 320; Γ, 118; Δ, 192; H, 276; T, 196, 250, 267; Ψ, 897.

Τανταλίδης, ου, Tantalii f., Pelops, Cypr. fr. 8, p. 593.

Τάνταλος, ejus poena apud inferos, λ, 582-592. — Eadem in Nostis narrabatur, et cur immissa, fr. 10, p. 600.

Τάρνη, urbs Lydorum, ἐριβώλαξ, E, 44.

Τάρταρος, Tartarus, εὐρύς, μέγας, ἡρώεις, βαθύς, Θ, 13, sqq., 481; H. Ap. 336; H. Merc. 256, 374. Titanes ὑποταρτάριοι, Ξ, 279.

Τάρπη, urbs Locrensis, B, 533.

Ταῦροι, Scythica civitas, quo Iphigenia a Dianæ transferitur, Cypr. p. 582, b.

Τάριος, incolæ insulae Taphi et propinquare minorum litorisque Acarnaniae, φιλήρετμοι, ληίστορες, α, 105, 181, 419; ξ, 452; ο, 426; π, 426.

Τάρος, ή, insula maris Ionii, α, 417.

Τεγέη, urbs Arcadiæ, B, 607.

Τεπεσίας, σο, Thebanus vates, de Circae consilio, x, 492 sqq., 524 sqq. ex Orco evocatur ab Ulysse, et de multis consultitur, λ, 90-150, 478; μ, 267; ψ, 251, 323. — Pro Calchante legitur in excerptis Nostorum, p. 584, b.

Τεκτονίδης, σο, Tectonis f., Polynéus, θ, 114.

Τελαμών, ὄνος, Æaci f., frater Pelei, pater Ajacis majoris et Teucri, ἀγαυός, ἀμύμων, P, 284; λ, 553. — In bello Amazonum Melanippam occidit, Atth. fr. 3, p. 586. Cum Peleo Phocum interficit in altero bello Thebano, Alcm. fr. 5, p. 589.

Τελαμωνιάδης, σο, Telamonis f., Ajax, Θ, 267; A, 542; N, 709; P, 235, etc.

Τελαμώνιος, de eodem, B, 528, 768; Δ, 473; E, 610, 615, etc.

Τελρούσα, fons Bæotia, ubi Apollo oraculum suum ponere voluit, frustratus a nymphe, H. Ap. 244-277; quam ulciscitur, 377-387. — Ad eam Neptunus ex Erinnye genuit Arionem equum, Theb. fr. 6, p. 588.

Τελρούσιος, cognomen Apollinis, H. Ap. 386, ubi narratur qua causa fuerit inditum.

Τεμέση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τένεδος, ή, insula Æolica, Apollini sacra, A, 38, 452; N, 33; λ, 159. Ab Achille est occupata, A, 625. — Eo adveniunt heroes, ibique Philoctetes ab hydro vulneratur, Cypr. p. 582, b. Eo abeunt Græci, ligneo equo constituto, II. parv. p. 583, b.

Τενερθῶν, ὄνος, pater Prothoi, ducis Magnesiorum, B, 756.

Τερτιάδης, ου, Terpii f., Phemius cantor, χ, 330.

Τευβρανία, Mysia urbs. Eam pro Troja habentes Græci vastant et redeunt, Cypr. p. 582, a.

Τευβρανίδης, ου, Teuthrantis f., Axylius, Z, 13.

Τεύθρας, αντος, Græcus, ἀντίθεος, occisus ab Hectore, E, 705. Alius in Τευβρανίδης.

Τεύχος, filius Telamonis f. ex pellice, Ajacis frater et comes, præstans sagittarius, ἀμύμων, pugnat, Z, 31, et plurimos occidit sagittis, Θ, 266-334; M, 336, 350, 371; N, 91, 170, 314 sq. (ἀριστος τοξοσύνη, ἀγαθός δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὕσμινη); Ξ, 515; O, 302, 436-493; II, 511. In ludis funebribus certat sagitta cum Merione, sed preces oblitus aberrat, Ψ, 859-883.

Τευμησία ὠλόπηξ, α qua Τευμησός vastata, Epig. fr. 3, p. 589.

Τευμησός, δ, Bæotia oppidum, λεχεποῖς, H. Ap. 224.

Τευταμίδης, σο, Teutami f., Lethus, B, 843.

Τηθύς, υός, uxor Oceani, μήτηρ, Ξ, 201; Junonem educat, 302.

Τηλεγονία, Eugammonis carmen, in Cyclo: v. p. 584 sq. et 600 sq.

Τηλέγονος, Ulyssis f. ex Circe, patrem quæsitum in Ithacam appellit insulamque diripit; cui quum armatus occurrit Ulysses, ab filio occiditur; errore intellecto patris corpus cum Telemacho et Penelope ad matrem avehit, et Penelopes fil conjux, p. 585, a. Ulyssi ex Calypso natus, nisi potius Τηλέδαμος, Eustath. ex Teleg., p. 601, a.

Τηλέδαμος, V. Τηλέγονος.

Τηλέμαχος, Ulyssis ex Penelope f., θεοειδής, πεπνυμένος, quo vix nato patre proficiscitur ad bellum, δ, 112. Proci resistere nesciens, a Minerva, Mentæ hospitii speciem induta, spe patris reduc excitat, ad concionem habendam et iter ad patris explorationem suscipiendum impellitur, α, 113-328. Concio, β, 1-259. Minervam veneratur, quæ Mentoris specie astans, ei navem instructam et se comitem pollicetur, 260-295. Inde iter parat, matre inscia, 296 sqq. Est apud Nestorem γ, 12-480. Pheras venit, 487 sqq.; Spartam, ubi a Menelao egregie excipitur, δ, 1-619. Insidiæ procorum, 620 sqq. Cum muneribus et omnibus optimis diuissus, per Pheras et Pylum reddit, assumpto comite vate Theoclymeno, ο, 1-300. Nave impulsus, ad Eumæum proficiscitur, 496 sqq.; π, 1-41; quem reditus nuntium mittit matri, 150 sqq. Pater se ei cognoscendum prebet, de cæde procorum deliberant, 154-321.

- Mane in orbem profectus, matrem salutat, Theoclymeno hospite adducto, iter narrat, p. 1-165. Patrem mendici habitu advenientem videt et cibum dari jubet, 342 sqq., et deinceps loquitur et agit εἰρωνευόμενος. Matri respondet, σ, 226 sqq. Prociis ab eo dimissis, 405 sqq., cum patre arma seponit, τ, 1-46. In concionem proficiscitur, υ, 144 sqq. Novæ a procis insidiæ frustra tentantur, 241 sqq. Secures statuit ad arcum tentandum, φ, 101 sqq. Amandat matrem, 343 sqq. Cum patre procos interficit, χ, 92 sqq., pro Phemio et Medonte deprecans, 330 sqq. Indignatur quod mater moretur agnoscere patrem, ψ, 96 sqq. Pugnat contra patres procorum, ω, 504 sqq. — *Infantulo mors intenditur, ut patris simulatio insaniæ patefieret*, Cypr. p. 582, a. *Patre mortuo a Telegono ad Circen avehitur, quam in matrimonium ducit*, Teleg. p. 585, a. *Quod ex Nostis affert Eustath.*, fr. 8, p. 600.
- Τήλεμος, Eurymi f., vates, qui Cyclopi fatum prædixit, ι, 507-512.
- Τηλέπολος, ἥ, fortasse nomen proprium urbis Laestrygonum, κ, 82; φ, 318.
- Τηλεφίδης, ου, Telephi f., Eurypylus, λ, 519.
- Τήλεφος, Hercules f., Mysiae rex, Græcis Teuthrantiam pro Troja invadentibus resistit, vulneratur ab Achille, oraculo jubente Argos profectus ab eodem sanatur, et monstrator itineris est Græcis in expeditione Trojana, Cypr. p. 582, a, b. Ejus filius Eurypylus, Il. parv. p. 583, b; fr. 7, p. 596.
- Τήρεια, in Mysia, B, 829, Τηρείης ὄρος αἰπύ.
- Τηόγετον, mons Laconiae, περιμήκετον, ζ, 103; ubi Leda peperit Dioscuros, H. 16, 3; 33, 4. — Cypr. fr. 8, p. 593.
- Τιδωνός, Laomedontis f., Υ, 237, ab Aurora raptus, H. Ven. 219 sq., et ejus maritus, Α, 1; ε, ι.
- Τίρυνς, υνθος, urbs Argiva, τειχιόεσσα, B, 559.
- Τιτανομαχία, carmen Cycli, cujus fragmenta v. p. 585.
- Τίτανος, mons Thessaliae, B, 735.
- Τιταρήσιος, fluvius Thessaliae, Peneo influens, non miscens se, ιμπερός, B, 751-755.
- Τιτῆες, Titanes, Coeli filii in Tartarum detrusi, ὑποταρτάριοι θεοί, Ξ, 279; H. Ap. 335 sq. Jovis fulmen Τιτανοκτόνον, Batr. 282 sq.
- Τιτωός, Telluris f. ingens, in Euboea habitans, η, 324. Poena ejus in orco, ob læsam Latonam, λ, 576-581.
- Τληπόλεμος, 1) Hercules f. ex Astyoche, occiso avo Licymnio in Rhodum fugit, unde cum novem navibus expeditioni Trojanae interfuit, B, 653-670. Pugnat contra Sarpedonem, et occiditur, E, 628-669. 2) Damastoris f., Lycius, Η, 416.
- Τμῶλος, mons Lydiae, B, 866; Υ, 385, νιόρεις.
- Τρηχίς, ἵνος, ἥ, oppidum Thessaliae, B, 682. — *Apud Trachinios servantur obsides Ciani*, Min. fr. 4, p. 591.
- Τρήχος, Aetolus, ab Hectore occisus, E, 706.
- Τρίκη, urbs Thessaliae, ἱππόδοτος, B, 729; Δ, 202.
- Τρίκλης, ου, pater Phorbantis, H. Ap. 211. Τρίπος 213.
- Τριπόλεμος, Eleusinius, πανμυῆδης, cui mysteria sua docuit Ceres, H. Cer. 153, 474, 477.
- Τροϊάνεια, Minervæ epitheton, pro proprio nomine, Θ, 39; X, 183; γ, 378. Τροϊγενής H. 28, 4.
- Τροίη, ἥνος, ἥ, urbs Argolidis, B, 561.
- Τροίχηνος, princeps Thracius, Euphemi pater, B, 847.
- Τροίη, regio Troadis et urbs, cujus oppugnationis dies aliquot fatales canuntur in Iliade. Epitheta, εὐρεία, εὐρύα, εὐρύγεια, εὐρύργος, εὐτείχεος, ὑψίπολος, ἐρεβώλες, ἐπερή. De muris v. Ποσειδῶν. Prius ab Hercule expugnata, v. Ἡρακλῆς. Conf. Σκαυαί. Dives, 1, 401 sqq. Ejus reges omnes recensentur, Υ, 215-240. Destructa memoratur in Odyssea passim. Τροίηθεν, Ω, 492; γ, 257, 276, etc. Τροίηνες, Ω,
- 764; γ, 268, etc. — *Capitur et incenditur, Il. Exc. p. 584, a; qua nocte, Il. parv. fr. 14, p. 597.*
- Τροφώνιος, Ergini f., Delphici. templi architectus, H. Ap. 296. — *De eo quædam narrabantur in Telegonia*, p. 585, a.
- Τρωάδες, Trojanæ, ἑκαεσίπλοιοι, Z, 442; H, 297; X, 105; Ω, 704. Eadem Τρωαί, Γ, 384, 411, 420; Z, 380, 385; X, 430, 434, 476.
- Τρώες, Trojani. Epitheta: μεγάρημοι, ἱππόδαμοι, κέντορες ἱππων, ἀγαυοί, ὑπέρθυμοι, ὑπερφιάλοι, φιλοπτόλεμοι, ἀκόρητοι αὐτῆς, ἀλχηται, πύκοδωρηχται, χαλκοχίτωνες, passim. Eorum duces et auxilia auxiliorumque duces, B, 815-877. — *Invadunt Græcos in escensione*, Cypr. p. 582, b. *Catalogus sociorum habebatur in iisd.*, p. 583, a. *Equum ligneum recipiunt, scisso muro*, Il. parv. p. 583 extr. *Varia consilia de eo*, Il. Exc. p. 584, a.
- Τρωιάς, ἄδος, Trojana, βαθύκολλος, Ω, 215; X, 514; Σ, 112. Adject. I, 139, 289; II, 831; λήϊδος Τρωιάδος, υ, 263.
- Τρωϊκός, ἥ, ὄν, adj., K, 11; II, 369; P, 724, etc.
- Τρωίλος, Priami f., ἱπποχάρμης, Ω, 257. — *Ab Achille occisus*, Cypr. p. 582, b.
- Τρώϊος, η, ὄν, adj., E, 222; Θ, 106; N, 262; Ψ, 377.
- Τρώος, ἥ, ὄν, adj., P, 127, 253; Σ, 179; Υ, 291.
- Τρώς, ὠός, 1) rex Trojanus, pater Ganymedis, E, 265; Υ, 230 sqq.; H. Ven. 114. 2) Alastoris f., ab Achille occisus, Υ, 463-471.
- Τυδείδης, αο, et εω, Tydei f., Diomedes, passim.
- Τυδεύς, εός, Cenei f., princeps Aetolus, pater Diomedis, quem occisus in bello Thebano parvulum reliquit, Z, 222 sqq. Patria exul, Argis habitabat, Adraasti filii maritus, Ξ, 114 sqq. Caduceator ad Thebanos missus juvatur a Minerva, K, 285-290, et in ludicio certamine omnes vicit, deinde insidias fortissimorum superavit, Δ, 372-399 (ubi 384 accus. Τυδῆ); E, 800-808. — *Fugerat e patria, quia Ceneo insidiantes filios Melanis occiderat*, Alc. fr. 8, p. 589.
- Τυνδάρεος, maritus Ledæ, pater Dioscurorum et Clytemnestræ, λ, 298 sq.; ω, 199.
- Τυνδαρίδαι, Tyndarei filii, Dioscuri, H. 16 et 33. — *Parietem hospitio excipiunt ἐν Λακεδαιμονίᾳ*, Cypr. p. 586, b.
- Τυρρηνοί, Tyrrheni, pirate, Bacchum capiunt, H, 6, 8.
- Τυρώ, οὐς, Salmonei, filia pulcherrima, Crethei uxor, quos filios pepererit ex eo et Neptuno, Enipei fluvii formam induente, λ, 235-259. Avia paterna Nestoris, β, 120.
- Τυφῶν, monstrum δεινόν τ' ἀργαλέον τε, πῆμα, quod Juno irata genuit: v. H. Ap. 304-354.
- Τυφωεύς, εός, gigas ignivomus, a Jove percussus fulmine, et in Cilicia ἐν Ἀρίμοις sub terra jacens, B, 782 sq.
- Τύχη, nymphea, Proserpinæ socia, H. Cer. 420.
- Τυχίος, artifex scutorum Hylaensis, Η, 220 sq.

Υ

- Υάδες, septem stellæ in capite Tauri, Σ, 486.
- Υάμπολις, oppidum Phocidis, B, 521.
- Υδη, urbs Lydiae, B, 385.
- Υλαχίδης, ου, Hylaci f., fictus ab Ulysse Cretensis, ξ, 204.
- Υλας, α, Hercules amasius, perditus, a Cianiis quaeritur, Min. fr. 4, p. 591.
- Υλη, urbs Boeotiae, B, 500; H, 221; E, 708.
- Υλλος, fluvius Lydiae, ἱχθυόεις, Γ, 392.
- Υπεροχίδης, ου, Hyperochi f., Itymoneus, Α, 672.
- Υπείροχος, 1) Trojanus, ab Ulysse occisus, Α, 335. 2) Alius, Eleensis, in Υπεροχίδης.
- Υπείρων, ονος, Trojanus, E, 144.
- Υπερβόρειοι, populus, H. 6, 29. — *De iis in Epigonis quædam legebantur*, fr. 2, p. 589.
- Υπέρεια, 1) fons in Thessalia, B, 734; Z, 457. 2) Antiqua

sedes Phacacum, antequam migrarent in Scheriam, ζ, 4 sq.
 Ὑπερήνωρ, ὄρος, Trojanus fortis, occisus a Menelao, Ξ, 516 sqq.; P, 24-30.
 Ὑπερσίη, urbs Argivorum, B, 573; o, 254.
 Ὑπεριονίδης, αο, Hyperionis f., Sol, μ, 176; H. Cer. 74.
 Ὑπερίων, ὄνος, pater Solis, H. Cer. 26; H. 28, 13; 31, 3 sq., ubi est Terræ et Cæli filius. Ap. Hom. sæpe de ipso Sole, ἡλέκτωρ, T, 398; H. Ap. 369.
 Ὑπέρακος, *Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*
 Ὑπέρας, ἀντος, *Euryganæ pater, Ed. fr. 2, p. 587.*
 Ὑπνος, Somnus, frater Θανάτοιο, ἀναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων, ab Junone imploratur, Ξ, 231-291, ubi v. plura; 354-361.
 Ὑποδῶδει, oppidum prope Thebas Bœotias, vel pars earum, B, 505.
 Ὑπονῆϊος, adj., Sub Neio monte situs, epitheton Ithacæ urbis, γ, 81.
 Ὑποπλάκῃ, ὁθῶν, urbs Troadis, Z, 397. V. Πλάκος.
 Ὑρίη, oppidum Bœotiæ, B, 496.
 Ὑρίνη, oppidum Elisidis, B, 616.
 Ὑστακίδης, ου, Hyrtaci f., Asius, B, 837 sq.; M, 96, 110, 163.
 Ὑστακος, princeps Trojanus, Arisbæ, Asii pater, N, 759, 771.
 Ὑρτιος, Gyrtilæ f., Mysorum dux, Ξ, 511 sq.
 Ὑψήνωρ, ὄρος, 1) Trojanus, Dolopionis f., ab Eurypylo occisus, E, 76-83. 2) Alius, Hippasi f., ab Idomeneo, N, 411-423.
 Ὑψιπύλη, regina Lemni, ex Iasone mater Eunεί, H, 469.

Φ

Φαέθουσα, *nympha, filia Solis ex Neæra, μ, 131 sq.*
 Φαέθων, ὄντος, equus alter Auroræ, ψ, 246.
 Φαίδιμος, rex Sidoniæ, o, 117 sq.
 Φαίδρη, Minois filia, λ, 321.
 Φαίηκες, Scheriæ insulæ habitatores, ἀγαυοί, ἀμύμονες, μέγαθυμοι, φιλήρετμοι, ναυσίκλυτοι. Prius habitabant in Hyperia, prope Cyclopas, ob quorum injurias Nausithous rex in Scheriam eos duxerat, ζ, 3 sqq. Eo appellitur Ulysses, ε, 34 sqq., 279 sqq. Habitant securi, ζ, 201 sqq. Urbs eorum, 262-272. Regia et proventus terræ, η, 81-132. Concio et festa, θ. Nomina principum, 110-120. Miræ naves, 556 sqq.; in quibus deducunt errantes in mari, invito Neptuno, 566 sqq.; π, 227 sqq.: qui navem eorum in saxum vertit, ν, 160-183.
 Φαίνωφ, ὄπος, Asil f., senex Abydenus, plurium filiorum pater, E, 152 sqq.; P, 312, 583 sq.
 Φαινὼ, οὖς, *nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.*
 Φαίστος, Bori f., Lydius, ab Idomeneo occisus, E, 43.
 Φαιστός, ἡ, urbs Cretæ, B, 648; γ, 296.
 Φάλλης, ου, Trojanus, N, 791; ab Antilocho occisus, Ξ, 513.
 Φᾶρις, ἰος, urbs Laconia, B, 582.
 Φάρος, ἡ, insula proxime Ægyptum, δ, 354-359.
 Φαυσιδῆς, ου, Phaüsii f., Apisaon, A, 578.
 Φεῖα, ᾶς, urbs Elisidis, H, 135.
 Φεΐδας, ἀντος, ductor Bœotorum, N, 691.
 Φεΐδιππος, Thessali f., dux insulanorum quorundam Græcorum, B, 678.
 Φεΐδων, ὄντος, rex Thesprotorum, ξ, 316-320; τ, 287-299.
 Φένεας, ου, ἡ, urbs Arcadia, B, 605.
 Φεραί, 1) urbs Thessalia, B, 711; δ, 798. 2) Urbs Achajæ, ut videtur, H. Ap. 427.
 Φέρεικλος, ædificator navium Paridis, a Merione occisus, E, 59-68.
 Φέρης, ἦτος, Crethæi f., Admeti pater, λ, 259.
 Φέρουσα, una Nereidum, Σ, 43.
 Φηγεύς, υος, Daretis f., Trojanus, E, 11-19.
 Φήμιος, Terpii f., cantor, procis canit, coactus, α, 154 sq.,

321 sqq., 336 sqq.; ρ, 263. Ei parit Ulysses, χ, 330-356.
 Φήρες, Centauri, λαχνηέντες, a Pirithoo victi, B, 743. Ὅρες-κῶσι, A, 268.
 Φηραί, urbs Messenia, ζᾶται, I, 151, 293; γ, 488; o, 186, 296. Sing. Φηρῆ εὐκτιμένη, E, 543.
 Φηρητιάδης, αο, pro Φερητιάδης, Pheretis f., Admetus, B, 763; ψ, 376.
 Φθειρὼν ὄρος, in Caria, ἀκροτόφυλλον, B, 868.
 Φθίη, urbs et regio Thessalia, ditio Pelei, βωτιάνειρα, ἐριβῶλαξ, A, 155; B, 683; I, 253, 363, 475, etc. δ, 9; λ, 496. Φθίηνδε, A, 169; T, 230. Φθίηφι, 323.
 Φθίος, Phthiotæ, N, 686, 693, 699.
 Φηλητορίδης, ου, Philetoris f., Demuchus, γ, 457.
 Φηλοΐτος, bubulcus Ulyssis, fidelissimus, υ, 185-237, 354. Se ei cognoscendum præbet Ulysses, φ, 189-244, 388.
 Φιλοκτῆτης, αο, Pœantis f., princeps partis Thessalia, agrolus relictus in Lemno, B, 761-726; egregius sagittarius, θ, 219 sqq. Feliciter rediit a Troja, γ, 190. — *Hydri icu vulneratus in insula Tenedo, ob odorem gravem in Lemno relinquunt, Cypr. p. 582, b. Post Heleni vallicinium a Diomede e Lemno reducitur et sanatur a Machaone, Il. parv. p. 583, d. Paridem in pugna singulari occidit, ibid.*
 Φιλομέδουσα, Areithoi uxor, mater Menesthei, βοῶπις, H, 10.
 Φιλομηλεΐδης, ου, princeps Lesbios, solebat provocare hospites ad certamen; et sic interfectus est ab Ulysse, δ, 342-345; ρ, 133-136.
 Φιλόρα, 1) *filia Asopi, mater Chironis centauri ex Saturno, Titan. fr. 4, p. 585.* 2) *Nauplii uxor, Nost. fr. 6, p. 600.*
 Φλεγῶσι, natio Thessala, μεγαλύτερες, N, 302; Κηφισίδος ἐγγυτί λιμνῆς, ὕδραται, H. Ap. 278 sqq.
 Φλεγῶς, ου, rex Thessalia, pater Coronidis, matris Æsculapii, H, 15, 3.
 Φόβος, Terror, Martis filius, N, 299.
 Φοῖβη, *Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.*
 Φοῖβος, cognomen Apollinis, passim, rarius pro proprio nomine, ut γ, 39; A, 443, etc.
 Φοίνικες, V. alterum Φοίνιξ.
 Φοινίκη, Phœnicia, δ, 83; ξ, 291.
 Φοίνιξ, ἴκος, 1) pater Europæ, Minois et Rhadamanthi avus, Ξ, 321. 2) Amyntoris f., præceptor et amicus Achillis. Res suas narrat ipse, I, 447-495, legatus ad Achileem missus, 168 sqq. Ejus oratio, 432-619. Copias ducit sub Patroclo, γέρων ἱππύλατα, Π, 196. Assimilat se ei Minerva, P, 555 sqq. Restat apud Achileem lugentem, T, 311. Observat metam cursus in ludis, ψ, 360 sq. — *In itinere mortuum sepelit Neoptolemus, Nost. p. 584, b.*
 Φοίνιξ, κος, Phœnicus. Φοίνιξ ἀνὴρ, ξ, 288. Φοίνικες, ἀγαυοί, ναυτῆς et mercatores, ν, 572 sqq. Ναυσίκλυτοι, πολυπαῖπαλοι, τρώχται, matrem Eumæi et ipsam ex Syria insula abducunt, o, 414-483.
 Φοίνισσα, Phœnicia mulier, ἀγλαὰ ἐργ' εἰδυῖα, o, 417 sq.
 Φορβας, ἀντος, 1) princeps Lesbi, pater Dionædes concubinae Achillis, I, 661. 2) Trojanus, Ilionei pater, πολύμηλος, Ξ, 490. 3) Triopæ f., H. Ap. 212. — *Hic, pugil fortissimus, ab Apolline victus, Cycl. p. 601, b.*
 Φόρυκος, υνος, 1) deus marinus, pater Thoosæ, α, 72; Φόρυκος λιμνῆ, ἁλίοιο γέροντος, in Ithaca, ν, 96, 345. 2) Phœnopis f., ductor Phrygum, B, 862; P, 218; ab Ajace occisus, δαΐφρων, 312 sqq. Accus. Φόρυκον, 318.
 Φορίκωνος λαοί, de Cymæis in Æolia, Ep. 4, 4.
 Φρόνιος, Ithacensis, pater Neomoniis, β, 386; δ, 630, 648.
 Φρόντις, ἰδος, mater Euphorbi ex Pantho, ἐτα, P, 40.
 Φρόντις, ἰος, Onetoris f., gubernator Menelai, moritur, γ, 279-285.

Φρύγες, *populus Asiae, ἱππόδαμοι, αἰολόπωλοι*, B, 862, Γ, 185; K, 431; H. Ven. 138.

Φρυγία, *terra, ἀμπελόεσσα*, Γ, 401; A, 184; Π, 719, Σ, 291; H. Ven. 112, εὐτείχετος.

Φυλάκη, *urbs Thessaliae*, B, 695; N, 696; O, 335; λ, 290; o, 236.

Φυλακίδης, *ao*, Phylaci f., Iphiclus, B, 705; N, 698.

Φύλακος, 1) Deionei f., pater Iphicli, o, 231. Conf. Φυλακίδης. 2) Trojanus, Z, 35.

Φυλακίδης, *ao*, rex Ephyræ, pater Polymeles, II, 181, 191. Φυλείδης, *ao et eo*, Phylei f., Meges, B, 628; E, 72; N, 592; O, 519, 528, etc.

Φυλεύς, *ῥος*, Augiæ f., Διτ φίλος ἱπποτα, ob iram patris exul, Dulichii vivebat, B, 628 sq.; Megetis pater, K, 110, 175. Ejus lorica, O, 530 sq.; hastæ peritus, Ψ, 637.

Φυλῶ, *οὐς*, ministra Helenæ, δ, 125, 133.

Φώκαια, *urbs Ioniæ*, H. Ap. 35.

Φωκαίς, *ἰδος*, s. *Mingas*, *carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p.* 590.

Φωκεύς, *Thestoris f., ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p.* 595.

Φωκίης, *Phocenses*, B, 517 sqq., ubi eorum duces et urbes; O, 516; P, 307.

Φῶκος, *Æaci f., in altero bello Thebano a Telamone et Peleo interfectus, Alcm. fr. 5, p.* 589.

X

Χαλκίς, *ἰδος*, 1) *urbs Eubææ*, B, 537. 2) *Alia, Ætolia*, B, 640. 3) *Urbs Elidis*, H. Ap. 425.

Χαλκωδοοντιάδης, *ou*, Chalcodiontis f., Elephenor, B, 541; Δ, 464.

Χάλων, *ωνος*, Myrmidon, pater Bathyclis, II, 595.

Χάρις, *ιτος*, Gratiæ. Una, λιπαροκρήδεμνος, καλή, cohabitavit Vulcano, Σ, 382 sqq. Ὀπλότεραι, Ξ, 267, 275. Veneri ministrant, θ, 363; H. Ven. 61; E, 338. Saltant cum Musis, H. Ap. 194; H. 28, 15, et Venere, σ, 192 sq. Decorum præbent, ζ, 18. — *Cypr. fr. 11, p.* 594, bis.

Χάρωπος, *princeps Symæ, insulæ, pater Nirei*, B, 672.

Χάρωφ, *σπος*, Hippasi f., Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 426.

Χάρυβδις, *ιτος*, monstrum marinum ad fretum Siculum, δεινὴ, ὀλοή, quam bis evitat Ulysses: v. μ, 101-113, 260, 428-441; ψ, 327.

Χάρων, *ωντος*, portitor Orci, *Min. fr. 4, p.* 590.

Χείρων, *ωνος*, δικαιότατος Κενταύρων, magister Æsculapii, Δ, 219, et Achilles, A, 831. Donavit Peleo hastam, II, 143; T, 390. Conf. Ep. 14, 17. — *Sacrificia, iusjurandum et astronomiam antiquos docuerat, Titan. fr. 3, p.* 595; a Saturno genitus, qui equi forma indutus cum Philyra consueverat, *ib. fr. 4. Fraxinum scindit Peleo in hastam, Cypr. fr. 4, p.* 592.

Χερσιδάμας, *αντος*, Priami f., ab Ulysse occisus, A, 423.

Χίμαιρα, monstrum in Lycia a Bellerophonte domitum, ἀμαιομαχέτη, Z, 179-183; quod Amisodarus aluerat, II, 328 sq. Δυσώνυμος, H. A. 368.

Χίος, *insula, παιπαλώεσσα*, γ, 170-172; H. Ap. 38, 172.

Χλώρις, *Amphionis filia, uxor Nelei, mater Nestoris, pulcerrima*, λ, 281-286.

Χρόμιος, 1) frater Nestoris, λ, 286. 2) Dux sub eo in bello Troj., Δ, 295. 3) Priami f., a Diomede cæsus, E, 160-165. 4) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 677. 5) Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275. 6) Lycius, P, 218, 494, 534, θεοειδής.

Χρόμις, *ιτος*, dux Mysorum, B, 858.

Χρύση, *urbs maritima Troadis, Apollini sacra*, A, 37, 100, 391-431, 451.

Χρυσής, *ἰδος*, 1) Chrysæ sacerdotis filia, Agamemnonis γέρας ex præda, καλλιπάρης, patri restituta, A, 111, 182, 366-390, 439. — *Cypr. p.* 583, a. — 2) Nympha, Proserpinæ socia, H. Cer. 421.

Χρύσις, *ου*, princeps urbis Chrysæ, sacerdos Apollinis, redempturus filiam, rejicitur ab Agamemnone, A, 11-305. Filia cum hecatombe reducitur, 430-479.

Χρυσόθεμις, *ἰδος*, filia Agamemnonis, I, 145, 287.

Ψ

Ψυρία νήσος, *Psyra insula Ægæi maris*, γ, 171.

Ω

Ὠγυγία, *insula Calypsus*, α, 85; ζ, 172; describitur η, 244-266; μ, 448 sq., ψ, 333.

Ὠκαλή, *oppidum Boeotiae*, B, 501; πολύπυρος, H. Ap. 242.

Ὠκεανός, *Coeli f., Tethyis meritis, θεῶν γένεσις*, Ξ, 201, 302. Flumen terram undique cingens, ἀκαλαρρέιτης, βεθύρρος, ἀφύρρος, βαθυδίνης, βαθυκοίπος, passim. Ὠκεανόνδε, H. Ven. 68; H. 31, 16. — *Ejus filia Melia, Cycl. p.* 601, b.

Ὠκύαλος, *nobilis Phæax*, θ, 111.

Ὠκυρόη, *nympha, καλυκώπις*, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.

Ὠλενίη πέτρα, *in finibus Achajæ et Elidis*, B, 617; A, 767.

Ὠλεος, *ή*, *urbs Ætolia*, B, 639. — *Destructa, Theb. fr. 9, p.* 588.

Ὠμόδαμος, *daemon, καμίνφ δηλητήρ*, Ep. 14, 10.

Ὠραι, *nymphae, Olympi portas administrantes*, E, 749; Θ, 393. Junoni ministrant, 433. Venerem nascentem suscipiunt, χρυσάμπυκες, H. 5, 5 sqq.; saltant, 12 sq.; H. Ap. 194, εὐφρονες. — *Earum vestes florent, Cypr. fr. 14, p.* 594.

Ὠρεΐθυια, *Nereidum una*, Σ, 48.

Ὠρίων, *ωνος*, pulcerrimus, λ, 310, raptus ab Aurora, occisus a Diana, ε, 121-124. Relatus est inter sidera, Σ, 486-488; ε, 274, cum cane suo, X, 29.

Ὠρος, *Græcus*, ab Hectore occisus, A, 303.

Ὠτος, 1) Aloida, frater Ephialti, quocum vincit Martem, E, 385-391. Plura de his fratribus, v. λ, 305-320. — *Cum Æoclo et fratre Ascrem urbem condidit, Ath. fr. 2, p.* 580. — 2) Cyllenius, dux Epeorum, a Polydamante occisus, O, 518 sq.

Ὠψ, Ὠπος, *Pisenoris f., Euryclæe pater*, α, 429-433; β, 347; v, 148.

SCRIPTORUM GRÆCORUM BIBLIOTHECA,

CUM INTERPRETATIONE LATINA ET INDICIBUS NOMINUM
RERUMQUE LOCUPLETISSIMIS,

EDITA PARISIIS, A FIRMIN DIDOT FRATRIBUS.

Prospectus

1 Octobris 1837.

QUÆ ad hunc diem prodierunt Græciæ scriptorum Collectiones, suis quæque laudibus dignæ, non uno tamen premuntur incommodo : sunt enim, quarum singula volumina formarum atque adeo tractationis magna diversitate inter se distent; aliæ obsoletas partim recensiones sequuntur, et typographicis vitiis abundant; aliæ intra paucorum scriptorum nomina substituere; pleræque lectori non doctissimo nihil adjumenti præbent ad intelligendum. Utilem igitur et plurimis exoptatam esse speramus eam Collectionem, quam modo inchoavimus, nulli rei parcentes ut ea et satisfaciat ab omni parte lectoribus, nec nimis diu exspectetur. Hanc autem esse rationem ejus scito : Græca scriptorum verba aut ex optimis quæ exstant editionibus summa cura representantur, correctis, si fieri potest, locis corruptis ex Regiæ Bibliothecæ manuscriptorum thesauro; aut ex nova recensione nunc primum prodeunt, ut *Anthologia*, multum locupletata, curis viri ill. BOISSONADE; *Aristophanes* a GUILIELMO DINDORF iterum recognitus; *Strabo* ab ill. LETRONNE; *Appianus* et *Herodianus* ab ill. HASE, atque alii, ad quorum recognitionem viros sollertissimos invitavi. Perditorum, illustriorum quidem, fragmenta ex melioribus Collectionibus accurate recognitis repetuntur. Sed

ad intelligentiam scriptorum quomodo præstarem quod omnibus lectoribus sit utile, primo hæsitavi : nam vel præstantissima adnotatio doctis fortasse nimis longa, aliis non sufficiens visura fuisset. Quare *interpretationes latinas*, insertis, ubi opus erat, explicationibus brevissimis, e regione Græcorum ponere decrevi. In his autem ita versati sumus, ut eæ quæ exstant severo examini subjicerentur, multorum vero scriptorum, antiquis rejectis, conderentur prorsus novæ. Idem ipsum de *indicibus* etiam cuique scriptori subjiciendis valet : nam multorum qui exstant usus nullus erat. Hæc igitur nunc offerimus; finitis tamen, qui jam enumerabuntur, *textibus*, grammaticos quoque, scholiastas et meliorum interpretum et criticorum notas, novis auctas, prelo subjiciemus, ne tam pretiosis ad intimam græcæ linguæ et antiquitatis cognitionem subsidiis careant lectores nostri. In idem tempus differemus scriptores aliquot multorum voluminum, ut ingentem Galenum, Aristidem et Libanium reliquosque rhetores, denique Tzetzen, qui ex Regiis codicibus emendatissimus et ineditis scriptis auctus prodibit. Sed jam per paucos annos, quinquaginta sex voluminibus diligentissima cura typographica edentur hi scriptores :

1 Vol.	HOMERUS. Cyclicorum fragmenta.	ed. Wolf, ex recogn. G. Dindorfii.	1 Vol.	APPIANUS. HERODIANUS.	ed. Hase.
1 Vol.	HESIODUS. APOLLONIUS Rhodius. TRYPHIODORUS. COLUTHUS. QUINTUS Smyrnæus. TZETZES, Antehom. etc. MUSÆUS.	ed. Gœtting, recogn. » Wellauer, recogn. » Wernicke. » Stanislas Julien. » Tychsen, recogn. » Bekker. » Passow, recogn.	1 Vol.	DIO CASSIUS. ZOSIMUS. PROCOPIUS.	ed. Sturz. ed. Bekker. » G. Dindorf.
1 Vol.	THEOGNIS. SOLON, TYRTÆUS, etc. ANACREON. Fragmenta. ALCÆUS. SAPPHO, BACCHYL. SIMONIDES uterque. ARCHILOCHUS. PINDARUS. THEOCRITUS, BION, MOSCHUS.	ed. Bekker. » Bach et Brunck. » Boissonade. » Bergk. » Gaisford. » Neue. » Gaisf. et Welck. » Gaisford. » Bœckh. » Meineke.	2 Vol.	ANNA COMNENA. AGATHIAS. NICETAS. Excerpta MENANDRI, etc.	Collectio Niebuhrii.
1 Vol.	ÆSCHYLUS. SOPHOCLES. Fragmenta Ionis, Aga- thonis, etc.	ed. G. Dindorf. » G. Dindorf.	1 Vol.	PLUTARCHI Vitæ. DIOGENES LAERT. HESYCHIUS MILES. EUNAPIUS.	ed. Schæfer. ed. Hübner, recogn. » Orelli. » Boissonade.
1 Vol.	EURIPIDES.	ed. G. Dindorf.	1 Vol.	STRABO.	ed. Coray, ex recogn. Letronnii.
1 Vol.	ARISTOPHANES. Fragmenta Menandri, Phi- lemonis, aucta.	ex G. Dindorf. nova re- censione. » Meineke.	1 Vol.	PAUSANIAS.	ed. Walz.
1 Vol.	ORPHICA. LYCOPHRON. CALLIMACHUS. NONNUS.	ed. G. Hermann, Lobeck. » Bachmann. » Gœtting. » Graefe.	Vol.	Geographi min. aucti.	» Hudson.
1 Vol.	ARATUS. OPPIANUS. NICANDER. DIONYSIUS PERIEG. PHILES De anim. propr. Oracula Sibyllina.	ed. Bekker. » Schneider, recogn. » Bernhardt. » Wernsdorf. ed. Gallæus et A. Mai.	Vol.	DEMOSTHENES	ed. Bekker, ex recogn. G. Dindorf.
1 Vol.	ANTHOLOGIA.	ed. aucta et emendata a Boissonad.	1 Vol.	ÆSCHINES. ISOCRATES.	ed. Bekker, ex recogn. G. Dindorf.
1 Vol.	HERODOTUS. Fragmenta Ctesiae.	ed. Struve. » Bæhr.	1 Vol.	LYSIAS, LYCURGUS, ANDOCIDES, ISÆUS, DINARCHUS, DEMAS- DES.	ed. Bekker, ex recogn. G. Dindorf.
1 Vol.	THUCYDIDES. Fragg. THEOPOMPI. — EPHORI.	» Bekker. » Wichers, recogn. » Marx.	2 Vol.	PLATO. ÆSCHINES SOCRAT.	ed. Bekker. » Fischer.
1 Vol.	XENOPHON.	ed. L. Dindorf.	4 Vol.	ARISTOTELES.	ed. Bekker.
1 Vol.	POLYBIUS.	ed. Schweighæuser et Geel.	2 Vol.	PLUTARCHI Moralia.	ed. Wytttenbach, etc.
2 Vol.	DIODORUS SIC.	ed. L. Dindorf.	1 Vol.	EPICTETUS et CEBES. ARRIANI Epictetea. MARC. ANTONIN. Paræmiographi.	ed. Coray. » Schweighæuser. » Schulz. » Gaisford, etc.
1 Vol.	ARRIANUS. Fragg. HECATÆI. — ACUSILAI. — PHERECYDIS. — PHILOCR. etc. — MEMNONIS, et aliorum Historicorum. NICOLAUS DAMASC. HERACLIDES PONT. POLYÆN.	ed. Ellendt et Blancard. ed. Creuzer, Sturz, Siebelis, Orelli, etc. » Coray.	1 Vol.	THEOPHRASTUS.	ed. Schneider.
1 Vol.	DIONYSIUS HALIC. Antiq. Rom.	ed. Reiske, cum Mali fragmentis.	1 Vol.	DIOSCORIDES.	ed. Sprengel, recogn.
			1 Vol.	DIONYSIUS HAL. Rhe- torica.	ed. Reiske, Schæfer, Krüger et Gros.
			1 Vol.	LONGINUS. DEMETR. PHALER. HERMOGENES.	» Weiske. » Gœtler. » Walz.
			3 Vol.	LUCIANUS. PHILOSTRATUS. JULIANUS.	ed. Lehmann, Fritsch, etc. » Olearius, Boissona- de, Jacobs. ex nova rec. Goberti.
			2 Vol.	HIPPOCRATES.	ed. Foësius et Coray.
			1 Vol.	ATHENÆUS.	ed. G. Dindorf.
			1 Vol.	PHOTIUS. ÆLIANUS.	ed. Bekker. » Coray et Jacobs.
			1 Vol.	STOBÆUS.	ed. Heeren rec., et Gaisf.
			2 Vol.	Fabulæ Æsopicae. ACHILLES TATIUS. LONGUS. HELIODORUS. ALCIPHRO. ARISTÆNETUS.	ed. Coray. » Jacobs. » Courier. » Coray » Wagner » Boissonade.

In edendi decursu quæ publicabuntur editiones novæ, iis ut par est utemur.

LIBRAIRIE

De Firmin Didot Frères et Cie.

Extrait

DU CATALOGUE GÉNÉRAL.

DICTIONNAIRES.

DICTIONNAIRE DE L'ACADÉMIE FRANÇAISE, sixième édition publiée en 1835. 2 forts
volumes in-4. Prix.....

fr. c

36 »
42 »

Le même relié en basane.....

De tout temps le Dictionnaire de l'Académie française fit autorité dans les discussions qui s'offrent sans cesse dans le cours de la vie. En grammaire, il est le régulateur suprême, et en jurisprudence, il fait loi. Depuis la dernière édition publiée par l'Académie en 1762, on attendait impatiemment, d'année en année, l'apparition de son nouveau Dictionnaire; mais tout changeant sans cesse en fait de science, de politique, d'arts, etc., le langage lui-même recevait des modifications que l'Académie ne pouvait accueillir qu'avec prudence et après de longues méditations: d'ailleurs on sait que les Corps savants ne peuvent, par leur constitution même, agir qu'avec une sage lenteur, afin de justifier par des travaux consciencieux, de graves réflexions et des discussions approfondies, la longue attente du public.

Le Dictionnaire de l'Académie se distingue essentiellement de tous les lexiques ordinaires, et se place à côté des CODES et des LEGISLATIONS. Ce n'est pas seulement un ouvrage à consulter pour les étrangers et les étudiants; c'est un livre de famille, indispensable à quiconque veut connaître la langue de son pays; c'est la CHARTRE LITTÉRAIRE, la BIBLE GRAMMATICALE de la nation. (Article de M. Charles Nodier.)

En vertu de la délibération de l'Académie française du 6 janvier 1820, et de la lettre de S. E. le Ministre de l'Intérieur à M. le Secrétaire perpétuel, du 22 du même mois, autorisant M. le Secrétaire perpétuel à traiter avec MM. Firmin Didot père et fils; les conditions portées par la susdite délibération du 6 janvier 1820 ayant été acceptées par MM. Firmin Didot père et fils, et par M. le Secrétaire perpétuel, traitant au nom de l'Académie, il a été fait, le 1er avril 1823, un traité définitif dans lequel sont exprimées les charges à supporter par MM. Didot pour acquérir la propriété de ce Dictionnaire.

Toutes les clauses du traité ayant été remplies par MM. Firmin Didot père et fils, *ils déclarent que*, comme cessionnaires des droits de l'Académie française à son Dictionnaire, et ayant été mis par leur traité en son lieu et place, *ils poursuivront avec toute la rigueur des lois* les contrefacteurs dudit Dictionnaire, ainsi que les débitants d'éditions contrefaites, et tous ceux qui, usurpant le titre de l'Académie, publieraient des abrégés sous le nom de Dictionnaire de l'Académie.

COMPLÉMENT DU DICTIONNAIRE DE L'ACADÉMIE FRANÇAISE, publié sous la direction d'un Membre de l'Académie.

L'ouvrage formera 1 fort vol. in-4 qui paraîtra par livraisons. Les huit premières ont paru. Prix de chaque livraison.....

50

Cet ouvrage contiendra *tous les termes* de littérature, de rhétorique, de grammaire, d'art dramatique, de philologie, de linguistique; d'histoire, de sectes religieuses, de chronologie, de mythologie, d'antiquités, d'archéologie, de numismatique, de diplomatique, de paléographie; de philosophie, de scolastique; de théologie, de droit canon, de liturgie; d'économie politique, de législation et de jurisprudence ancienne et moderne, d'anciennes coutumes, de féodalité, de droit, de pratique; de diplomatie, d'administration, de titres, de charges et

d'ignités; d'art militaire, de marine, de génie, de fortifications; de mines, de ponts et chaussées; d'eaux et forêts, de domaines et enregistrement; de monnaies; de poids et mesures; de douanes; de postes; de médecine, de chirurgie, d'anatomie, de pharmacie, d'histoire naturelle, de physique, de chimie; d'astronomie; de mécanique, d'algèbre, de géométrie; de musique, de peinture, de dessin; d'architecture ancienne et moderne, de sculpture, de gravure; de commerce, de banque, de bourse; d'arts et métiers; de blason; de fauconnerie, de chasse, de pêche, d'escrime, de danse, d'équitation, de jeux et divertissements, etc., qui ne se trouvent pas dans le Dictionnaire de l'Académie; auxquels on a joint: la géographie ancienne et moderne, le vieux langage et le néologisme.

En publiant la sixième édition de son Dictionnaire, l'Académie française, fidèle à son institution toute littéraire, fidèle à son but, n'a donné et n'a dû donner que les termes de la langue poétique et littéraire, et ceux du langage usuel. Sous ce rapport l'Académie a rempli le cadre qui lui était tracé: son œuvre est complète et n'a nul besoin de Complément.

Mais tout n'est pas poétique ou littéraire dans une langue; et à côté du langage usuel se placent les Vocabulaires des sciences et des arts, avec leur nomenclature variable et infinie. Cédant au mouvement des sciences et de l'industrie, l'Académie française a enrichi la dernière édition de son Dictionnaire d'un certain nombre de termes scientifiques et industriels; mais elle s'est nécessairement bornée à ceux qui sont entrés dans l'usage, puisqu'elle vient seulement constater l'usage, et le sanctionner de son autorité.

C'est ici que l'on conçoit l'utilité d'un Complément. Recueillir, sans aucune exception, tous les termes spéciaux qu'a dû rejeter l'Académie française, quel que soit le Vocabulaire auquel ils appartiennent, Administration, Législation, Économie politique, Diplomatie, Art militaire, Marine, Philologie, Linguistique, Beaux-Arts, Philosophie, Théologie, Sciences naturelles, Sciences médicales, Sciences mathématiques, Industrie, Jeux et divertissements, Histoire, Chronologie, Antiquités, Mythologie, Archéologie, Numismatique, Diplomatique, Paléographie, etc.; en un mot, ajouter au Vocabulaire du langage usuel, œuvre propre de l'Académie, tous les Vocabulaires spéciaux de la langue française, telle est la tâche immense que s'impose l'auteur d'un Complément au Dictionnaire de l'Académie.

ABRÉGÉ DU DICTIONNAIRE DE L'ACADÉMIE FRANÇAISE, d'après la dernière édition publiée en 1835, par M. *Lorain*, professeur de rhétorique au collège Louis-le-Grand. 2 forts volumes grand in-8. Prix.....

15 »

Relié en 2 volumes.....

19 »

Relié en 1 volume.....

18 »

Ce Dictionnaire contient: tous les mots et définitions donnés par l'Académie, un certain nombre de mots nouveaux consacrés par l'usage, les étymologies, les principes de grammaire extraits du *Dictionnaire de l'Académie*.

VOCABULAIRE DE LA LANGUE FRANÇAISE, extrait de la dernière édition du *Dictionnaire de l'Académie* publiée en 1835, par M. *Ch. Nodier*, membre de l'Académie française. 1 gros volume in-8 de 1150 pages. Prix.....

7 50

Relié en basane.....

9 »

Tous les mots donnés par l'Académie française ont été conservés; on y a ajouté les étymologies, la prononciation et un vocabulaire géographique.

PETIT DICTIONNAIRE DE L'ACADÉMIE FRANÇAISE, d'après l'édition de 1835, par les *Correcteurs* de l'imprimerie de MM. Firmin Didot. 1 volume in-12. Prix.....

4 »

PETIT VOCABULAIRE DE L'ACADÉMIE FRANÇAISE, d'après la dernière édition publiée en 1835. 1 volume in-18. Prix.....

2 »

Ces dictionnaires terminent la série des abrégés que nous avons l'intention de publier. Rédigés par des hommes de talent, d'après le travail de l'Académie, dont nous sommes seuls propriétaires, nos dictionnaires ont un incontestable avantage sur tous les autres dictionnaires, dont le travail littéraire n'a pas été refait depuis nombre d'années, et qui ne peuvent par conséquent être au niveau des développements que notre langue a reçus, et au point où l'Académie française l'a fixée récemment par la publication de son Dictionnaire.

BOISTE. — DICTIONNAIRE UNIVERSEL DE LA LANGUE FRANÇAISE, avec le latin et les étymologies; les termes propres aux sciences, arts, manufactures, métiers, etc.; suivi 1° d'un Dictionnaire des synonymes; 2° des Difficultés de la langue, résolues par les bons grammairiens; 3° des Rimes; 4° des Homonymes et Paronymes. — De Traités 1° de Versification; 2° des Tropes; 3° de Ponctuation; 4° des Conjugaisons; 5° de Prononciation. — De Vocabulaires 1° de Mythologie; 2° des Personnages remarquables; 3° de Géographie ancienne et moderne avec le latin; 4° d'une Nomenclature complète d'histoire naturelle; 5° enfin d'un Abrégé de grammaire en tableau. **HUITIÈME ÉDITION**, revue et augmentée par M. *Charles Nodier*, de l'Académie française. 1 volume in-4. Prix.....

20 »

La réputation de ce Dictionnaire, le plus complet qui existe, est suffisamment établie par les nombreuses éditions qui en ont été faites en France, et par celles qui ont été publiées en pays étranger. M. Nodier a infiniment amélioré et complété cette dernière édition.

DICTIONNAIRE FRANÇAIS-ARABE, par *Elliou Bochtor*, Égyptien, revu et augmenté par M. *Caussin de Perceval*, tous deux professeurs d'arabe à l'École royale des langues orientales vivantes. 2 volumes in-4. Prix, brochés.....

72 »

Papier vélin.....

144 »

Ce Dictionnaire, à cause de l'importance des ouvrages écrits en arabe et de la vaste étendue des pays dans lesquels cette langue est répandue, est indispensable pour l'interprète, le négociant, le voyageur.

M. *Elliou Bochtor*, également versé dans la connaissance de sa propre langue et de la langue française, a consacré quinze années à ce travail, auquel le Dictionnaire de l'Académie a servi de base. Il a pris soin de détailler les significations diverses de chaque expression, d'en expliquer l'emploi par des exemples, de citer les proverbes, etc.

Le successeur de M. *Elliou Bochtor*, M. *Caussin de Perceval*, qui a séjourné longtemps en Syrie, ou il s'occupait d'un semblable travail, a revu ce Dictionnaire, l'a beaucoup enrichi, et y a fondu les travaux du P. *Canes* et de *Germano di Sileala*.

NOUVEAU DICTIONNAIRE FRANÇAIS-ALLEMAND, ALLEMAND-FRANÇAIS, par Thibaut.
Sixième édition. Leipzig, 1835. 1 fort volume in-8. Prix.....

fr. c.

9 »

Sous Presse pour paraître très-prochainement :

NOUVEAU DICTIONNAIRE ANGLAIS-FRANÇAIS, FRANÇAIS-ANGLAIS, rédigé sur le Dictionnaire de l'Académie française de 1835, sur celui de L. de Chambaud, J. Garner et Descarrières, et sur les meilleurs dictionnaires anglais, par MM. Fleming et Tibbins.

L'ouvrage formera 2 très-forts volumes in-4.

Le Dictionnaire anglais-français, français-anglais, de Chambaud a passé par bien des éditions, depuis celles que l'on en a publiées à Lyon en 1792, et à Rouen en 1802. M. Descarrières, homme de lettres distingué, en avait fait paraître une à Londres, en 1805, qui renfermait jusqu'à vingt mille mots de plus que n'en renfermaient les éditions françaises. Depuis cette époque, les éditions se sont succédé avec une rapidité d'autant moins surprenante qu'il ne s'agissait que d'une affaire de typographie plus ou moins rapidement exécutée. On y a fait des changements, il est vrai, mais ces changements se sont opérés à l'aide des ciseaux; moyen expéditif, sans doute, mais qui devait peu contribuer à l'exactitude d'un ouvrage qui, plus que tout autre, doit présenter une œuvre de travail et de conscience. D'autres s'y sont pris plus adroitement : ils se sont appropriés les travaux de Boyer, de Chambaud et de Descarrières, et par là se sont trouvés avoir acquis une réputation de lexicographes laborieux, sans autre peine que celle de faire placer leurs noms en tête d'un ouvrage dont pas une colonne ne leur appartient.

Cette édition, à laquelle MM. Fleming et Tibbins travaillent depuis plusieurs années, peut être considérée comme un nouvel ouvrage. Il est infiniment plus complet que tous ceux qui ont été publiés jusqu'à présent. Pour la langue littéraire, les éditeurs se sont appuyés de *Ash, Johnson, Tord, Webster*; pour la technologie, de *Crabbe*; pour le commerce, de *Mac Culloch*; pour la chimie, de *Ure*, etc., etc. Enfin les termes écossais y ont été introduits, en sorte qu'on ne sera point arrêté dans la lecture de *Burns*, de *Walter Scott*, etc.

Classiques Français,

GRAND IN-8°, A DEUX COLONNES, PAPIER VÉLIN.

Nouvelles Editions.

Depuis que nous avons acquis de M. Lefèvre le fonds de ces belles éditions qui ont obtenu et obtiennent toujours un succès si complet, puisqu'elles résolvent le double problème d'être à la fois éditions de luxe et les plus économiques qu'on ait jamais publiées, nous en avons réimprimé la plus grande partie avec tout le soin possible, et nous avons augmenté la Collection de plusieurs nouveaux ouvrages.

Les prix sont maintenus les mêmes que ceux fixés par M. Lefèvre.

OEUVRES COMPLÈTES DE JEAN DE LA FONTAINE, avec une nouvelle notice sur sa vie, et des notes par M. Walckenaër. Paris, 1836. 1 volume orné du portrait de la Fontaine..

11 »

OEUVRES COMPLÈTES DE MOLIÈRE, précédées des Mémoires sur sa vie, par Grimarest, annotées par M. Aimé-Martin, accompagnées des notes de Bret, Auger, Aimé-Martin, etc., etc. Paris, 1836. 1 volume orné du portrait de Molière.....

10 »

OEUVRES COMPLÈTES DE JEAN RACINE, précédées des Mémoires sur sa vie, par Louis Racine. 1837. 1 volume orné du portrait de Racine.....

11 »

OEUVRES COMPLÈTES DE PIERRE CORNEILLE ET OEUVRES CHOISIES DE THOMAS CORNEILLE, avec les notes de Voltaire, la Harpe, Marmontel, Palissot, etc. Paris, 1837. 2 volumes ornés du portrait de Pierre Corneille.....

22 »

OEUVRES DE MALHERBE; OEUVRES COMPLÈTES DE BOILEAU; OEUVRES POÉTIQUES DE J. B. ROUSSEAU, accompagnées de notes. Paris, 1835. 1 volume orné du portrait de Boileau.....

11 »

OEUVRES COMPLÈTES DE MASSILLON. Paris, 1835. 2 volumes de 750 pages chacun, ornés du portrait de Massillon.....

18 »

OEUVRES COMPLÈTES DE BOURDALOUE, revues et collationnées sur l'édition de 1707 du P. Bretonneau. Paris, 1837. 3 volumes semblables à l'édition des Œuvres de Massillon ci-dessus indiquée.....

24 »

OEUVRES COMPLÈTES DE MONTESQUIEU, précédées d'une nouvelle notice sur Montesquieu, par M. Walckenaër, accompagnées des notes de Dupin, Crevier, Voltaire, Servan,

	fr.	c.
Mably, la Harpe, etc., suivies d'une table analytique des matières. Paris, 1836. 1 volume orné du portrait de Montesquieu.....	11	»
MORALISTES FRANÇAIS, ou LES PENSÉES DE BL. PASCAL; LES MAXIMES DE LA ROCHE-FOUCAULD, suivies d'une Réfutation par M. Aimé-Martin; LES CARACTÈRES DE LA BRUYÈRE; OEUVRES COMPLÈTES DE VAUVENARGUES; ESSAI SUR LES MŒURS PAR DUCLOS. Paris, 1836. 1 volume de près de 800 pages, orné du portrait de Pascal.....	11	»
ESSAIS DE MONTAIGNE, avec les notes de tous les commentateurs, la traduction de tous les passages grecs et latins, une table analytique des matières, le Traité de la servitude volontaire par la Boétie, etc. Paris, 1836. 1 volume orné du portrait de Montaigne.....	11	»
OEUVRES DE FÉNELON, précédées d'une nouvelle vie de Fénelon par M. Aimé-Martin, et augmentées des Maximes des Saints, qui ne se trouvent encore dans aucune édition. Paris, 1835. 3 volumes ornés du portrait de Fénelon.....	32	»
Ces trois volumes contiennent la matière de 20 volumes in-8° ordinaires.		
OEUVRES DE J. DELILLE, avec ses préfaces, ses discours préliminaires et ses notes; le texte latin des Géorgiques et de l'Énéide; le texte anglais du Paradis perdu de Milton; de nouvelles notes 1° pour Malheur et Pitié, par M. Aimé-Martin; 2° pour l'Imagination, par MM. de Choiseul-Gouffier, Parseval-Grandmaison, de Feletz, Aimé-Martin, etc.; 3° enfin avec une nouvelle notice sur la vie de Delille. Paris, 1836. 1 vol. de 950 pages, orné du portrait de Delille.....	14	»
OEUVRES COMPLÈTES DE BERNARDIN DE SAINT-PIERRE, nouvelle et belle édition, revue, annotée et augmentée de la vie de cet auteur par M. Aimé-Martin. Paris, 1836. 2 volumes de chacun 750 pages, ornés d'un très-beau portrait de Bernardin de Saint-Pierre et de belles gravures.....	24	»
OEUVRES DE MADAME LA BARONNE DE STAEL-HOLSTEIN, précédées d'une notice sur son caractère et ses écrits. 3 volumes ornés d'un beau portrait.....	28	»
OEUVRES COMPLÈTES DE VOLNEY, comte et pair de France, précédées d'une notice sur sa vie et ses écrits. 1 fort volume orné d'un beau portrait, de belles gravures et de plusieurs cartes.....	14	»
COURS COMPLET DE LITTÉRATURE DE LA HARPE, 2 gros volumes.....	24	»
PLUTARQUE. — VIES DES HOMMES ILLUSTRES, traduites en français, et accompagnées de notes et de tables générales des matières, par Ricard. Paris, 1835 et 1836. 2 volumes ornés du portrait de Plutarque.....	18	»
OEUVRES COMPLÈTES DE BEAUMARCHAIS, précédées d'une notice sur sa vie et ses ouvrages, par M. Saint-Marc Girardin. 1 volume orné d'un portrait.....	11	»
OEUVRES COMPLÈTES DE P. L. COURIER, avec une notice par Armand Carrel. 1 volume in-8 avec un beau portrait.....	10	»
OEUVRES COMPLÈTES DE M. LE VICOMTE DE CHATEAUBRIAND, membre de l'Académie française. 5 volumes.....	70	»

Publications Pittoresques.

L'UNIVERS PITTORESQUE, ou Histoire et Description de tous les peuples, de leurs religions, mœurs, coutumes, etc. 20 volumes in-8, avec 1800 gravures représentant les sites principaux, les monuments anciens et modernes, les costumes, meubles, objets d'art et autres. Publié en 450 livraisons à 4 sous.

Le grand nombre de Souscripteurs à cet important ouvrage (tout à la fois Histoire universelle et Description de l'Univers) nous a permis des améliorations successives qui n'auront pas échappé à l'attention des lecteurs. Le mérite de la rédaction, le grand nombre de gravures et leur belle exécution ont assuré à cet ouvrage un succès européen. En effet, deux traductions se publient simultanément en Allemagne et deux en Italie, ce qui est la preuve la plus certaine du mérite éminent de cet ouvrage, qui est traduit même en Russie.

L'histoire et la description de chaque pays sont confiées à des littérateurs distingués (la plupart membres de l'Institut), qui, par le séjour qu'ils ont fait sur les lieux, et par le mérite de leurs ouvrages, semblent désignés d'avance

pour traiter chaque spécialité. Cet ouvrage, qui servira de père en fils à l'instruction des familles, a rassemblé dès son origine vingt-cinq mille souscripteurs, car il répond à un besoin général, celui de connaître notre univers.

OUVRAGES COMMENCÉS OU TERMINÉS.

GRÈCE (<i>terminé</i>), par M. POUQUEVILLE , membre de l'Académie des Inscriptions et Belles-Lettres. 1 vol. orné de 112 planches et de 2 cartes.....	6 "
ITALIE (<i>terminé</i>), par M. le chevalier ARTAUD , ancien chargé d'affaires à Florence et à Rome, membre de l'Académie des Inscriptions et Belles-Lettres. 1 vol. orné de 96 planches et de 2 cartes.....	6 "
SICILE (<i>terminé</i>), par M. de LA SALLE , correspondant de l'Institut de France, avec 24 gravures.....	
Ces deux ouvrages réunis forment ensemble 1 vol. de 31 feuilles de texte et 120 planches..	
SUÈDE et NORWÈGE (<i>commencé</i>), par M. LE BAS , maître des Conférences à l'École normale. 18 livraisons sont publiées. Ce volume sera achevé le 15 décembre 1837.....	" "
SUISSE et TYROL (<i>commencé</i>), par M. de GOLBÉRY , correspondant de l'Académie des Inscriptions et Belles-Lettres. 12 livr. sont publiées. Le volume sera terminé fin déc. 1837.	" "
CRIMÉE (<i>terminé</i>), par M. CÉSAR FAMIN , membre de plusieurs académies. 2 livraisons avec 8 planches.....	" 40
ÉGYPTÉ (<i>commencé</i>), par M. CHAMPOLLION-FIGEAC , conservateur à la Bibliothèque du Roi. 18 livraisons sont publiées, 72 gravures; l'ouvrage sera terminé fin décembre 1837....	" "
ABYSSINIE (<i>terminé</i>), par M. NOËL DESVERGERS , orientaliste. 3 livraisons avec 12 grav.	" 60
ALGER (<i>terminé</i>), par M. le capitaine ROZET , auteur de plusieurs ouvrages historiques et scientifiques sur Alger. 2 livraisons avec 8 planches.....	" 40
MADAGASCAR, MAURICE et BOURBON (<i>terminé</i>), par M. VICTOR CHARLIER , de l'île de Bourbon. 3 livraisons avec 8 planches.....	" 60
CHINE (<i>terminé</i>), par M. PAUTHIER , orientaliste. L'histoire de la Chine forme 1 volume avec 73 planches.....	6 "
CIRCASSIE et GEORGIE (<i>terminé</i>), par M. CÉSAR FAMIN , membre de plusieurs sociétés savantes. 3 livraisons avec 12 gravures.....	" 60
ARMÉNIE (<i>terminé</i>), par M. BORÉ , orientaliste. 9 livraisons avec 36 gravures.....	1 80
ÉTATS-UNIS (<i>terminé</i>), par M. ROUX DE ROCHELLE , ancien ministre plénipotentiaire auprès des États-Unis, etc. 1 volume avec 96 gravures et 1 carte.....	6 "
BRÉSIL, COLOMBIE et GUYANES (<i>terminé</i>), par M. FERDINAND DENIS , membre de plusieurs sociétés savantes, et M. CÉSAR FAMIN . 1 volume avec 104 gravures et 2 cartes....	6 "
Océanie (<i>terminé</i>), par M. de RIENZI , voyageur en Océanie. Le tome I formant 25 feuilles de texte, 100 planches et 2 cartes.....	6 "
Océanie (<i>terminé</i>). Le tome II formant 25 feuilles de texte, 100 planches et 2 cartes.....	6 "
MÉLANÉSIE, AUSTRALIE et fin de l'Océanie (<i>terminé</i>), formant le tome III et dernier. 40 feuilles de texte, 104 planches et 1 carte.....	6 "
BUÉNOS-AYRES, PARAGUAY, URUGUAY (<i>terminé</i>), par M. CÉSAR FAMIN . 4 livr, 16 planches	" 80
CHILI (<i>terminé</i>), par le même. 6 livraisons avec 24 planches.....	1 20
ALLEMAGNE (<i>commencé</i>), par M. LE BAS , maître des Conférences à l'École normale....	" "

SOUS PRESSE :

MEXIQUE, par M. de **LA RENAUDIÈRE**, vice-président de la Société de géographie. **ILES DE L'Océan et RÉGIONS CIRCUMPOLAIRES**, par M. **BORY DE SAINT-VINCENT**, membre de l'Institut. **CARTHAGE**, par M. **DUREAU DE LA MALLE**, membre de l'Académie des Inscriptions et Belles-Lettres. **ARABIE**, par M. **NOËL DESVERGERS**, orientaliste. **RUSSIE**, par MM. **HERÉAU** et **CHOPIN**, etc. **ÉTATS BARBARESQUES**, par M. **DAVEZAC**, secrétaire de la Société de géographie. **ANGLETERRE**, par M. **PHILARÈTE CHASLES**.

GUIDE PITTORESQUE DU VOYAGEUR EN FRANCE, ouvrage orné de 86 cartes routières, de 80 portraits, et de 600 belles vignettes gravées sur acier, représentant les principales villes, les ports de mer, les établissements d'eaux minérales et les châteaux pittoresques, les édifices, monuments, sites remarquables, etc., etc.; publié en 127 livraisons, contenant chacune la description complète d'un département, par une société de gens de lettres, de géographes et d'artistes. Chaque livraison se compose : de cinq vues dessinées d'après nature par Rauch, et gravées par Nyon, Schröder, Ransonnette, Devilliers, Skelton, etc., etc.; d'un portrait gravé sur acier

par Hopwood; d'une carte routière indiquant les relais de poste; enfin de seize pages de texte à deux colonnes. (*Ouvrage terminé.*)

L'ouvrage se compose de 6 gros vol. divisés en 127 livr.; chaque livraison se vend séparément.

Carte routière de la France gravée sur acier. Prix 1 50

Sur toile 2 25

La table se vend séparément 2 »

La majeure partie de nos souscripteurs nous ayant réitéré la demande de donner aux départements qui le comportent, une étendue proportionnée à l'intérêt qu'ils présentent, nous nous sommes vus forcés de dépasser le nombre de 100 livraisons annoncées par notre premier prospectus.

Comme il ne reste plus que fort peu d'exemplaires des premières livraisons, les éditeurs engagent les souscripteurs à faire retirer promptement les numéros qui leur manquent, attendu que plus tard il serait impossible de les fournir.

GUIDE PITTORESQUE ET PORTATIF DU VOYAGEUR EN FRANCE, contenant l'indication des postes et la description des bourgs, villages, châteaux, etc.; orné d'une belle carte routière et de 20 gravures en taille douce, par les auteurs du Guide pittoresque en 6 volumes. 1 volume in-12. Prix 7 50

Aucun des ouvrages portatifs publiés jusqu'à ce jour, ne remplit le but auquel il semble destiné, celui de faire connaître au voyageur, les lieux remarquables et les sites intéressants qu'il rencontre sur la route qu'il veut parcourir, et de donner de chacun d'eux une description assez étendue pour qu'on puisse s'en former instantanément une idée exacte et en conserver un souvenir durable.

Sous ce rapport, nous croyons que ce nouveau Guide portatif et complet, extrait de notre grand ouvrage intitulé : *Guide pittoresque*, en 6 vol. in-8°, sera d'une utilité réelle, en ce qu'il donne une description exacte et fort étendue des villes, des bourgs, des villages, et généralement de tous les lieux remarquables de la France, ainsi que des sites, monuments, édifices et autres objets intéressants qu'ils renferment; ce que chacun pourra facilement vérifier, en comparant les nombreux articles descriptifs de ce livre avec les mêmes articles qui se trouvent dans les divers ouvrages du même genre publiés précédemment.

COLLECTION COMPLÈTE DES ROMANS DE WALTER SCOTT, 27 vol. in-8. Prix..... 60 »
Chaque volume se vend séparément au prix suivant :

1 ^{er} vol. WAVERLEY	2 f. » c.	19 ^e vol. LE TALISMAN	1 f. 40 c.
2 ^e » L'ANTIQUAIRE	1 90	20 ^e » LE PIRATE	1 90
3 ^e » GUY-MANNERING	1 80	21 ^e » REDGAUNTLET	2 »
4 ^e » ROB-ROY	1 90	22 ^e » LE NAIN	1 60
5 ^e » KENILWORTH	2 »	23 ^e » ROBERT DE PARIS	1 70
6 ^e » LA PRISON	2 30	24 ^e » QUENTIN DURWARD	2 »
7 ^e » LE VIEILLARD DES TOMBEAUX ..	1 80	25 ^e » LE JOUR DE LA SAINT-VALENTIN .	1 90
8 ^e » IVANHOE	2 »	26 ^e » LE LAI DU DERNIER MÈNESTREL ; MARMION; LA DAME DU LAC; HAROLD L'INDOMPTABLE; LA VISION DE RODERICK; LE CHAMP DE WATERLOO; LA DANSE FUNÈBRE.....	1 80
9 ^e » LE CHATEAU DANGEREUX	1 80	27 ^e » ROKEBY; LE LORD DES ÎLES; LA FIANCÉE DE TRIERMAIN; HA- LIDON HILL; BALLADES; ME- LANGES	1 80
10 ^e » WOODSTOCK	2 »		
11 ^e » AVENTURES DE NIGEL	2 »		
12 ^e » LE MONASTÈRE	1 80		
13 ^e » LA FIANCÉE	2 30		
14 ^e » L'ABBÉ	1 90		
15 ^e » PEVERIL DU PIC	2 40		
16 ^e » ANNE DE GEIERSTEIN	2 »		
17 ^e » LES CHRONIQUES	1 60		
18 ^e » LES FIANCES	1 40		

La traduction que nous publions des romans de Walter Scott est beaucoup plus exacte et plus littérale que toutes celles qui ont été publiées jusqu'à ce jour; imprimée à deux colonnes, et dans le format in-8°, elle offre l'agrément d'être aussi portative que le serait une édition in-32, et la modicité de son prix la met à portée de toutes les fortunes.

Chaque volume contient un roman.

CHEFS-D'OEUVRE DE J. F. COOPER, traduction nouvelle par M. Benjamin Laroche.
En vente :

LE DERNIER DES MOHICANS	1 f. 60 c.	L'ESPION	1 f. 70 c.
LES PIONNIERS	1 80	LA PRAIRIE	1 80
LE PILOTE	1 80	LE CORSAIRE ROUGE	1 80

OEUVRES COMPLÈTES DE MADAME COTTIN, contenant **CLAIRE D'ALBE**, **MALVINA**, **LES EXILÉS DE SIBÉRIE**, **LA PRISE DE JÉRICO**, **AMÉLIE DE MANSFIELD**, **MATHILDE**. 3 vol. in-8. 5 »

TOM JONES, par *Fielding*. 2 vol. in-8. Prix broché..... 3 40
L'auteur de la traduction nouvelle de l'édition en 4 volumes in-8°, qui coûte 28 fr., nous a autorisés à réimprimer, dans notre collection, sa traduction qui est infiniment supérieure aux précédentes.

PAUL ET VIRGINIE, par *Bernardin de Saint-Pierre*; **LA CHAUMIÈRE INDIENNE ET LE CAFÉ DE SURATE**, par *le même*; **GALATÉE**, **ESTÈLE**, **RUTH ET BOOZ**, ET **LES 13 NOUVELLES**, par *Florian*; **LES IDYLLES de Gessner**. 1 seul volume in-8. Prix..... 1 90

HISTOIRE DE FRANCE, par *Anquetil*. 6 vol. in-8. Prix..... 12 »

CONTINUATION DE L'HISTOIRE DE FRANCE depuis la mort de Louis XVI jusqu'à l'avènement de Louis-Philippe Ier, par M. *Fabien Pillet*. 2 vol. in-8. Prix..... 5 »

Cet ouvrage se fera remarquer par la pureté du style et la sagesse du point de vue où s'est placé l'auteur afin de juger sainement et sans passion les événements aussi importants, et encore si près de nous, de l'histoire de la Révolution, du Consulat, de l'Empire, de la Restauration et du règne de Louis-Philippe, et elle ajoutera un nouveau mérite à notre édition.

HISTOIRE DE LA RÉVOLUTION FRANÇAISE, par *Mignet*, membre de l'Institut, archiviste des Affaires étrangères, etc. Sixième édition. 2 volumes in-8, avec 52 gravures. Prix.... 12 50

Cet ouvrage, non moins remarquable que l'Histoire de la Révolution de M. Thiers, et qui a eu un débit peut-être encore plus considérable, jouit de la plus haute réputation. M. Mignet envisage l'histoire de la révolution sous un autre point de vue que son illustre ami M. Thiers; il en montre plutôt les causes qu'il n'en décrit les détails. Nulle histoire n'a fait mieux concevoir l'ensemble de notre révolution. Le style est brillant, ferme et concis.

Le grand débit de cet ouvrage a permis aux éditeurs d'établir à un prix aussi modique cette cinquième édition, qui est enrichie de 52 gravures de Duplessi-Bertaux.

HISTOIRE D'ESPAGNE, depuis sa première période jusqu'à la fin de 1809, et continuée jusqu'en 1814; par MM. *Bigland* et le comte *Mathieu Dumas*. Avec une grande Carte et une Notice géographique, par M. le colonel *Bory de Saint-Vincent*. 3 vol. in-8, avec cartes. Prix..... 8 76

Cet ouvrage, dont les dimensions laissent une place suffisante à l'intérêt des détails, est regardé comme le plus exact sur l'histoire d'Espagne. Il est le résultat des travaux de plusieurs écrivains distingués qui se sont occupés spécialement de l'Espagne. Les journaux littéraires ont constaté son mérite. La modicité de son prix le rend accessible à tous ceux qui veulent avoir une idée exacte de ce pays si voisin de nous, et dont l'histoire est si mêlée à la nôtre.

HISTOIRE DE L'EMPIRE OTTOMAN, depuis son origine jusqu'à nos jours, par *Alix*. 3 vol. in-8, avec cartes. Prix..... 8 75

Cette histoire est également conçue sur un plan suffisamment étendu. Elle s'arrête à l'année 1820, époque où l'insurrection de la Grèce porta un coup si fatal à l'empire turc.

HERCULANUM ET POMPÉI, recueil général de peintures, bronzes, mosaïques, etc., découverts jusqu'à ce jour, et reproduits d'après tous les ouvrages publiés jusqu'à présent, gravé au trait par MM. *Roux* et *Bouchet*, accompagné d'un texte explicatif. Publié en 200 livraisons. 30 livraisons sont en vente. Prix de chaque livraison,..... 50

Il paraît une livraison par semaine. J

Ouvrages Grecs et Traductions.

THESAURUS GRÆCÆ LINGUÆ ab Henrico Stephano constructus. Post editionem Anglicam novis additamentis auctum, ordineque alphabetico digestum tertio ediderunt Carolus Benedictus Hase, Guilielmus et Ludovicus Dindorf, secundum conspectum Academiæ regiæ inscriptionum et humaniorum litterarum die 29 maji 1829 approbatum.

CONDITIONS DE LA SOUSCRIPTION.

L'ouvrage entier, imprimé sur papier vélin collé, formera environ 40 livraisons, petit in-folio à deux colonnes, même format que l'édition de Henri Estienne et celle de Londres. Le nom et les immenses travaux des savants éditeurs qui se sont dévoués à la rédaction de cette importante entreprise littéraire; le concours des savants les plus distingués de l'Europe, qui nous communiquent le fruit de leurs travaux avec un zèle que peut seul donner l'amour de la science; la découverte, dans la bibliothèque impériale de Vienne, du précieux exemplaire de Henri Estienne, enrichi de notes de sa main, et surtout les volumineux manuscrits de Valckenær et d'Hemsterhuys, que la bibliothèque de Leyde a bien voulu mettre à notre disposition, ont dû augmenter nécessairement le nombre des livraisons annoncé d'abord. Mais cet important ouvrage, sur le mérite duquel les savants les plus distingués de l'Europe se sont hautement prononcés dès son apparition, devient chaque jour de plus en plus complet, grâce à la coopération de MM. Ast, Boissonade, Cramer, Jacobs, Osann, Rost, Schæffer, Struve, Tafel, etc., etc., qui nous communiquent sans cesse des articles aussi nombreux qu'importants; ce qui rend cet ouvrage de plus en plus indispensable à tout philologue, et qui en fait un livre tout nouveau. Il peut en effet tenir lieu d'un commentaire perpétuel sur les anciens auteurs, et d'une bibliothèque philologique, puisque là où la place ne permettait pas d'insérer de trop longues dissertations, on y trouve du moins l'indication de toutes celles qui ont quelque importance. Les matériaux, rangés par ordre alphabétique, rendent toute recherche facile, et font épargner une immense perte de temps.

16 livraisons sont en vente.

Prix de chaque livraison, papier ordinaire..... 12 »
— — — papier vélin..... 24 »

Bibliothèque Grecque,

ou

COLLECTION DES AUTEURS GRECS

D'APRÈS LES TEXTES LES PLUS COMPLETS ET LES MEILLEURES ÉDITIONS,

AVEC LA TRADUCTION LATINE

REVUE ET CORRIGÉE, ET LES INDEX.

Chaque volume, format grand in-8, à deux colonnes, renfermera un ou plusieurs auteurs, et se vendra séparément au prix de..... 15 »
Il sera publié par demi-volume au prix de..... 7 50

LE PREMIER VOLUME CONTENANT : HOMÈRE.

Iliade et Odyssée, Hymnes, d'après la recension de G. Dindorf, *Fragments des Cycliques*, réunis pour la première fois. Une table nouvelle ajoute un nouveau prix à cette édition dont la traduction a été revue entièrement et souvent refaite. Prix..... 12 50

Sous presse :

Aristophanes, Hésiode, etc., Xénophon et Euripide. Les textes sont l'objet de nouvelles recensions, et les traductions latines sont refaites en grande partie.

Ouvrages Grecs avec la Traduction Française.

HOMÈRE, traduction nouvelle, avec le texte en regard, par M. *Dugas-Montbel*, membre de l'Académie des Inscriptions. Deuxième édition, revue avec le plus grand soin. L'extrême fidélité de cette traduction lui a mérité l'estime générale des érudits et des littérateurs.

On vend séparément :

L'ILIADÉ, texte et traduction, 3 volumes sur grand papier vélin.....	36 »
Observations sur l'Iliade, 2 volumes sur grand papier vélin.....	24 »
L'ODYSSÉE, texte et traduction, 3 volumes sur grand papier vélin.....	36 »
Observations sur l'Odyssée, 1 volume grand papier vélin.....	12 »
L'ILIADÉ ET L'ODYSSÉE, ET LES POÈMES HOMÉRIQUES, traduction seule. 2 forts volumes in-8, petit papier.....	14 »
Les Observations sur l'Iliade et l'Odyssée ont été imprimées aussi sur petit papier. Prix des 3 vol.	15 »
THUCYDIDE, traduit par M. <i>Ambr. Firmin Didot</i> , avec le texte en regard. Avec des Observations par MM. <i>Ambr. Firmin Didot</i> et de <i>Brussy</i> , de Constantinople. 4 vol. in-8, grand pap.	32 »
Le même, petit papier, avec le texte.....	20 »
Le texte et la traduction, ainsi que les notes, forment en tout quatre volumes in-8°. On s'est astreint à conserver la plus grande fidélité dans cette traduction; aussi peut-on assurer qu'elle sera d'un bien plus grand secours que les traductions latines elles-mêmes, pour faciliter l'intelligence du texte. Dans les notes on s'est borné à ne rien dire que de neuf sur le texte de Thucydide, qui a été revu sur les manuscrits de la Bibliothèque du Roi.	
THÉOCRITE, traduit en vers par M. <i>Firmin Didot</i> , avec le texte en regard. 1 vol. in-8, grand papier.....	12 »
Le même, petit papier.....	7 »
ARISTOTE. — LA MORALE ET LA POLITIQUE, traduites du grec par M. <i>Thurot</i> , professeur au Collège royal de France et à la Faculté des lettres de Paris.	
LA MORALE, 1 fort vol. in-8. Prix, broché. 10 f. »	LA POLITIQUE, 1 fort vol. in-8. Prix, br. 10 »
Papier vélin..... 15 »	Papier vélin..... 15 »
Grand raisin vélin..... 20 »	Grand papier..... 20 »
HERODOTE. Nouvelle traduction par M. le comte <i>Miot</i> , membre de l'Institut, accompagnée d'observations par M. <i>LETRONNE</i> ; 3 gros volumes in-8, avec carte. Prix.....	27 »
La carte qui accompagne cet ouvrage a été dressée par M. <i>LACROIX</i> , membre de l'Institut.	
DIODORE DE SICILE, traduit par le même. 6 vol. in-8, contenant tous les fragments récemment découverts.	
Les cinq premiers volumes sont en vente. Prix.....	28 »
Le 6 ^e est sous presse.	
Prix de chaque volume sur grand papier vélin.....	15 »

Ouvrages Grecs, Texte seul.

LONGI PASTORALIA e duobus codicibus Mss. italicis primum integra græce edidit P. Ludovicus *Courier*. Exemplar romanum emendatus et auctius recudendum curavit Ludovicus de *Sinner*, in-8.

Grand papier vélin. Prix..... 10 »

COLLECTION DES POÈTES GRECS, publiée sous la direction de M. *Boissonade*. 24 volumes grand in-32, sur papier vélin satiné.

ANACREONTIS CARMINA, 1831. 1 vol..	3 f. 50 c.	HESIODUS. 1 vol.....	3 50
THEOCRITUS, BION, MOSCHUS. 1 vol..	5 »	ÆSCHYLES. 2 vol.....	8 »
POETÆ GRÆCI GNONICI. 1 vol.....	5 »	PINDARUS. 1 gros vol.....	6 »
HOMERI OPERA. 4 vol.....	20 »	ALCÆUS, SAPPHO, STESICHORUS. 1 vol..	4 »
CALLIMACHUS, CLEANTHES, PROCLUS.		EURIPIDES. 5 gros vol.....	27 »
1 volume.....	4 »	ARISTOPHANES. 4 vol.....	20 »
SOPHOCLES. 2 gros vol.....	12 »		

Histoire et Littérature.

fr. c.

LA FRANCE LITTÉRAIRE, ou Dictionnaire Bibliographique des Savants, Historiens et Hommes de lettres de la France, ainsi que des Litterateurs qui, à l'étranger, ont écrit en français, depuis 1700 jusqu'à 1826 inclusivement, accompagné de notices littéraires, historiques et bibliographiques; par J. M. *Quérard*.

Prix de chaque volume, imprimé en petit texte et nonpareille, à deux colonnes.....	15	»
Sur papier vélin collé.....	18	»
Il paraîtra en livraisons, chacune composée d'un demi-volume. Les 16 premières livraisons, comprenant les lettres A à S, sont en vente. Prix de chacune.....	7	50
Sur papier collé.....	9	»

Jusqu'à présent il n'a pas encore paru d'ouvrage bibliographique plus complet, ni plus utile aux libraires et à tous ceux qui s'occupent de bibliographie, que le livre de M. *Quérard*; nous ne saurions trop le recommander aux libraires, aux bibliothécaires et bibliophiles, à qui il s'adresse particulièrement.

MANUEL DE L'HISTOIRE ANCIENNE, par *Heeren*, professeur d'histoire à l'Université de Gœttingue, associé correspondant de l'Institut de France et de plusieurs sociétés savantes. Traduit par M. *Alex. Thurol*. 1 volume in-8 de 560 pages. Troisième édition. Prix.....

8 »

DE LA POLITIQUE ET DU COMMERCE DES PEUPLES DE L'ANTIQUITÉ, par *Heeren*, professeur d'histoire à l'Université de Gœttingue. Traduit de l'allemand sur la quatrième et dernière édition, par M. *W. Suckau*, ancien professeur de S. A. R. Mgr. le duc de Bordeaux. 6 volumes in-8, avec plans, cartes et notes inédites de l'auteur. Prix du volume.....

7 »

Depuis longtemps on sentait le besoin en France d'avoir une bonne traduction de cet ouvrage, qui est aujourd'hui devenu indispensable à tout homme instruit, depuis qu'on retourne aux études historiques, vraies sources de toutes les connaissances humaines.

OEUVRES COMPLÈTES DE ROLLIN, nouvelle édition, accompagnée d'observations et d'éclaircissements historiques, par M. *Letronne*, membre de l'Institut (Académie royale des Inscriptions et Belles-Lettres), inspecteur de l'Université. 30 volumes in-8, imprimés avec le plus grand soin sur papier vélin, avec atlas. Prix.....

190 »

HISTOIRE DES EMPEREURS, par *Crehier*, faisant suite à l'édition des Œuvres de Rollin, revue par M. *Letronne*. 9 volumes in-8 avec atlas. Papier vélin. Prix.....

54 »

HISTOIRE DU BAS-EMPIRE, par *Lebeau*; nouvelle édition revue entièrement, corrigée et augmentée d'après les historiens orientaux, par M. *Saint-Martin*, membre de l'Institut (Académie des Inscriptions et Belles-Lettres). 21 vol. in-8, sur papier vélin.....

126 »

Il ne nous reste plus, de cette belle collection, que des exemplaires sur papier vélin dont nous avons réduit le prix de moitié.

ENCYCLOPÉDIE DES GENS DU MONDE. Répertoire universel de toutes les connaissances nécessaires, utiles ou agréables, et relatives aux sciences, aux lettres, aux arts, à l'histoire, à la géographie, etc.; 12 vol. grand in-8, chacun divisé en deux parties de plus de 400 pages à deux colonnes. Prix de chaque partie ou demi-volume.....

5 »

16 livraisons sont en vente.

HISTOIRE DE LA RÉPUBLIQUE DE VENISE, par *P. Daru*, membre de l'Académie française, etc. 2e édition, 8 gros vol. in-8, avec planch. et cartes. Prix, sur pap. grand rais. vél.

90 »

HISTOIRE DE BRETAGNE, par *P. Daru*, de l'Académie française. 3 vol. in-8 (Paris, 1827).

18 »

L'ASTRONOMIE, poème en six chants, par *P. Daru*, de l'Académie française. 1 vol. in-8. Paris, 1830. Prix.....

5 »

Grand papier.....

10 »

MÉMOIRES DE NAPOLEON, écrits à Sainte-Hélène sous sa dictée, et publiés par le comte de *Montholon* et le général *Gourgand* sur les manuscrits autographes corrigés de la main de Napoléon. 9 volumes in-8. Prix, brochés.....

60 »

Papier vélin.....

120 »

LETRES AUTHENTIQUES DE NAPOLEON ET DE JOSÉPHINE, 2 vol. in-8, papier vél., avec fac-simile de 7 lettres autographes. Prix.....

15 »

HISTOIRE FINANCIÈRE DE LA FRANCE, depuis l'origine de la monarchie, avec un tableau général des anciennes impositions, des recettes et dépenses du Trésor royal, par *Bailly*, inspecteur général des finances. 2 volumes.....

12 »

HISTOIRE DES FINANCES DE LA GRANDE BRETAGNE ET D'IRLANDE, par le même. 2 volumes. Prix.....

12 »

DE L'INFLUENCE DES LOIS SUR LES MOEURS ET DES MOEURS SUR LES LOIS, par M. *Matter*. 1 volume in-8. Prix.....

7 »

1 Ouvrage auquel l'Académie a décerné un prix de 10,000 francs.

ITINÉRAIRE DESCRIPTIF DE L'ESPAGNE. 3e édition, revue et considérablement augmentée, par M. le comte *Al. de Laborde*; enrichie de vignettes représentant les principaux monuments de l'Espagne; de deux grandes cartes géographiques; d'un atlas in-4, contenant des plans de villes et un grand nombre de cartes routières dressées d'après les derniers documents parvenus au ministre de l'intérieur.

L'itinéraire descriptif de l'Espagne, format in-8, forme 6 volumes avec un atlas in-4. Prix . 24 »

ŒUVRES COMPLÈTES DE VOLTAIRE, revues et collationnées sur les éditions originales, classées dans un meilleur ordre, augmentées de quelques pièces inédites, de variantes, de notes historiques, préfaces, etc., par M. *Beuchot*. 70 volumes in-8, de chacun environ 550 pages, imprimés sur papier vélin. Prix..... 136 »

Le même, sur grand papier cavalier vélin. Prix..... 350 »

Cette édition, attendue depuis longtemps des bibliophiles, se distingue de toutes les autres par les notes et le soin scrupuleux de M. *Beuchot*, qui a consacré onze années de recherches pour rétablir les textes souvent défigurés ou mis en désordre dans l'édition de Kehl, et souvent détériorés dans les éditions postérieures.

Cette édition est la seule qui puisse faire partie de la bibliothèque d'un homme de goût. On peut estimer qu'en pièces inédites de Voltaire, en notes et éclaircissements, elle contient la valeur de 4 volumes de plus que les autres.

ŒUVRES COMPLÈTES DE ROUSSEAU. Grand papier cavalier vélin, 27 volumes in-8 imprimés par Jules Didot. Prix..... 120 »

COLLECTION de 42 gravures pour le même ouvrage, gravées par MM. *Forster*, *Laugier*, *Müller*, etc., d'après les dessins de *Déveria*, sur papier de Chine avec la lettre. Prix..... 35 »

L'HISTOIRE ET CHRONIQUE DU PETIT JEHAN DE SAINTRÉ ET DE LA JEUNE DAME DES BELLES-COUSINES. 1 fort volume in-8, orné de vignettes, fleurons, etc., coloriés avec le plus grand soin, sur papier parcheminé fabriqué exprès. Tire à 250 exemplaires. Prix, cart. 60 »

Quelques exemplaires ont été imprimés sur beau papier vélin non parcheminé, et les vignettes, initiales et fleurons n'en sont point coloriés. Prix..... 25 »

L'HISTORIAL DU JONGLEUR, Chroniques et Légendes françaises, ornées d'initiales, vignettes et fleurons imités des manuscrits originaux. 1 vol. in-8, imprimé en gothique, cartonné, lettres coloriées. Prix..... 16 »

Le même, avec les vignettes, initiales et fleurons enluminés et dorés. Prix..... 45 »

LES CONTES DU GAY SÇAVOIR, ou Recueil de Ballades, Fabliaux et traditions du moyen âge, par *Ferd. Langlé*; 1 volume in-8, orné de vignettes et fleurons, imités des manuscrits, par *Bonington* et *Monnier*. Prix, cartonné (rare)..... 16 »

INSTITUT ROYAL DE FRANCE. Les Mémoires de l'Institut, publiés avant 1816, forment 25 volumes in-4, contenant les collections suivantes :

Classe des sciences physiques et mathématiques. 14 volumes in-4.....	280 »
Classe de littérature et beaux-arts. 5 volumes in-4.....	90 »
Classe des sciences morales et politiques. 5 volumes in-4.....	100 »
Base du système métrique. 3 volumes in-4 (rare).....	100 »
Savants étrangers. 2 volumes in-4.....	56 »

MÉMOIRES DE L'ACADÉMIE ROYALE DES SCIENCES.

Tome I. 1816. 1 vol. in-4.....	16 f.	Tome VIII. 1829.....	20 »
II. 1817.....	20	IX. 1830.....	20 »
III. 1818.....	25	X. 1831.....	20 »
IV. 1819-1820.....	30	XI. 1832.....	25 »
V. 1821-1822.....	20	XII. 1833.....	20 »
VI. 1823.....	20	XIII. 1836.....	25 »
VII. 1826.....	20		

MÉMOIRES PRÉSENTÉS PAR DIVERS SAVANTS A L'ACADÉMIE DES SCIENCES, et imprimés par son ordre.

Tome I. 1827. 1 vol. in-4.....	20 f.	Tome IV. 1833.....	25 »
II. 1830.....	20	V. Sous presse.	
III. 1832.....	20	VI. 1835.....	25 »

MÉMOIRES DE L'ACADÉMIE ROYALE DES INSCRIPTIONS ET BELLES-LETTRES.

Tome I. 1815. 1 vol. in-4.....	21 f.	Tome VI. 1823.....	24 »
II. 1815.....	21	VII. 1824.....	25 »
III. 1817.....	24	VIII. 1825.....	25 »
IV. 1817.....	24	IX. 1831.....	25 »
V. 1822.....	24	X. 1833.....	25 »

HISTOIRE LITTÉRAIRE DE LA FRANCE. Tome XII, qui comprend la suite du XIIe siècle jusqu'à l'an 1167. Prix, broché.....	21 »
Ce volume, qui manquait depuis longtemps dans le commerce pour compléter des collections de cet important ouvrage, vient d'être réimprimé.	
Tome XIII, suite du XIIe siècle, de 84 feuilles (1814). Prix.....	21 f.
XIV. 1817.....	21
XV. 1820.....	21
Tome XVI. 1824.....	21 »
XVII. 1832.....	21 »
XVIII. 1835.....	21 »

Cet ouvrage, commencé par des Bénédictins de la Congrégation de Saint-Maur, est continué par des Membres de l'Académie des Inscriptions et Belles-Lettres. Le tome XIX est sous presse.

NOUVELLE COLLECTION DES MÉMOIRES POUR SERVIR A L'HISTOIRE DE FRANCE, depuis le XIIIe siècle jusqu'au XVIIIe; précédés de notices pour caractériser chaque auteur des mémoires et son époque; suivis de l'analyse des documents historiques qui s'y rapportent; par MM. Michaud, de l'Académie française, et Poujoulat. 25 vol. environ, gr. in-8 de 40 feuilles chacun, publiés en 2 parties. Prix de chaque partie.....	6 »
10 volumes de cette belle collection, infiniment plus complète et plus économique que toutes les précédentes, sont en vente.	

COLLECTION DE DOCUMENTS INÉDITS SUR L'HISTOIRE DE FRANCE, publiés par ordre du Roi et par les soins du Ministre de l'Instruction publique.

Cette précieuse collection, dont un petit nombre d'exemplaires a été mis dans le commerce, ne doit contenir que des ouvrages inédits relatifs à l'histoire de France.

Une publication aussi importante pour hâter le progrès des études historiques était vivement désirée, mais un gouvernement ami des lettres pouvait seul l'entreprendre.

RAPPORTS AU ROI. 1 vol. in-4. Prix.....	3 »
JOURNAL DES ÉTATS-GÉNÉRAUX DE FRANCE, tenus à Tours en 1484, sous le règne de Charles VIII, rédigé en latin par Jehan Masselin, député du bailliage de Rouen, publié et traduit pour la première fois sur les manuscrits inédits de la Bibliothèque du Roi, par A. Bernier, avocat à la cour royale de Paris. 1 vol. in-4. Prix.....	12 »
PROCÈS-VERBAUX DES ÉTATS-GÉNÉRAUX SOUS CHARLES VIII, 1 vol. in-4. Prix.....	6 »
NÉGOCIATIONS RELATIVES A LA SUCCESSION DE L'ESPAGNE SOUS LOUIS XIV, ou Correspondances, Mémoires et Actes diplomatiques concernant les prétentions et l'avènement de la maison de Bourbon au trône d'Espagne, accompagnées d'une texte historique et précédées d'une introduction par M. Mignet, membre de l'Institut, conseiller d'État, garde des archives du ministère des affaires étrangères. Tomes 1 et 2, in-4. Prix.....	24 »
MÉMOIRES MILITAIRES RELATIFS A LA SUCCESSION D'ESPAGNE SOUS LOUIS XIV, publiés par le général Pelet. In-4. Les tomes 1 et 2 ont paru. Prix.....	24 »
ATLAS DES MÉMOIRES MILITAIRES RELATIFS A LA SUCCESSION D'ESPAGNE. Première et seconde partie grand in-fol. Prix de chaque partie.....	24 »
CHRONIQUE DES DUCS DE NORMANDIE par Benoit, trouvère anglo-normand du XIIe siècle; publiée pour la première fois d'après un manuscrit du Musée britannique, par Francisque Michel, tome I, in-4.....	12 »
HISTOIRE DE LA CROISADE contre les hérétiques albigeois, écrite en vers provençaux par un poète contemporain; traduite et publiée par Fauriel, membre de l'Institut.....	12 »
RÈGLEMENTS SUR LES ARTS ET MÉTIERS DE PARIS, rédigés au XIIIe siècle, et connus sous le nom du Livre des Métiers d'ÉTIENNE BOILEAU, publiés pour la première fois en entier, d'après les manuscrits de la Bibliothèque du Roi et des archives du royaume, avec des Notes et une Introduction par G. B. Depping. 1 vol. in-4. Prix.....	12 »
PARIS SOUS PHILIPPE LE BEL, d'après des documents originaux et notamment d'après un manuscrit contenant le rôle de la taille imposée sur les habitants de Paris en 1292, publié pour la première fois par Géraud; 1 vol. in-4. Prix.....	12 »
ŒUVRES INÉDITES D'ABAILARD, par Victor Cousin. 1 vol. in-4. Prix.....	12 »

Ouvrages Classiques.

LEGENDRE. Éléments de Géométrie et de Trigonométrie. (12e édition.) In-8. Prix.....	6 »
LALANDE. Tables de Logarithmes. Stéréot., in-18, br.....	2 »
Ces Tables donnent les logarithmes des nombres jusqu'à 10,000, des sinus et tangentes, de minute en minute; elles sont à cinq figures.	
Ces Tables de Logarithmes sont les plus correctes qui existent.	

	fr.	c.
CALLET.— TABLES DE LOGARITHMES. Stéréot., in-8, gr. pap. Prix, broché.....	15	»
Elles donnent les logarithmes des nombres jusqu'à 108,000, des sinus et tangentes, de seconde en seconde, pour les cinq premiers degrés, et de dix en dix secondes pour tous les degrés, avec la division centésimale, etc. : elles sont à sept figures.		
LOUPOT. Géométrie élémentaire adoptée par l'Université. 1 vol. in-8. Paris, 1835. Prix....	6	»
PLAUZOLLES. Tables de Logarithmes. Stéréot., in-12, br.....	6	»
Ces Tables donnent les logarithmes des nombres jusqu'à 21,750, des sinus et tangentes, de minute en minute, et de plus les sinus et tangentes pour la division centésimale : elles sont à six figures.		
HISTOIRE DE FRANCE , depuis l'invasion des Francs, sous Clovis, jusqu'à l'avènement de Louis-Philippe I ^{er} , adoptée par le Conseil royal de l'Instruction publique, par M. <i>Émile de Bonnechose</i> . 2 forts volumes in-12. Prix.....	5	»
Cette Histoire présente un résumé complet de nos annales depuis Clovis jusqu'à nos jours. L'auteur s'est éclairé des travaux contemporains qui ont jeté de vives lumières sur les temps reculés de notre histoire, et a surtout beaucoup emprunté aux écrits de MM. de Sismondi, Guizot, Thierry et Michelet. Une partie importante de cet ouvrage est consacrée à l'histoire de la révolution, de l'empire et de la restauration. Chaque grande époque est précédée ou suivie d'un exposé rapide de l'état de la littérature, des sciences et des arts en Europe.		
HISTOIRE ANCIENNE. HISTOIRE GRECQUE , par M. <i>Lebas</i> . 2 vol. in-12.....	7	»
HISTOIRE ROMAINE , par M. <i>Lebas</i> , maître des conférences à l'École normale. 1 gros vol. in-12. Prix.....	3	50
COURS DE LITTÉRATURE ALLEMANDE , ou Recueil en prose et en vers extrait des meilleurs auteurs allemands. Adopté par les écoles royales. 2 vol. in-8. Prix.....	12	»
GRAMMAIRE ALLEMANDE ÉLÉMENTAIRE pour les Français, adoptée par les écoles du royaume, par M. <i>Simon</i> . 1 vol. in-8. Deuxième édition.....	2	50
Cet ouvrage est extrait de la grande Grammaire de M. Simon qui a été approuvée par l'Académie de Berlin. La commission nommée par le gouvernement français a déclaré que cette Grammaire était la seule qui expliquât les difficultés de cette langue.		
COURS DE LITTÉRATURE ESPAGNOLE , ou Recueil en prose et en vers de morceaux choisis dans les meilleurs auteurs espagnols, par M. <i>Rendu</i> . (Adopté par l'Université.) 1 vol. in-8.	6	»
ÉLÉMENTS de la Grammaire turke, à l'usage des élèves de l'École royale des langues orientales vivantes, par M. <i>Amédée Jaubert</i> , membre de l'Institut, professeur de turk à la Bibliothèque du Roi, secrétaire-interprète du Roi, etc., 1 vol. in-8, deuxième édition. Prix.....	15	»
CARDAILLAC. Études élémentaires de philosophie. 2 vol. in-8. Prix.....	14	»
ABRÉGÉ élémentaire de GÉOGRAPHIE PHYSIQUE, par M. le comte de <i>O'Hier de Grandpré</i> , ancien capitaine des vaisseaux du roi, chevalier de l'ordre royal et militaire de Saint-Louis, membre de la Société de géographie de Paris et de la Société royale des antiquaires de France. 1 fort volume in-8, avec six planches. Prix, br.....	8	»
Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ , novum testamentum juxta griesbachianam recensionem, edente X. <i>Brosset</i> . 2 volumes in-18 d'environ 600 pages, imprimés sur très-beau papier. Très-jolie édition.		
Le premier volume contient les livres historiques ; le second les épîtres et l'apocalypse. On n'a épargné aucun soin pour la correction du texte. Prix de l'ouvrage complet.....		
LE NOUVEAU TESTAMENT , trad. de <i>Sacy</i> . 1 vol. in-12, imprimé en gros caractères, relié en parchemin. Prix.....	1	»
Édition publiée aux frais de la Société biblique, et vendue par elle à un prix inférieur de moitié à celui auquel lui reviennent les exemplaires, le but de la société étant de propager partout les saintes Écritures.		
DE GREGORY. De Imitatione Christi et Contemptu mundi, <i>omniumque ejus vanitatum</i> . Editio primæva autographica Codicis de Advocatis seculi XIII, cum notis et variorum lectionibus, curante Equite G. de Gregory, J. U. doctore, Præsidente honorario in suprema Regia Curia Aquarum Sextiarum. Vol in-8, typis fratrum Firmin Didot. Parisiis, 1833. Prix.....	20	»
DE IMITATIONE CHRISTI , etc., <i>editio secunda</i> , orthographia emendata, Codicis de Advocatis seculi XIII, cum notis et variorum lectionibus, curante Equite de Gregory, etc. 1833.	10	»
IMITATION DE JÉSUS-CHRIST. Vol. in-18. Prix.....	1	»
LA PLUS FACILE DES GRAMMAIRES FRANÇAISES , par <i>Bonnechose</i> . Prix.....	1	25
ALPHABET ET PREMIER LIVRE DE LECTURE , adopté par le Conseil d'Instruction publique. In-18 de 108 pages. Prix, br.....	»	30
Par mille.....	»	25
ROBINSON DANS SON ÎLE. In-18. Prix.....	»	60
LE GRAND-PÈRE , ouvrage adopté par l'Université. Livre de lecture à l'usage des écoles primaires. 2 ^e édition. 1 fort vol. in-12 de 450 pages. Prix.....	2	50
Sous la forme de narration instructive et amusante, cet ouvrage contient les notions que les enfants et les jeunes gens doivent acquérir.		
GUYOL. Grammaire anglaise raisonnée et comparée, d'après MM. Salmon, Lindley, Murray et autres, suivie d'un traité d'idiotismes anglais et français, d'un table alphabétique de tou-		

tes les locutions adverbiales, etc., etc. 1832. 1 vol. in-8. Prix.....	fr. c.
ENCYCLOPÉDIE des jeunes étudiants et des gens du monde. 2 ^e édition. 2 forts vol. in 8, papier grand-raisin, à deux colonnes. Prix.....	5 »
ADAM. — ANTIQUITÉS ROMAINES, ou Tableau des mœurs, usages et institutions des Romains. Traduit de l'anglais. 2 vol. in-12. Prix.....	10 »
ROBINSON. — ANTIQUITÉS GRECQUES, ou Tableau des mœurs, usages et institutions des Grecs. Traduit de l'anglais. Deuxième édition, revue, corrigée et augmentée d'une ample table de matières. 2 volumes in-8.	12 »
	12 »

Architecture.

TRAITÉ THÉORIQUE ET PRATIQUE DE L'ART DE BATIR, par <i>J. Rondelet</i> , architecte, membre de l'Institut. Sixième édition. 5 vol. in-4, grand format, avec atlas in-folio de 210 planches.....	125 »
---	-------

Le mérite de cet ouvrage est constaté par le nombre d'éditions qui se sont succédé si rapidement. M. Rondelet, tout à la fois savant théoricien et habile praticien, a réuni dans ce corps de doctrine qui l'occupait toute sa vie, le résultat des connaissances acquises durant le cours de sa longue carrière. Il s'est efforcé de mettre les secrets de son art à la portée de tous les architectes et constructeurs par la clarté du style et la simplicité des formules, ce qui rend cet ouvrage accessible même aux gens du monde, et indispensable à tout propriétaire qui veut diriger lui-même ses constructions et s'instruire dans l'art de bâtir.

ARCHITECTURE ARABE, ou MONUMENTS DU KAIRE, dessinés et mesurés pendant les années 1820, 1821, 1822, par <i>P. Coste</i> . Un volume in-folio, contenant 66 planches et un texte composé de l'explication de ces planches, de la description historique de chaque monument, et d'un précis sur l'histoire des califes d'Égypte. Publié en 14 livraisons de 5 planches chacune. Prix de la livraison.....	12 »
— Idem, coloriées, chaque livraison.....	25 »

RESTAURATION DES THERMES D'ANTONIN CARACALLA A ROME. État actuel et restauration, présentés en 1826, à l'Institut de France, par <i>M. Abel Blouet</i> . Prix, sur papier ordinaire en noir.....	60 »
— sur papier vélin bon pour laver.....	85 »
— sur le même, lavé et colorié.....	300 »

Cet ouvrage, gravé au trait, est imprimé sur papier de 20 pouces sur 16, afin de pouvoir être placé dans toutes les bibliothèques. Les planches de détail sont sur le quart du papier, et les ensembles sur des demi-feuilles. Il se compose de 9 planches doubles ou demi-feuilles pliées, et de 6 planches simples ou quart de papier grand monde, c'est-à-dire de 23 planches et du texte.

BÉLIDOR. — ARCHITECTURE HYDRAULIQUE, ou l'Art de conduire, d'élever et de ménager les eaux pour les besoins de la vie; nouvelle édition, avec des notes et additions, par <i>M. Navier</i> , ingénieur des ponts et chaussées. Le tome premier contient : les principes de la mécanique et l'établissement des diverses espèces de moulins et des machines à élever l'eau. Prix.....	45 »
Le tome II est sous presse.	

Il reste encore quelques exemplaires des tomes 2, 3, 4 de la précédente édition, auxquels on a joint les nouvelles gravures qui, avec le tome premier nouvellement publié, complètent l'ouvrage. Prix des 4 volumes in-4 reliés.....	162 »
--	-------

LA SCIENCE DES INGÉNIEURS, par <i>Bélidor</i> . 1 volume in-4, grand papier. Nouvelle édition avec un grand nombre de notes, par <i>M. Navier</i> , 1813, br.....	36 »
---	------

GAUTHEY. Traité de la construction des ponts, suivi de divers Mémoires concernant les canaux de navigation. 3 volumes in-4, avec des planches très-bien gravées (rare). Prix.....	72 »
Le tome I seul.....	28 »

PERRONET. Description des projets et de la construction des ponts de Neuilly, de Mantes, d'Orléans et autres; des projets du canal de Bourgogne, pour la communication des deux mers par Dijon, et de celui de la conduite des eaux de l'Yvette et de Bièvre à Paris. Nouvelle édition (1820), corrigée, augmentée des ponts de Château-Thierry, de Brunoy, des Nonnettes, de Bicheret, de la Newa à St-Petersbourg, et de plusieurs Mémoires intéressants sur les éboulements, les pilots et pieux, les cintrements, etc., in-4, grand papier, relié, avec un volume de planches, forme d'atlas, broché en carton. Prix.....	110 »
---	-------

Les additions qui ont été faites dans cette nouvelle édition ont été imprimées séparément pour les personnes qui voudraient compléter la première édition in-folio. Prix, cartonné.....	36 »
---	------

Toutes les Planches de cet important ouvrage, qui ont coûté plus de 300,000 fr. de gravure, ont été retouchées avec le plus grand soin. Le texte vient d'être réimprimé.

DE PRONY, membre de l'Institut. Description hydrographique et historique des marais

Pontins, relief du sol, cadastre, détails intérieurs, etc.; analyse raisonnée des principaux projets proposés pour leur dessèchement; histoire critique des travaux exécutés d'après ces projets; état actuel (au mois de septembre 1811) du sol Pontin; projets ultérieurs pour son dessèchement général et complet; avec l'exposition des principes, fondés sur la théorie et l'expérience, qui ont servi de base à ces projets, rédigés d'après les renseignements recueillis sur les lieux par l'auteur; l'examen détaillé des marais où il a séjourné, et qu'il a visités et parcourus plusieurs fois, et les opérations du jaugeage, nivellement, etc., qu'il y a faites pendant les années 1811 et 1812. 1 volume in-4 de texte, plus un atlas in-folio, composé de 39 planches. Prix, br. 40 »

Cet ouvrage donne tous les détails des procédés employés pour le dessèchement de ces marais, et un recueil de doctrines applicables à tous les dessèchements.

DE PRONY. Nouvelle Architecture hydraulique, contenant l'art d'élever l'eau au moyen de différentes machines, de construire dans ce fluide, de le diriger, et généralement de l'appliquer de diverses manières aux besoins de la société. 2 vol. in-4, grand papier, avec figures (rare). Prix. 96 »

Tome II seul, contenant la description détaillée des machines à feu, avec 38 planches, broché. 36 »

DUBUAT. Principes d'Hydraulique et de Pyrodynamique, 3 volumes in-8, avec 11 pl. Prix. 20 »

BERARD. Statique des Voûtes, in-4, figures (1810). Prix, broché..... 6 50

FOURNEAU. L'Art du Trait de Charpenterie, avec 88 planches, en 4 parties, in-folio..... 42 »

Prix des parties séparées :

La première et la seconde partie, chacune..... 10 50
La troisième et la quatrième, chacune..... 13 50

Sciences Physiques et Mathématiques.

TRAITÉ DE CHIMIE MINÉRALE, VÉGÉTALE ET ANIMALE, par J. J. Berzelius, traduit par MM. Esslinger et Jourdan, sur les manuscrits inédits de l'auteur, et en partie sur la 4e et dernière édition allemande. 8 forts volumes in-8, avec planches. Prix..... 56 »

THÉORIE DES PROPORTIONS CHIMIQUES, 2e édition, revue et augmentée par l'auteur. 1 volume in-8, contenant les tableaux des proportions chimiques. Prix..... 8 »

Dans cet ouvrage, indispensable à tout praticien, l'auteur a vérifié de nouveau chaque calcul, en recommençant ou faisant recommencer sous ses yeux chaque expérience.

TRAITÉ DE CHIMIE ANIMALE, 1 fort volume in-8. Prix..... 7 »

Cet ouvrage, qui fait partie du grand Traité de chimie de Berzelius, est le plus complet et le plus récent qui existe sur cette matière. Traité par un homme d'un talent aussi sûr et aussi consciencieux, il sera d'une grande utilité pour les médecins, qui y puiseront des vues et des résultats tout nouveaux.

BECQUEREL. — TRAITÉ D'ÉLECTRICITÉ ET DE MAGNÉTISME, suivi d'un exposé de leurs rapports avec les actions chimiques et les phénomènes naturels. 5 volumes in-8. Les 4 premiers volumes et la première partie du tome 5 sont en vente. Prix de chaque volume..... 7 50

THÉORIE ANALYTIQUE DE LA CHALEUR, par M. Fourier, membre de l'Institut. 1 volume in-4, avec planches. Prix..... 25 »

Cet ouvrage contient une Introduction. — Équation du mouvement de la chaleur. — Propagation de la chaleur dans un solide rectangulaire infini. — Du mouvement linéaire et varié de la chaleur dans une arête. — De la propagation de la chaleur dans une sphère solide. — Du mouvement de la chaleur dans un cylindre solide. — Propagation de la chaleur dans un prisme rectangulaire. — Du mouvement de la chaleur dans un cube solide. — De la diffusion de la chaleur.

ANALYSE DES ÉQUATIONS DÉTERMINÉES, par M. le baron Fourier, secrétaire perpétuel de l'Académie des Sciences. 2 volumes in-4. Prix de chaque volume..... 20 »

La première partie du tome 1er est en vente. Prix..... 10 »

ESSAI SUR LA CRYPTOLOGIE DES ÉCORCES EXOTIQUES OFFICINALES, par Fée. 1 volume grand in-4, orné de 34 planches coloriées. Prix, cartonné..... 42 »

Papier vélin, avec figures doubles. Prix..... 48 »

THÉORIE DES NOMBRES, par Adrien-Marie Legendre. 2 vol. in-4, 3e édition. Prix..... 36 »

NOUVELLES TABLES ASTRONOMIQUES ET HYDROGRAPHIQUES, précédées : 1° d'un Traité abrégé des cercles de la sphère; 2° de la Description des instruments à réflexion, tels que l'octant, le sextant, le cercle de Borda, etc.; 3° des quatre principes fondamentaux de la résolution des routes et des problèmes par les latitudes croissantes; 4° des diverses méthodes pour obtenir les longitudes et les latitudes en mer; suivies d'une nouvelle Table sexagésimale, contenant les logarithmes des sinus, cosinus, tangentes et cotangentes, de seconde en seconde, pour tous les degrés de quart de cercle, par V. Bagay, professeur d'hydrographie. 1 volume in-4 (édition stéréotype). Prix..... 25 »

Jurisprudence.

- RÉPERTOIRE DE LA NOUVELLE LÉGISLATION CIVILE, COMMERCIALE ET ADMINISTRATIVE**, ou Analyse raisonnée des principes consacrés par le Code civil, le Code de commerce et le Code de procédure; par les lois sur le Contentieux de l'Administration; par les décrets et ordonnances qui s'y rattachent, et par les arrêts qui en ont fixé l'application. Par M. le baron *Favard de Langlade*, Conseiller d'Etat, Président de la Cour de Cassation, et par d'autres magistrats. Cinq volumes in-4, de 800 pages environ. Prix..... 90 »
- RÉPERTOIRE DE LA LÉGISLATION DU NOTARIAT**, par le baron *Favard de Langlade*, Président de la Cour de Cassation, Conseiller d'Etat. Deuxième édition. 2 forts volumes in-4, ensemble de 1500 pages à deux colonnes, équivalant à 12 volumes in-8. Prix..... 15 »
- PARANT**. Lois de la presse en 1837, ou Législation actuelle sur l'imprimerie et la librairie, et sur les délits et contraventions commis par toutes les voies de publication. 1 volume in-8. Prix. 8 »
- DE L'INFLUENCE DES LOIS SUR LES MŒURS**, et de l'influence des mœurs sur les lois, par M. *Matter*, inspecteur de l'Université. (Ouvrage auquel l'Académie française a décerné un prix de 10,000 fr.) 1 vol. in-8. Prix..... 7 »
- La distinction accordée par l'Académie à cet important ouvrage, indispensable aux hommes d'Etat et à tous ceux qui s'intéressent aux progrès de l'humanité, nous dispense de tout éloge.
Cet ouvrage avait à peine paru que deux traductions en ont été faites en Allemagne.
- MOTIFS ET CONFÉRENCES DU CODE CIVIL**, discours et opinions des orateurs qui ont concouru à la rédaction de ce code, revus par M. *Poncelet*, professeur à l'École de droit. 2 vol. grand in-8 à deux colonnes. Prix..... 24 »
- Imprimé dans le format des grands classiques, ces deux volumes contiennent les 16 volumes qui forment la Collection des Motifs et Conférences dont MM. Didot ont publié plusieurs éditions depuis longtemps épuisées.

Grands Ouvrages à Gravures.

- MONUMENTS DE L'ÉGYPTE ET DE LA NUBIE**, d'après les dessins exécutés sur les lieux sous la direction de *Champollion le jeune*, et les descriptions autographes qu'il en a laissées. 4 volumes grand in-folio, renfermant 400 planches en partie coloriées, et 2 volumes de texte distribués en 40 livraisons de 10 planches. Prix de la livraison..... 12 50
- Prix total de l'ouvrage..... 500 »
- GRAMMAIRE ÉGYPTIENNE**, ou Principes généraux de l'écriture sacrée égyptienne, appliqués à la représentation de la langue parlée, par *Champollion le jeune*. 1 vol. petit in-folio. Prix. 75 »
- Divisé en 3 parties.
- La 1re livraison a paru; prix..... 25 »
- LETTRES écrites d'Égypte et de Nubie**, en 1828 et 1829, par *Champollion le jeune*. 1 vol. in-8, avec planches. Prix..... 8 »
- Ce volume contient la collection complète de ses *Lettres*, dont quelques-unes ont paru en entier ou par extraits dans divers journaux français et étrangers; et de plus, *trois mémoires inédits sur l'Égypte*; des extraits du *Journal des voyages*, etc., etc.
- LETTRES A M. DE BLACAS**, formant une histoire chronologique des Dynasties égyptiennes, d'après les Monuments et les Papyrus, par *Champollion le jeune*. Prix de la première lettre..... 5 »
- Prix de la seconde, avec atlas..... 12 »
- LES RUINES DE POMPÉI**, par M. *F. Mazois*, et continué par M. *Gau*, architecte, d'après les dessins de MM. *Mazois* et *Gau*. Prix de chaque livraison sur papier colombier fin..... 20 »
- Sur papier colombier vélin..... 30 »

Ouvrage terminé.

Cet ouvrage se compose de 37 livraisons.

Le 1er volume se compose des 7 premières livraisons.

Le IIe volume — des livraisons 8 à 17.

Le IIIe volume — des livraisons 18 à 37.

Prix, papier ordinaire, des 37 livraisons..... 740 »

— papier vélin..... 1120 »

PIRANESI. Œuvres complètes. 29 volumes. Se composent des Antiquités romaines, Tombeaux des Scipions, Panthéon, Magnificences de Rome et de la Grèce, Architecture étrusque,

Faits et Trophées consulaires, Champ de Mars, Antiquités d'Albane, Vases et Candélabres, Colonnnes Trajane et Antonine, Ruines de Pæstum, Vues et Monuments de Rome antique et moderne, Statues antiques, Théâtre d'Herculanum, Ornaments de Cheminées, Tableaux et Dessins des premiers peintres d'Italie, Sala Borgia et Villa Lanté, Cabinet de Jules II, Villa Altoviti, Antiquités de Pompéïa, Choix des Costumes antiques, par Villemain, Cirque de Caracalla, Petites Vues de Rome, formant en tout près de 2,000 planches. Publié en 160 livraisons. Prix de chacune..... 20 »

EXPÉDITION SCIENTIFIQUE DE MORÉE, ordonnée par le Gouvernement français. Architecture, Sculptures, Inscriptions et Vues du Péloponèse, des Cyclades et de l'Attique, mesurée, dessinées, recueillies et publiées par Abel *Blouet*, architecte, ancien pensionnaire de l'Académie de France à Rome, directeur, pendant l'expédition en Morée, de la section d'architecture et de sculpture; et par MM. Amable *Ravoisié*, Achille *Poirot*, Frédéric de *Gournay* et Félix *Trézel*, membre de la section d'archéologie.

Cet ouvrage se composera d'environ 280 planches et 200 pages de texte, qui, en totalité, formeront 3 vol. in-folio. Il sera divisé en 46 livraisons au plus, de 6 planches chacune, accompagnées de leur texte.

41 Livraisons ont paru.

Le prix de chaque livraison est de..... 12 »

Épreuves sur papier de Chine..... 15 »

VICTOR JACQUEMONT. — VOYAGE DANS L'INDE, 4 volumes grand in-4, avec 300 planches du même format, publiés sous les auspices de M. *Gulzot*. 50 livraisons, composées chacune de 6 planches et de 4 à 5 feuilles de texte. Prix de chacune..... 8 »

L'ouvrage entier ne coûtera pas plus de..... 300 »

VOYAGE PITTORESQUE ET HISTORIQUE AU BRÉSIL, depuis 1816 jusqu'en 1831, par *Debret*, premier peintre et professeur de l'Académie impériale brésilienne des Beaux-Arts de Rio de Janeiro, etc. 3 volumes in-folio.

M. *Debret*, dont les tableaux ont acquis une célébrité historique, a consacré un séjour de seize ans dans l'empire brésilien, à la collection la plus complète de documents sur la situation physique et morale de ce pays. Tour à tour naturaliste et historien, statisticien et moraliste, mais peintre toujours et peintre fidèle, il a tracé un immense tableau, où nous assistons à chaque pas, de la civilisation de l'homme sauvage au milieu des forêts vierges du Brésil. Vaste dans son ensemble et complet dans ses détails, cet ouvrage intéresse tout à la fois le naturaliste, le publiciste et l'historien.

Le premier volume est consacré à la population brésilienne encore sauvage et aux forêts vierges.

Le second volume comprendra l'industrie en général.

Le troisième volume contiendra tout ce qui concerne l'instruction publique, le culte religieux, les événements politiques, enfin jusqu'aux fêtes et cérémonies, et les portraits des principaux personnages qui y ont figuré. L'ouvrage est terminé par l'état des beaux-arts à Rio de Janeiro.

Chaque livraison, format in-folio, est composée de 6 planches et d'un texte explicatif. Prix de la livraison..... 8 »

Le même ouvrage colorié avec le plus grand soin. Prix de chaque livraison..... 16 »

Les deux premiers volumes, contenant 16 livraisons, sont achevés. Prix, noir..... 128 »

Prix, colorié..... 256 »

La vingtième livraison commençant le tome 3e est en vente; il en paraît une tous les quinze jours.

Les forêts vierges composent deux livraisons qui se vendent séparément.

VOYAGE DANS LA MARMARIQUE ET LA CYRÉNAÏQUE, pendant les années 1824 et 1825, par M. *Pacho*, membre des Sociétés de géographie et asiatique. Accompagné de cartes géographiques et topographiques; de planches représentant les monuments de ces contrées, avec des détails relatifs à l'état moderne et à l'histoire naturelle. Un volume grand in-4 de texte et un atlas in-folio, contenant cent planches, dont plusieurs coloriées. Prix..... 140 »

Sur papier de Chine, papier vélin. Prix..... 280 »

TABLEAU GÉNÉRAL DE L'EMPIRE OTTOMAN, par M. *D'Ohsson*. 3 vol. grand in-folio, avec un grand nombre de planches. Prix des 3 vol. cartonnés..... 500 »

Prix du troisième volume séparé..... 200 »

Les deux premiers volumes, publiés depuis longtemps, contiennent le *Code Religieux*.

Le troisième et dernier volume, publié récemment, comprend les *Codes Civil, Criminel, Politique et Militaire*. Il complète la législation mahométane. On y trouve la description des mœurs et coutumes des Mahométans en général, et spécialement de la nation ottomane, avec les détails les plus exacts sur l'organisation et l'administration de l'empire ottoman.

Ce dernier volume, orné de 35 planches, complète cet ouvrage, le plus important qui existe sur cette nation, et tellement estimé des Turcs eux-mêmes, qu'ils l'ont fait traduire dans leur langue.

Le même ouvrage, sans les planches, 7 volumes in-8 brochés..... 45 »

TABLEAUX HISTORIQUES DE LA RÉVOLUTION FRANÇAISE, depuis la première assemblée des notables en 1787; contenant 223 sujets gravés à l'eau-forte et au burin, et 66 portraits accompagnés d'une notice historique et d'un camée composé et gravé à l'eau-forte par Duplessi-Bertaux. 2 volumes in-folio. Prix..... 90 »

Le prix de cet ouvrage était de 400 f.

